ஸ்ரீ:

பகவத் பாஷ்யகாரரால்

ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரால்

அருளிச்செய்யப்பட்ட

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

ஸ்ரீ ஸுதர்சந ஸூரியின்

தாத்பர்ய தீபிகையை அநுஸரித்து

வங்கிபுரம் ஸ்ரீ வாஸுதேவாசார்யரால்

தமிழ் பாஷையில் எழுதப்பட்டதின்ன உரையுடனே

கலாரத்நாகரம் அச்சுக்கூடத்தில்

அசசுப பதிபபிகசப பெற்றது

All Rights Reserved.

MADRAS

1934

பவ வருஷம் ஐப்பசிமீ 1ஆ] [18—10—~~1943~~

Retired Deputy Chief Engineer
Southern Railway.

ஸ்ரீ:

பூமிகை.

ஸுஜநஸு஖ாவபோதாய வாஸுதேவபதாலயே
வேதார்தஸாரஸங்க்ரஹவ்யாக்யா ய யே யதீந்த்ரா:।
தத்பாதபங்கஜரஜோவரிவஸ்யகர்மணீந்த்ரா-
ருத்தர்தும் முதிததயா வ்யதிஹரீக்ஷதாஹம்॥

விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தின் ப்ராசீநத் தன்மை

வேதாந்திகளென்று வ்யவஹரிக்கப்படும் வைதிகர்கள், இக்காலத்தில் இந்த தேசத்தில மூன்று வகுப்பினர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய ஸித்தாந்தத்தைத் தழுவியிருப்பவர்கள் சிலர் ; ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய ஸித்தாந்தத்தைத் தழுவியிருப்பவர்கள் சிலர் ; ஸ்ரீ மதவாசார்யருடைய ஸித்தாந்தத்தைத் தழுவியிருப்பவர்கள் சிலர். இவர்களெல்லாரும் நமது உபநிஷத்துக்களை ப்ரமாணமாக ஒத்துக்கொண்டவர்களே. ஆனால் அந்த உபநிஷத் வாக்யங்களுக்குப் பொருள் கொள்வதில் மாத்ரம் அவர்கள் வெவ்வேறான அபிப்ராயம் கொண்டவர்கள். இவர்களுள் முதல் இரண்டு வகுப்பினர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு வரும் ஸித்தாந்தங்கள் மிகவும் ப்ராசீனங்களென்றே சொல்லக்கூடும். ஸ்ரீசங்கராசார்யருக்கு முன் ஸ்ரீ கௌடபாதர் எனனும் ஒரு ஆசார்யரும், அவருக்கு முன் வேறு பல ஆசார்யர்களும் அத்வைத மதத்தை உபதேசித்தது வந்தார்களென்று தெரிய வருகின்றது. அவர்களுக்கு முன்னும் அதி ப்ராசீனர்களான ஒரு அத்வைத வாக்கர்தார் இருந்தார்களாகவும் அந்த வாக்கர்தாரிடமிருந்து இந்த ஆசார்யர்கள் பிரிந்து வந்திருப்பதாகவும் ஊஹிக்கக் காரணம் உண்டு. ஆனால் அந்த ப்ராசீன அத்வைதிகள் மாயாவாதத்தை, ஸ்ரீசங்கராசார்யர் வற்புறுத்தியளவு வற்புறுத்தினதாகத் தெரியவில்லை. ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருடைய பரம்பரையும், ஸ்ரீ போதாயரென்ற ப்ரஸித்தரான ஒரு மஹர்ஷி காலம் முதல் வந்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது. அந்தப் போதாயரருடைய காலமும், வேதாந்த ஸூத்ரங்களைச் செய்தவரான்ும் மஹா பாரதத்தின் கர்த்தாவான வ்யாஸ மஹர்ஷியென்றே எல்லாராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டவராயும் இருக்கும் ஸ்ரீ பாதராயணருடைய காலத்திற்கு ஸமீபித்த காலமென்றே சொல்லலாம். இந்தப் போதாயர், ஸ்ரீ பாதராயணருடைய வேதாந்த ஸூத்ரங்களுக்கு, மிகவும் விஸ்தரித்தமாக 'வ்ருத்தி' என்னும் பெயருள்ள ஒரு வ்யாக்யானத்தைச் செய்திருந்ததாக அறிகிறோம். இந்த வ்ருத்தி க்ரந்தத்தில் உரைக்கப்பட்டுள்ள பல விஷயங்கள் சங்கர பாஷ்யத்தில் பூர்வ பக்ஷமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த வ்ருத்தி க்ரந்தத்திற்கு 'டங்கா' எனனும் பெயருள்ள ஒரு ஆசார்யா ஒரு வ்யாக்யானம் எழுதி இருந்தாராம். இந்த டங்கருடைய வாக்யங்களை 'வாக்ய காரருடைய வாக்யங்கள்' என்று பாஷ்ய காரர்கள் உதாஹரித்திருக்கிறார்கள். 'ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை' என்ற பாஷ்ய காரர்களால சொல்லப்பட்டுள்ள வேதார்தியும் இந்த டங்கரே என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ரீவேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தின் வ்யாக்யாந கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீ ஸுதர்சனாசார்யா அம்மாதிரி 'டங்கரே

பரஹமாநந்தி ' எனறு சொலலியிருபபதுடன், ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகரும், தமது 'ததவ முகை 'என்னும் கரந்ததில அமமாதிரியே அநுகரஹிததிருகிறார. இநத டங்கா ஒரு பெரிய பரஹ்ம விததாகவும வாதஙகளில அதி ஸமர்ததராகவும இருநதிருககவேண டுமென்றே ஒததுககொள்ள வேணடும.

தமிழ தேசதது விதவானென்னும பொருளை விளககும 'தரமிடாசாயா 'என்னும பெயரை உடைய மற்றுமொரு விசிஷடாதவைத ஆசாயா, ஸ்ரீ பாதராயண ஸூதரங்க ளுக்கு பாஷ்ய மொன்றையும உபநிஷதது்களுககு பாஷயமொன்றையும் இயற்றி யிருநத தாகவும் அறிகின்றோம ஸ்ரீராமாநுஜாசாயா, இநத தரமிடாசாயராற் செய்யபபட்டுள்ள ஸ்ரீதர பாஷ்யதததையே 'பாஷ்யம்' என்று பெயரிட்டு, அதிலிருநது பல வாகயங்களைத் தமது ஸ்ரீ பாஷ்யததில ஸங்கரஹிததிருகிறார. ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடையச் சாரீரகாக்ய பாஷ்யத்திற்கு உரை எழுதுமிடத்தில், ஆநநதகிரி என்று ப்ரஸித்தரான அதவைத வேதாந்தி த்ரமிடாசாயருடைய உபநிஷத பாஷ்யததைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்து, அதை ஒரு பெரிய க்ரந்தமாகப் பேசியிருக்கிறார். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய உபநிஷத் பாஷ்யத் திலும, சிற்சில விடங்களில, அககாலததில வேறொரு பாஷ்யமும் இருந்திருக்கவேண்டு மென்பதை ஸூசிபபிக்கும சில வாகயங்களை காணகிறோம். இந்த த்ரமிடாசார்யருடைய உபநிஷத பாஷயத்ததையே அவர் மனகதில வைத்துககொண்டு அம்மாதிரி எழுதி இருக் கலாமோ வெனறு நினைகக ஹேது உணடு அககாலததில வேறு ஒரு பாஷ்யமும் இருந் ததாகத தெரியவில்லை. வேதாநத ஸூதரஙகள் முதலிய பல மூல கரநதங்களுககு பாஷ் யம் எழுதிய ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரும அவருடைய காலததிறகு முன்னிருநத வேறு விசிஷடாதவைத ஆசாயாகளும உபநிஷதது்களுககு ஒரு விசிஷ்டாதவைத பாஷ்யம எழுதாமல விடடுவிடடதற்கும, அபபொழுது இநத தரமிடாசாயருடைய உபநிஷத பாஷயம பரசாரததில் இருநது வநததே காரணமாக இருநகாலுமென்று நினைகக்கூடும.

தரமிடாசாயருககுப பிறகு ஸ்ரீவதஸாஙகரென்றும குஹதேவரென்றும இரணடு பெரிய ஆசாயாகள் இருநததாகவும் தெரிகினறது ஸ்ரீ வதஸாங்கா எனபவா தரமிடா சாயருடைய ஸூதர பாஷயததிற்கு ஒரு வயாகயாநம எழுதி இருநதாராம. குஹதே வா எனபவா விசிஷடாதவைத வித்தாந்த விஷயமாக சில பெரிய கரநதங்களை இயற்றி யிருநததாக ஏற்படுகினறது ஆனால இவ்விடததில கூறப்பட்டுள்ள கரநதங்களுள் ஒன் றுவது இபபொழுது அகபபடவில்லை ஸ்ரீ பாஷயததிலும் ஸ்ரீ வேதாதத ஸங்கரஹத திலும உதாஹரிககபபடடுள்ள சிற்சில வாகயஙகள், 'அந்த கரநதங்கள் ஒரு காலததில இருநதன' என்பதை விளககுகினறனவே தவிர வேறு ஒரு சிநஹஙகளும அவைகளைப் பற்றி இப்பொழுது இல்லை இநத ஆசாயர்களுடைய பெயாகள் மாதரம ஸ்ரீ யாமுநாசார் யருடைய ஸித்தித்ரயததிலும ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய ஸ்ரீ வேதார்தத ஸங்கரஹத் திலு ம பெருமையுடன் புகழ்நது பேசப்பட்டிருப்பதை எல்லாரும பார்கக லாம். ஸித்தி த்ரயததில, டஙகா பாஷ்யகருத ஸ்ரீ வதஸாங்க மிச்ரர் ஆக இம்மூன்று விசிஷ்டாதவைத ஆசாயாகளின் பெயாகள், பாதருமித்ரா பாதருஹரி ப்ரஹமதததா முதலிய சில அத வைத ஆசார்யாகளின் பெயாகளுடன் கூட உதாஹரிககப்பட்டிருகின்றன ஸ்ரீவேதார் தத ஸங்கரஹத்தில, போதாயநர் டங்கா தரமிடா குஹதேவா கபாததி பாருசி எனனும் பெயாகள் காணப்படுகின்றன. மஹா விதவான்களாகிய இநத ஆசாயாகளுடைய க்ரநதஙகளெல்லாம இவவிதம லுபதஙகளாகிவிட்டன எனபது மிகவும சோகிக்கததகுந ததே. ஆனாலும, அநத க்ரநதக காராகளாற் சொலலப்பட்டுள்ள அருமையான விஷயங்

களெலலாம், இபபொழுது ப்ரசாரத்தில இருந்து வரும ஸ்ரீயாமுநாசார்யருடைய ஸித்திதரயம் முதலான கரந்தங்களிலும, ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருடைய ஸ்ரீபாஷ்யம ஸ்ரீவேதாதத ஸங்கரஹம இநத இரண்டு கரந்தங்களிலும உதாஹரிகபபட்டுப பரிபாலிகபபட்டிருகின்றன வென்பது கொஞ்சம ஆச்வாஸகரம்.

விசிஷ்டாதவைத ஸித்தாந்ததின பராசீநததன்மை இவவளவு மாதரமன்று. ஸ்ரீவிசிஷ்டாதவைதிகள் எலலாரும பாஞ்சராதர மதாநுஸாரிகள இநதப பாஞ்சராதரம எனபது ஸ்ரீமந நாராயணனாலேயே வெளியிடப்படடது என்பது அவர்களுடைய கொள்கை. இநதப பாஞ்சராதரததில, ஆலயங்களிலும கருஹங்களிலும் பகவானை ஆச்சாரியாக ஆராதநம் செயய வேணடுவகன கரமங்கள் சொலலபபடடிருபபதுடன்கூட, உபநிஷத்துகளிற் சொலலப்பட்டுள்ள தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களும் விஸ்தாரமாகவும் தெளிவாகவும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன சிதசித்ஈசவரர்களென்னும் தத்வ த்ரயமும், சேதநாசேதநங்களுக்கும் பகவானுக்குமுள்ள சரீர சரீரிபாவமும், ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதை என்பதும் இவை முதலியவைகளே பாஞ்சராத்ரத்திற் செய்யப்பட்டுள்ள த்வய மீர்ணயங்கள். பகவானைச் சரணமாக அடைவதே நமக்குப் பரமமான ஹிதம் என்று பாஞ்சராத்ரத்தாற் செய்யப்படும் உபதேசமும் உபநிஷதத்திற்கு ஒத்ததென்பதே விசிஷ்டாத்வைதிகளின் கொள்கை. புருஷார்தத விஷயத்திலும், உபநிஷத் சொல்வதற்கும பாஞ்சராத்ரம சொலவதற்கும எவ்வித விசேஷமும இலலை ஆகையால், பாகவத மதமென்று சொலலப்படும பாஞ்சராதர ஸித்தாநதமே ஸ்ரீ விசிஷ்டாதவைத ஸித்தாநதமென்று சொலலகூடும. இநதப் பாஞ்சராதர ஸித்தாநதம மஹா பாரதததில விஸ்தாரமாகப பேசபபட்டிருகினறது ஸ்ரீபாதராயணா, தமது வேதாநத ஸூதரததிலும, இநதப பாஞ்சராதரததைபபற்றி பராஸ்தாவித்திருகிறார். ஆகையால விசிஷ்டாதவைத ஸித்தாநதமானது ஸ்ரீ வ்யாஸா காலததிற்கும முநதினது எனறு சொலலக கூடும. ஸூதரங்களாவது பகவத கீதையாவது பாஞ்சராதர தநதரங்களாவது எவவளவு காலததிற்கு முன எப்பொழுது எழுதப பெறறன வென்பதைக குறிபபிட்டு நிணயிபபதற்கு, நமககு இப்பொழுது கிடைககும ஸாமகரிகள் போதுமானவையல்ல வெனபது உண்மையே. இது வரையில நிரூபகாகளெலலாராலும மஹததான பராஸ்ததுடன இது விஷயமாகச செயயபபட்டிருககும பரயதநங்களெலலாம விபலமாகவேப் போயிருககினறன. ஆனலும, ஸதூலமாக இநத காரநதங்களெலலாம பஹு காலமாக வழஙகி வநது கொணடிருகின்றன வெனறு சொலவதற்கு அநத ஸாமகரிகள் போதுமான வைகளே. அவைகளை அவலமபிதது, நாம, ஸ்ரீ விசிஷ்டாதவைத ஸித்தாநததை ஸ்ரீவ்யாஸா காலததிற்கு முன்னிருநது வழஙகிவரும ஸித்தாநதமாகவே சொலலகூடும ஆழவாகளாலும இநத ஸித்தாநதமே ஆதரிகபபடடிருகிறபடியால இதை மிக ப்ராசீநமென்றே ஒததுககொள்ளுதல வேணடும.

ஸித்தாந்தத்தின் ஸ்வரூபம்

இபபடி பஹு காலமாக ப்ரசாரததில இருநதுவரும இந்த ஸித்தாந்ததிற்கு உபநிஷதுகள் எப்படி மூல ஆதாரமாகினறனவெனறும அந்த உபநிஷத வாகயங்கள் விசிஷ்டாதவைதக கொள்கைகளை எப்படி போதிப்பிகினறனவென்றும விசாரிக வேணடியது விவேகிகளுககு பராப்தம. ஸ்ரீ வேதாதத ஸங்கரஹததில, ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியர், இநத விசாரததையே செயதிருகிறார. 'ஸமஸத கல்யாணகுண கணஙகளு

டன கூடினவனுயும் ஹேய குணமொன்றுலும தொடப்படாதவனுயும இருககும் ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஜகத எலலாவறறுககும பரம காரணமான வஸது; சேதந வஸ்துவாகிற ஜீவாதமா அசேதந வஸதுகளாகிற பராகருத வஸதுகள் இவையெலலாவற்றையுங் காடடிலும அவன அதயந்த விலக்ஷணன , அவன் சேதநாசேதந வஸதுகளெலலாவற றையும தனது சரீரமாக உடைததாயிருககிறான ; அவனே ஸகல சேதநாகளாலும கடை சியாக அடையத தகுநதவன ; அபபடி அவனை அடைவதற்கு அவனுடைய கருபையே முகய உபாயம; அநத கருணைககு நாம அவனிடததிற செயயும் பக்தி ப்ரபததிகள் வ்யாஜங்களாகின்றன; அநதப பகதியும, வேதநம உபாஸநம முதலிய சபதங்களால குறிக் கப்படும ஜ்ஞாந விசேஷமே , அது, உபாஸகாகளாற செயயப்படும வர்ணாச்ரம தர்மா நுஷ்டாநத்தை அங்கமாக உடையது, அநதப் பகவான், தனது நிதயேசசையால, ஒரு ஸதாந விசேஷததில பகதாகளுககு ஆநந்தகரமான ஒரு திவய மங்கள விகரஹததுடன் ஆவிர்பவித்து நிற்கிறான்; அந்த விகரஹமும அநத ஸதாநமும அவனுடைய ஸ்வரூபம் போலவே எலலாருககும பரம ப்ராப்யம' இகயாதியான ஆகமங்களை உபநிஷததுக களில ப்ரதி பாதிககபபடுகின்றனவென்று இந்த கரநததில் நிரூபிககப்படுகின்றது.

உபநிஷததுகளில் நாம இருவகைப்பட்ட வாகயங்களாக காண்கிறோம். சில வாக் யங்கள், 'ப்ரஹ்மம் குணங்களற்றது' என்று சொலலுகினறன, வேறு சில வாகயங்கள், 'பரஹமததிறகு ஜ்ஞாநம பலம முதலிய கலயாணகுணங்களெலலாம உண்டு' எனறு சொலலுகினறன இவை இரணடும பரஸபர விருததங்களாகையால இரணடும ததவங்க ளாக இருபபது உபபந்நமாகமாடடாது இவைகளுள் ஏதாவதொன்றே ததவமாக இருகக்கூடும். ஆதலால, வேதங்களின ஆபததவம விதிகக்வேணடுமாலல இநத இரணடுவித வாகயங்களுககும பரஸபரம விரோதம வராமல ஒருவித ஸமந்வயததைச செயவது ஸாதயமோ வெனபதை விசாரிககவேணடியது அவசயமாகினறது குணங்க ளெலலாம குணியின பரிசசேதகதை வெளியிடுபவையாதலால, அபரிசசிந்நமான பரஹ மதிறகுக குணங்களைச சொலவது நயாயதிறகு ஒததாகமாடடாது எனறு வாதம செயது, ஸ்ரீ சங்கராசாரயா, நிாகருண வாகயங்களுககே பராதாந்யம கொடுதல வேணடு மெனறு நிர்ணயிததிருககிறார 'வகுஜவாத்தீயம்' [வஸது ஒனறே, இரணடாவது இலலை] 'நெஹ நாநாஸ்தி' [பல வகைபபடடது எனபதே இவவிடததில இலலை] இத்யாதியாக பரஹமைகயததை விளககும வாகயங்களே அவருககு பரமாணம. 'பரஹமததிற்குக குணங்கள் உணடு' எனறு சொலலும வாகயங்களெலலாம அவருககு அபரமாணங்களாகினறன. இவை, காய பரஹமமெனறு வயவஹரிககப படும மாயா கரயத பரஹ்மததைப் பற்றியவையெனறு அவைகளை அவா ஒதுககிவிடு கிறார். இமமாதிரி 'உயாந்த பரஹமததைபபறறிய வாகயங்கள சில, தாழந்த பரஹமத தைப பறறியவை மறறவை' எனறு விபாகம செயவதற்கு உபநிஷததில பரமாண மொனறும காணபபடவிலலை எனபதே ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயா இதறகுச செயயும முகய ஆக்ஷேபம உபநிஷததுகள, நிாகருண பரஹமம எனறு ஒன்று உணடு என்று ஓரிடத திலும பேசவே இலலையாதலால, நிாகருண வாகயங்களுககு கூயம விநாசம முதலிய ஹேய குணங்கள பரஹமததிற்கு இலலை யெனபதில தாதபாயமெனறே நாம் பொருள் கொளளுதல வேணடும என்பதுதான ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயருடைய அபிபராயம.

'சேநாசேதந வஸ்துகள் பரஹமததைக காட்டிலும வேறுபடட வஸதுகளென றும் அவை ஸதயங்களென்றும சொலவது, பரஹமம ஒனறே உணடு என்று சொலவு

தற்கு விரோதியாதோ'' எனறு ஜங்ககும சஙகைகளும பினவருமாறு ஸமாதாநம சொல் லபபடுகினறது. அவை வேறுபட்ட வஸதுகளாலுலும, அவை பரஹமதததைவிடடுத தனிதது நிறக யோகயதையறறவைகளாகவும பரஹ்மதததிறகு விசேஷணஙகளாகவும இருகிறபடியால, பரஹமம ஒனறே இருகிறது எனறு சொலலும வாகயஙகளுககு சேதநாசேதநஙகளின இருபபு ஒரு பரகாரததாலும விரோதிகமாடடாது பரளய தசையிலும ஸருஷடி தசையிலும இநத பரஹ்மமொனறே உணடு, பரளய தசையில மிக வும ஸூக்ஷுமமாய எவவித நாம ரூபஙகளுமறறு நிறகும சேதநாசேதநஙகளை தனது விசேஷணமாக அநத பரஹமம உடைததாயிருகினறது, ஸருஷடி தசையில அநதச சேதநாசேதந வஸதுகளே, அநத பரஹமததின ஸஙகலபததால, ஸூக்ஷுமதசையை விடடு ஸதூலஙகளாகி, பரளயதசையிறபோலவே அநத பரஹ்மததிறகு விசேஷணஙக ளாக இருகினறன இவவாறு அநத விசேஷணஙகளுககு பரஹமததைவிட்டுப பிரிநது தனிதத இருபபே ஒருபொழுதும இலலையாதலால, பரஹமம் ஒனறு தான உணடு என்று சொலவதறகு ஆகஷேபம இருகக இடமிலலை இதுதான அவராற சொலலபபடும ஸமா தாநம 'பரஹ்மம ஒனறே ஸதயம, மறறவை அஸதயம' எனபதையும விசிஷடாத வைதிகள ஒருவாறு ஒததுககொளளுகிறாகள் 'ஸதயம' எனனும சபததததிறகு விகா ரததிறகு ஆஸபதமிராமலிருபபதைப பொருளாகச சொலலி சேதநாசேதநஙகளை விசே ஷணஙகளாக உடைய தாமியாயிருககும பரஹம ஸவரூபததிற்கு எவவித மாறுதலும இலலையாதலாலும விசேஷணமாயிருககும சேதநாசேதந வஸதுகளுககு மாதரம ஸருஷடி பரளயகாலஙகளில மாறுதலகள உணடாகிறபடியாலும பரஹமம ஸதயமாக வும மறறவை அஸதயஙகளாகவும ஆகினறனவெனறு சொலலகூடும எனறு வாதிக கிறாகள. சேதநாகளுககு ஜ்ஞாநததின ஸஙகோச விகாஸஙகளாகிற மாறுதலும, அசேதந வஸதுகளுககு ஸவரூபததிலேயே மாறுதலும உணடு. அநதக காரணததா லேயே அவைகள அஸதயஙகளாகினறனவென்று அவாகளால ஒத்துக கொளளபபடடி ருகினறது விசேஷணஙகளாய் நிறகும சேதநாசேதநஙகளில் பரஹமத்தின ஸஙகலப மடியாக இவ்விதஙகளான மாறுதலகள தெனபடடபோதிலும, அவைகளை விசேஷ ணஙகளாயுடைய ப்ரஹமததை அநத மாறுதலகள ஸபாசிகமாட்டாவெனபதும் அவா களுடைய கொளகை. இபபடி அவாகள கொளகை கொளவது, அவிதயையால பரஹ மம ஆகரமிகபபடடபோதிலும அநத அவிதயையின காரயஙகளால அநத பரஹமம் தொடபபடாமலே இருகினறது எனறு அதவைதிகளால ஒததுககொள்ளபபடும கொளகையைப போனறதே இவவாறு 'ப்ரஹமம் குணமற்றது' எனனும அாதத மூள்ள உபநிஷத் வாகயஙகளுககு ஹேயகுணஙகள் இல்லை எனபதில தாதபாயமென றும், ஸருஷடியைச சொலலும வாகயஙகளுககு சேதநா சேதந வஸதுகளாகிற விசேஷ ணங்கள் மாதரம மாறுதலை அடைகினறன வெனபதில தாதபாயமெனறும, பரஹ்மமை யதனதச சொலலும வாகயங்சளுககு விசேஷணஙகளுடன கூடிய விசேஷயமாகிற ப்ரஹ்மததிலேயே தாதபாயமெனறும, 'பரஹமம அதவிதீயம்' [அதாவது, இணடா வது இலலை] எனனும வாகயங்களுககு அநத பரஹ்மததைத் தவிாதது வேறு நிபந்தா இலலை யெனபதில தாதபாயமெனறும; அாததம கொள்ளும பகுதத்தில் விருததங்கள் போலததோனறும வாகயங்களுககெல்லாம சரியான ஸமநவயம சொலலபபட்டு வி டு கினறன வனறே ?

க்ரந்தத்தின விஷய விவரணம்.

இவையெலலாம, வேதவாகயஙகளுககு ஸவிசேஷ பரதவததை நிரூபிககும மூதல பாகததில, இநத கரநததில, விஸதாரமாக விவரிககபபடடிருககினறன இவைகளை விவரிககுமிடததில ஸ்ரீ பாஷயகாரருடைய ஆஜஜவமும, வேத வாகயஙகளின உளள படியான தாதபாயததை கணடு பிடிபபதிலும அவைகளை தெளிவாக வெளியிடுவதிலு மூளள திறமையும, உணமையை அறியவேணடும எனபதிலுளள ஆகரஹமற்ற சுதத மான ஆவலும், இவை மூதலிய சிறநத குணஙகள அநயாதாரசமாக பரகாசிபபது இநத கரநததை அவதாநததுடனும சரததையுடனும படிகக்குமவாகளெலலாருகக்கும நனகு விளஙகும. இவவிதம பஹு பாகாரமாகத தமது பக்ஷததை ஸாதிகக்கும பரமாணஙகளை உபநயஹிதது விடடு, பிறகு பரமத சஙகையின நிரஸநததில இநத கரநதம பரவருததிக கினறது சஙகர பாஸகர யாதவ பரகாச மதஙகளை நிரஹிபபதுடன, ஸ்ரீமந நாராயணனை தவிரதத வேறு தேவதைகளுககுப பரம காரணதவததைச சொலலும மதஙகளும நிர ஹிகக்பபடுகினறன வேதவாகயஙகளை எடுதது்க கொணடாலும அநத வேததிறகு உபபருஹமணஙகளாகிற ஸமருதி இதிஹாஸ புராணதிகளை எடுதது்ககொணடாலும, சரி யான நயாய விசாரம செயபவாகளுகக, எலலா வாகயஙகளாலும ஸ்ரீமந நாராயணனே பரததவமாகச சொலலபபடுகிறுன எனபது நனறுக விளஙகும இதறகுப பிறகு, இது வரை உபபாதிகக்பபடட அாததததை தருடபபடுதது்ம பொருடடு வயுதபதயபாவ வாதமெனறு சொலலபபடும மீமாமஸா மதம கணடிகக்பபடுகினறது. ஸ்ரீ பாஷயம முதலியவைகளில இது ஸமபததமாக காணபபடும யுததிகளையும பரமாணஙகளையும காடடிலும விசேஷித்த யுகதிகளையும பரமாணங்களையும இவவிடததிற காணலாம

இவவாறு வேறு மதஙகளின நிரஸநததைச செயத பிறகு, விசிஷடாதவைதிகளை தவிரதத மறறை வேதாநதிகளுககு அநபிதமான நிதய விபூதியின ஸமாததநததை கடைசியாகச செயகிறுர இநத பராகருத பரபஞசததிறகு வெளிபபட்டு அபராகருத மான ஸதாந விசேஷம ஒன்று இருககினறது எனறும, அதில ஒரு பொழுதும காம பந ததில அகபபடாத சில ஜீவ கோடிகள் எபபொழுதும பரமாதமாவின மஹிமையைப பாதது அதனால உணடாகும ஆநநதத்தை அநுபவிததுககொணடிருககிறுரகளெனறும, அவ்விடததில பகவான திவய மஙகள விகரஹமொனறை எடுதது்ககொணடு நிதயாகளுக கும மூகதர்களுககும பரகாசிததுககொணடிருககிறுனெனறும,இவையெலலாம பரமாதம ஸவரூபததிறகு, மறறை பராகருத பரபஞசம போல, பரகாரஙகளாக இருகக்கையிலும அவைகளைபபோல பாளய காலததில எவவித லயததையும அடையாமலே அநதப பர மாதமாவின நிதய ஸங்கலபம காரணமாக நிதயங்களாகவே இருககினறனவென்றும, இநத ஸதாந விசேஷததை அடைவதறகு மூகத ஜீவன்களால போகபபடும மாகக மொன்று ஆசசிராதியாகக கிடகக்றதென்றும உபநிஷத வாகயங்களிலிருநது எற்படுகின் றன வெனபது இவவிடததில் உபபாதிகக்பபட்டிருககினறது இவைகளை ஸமாததிபப தில சுருதி ஸ்ம்ருதி முதலியவைகளின வாகயஙகளை பரமாணஙகளாக அவலமபிகக்ப பட்டிருகக்கின்றன. இமமாதிரி கேவலம சாஸதர பரமாணததை மாதரம ஆதாரமாகக கொணடு இவை ஸமாததிகக்ப பட்டிருககினறன எனனும காரணததால, இவை அவ்வளவாக ஆதாரணீயங்களாக மாட்டா வெனபது சில இகாலததிய நிரூபாக களின் அபிப்ராயம். ஏதோ ஒரு அபிநிவேசததால ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா இவைகளை

விசிஷ்டாத்வைத மதத்தகொள்கைகளுள் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டாரென்றும் இப்படி இவைகள் சேர்க்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் அவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள விசிஷ்டாத்வைத மதம் மற்ற அமசங்களில் மிக சுலாகயமாக இருப்பதால் இந்த தோஷம் அதை அவ்வளவாகப் பாதிக்கமாட்டாதென்றும் இந்த நிரூபகாகள் கரந்தங்களில் எழுதி இருப்பதை நாம் படித்திருக்கிறோம் ஆனால், எவ்விதத்தில் இந்த கொள்கையின் அப்யுபகமம் விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்கு குறைவு உண்டு பண்ணுகின்றது என்பது மாத்ரம் நமக்கு விளங்கவில்லை யுக்திகளால் எவையெவை ஸ்தாபிக்கத் தகுந்தவைகளோ அவையவை மாத்ரம் ஸாதுவென்று நமமால் ஒத்துக்கொள்ளத்தகுந்தவை என்பது அவர்களின் அபிப்ராயமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், ஆப்த வாக்யங்களைக் கொண்டு மாத்ரம் ஸ்தாபிக்கத் தகுந்தவைகளான அதீந்த்ரிய வஸ்துக்களை யெல்லாம் அவர்கள் நிராகரிக்க ப்ரஸங்கிக்கும் அத்வைதிகள் விசிஷ்டாத்வைதிகள் முதலிய எல்லா வேதாந்திகளும் அதீந்த்ரிய விஷயங்களின் விஷயத்தில் வேதாந்தங்களையும் ஸ்மருதி முதலிய உபப்ருஹ்மணங்களை யுமே ப்ரமாணமாக ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் இந்த்ரியங்களுக்குக் கோசரங்களாயிருக்கும் விஷயங்களைத் தவிர்த்து மற்றெல்லாவற்றிலும் யுக்திக்கு அவகாசம் இல்லையாகையால், இந்த்ரியங்களுக்கு எட்டாத்தான நித்ய விபூதி விஷயத்தில் யுக்திகளுக்கு இடமில்லையென்று சொல்வது அந்த நித்ய விபூதிக்கா வது அதன உண்மையை ஒத்துக்கொள்ளும் விஸ்தாரத்திற்காவது எவ்வித குறைவை யும் ஆவஹிக்கமாட்டாது ஸாவசகத்தன்மை ஸாமான்யமான இம்மாத்ரி ஒரு லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவோ அல்லது அதை நித்யமாக ஸ்தாபிக்கவோ அஸாதாரணமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹ மொன்றை எடுத்துக்கொள்ளவோ எப்படி அசக்தனோவான ? ஆகையால், இந்த நித்ய விபூதியைக் கண்டு ஒருவரும் பயப்படுவத்றகு காரணமில்லை வேதத்தின் ப்ராமாண்யத்தை ஒத்துக்கொள்பவரெல்லாரும் இந்த விபூதியை ஒத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும், இதை ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டால் அவர்கள் வேதத்தின ப்ராமாண்யத்தில் அதிசங்கை செய்தவர்களாவார்கள் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை

க்ரந்த கர்த்தாவின் சரித்ரம்.

இந்த கரந்தத்தை அருளிச்செய்த ஸ்ரீ ராமானுஜாசார்யர், சென்னைப பட்டணத் திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் என்னும் ஸ்ரீ க்ராமத்தில் ஸ்ரீ கேசவ ஸோம யாஜி என்னும் மஹானுக்குப் புத்ரராகச் சரமாற்றக்குறைய 917 வருஷங்களுக்கு முன் அவதரித்தார் ஸ்ரீ யாமுநாசார்யருடைய சிஷ்யர்களுள் ஒருவரான ஸ்ரீ சைல பூர்ணருக்கு இரண்டு ஸஹோதரிகள் இருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவராகிய காந்திமதி என் பவரே ஸ்ரீ ராமானுஜாசார்யருடைய தாயார். பால்யத்தில் பால சிக்ஷையெல்லாம் முடிந் தபிறகு, மேல்கொண்ட வித்யாப்யாஸத்திற்காக அப்பொழுது காஞ்சீபுரத்தில் ப்ரஸித்த வித்வானுக இருந்த யாதவ ப்ரகாசர் என்பவரிடம் இந்தக் குழந்தையின் அம்மான்மகிற ஸ்ரீ சைல பூர்ணர் இவரை ஒப்புவிக்க, இவர் அந்த ஆசார்யருடைய க்ருஹத்திலேயே வஸித்துக்கொண்டு அவரால் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது நல்வழியில் சிக்ஷிக்கப்பட்டவ ராய, அவரிடமிருந்து தர்கம் மீமாம்ஸை முதலிய ஸாமான்ய சாஸ்த்ரங்களை யெல்லாம் பூர்ணமாகவும் தெளிவாகவும் கற்றுக்கொண்டார் பூர்வ மஹர்ஷிகளின் கால்த்தில் குழந் தைகளை ஆசார்யர்களிடம் வித்யாப்யாஸத்திற்கு ஒப்புவித்தால், அந்தக் குழந்தைகள், அந்த ஆசார்யனுடைய க்ருஹத்திலேயே இருந்துகொண்டு, பிக்ஷாசரணத்தால் கிடைக் கும் அந்நத்தை ஆசார்யனிடம் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்துவிட்டு, பிறகு அவருடைய

அநுமதி பெற்றவாகளாய அவரால கொடுகக்பபடும அருஙதைப் புஜித்து அமமாதிரி வாதத்திது வருவது வழககம ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயா காலத்திலும அந்த வழககம நடை யாடி வந்ததாகத தெரிகினறது பாலயத்தில அமமாதிரியான சிகஷை சிறுவாகளுகக பராபதமாகும பக்குவத்திலனேரே, அசசிறுவாகளுகக நறகுணமும நனனடத்தையும நன ருக ஏற்படும? இந்த ஏறபாடடுககு நேர விருத்தமாக இககாலத்திய சிறுவாகள ஸ்வதந தரமாகத தமககு இஷடப்பட்ட இடஙகளில புஜிதுககொணடு தமககு அபிருசியான இடஙகளில வஸிககுமபடிககும ஸ்தஸ்த விவேகமிராமல ஸஙகஙகளோச செயது கொள ளுமபடிககும தாய தநதைகளால கைவிடப்பட்டு நிறகிறாகளே இதைப பாகதும நமககு இனி ஜந ஸம்மூஹத்திறகு நனமை எபபடி ஸமபவிகக போகினறதெனறு பெருத்த சஙகைகள மனத்தில உதிககினறன இககாலத்திய சிறுவாகள தைவ பகதி யிராமலும பெரியோாகளிடம எவ்வித மாயாதையையும பாராட்டாமலும சாஸ்தரங களுகக்க கட்டுபபடாமலும மனம்போன போககே நடநது வந்தால, அபபடி அவாகள நடபபது முழுவதும அவாகளை நாம பாலயத்தில வளாதது வரு நிலுள்ள தோஷங களின பலமெனறே அறிதலவேணடும

யாதவ பரகாசரிடம ஸ்ரீசிக்ஷிநராய ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயா வித்தையகளை அபயஸி தது வருகையில, ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயருககு வேதாநத்வித்தையை அபயஸிககும பாவம நோநதது சில வேதாநத கரநதஙகள படித்த பிறகு உபநிஷத்துகளை பபடிக ஆரம பித்து அபபடிபபில ஸவல்ப காலம சென்றபொழுது சில உபநிஷத வாகயஙகளுகக யாதவ பரகாசரால சொல்லப்பட்ட ஆத்தம நமது மஸ்ரீககு பரசஸ்தமாகத தோனறவில்லை யாதலால் வேறுவித்தமாக ஆத்தம சொல்லலாகாதோ வெனறு இரண்டொரு தடவை சிஷயா ஆசாரயரைக கேட்க, அதுகாரணமாக இருவாகளுகக்கும அபரீதி உண்டாகி இரு வரும ஒருவரைவிடடு ஒருவா விலகுமபடி நேரநதது அதறகுப பிறகு ஸ்ரீ ராமாநுஜா சாரயா, தேவராஜப பெருமாள ஸந்நிதியில எமபெருமானுககு யதோசிதம பூஜித கைங காரயஙகளோச செயது வாதத்திது வருகையில, அவருககு அநுரூபமான ஒரு மனைவி நேரவே அவளை திருமணம செயதுகொணடு அவா கருஹஸ்த தாமஙகளோச செயது கொணடு காலதத்தை நயிபபித்து வநதா. இந்த ஸமயம ஸ்ரீ யாமுநாசாரயா அநிவருந்த ராயிருந்த காலம ஸ்ரீரஙகத்தில இருநதுகொணடு அவா அநேக சிஷயாகளுகக அப பொழுது வேதாநத கரநதஙகளை பரவசநம செயது வந்து கொணடிருந்தா காணகாணிகமாக ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயருடைய மேதையையும பகவத பகதியையும அநுஷடாநப பெருமையையும பறறி ஸ்ரீ யாமுநாசாரயா கேடடு, அவரைத தம மிடம அழைத்துககொளள வேணடுமெனனும ஆவலுடையவராய, மஹா பூரணா எனனும தமது சிஷயரொருவரை ஸ்ரீரஙகமிருந்து காஞசீபுரத்திறகு அனுபபினா. ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயரும ஏறகெனவே ஸ்ரீ யாமுநாசாரயருடைய மஹிமையைப பற்றிப்பல வாறுகக கேடடிருந்த படியால, இவவிதம அவா தமமை அவரிடம வருமபடி நியமித்த தைப பெரியதொரு பாகயமாக நினைத்து உடனே அந்த மஹா பூரணருடன ஸ்ரீரஙகம் புறபபட்டுபபோனா அவா ஸ்ரீரஙகம சேரந்த திநத்தில, அவா வருவதறகு இரண்டொரு முஹூரத்தம முனனதாக ஸ்ரீ யாமுநாசாரயருககு பராண வியோகம நேரந்து விட்டது அபபடி கேள்வியில மிகக சோகமடைந்தவராய, ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயா, ஸ்ரீயாமுநாசாரய ருடைய உததர கரியைகள் முடியும வரையில அவவிடம இருநதுவிடடு, திருமப காஞசீ புரம வந்து முனபோலவே பகவத ஸந்நிதியில கைங்காரயஙகளோச தெயது கொணடு வந

தா அந்தக காலத்தில், ஸ்ரீ தேவராஜப பெருமாளிடம இருந்த பரீதயதிசயத்தால் காலம முழுவதையும பெருமாள ஸந்நிதியிலேயே செலுத்திக கொண்டு வேறு விஷயங்களெலலாவறறையும மறந்து பகவதேக சிததராய வாதத்திதது வந்த காஞ்சீபூணா எனனும ஒரு சூதர பகதருடன இவருக்கு ஸமாகமம நேரந்தது அபபொழுது அவ்விருவருக்கும பரஸ்பரம ஸௌஹார்தத்தம பரபலமாக உணடாயிறறு இ-விதம அந்த ஸ்ஹருத்துடன பகவந குணநுபவத்தைச செயதுகொண்டு ஸ்வலப காலம கழிந்தபின், ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியருக்கு ஸ்ரீரங்கம போகவேண்டுமென்றும ஸ்ரீ யாமுநாசாரியருடைய சிஷ்யரான ஸ்ரீ மஹாபூணரிடமிருந்து மந்தரோபதேசங்களைப பெறறுக கொள்ள வேண்டுமென்றும தவரை ஒன்று உண்டாகி ஸ்ரீகாஞ்சீபூணரிடம தமது அபிபராய்தைச் சொலலிவிடடு அவரிடமிருந்து புறப்பட்டு வருகையில, மார்கத்தில ஸ்ரீ மதுராந்தகத்தில ஸ்ரீமஹாபூர்ணரை ஸந்திக்கும்படி நேரந்தது. எதிர பாராத இந்த ஸந்தியால இருவரும மிகக ஸந்தோஷம் அடைந்தாகள். உடனே அவ்விடத்திலேயே ஸ்ரீ மஹா பூர்ணா ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியருக்கு 'அஷ்டாக்ஷரம' என்னும மந்தர ரஹஸ்யத்தை உபதேசம் செய்தார. உபதேசம ஆனபிறகு இருவருமாக காஞ்சீபுரம சேரந்து கொஞ்சகாலம வேதாந்த விசாரங்களைச செயதுகொண்டு காலத்தைபபோகக்கி வந்தார்கள். பிறகு, ஸ்ரீ மஹாபூணா ~~காஞ்சீபுரம~~ திருமபிப போகுமபடி ஏறபடிக்கவே, ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரியரும ஸமஸ்தாரத்திலிருந்து விரகதராய நானகாவது ஆசரமத்தை ஸ்வீகரித்து, ஸ்ரீ தேவராஜப பெருமாள் ஸந்நிதியிலேயே இருந்துகொண்டு, தமமை ஆசரயித்த ஆஸ்திகாகளெலலாருக்கும வேதாந்த பரவசநம செயது கொண்டு வந்தார. இக்காலத்தில, காஞ்சீபுரத்திறகு ஸமீபத்தில இருக்கும கூரம ஒனனும க்ராமத்தில வஸித்து வந்த மிக்க தநிகரான ஸ்ரீ கூரேசன எனனும ஒரு ஆஸ்திகரும, ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியருடைய பாகிநேயரான தாசரதி எனபவரும இனனும மறறவாகளும அவரை ஆசாரியனாக வரித்து அவருடைய முக்ய சிஷ்யாகளாக இருந்து வந்தாகள

இவ்விதம ஸ்வலப காலம சென்ற பிறகு ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து அநேக ஸ்ரீவைஷ்ணவாகள ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியரை ஸ்ரீரங்கம வரவேண்டுமென்று பரார்தத்திக்க, அந்த பரார்த்தனைக்கு இணங்கி, தமது ஆப்த சிஷ்யரான தாசரதி எனபவருடன ஸ்ரீரங்கம போய்ச சேரந்தார இவர காஞ்சீபுரத்தை விட்டுப புறபபட்டுப போன ஸ்வலப திவ்யங்களுக்கெலலாம, ஸ்ரீ கூரேசனும, தமது தநமெல்லாவறறையும ஏழை ஜநங்களிடம பங்கிட்டு விட்டு, தாமும தமது பத்நியுமாக ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியரிடம போய, அவ்விடத்தில உஞ்ச வ்ருத்தி செயது அதனால ஜீவித்து, ஆசார்ய கைங்கர்யத்தைச செயது கொண்டு பரமாநந்தத்தை அநுபவித்து வந்தார ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியரும, இந்த ஸமயத்தில, தமக்கெனறு சில உயர்ந்த ரஹஸ்ய உபதேசங்களை ஜாகரதையுடன ஸமரக்ஷித்துக கொண்டு வந்த ஸ்ரீயாமுநாசார்ய சிஷ்யாகளான கோஷ்டீபூணா முதலான ஆசாரியாகளை, சாஸ்தரத்தில சொலலியிருக்கிறபடி உபஸந்நம செயது அவாகளிடமிருந்து அந்த உபதேசங்களெலலாவறறையும யதாவத்தாக பெறறுக கொண்டார ஸ்ரீகோஷ்டீபூணரிடமிருந்து மந்தரங்களை கரஹிபபதறகாக ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியர பதினெட்டு தடவை ஸ்ரீரங்கமிருந்து திருக்கோட்டியூர போய வந்ததாக ஐதிஹ்யம சொலலுகின்றது இக்காலத்திலதான, திருபபதி யாத்ரையாகப போய அவ்விடத்தில ஒருவாஸ்காலமிருந்து தமது அமமாலகிற ஸ்ரீ சைலபூணரிடமிருந்து ஸ்ரீ ராமாயணத்தின ரஹஸ்யார்த்தங்களை கரஹித்தார.

இபபடி ரஹஸயாத்தங்களின உபதேசங்களெலலாவற்றையும பெறற பிறகு, பூா வாசாயாகளால பரமபரையாக உபதேசிகக்பபடடுவநதுள்ள விசேஷாததங்களெலலா வற்றையும பிறகாலததில வரும மஹா ஜநங்களின் உபகாரததினபொருடடு காநத ரூப மாக எழுதிவைகக்வேணடுமெனனும ஓா அதயுதாரமான எணணம ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாாய ருககு உதிதது அதன பலமாக அவா அநுகராஹிததருளிய மூதல காநதம, இநத ஸ்ரீ வேதாததத ஸங்கராஹமே பிறகு ஸ்ரீ வயாஸ ஸூதராததிறகு பாஷயம எழுத ஆரமபிதத வாய், அதைப பூாவாசாாயாகள் அநுகராஹிததிருககும பரகாரம எழுத விரும்பி, அதற காக ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாாயர் தமது சிஷ்யராகிற ஸ்ரீ கூரேசனுடனும இனனும வேறு சிஷ்யாகளுடனும உததரதேச யாதரை போய காசமீரதேசம சோநது அவ்விடததில இருநத ஸ்ரீபோதாயந வருததியைப் படிதது, பிறகு அவ்விடமிருநது திரும்பி ஸ்ரீ ரங்கம் வந்து, ஸ்ரீ கூரேசனுடைய ஸஹாயததைக கொண்டு ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அநுகராஹிததரு ளினா இந்த யாதரையில ஸ்ரீகூரேசனைத தவிர்ததது வேறு அநேக சிஷ்யர்களும கூடப் போனாகளென்றும, மதுரையில ஆழவார் திருநகரி முதலிய தக்ஷிணதேசங்களுககுப்போய் பிறகு அங்கிருநது அநந்தசயநம மார்ககமாக தவாரகை மதுரை பதரீகாச்ரமம் போய் அங்கிருநது காசமீரம சோநததாகத் தெரியவருகிறது. காச்மீரதில இருக்கும பொழுது அவாகளுககு வருஷதி காநததைபபடிபபதற்கு மாதரம அநுமதி கிடைதததென்றும் அதன பரதி ஒனறை எழுதிப போவதற்கு அஙகிருநதவாகள அநுமதி கொடுகக்வில்லை யெனறும, அதறகாக ஸ்ரீ கூரேசன அஙகிருநத காலததில வருஷதி காநதம மூழுவதை யும நெடடுருச செயது வநதா எனறும ஐதிஹயம சொலலுகினறது வருஷதி காநதத தின வாகயங்களெனறு சில வாகயங்கள ஸ்ரீ பாஷயததில தெனபடுகினறனவெனபதே இவா வருஷதி காநததின ஆதாரததைக கொணடே ஸ்ரீபாஷயததை அநுகாஹிததா எனபதறகுப போதுமான பரமாணம இநத வருஷதி காநததைப படிககுமபொருடடு இவா காசமீர யாதரை செயதா எனபது உணமையாக இருககுமோவெனறு சங்கிபபா சிலருணடு பாதக பரமாணம அகபபடாத வரையில ஐதிஹயங்கள எலலாம நமககு பரமாணங்களேயாகையால, இபபடி அவாகள சங்கிபபதறகு எவவித ஹேதுவுமிலலை

ஸ்ரீ பாஷ்யததை அநுகராஹிதத பிறகு, வேதாநத ஸாரம வேதாநத தீபம எனனும காநதங்களையும,ஸ்ரீபாஷயதின ஸங்கராஹமாக படிககிறவாகளின ஸௌகாயததை உத தேசிதது, தனிததனியே செயதருளினா இவைகளுககுப பிறகு பகவத கீதாபாஷய மும கதயதாயமும நிதய காநதமும அநுகராஹிகக்பபட்டன ஸ்ரீரங்கதில இருநது கொண்டு இவா ஆசாரிதாகளை அநுகராஹிதத காலததில ஆயிரகக்ணகக்காக ஜநங்கள இவ ருடைய திருவடிகளை ஆசரயிததாகள. சறறேறறகுறைய எழுநூறு ஸந்யாஸிகளும, எழு பதிநான்கு ஹிமஹாஸநாதிபதிக ளெனறு பிறகு ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யாால பொறுகக்ி எடுதது நியமிககும படியான பலவித யோகயதையுளள பெரியோாகளும, இனனும கணக கற்ற அநேக புண்ய புருஷாகளும ஸ்தரீகளும ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயரை தைவமாகவே தொழுது வநததாகத தெரிகின்றது. சறறேறறகுறைய எழுபது திருநக்ஷத்ரங்கள ஆகும வரையில அவா அவ்விடமே இருநதா. ஸ்ரீயாமுநாசாாயருககு பரான விஷயோகம நேரநத பொழுது, ஸ்ரீபாமாநுஜாசாாயா அவருடைய தேஹததை ஒத்துப பாாததததாகவும, அப பொழுது அவருடைய வலதுகை விரல்களுள மூனறு விரல்கள மூடங்கி இருநததை பபாாதது ஸமீபததில இருநதவாகளை 'இது ஏன?' எனறு கேடக அவாகள 'ஸ்ரீயாமுநா சாாயருககு மூனறு மநோரதங்கள இருநதன, அவை நிறைவேறறுததால அநத மூனறு

விரலகளுமம முடஙகி இருசகினறன' எனறு சொனனதனபோரில, ஸ்ரீராமாதுஜாசாரயா அநத மநோரதங்களைத தாம நிறைவேறறி வைபபதாக ஒத்துக கொணடதாகவும, அப படி அவா ஒதுதுககொணடவுடன அநத விரலகள நிமிரநதுதாகவும ஒரு ஐதிஹயமுணடு. ஸ்ரீவயாஸ ஸூதரஙகளுககு பாஷயம ஒனறு எழுதவேணடுமெ எனபது அநத மூனறு மநோரதஙகளுள ஒனறு அது இபபொழுது நிறைவேறிவிடடது மறறை இரணடும, ஸ்ரீசடகோபனிடமும ஸ்ரீபராசர மஹராஷியிடமும ஸ்ரீவைஷணவாகளெலலாருககுமுளள பாதிபதியை ஸூசிபபிககும பொருடடு அவாகளுடைய பெயரைத தகுநத பாதரங சளான இரணடு ஸ்ரீவைஷணவ விதவாகளுககு வைகக வேணடுமெ எனபதைதாம. இவைகளையும நிறைவேறறுமெ பொருட்டு, தமது அமமானகவும ஆசாயனகவுமிருநத ஸ்ரீசைல பூரணருடைய குமாரருககு ஸ்ரீசடகோபனுடைய திரு நாமமாகிற 'குருகேசன என்னும பெயரையும, தமது ஸுஹ்ருததாகவும சிஷயராகவுமிருநத ஸ்ரீகூரேசனுடைய குமாரருக்கு 'பராசரா' என்னும பெயரையும ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரியர் அநுகாஹித்தார் என் பதும ஐதிஹ்யம். இவர்கள் இருவரும அந்தந்தப் பெயருககுத் தகுந்த பாத்ரங்களை என்பது அவரவர்கள் செய்துள்ள க்ரந்தங்களாலெ நன்கு வெளிவரும. குருகேசன் என் பவர் ஸ்ரீசடகோபனுடைய திருவாய் மொழிககு 'ஆரூயிரப்படி' என்னும் ஒரு அதயத் புகமான வயாக்யாநதனைச் செயதருளியிருககிறா. ஸ்ரீபராசராற் செயயப்பட்டுள்ள கரநதங்களுள் ஸ்ரீஸஹஸரநாம பாஷ்யமும, ஸ்ரீரங்கராஜ ஸதவமும ஸ்ரீகுணரதநகோச மும இவை மூனறுமே அவருடைய ப்ரஸித்திககுப போதுமானவை

வாததகதில ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாயருககு ஸலல கஷடஙகளைக கொடுககும ஸம பவஙகளும சில நோநதன அபபொழுது சோள தேசதது அரசனுயிருநத குலோத துங்க சோழன என்னும ஒரு வீர சைவன, 'சிவனே பரதேவதை' என்பதை ஒததுக கொணடு ஒரு பகரததை அனுபபுதல வேணடுமென்று ஒரு கட்டளையை ஸ்ரீராமாநு ஜாசார்யருககு அனுபபினன. ஸ்ரீ கூரேசன் எனனும ஸ்ரீராமாநுஜாசாயருடைய சிஷ யா, தாமே போய நாராயண பரதவதனை ஸதாபிதது வருவதாக ஸ்ரீராமாநுஜாசாயரிட மிருநது அநுமதிபெறறு, சோள ராஜனுடைய ஸதஸஸுககு, ஸ்ரீ மஹாபூரணா என் னும ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாராயருடைய மூதல ஆசாயருடன கூடப போயச சோநதா அஙகே போய இருவரும வாதம செயத காலததில அரசனுககுக கோபம உணடாகி அவா இவாகளுடைய கணைகளையும பிடுஙகிவிடுமபடி உததரவு செயதான அபபடியே அவாக ளுடைய கணைகள பிடுஙகபபடடன அநத வாணததுடன அவாகள திருமபி ஸ்ரீரஙகம வருமெ காலததில ஸ்ரீ மஹாபூரணருககு வாணததின வயதை , அதிகரிதது மாககததி லேயே மரணமெ நோநதது ஸ்ரீ கூரேசன மாதரம சாமபபடடு ஸ்ரீரஙகம சோந தா அபபொழுது ஸ்ரீரஙகததில அரசன உததரவால' ஸ்ரீ வைஷணவாகளுககு பட்ட ணததிலுள பரவேசம தடைபடடிருநத படியால, அவா அஙகிருநது திருமபி பெரிய பராயாஸததுடன மதுரை நோககிபபோய திருமாலிருஞசோலை சோநது அவவிடததி லுள்ள சில ஸாது ஜநஙகளால ஆதரிகபபடடு அவவிடத்திலேயே வஸிதது வநதா. அர சனிடமிருநது "மூதல உத்தரவு வந்தவுடனே, ஸ்ரீராமாநுஜாசாயருமெ ஸ்ரீரங்கததில இருகக பயநது, ஸ்ரீகூரேசனுககு எனன நோந்ததோவென்று சஙகிததுககொணடே, சில சிஷயாகளுடன ஸ்ரீரஙகததை விட்டுப புறபபட்டு இரவிலேயே வெளிவநது, காமததிலி ருந்து சாமம ஓடி, நீலகிரிக காட்டைசசோநது, கடைசியாக மைஸூருககு மேற்கில 50 மைல தூரததிலுள்ள வஹநி புஷகரிணி எனனுமெ ஒரு இடம போய் அஙகிருநது புறப்

படடு தஙகக கூடிய இடமொன்றைத தேடிவருகையில, கிழகதில ஸாளகராமம எனனும ஒரு கராமம கே, அவவிடததில இருநதவாகள கொஞசம ஆதரிகக வே அவவிடததி லேயே சில காலம் தஙகி இருநதா ஆநதர பூணா என்று பிறகு பரவிததி பெறற சிஷ்யா ஒருவா அபபொழுது அவரை ஆசரயிததார். 1அநத ஸமயததில, ஸமீபததிலிருநத தொணடனூா எனனும ஒரு இடததில, தவாரஸமுதரம என்னும ஒரு சிறிய ஜைந தேசததரசன், பிசாசதகால பீடிக்கபபட்ட தனது புதரியுடன் மாநதரிகாகளத தேடி வந்திருநதான ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயா அவவிடம போனபொழுது, அநத அரசன யாரோ ஒரு பெரியவா அவவிடம வநதிருககிறா என்பதைத தெரிநதுகொணடு அவரை வரவ ழைகக, அவா அந்த அரசனிடம போய் அவனுடைய வேணடுகோளின பேரில அவனு டைய பெணணுககு சிகிநஸை செயவதாய ஒததுககொணடு இரணடொரு நாள் தன்னு டைய கமணடலு தீரதததால பகவந் நாமததை ஜபிதது அநத ராஜ குமாரததியை ப்ரோகஷித்து வந்தா. அந்த பரோகஷண மாதரதகாலே அந்தப்பெண ஸகல வயாதியும நீஙகினவளாய் எழுநதிருகக, அரசன் மிகக ஸந்தோஷமடைந்து, ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்ய ருடைய மஹிமையையும அவருடைய சுப குணங்களையும பார்ததது அவருடைய திருவடி களை ஆச்ரயித்து, பிறப்பிலெ தனககுக கிடைததிருநத ஜைந மகத்தைத துறநது வைஷ்ணவ மதததைத் தழுவினவனனென். பிறகு அவவிடததில அநேக ஜைநாகள் ஒனறு சேர்நது ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயருடன மதவிஷயமாக வாதம செயததாகவும, அபபொழுது ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயா ஒரு திறைககுள போய ஆயிரம சிஸஸ்ரகளுடன கூடிய ஆதிசே ஷனுக ஆவிரபவிதது, எலலாருககும ஏக காலததில பரதயுததரம அளிததாகவும, அது கண்ட ஜைநாகள் பயநது திக விதிககாக ஓடி விடடதாகவும, ஐதிஹயம சொலலு கினறது

இமமாதிரி அநநக தொண்டனூரிலேயே இருபது வாஷகாலம இருநதுகொணடு ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயா அநேக ஜநஙகளுககு ஆதமோஜ்ஜீவநோபாயஙகளை அநுகரஹிதது வநதா அபபொழுது தவவிடததில அவருடைய திருவடிகளை ஆசரயிததவாகளுள அநேக ப்ரவிநத விதவாநகளுமுணடு. அவாகளுடைய ஸநததியில ஜநிதத சில பெரி யோர்கள் இபபொழுதும அவவிடததில காணபபடுகிறாகள மைஸூருககுச சொஞசம வடககிலுள்ள மேலகோடடை எனறு வழஙகிவரும திருநாராயணபுரம எனனும திவய தேசததில ஓரிடததில ஸ்ரீமந நாராயணனுடைய திவய மஙகள விகரஹமொனறு பூமி யில புதைநது கிடககினறது எனறு ஸவபநததில தெரியவர, ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயா மறுதினம அவவிடமபோய அநத விகரஹததைக கணடுபிடிதது எடுதது அதை அநதத திருநாராயணபுரததிலேயே பரதிஷடை செயது, அவவிடததில அநதப பகவானுககு ஒரு பெரிய கோயிலயும கடடினா அப்பொழுது மற்றொரு நாள் ஸவபநததில மறறு மோ அதிசயம அவருககுத தெனபடடது ஸ்ரீமந நாராயணனுடைய திவய மூாதது யாகிற ராமபரியா எனனும விகரஹமொனறு டிலலியில ஒரு மலேசச ராஜ புதரியிடம இருபபதாகவும ,அதை மீடடுககொணடு வருவதாகவும அநத ஸவபநததில காணவே, உடனே அவர் அதைககொணடு வருவதறகு உதயுகதராய டிலலிககுபபோய மஹததான ப்ரயாஸததின பேரில தமது இஷடததை ஸாதிததுககொணடு, திருமபி வநது, திரு நாராயணபுரததில அநத விகரஹததை பரதிஷடை செயது சாஸதரஙகளிற சொலலி யிருககிறபடி நிதய திருவாராதநஙகளும உதஸவம மூதலானவைகளும சாசவதமாக நடைபெறுவதற்கு வேணடுவனவான ஏற்பாடுகளையும செயதுவைததா மைஸூ மஹாராஜனும ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயருடைய ஜ்ஞாநத்தையும சகதியையும கணடு அவரி

டம் பூாண பரதிபததி யெயது பகவத ைஙகாயததிறகு அபேசதிதஙகளான உபகாரங்க ளெலலாவறறையும செயது வநதான ஸ்ரீ கூரேசனுககும ஸ்ரீமஹா பூாணருககும நோ நத விப,்தும அவருடைய காதுககு அபபொழுது பரமபரையாக எடடிறறு அவாக ளபபறறி மிகவும துககிதது ஸ்ரீ கூரேசனைப பாாகக வேணடுமெனனும ஆவலுடன அவா அவவிடமிருநது புறபபடடாா அஙகிருநத ஸ்ரீவைஷணாகளெலலாரும அவா பரயாணததிறகு ஸநநாஹமம செயவதைதபபாாதது, அவருடைய பரதிகருதி ஒனறை விகாஹ ரூபமாகத திருநாராயண புரததில எழுநதருளப பணணுவதறகு அநுமதி கொடுககவேணடு மெனறு பராா,்திகக, அவவநுமதியைக கொடுதது விடடு, அவவி டமிருநது புறபபடடு அதிக தவரையுடன ஸ்ரீரஙகம வநது சோநதா சோளதேசத தரசனுகிய குலோததுஙகனுடைய காலமும அதறகுள முடிநதுவிடடபடியால இவ ருககு ஸ்ரீரஙகம வருவதிலும அவவிடததில மூனபோல விததாநத பரவசநம செய ஙதிலும எவவித சாமமும ஸமபவிககவிலலை நேதர ஹீநரான ஸ்ரீ கூரேசனையும ஸநதிகது, அவருடைய துககதால மிகவும துககிதராய, அவருடைய மநஸஸுககு ஆச வாஸ கரஙகளான வாததைதகளெச சொலலிகொணடும ஹிதஙகளான காயஙகளெச் செயதுகொணடும யதா பூாவம விததாநததைத தழையச செயவதில பரவருததராய் கொஞச காலம எழுநதருளி இருநதா சோளதேசததரசனுடைய கொடிய ராஜய நிா வாஹமம நடநதுவநத பொழுது, சிதமபரததில நிருககோயில கொணடிருநத ஸ்ரீகோவிநத ராஜபபெருமாளுடைய விகாஹததிறகு அபாயம வருமபோல இருநததைப பாாதத சில ஸ்ரீவைஷணாகள அநத விகாஹததை அவவிடமிருநது எடுததுககொணடு திருபபதியில ஒளிதது வைததிருககிறாகள எனனும வருததாநதம அவருககு அபபொழுது தெரிய வந ததது அதை அறிநத அவா, ஸ்ரீ கோவிநதராஜனை மறுபடியும பரதிஷடை செயயவேணடு மெனறு விருமபி, அதறகாநத திருபபதிககு எழுநதருளி, அவவிடதது ஜநஙகளுடைய பராாதததையின பேரி ல, திருபபதியிலேயே ஒரு கோபில நிாமாணம செயது அநத விக ரஹததை அவவிடததில பரதிஷடை தெயதா. இபபொழுதும கீழதிருபபதியில அநத எமபெருமான ஸேவை ஸாதிபபதை எலலாரும் பாாககலாம பிறகு அவவிடமிருநது ஸ்ரீரஙகம திருமபி எழுநதருளி, கொஞச காலம முனபோல ஜநங்ளுககு உபகாரக மான காயஙகளெச செயதுகொணடிருநது விடடு, ஸ்ரீ பகவானுடைய நியமநம நேரவே பராகருதமான இநத திருமேனியை விடடு விடடு, நிதய விபூதியை அலஙகரிககுமபடி ஸமபவிததது அபபடி திருநாடடுககு எழுநதருளுகையில அவருககு நூறறு இருபது திரு நகூதரஙகள் ஆயின அவா திருநாடடுககு எழுநதருளுவதறகுக கொஞச காலம முனனதாகவே ஸ்ரீகூரேசனும பரமபதமடைநதா

இது, இநத மஹாநுடைய நிவய சரிதரம இவா ஸகல கலயாண குணஙகளாலும் நிறைநதவராக இருநதா எனபதை நிரூபிகக ப்ரயதநபபடுவது அநாவசயமே இவரு டைய சரிதரததில, இவவிடததிற சொல்லபபடாமலிருககும சில ஐதிஹ்யஙகளெ யதாத தமெனறு நினைதது இவாமீது சிலா அது காணமாகச சில தூஷணஙகள செயவதை நாம அறிவோம அநத ஐதிஹயங்களெலலாம பொயயாகையால, அநதத தூஷணததிற்கு அவகாசமே இலலை. ஒரு ஸமயததில ஸ்ரீகாஞசீபூாணா எனனும தமது சூத்ர ாஹர ருதததைத தமது கருஹததிறகு போஜநததிறகுக கூபபிட்டு அவரிடததில தனகிருநத பரீதயதிசயததால அவா போஜநம செயத பிறகு பாகியிருநத அநநதனைத தாம புஜிகக ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயா உதயுகதராயிருநதாரென்றும, தமது ஆசாரயரான மஹா

பூணரும தாமுமாக ஓரே கருஹாததில வஸிததிருநத பொழுது ஒரு ஸபாததில தமது பதநி ஆசாய பதநியுடன் சசசரவு செயததைப பாரதது, கோபஙகொணடு, பதநியை அவளுடைய தகபபன் கருஹாததிறத அனுபபிவிடடு, அநதக கோபததாலேயே கருஹஸதாசரமததை விட்டு விடடு நாலாவது ஆசரமததை அஙகீகரிததாரெனறும, ஸ்ரீ கோஷடி பூணரிடம பதினெடடு கடனவ போய அவரிடமிருநது பெறறுக கொணட ரஹஸய மநதரஙகளை, அவருடைய நியமநதிறகும அவரிடம தாம செயதிருநத பரதி ஜனைகளுகும விருததமாக, மநதர கரஹணம செயது கொணட உததரகூணைததிலேயே, பஹிரஙகமாக அதிகாரி அநதிகாரி வாசியற, எலலாரும உஜ்ஜீவநதைப பெறவேணடு மெனனும எணணைததுடன பெருஙகுமபலில ஸகல ஜநஙகளுகதும தெரியுமபடி உறத கச சொலலி உபதேசிததுவிடடாரெனறும, தாம ஸநயாஸியாக இருநத காலததில ஒருஸமயம தமகது ஒரு ஆபத நேரவே தமமை அநத ஆபததிலிருநது தபபுவிததுககொள ளும பொருடடு வேஷம மாறறி கருஹஸதா போல வஸதரம மூலியவைகளை தரிதது கொணடு அமமாதிரி அநுஷடாநாதிகளை செயது வநதாரெனறும, டிலலியிலி ருநது ஸ்ரீராம பரிய விகரஹததை மீட்டு வருவதில பலுசமாகளால தமகதுக கிடைதத ஸஹாயததைப பறறி, அவாகளுகது அநத ஆலய பரவேசததை, அது சாஸதரவிருதத மெனறு தெரிநது கொணடே, அநுகரஹிததாரெனறும, தொணடனூரில ஜைநாகளை வாதததில ஜயிதத பிறது அநத அரசன தனகது விதேயனயிருபபதை அவலமபிதது, அவனைக கொணடு தமகது பரதி வாதிகளாயிருநத அநேக ஜைநாகளைக கல காணத தில போடடு ஆடடு விததாரெனறும, இனனும இவவிதஙகளான பல ஐதிஹயஙகளை சிலா சொலலி வருவது உணடு அவையெலலாம சாஸதரததிறது விருததமான நடவடி கைகளானதால, அபபடி சாஸதரததிறது விருததமான அநுஷடாநததில அவா பர வாதததிததா எனறு சொலவது கொஞ்சமேனும நமபததகுநததனறு ஸ்ரீராமாநுஜா சாரியிடம தமகுளள கௌரவாதிசயததால, அவருடைய சிஷய பரசிஷயாகளுட் சிலர, இமமாதிரி ஐதிஹயஙகளைக கலபிதது அவருடைய சரிதரதில சோதது விடடா ரெனறே நாம கரஹிததல வேணடும பாதக பரமாணஙகளுளள ஐதிஹயஙகளெல் லாம அபரமாணஙகளே.

ஸாவ ஜநஙகளும ஆதமோஜ்ஜீவநம பெறவேண்டும என்னும தீவரமான ஆவலும், வர்ணததாலும தநததாலும ஜனமாநததாலும அதி நிஹீநாகளாயுள்ளவாகளிடமும நற குணஙகள் எதாவது தெனபடடால அதை எவவிதி ஆகரஹமுமின்றிககே பரீதியுடன ஆதரிககும உதாரததனமையும, பூத தயையும, ஸதய வசநமும, இனனும இவைபோனற பல உத்தம குணஙகள ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியிடம ஸ்வாபாவிகஙகளாகவே இருநது வநதன வெனபது அவருடைய சரிதரதிலிருநது நனகு விளஙகும. இவையெலலாவற றையுங காட்டிலும மிக உயாநததான வேறு ஒரு குண விசேஷம அவரிடம இருநதது. அந்தகுணம புருஷ பரயதநததாலாவது ஜனம விசேஷததாலாவது ஸாதிததுககொள் ளததகுநததன்றுகையால, அதை அவா பகவானுடைய அருளாலேயே பெற்றிருநதா எனறு சொலலவேணடும. அநதகுணமாவது, அவர் பகவானிடததில செயது வந்த உததமமான ஹாதத பகதியே. ப்ரீதி எனபது புருஷ பரயதநததால ஏற்படுததிககொள் ளகூடியதனறு. அது ஹருதயததிலிருநது தாகை பரவஹிகவேணடுமெனறு லௌ கிக நிரூபகாகள் சொலவாகள. அநத பரீதி ஸாமாநய ஜநஙகளிடம செயயபபட்டதா யிருநதபோதிலும அதைஜநமாநதர வாஸனையால உணடானதெனறும, அதுவே பக

வாந் விஷயததிற் செயயப்பட்டு அதிசயிதமாயிருநததேயாலல அதைப பகவத கருபை யால எறபடடதெனறும வைதிகாகள சொலவாாகள ஆழவா விஷயதிற போல ஸ்ரீராமாநுஜாசாயா விஷயததிலும இநத பரீதி எவவித மயாவுமறறதாகவும மிக அதிச யிதமாகவும இருநதபடியால எமபெருமான அருள அது கிடைதததெனறே சொலலுதல வேணடும ஸ்ரீராமாநுஜாசாயருடைய ஜனநப பெருமையைப பற்றி அவருடைய கரநதஙகளே பறகப பேசும

இமமஹாந செயதருளி யிருககும கரநதஙகளாவள — (1) ஸ்ரீ வேதாததத ஙகர ஹம, (2) ஸ்ரீ பாஷயம என்று சொலலபபடும சாரீரக ஸமதரபாஷயம, (3) பகவத கீதா பாஷயம, (4) வேதாநத ஸாரம, (5) வேதாநத தீபம, (6) கதய தாயம, (7) நிதய கரநதம, ஆக எழு

ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாயருடைய காலம. ~~917—1037~~ (1017-1137) A. D.

யொஸாவவ்ருதஸ்ய ஜகதோ விஸ்வாதிகாராயாஸ்ய ரக்ஷணே
வர்தமாநோ ஜகந்நாதோ யதிராஜோ ஜயதயஸௌ ।
யஸ்ய ப்ரஸாதாதஹமபி ஸாரம் வேதார்தஸங்க்ரஹஸ்ய
காருண்யாம்போ நிதிம் ஸ்ரீமாந் ரங்கேசோ மே ப்ரஸீததாம் ॥

வம்ஸீவாரம் வாஸுதெவாரஸ்.

ஸ்ரீ:

விஷய ஸங்க்ரஹ:

1 உபோத்காதம: [1—20]

1 ஜம்ஹுத்வீபவர்ணன ... 1—4

2 லவணஸமுத்ரவர்ணனம் ... 5—16

3 தாதகீகண்டவர்ணனம் ... 17—19

4 ஜாம்பூநதவர்ணனம் ... 20

5 யாதவப்ரகாஸவர்ணனம் ... 20

2. ஸாங்க்ய தர்சன ப்ரகாஸன பர்வம் [21—122]

6 'தத்த்வ' ஜிஜ்ஞாஸாணவாக்யாநாம் நிவ்ருத்திப்ரஷ்ன
வாத்ஸ்ருநிராஸ: ... 21—65

7 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்' இத்யாதி ப்ரஹ்மவாக்யாநாம் நிவ்ருத்திப்ரஷ்னவாத்ஸ்ருநிராஸ: 65—82

8 நிவ்ருத்திப்ரஷ்னஸ்ய ப்ராணாஹாவ: ... 83—85

9 ஸயம்புகாஸ்ய வஸ்துநிர்வி ஸஷ்டிப்ரஷ்ணவ 86—90

10 நிவ்ருத்தேஸ்ச த்ரிவித்வே வஸ்துநாம்
ஸஷ்டிப்ரஷ்ன ப்ரதீதி: ... 91—95

[ப்ரஹ்மாதீநாம் ஸதாத்ருஸ ஸதநிராஸ:] ... 95—99

11 ஸ்ருதிவாக்யாநாம் ஸதநிராஸவாத்தாஹாவ: ... 99—122

3. ஸாங்க்ய தர்சன நியாய பர்வம் [122—163]

12 த்ரிரோயாதாநாநுவாதி: .. 122—140

13 ஸ்ரோத்ரியாதாநுவாதி: . 140—146

14 நிவ்ருத்தேநுவாதி: ... 146—148

15 நிவர்த்தகாதாநுவாதி: ... 148—150

16 ஜ்ஞாத்ரநுவாதி: ... 151—154

17 ஹாதிர்நுவாதி: ... 154—163

4. ஜ தாஷவகஷ வ்ருதிகஷவः—[163—181]

18 ஹாஹ்ஹாஷவெகஷி வ்ருதிகஷிவ்ருத்தி ... 163—173

19 யாஷவ்ருகாஷவெகஷி வ்ருதிகஷிவ்ருத்தி ... 173—181

5 ஷ்வவகஷஷ்ஷாவமகழ—[182—425]

20 ஸஷ்ஹ வெதநாவெதநாநாம

ஜ்ஞாணஷ்ச ஶரீரஶரீரிணோஃ ... 182—210

21 ஜ்ஞாணஞ் ஸவகுஶஷ்வவாவ்ருத்திகழ் ... 210—213

22 உவாயஷ்ச ஹிக்காநிஷேவணகழ் ... 213—231

23 தத்ர ஶ்ருங்கி வ்ராஜீணாம்கழ் ... 232—218

24 ஜ்ஞாஹணோ நியஜ்ஞ்ய ஸஷ்யகுநகழ் ... 249—254

25 ஹிக்காநிஷேவண விஷயாஃ ... 255—267

26 நாராயணவிஷ்ணுவ உவெயத்ர ஸஷ்யகுநகழ் ... 268—331

27 வ்ருத்தவதாவ்ருஹாவவாஹநிஷாஸஃ ... 332—371

28 நித்ருவிஹேதி ஸஷ்யகுநகழ் ... 377—419

29 உவஷம்ஹாஷஃ ... 411—425

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத அகஸ்த்ய வரதாபரநாம தேயாய நம:

ஸ்ரீமத ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகாய நம:

சுபமஸ்து விதமிஷ்ணோ மஹிமாநம் மஹாயிதம ।
நிகமாந்த மஹாகல்பத்ரும ஸ்ய விபுலம் பலம் ॥ 1.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத அகஸ்த்ய வரதாபரநாம தேயாய நம:

ராமாநுஜமுநிம் நத்வா குரூந் அபி வேதாந்த தேசிகாந் ।
ஸாரோபஜீவிநோ வ்யாக்யா ஸ்ரீமந்நாராயணாபிதா: ஸதாம் ஸ்ரேயை ॥
ஸ்ரீமந் நாராயண ஸ்தோத்ர ரத்நாக்ய உபநிஷத்தாயுதா ।
ஸம்ப்ரதாயார்த்த ஸாரஸ்ய வ்யாக்யாவ்யாஜேந நிர்மிதா: ॥

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம் என்னும் க்ரந்தத்தைச் செய்தருளக்கருதி, முதலில் இஷ்டதேவதையின் உபாஸக ரூபமாகவும் குருவின் உபாஸகரூபமாகவும் இரண்டு மங்களச்லோகங்களை ஆசரிக்கிறார். இவ்விதம் மங்களச்லோகங்கள் செயவது ஸமருதி ஆசாரம் இவைகளினால் ப்ராப்தம். ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள கார்த்தம் விக்நமின்றி முடிவுபெறுவதுடன் க்ரந்ததைக் கேட்கிறவர்களுக்கு அதன் ஆர்த்தம் ஹிருதி பெறுவதும இந்த மங்களச்லோகரூபமான உபாஸனையின் பலமாகும்.

முதல் சுலோகத்தின் அர்த்தம்.—'ஸகலமான சேதநவஸ்து அசேதநவஸ்து இவை யெல்லாவற்றிற்கும் சேஷியாகவும், சேஷசாயியாகவும், நிர்மலராகவும், அநந்தராகவும் ஆநந்த ஸ்வரூபமாகவுமுள்ள விஷ்ணுவின் பொருட்டு நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.'

சுவிஸுவ விஸ்வமிஷ்ணோ மஹிமாநம் - ஸகலமான சித் அசித் என்னபடும் வஸ்துவுகளுக்குச் சேஷியான. நித்ய விபூதியென்றும் லீலாவிபூதி என்றும் பகவானுடைய விபூதி இரண்டு பிரிவாக விபாகம செய்யபபட்டிருகின்றது. இந்தப பதம் 'அவன் லீலாவிபூதியை உடையவன்' என்பதையும, அடுதத பதம் 'அவன் நித்ய விபூதியை உடையவன்' எனபதையும காட்டுகின்றன. சேதந அசேதந வஸதுகளடங்கிய ஜகதை யிட ப்ரஹமம் வேறுபட்ட வஸது என்பதை இந்த விசேஷணம் குறிக்கின்றது. 'ஜகத சரீரம, பகவான் சரீரீ (அதாவது - ஆத்மா)' என்பது நமது ஸித்தாந்தமாகையால், 'ஜகத் ப்ரஹமமே' எனறு சருதிகளிற் சொல்லப்படும் ஸாமாநாதிகரண்யம் மூழுவதும் இந்தச் சரீர சரீரி ஸம்பந்தத்தைப் பொருத்ததே தவிர, 'ஜகத்தும் ப்ரஹ

மமும ஒனமே' என்னும் ஐக்யதனதைப் பொருத்ததன்று. 'அசேதனமான சேதனாகள்' எனறு சொன்னதால் ஜீவன் ஒருவன் அன்று, அவாகள் பஹு-வென்பது சொட்லப் பட்டதாகிறது சேதன அசேதனம் என்று பிரிதது சொல்லியிருக்கிறபடியால், அவை இரணடும் வெவ்வேறு எனறு நாம அறியவேண்டுமே. 'வஸது' என்னும் பதததால் 'ஜகத் பரமாததமே, பொயயன்று' எனபது ஸஞ்சிதம்.

ஸுஷுஷாயிமெந - 'சேதனமீது சயனம செயது கொண்டிருகுகும'. அதா வது - அவனுடன கூடினவன். சேதனுடன கூடியிருப்பதுபோல, பூமீ, பரிஜனங்கள இவாகளுடனும் கூடியிருககிறன எனபது தாதபரயம். ஆகையால், நித்ய விபூதியுடன் கூடியவன எனபது ஸஞ்சிதம். இநத ஸமபநதம ஸவாபாவிகம நித்யம் எனனும ஏற்படுகிறது.

நிசி-லோகஸ்ய கல்யாண நிதயெ - 'நிாமலனுகவும் அநதனுகவும் கல்யாண நிதியாகவும் இருக்கும்'. நிாமலன், அநதன், கல்யாணநிதி என்று விபாகம நிாரம னென்றல் ஹேயகுண ரஹிதன்; அநதனென்றல் ஒன்றிலும டாசசேதமில்லாதவன என சில இடங்களில் நைாமல்யம் காணபபட்டாலும, ஆநதயநதுடன் கூடிய வைலக்ஷண யம இவன ஒருவனிடததிலேயே உண்டு எனபது இதனால் ஏறபடுகிறது 'அந தன' என்றல 'கணககறற கல்லகுணம பொருநதினவன்' எனறும சொல்லலாம். 'கல்யாணம்' என்பது ஆநததனதைக குறிககினறது. அதற்கு நிதி எனபதால், ஆந தம எனபது குணம் இவன அந்தககுணதனதை உடையவன என்பது ஆததம. 'கல் யாணம' என்றல் 'கல்யாண குணங்கள' என்றும சொலலலாம். இப்படி பகவான் ஹேயகுணங்களற்றவனுகவும் கல்யாணகுண ஸமபநனுகவும் இருககிறன எனறு அவ னுடைய உபயலிங்கத்தன்மை சொலலபபட்டது.

விஷ்ணவெ - இதனால் விஷ்ணுதான பரதேவதை என்று சொன்னதாகிறது.

நமகரு ப்ராபயமாக இருககும வஸ்து இவவிதம இருககின்றது என்று சொல்லி விட்டு, அதை அடைய நாம செயயவேணடிய உபாயம என்ன எனபதை 'நமஃ' எனனும சபதததாற் சொலலுகிறா. கேவலம் பரணமம செய்வது உபாயமாகாது, பகதி ஒன்றே உபாயமாதலால், ஆகையால், இவவிடததிற் சொல்லப்படடுள்ள நாஸ்ஸை பகதிககுள அநதாபூதம்.

இவவிதம தேவதையின் உபாஸநதனதைச் சொலலும இநத சுலோகம எபபடபபட் டதையும் ஸஙகரஹமாக பரதிபாதிககினறது என்று அறியவேண்டும. 'நமஃ' என்னும் சப்தத்தால் உபாயமும், மறறைச் சப்தஙகளால உபேயமும சொலலபபடுகின் றன. இவை தாம் ஸ்வபகஷத்தில் பரதிபாதிகபபடவேண்டியவைகள.

வரம் ஜ்வலெஹவாஜ்ஞம் ஸ்ரஉவரிமதம் லம்ஹாரகி த -
ஸ்வரூபாவபோதாய்ம் விவரணரூபஸ்ஹவ்யாஹ்வ்ருத்தி: I

இரண்டாவது சுலோகத்தின அவயம் — 'வரம் ஜ்வலெஹவ ஸுஜ்ஞம் ஸ்ரஉவரிமதம் (உ லஸு) லம்ஹாரகி; தஸு (வனவ) வரூபாவபோதாய்ம் (லஸு) விவரழி, தஸு (வனவ) ஸுரூபஸ்ஹவ்ய ஸ்ருத்யர்த்த வெதம் ஜகதி விததம் இஹ மொஹநம் தமிஸ் யெந ஸுவாஹ்ஸம் லஹி யாமி ஸுரூபாய நிஸ் விஷயதெ ॥ ['பர ப்ரஹமமே அவிதையால மறைக்கபபட்டதாயும பலவித மான பேதததைப பாரதது ப்ரமிககும ஸவபாவமுளளதாயும கொணடு ஜநம மரணம முதலிய துககபாகியாகினறது' எனறும், 'அநத பரஹமமே, பாரமாரததிகமான புதது இநதரியம முதலிய உபாதியுடன் ஸமபததமாய்ககொண்டு காம பரவசமாகினறது' எனறும, 'அநத ப்ரஹமமே சேதநா சேரதநஙகளாகப பரிணமிதது, அசேதந வஸது வுகளுளள பரிமுத பேகயதைபாகிற அசுபததிற்கும, சேதந வஸதுவுகளுள்ள அபுரு ஷார்தாதமவய ரூபமான அசுபததிற்கும் ஆஸபதமாகின்றது' எனறும இவ்வாறுக சரு திகளும தாகக்கிற நம விருத்தமாக ஜகததில் பரவி வரும் மோஹநமான இநத அநதகார மானது யாதொரு யாமுநாசார்யால் ஸ்ரார்தத்தில் தள்ளபபட்டதோ அப்படிப்பட்ட யாமு நமுநியானவர் ஆசார்யராயாக இருககிறார்]

இநத ச்லோகமானது குருவின உபாஸநா ரூபமான மங்களாசாரமாக இருப்பது டன பரபரஹ்ம ப்ரதிபாதநத்தின ஸங்கரஹமாகவும் இருககினறது. பரமதஙகளுள மூன்று மதஙகள் முதல மூனறு சலாகங்களால் இவவிடதது ப்ரஸ்தாவிகபபட்டிருககினறன. இதர மதஙகளும ஸ்ரீபாமுநமுநியால் நிரஹிகபபட்டிருககிறபடியால அவைகளும் இவ கே விவக்ஷிதஙகளே அநத மூனறு மதஙகளாவன —

(1) சங்கர மதம்'—பரமமம நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரம், அது அவிதையால திரோஹி தமாட ப்ரமிகினறது, அதுதான ஸமஸாரம. அதாவது - பரஹமமொனறே எவவித பேதமுமில்லாத ஸவபட, பரகாசமான வஸது, மாயையின ஸமபநதததால் ஜகததாக அவபாஸிதது கொணடு பேதாசாதது சில ப்ரம்தது ஜநம மரணம் முதலிய துகஙக ளை அடைகினறது.

:) பாஸகர மதம்'— பரப்ரஹமம் எனபது நிர்விசேஷமனறு, குணஙகளுடன கூடியது, ஆனால, அது, புதது இநதரியம் தேஹம முதலிய ஸதயமான உபாதியுட னகூடி ஜீவனாக மாறி ப்ரமிதது ஜநம மரணம முதலிய துகஙகளை அடைகினறது

(3) யாதவபரகாச மதம — அநத ப்ரஹமமே சித் அசித ஈசவரன என்று மூன றாகப் பரிணமிதது தனனைவிட அபிந்நமாயுளள வஸதுகளில் பேதபுதத்தியைச் செயது ப்ரமிதது ஸ்வரூபதைத தூண்டுகினறது. அதாவது - பரஹமமே அசித்தாகப பரிண மிகிறபடியால சித்துகளும் காணபபடும பரிணமாரூபதையாகிற அசுபததிற்கு அது ஆஸபதமாகிறது, பரஹமமே சிதாகவும பரிணமிகிறபடியால் சித்துகளும் காணப் படும் அபுருஷார்தாதஙகளில அவமிபபதான அசுபத்திறதும அது ஆஸ்பதமாகின்றது.

ஸ்ருதிந்யாயாவெகம் ஜகதி விததம் மோஹநாஶ-
ஹேதோ யேநாவாஹ்ஸம் வ ஹரி விஜயதே யாஜ்ஞவல்க்யம் ॥ 2

இவ்விதம இவர்களின கொள்கைகள் இருகஙின்றபடியால், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர இநத ச்லோகத்தில் இநத மூன்று மதங்களைப்பறறியே சொல்லுகிறார எனபது வ்யகதம்.

வரம ப்ரஹ்மவாத - பரபரஹமே. அதாவது எநத ப்ரஹமமானது ஹேய குணஙகள அற்றது எனறும், கல்யாணகுணங்களுடன் கூடனதென்றும், ஆகையினல் எல்லாவறறையும விட விலக்ஷணமெனறும், ஸவயம பரகாசமாக இருப்பதையே ஸ்வபாவமாக உடைதாயிருக்கிறது என்றும் ஒதபடுகொளளப்பட்டிருகஙிறதோ, அதற்கே ப்ரமம ஸம்பவிகஙினறது என்று சொல்வது விருததமன்றே? எனபது வாத எனபதன தாத்பர்யம். ப்ரமம் ஸம்ஸார இவைகளின நிவருதத்திகாக எநத ப்ரஹமம் நம்மால் ஆச்ரயிக்கப்படுகிறதோ, அதுவே ப்ராபிகஙின்றது ஸம்ஸரிகஙினறது எனபது ஆசாரயம்.

ஸுஷுப்தி - அவிதயையால் மறைகபபட்டதாய்கொண்டும. தன் ஸவரூபதததைத் தானே அறியவில்லை.

ஹ்ருதவிவேகமதி - பேதமில்லாத இடத்தில் பேததததைப் பாத்து ப்ரமிததும.

ஸம்ஸரதி - ஸம்ஸரிகஙிறது. பேததததை உணாவதால் உண்டாகும் ஸகல துகஙகளுக்கும் பாத்ரமாவதே ஸம்ஸரிபபது. இவ்வளவு சஙகரமதம்.

விபரீதவாயுதி - வேறு (தனனபபோல ஸதயமாயுள்ள) உபாதிகளால ஸம்பதத்மாய. சங்கரமததில் அஙகீகரிகபபடும் மித்யையான அவித்யையைகாட்டிலும, ஸத்யமான இந்த உபாதி வேறு என்று சொன்னது ஆகிறது.

விவஶி - காம பரவசமாகி. இவ்வளவு பாஸகரமதம.

அஸுஹவ்யாஹதி - அசுபங்களுககு ஆஸ்பதமாகினறது அசேதநம வஸது எப பொழுதும மாறிகொண்டே இருகஙின்றது என்பது அதற்கு அசுபம் சேதநாகுது கர்மதநிலை ஸுகாநுகதறைவு அடைந்ததாய் அல்பங்களான அர்தகாமஙகளாகிற அபுரு ஷார்தங்களில் புருஷார்தத புத்தியைசெயகிறது எனபது அதற்கு அசுபம் இது யாதவமதம்.

இதி ஸ்ருதிந்யாயாவெகம் ஜகதி விததம் - இப்படி, வேதய தாக்கம் இரண்டுககும் விருததமாயும, ஜகதில பரவிவருகிறதாயும.

மோஹநாஶ - மோஹநமாயும். பரமார்தததமல்லாததில் பரமார்தத புதநியை கல்பிகஙிறபடியால் இவை மோஹநங்களே.

ஹேதோ யேந ஸுவாஹ்ஸம் - யாதொரு யாமுநமுநியால் இநத அஜ்ஞாநமானது நிரஸிக்கபபட்டதோ. அஜ்ஞாநத்தை இருளாகப பேசுவது அநுரூபமே.

ஸ ஹரி விஜயதே - 'அவர் ஜயிகஙிறார' என்பதால அவருடைய உபாஸநம சொல்லப்பட்டது. "ஜயதாதி வைதொ ராஶி" எனறு நிபி, திநுவடி உதபத்தி விகதவில்லையோ?

ஸர்வஸ்ய ஜகதஸ்தாநஸ்யாஸ்ய ஸ்ருதிநிகராவலே ஸகலஸ்ய வேதஸ்ய ப்ரவ்ருத்தேஸ்ச, ஜீவ பராத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாந வ்ருத்யர்த்த

'ஸர்வஸ்ய ஜகத' எனபது முதல் 'ப்ரவ்ருத்தேஸ்ச' என்பது வரையில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரா ஸவபக்ஷததைச சுருககமாகச் சொல்லுகிறா.

ஸர்வஸ்ய ஜகத - ஸகல ஜகதத்துககும். அதாவது - பலவித அதிகாரிகள் அடங்கிய ஜகத்துகத, ஸகல அதிகாரிகளுககும்

ஹிதாநுஸாஸந - ஹிதததைத தெளிவாக ஜ்ஞாபிபபதில பரவருதத்திககும். 'ஹிதம்' எனபது, உபாயம உபேயம இவைகளை விஷயமாக உடையது. அநுஸாஸநம - விவிசய ஜ்ஞாபநம. இப்படி ஹித்ததைப போதிகக பரவ்ருத்திககும் வேதம ப்ரமத்தைச் சொல்லாது எனபது குறிபபு. அபுருஷாாததமான ஸவாக கதத்திற்குப போகும உபாயததையும, மிகவும நிநதயமான அபிசார கரியைகளையும வேதம் சொல்லுகினறதே! இது உபபநநமோ? என்று ஒரு சஙகை உதிகககூடும. வேதம ஸவாககம முதலிய அபுருஷாாத்தஙகளை சசொல்வது, அபபடிபபட்ட அதிகாரிகளும ஜகத்தில இருகிறபடியால. அத்யநதம அஹிதமான அபிசாரங்களைச் சொல்வதும, அமமா திரி காமஙகளில நோகககுள்ள துஷடாகளை, படுகயவிசேஷஙகளால் குழநதைகளைப் போல வசீகரிப்பதற்காகவே 'தெதுஸ்ருணு விஷயா வெடாஃ' (2-45) எனனும் ஸ்ரீ கீதாவாகயத்தின ழே ஸ்ரீபாஷபகாரா பினவருமாறு பாஷயம செய்தருளியிருககிறா. ஸகல ஜநஙகளிடமும வேதம வாதஸலயம் உடையதானதால், அவரவாகளுககுத தகபடி அது ஹிதததை உபதேசிககுமனறே? அப்படி உபதேசியாவிட்டால், ரஜஸ தமஸ குணம நிறைநதுள்ள ஜநஙகள், தம்மால அபேக்ஷிகபபடும் பலததை அடைய உபாயம் அறியாதவாகளாய அநுபாதேயஙகளில் உபாதேய ப்ரமம் செய்து அது வழியாக நாசத்தை அடைநதுவிடுவாகள. 'யயா தாமவைஷ்ணவீமாயயாமோஹிதா வாதாஃ விதாயாஹிம்ஸாதூநாஹாவெ வளயாஸிநா வாணஸ்யுஷி' எனபது ஸ்ரீ தாதபாய சநதரிகையின் வாகயம்.

ஸ்ருதி நிகர ஸீரவலி - வேதககூட்டததின் சிரஸஸில. பரதேவனதையைப் பறறியே பரதிபாதிககும வேத பாகதததிறகு 'வேதசிரஸ' 'வேதாந்தம' என்று பெயர. வேதங்களும அநேக சாகைகளை உடையவை. 'ஸகல சாகைகளிலும காணப்படும வேதாநத வாகயஙகளில்' எனபது ஆத்தம் 'ஸ்ருதிஃ' எனபது 'ஸ்ருதயவித நித்யா' 'எபபொழுதும கேடகபபடுகினறது' எனனும் ஆதததுளளது. அதாவது - மனிதனுற சொல்லபபடாமல அநதக காரணததினுலே நித்யமாயும் எவனித தோஷமும அறறிருககுமாம வேதம.

ஸயமயும ஸகயிமதஃ - இநத ஆதததுமானது (அதாவது - பின்சொல்லப்படப் போகும ஆதததுமானது) நனறுக அறியபபட்டிருககிறது.

ஸ்ருயதெ்திகதர்வ்ருதாக வாஸவாராஷ. வராணயாமஹ யுாநா
ச்ரு வ்ருணாஸாதி ஸதுயர்ஹிய ஹுத ஈதிஹாஸ: i ஸவ்ய ஜீவாத்ு
நோ ஸநாதுவிதுா ஸம்வித வாண்யுவாவாரிவ கர்ர்வாஹ

ஜீவவாரிாத்ு யாயாத்ு) ஜ்ஞாநவரிவர்க - ஜீவாதமா பரமாதமா இவை களின உண்மையான ஜ்ஞாநததை முனனிடடுககொணடிருககும். அதாவது - அபபடிப் படட ஜ்ஞாநததுடன செயயபபடுமம. உணமையான ஜ்ஞாநமாவது - பரபஞசம் முழு வதும் பரமாதமாவை ஆதமாவாக உடையது எனனும ஜ்ஞாநமே இதுதான உன்மை யான ஜ்ஞாநம். "வெனதஹாதுஜிஹ ஸவ்ய - தகதுர்" எனறு பரமாத மாவை ஆதமாவாக உடைததாயிருபபதே ஸதயம எனறு சொலலபபடடிருககிறது.

வணர்ாரிாஸ யதெ்திகாதுவ்ருதாக - வாணாச்ரம தாமாநுஷடாநததை அங்கமாக உடைய. 'கீழச்சொலலபபடட உணமையான ஜ்ஞாநததை முனனிடடுககொண டிருககும காமாநுஷடாநததை உடைய' எனபதால கேவலம வாகய ஜ்ஞய ஜ்ஞாநம் உத வாது என்று சொன்னதாயிறறு. சிலா, காமாநுஷடாநஙகள கேவலம பரஹமோபாஸநத தில் ஒரு இச்சையை மாதரம ஜநிபபிககும எனறு சொல்வா. மற்றும சிலர், காமா நுஷடாநததால ப்ரதிபந்தகஙகள விலகுகினறன, ஜ்ஞாநததிறகுல் பரஹமம அடையப்படு கினறது, ஆகையால இரணடும ஸமமாகக காரணமாகினறன எனறு சொல்வர். இவை இரண்டும் ஸ்ரீ பாஷயகாரருகத அநபிமதம. இநதக காமஙகளே பகவதாராதந மாகினறன, அதனால் பரஸந்நதராகி பகவான அநுகரஹிககிறான எனனும தமது மதததை இது ஸூசிபபிககினறது.

வரிர வாரிஷ வராண யாமஹ - பரம புருஷனுடைய திருவடிகளில். 'பரம புருஷன' எனபதால தேவதா விசேஷமும, 'வராணயாமஹ' என்பதால தாஸ்யததிற்குத தகுந்த வயாபாரமும தோன்றுகின்றன.

யுாநாவநாந வராணாஸாநி: - தீயாகம, அாச்சாகம, ப்ராணாயாம இவை முதலிய. அதாவது - நாமஸங்கீாதநம யஜ்ஞம் முதலியவைகளும் எனபது குறிபபு. இவைக ளுகளுள தீயாகம் முகியமே. ஆனாலும, இவைகளால ஏறபடும பாபபகதியைக கவ னித்து இவைகளைத தூலயமாகச் சொனனபடி அாச்சாகம ப்ராணாயாம இவைகளுடன கூடிய தீயாகமே உபேயததைக கிடைககவொடடாமல தடுககும ப்ரதிபநதகஙகளை போகக்டிகககூடியது.

கதுயர்ஹிய: - மிகவும் பரியமான- தியாகம முதலியவைகள அளவறற ப்ரீதி பூர்வகமாகவே செயயபபடவேண்டும. ப்ரீதி விரஹிதமான தீயாகம் முதலியவை உபாயமாகா என்பது தாதபாயம.

"உஜ்ஜாலவ ஸ்ருக்கா ஸ்ருஜீ ஸாம ருஸ்வர" எனற பகதி ஸவ ரூபத்தைச சொலலும ச்லோகததில்,

ஶுத்த ஸ்வபாவம் ஜீவம் ப்ரதி ஹேயத்வ ப்ரகாரகம் ஜ்ஞானம் ஸம்ஸய: - அதயாத்துமான பரீதியுடன எனனிடம் மநஸ்னஸு நிவேசிகக வேணடும்.

ஶுத்த ஸ்வபாவம் ஜீவம் ப்ரதி உபாதேய ஜ்ஞான விபர்யய: - அதயர்ததமான ப்ரீதியுடன் எனனிடதில் சேஷ வருதத்தியைச செய.

ஶுத்த ஸ்வபாவம் ஜீவம் ப்ரதி ஹேயோபாதேய ஜ்ஞான அபாவ: - அதயாததமான பரீதியுடன் எனனிடதில் கமஸ்யையைச செய, எனறனறே அர்வயம்?

தத்ர ஏவம்விதைஶ்ச - இபபடிபபட்ட தர்பாகம முதலியன அவனை அடைவதைய பலமாக உடையன. 'ஈத்ருஶாத்ருஶை:' வாணாஶாஸ்த்ரை: ' எனபது அவயம.

ஸ்வஸ்ய ஜீவாத்மந: - இநத ஜீவாதமாவுககு. பரமாதமாவைவிட விருததமான ஸ்வபாவத்தை உடைய இநத ஜீவனுககு. வஸ்து ஸதிதி இவவிதம் இருககையில ஜ்ஞானம எபபடிச் சொல்லகூடும எனபது குறிபபு

அநாதி விஹித: - அநாதிகாலமாக வரு i அவிதையையால்ஏறபட்டுள்ள. அவிதைய எனறால், தேஹாதமை ஆதமா எனறும, ஆதமா ஸ்வதந்தர எனறும பர மிப்பது.

"ஸ்ருஷ்டேராதௌ ஸ்வயாயம்ப்ரு வித்யாயாம் ஸ்ரஷ்டிவம் ஸ்ருத்யந்தரே
அநாத்மந்யாத்மவுத்யைவ ஸ்ருஷ்டி ஸ்தா ஸ்ரீ ரிதி:"

(ஆதம பிரமவஸதுவில ஆத்மபுதத்தியும நமககு ஸ்வம இல்லாததை நமமுடையது எனறு நினைககும புதத்தியும அவிதையை என்று சொலலப்படும) அவிதையையால் காமம, காமத தால தேஹபராபதி, தேஹஸமபநதததால அவிதையை எனறு அநயோநயாச்ரய ரூப மான தோஷமானது 'அநாதி' எனபதால பரிஹரிதம.

புண்ய பாப ரூப - புண்யம் பாபம் இந்த ரூபமான. 'புணயம் எனபது தேஹததைகாட்டிலும ஆதமா வேறு எனறு நினைததனறே செயயபபடுகிறது? அது அவிதையின காரயம எனறு எபபடிசசொல்லகூடும' எனறால, அநத ஜ்ஞானம இருநத போதிலும ஜீவாதமா பரமாதமாவுககே சேஷன எனறும ஜ்ஞானம இலலாமறசெய் யப் படுகிறபடியால அது அவிதயா காரயமே. ஸ்வாகத முதலிய பரயோஜநததை உத தேசிதததனறே புணயம செயயபபடுகிறது? ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யதில 'பாஹாபூ வரிதாநீ' (11-17) எனபதை விவரிககுமிடதில் 'பாபமேவாஸ்மாந்நாஶயேத் விபரீதாத் புண்யாத்' (பாபமபோலே புண்யமும பநதததிற்குக காரணமாதலால், இரண்டையும தயஜித்தவன) எனறு சொலலபபடடி

ஹெகூக ஸ்ருஷ்டி ஸாமாந்யே கூவாதிக வதாவிஷயே ஹஹாவெஷ கூதத்தத்தேஹாதாஹி ஜாநஜநிதாவஜ்ஜநீய ஸவஸய விஷ்வம் ஸநாய தெஹாதிஸ்ரீக்தாதஷ்வாவிவதத்ஹாவ தத்தேயஸ்ரீஷிவாஸாத் ஷ்வாவிவதத்ஹாவ தத்தவோவாஸந தத்துஸ்ரீக்தாதஷ்வாவிவாவி

ருக்கிறது. ச்ருதியிலும் ' நு ஸ்ரேஷ்டம் நஹ்ரஷ்டம் ' எனபதறகுப பிறகு ' ஸவெது வாவ்ஹாநம் ' எனபது காணபபடுகிறபடியால், முமுக்ஷுவுககு ஸுகருத மும் பாபம்போலே பருதகமே எனறு சொனனதாகிறது

கூஜ்ஜவாஹ ஹெதவே - காம பரமபரைகளுக் காரணமான

ப்ரஹ்மாதி ஸ்தாவராந்தேப்ய ஷ்வாவாதிக - ப்ரஹமா முதலிய தேவ தைகள், மநுஷயாகள, பசுபக்ஷிகள், வருக்ஷம முதலியவை, இத்யாதியான.

வதாவிஷய தெஹப்ரவேஷக்ருத - காலவித தேஹங்களில பரவேசிப்ப தால் உனடாகும்.

தத்தத்கர்மாஜிதாந ஜநித - அநதநதத தேஹங்களிற் செய்யபபடும் ஆதம ஜ்ஞாந பலமாய் ஏற்படுமம. அவிதயையால் புண்ணிய பாபரூபமான காமம, அதனால தேஹப்ரவேசம, தேஹபரவேசததால தேஹாதமாபிமாநம் என்று அநாதிபரவாஹம.

அவஜ்ஜநீய ஸவ விஷ்வாஸநாய - விலகக்கூடாத ஸம்ஸார பயததைப போக கடிககும்போருட்டு. ' இதெலலாம் பொய ' எனறு எவ்வளவு தடவை உபதேஷித்தா லும் இது நிவாதத்திகக முடியாது என்பது தயோதிதம.

தெஹாதிஸ்ரீக்தாதஷ்வாவிவதத்ஹாவ - தேஹததைக்காட்டிலும வேறுபட டதான ஜீவாதமாவின ஸவரூபம், அதன ஸவபாவம. இதன் ஸவரூபம, ஜ்ஞாநாநந தைகஸ்வ லக்ஷணமாக உடையது, ஸ்வபாவம், பகவானுககு சேஷமாக இருககும தனமை. உபாஸிகக வேண்டியவனுககு இநத இரண்டும அநுகூலங்கள.

தத்தயாதி வாசாதஷ்வாவிவதத்ஹாவ - அநத ஜீவாதமாவுககு அநதா யாமியாக இருககும பரமாதமாவின ஸவரூபம, அதன ஸவபாவம. இதன ஸவரூபம, எல்லாருகக மம ஈசவரனுக இருககும் தனமை, ஸவபாவம, ஆசரிதாகளுககு ஸுலபமாக இருககும் தனமை. உபாஸிககபபடவேணடியவனுககு இநத இரனடும் அநுகூலங்கள

தத்உபாஸந - அநதப பரமாதமாவை உபாஸிபபது. இது உபாயம, இது ஏற்கெனவே விஸதாரமாக விவரிகக்பபட்டது.

தத்ஹ்ருஷித - அநத உபாஸநதிறகுப பலமான.

ஸர்வ வஸ்துக்ரமவயிகாதி ஸயாநம்ஒ ப்ரஹ்மாநுபவஜ்ஞா
வமெந ப்ரவ்ருத்தம் ஹி வெதாந்தவாக்யஜாதம்,

‘ தத்த்வமஸி ” (ஸாம்தொமெ. 6-8-7.)

“ அயமாத்மா ப்ரஹ்ம ” (ப்ருஹதாரண்யகெ, 6-4-5)

“ய ஆத்மநி திஷ்டந்நாத்மநோऽந்தரோ யமாத்மா நவெத யஸ்யாத்மா
ஸரீரம் யஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மா ऽந்தர்யாம்ய
ம்ருதஃ ” (ப்ரு 5-7-22)

சுத்தஸ்ய விஸ்ரவ விஸ்ரவக - ஆத்மாவின ஸ்வரூபம ஆவிர்பவிப்பதை முன்னிட்டுக கொண்டிருக்கும். உபாஸநத்தால் ஆத்மாவின ஸ்வரூபம வெளிப்படுகினறது என்பது கருதது. சுதத ஆதமா நிரத்துஷடமான வஸ்து, ஸாவஜ்ஞதவ முதலிய குணங்கள் அதற்கு உணடு ப்ரகருதி ஸம்பந்ததால் ஜ்ஞாந ஸங்கோசம ஏறபட்டு, அவை ப்ரகாசிகாமலிருகினறன. காமபநதம் விடவே முதலில் அவை ஆவிர்பவிகினறன, பிறகு பரஹ்மாநநதம், என்பது கரமம்.

அ வயிகாதிஸயாநம் ஒ ப்ரஹ்மாநுபவஜ்ஞாவமெந - அளவற்ற அதிசயதுடன கூடிய ஆநத்ததைகுணமாக உடைய ப்ரஹ்மத்தை அநுபவிபபதை அநுசாஸிபபதில். கீழ் ‘ அநுஸாஸமந ’ எனனும் பதமும் இவ்விடத்தில் ‘ஜ்ஞாவெந’ என்னும் பதமும் ஒரே அரதத்முள்ளது.

வெதாந்தவாக்ய ஜாதம் ப்ரவ்ருத்தம் ஹி - ஸகல வேதாநத வாக்யங்களும ப்ரவ்ருதத்திகினறனவனரே ? கேவலம ஒரு வாகயத்தை அவலம்பிததுச சொல்லவிலலை, எல்லா வாகயங்களும இமமாதிரி சொலலுகினறன என்பது தாதபாயம்.

அநத வாகயங்களாவன —

தத்த்வமஸி - நீ அதுதான. அதாவது - நீ பரமாதமாவை ஆத்மாவாக உடைததாயிருகிறாய. ‘ நீ ’ என்று ஒரு ஜீவனைக குறிததுச் சொல்லபபட்டது.

அயமாத்மா ப்ரஹ்ம - ஆதமாவெனறு சொல்லபபடும் வஸ்து பரமாதமதை ஆதமாவாக உடையது. இது ஜீவ ஸாமாந்யத்தைபபறறியது.

ய ஆத்மநி திஷ்டந் ம்ருதஃ - எநதப பகவான ஜீவாத்மாவினிடததில இருந்து கொண்டு அநத ஆதமாவுகுள இருகிறானே, எவனை அநத ஆத்மா அறியவில்லையோ, எவனுககு அநத ஆதமா சரீரமோ, எவன அந்த ஆதமாவை நியமிகிறானே, அநத விதா

"ஸர்வ ஸ்வஸ்ய ஹ்ருதாதிஷ்டாதா ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வ ஶக்தி ஸர்வ
ஸர்வகோ நாராயணஃ" (ஸு. 7.)

"தமேதம் வேதானுவசனேன ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞே
ந தானேந தபஸாநாஶகேந" (ப்ரு. 6-4-22)

"ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" (தை.)

"தமேவம் வித்வாந்ருத இஹ பவதி நாந்யஃ பந்தா விமுக்தயே"
விமுக்தயே" (மு. ஸ.)

உத்தராதிகரணம்

மற்றிருகளும அதாயாமி உனககு ஆதமா. இமமாதிரியான வாகயஙகள் பேத சருதி களையும் அபேத ச்ருதிகளையும ஸமநவயம செயகிறபடியால கடக ச்ருதிகள் எனறு சொல்லபபடுகினறன.

ஸர்வஸ்ய ... நாராயணஃ - எல்லா பூதங்களுகளும அந்தராதமாவாக இருகளும இவன், காமஸம்பந்தம் அறறு திவ்யகுண ப்ரகாசிகளும ஒருவனை நாராயணனை. இந்தச்ருதி, அதப் பரமாத்மா நாராயணனை எனறு சொலலுகினறது

தமேதம் ..ப்ராஹ்மணாஃ - அப்படிப்பட்ட இதப பரமாதமாவை வேதவாக யங்களைக்கொண்டு ப்ராஹமவிதகளால அதயயபரயோஜனமாகச் செய்யபபடும வாஜ்ஞ்ரம தாமானுஷடானமாகிற யஜ்ஞத்தாலும தானததாலும, தபஸாலுமும அறிய இசசிகி றாகள். இது, வாஜ்ஞ்ரம தாமானுஷடான ரூபமான காமம உபாஸனததிறகு, அஙகம என்பதைசசொல்லுகின்றது.

ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம் - பரமபுருஷனை உபாஸிகினறவன அவனையே அடைகிறான். இது உபாஸனமே உபாயமெனபதைச சொலலுகினறது

தமேவம் ..விமுக்தயே - இவவிதம உபாஸிகினறவனே முகதனாகிறான, இதைத தவிரத்து வேறு வழி இல்லை. பரமாதம பராப்திககு வேறு உபாயமில்லை எனபதை இது தெரிவிகினறது.

உத்தராதிகரணம் - இது முதலானவை அநத வாகயஙகள. முதலான எனறு சொனனதால், பேத சருதிகளும் உபாஸன சப்ததுடன் கூடிய ச்ருதிகளும காஹிகபபடுகின்றன.

ஜீவாத்மா ஸ்வரூபம் தேவமநுஷ்யாதி வ்யவஸ்தா விசேஷாதிகளுக்கு நாநாவித லக்ஷணங்களுண்டென்று

"ஜீவாத்மா" - இதில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ச்ருதி வாக்யங்களில் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபமாவது பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமாவது விவரிக்கப்படவில்லையே என்று சங்கித்து, வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணங்களாகிற ஸ்ம்ருதி புராணம் முதலியவைகளில் அவை உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், ஆகையால் அவை ச்ருதி ப்ரதிபாதங்களென்றும் நினைத்து அந்த உபபாதகப்படி அந்த ஸ்வரூபங்களை விவரிக்கிறார்.

வாக்யத்தின் அர்த்தம்,— ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது, தேவத்வம மநுஷ்ய த்வம முதலிய யாதொரு ப்ரக்ருதி பரிணாம விசேஷம உண்டோ, அப்படிப்பட்ட எவ்வித பேதமும இல்லாதது, ஜ்ஞாநத்வம ஆநந்தத்வம் முதலிய குணங்களுடன் மாத்திரம் கூடினது. சாஸ்த்ரங்களில் எடுத்துக்காட்டியுள்ள தேவமநுஷ்யபேதம் நாசம அடைந்த பிறகு, அந்த ஜீவாத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் ஸ்வரூபத்திலுள்ள பேதம வார்த்தைகளால சொல்லமுடியாது; தன்தன்னிலேயே அறிந்து கொள்ளத்தக்கது. ஆகையால், அந்த ஸ்வரூபமானது ஜ்ஞாநஸ்வரூபமென்று மாத்திரம் சொல்லத்தகுந்தது. அது எல்லா ஜீவாத்மாக்களுக்கும ஸமாநம.

தேவத்வ மநுஷ்யாதி ..... லக்ஷணம் - 'ஒருவன் தேவன மற்றொருவன் மநுஷ்யன், என்று வ்யவஹரிக்கப்படும் பேதங்களெல்லாம் தேஹத்தைப பற்றியவைகளே தவிர ஆத்மாவைபபற்றியவையல்ல என்று சொல்லப்படுகிறது

"தஸ்மாத்தா ப்ரக்ருதிம் ஸம்ஸ்ருத்ய தேஹம்ஸாந்தி உத்ஸ்ருஷ்டிதம்!
ஸஜதே ப்ராக்ருதாந்ஸர்கா நநுஷ்ஹ்யாதிகி வொதவ்யம்:"

(ப்ரக்ருதியின் விகாரமாகிற தேஹத்தின ஸம்பந்தத்தால் ஆத்மாவுக்குத் தேஹாத்ம ப்ரமமும ஸ்வதந்த்ராத்ம ப்ரமமும இருந்தும் இவ்வாறான ப்ராக்ருத நாமங்கள் ஸம்பவிக்கின்றன, அந்த ஆத்மா இவைகளுக்குக்காட்டிலும் வேறு) என்றும்,

"வர்ணாஸ்ரம தர்மா நாமிஹ நாஸ்த்யேவ வாஸ்தவம்!
ஶரீராக்ருதிஸம்ஹாஸ்து ஸ்யுரிதி வைதிக கல்பொநய."

(தேவாதி பேதங்களெல்லாம் ஆத்மாவுக்கு இல்லை, சரீரத்திற்கே, இம்மாதிரியான சரீர பேதத்திற்குக காரணம் காமமே) என்றும் உபப்ருஹ்மணங்களில காணப்படுகின்றன. நாநாவிதலக்ஷ - பலவித பேதங்கள். தேவன மநுஷ்யன் திர்யக ஸ்தாவரம் என்னும் பேதங்களுடன், 'ஒருவன ஸுகி, மற்றொருவன துகி, இத்யாதியான பேதங்களும் விவக்ஷிதங்கள்.

ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபம் - 'ஜ்ஞாநத்தனமை ஆநந்தத்தன்மை இவைகளையே குணங்களாக உடையது' என்பது அர்த்தம். சரீரத்தில் காணப்படும் பேதங்

ணம் । தஸ்யைதஸ்ய கூடஸ்ய தெவாஸிலெஷெ விஶ்வரூப ஸ்ய வஹெதொ வாஹாஜமொசயிதுஃ ஸ்வயம்வெத்ருஃ । ஜ்ஞாநஸ்வரூபமெவ ஸிதெ தாவதெவ நிஜெஶ்வரூபே । தச்ச ஸவெஶ்வரூபாத்மநாம் ஸமாநம் ।

ஸவயம்விய ஸிதிஸிதாதகூடஸ்வயம்பவஸ்ய உத்ஸவ ஸ்ரீகி ஸ்ரூயெய

கள் ஸந்நித்துவிட்டால், பிறகு ஆத்மாக்களுகளுகு எவ்வித பேதமும் சொல்லமுடியாது; எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஜ்ஞாநாநந்த குணகத்வம் ஸமாநமாக இருகுகிறபடியால்.

வாஹாஜ மொசயிதுஃ, ஸ்வயம்வெத்ருஃ - ஒரு ஆதமாவைவிட மற்றொரு ஆத்மா வேறு என்பதைத் தான்தானே அறிந்துகொள்ளும்படி இருகுகும். அதாவது, காமகரு தமான சரீரபேதத்தைக்கொண்டு ஆத்மபேதததைச் சொல்லமுடியாதே தவிர, ஸ்வா பாவிகமாக பேதமுண்டு எனபது கருதது. **''ஜ்ஞாநஸ்வரூப மெவ ஸிதெ தாவதெவ நிஜெஶ்வரூபே''** - ஆத்ம வஸ்து ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமென்று மாத்ரம் சொல்லத்தகுந்தது. **'நிஜெஶ்வரூபே'** என்பதை அன்வயிக்க **'ஸ்திதவஸ்து'** என்பதை அத்யாஹாரம் செய்து கொள்ளவேண்டும.

தச்ச ஸவெஶ்வராத்மநாம் ஸமாநம் - அந்த ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் எல்லா ஆத் மாகளுகளுகும் துலயம். **''நிஜெஶ்வரம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம''** (சுத்தாத்மாகளெல் லாம் ஸமமே) என்று ஸ்ரீகீதாசாரயன்.

''ஸவயம்விய'' இதி - இதனால் அந்தாயாமி ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது. இதன அர்த்தம் —அந்தாயாமி ஸ்வரூபமோவென்றால், இப்படிப்பட்ட சேதந அசே தந வஸதுக்கள் அடங்கிய ப்ரபஞ்சம் முழுவதின ஸருஷ்டி ஸதிதி ஸம்ஹாரம் மோக்ஷம் இவைகளுக்கு ஒரே காரணமாயும், ஸகல ஹேயகுணங்களுமற்று அநந்தமான ஆநந்தத் திற்கு இருபபிடமாயிருப்பதால் தன்னைத்தவிரதத மற்றை எல்லா வஸ்துகளிளகாட்டிலும் விலக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தை உடையதாயும், அளவற்றமேன்மையுடன் பொருந்திய எண்ணமுடியாத கல்யாணகுணக்கூட்டங்களை உடையதாயும், 'ஸாவாத்மா' 'பரப்ரஹமம்' 'பரஜ்யோதிஸ்' 'பாதத்வம்' 'பரமாதமா' 'ஸத்' இவைமுதலிய சப்தபேதங்களால் எல்லா வேதாநதங்களிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதாயும், ஷாட்குண்ய பரிபூரணமாயும், உபய விபூதியையும் உடையதாயுமுள்ள நாராயணனென்றும் புருஷோத்தமனென்றும் சொல் லப்படும் ஸ்வரூபமே. இந்த அநதாயாமியினுடைய வைபவததை ப்ரதிபாதிக்கும் ஸகல சுருதிகளும், அந்த அந்தாயாமி தனைதை தவிரத்த ஸ்தஸ்த சேதநாசேதந வஸ் துகளெல்லாவற்றிற்கும அநதராதமாவாக இருந்துகொண்டு எகல வஸதுகளையும் நியமித்துகொண்டு வருகிறான் எனபதை, 'மற்றை வஸதுகளெலலாம் அவனுடைய சக்தி' 'அவனுடைய அமசம' 'அவனுடைய விபூதி' 'அவனுடைய ரூபம' 'அவ னுடைய சரீரம்' 'அவனுடைய தநு' இதயாதியான சப்தங்களாலும, 'இவையெல்லாம் அவனே' என்னும் ஸாமாநாதிகரண்யதத்தைச் சொல்லியும பரதிபாதிக்கிறன.

ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி நைகஹேதுர்ஹ்ருதிஃ, ஸ்ருத்யைக வேத்ய

நிகதபாரமத கருணைகதானகயா வ ஹேதுர ஸ்ருத்யா

ஸ்வ விலக்ஷண ஸ்வரூபவாரமவயிகாதிஸய ஸாவ்ருய கல்யா

ணகுணகணஃ ஸவபுராத்ம வாஸ்ருஷ்டி வாஜ்ஞாதிஃ வாதக்ஷ வார

உபநிஷத் - ஸ்ருஷ்டி. ஸ்திதி - ஸதனதயின அநுவருத்தி, அதாவது ஸம்ரக்ஷணம். ப்ரலய - நாசம், அல்லது ஸம்ஹாரம். ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி - மோக்ஷம் ஆக இந்த காலுக்கும் அவன ஒருவனே காரணம். 'ஜகஜ்ஜந்ம ஸ்திதியா ஸ ஹேதுர் நாராயணோ தேவ' என்னும் ஆகமபராமாண்ய சலோகமும், 'ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ப்ரணாஸ ஸம்ஸார விமோக நாஸயஃ' எனனும் ஸ்ரீ ஸ்தோதர ரத்ன சலோகமும், 'நிவிருஜகத்-உய விஸவ ஜய ஹேதுர்நாராயணோ' என்னும ஸ்ரீபாஷய வாகயமும ஜகத்தின ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம மோக்ஷம ஆகிற காலியும பரஸ்தாவிகின்றன. ஆகையால் அவை இவவிடத்தில் அநுஸந்தேயங்கள் ப்ருகு வல்லியாகிற உபநிஷத்திலும, 'யதோவா இமானி ஸ்ருதானி ஜாயந்தே' என்று ஸ்ருஷ்டியும், 'யேந ஜாதானி ஜீவந்தி' எனறு ஸ்திதியும, 'யத்ப்ரயந்தி' எனறு மோக்ஷமும், '(யஸ) ஸுஹி ஸம்விஸந்தி' என்று பரளயமும், ஆக காலுககும் காரணம் பரஹமமென்று சொல்லபபட்டிருகின்றது.

ஸ்வரூப ... விலக்ஷண ஸ்வரூபம் - 'பகவானுடைய ஸவரூபம் மற்ற வஸதுகளின் ஸவரூபம் போலனறு' எனறு சொன்னல் போதாதோ? 'ஹேயகுணங்கள் இலலை யாகையாலும் கல்யாணகுணங்கள நிரமபியிருககையாலும மறறை வஸதுகளைகாட்டி லும விலக்ஷணம' என்று காரணதனதச சொல்லுவானேன? என்றல, லோகதில் ஒவ்வொரு வஸதுவும மறறொரு வஸது வகளாடிலும விலக்ஷனமாயிருகிறபடியாலும கேவலம வைலக்ஷணயம் ஏற்றத்துகுக காரணமாகாதாகையாலும் இவவிடதில் கார ணத்தைக குறிபபிட்டு வைலக்ஷணயம் சொல்லப்பட்டிருகிறது 'கல்யாண' எனபது ஆகாதனதைக குறிகின்றது.

கல்யவயிக... குணகணஃ - அளவற்ற மேனமையுடன் கூடிய கல்யாண குணங்களை உடையது அந்த பரப்ரஹமம எனறு சொனனதால, அது எலலாராலும உபாவிகக்தகுந்த வஸது, அடையதகுந்ததும அதுவே எனறு விவரிகக படுகிறது

வவபூத (விவருஃ - பரமாதமா, பரப்ரஹமம, பரஞ்சோதிஸ், பரதத் வம், ஸத் இமமாதிரியான பதங்களால பகவான நாராயணனே சுருதிகளிற சொல்லப்படு கிறான, எனபது கருதது. இந்த அர்தததை ஸ்ரீகூரேசன்,

ஸாது ஸர்வாஜி ஸர்வ லெளகெ நிர்வி ர் வெஷாஜுவெஷெஜ்ர ஸமவா
ஜ்ஞாயாணாம் வர்ர ஂவெஷ ஂதுர் ஊத ஜ்ஞா-ர்ஜி ஜ்ஞாதவ் । ஸுவெஷ்ர
வ ஜ வெலவ வ்ரகிவாஜ்ஞ வாராம் ர்ரூதயம் ஜ்ஞாகார வர்ஜ்ஞ ஜிஜ
ஜிஜ்ஞ ஸர்வாதாஜ்ஞாதாஜ்ஞயா நிவிர் நியஜ்ஞம் தஜ்ஞகி தர்ஜ்ஞ தஜி

ஸெஜ்ஞா ஂ ர ஂ வர்ஜ்த ஜ்ஞஜியொ வர்ர ஜ்ஞா ஜ்ஞ ஸ்ர ஜ்ஞ ஜிவ ர்ரூ-கிஷ-
யதாவஜ்ஞயீ கர் - நாராயணஜ்ஞஜி தி'

என்று விவரிதிருகிறார்.

நாராயணம் - இதனால அவர் இரண்டி விபூதிகளையும் உடையவன் என்றும், வர்ர-ஷொதுர் எனபதனால் தனது விபூதிகளுள்ள-ங்கிய மற்றை வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் எனறும் சொலலப்பட்டது.

ஸுவெஷ்ரவ .....வ்ரகிவாஜ்ஞயதி - கீழச்சொல்லப்பட்டதெல்லாம், 'பரமாத்மா வேறு ஜீவாதமா வேறு' என்று சொல்லும் ச்ருதிகளுக்கு ஒத்திருக்கலாம். 'இரண்டுமை ஒன்று' என்று சொலலும் ச்ருதிகளுக்கு இது விருததமன்றே? என்றால் அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகினறது.—'விருததமன்று: ஏனென்றால், அம்மாதிரியான அபேத ச்ருதிகளும் பேத ச்ருதிகளால் ப்ரதிபாதிகப்படும் நாராயணனுடைய வைபவத்தையே சொலலுகினறன. ஸகல வஸ்துக்களுகளும் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு ஸகலதையும் நாராயணனே நியமித்துகொண்டு வருகிறான் என்று சொனனதால், அது அவனுடைய பெருமையைக காண்பிகிறதனறே? அபேத ச்ருதியின் ஆதாதமும் அம்மாதிரியான நியமமே.'

தஜ்ஞகி - 'வாஸ்ய ஸ்ர்வஜ்ஞாணி ஸக்திஸ்வரூப ஸ்வரூபம் ஜ்ஞத்' (ஜகத் முழுவதும் அவனுடைய சகதி), ஜ்ஞத அவனுகு சரீரம், ஆகையால் காரியோபயோகி விசேஷமாகினறது, ஆகைபால சகதி. தஜ்ஞ - 'விஷ்ணோரம்ஸ ஸ்ர்வஜ்ஞாதி' (ஜகத் விஷ்ணுவின் அம்சம்), நாராயணன் விசேஷயம், ஜகத் அவனுகு விசேஷணம், ஆகையால் ஜகத் விசிஷ்டதின் அம்சம். தஸ்ர்வ - 'விஷ்ணோரேதா விபூதயஃ' (எல்லாம் விஷ்ணுவின் விபூதிகள்), விஷ்ணு நியமிக்கிறவன், ஜகத் நியமிக்கப்படும் வஸ்து, ஆகையால் அது அவனுடைய விபூதி. தஸ்ர்வ தஸ்ய தத்ர - 'வாஸ்ய ஸ்ர்வஸ்ய ஸ்வரூபவிவ', 'ஜ்ஞ ஸ்வரூபம் நாம ரூபம் ச', 'தானி ஸர்வாணி தஸ்யவை' (எலலாம் அவனுடைய ரூபம், சரீரம், தனு); விஷ்ணு வ்யாபகன, ஜகத் அவனால் வயாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அவனால நியமிகப்பட்டுமை வருகிறது, ஆகையால் அது அவனுடைய

ஸ்ருதி தஜ்ஜன்ய தத்தீய தத்தா வ்யுத்பத்தி: ஸ்வைஸ்வதா
ஸாமாநாதிகரண்யேந ஸ்வ வ்ருத்திவாசிநீ।

சரீரம். ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் தநு என்றால சரீரம் என்றே அர்த்தம். இவ்வி டத்தில் 'தநு' 'ஸரீரம்' என்று வேறுவேறுகச்சொன்னது, 'எப்படி இவை இரண்டும் ஒரே அர்த்தத்தைக குறிக்கின்றனவோ அப்படியே மற்ற 'சக்தி' முதலிய சப்தங்களும் அந்த ஒரு அர்த்தத்தையே குறிக்கின்றன' என்பதை ஸூசிப்பிக்கும்பொ ருட்டே. 'அவன் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு எல்லாவற்றையும் நியமித்து வரு கிறான்' என்பதைத்தான் இந்த சப்தங்களெலாம் சொல்லுகின்றன **'நிகிலநிய ந்ரும் வ்ருத்திவாசயந்தி'** என்பது அன்வயம். ஸாமாநாதிகரண்யேந - மேற்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள சப்தங்கள் அவனுடைய நியமநத்தைச் சொல்வதுபோல, ஸாமா நாதிகரண்யத்தைச சொல்லுவதிலும் அதே சமயத்தில் அவனுடைய நியமநத்தையே காட்டு கின்றன. ஆகையால் எல்லா ச்ருதி வாக்யங்களும் அவனுடைய வைபவத்தையே ப்ர தி பாதிக்கின்றன எனபதில் ஸந்தேஹமே இல்லை

'ஸாமாநாதிகரண்யம்'—ஸமாநமான அதிகரணத்தை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை. அதாவது - வெவ்வேறு அர்த்தமுள்ள இரண்டு சப்தங்கள் ஒரே பொருளை ஆச்ரயித்து நின்றால் அவைகளை ஸமாநமான அதிகரணத்தை உடையவை (ஸமாநாதிகரணங்கள்) என்றும், வெவ்வேறு பொருள்களை ஆச்ரயித்து நின்றால் வெவ்வேறு அதிகரணங்களை உடையவை (வ்யதிகரணங்கள்) என்று வ்யாகரணங்கள் சொல்லுகிறார்கள். 'ஜகத் ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லும இடத்தில் ஜகத் எனனும் சப்தமும பரஹ்மம் எனனும் சப்தமும் ஒரே பொருளை ஆச்ரயித்திருக்கிறபடியால், அவை ஸமாநாதிகரணங்கள். 'ஜகத் என் பது ஒன்று ப்ரஹ்மம் என்பது மற்றொன்று' என்று சொல்லும் இடத்தில் இரண்டும் வெவ்வேறுபொருளை 'ஆச்ரயித்திருக்கிறபடியால், அவை வ்யதிகரணங்கள். நமது விசிஷ்டாத்வைதத்தில் ப்ரபஞ்சமும் ப்ரஹ்மமும் வெவ்வேறு ஆனதால, அவைகளுக்கு ஸாமா நாதிகரண்யம் இல்லை. ப்ரபஞ்சமும், ப்ரஹ்மத்தை ஆச்ரயித்து அந்தராத்ம வாக இருந்துகொண்டு அதை நியமித்துக்கொண்டு வருகிறபடியால, சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்கள சரீரி பர்யந்தம போகும என்னும நியாயபபடி அவைகளுக்கு ஸாமாநாதி கரண்யம் சொல்லக்கூடும். ஆகையால் ஸாமாநாதிகரண்யம சொல்லும் பொழுதெல் லாம் ப்ரஹ்மத்தின நியமநம (எல்லாவஸ்துக்களையும் ப்ரஹ்மம் நியமிக்கிறது என்பது) சொல்லப்படுகிறபடியால், அதன் வைபவத்தை சொல்லனே ஆகிறது.

இதுவரையில் ஸப்தங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம்.— சித் எனறு சொல்லப்படும் ஜீவன ஜ்ஞாநாநந்தத்தையே குணமாக உடையவன், ஜ்ஞாந ஸ்வரூபன; காமமடியாக வேறு வேறு தேஹங்களை அடைகிறான, அந்தக காமம் நிவ்ருத்தியாகுல், ஸ்வரூபத்தில் பேதம் இருக்கையிலு, மற்ற வேறு தேஹங்களை ப்ராப்திக்கும பேதம் போய்விடுகிறது, அது போயவிட்டால ஸகல ஜீவனகளும ஸமமே, அவர்களை அசித என்று சொல்லப்படும் ப்ரக்ருதி, ஒருவித பரிணமத்தை அடைந்து அந்த ஜீவன்களு

க்குக் காமமடியாக ஏற்படும் தேஹங்களாக மாறுகின்றது, அது விநாசி சித் அசித் இவை இரண்டுமே சோந்து உதபாதமாகி இருக்கும ப்ரபஞ்சததை ஸ்ருஷ்டிபபவன் பரமாத்மா நாராயணன், அதை ரக்ஷிதது ஸம்ஹரிதது சேதநவஸதுவுககு அநதநதக காலங்களில மோக்ஷத்தைககொடுதது வருகிறவனும அவனே, அவன ஹேயகுணங்களறறவன்; ஆநந்தநிதி, மற்றை வஸதுகளின ஸவரூபததைவிட வேறு விலக்ஷணமான ஸ்வ ரூபததை உடையவன, அவனத தவிாதத மறறை வஸதுகளெலலாவற்றிறகும் அந தாயாமியாக இருநதுகொணடு அவைகளெல்லாவறறையும் நியமிதது வருகிறன்; அது காரணமாக அவன சரீரியாகவும் மற்றை வஸதுக்கள அவனுடைய சரீரமாகவும் ச்ருதி களில் சொல்லபபடுகினறன, அந்தகாரணததினாலேயே அவனே பரபஞ்சம என்றும் அந்த ச்ருதிகள சிலவிடஙகளில சொலலுகின்றன, மற்றும் சில விடங்களில பர பஞ்சததை அவனுடைய அம்சமென்றும் சக்தியெனறும விபூதியெனறும் பேசு கின்றன; அநத ச்ருதிகள் அநத நாராயணனேயே ஆத்மாவெனறும் ஜயோதிஸ எனற றும் ததவமெனறும ஸத என்றும வயவஹரிககினறன.

இம்மாதிரியான உணமையான ஜ்ஞாநததுடன, அநத நாராயணனுக் சொல்லப் பட்டுள்ள வாஸ்ரம தாமததை லோபமினறிககு ச்ரததையுடன் அவனது ஆராதந மாகச் செயதுகொணடு, அவனுடைய திருவடிகளில் தயாந அாச்சந ப்ரணம நாமஸங் கீரதநம் முதலிய உபாஸநததை அத்யாதமான ப்ரீதியுடன செயதிவநதால், தமது காமம நிவ்ருததமாகி, வேறு வாகயாாதத ஜ்ஞாநம முதலியவறறல் மாத்திரம போக் கடிகக்கூடாத ஸம்ஸார பயததினினறும கரையேறினவாகளாய், தமது ஸ்வரூபா விாபபாவததைப் பெற்று அளவறற ஆநந்தத்தைக கொடுக்கும பரஹமாறுபவததை ஸகல ஜீவனகளும அடைகிறாகள. ச்ருதிகள் சொலவது இதுதான்.

இதுவரையில் ஸவபக்ஷ ஸங்க்ஷேபம் சொலலப்பட்டது. இபபொழுது 'அஸ்ய' என்று ஆரம்பித்து 'வைஷ்ணவீ' எனனுமவரையில் சங்கர மதத்தையும, 'அவைஷ்ணவ' எனறு ஆரம்பித்து 'வ்யவஸ்திதா:' எனனுமவரையில டாஸகரமதததையும், 'அவைதிக' என்று ஆரம்பித்து 'பூதவாதிஸ்ததே' எனனுமவரையில யாதவமதத்தையும ஸங் க்ரஹிககிறா. இமமூன்று மத ப்ரவாததகாகளும, 'பரஹமமே ஜகத' எனனும் ஆதத முள்ள அபேத ச்ருதிவாகயங்களையே பலிஷடங்களாகநினைதது, 'இரண்டும ஒன்றே' என்று அங்கீகரியாவிடடால இந்த வாகயங்களுககு விரோதம வருமென்று அதனுடன தங்கள் தங்கள மதததை பரவ்ருததிபபித்திருககிறாகள் என்று சொல்ல வேணடும். 'பரஹமமும் ஜகத்தும் வேறு' எனனும ஆதததுளள பேத ச்ருதி வாகயங்களை அவாகள எக்காரணத்தினாலோ அநாதரிததுவிட்டாகள். பரஸ்பரம் விருததம்போலத தோனறும பேத அபேத ச்ருதி வாகயங்களை ஸமந்வயம் செயயும் ஜகத பரஹமமததை ஆத்மாவாக உடைததானது' எனனும ஆததுளள தட்ட சுருதிவாக்யங்கள அவாகளுககு ஸ்புரிகக்வில்லை போலும்.

தஸ்ய வைஜயந்தீவாஜபேயாஸ்வமேதாக்ரதவோ ஹாரிமேதாயி கரணாத்யாஸ்தம் விவரணே வ்யவஸ்தாபிதா:, நிர்விசேஷ ஜ்ஞான

தஸ்ய... வ்யவஸ்தாபிதா: - [அந்த பரஹ்மதத்தின வைபவத்தை பரதிபாதிப்பதையே நோக்கமாக உடைய ஸாமாந்யாதிகரணயம முதலியவைகளின விவரணத்தில பரவருத்திக்கும சிலா] அபேத சருதிவாக்யங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாமாந்யாதிகரண்யம, கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி நமது ஸித்தாந்தத்தில் 'ஜகத்துக்கு பரஹ்மம அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு ஜகத முழுவதையும நியமிக்கிறது' என்பதைக குறிக்கின்றது அந்தக காரணத்திலே அது ப்ரஹ்மத்தின வைபவத்தை பரதிபாதிக்கின்றது என்றேசொல்லவேண்டும அப்படி இருக்கையில இவர்கள அந்த ஸமாந்யாதிகரண்யத்திற்கு வேறு விதமாக விவரணம் செய்ய புகுகிறார்களே என்று ஆசசர்யப்படுகிறார். ஹாரிமேதாயி கரணாத்யாஸ்தம் - ஸாமாந்யாதிகரண்யம் முதலிய. அதாவது— ஸாமாந்யாதிகரணயத்தைசசொல்லும அபேத ச்ருதிகள, 'பரப்ரஹ்மம சரீரம், பரஹ்மம ஆத்மா' என்பதைசசொல்லும கடகசருதிகள, பேதத்தைச்சொல்லும பேதச்ருதிகள, இந்த ச்ருதிகளெல்லாம் என்று அர்த்தம். கேசித - சிலா, அதாவது சங்கர மதக்காரர்கள்.

இந்த ஸாமாந்யாதிகரண்ய சபதம அடிக்கடி இவ்விடத்தில் வருகிறபடியால, அதைத் தெளிவாக நாம தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசயம. கீழ்ச்சொல்லியபடி, வெவ்வேறு அர்த்தமுள்ள பல சபதங்கள ஒரே பொருளை அவகாஹித்து நின்றால, அவைகளுக்கு ஸாமாந்யாதிகரண்யம உண்டு. இதை வேறுவிதமாகவும சொல்லலாம விசேஷணங்களால் பிரகாசித்தவும விசேஷ்யத்தால் ப்ரகாசித்தவும இருக்கும காலத்தில ஸாமாந்யாதிகரணயம ஏற்படும் உதாஹரணம - 'நீலமாயும் வாத்ஸல்யமாயும பெரியதாயுமுள்ள குடம்' என்னுமிடத்தில் ஸாமாந்யாதிகரண்யம் வ்யக்தம. இதுபோலவே, 'ப்ரஹ்மம விசேஷ்யம பரப்ரஹ்மம முழுவதும விசேஷணம' என்று சொல்லும் நமது ஸித்தாந்தத்தில ஸாமாந்யாதிகரணயம எப்பொழுதும உண்டு 'விசேஷணமாகிற பரப்ரஹ்மம விசேஷ்யமாகிற பரஹ்மமே' (அதாவது - விசேஷண விசேஷ்யங்கள் இரண்டும ஒன்று) என்று சொல்லும சங்கர மதத்தில ஐக்யம சொல்லப்பட்டதாகுமேதவிர ஸாமாந்யாதிகரணயம ஏற்படாது. 'ஸத்யம் ஜ்ஞானமநந்தம் ப்ரஹ்ம' எனும் சருதிவாக்யத்தின அர்த்தத்தை விசாரிக்கும் இடத்தில இது வ்யக்தமாக ஏற்படும.

நிர்விசேஷ ...ப்ரஹ்ம- [பரஹ்மம என்பது எவ்விதவிசேஷமுமற்ற ஜ்ஞானமாத்ரமே] ஜ்ஞானமாத்ரம என்றதால முழுவதும ஜ்ஞானமென்பது சொல்லப்படுகிறது. 'ஸ யதோ மைஷமயவஷ்ட:' (உப்புக கட்டிபோல அவன இருக்கிறான்) என்னும தருஷ்டாந்தம இதைக குறிக்கின்றது. உப்புக கட்டி எப்படி உள்ளும புறமும ஒவ்வொரு அம்சத்திலும உப்பாகவே இருக்குமோ, அப்படியே ப்ரஹ்மம முழுவதும் ஜ்ஞானமே. 'நிர்விசேஷ' என்றால 'பேதமற்ற' என்று அர்த்தம். பேதம மூன்றுவிதம்.— விஜாதீயம, ஸஜாதீயம, ஸ்வகதம. பரஹ்மத்திற்கும் அசேதன வஸ்

உாதூஸெவ ஸ்ரவ்ய; தச்ச திதூஷ்டஸ்வரூபாஸ்ரயாவஸ்தி தத்வ
உஸ்யாஷி ஸாஸாநாயிகாரணயாவ்யமதஜீவெவக்யம் ஸ்ரெஷ்டவாஜ்ஞம்
ஸஜ்யெத உச்யெத ச, நிவி-ஶெஷ விஜ்ஞாதூராதிரிக்தெஸீத
வ்யாஉயநந்த விகுண்ட ஸ்வரூபம் கூடஸ்தம் ஜகந்நியாம்ய; கூபீஉஜ்ஞ கூபீ
ச்வ

துகளுகும் உளள பேதம் விஜாதீயம, பரஹமததிற்கும சேதநவஸதுக்களுகு மூள்ளது ஸஜாதீயம், ப்ரஹமததிற்கும் அதன் குணங்களுகும உளளது ஸவகதம இநத மூனறுவது பேதம் விஜாதீய பேதத்தில் அடஙகியதெனறும சொல்லலாம் இமமூனறு பேதங்களும் அற்றிருப்பதே நிர்விசேஷத் தனமை. அதாவது— பரஹமமொனறே ஸதயம், அதைகாட்டிலும பிந்நமாக ஒனறு இருககின்றதெனபது இலலையென்று சொனனதாயிற்று.

தச்ச.....உஸ்யெத ச - [ப்ரஹமம் ஒருபொழுதும் எவ்வித பநதமும் இல்லாமலும் ஸ்வயமே ப்ரகாசமாகவும இருப்பதை ஸவபாவமாக உடைததாயிருகையிலும, 'நீ பரஹமமாகவே இருககிறாய' எனறு சொல்லும ஸாமாநாதிகரணய வாகயத்திலுள ஜீவனைகாட்டிலும் அது வேறுபட்டது அன்று எனறு ஏறபடுகின்றது, அநத பரஹமம அவித்யையினால் மறைகபப்பட்டதாயகொண்டு பேத ப்ரமதந்தை அநுபவிதது, பநதம் மோகஷங்களை அடைகின்றது.] அதாவது—'அபேத வாகய பலதத்திலும், நாம இம்மாதிரி கல்பிக்கவேண்டும்; அதனாலேயே அதறகுப பநதம் மோகஷம இரண்டும உபசாரங்களாகினறனவென்று சொல்லவும் வேண்டும்' எனறு சொனனதாயிற்று தனது உண்மையை அறியாமல் இருப்பது பநதத்தின் தனமை, அது ஸவப்ரகாசமாயுளள வஸ்துவில ஸம்பவியாதாகையால், 'பநதமில்லாமல ஸவயம ப்ரகாசமாயிருகையிலும' எனறு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பநதம் அடையும் பொருள் மோகஷம் அடையும பொருளாகலாம் ப்ரஹ்மமே. இந்த அர்த்ததைத்தான் 'வாரம் ப்ரஹ்ம ஸம்ஸாரீ' என்று இரண்டாவது ச்லோகத்திற் சொலலியிருக்கிறார். இவவிதம கல்பிககவேணடுமே தவிர, இதற்கு ஸாகஷாத் ப்ரமாணம இலலை எனபது குறிபபு

நிவி-ஶெஷ விநாதூ. . ..கூடஸ்தம் ஜகந்நியாம்ய - [இநத ஜஞாநமாதரமாகவிருககும் ப்ரஹமத்தைத் தவிரதத மற்றவையெலலாம பொய ஒருவன ஈச்வரன போலவும் மற்றவை அவனுககு உடபட்டவை போலவும் இவவாறு கணககற்ற பேதங்களை ஸ்வரூபமாக உடைய ஜகத் முழுவதும் பொய.] சருதியிலேயே, 'ஈசவரன எனறு ஒருவன உண்டு; ஜகத முழுவதும அவனுககு உடபடடது' எனறு பலவாருகக சொல்லபபட்டிருகையிலும், இநத அபேத வாகய பலததைக கொணடு அநத வாகயஙகளெல்லாம பொய் எனறு சொலலவேண்டிவருகின்றது.

கூபீஉஜ்ஞ.....ந விஉயுதெ - [ஒருவன் ஸமஸாரதில அகபபடடவன், மற்றொருவன அதிலிருநது விடபபடடவன என்னும் வ்யவஸதையும இலலை] பதத

ந்ருத்ய இதீப வ்யவஸ்யா ந விதுதே; ஜதஃ வக்துவ்யம் கெவல உக்தா ஜதுயதயெ ஸ்யா ஜியா; வகுதெவ ஸரீரம் ஜீவவத்; நிஜீ வ நீதாரணி ஸரீராணி, தத்ஸரீரம் கிஜிதி ந வ்யவஸ்ஜிதம்; சுவா யெர ஜ்ஞாநோபதெஷ்டா ஜியா; ஸாஸ்த்ரம் ஜ ஜியா; ஸாஸ்த்ர வசாதா ஜ ஜியா; ஸாஸ்த்ரஜநம் ஜ்ஞாநம் ஜ ஜியா; வதத்ஸ வம் ஜியாலகுததிதிநவ ஸாஸ்த்ரணாவஸ்துதெ' ஜதி வணி யதி:

ஜீவன் முகதஜீவன எனறு ஒரு வயவஸ்தையை ஒததுககொண்டால் ஜீவபேததை ஒததுககொள்ளும்படி ஸம்பவிகுமே எனறு பயந்து அம்மாதிரி வயவஸ்தையே இல்லை எனகிறாகள.

ஜதஃ ஜ ஜிவ... ஜியா -[இதற்கு முன்னதாக சிலா முகதியை அடைந் திருககிறாகள எனபதும் பொய] சுகா முதலான மஹாவிகள் முகதாகளெனறு சொல் லபபடுகிறாகளே என்றால், அதுவும பொய

வகுதெவ .. வ்யவஸ்ஜிதி - [ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன்கூடியது, மற்றை சரீரங்களெலலாம் ஜீவனற்றவை, அபபடி ஜீவனை உடைய சரீரம் எதுவென்று சொல்ல முடியாது.] இநதக கல்பனை மிக்க ஆசசாயத்தைக கொடுகெகக்கூடியது. ஆதமாக்களுகுப் பரஸபரம பேதம் இலலை என்பதை ஸதாபிகும் பொருட்டு இம்மாதிரி கல் பனைகளைச் செயயவேண்டிவருகின்றது.- ஜீவனெல்லாம் ஒன்றனால், ஒருவன் ஸுகத்தை அநுபவிகையில் எலலாரும ஸுகததை அநுபவிகவேண்டுமே என்பது போன்ற பல வித ஸங்கடங்களை உததேசித்து, 'ஒரே சரீரம் தான் ஜீவனுடன்கூடியது, அது எது வென்று வயவஸ்தை இல்லை' எனறு கலபிகிறாகள்.

சுவாயம்... சுவமஜுதெ- [ஜ்ஞாநோபதேசம் செய்யும் ஆசார்யனும் பொய், சாஸதரமும பொய், அதைக கேட்கிறவனும் பொய், சாஸத்ரத்தினால் ஏற்படும ஜ்ஞாநமும பொய், இவையெல்லாம், பொய்யாகிற சாஸதரத்திலேயே அறியப்படுகின் றன] ஒருவன ஆசாரயன,மறறொருவன சிஷ்யன்என்னும வ்யவஸ்தையை ஒத்துக்கொண் டால, ஆத்மாககள் பஹு எனபது ப்ரஸங்கிகும்; சாஸத்ரம் பரமாணமென்று ஒத் துககொண்டால் பரஹ்மதததைத் தவிரதத மற்றொரு பொருளும் ஸத்யமென்று ஏற்படும். இவையெலலாம அநிஷ்டங்களாகையால் எல்லாம் பொய் எனறு கல்பிகிறார்கள். 'இபபடி எல்லாம பொய என்று ஏற்படுவதும் பொய்யான சாஸ்த்ரத்திலிருந்து' என்று ஆச்சாயபபடுகிறார். இதற்காகவே 'பொய்' என்று திருப்பத் திருபபச் சொல்லபபடு கிறது.

ஜதி வணியதி - இப்படி வாணிகிறாகள். அதாவது - சொல்லும் அர்த்தம் நிலைபெறுது என்பது குறிபபு.

உத்தரவெ ப்ரவு; தது திதுஉக்தலுவுகாமவுலுலாவுவவி தத்வ
உவுயுஹி வாவாநாயிகாரணுயுவுமதஜீவெவெக்யும் ப்ரவெஹவாஜ்தும்
வஜ்யுதெ உச்யுதெ ச, நிவி-ுமொஷ விந்யாத்ரா திரஸ்கீமொஷீத
வுயுத்யுநதெ விகுல்ப வுவாஸ்ரவம் கூயுத்தம் ஜமந்யுயா; கூஷ்ஜுஃ கூஷ்வ்வ

துகளுகளும் உளள பேதம் விஜாதீயம, ப்ரஹமததிறகும சேதநவஸதுக்களுகு முள ளது ஸஜாதீயம்; பரஹமததிற்கும் அதன் குணங்களுகும உளளது ஸ்வகதம இநத மூனறுவது பேதம விஜாதீய பேததில் அடஙகியதெனறும சொல்லலாம் இமமூனறு பேதங்களும் அற்றிருப்பதே நிர்விசேஷத் தனமை. அதாவது— பரஹமமொனறே ஸதயம், அதைகாட்டிலும பிரமமாக ஒனறு இருகினறதெனபது இலலையெனறு சொனனதாயிற்று.

தது.....உச்யுதெ ச - [பரஹமம ஒருபொழுதும் எவவித பாதமும் இல் லாமலும் ஸ்வயமே ப்ரகாசமாகவும இருபபதை ஸவபாவமாக உடைததாயிருகையிலும, 'நீ பரஹமமாகவே இருகினறாய்' எனறு சொலலும ஸாமாநாதிகரணய வாகயத்திலுல ஜீவனைகாட்டிலும அது வேறுபட்டது அன்று எனறு ஏறபடுகினறது, அநத பரஹமம அவிதையினால் மறைக்கப்பட்டதாய்கொணடு பேத ப்ரமதாதை அநுபவிதது, பாதம் மோக்ஷதாதை அடைகின்றது.] அதாவது—'அபேத வாகய பலத்தினால், நாம இமமாதிரி கல்பிகவேண்டும்; அதனாலேயே அதறகுப பந்தம மோக்ஷம இரணடும உபாதாநங்களா கினறனவெனறு சொல்லவும் வேண்டும்' எனறு சொனனதாயிறறு தனது உண்மையை அறியாமல இருப்பது பந்தத்தின தனமை, அது ஸவப்ரகாசமாயுளள வஸ்துவில ஸமப வியாதா கையால், 'பாதமில்லாமல ஸவயம் ப்ரகாசமாயிருகையிலும்' எனறு சொல்லப்பட்டிருகின்றது. பாதம் அடையும பொருள் மோக்ஷம அடையும பொருள் எலலாம் ப்ரஹமமே. இநத அாததுதைததான் 'வாம் ப்ரவெஹவ ஸம்ஸாதி' என்று இரண்டாவது சலோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறா. இவவிதம கலபிகவேணடுமே தவிர, இதற்கு ஸாக்ஷாத் பரமாணம இல்லை என்பது குறிபபு

நிவி-ுமொஷ விந்யாத்ரா . கூயுத்தம் ஜமந்யுயா - [இநத ஜஞாநமாதர மாகவிருகும பரஹமத்தைத தவிரத்த மற்றவையெலலாம பொய ஒருவன ஈசவரன போலவும மறறவை அவனுகு உடபடடவை போலவும இவவாறு கணககற்ற பேதங்களை ஸ்வரூபமாக உடைய ஜகத் முழுவதும் பொய.] சருதியிலேயே, 'ஈசவரன எனறு ஒரு வன் உண்டு, ஜகத முழுவதும் அவனுகு உடபடடது' எனறு பலவாறுகச சொல்லப பட்டிருகையிலும, இநத அபேத வாகய பலததைக கொணடு அநத வாகயஙகளெல்லாம பொய என்று சொலலவேண்டிவருகினறது.

கூஷ்வ்வ ஜஃ..... ...ந விஷ்யுதெ - [ஒருவன ஸமஸாரதில அகபபடடவன், மற்றொருவன அதிலிருநது விடபபடடவன எனனும வயவஸதையும இலலை] பதத

ந்ருஸிம்ஹ ஈதீபா வுவஜ்ஞா ந விதுதெ; ஈதஃ வசுவம் கெவ ந ஈசுர ஈதுயதெ யு ஜீயா; வகுதெவ ஸரீரம் ஜீவவத்; நிஜீ வ நீதாணி ஸரீராணி, தத்ஸரீரம் கிதி ந வுவஜ்ஞிதம்; சுவா யெ, ஜ்ஞாநெநாவதெஷ்டா ஜீயா; ஸாஷ்யம் வ ஜீயா; ஸாஷ்ய வுசாதா வ ஜீயா; ஸாஷ்யஜநம் ஜ்ஞாநம் வ ஜீயா; வதத்ஸ வம் ஜீயாஸுதெதிநவ ஸாஷ்ணாவஸ்துதெ' இதி வண யதி:

ஜீவன முகதஜீவன என்று ஒரு வயவஸ்தையை ஒத்துகொண்டால ஜீவபேதத்தை ஒத்துகொள்ளும்படி ஸ்தபவிக்குமே எனறு பயந்து அமமாதிரி வயவஸ்தையே இல்லை எனகிறாகள.

ஈதஃ வசிவம் ... ஜீயா -[இதறகு முனனதாக சிலா முகதியை அடைந திருகிறாகள எனபதும பொய] சுகா முதலான மஹாவிகள் முகதாகளெனறு சொல் லபபடுகிறாகளே எனறால், அதுவும பொய

வுகுதிஜவ . . வுவஜ்ஞிதிதி - [ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன்கூடியது, மற்றை சரீரங்களெலலாம ஜீவனற்றவை, அபபடி ஜீவனை உடைய சரீரம் எதுவென்று சொல்ல முடியாது] இநதக கல்பனை மிக்க ஆசசாயத்தைக கொடுகெகக்கூடியது ஆத்மாகளுகுப பரஸபரம பேதம இலலை எனபதை ஸதாபிகும் பொருட்டு இமமாதிரி கல் பனைகளைச் செயயவேண்டிவருகினறது. ஜீவனெல்லாம் ஒனறுலை, ஒருவன் ஸுகததை அநுபவிகையில எலலாரும ஸுகததை அநுபவிகவேணடுமே எனபது போன்ற பல வித ஸங்கடஙகளை உததேசித்து, 'ஒரே சரீரம் தான ஜீவனுடனகூடியது, அது எது வெனறு வயவஸ்தை இலலை' எனறு கல்பிகிறாகள்.

சுவாயஃ . .சுவமஜுதெ- [ஜ்ஞாநோபதேசம் செய்யும ஆசாயனும் பொய, சாஸதாரமும பொய, அதைக கேட்கிறவனும் பொய், சாஸதாரதிலுல் ஏற்படும ஜ்ஞாநமும பொய, இவையெல்லாம, பொய்யாகிற சாஸதாரத்திலேயே அறியபபடுகின றன] ஒருவன ஆசாயன, மறறொருவன சிஷ்யன்என்னும் வ்யவஸ்தையை ஒத்துகொண் டால, ஆதமாகள் பஹு எனபது பரஸித்திகும, சாஸத்ரம் பரமாணமென்று ஒத துகொணடால பரஹ்மதத்தை தவிரத்த மறறொரு பொருளும ஸத்யமெனறு ஏறபடும். இவையெலலாம் அவித்யாடங்களாகையால் எல்லாம் பொய் எனறு கல்பிகிறாகள. 'இபபடி எலலாம பொய எனறு ஏறபடுவதும் பொயயான சாஸதாரத்திலிருந்து' என்று ஆச்சாயபபடுகிறா இதறகாகவே 'பொய' எனறு திருபபத திருப்பச சொல்லபபடு கிறது.

ஈதி வணுயதி - இபபடி வாணிகிறாகள. அதாவது - சொல்லும ஆத்தம நிலைபெறுது என்பது குறிபபு.

சுவேதாச்வதர, 'சுவஹத வாவுக்வாதி ஸஹஸ்ரகுணாஹ மனவ, வெ தஸ்வி ப்ரஹ்ம வாதெநிவெகுயாவவிவொயெந கெநசிதுவாயிவிஸ்வெண ஸம்பெதா ஸ்வயுதெ உவ்யுதெ ச; நாநாவிய உயுரஸ்ரிவவாணாஸாஹ்ரஹ ச' இதி வ்யவஸ்திதாஹ!

சுவெதர வாநவிரெகுயாவவிவெய யாயாத்ம்ய வண்யதெஹ, 'ஸ்வாலாவிக நிரதிஸயாவரிஜிதாசாரமுணஸாமரம் ஸ்ருதெஹ வ வஸுர நர தியக் கூவர நாரகி ஸ்ம்ருக்வவகிக் வெத

சுவெதர வ்யவஸ்திதாஹ - [மற்றும சிலா (பாஸகர மதஸ்தாகள), 'பரஹ்மமெனபது நிர்விசேஷமனது, காம பந்தமற்றது, ஸகல கலயாணகுணங்களும் அதற்கு உணடு, அப்படி இருககையிலும் சில உபாதிகளுடன ஸம்பந்தமடைநது ஸமஸார பந்த மோக்ஷங்களுககும அநேகவித தோஷ ரூபங்களான விகாரங்களுககும் ஆஸ்ரயமாகினறது இபபடி கல்பிபபதறகு ஐக்யதாசொலலும் அநத அபேத சுருதி வாகய ஜந்யமே காரணம்' என்று நிச்சயித்தாநதம செயதிருககிறாகள.] இநதப பாஸகர மதஸ்தாகளும ஸாமாநாதிகரணய வாகயத்தின் விவரணதில ப்ரவர்தகிறவாகளே இவாகள, சங்கர மதஸ்தாகள போலனறிகே, ப்ரஹ்மம் குணங்களுடன கூடியது எனறு ப்ரமாண பலதாதகொணடு ஒததுககொள்ளுகிறாகள ஆனல், ஐகயோபதேசத்திற்கு வேறு உபபதது சொல்ல அசகதாகளாய உபாதி ஸம்பந்த மொனறை அப்யுபகமம செய்கிறாகள. தேவ தேஹம, மநுஷ்ய தேஹம, திர்யகயோநிகளின தேஹம, ஸ்தாவரங்களின தேஹம இவை உபாதிகள இபபடி உபாதி ஸம்பந்தத்தால் பரஹ்மம ஜீவனுக மாறுவதுடன அசேதந வஸ்துவாகவும் மாறுகிறது எனறு 'பலவித தோஷரூபமான பரிணாமத்திறகும ஆஸ்பதமாகிறன' என்பதாற சொல்லபபடுகினறது

இவாகள மதத்தில ப்ரஹ்மம நிர்விசேஷமனறு அதாவது— ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும ஸஜாதீயமாகவும விஜாதீயமாகவும ஸ்வகதமாகவும பேதங்கள உணடு உபாதி ஸத்யம; ஆகையால், அநத உபாதியின காரயமாகிற பரபஞ்சமும ஸத்யம. பரஹ்மதத்திறகும சேதந வஸ்துகளுககும ஸ்வபாவதால பேதமில்லையாயினும், உபாதி காரயமாக பேதமுண்டு, முகதி அடைந்த பிறகு பேதமே இல்லை பரஹ்மதத்திற்கும் அசேதந வஸ்துகளுககும பேதம அபேதம இரணடும ஸ்வாபாவிகங்கள.

சுவெதர .....ப்ரத்யவதிஷ்டெ - [மற்றும சிலா (யாதவப்ரகாச மதஸ்தர்கள), ஐகயம சொலவதின உணமையை வாணிககிறவாகளாயப பினவருமாறு நிச்சயதிருககிறாகள பரஹ்மம, ஸ்வபாவதாலேய குணங்களுககெல்லாம இருபிடம், அந்தக் குணங்கள், அளவறற மேன்மையுடையவை, எண்ணிககையற்றவை, உத்சருஷடங்கள. அபபடிப்பட பரஹ்மமே தேவதைகளாகவும மநுஷ்யாகளாவும திர

மெதக ஜலஹாவம் ஜலஹாவதெ" விருக்ஷண உவிருக்ஷணம் ச விபரீதி
நா நாவிய உய ரஜவ வரிணாஉஹாஜலஹ ச ' ஜ தி வர ந்வகிஜெதெ /
தது வ்ரூயிவக்ஷவ்ய ரூ-தயுய்ம் வரூ ரெயாவநவரா உ-
ஷரிஹாரநு தொஷா நஹாஹரஜி /

யகுகளாகவும ஸதாவரஙகளாகவும் சரகம ஸவாகதம மொக்ஷ இவவிடஙகளிலுள்ள ஆதமாகளாகவும இருககும ஸவபாவத்தை உடையது, ஸவபாவததாலேயே இவை களைகாட்டிலும அது வேறுபடடதாகவும வேறுபடாததாகவும இருகினறது, ஆகாசம் முதலிய பலவித தோஷரூபஙகளான விகாரஙகளுககும ஆஸபதம]

பாஸகர மதததில், 'சேதநாசேதந வஸ்துகளுககும பரஹமததிற்கும அபேதம ஸவாபாவிகமே, பேதமோவென்றால் அசேதந விஷயததில ஸ்வாபாவிகம் சேதந விஷ யததில ஔபாதீகம்' என்று சொலலப்படடுளளது அது யுகதிகுப் பொருநதாதது எனறு, இநத மதஸ்தாகள், 'சேதநாசேதந வஸ்துகள இரண்டின விஷயததிலும் அபேதம் ஸவாபாவிகமாக இருபபதுபோல பேதமும ஸவாடாவிகமே' என்று நிண யிததிருககிறாகள். ஆனால, ஐகயோபதேசத்தின (அதாவது— அபேதோபதேசதின்) உண்மையை வாணிக ஆரம்பிதத இவாகளுககு, பேதமும ஸவபாவததிலேயே ஏறபடுகிறது என்று சொலவதின அஸாங்கதயம தோன்றவிலலைபோலும ! இவா கள மதததில், ப்ரஹமமே எவவித உபாதியுமின்றிகே சித் அசித ஈச்வரன் இமமூன ருகப பரிணமிகினறது, ஆகையால இமமூன்று தத்வங்களும் ஸதயம, பேதமும் பாரமார்த்திகம என்று சொனனதாகினறது.

'தது வ்ரூயிவக்ஷவ்ய' எனறு சங்கரமததிலுளள தோஷங்களைச் சொலல ஆரம்பிககிறா.

தது..... உ?ாஹாரதி - [இநத மூனறு மதஙகளுகுள முதலாவது (சஙகர) மதத்திற்கு, ச்ருதிகளின அாததத்தை நனறுக ஆலோசிததுபபாாததவாகள (அதாவது— யாமுநாசாாயா முதலானவாகள) பின்வருமாறு தோஷங்களைச் சொலலு கிறாகள்; அநதத தோஷஙகள் பரிஹரிகககூடாதவை.] 'இநதத தோஷங்கள தமமா லேயே சொல்லபபட்டனவயலல, பெரியோாகளாற் சொல்லபபட்டவை' எனறு சொல வது கவனிககத்தககது. அநதப பெரியோாகள், ஒரு வாகயததிலுலே மாத்ரம தருபதி அடையாமல, அபேத ச்ருதிவாகயங்களைப்போல மறறை பேத கடக சருதி வாகயங் களையும நனறுகப பராமாசித்துப பாாத்து இநதத தோஷங்களைச சொல்லுகிறாகள என்பது 'வயா?ாலொவநவாரா' என்பதாற் சொல்லப்படடதாகிறது. ஆகை யால், அநதத் தோஷங்கள துஷபரிஹாரஙகள.

முதலில், இநத அபேத வாதிகளால் மிகவும் ப்ரதாநமாக அங்கீகரிகபபடும் 'கஸ்துதி' என்னும அபேத ச்ருதிகு அவாகள சொல்லும் அாத்ததிலுளள தோஷங்களைச சொல்லுகிறா.

அந்த சுருதிவாக்யம் எவ்விடத்தில் எந்த ஸந்தர்பத்தில் வருகிறது என்பதை நாம தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் இது சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் ஆறுவது ப்ரபாடகத்தில் எட்டாவது கண்டத்தில் காணப்படுகிறது. இந்த ப்ரபாடகத்திற சொல்லப்படும் வித்யையை 'ஸதவித்யை' என்று வேதாந்திகள் வ்யவஹரிப்பார்கள். ஆக்யாயிகை என்னவென்றால்— அருணனுடைய புத்ரரான உத்தாலகருக்கு, ச்வேதகேது என்று ஒரு புத்ரர் இருந்தார் அவருக்குப் பன்னிரண்டு வயதாகியும், பலவத்தான அநுப்ரவசத்தினால் உபயோகமாகாமல் இருந்தது அதைப்பற்றிச் சோகித்த பிதா ஒரு நாள் தமது புத்ரனைப் பார்த்து, 'ஹே ச்வேதகேதோ! ஒரு குருவைத் தேடி ப்ரஹ்ம சர்யம் வஸித்து அத்யயநம் செய்து வா' என்று அனுப்பினார். புத்ரன் அதற்கிணங்கி ஒரு குருவைத் தேடிப் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் குருகுலவாஸம் செய்து வேதங்களெல்லாவற்றையும் அத்யயநம் பண்ணி வித்வானாய் பரிபூர்ணன் ஆனதாகத் தன்னை நினைத்துகொண்டு இருபத்தெட்டாவது வயதில் பிதரு க்ருஹம் திரும்பி வந்தான் அப்படி வந்த புத்ரனைப் பார்த்து பிதா, அவனை அஹங்கரிக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் ப்ரஹ்மவிஷயமாக ஒரு ப்ரச்நம் செய்ய, அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்ல சக்தனல்லாத புத்ரன், மறுபடியும் ஒருகால் பிதா தன்னைக் குருகுலத்திற்குத் திருப்பி அனுப்பி விடுவரோ என்று பயந்து, 'ஹே பிதாவே! ப்ரச்நத்தின் ஸமாதாநத்தை என்னுடைய குருவே அறியார் என்று நினைக்கிறேன், அறிந்திருந்தால் எனக்கு அதை உபதேசம் செய்திருப்பார். ஆகையால், நீங்களே எனக்கு அதை உபதேசிக்கவேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்தான். அப்பொழுது அந்தப் பிதா இந்த ஸத் வித்யையை அவனுக்கு உபதேசிக்கிறார். "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்" என்று

இந்த வித்யை ஆரம்பிக்கிறபடியாலும், இதில் ப்ரஹ்மம் 'ஸத்' என்றே வ்யவஹரிக்கப்படுகிற படியாலும் இதற்கு 'ஸத் வித்யை' (அதாவது-ப்ரஹ்ம வித்யை) என்று பெயர்.

இந்த உபநிஷத்தின் வாக்யங்களின் ஆத்பர்யத்தைப்பற்றி கார்யத்தில் விசாரம் வருகிறபடியால், அதன் விஷயத்தை நாம் தெரிந்துகொள்வது நலமாகும். முதலில் பிதா செய்த ப்ரச்நம்-

"கதம் நுஸோம்யஸ ஆதேஶோ, யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவத்ய மதம் மதமவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்?"

(எதைக் கேட்டால் கேட்கப்படாததெல்லாம் கேட்கப்பட்டதாகிவிடுமோ, எதை மநநம் செய்தால் மநநம் செய்யப்படாததெல்லாம் மநநம் செய்யப்பட்டதாகிவிடுமோ, எதை நிதித்யாஸித்தால் நிதித்யாஸிக்கப்படாததெல்லாம் நிதித்யாஸிக்கப்பட்டதாகிவிடுமோ அப்படிப்பட்ட ஆதேசத்தை நீ கேட்டிருக்கிறாயா?). ஆதேசம் என்றால் ப்ரசாஸிதா அதாவது-நியமிக்கிறவன், என்று அர்த்தம். அவனை அறிந்தால், எல்லாம் அறியப்பட்டதாகிவிடுமென்றோ? இந்த ப்ரச்நத்தின் கருத்தை அறியாத புத்ரன், 'அது எப்படி?' என்று ப்ரதிப்ரச்நம் செய்ய, பிதா, அதற்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறார்.

"யயா ஸொ வெ யுகே நு ஸ்ருஷ்டிஸ்ஸ ஸவ-ர்ஸ் ஸ்ருஷ்யம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்"

(எபடி, உபாதாந காரணமான ஒரு மண்கடடியை அறிந்த மாதரத்தால், அதன உபாதேயமான குடம மடகு முதலானவை எலலாம் அறியப்படடனவாகினறனவோ, ஹே பரியதாசந! அமமாதிரியே). அதாவது - உபாதாநமும உபாதேயமும பரஸபரம் பேதமறறவை எனபது கருதது அவை இரணடும எபடி ஒனறாகும எனறு ஸந்தேகிதத புதரனைப பாரத்து பிதா மறுபடியும சொலலுகி ,ா—

"வாசாரம்ஹணம் விகாரொ நாமதெயம், ஸ்ருத்திகெவெதெவ ஸத்யே"

(நம்முடைய வாகரூபமான வயவஹாரதத்தின பொருடடு, குடம மடகு முதலிய லக்ஷணமுளள மாறுதலும அமமாதிரி பெயாகளும மணணுகிற தரவயதத்தால ஸபாசிகக்ப் படுகினறன, ஆகையால் மணணுக காடடிலும அவை பிந்தங்களலல) அதாவது—மணணே இமமாதிரியான ரூபம பெயா உளளதாக ஆகின்றது என்பது அர்தத்ம. இமமாதிரியான பல தருஷ்டாந்தங்களைக காட்டி 'இபபடியே அந்த ஆதேசமும ஆகினறது' எனறு முடித்தா. 'இதை நீங்களே எனகது உபதேசிகக்வேண்டும' எனறு புதரன பாரத்திகக, பிதா உபதேசிககிறா—

"ஸதிஹ ஸொம்ய இதமக்ர ஆஸீதெகமெவாத்விதீயம்"

[ஹே ஸோமய! (வெவ்வேறு ரூபம பெயா இவைகளுடன பஹுவாக இருககும) இநத ஜகத்தானது ஸ்ருஷ்டிகது முன ஒனறாக 'ரூபம பெயா அறறு ஒன்றாக அவ ஸத்தையை உடையதான) ஸத்தாகவே இருந்தது, அதறகு அந்த ஸத்தைத்த தவிர வேறு ஒரு நியந்தாவும இலலை]

"ததைக்ஷத 'பஹுஸ்யாம, ப்ரஜாயெய' இதி"

[அந்த 'ஸத' என்று சொலலப்படும் வஸது ஸங்கல்பித்தது, எனன ஸங்கல்பித்ததெனறால், 'விசித்ரமாயும அநந்தமாயுமுளள சேதநாசேதநங்கள கலந்த ஜகத ரூபமாய பஹுவாக ஆகக்கடவேன, அதறகாக மூதலில தேஜஸ அப அந்நம் இவை முதலிய ரூபங்களாக ஆகக்கடவேன எனறு ஸங்கல்பித்தது] 'ஐக்ஷத' எனபதறகு 'ஸங்கல்பித்தான' எனறு அர்தத்ம. இபபடி தேஜஸ அப அந்நம இவைகளை முதலில ஸ்ருஷ்டித்து, பிறகும ஸங்கல்பித்தது—

"ஸொ(யம் தெவமிதக்ஷத 'ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரொ தெவதா அநெந ஜீவெநாத்மநாநு ப்ரவிஸ்ய நாமரூபெ வ்யாகரவாணி' இதி.

('ஸத' எனனப்படும அந்த தேவதை ஸங்கல்பித்தது எனனவெனறால்— 'இந்தத் தேஜஸ அப அந்நம ஆகிய இமமூனறு தேவதைகளுகுள், நான, இந்த ஜீவனைச் சரீரமாகக்கொண்டு அநுப்ரவேசித்து, விசித்ரமான ரூபம பெயா இவைகளை அந்தத் தேஜஸ முதலானவைகளுகுச் செய்யக்கடகிவேன'). தேஜஸ முதலிய மூன்றும் இவ்வி

டததில தேவதைகளாகச சொலலபபடடிருகினறன. அததன அபிமானிதேவதைகள் விவகூதிதங்கள. முதல ஸங்கல்பத்தால ஏற்பட்ட தேஜஸ முதலியவைகளின ஸ்ருஷ டியை ஸமஷடி ஸருஷடி எனறும, பிறகு செய்த ஸங்கல்பததால் ஏறபட்டதை வயஷடி ஸருஷடி எனறும சொல்வது வழககம இபபடி ஸகல அசேதன வாககத திற்கும பராஹமம் காரணமெனறு சொல்லிவிடடுப பிறகு, பிதா, ஸகல சேதன வாககத திற்கும அந்த பராஹமமே காரணமெனறு ப்ரதிபாதிகக ஆரமபித்து, முதலில 'ஸ-ஷ-டி காலததில இநத ஜீவனகளெலலாம 'ஸத' எனனபபடுமெ. ப்ரஹமதது டன ஸங்கதங்களாகினறன' எனறு சொலலி அவைகளுகெகும பரஹமததுகெகுளள சரீர சரீரி பாவததைசசொலலுகிறார—

'ஸதுகுலாஃ ஸொமெயாஃ ஸவ்யாஃ பூஜாஃ ஸதாயதநாஃ ஸததிஷ்டாஃ'

(ஜீவனகளுடன்கூடிய இநத ஜகத் முழுவதுமெ, 'ஸத' எனனும் பராஹமததிற்கு அதீன மான உதபததியை உடையது, பராஹமாதீனமான லயத்தையும் உடையது, அந்த 'ஸத' என்பதையே ஆதாரமாகவுமெ உடையது). 'பராஜை' என்பதால் ஜீவன்களுடன கூடிய ஜகத சொலலபபடுகிறது. 'மூலம' எனறுல உதபதது, 'ப்ரதிஷ்டை' என்றுல் லயம், 'ஆயதனம்' எனறுல் ஆதாரம். ஆகையால, ஜகத பராஹமததிற்குச் சரீர ஸ்தானத்தில் இருகினறது எனறு சொன்னதாயிறறு ஸ-ஷ-டி காலததில ஜீவன்களுக்கு 'ஸத' எனபதுடன சேரகையைச சொலலிவிட்டு, தேஹவியோகமான பிறகு பராயாணகாலத்தி லும் ஜீவனகளுகெகு அநத 'ஸத' துடன ஸமபததியைச சொலலி, உபதேசததைப பின்வருமாறு முடிகிறார—

'தைவெனதத்ரூபதுஜிஹ்ம ஸவ்ம், தத்ஸத்யம், ஸ ஆத்மா, தத்த்வமஸி, ஸ்வேதகெகேதோ'

(இதெல்லாம இநத 'ஸத' எனபதை ஆதமாவாக உடையது; ஜீவன்களுடன் கூடிய இந்த ஜகத முழுவதுமெ 'ஸத' என்பதையே ஆதமாவாக உடைத்தாயிருகினறது என் பது பராமாணிகம், பரமான பரதிபாதமாக இருகிறபடியால, 'ஸத' எனனபபடுமெ வஸது இதறகு ஆத்மா, ஹெ சவேதகேதோ! நீயுமெ அது தான). அபிமுகமாக இருக குமெ சவேதகேதுவைப பாரதது 'நீ' என்று சொலவது, சரீர வாசி சபதஙகளெலலாம சரீரி பாயநதம் குறிகதுமெ எனனும் ந்யாயததிலுல சவேதகேதுவின அநதாயாமியைக குறிகினறது. ஸம்ஸாரியான ச்வேதகேதுவுகெகும நித்ய முகதமாயிருக்குமெ 'ஸத்' என் னபபடுமெ பராஹமததிற்குமெ அபேதம் அநதக காரணததிலுலேயே ஏற்படுகினறது என பது கீழசசொல்லபபட்டிருபபதிலிருந்து வயகதமாகும்.

இநத உபநிஷதின கரமம— முதலில் பரசமெ, அதில் ஏக விஜ்ஞானதால ஸ்ரவ விஜ்ஞானம் பரதிஜ்ஞாதமெ, பிறகு அதன ஸாதநதவததிற்காக, 'பராஹமெ வயதிரிகத

தயா ஹி—ப்ரகாத வராஸபி—ச தஹ்ஹ்வாவமதஹ்ய ப்ரஹ்மணா: ஷ்ட வ்யகுப்ரகாத நமஹ்ஹ்ய விஹவவிருயாஹய., 'தரிஷ்ணித, ஜஹ்ஹ்யாம், ப்ரஜாபய' இத்யாஸ ஹ்ய 'ஸ்தமிருா வொஷ்யேஷா: ஸவ-ா வ்ரஜா: ஸஹாபதநா: ஸத்ரிஷ்டா' இத்யாதிஹி: வசிஷ் ப்ரதிவாதிதா: । தஹ்ஹ்ம

மான ஸகல ஜகததுகளும் அநத பரஹ்மமே காரணம் என்று சொலல ஆரமபிதது, 'அசேதநம முழுவதற்கும பரஹ்மமே உபாதாந காரணம்' என்று முதலிற சொலலி, பிறகு, 'சேதந வஸதுவுகளும அநத பரஹ்மமே காரணம்' என்று பரதிபாதிகினறது. இவவாறு 'ஜீவனுடன கூடிய ஜகத முழுவதும பரஹ்மதின சரீரம்' என்பதை விளககி, கடைசியில, 'பரஹ்மம ஜகதிறகு ஆதமா' எனபதைச் சொலலி. 'ஆகையால, நீயும அது தான' என்று ச்வேதகேதுவை உபதேசிபபதாக முடிகிறது.

இதில இபபொழுது நாம விசாரிகவேண்டிய அமசம ஒனறே. அதாவது - 'இநத உபநிஷதிறற சொலலபபடும பரஹ்மம நிர்விசேஷமா ஸவிசேஷமா' என்பதுதான. அத வைதிகள நிர்விசேஷமெனறும விசிஷ்டாதவைதிகள ஸவிசேஷமென்றும சொலலு கிறாகள

இனி ஸ்ரீ கரரின் பாஷ்யதை அநுஸரிபபோம

தயா ஹி... .. ....விஹந்யதே—['நீ அதுதான்' எனனும வாகயத்தி லுளள 'அது' என்னும பதம பரகருதததைப பராமர்சிகினறது பரகருதம எனன வெனறால, 'தரிஷ்ணித ஜஹ்ஹ்யாம் ப்ரஜாயேய' என்று ஆரமபிதது, 'ஸந்நி ருா: வொஷ்யேஷா: ஸவ-ா ப்ரஜா: ஸஹாபதநா: ஸத்ரிஷ்டா:' என்பது வரை யிலுளள பதஙகளால சொலலபபடும பகவத ஸங்கலபாதீநஙகளான ஜகதின் ஸருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரஙகள. ஆகையால, 'அது' எனனும பததிறகு, 'தனது ஸங்கல்பத தால ஜகதின ஸருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரஙகளைச செயயகூடிய பரஹ்மம' எனபது அர்தம ஆகையால, இஙகு சுறிகபபடும பரஹ்மம ஸவிசேஷமே தவிரவும, இநத ஜகதகாரண வஸதுவான பரஹ்ம ஸ்பதத்மாயுளள வேறு ச்ருதிகளில அநேக குணங களை பரஹ்மதிறகுச் சொலலபபட டிருகினறன. அவை எனனவென்றால—ஸத்ய ஞதவம, ஸ்வசகதித்வம, ஸர்வேசவரத்வம, ஸர்வ பரகாரத்வம, தனகு ஸமஞகவாவது அதிகஞகவாவது வேறு ஒருவனும இலலாமல இருகும தனமை, ஸத்யகாமதவம், ஸத்ய ஸங்கலபதவம, ஸர்வதையும ப்ரகாசிபபிகும தன்மை இவை முதலிய அளவற்ற மேனமையை உடைய அஸங்க்யேய கலயாண குணக கூடடஙகள இனனும வேறு அநேக வாகயஙகளில அபஹத பாபமத்வம முதலான ஹேய குண ராஹித்யமும சொல் லபபட் டிருகின்றது. இவைகளெலலாம 'பரஹ்மம நிர்விசேஷம' என்று சொல்லும் பகஷ்திறகு விருததஙகள]

ஸம்யிதயா வ்யகரணாஜ்ஞ நிஷ்ஷ்டம் ஸவ்ஜ்ஞதா ஸவ்ஶக்திக ஸவ்வெஷ்ஷ்வரக்வ ஸவ்வ்யாகரணக்வ ஸஹாஹ்யிகநிவ்ருத்தி ஸத்யகாமக்வ ஸத்யஸங்கல்ப

வ்யூஹதவாரஸ்ரிஷ்டதேஹ்வ—பரகருதத்வதைப பராமாசிகும் 'அது' என்னும சபதம பரகருததைப பராமாசிகிறபடியால குணஙகளுடன கூடிய பரஹமத்தையே அது குறிகினறது எனபது குறிப்பு

உத்ய விஹவ விஜ்யாத்யய—ஸருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம முதலியவை. 'முதலிய' எனபதால, இநத உபநிஷதத்திலேயே சொலலபபடடுளள அநுபரவேசம நாமரூப வ்யாகரணம இவை குறிகபபடுகினறன.

ஸவ்ஜ்ஞதா—எலலாவறறையும அறியும தனமை. "ய: ஸவ்ஜ்ஞ: ஸவ்ஷ்ரிஷ்" (முணடக உபநிஷத)

ஸவ்ஶக்திக—ஸாவ சகதனக இருககும தனமை. "வராஸ்ய பரஷ்ய ஶக்தி விஷ்ணெவ ஶ்ரூயதே" (சவேதாசவதர உபநிஷத)

ஸவ்வெஷ்ஷ்வரக்வ—எல்லாவறறிறகும பரபுவாக இருககும தனமை. "ஏஷ ஸர்வெஶ்வர ஏஷ ஜகதோ நித்யஸ்ய நாதஸ்ய ஹி தஷ்ய விஷ்ணுரிதி ஏஷஸநாய" (சவேதாச்வதர உபநிஷத)

ஸஹாஹ்யிகநிவ்ருத்தி—ஸமனும அதிகனும இலலாமல இருககும தனமை 'ந தஸ்ய கஶ்சாஹ்யிகஶ்சாஶ்ய தே" (நாராயணீய)

ஸத்யகாமக்வ—நித்ய விபூதியுடன் கூடி இருககும தனமை. 'ஸத்ய' எனபதறகு அமோகமான எனறும, 'காம' எனபதறகு காமனை (அலலது இசசை) எனறும அரததம செயயககூடும, அபபொழுது 'ஸத்யகாம' எனபதறகு அமோகமான இசசையை உடையவன (அதாவது—அவன இசசிபபதெலலாம உடனே நிறைவேறுகினறன) எனறு அரததம கிடைககும. ஆனால அநத அரதத, அடுதது வரும 'ஸத்ய ஸங்கல்ப' எனனும சப்தததால ஏறபடுகிறபடியால, இதறகும அநத அரததம சொலவது நிஷ்பரயோஜநமாகும 'காம' என்னும பதததிறகு இசசிகக படுபவை (காம்யதே இதிகாம:) எனறும அரததம செயயககூடும அதாவது கலயாண குணஙகள. அபபொழுது 'ஸத்யகாம' எனபதறகு ஸதயமாயுளள கலயாண குணஙகளை உடையவன எனறு அரததம கிடைககும. ஆனால, வேறு சில குணஙகள இவவிடததில பிரிததுச் சொலலப்பட்டிருகிறபடிய ல, அநத அரததம ஒவவாது ஆகையால இநத அரததஙகளை விலகி, போகய போ,கோபகரண போகஸதான ரூபஙகளான காமஙகளை உடையவன (அதாவது-நித்ய விபூதிபை உடைபவன) எனறு அரததம சொலலப்படுகினறது.

சுத்த ஸத்வமயமாகையாலே அநந்தமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதி திவ்ய கல்யாண குணங்களுக்கு நிரதிசய ஆச்ரயமாயிருக்கிறான். இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கு உபாயமாக ஸ்ரீ பராசர மஹர்ஷி முதலில் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸத்யஸங்கல்பம்—அபரிச்சின்னமான (அதாவது—தடையின்றி பரவுதல்) ஸங்கல்பத்தை உடையவன். அவன ஸங்கல்பிக்குமவை யெல்லாம் அபரிச்சின்னமாயே பலிக்கின்றன

ஸர்வஜ்ஞாநசக்தி—எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிப்பிக்கும் சக்தியுள்ளவன். "தஸ்ய ஜ்ஞாந மயம் தபஸ்" (முண்டகோபநிஷத்)

அநவதிகாதிசய—அளவற்ற மேன்மையை உடைய அவனிடமுள்ள குணங்கள் ஒவ்வொன்றும் அளவற்ற மேன்மையை உடையவை, அப்படி அவனிடம் இருக்கும் குணங்களும் கணக்கற்றவை

ஒரு வஸ்துவை ஜகத் காரணமென்று அங்கீகரித்தால், அப்படி காரணமாக இருப்பதற்கு இந்த குணங்கள் எல்லாம் அபேக்ஷிதங்கள் ஆகையால், ஜகத்காரண வஸ்துவைக் குறிக்கும் 'தத்' எனும் பதம் இந்த குணங்களுடன் கூடியதாகவே இருக்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு. இதே மாதிரி, அந்த காரண வஸ்துவினிடத்தில் கெட்ட குணங்கள் ஒன்றும் இருக்கக்கூடாது. அவை இல்லாமல் இருக்கும் தன்மையை 'ஸுவஹத வாவ்' என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தால் சொல்லுகிறார்.

ஸுவஹத வாவ்—பாபம் என்ற ஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்கள் இந்த லோகத்தின் ஸம்பந்தமில்லாமல் இருந்துகொண்டு எந்த காமம் அநிஷ்டத்தை விளைவிக்கின்றதோ அது பாபம். ஆகையால் துஷ்க்ருதங்களெல்லாம் பாபங்கள். மோக்ஷத்தை இச்சிப்பவனுக்கு ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலம் அநிஷ்டமாகையால், அப்படிப்பட்ட ஸ்வர்க்கத்திற்குக் காரணமாகும் ஸுக்ருதங்களும் முமுக்ஷுவுக்கு பாபங்களேயாகும். 'ஸுவஹத' எனபதற்கு போக்கடிக்க பட்ட என்று ஆதிதம சொல்லக்கூடும் ஆனால், போக்கடிக்கப் பட்ட பாபத்தை உடையவன் என்று சொன்னால், ஏதோ ஒரு காலத்தில் பாபம் அவனிடத்தில் இருந்தது என்று ஆதிதமாகும். அது ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒவ்வாது. ஆகையால், 'ஸுவஹத' எனபதற்கு 'ஒட்டாத' என்று ஆதிதம சொல்லவேண்டும் ஒட்டாத ஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்களை உடையவன் என்று ஆயிற்று அதாவது ஈச்வரனுக்கு செய்யப்படும் புண்யபாபரூபமான காமங்கள் சுப அசுப பலங்களை விளைவிக்கமாட்டா, பாபம் செய்யப்பட்ட போதிலும், தன் பலத்தைக் கொடுக்காமல் இருக்கும்படி அதைத் தடுக்கும் ஒரு ஸ்வபாவ விசேஷம் ஈச்வரனிடம் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. ஈச்வரன் பாபத்தைச் செய்வானே? செய்யலாமோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கலாம் அது அநாத்மன்று. நமக்குப் பாபங்களாக இருக்கும் காமங்களை அவன் செய்ய நேரிட்டபோதிலும், அவை அவனுக்கு பல ப்ரதங்களாகா எனபதுதான் அநாதிதம. அந்த ஸ்வபாவத்தைத்தான

சுயஸ்யாஸ்—உவ கூடெவெவ்யக விஜ்ஞாநெந ஸவ-ஜ்ஞ்ஞாந ஸ்ரீவெந் காரணவெவ்ய வஸ்துதாம் ப்ரதிஜ்ஞாய, தஸ்ய காரணஸ்ய தவெவ்ய வஸ்துதாம் விகாரஜாதஸ்ய அ ஸத்யதாம் த்ருஷ்டாந்தெந உபபாதயிஷ்யந், வஸ்துதவெவ்ய ப்ரஹ்மண: ‘ஸதெவ வொவ்யேதம் கூர ஆஸீ தெகமெவாத்விதீயம்’ இதி ஸஜாதீய விஜாதீய நிவிருத்தெந நிர்வஸெந நிவி-ஜ்ஞ்ஞெதெவ ப்ரதிபாதிதா। வஸ்துந்யாயகாநி ப்ரகாரணாந்தரமதவாக்யா

‘ஸுவஹுத வாவுகும்’ என்று சொல்லுகிறார்கள் ‘‘ஸுவஹுதவாவுவா விஜ்ஞொ விஜ்ஞாதுஸ்ஸ் வி-ஜ்ஞொகொ விஜ்ஞிவதெராவிவாஸ:’’ என்று உபநிஷத்தில் பகவானுடைய தோஷங்களுடைய நிராகரணமை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

ஜகத்காரண வஸ்து எவ்வித குணமுமற்றது என்று சொல்வது இந்த உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கெல்லாம் பொருந்தாது என்பது சொன்னதாயிற்று

சுயஸ்யாஸ்... .. ..சுயஜ்ஞ்ஞாநீதி—இதுல இந்த உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கு சங்கர மதஸ்தர்கள் சொல்லும் அர்த்தம் விவரிக்கப்படுகின்றது [அது என்ன வென்றால்—உபநிஷத்தின் ஆரம்பத்தில் ‘ஒன்றை அறிவதால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருப்பதால், ஸகலத்திற்கும் காரணமாயுள்ள ப்ரஹ்மமாகிற வஸ்துவே உண்மையான வஸ்து என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது பிறகு மண் த்ருஷ்டாந்தத்தில் ‘காரண வஸ்துவே உண்மை, அதன் மாறுதல்களெல்லாம் பொய்’ என்பதுநிரூபிக்கப்படுகின்றது.பிறகு ‘ஸதெவ வொவ்யேதம் ஆஸீ தெகமெவாத்விதீயம்’ என்னும் வாக்யத்தால், ‘அந்த உண்மையான ப்ரஹ்மம், ஸஜாதீயம் விஜாதீயம் ஆகிய ஸகல பேதமும் அற்றது’ என்று சொல்லப்படுகின்றது. இப்படி ஸகலவித பேதங்களும் நிராகரிக்கப்படுகிறபடியால் ‘ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷம்’ என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதாகிறது வேறு ப்ரகரணங்களில் காண்படும் ‘ஸத்யம்ஜ்ஞாநம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம’, ‘நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் நிர்குணம் நிரஞ்ஜநம்’, ‘விஜ்ஞாநம் ஆநந்தம்’ இவை முதலான வாக்யங்களும் ‘ஸதெவ வொவ்ய’ இத்யாதியான காரண வாக்யத்தால் ஏறப்படும் ப்ரஹ்மத்தைச் சோதிக்கும் வாக்யங்களாகிறபடியால், ‘அந்த ப்ரஹ்மம் எல்லா விசேஷங்களுக்கும் விருத்தமான ஸ்வரூபத்தை உடையது’ என்பதையே தெரிவிக்கின்றன. அப்படி ‘ஒரே விதமான ஸ்வரூபத்தை உடையது அந்த ப்ரஹ்மம்’ என்பதைத் தெரிவிப்பதால் அந்தப் பதங்களெல்லாம் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லவேண்டும் (அதாவது நிஷ்ப்ரயோஜநமாக வேண்டும்) என்பதும் இல்லை. வஸ்து ஒன்றே இருந்தபோதிலும், அந்த வஸ்துவைக் குறிக்கும் பதங்கள், ‘அந்தப் பதங்களால் சொல்லப்படும் விசேஷங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் விருத்தமான ஸ்வரூபத்தை உடையது அது’ என்பதை ஸ்தாபிப்பதால் அந்தப் பதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரயோஜநம் உண்டு ஆகையால் நிர்விசேஷமான ப்ரஹ்மமே இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது] இதுதான் இந்த உபநிஷத்திற்குச் சங்கரமதஸ்தர்கள் சொல்லும் அர்த்தம்.

ந்யவி, வ தத்யம்ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ', 'நிர்மலம் நிஷ்கல நிர்மலம் நிரஞ்ஜந', 'விஜ்ஞாநமாநந்தம்' இத்யாதீநி ஸவ-ருவிலெபஷ ப்ரத்யநீகாகாரதாம் பொயயந்தி। நிரெவகாகாரதாவலெபொயெ வஸ்துநோ வ்யவஸ்தாயதா, ஸகலகெவலவி வஸ்துந, ஸவ-ருவிலெபஷ ப்ரத்யநீகாகார கெவலஸ்ய ஸ்வ நெந ஸவ-ருவஸ்துநோ ஸ்வ-ருவதஸ்தாகெ—இதி।

பரஹமதத்தை ப்ரதிபாதிகும சருதிவாகயங்களுள காரணவாகயங்கள சில, சோதக வாகயங்கள சில. ஸதெவ லெளய எனனும வாகயம காரண வாகயம், ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் இதயாதியான வாகயங்கள சோதக வாகயங்கள. 'எலலாவற்றிறகும காரணம பரஹமம' என பதைச் சொலலும வாகயம காரணவாகயம, அந்த வாகயத்தால ஏறபடும பரஹமம எடுபடிபட்டது எனபதைச சோதிகும வாகயங்கள சோதகவாகயங்கள இந்தச சோதகவாகயங்களுள சில (நிர-ுணம் நிஷ்கலம் இவை முதலியவை) வயகதமாக நிரவிசேஷ பரப்ரஹமதத்தைச சொலலுவன போல இருகினறன மறறும சில (ஸத்யஜ்ஞாநாநநதம்ப்ரஹ முதலியவை) அவவளவு வயகதமாக நிரவிசேஷத்த தனமையை வெளியிடாவிடினும காரண வாகயத்திறகும மறறைச சோதக வாகயங்களுககும அவிருத்தமாக இருகக வேணடுமாதலால, அவைகளும நிரவிசேஷ பரங்களாகவே இருகக வேணடும எனபது இமமதஸ்தாகளின கருத்து

ஸஜாதீய விஜாதீய நிவிருலெஹ—பேதங்கள இருவகைபடும எனபது கீழே சொலலபபடடிருகினறது (17-வது பகதத்தைப பாரக)

ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ—இந்த வாகயம தைத்திரீய உபநிஷத் ஆநந்த வலலியில இருகினறது இதறகு ஸதயமாயும ஜ்ஞாநமாயும அநந்தமாயும இருககும் பரஹமம எனபது பொருள. அதாவது—பரஹமம அஸத்பமன்று, அஜ்ஞ நமன்று, பரஹம தத்திறகு அநதமிலலை எனறு சொன்னதாயிறறு சஙகர மதஸ்தாகள இமமாதிரி அர்தம சொலலுகிறாகள இப்படி அர்தம சொனனால தான பரஹமம நிரவிசேஷம எனபது ஸித்திகும. இருகிறபடி அர்தம சொனனால, பரஹமத்தைக காடடிலும வேறுபடட ஸதயம முதலிய குணங்கள பரஹமத்திறகுச சொலலபடுவதுபோல ஆகும, அது அவாகளின கொளகைககு விருத்தம

'இவவித எலலா விசேஷணங்களும ஒரே ஸவரூபத்தைப போதிப்பவையாக இருத்தால, அவற்றுள ஏதேனும ஒன்றைச சொனனால .போதாதோ? மற்றவை நிஷ்பரயோஜநங்களாக வன்றோ நிற்கின்றன?' என்று ஒரு ஆக்ஷேபம செயயகூடும அதறகு ஸமாதாநமாக அவாகள சொலவதாவது—'எலலா விசேஷணங்களும் ஒரே ஸவரூபத்தைப் போதிகினறன எனபது உணமையே, ஆனால, அவற்றுள ஒவ்வொரு பதமும தன்ன எதிர்தட்டான விசேஷங்களை நிராகரித்துகொண்டு 'அந்த விசேஷத்திறகு

நெதநெவழ! வகவிஜ்ஞாநெந வவழிஜ்ஞாநம் வவழவெய் யியாநெவ வவழவுய் ஜ்ஞாதவ்யவ்யாஹாவாஸ்ந வெகீத்யுதி, வாத்யீயியாகவியா நெக தாப்ரஸக்திவழா, சுவிதா வகவிஜ்ஞாநெந வவழிஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞா வவழவுய் தவ்யாத்மகவெநெவ வத்யுக்ய ஹிய்யுதி!

விருத்தமான ஆகாரத்தை உடையது பரஹ்மம்' எனபதைச சொலலுகினறது. ஆகை யால, எலலாப பதஙகளும பரமோஜநமுளளவைகளே' எனபதுதான இநத ஸாதாரம, இவவிடததில 'நமிதுகா காரதாவவைாயெ' எனறு ஆரமபிககும வாகயதகால விவரிககபபடடிருககினறது

இபபடி ஆதததம சொலலும சஙகரமஸதாகள, வ்ருத்தியஜ்ஞாநநஞ். எனனும மூனறு பதஙகளுககும ஸாமாநாதிகரணயம உணடு எனபதை ஒததுககொளளுகிறாகள_ பல விசேஷணஙகள ஒரே விசேஷயதனை அவகாஹிதது நிறபதும அநத விசேஷணஙக ளுககு பரவருததி நிமிததஙகள (அதாவது-ஆதததஙகள) வேறுபடடு இருபபதும ஸாமா நாதிகரணயததிறகு முகியமான லகஷணம இவவிடததில மூனறு விசேஷணஙகளும பரஹமம்கிற ஒரே விசேஷயதனை அவகாஹிதது நிறகினறன எனபது வயகதம. அவை களின் பரவருததி நிமிததஙகளும வேறுபடடு நிற்கினறன எனபதை நிரூபிததுவிடடால, ஸாமாநாதிகரணய லகஷணம இவவிடததில அநவயிததுவிடும. ஜ்ஞாபிககப்படும எதிர தடடான ஆதததஙகள (அதாவது பரதியோகி விசேஷணஙகள) பரவருததி நிமிததங களாகிறபடியால, பரதியோகிவிசேஷணஙகள வேறுபட்டு நிறகவே பரவருததி நிமிததங களும பிரஙகளாக இருககினறன என்பது நிரூபிககபபடடதாகிறது.

இநத 'வ்ருத்தியஜ்ஞாநநஞம் ப்ரஹ்ம' எனனும வாகயததிற்கு நமது ஆசாரியா கள என்ன ஆதததம சொலலுகிறாகள எனபதைப பிறகு விசாரிபபோம-

நிஷ்கழுழ-நிரவயவழ (அவயவமறறது, நிஷ்கிய-க்ரியாதத்யுழ (அதனால செயயப்படவேணடியது ஒனறுமிலலை) நிரமஜ்ஞாணழ-குணமறறது, நிரமஜ்ஞநழ-சுஹம் மவ்ஹாவழ (ஒடடாத ஸவபாவததுடன கூடினது.]

விஜ்ஞாநழ க்ருநமஜ்ழ—ஜ்ஞாநஸவரூபம ஆநத ஸ்வரூ ம

நெநதநெவம..... வ்ருத்யுதி—இது சஙகரமதஸதாகளுககு விசிஷ்டாதவைதி கள சொலலும ஆக்ஷேபம. [அது அபபடியனறு வகவிஜ்ஞாநெந வவழிஜ்ஞாநம் (ஒனறை அறிவதனால எலலாம அறிநதது'கி விடும) எனபது உஙகள மததில எபபடி வ்யவஹரிககும? நீஙகளோ 'எலலாம பொய' எனறு சொலலுகிறீகள எலலாம பொயயா னால அறியபபடவேணடிய வஸது இலலாமையால வவழிஜ்ஞாநம் (எலலாவறறையும அறிவது) எனபதே ஏறபடாது இலலாவிடடால, ஜகத ஸதயமெனறுவது அல்லது பரஹமம் பொயயெனறுவது சொலலவேணடி வரும அது உஙகளுககு அநிஷடம. எஙகள் மததிலேயோ வெனறால, ஜகத முழுவதும பரஹ்மததை ஆதமாவாக உடைததா

சுய உடி—ஸ்ரீதகெதா ப்ரத்யாஹ ‘ ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி தரோதெஸ உவ்யாகூத்ய’? ஜதி—(வரிவஸ்ணு உவ ருகூத்யிஸெ, தாநாஅபடிநு ப்ரதி தரவ்யாதெஸம் வ்யவஹாநஸி ? ஜதி) !’’

யிருகிறடியால, ஜகத முழுவதும ஸெட்ட, தூகபால வவ-ருவிஜ்ஞாந எனபது வித்திகும]

இந்த ஆக்ஷேபத்தின ப்ரகரிணை பினவருமாறு — ‘ ஒரே வஸ்துதான இருபபது, மறறவை ஒனறும இலலை’ எனறு அறிவதுதான ‘ஸகவிஜ்ஞாநந வவ-ருவிஜ்ஞாநந’ எனபதறகு அர்தமம எனறு சொனனால, அபபடி அர்தத மாவதறகு ‘ஸக விஜ்ஞாநெந வவ-ருவிஜ்ஞாநந’ (ஒனறை அறிவதலை எலலாம அறிநததாகிவிடுமெ) எனறு சொல்லகூடாது, ‘ஸகவிஜ்ஞாநெந வவ-ராஹாவஜ்ஞாநந’ (ஒனறை அறிவதலை ‘மறறொனறும இலலை’ எனபது அறிநததாகிவிடுமெ) எனறனறோ சொலலவேணடுமெ? வவ-ரு எனபதறகு வவ-ராஹாவ எனறு அர்தத மூணடோ? ஒருகால, ‘ஒரே வஸ்துதான இருபபது, மறறவை இருப பது போலத தோனறுவதெலலாம பொய, அனவ, அந்த ஒரு வஸ்துவின ஸ்வப வத தைப போனற ஸ்வபாவதததையே உடைததா யிருகிறபடியால அவை அதுவே’ எனபது தான அந்த வாகயதததிற்கு அர்தமம என்று சொனனால, அடபொழுது, இரணடுகும ஸ்வ பாவமம ஒனறுக இருகிறடியால, பரஹ்மமம போல பரபஞ்சமும ஸதயமெனறு வது, அல்லது பரபஞ்சமம போல பரஹ்மமம் பொய எனறுவது ஒததுக கொளள வேணடிவரும. அதுவும பாதகமனறோ ? ஒருகால, ‘ஒருவனே பரதாநன எனறு சொனனால மறறவாகளுகக அப்ராதாநயம தோறறுவது போல, ஒனறு இருகின் றது எனறு அறிவதனாலேயே மறறவை இலலை எனறுஏற்படுகினறது எனபதுதான அதன ஆததம எனறு சொலலலாமோ?’’ எனறால, அப்பொழுது ‘எலலாம அறிநததாகிவிடுமெ’ எனனும இடததில ‘எலலாம பொய எனறு அறிநததாகிவிடுமெ’ எனறு ஒரு வாததை அதயாஹார ப செயதுகொளள வேணடிவரும. அது அவவளவு ஸ்வரஸமனறு தவிர வும, ஒனறு உணமை எனனும ஜ்ஞாநம, மறறொன்று பொய எனனும ஜ்ஞாநம, ஆகை யால அவைகளுகக வைரூபயம தோனறுமெ, அதுவும ஸ்வரஸமனறு ‘ஒனறை அறிவதலை எலலாம அறிநததாகிவிடுமெ’ எனனும இடததில ஜ்ஞாநஙகளுகக ஸாரூபயம சொல்வ தனறோ ஸ்வரஸமாக இருககுமெ? ‘அந்த ஸாரூபயம எபபடிச சொலலமுடியும?’’ எனறு கேடடால, ‘பரஹ்மமம எனபது ஒனறு, அதையே ஆசமாவாக உடையது மறறது (பரபஞ் சமெ)’ எனறு ஒததுககெணடு, ஒனறை அறிநத மாதரததாலே, அதையே ஆதமாவாக உடைய மறறதும அறிநததாகிவிடுமெ எனறு ஸமாதாநமததால, ஸாரூபயம சொனனதாகி விடுமெ. அதாவது—‘ஏகமெ’ எனபதும ‘ஸாவமெ’ என்பதும ஒரே விசேஷயதததை அவக ராஹிகின்றன, தாமெ ஒனறுகையால வாக விஜ்ஞாநததால ஸாவ விஜ்ஞாந பரதிஜ்ஞை ஸமாதாநமாகி விடுகினறது. இது தான வாதததின பரகரியை.

சூத்ரயதே நேநேத்யாதௌ । சூதௌ—வ்யாஸநே, "வத வஸ்ய வாக்யஸ்ய வ்யாஸநே மாத்ரு வேயாத் அம்ருதவேள விய்ய தள திஷ்ட" ஜத்யாதிஹி மொகாயத்ராக । தயா ச ஜாநவம் வத்ஸ "வ்யாவிதாரா வவெத்ஷாழ்" ஜத்யாதி । சுத்ராவி "வகுவெவ" ஜதி நமஜ்வாஜாநதாம் வ்ருதிவாஜ்ய "சுவிதீப" வெநாயிஷாத்ர ஜாய நிவாரணார உவெவ்யவாயிஷாத்ரகுவெவி வ்ருதிவாஜ்யதெ । சுதஃ "தம்

இனி, தமது அர்த்த ப்ரகாரம் உபநிஷதத்தை விவரிகிறார, 'சுயம்பு:' இதயாதியால். சுயம்பு:.....வ்யுஷ்டவாநவீதி - [இதன அர்தம் - 'ஹ்ரஸ்வாக்ஷி, உத தத்ராதெ ப்ராஹ்மண்ய:?' என்று ச்வேதகேதுவைப் பார்த்து சொல்லுகிறார். 'ஹ்ரஸ்வாக்ஷி' எனபதற்கு 'பரிவ்ருடோ ஜ்ஞ இவ ப்ரதீயஸே' (பரிபூர்ணன் போல, அதாவது எலலாம் அறிந்தவன் போலக காணப்படுகிறாய்) எனறு அர்தம 'உத தத்ராதெ ப்ராஹ்மண்ய:?' என்பதற்கு 'தாநாதாயத்ஸாநு வ்ருத்தீ தத்ராவ்யாதெப்யம் வ்யுஷ்டவாநஸி' (அந்த ஆசார்யாகளிடத்தில் அந்த ஆதேசத்தைக கேட்டாயோ?) என்று அர்தம.] ச்ருதியில 'தாநாதாயத்ஸாநுவ்ருத்தி' என்பதற்குப்பதங்கள இலலை, இது அர்தத்தால கிடைகின்றது. 'தத்ராவ்யாதெப்யம்' என்பதில 'சுவி' என்னும் பதமும சுருதியில இலலை, வ்யாக்யாநத்திற சேர்க்கப்பட்டிருகின்றது. கேட்கிற வனுகுத தூர்ப்பலமென்பதை அந்த 'சுவி' சப்தம குறிகினறது.

இனி 'சூதெப்ரு:' எனனும சப்தத்தின் அர்தத்தை விசாரித்து, 'உத தத்ராதெப்ரு ப்ராஹ்மண்ய:' என்று ஆரம்பிகும வாக்யத்தின் கருத்தை விவரிகிறார. 'சூ' எனனும உபஸர்கத்துடன கூடிய 'த்ரு' என்பதற்கு ப்ரசாஸநம் (அதாவது நியமனம) என்பது அர்தம் அந்த தாதுவிலிருந்து, 'சூத்ரயதே சுவெந' என்று 'சூதெப்ரு:' என்னும் சப்தம வருகிறது அதாவது - எவனுல நியமிகப்படுகிறதோ அவன 'ஆதேசன' என்று அர்தம. ப்ரஹ்மத்திலுலேயே இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதும நியமிக்கப்படுகிறபடியால, அந்த பரப்ரஹ்மமே இவ்விடத்தில 'ஆதேச' எனனும சப்தத்தால சொலலப்படுகிறது. ப்ருஹதாரணயக உபநிஷத்திலும், 'வத்தவ்ய்வா' என்று ஆரம்பிகும வாகயத்தால 'பரப்ரஹ்மமே இந்த ப்ரபஞ்சத்தை நியமிகிறது' எனறு சொலலப்படுகிறது. (அந்த வாகயத்தின் அர்தமாவது—ஓகாகியே! ஸூர்ய சந்தரன இவர்கள இந்த ப்ரஹ்மத்தின் நியமநத்தில் தரிக்கப்பட்டவர்களாய நிறகிறார்கள) மநுஸ்ம்ருதியிலும, 'வ்யாவிதாரம் வவெத்ஷாம்' (ஸகல வஸ்துக்களையும நியமித்துவரும) இதயாதியான வாகயம காணப்படுகினறது. இந்த உபநிஷத்திலும 'வகுவெவாஜிதீயம்' என்னும வாகயத்தில 'வகுவெவ' என்பதால 'பரப்ரஹ்மமே ஜகத்திற்கு உபாதான காரணம்' என்பது முதலிற் சொலலப்படடு, பிறகு 'சுவிதீயம்' என்பதால 'இந்த ப்ரபஞ்சத்தை நியமிகிறவன் வேறு ஒருவனும் இலலை' என்று சொலலப்படுகிறது. இப்படி இந்த ப்ரபஞ்சத்தின நியமநம ப்ரஹ்மத்திற்கே அஸாதாரணமான தர்மமாக ஏற்படுகிறபடியால, அந்த அஸாதாரண தர்மத்தை 'சூதெப்ரு' என்னும் சப்தத்தால குறிப்

ஸ்ரவாவிதாநம் ஜமதக்நவாதாந ஹஸ்திதவி வ்ருஷ்வாநவி யெந ஸ்ரு
திந ஏதெந விஜ்ஞாதெந ஸர்வ்ரு தவிஜ்ஞாதம் ஸ்ரு தம் ஏதம் விஜ்ஞாதம்
ஹவதி ?'' உத்யுக்தம் வ்யாக்ருதம். ''நிவிருஜமதக்நய விஹவ விருயாதி காரண

பிடமு அபபடி நியமிகிறவனேயே 'சூதெபஃ' எனறு இநத உபநிஷத சொலலு
கிறது எனபது வயகதமாகினறது பிறகு 'யெநாஸ்ரு தம் ஸ்ரு தம் ஹவதி' இத
யாதியான வாகயம வருகிறபடியால, அதன அாதந்ததையும பராமாசிததால, 'உத தஏ
தெஃபஃவ்ராக்ஷ்யஃ ?, எனபதற்கு 'ஜகததை நியமிகிறவனைகவும் ஜகத முழுவதறகும
உபாதாந காரணமாகவுமுள்ள பரஹமதததைப் பறறி நீ கேடடாயா ?'' எனறே அாதந்தம்
சொலல வேணடுமெ எனபது எற்படுமெ. உபாதாந காரணதததை தெரிநது கொணடா
லனறே உபாதேயம தெரிநததாகுமெ ? ஆகையால, இந்த வாகயதின உட்கருதது
எனனவெனறால—'ஸகலமான ஜகதது்பத்தி ஸ்திதி லயம இவை முதலிய
னவைகளுகதகு காரணமாயுமெ, ஸாவஜ்ஞதவம ஸதய காமதவம் ஸதய ஸங்கலபதவம முத
லிய கணைகளிலலாத உதார குணைங்களுகதகெலலாம ஸமுதரம்போலவுமுள்ள பரஹமமானது
உனனால கேட்கபபடடதா ?'' எனபதே

சங்கர மதஸ்தாகள 'சூதெபஃ' என்னும் சப்ததிற்கு வேறு அாதமும செய
கிறாகள். 'சூ' என்னும உபஸாகததுடன கூடிய 'தீபஃ' என்னும தாது
வுககு உபதேசம் என்று அாதமும சொலலி, 'உபதேசிகபபடும வஸ்துவே உபதேசம்
எனறு சொல்லபபடுகிறது' எனறு வயுதபதது செயது, 'சூதெபஃ' எனறால் 'உப
தேசிகபபடும வஸது' அதாவது—பரஹ்மம் என்று சொலலுகிறாகள. இபபடிச சொல
வதால அவாகளுகதகு கிடைப்பது என்னவென்றால், 'சூதெபஃ' என்பதால நிர
விசேஷ ப்ரஹ்மமே சொலலபபடுகினறது என்பதுதான. 'நியமிகிறவன' என்னும
அாதந்ததை அஙகீகரிததால, 'நியமிகும குணமுளளவன' எனறு ஸவிசேஷமான
பரஹமமே குறிகபபடுமெனறே ? இநத இரணடு அாதந்களின் ஸ்வாரஸ்ய தாரதம்ய
தைபபாாததால, நமது மதஸ்தாகள சொலலும அாதந்ததிலேயே அதிக 'ஸவாரஸ்யம்
இருககின்றது என்று சொலலவேணடும் முதலாவது 'சூ' எனனும உபஸாகந்த
துடன கூடிய 'தீபஃ' எனனும தாதுவுககு நியமமே பரவிதந்தமான அாதந்தம்,
உபதேசம எனனும் அாதந்தம அவவளவு பரவிதந்தமன்று இரணடாவது, இவவிட
தில அஸாதாரணமான தாமதததைச சொலலி ப்ரஹ்மத்தைக குறிப்பதுதான் ஸங்கதமாகு
மே தவிர, மறற வஸதுகளுகதகுப பொதுவான தாமதததைச சொலலிக குறிப்பது ஸங்கத
மாகாது. நிருபாதிக பராசாஸநம் பரஹ்மதததிறகே அஸாதாரணம, உபதேச்யததனமையோ
லௌகிகா லௌகிக தாம பரஹம பாகாாதத ஸாதாரணம. ஆனால், 'சூநீபஃயதெ
ஸுநெந ஊதி சூதெபஃ' என்று வயுத்பதது செயவதில ப்ரதயய ஸமபதந்தமாக வயா
கரண விரோதம் கொஞ்சம உணடு; 'உவநீபஃயதெ ஸுயஸி ஊவதெபஃ' என

ஸமிதம் ஸவ-ஜ்ஞ ஸத்யகாம ஸத்யஸங்கல்ப ஸர்வாத்ம வரிஷ்டோபாஸ்ய மானஸோமம் கிம் ப்ரஹ்ம ஸயா ஸ்ருதி ?" இதி ஸாதோபஸாஹாவः ।

னும வயுதபததியில பரதயய ஸவாரஸயம் அதிகமே. இபபடி பரதயயததின் அஸவாரஸ்யம் இருநதபோதிலும், பரகருதயாத்ததின ஸவாரஸயமும அாததினை ஒளசிதயமும் நமது மதஸ்தாகள சொலலும அாததில இருகிறபடியால, அதிக ஸவாரஸயம இருக்கும நமது அாததமே அஙகீகாரிகத தகுநதது.

'ஸ்ரஷாவிதாரம் ஜமஸ்ரவாஸாநஹமிதஸவி' என்பதறகு 'நியமிகிறவனுகவும ஜகததுககு உபாதாந காரணமாகவுமுளள' எனபது அாததம். 'சூஸெயம' என்பதால நியமிகிறவன என்னும அாததமும, 'யெநாஸ்ருதம் ஸ்ருதம்ஹவதி' இதயாதியால உபாதாந காரணமாக இருகிறவன எனனும அாததமும கிடைகினறன. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணதிலும,

"யதயம அ ஜமவ்யஹ யதஸெயுதஸ்ராஸுரம்"

என்னும் வாகயஙகளில் 'யதயம' என்பதால ஆதம ஸ்வரூபமும் 'யதஸெயுதஸுராஸுரம' என்பதால உபாதாநமும் ஆக இரணடுமே சொலலப்படடிருகின்றன. இவவிடதிலும, மேல 'ஸ்ரஷ்டாரः' இதயாதியில, 'ஸ்ரஷாயதநாः' என்பதால ஆதமதவமும, 'ஸ்ரஷ்டாரः ஸ்ருதிஷாः' எனபதால உபாதாநதவமும பரதிபாதிகபபடுகின்றன.

ஸவிதீய வஸெநாயிஷாதுஸ்ர நிவாரணாகு—'அதவிதிய' என்னும பதம், 'மறறுமொரு அதிஷ்டாதா இலலை' எனபதச் சொலலுகினறது. 'அதிஷடாதா' என்பதற்கு 'ப்ரேரகன்' (அதாவது—ஏவுகிறவன) எனறு பொருள, ஆகையால 'நியமிகிறவன' எனறு பலிதம.

யெந ஸ்ருதெந ஸுஸ்ருதம் ஸ்ருதம் ஹவதி—உபநிஷததில 'யெநாஸ்ருதம் ஸ்ருதம்ஹவதி' எனறு மாதரம இருகினறது. இதன பொருள்—'எதனல் கேடகப்படாததெலலாம கேடகபபட்டதாகுமோ' எனபது தான. அதாவது—'எது கேட்கபபட்டால, கேடகப்படாததெலலாம கேடகபபடடதாகுமோ' என்று சொனனதாயிறறு இதை விளககும்பொருட்டே, 'யெந ஸ்ருதெந' எனறு வயாக்யாநதில 'ஸ்ருதெந' என்னும பதததைச் சோததிருகிறார. இம்மாதிரியே, 'யெந உதெந' எனறும 'யெந விஜ்ஞாதெந' எனறும எஙகும விளக்கிக காடடபபட்டிருகின்றது. இப்படி அாததம செயயாமல, உபநிஷததில இருகிறபடி அாததம செயதால, 'எதனல் கேடகப்படாததெலலாம கேடகப்பட்டதாகுமோ',(அதாவது-எதனல எதனுடைய இருப்பால, எது இரு

தஸ்ய நிவிருகாரணதயா, காரணஸ்ய நாநாஸ்வபாவ விரோத ஸம்ஸ்ருஷ்டம் காயபூ ஸ்தூ அஸ்ய ஜகத உதி காரணஸ்ய ஸுக்ஷ்ம சிதசிதவஸ்து-ஶரீரக ப்ரஹ்மாத்மநோ காயபூ ஸ்தூ ஸ்தவிரும் ஜக விஜ்ஞாதம் ஸ்யாதீதி

படதால) எனறு அர்தமும கிடைகுமம. அது அஸங்கதம். தருஷடாநதததிலும 'மணணின இருபபிலை, குடம முதலியவை அறியப்படுகினறன எனபது இலலை, மணணை அறிநதால அதனவிகாரஙகளாகிற குடம முதலியவை அறியபடுகினறன' எனறு சொலவதே ஸங்கதம இநத விஷயததை விவரிகுமம வேறு உபநிஷததுகளைப் பாரததாலும, இநத அர்தமே ஸங்கதமெனறு ஏற்படுமம. 'கஸ்மிந்நு விஜ்ஞாதே ஸர்வமிதம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாதி ?' (எதை அறிநதால எலலாம அறிநததாகிவிடுமம ?) எனறு சொலலபபட்டிருகுகினறது.

நிவிருஜ்ஜநகத்வ விஸ்வ விருத்யாதிகாரணஸ்வாதீ—இநத பதம், 'யெநாஸ்ருதம் ஸ்ருதம் இதயாதியில ஜகத காரணதவம கணடோகதமாக இராவிடினும, அது பலிதமாகினறது' எனபதை விளகுமம் பொருடடு. மேலே சொலலபபடுமம ஸர்வஜ்ஞதவம முதலிய குணஙகளும இநதக காரணதவதறகு உபயோகிகளாகவே சொலலப்படடிருகுகினறன.

ஆகையால, உத தஸ்ரோபஸர்வாக்ஷீ:, யெநாஸ்ருதம் ஸ்ருதம் ஸ்யாதி, ஸுஸ்ருதம் ஸ்ருதம், ஸுவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம் என்னுமம வாகயதறகு, 'ஜகதறகு கெலலாம உபாதாந காரணமாகவும, அபபடிப்பட்ட காரணதவதறகு உபயோகிகளான ஸகல கலயாண குண விசிஷ்டமாகவுமுளள பரஹ்மதததைபபறறி பரஸ்ரஸ்நம செயதாயோ ?' என்பது ஶ்ருதியதறகுளளில இருகுமதாதபாயம 'ஸுவ்ராக்ஷீ:' (பரஸ்ரஸ்நம செயதாயோ) எனபதின குறிபபு எனனவெனறால, பரஸ்ரஸ்நம செயத பிறகு ஸ்ரவணம ஏற்பட வேணடும் எனபதே.

தஸ்ய ....வ்ரஷ்டிவாநு விதா—'பரஹ்மம் ஜகத எலலாவறறிற்கும் காரணம' எனபதை ஒததுகொணடாலும, பரஹ்மதததை அறிவதனால, ஜகத அறிநததாகி விடுமோ? காரணமும காரயமும வெவவேறு தரவயஙகளாலலவோ ? ஒரே தரவயமாக இருதால பரஹ்மதறகு விகாரமாகிற ஹேய ஸமபநதம பரஸஙகியாதோ ? இதயாதியான ஸநதேகஙகளை உததெசிதது, 'தஸ்ய.....விதா' எனபதனால அவைகளுககு ஸமாதாநம சொலலுகிறார.

இதன் பொருள:—[காரணமாகிற பாரஹ்மமும் காரயமாகிற ஜகதது மம வெவவேறு தரவயமலல, ஒரே தரவயம, ஸமஸ்தாநம (அமைபபு) வெவவேறே தவிர, தரவயம வேறனறு ஒருவிதமான அமைபபுடன கூடியது காரணம, மறறொரு விதமான அமைபபுடன கூடியது காரயம. ஸூக்ஷமாவஸதையிலுளள சித அசித இவைகளை ஸரீரமாக உடைய ப்ரஹ்மம காரணம, ஸ்தூலாவஸ்தையிலுளள சித அசித இவைகளை ஸரீரமாக

ஹரதி நியாய, "யெநாஸ்ரவணாத் ஸ்ரவணம் ஸவதஸ்ஸ்யாத் உத அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்" இதி வாக்யம் ப்ரதி வ்யஷ்டவாந் விதா।

தத்தத்ஸ் ஸகலஸ்ய வஸ்து-ஜாத ஸ்வரூபகாரணக்வம் வித்யஹரதி நிஹித்தஜ்ஞாநந் வாக்யஃ, வஸ்துர விஜ்ஞாணேஷ்-ந வஸ்துஷ்ந ஸ்தயஸ்ய விஜ்ஞாநேந தத்ஸ்யவிஜ்ஞாநஸ்யா வடஸ்ஸாநதாம் ப-ஹ்வ வரிஷ்ஹொஸயதி "கயிஸ்ந் ஹ்நவ ஸ் ஸூஷ்ஹுஸ்ஸ்?" இதி

உடைய பரஹ்மம காரயம ஆகையால ஸகலத்துகும காரணமாயுளள பரஹ்மதத்தை அறிநதால, காரயமாயுளள ஜகத முழுவதும அறியபபட்டதாகி விடும எனறு சொலவது உபபநநமே. இநத பாவதத்தை மநஸஸில கொணடு 'யெநாஸ்ர-ந்தம் ஸ்ரவணம் ஹவதி' எனனும வாகயத்தை பரயோகித்து பிதா புதரனைப பாரத்து பரஸ்நம செயதார] 'நிவிது காரணதயா காரய-ஸ்ரூபதஸ்வரூபம் அவிஜ்ஞாதம் ஹவதி' என்பது அரவயம.

சேதந வஸ்துவும அசேதந வஸ்துவும ஈஸ்வரனுககு ஸரீரம. இவை, சில காலங்களில ஸூக்ஷுமமென்று வயவஹரிகக படடும அவஸ்தையிலும, மறறும சில காலங களில ஸ்தூலமென்று வயவஹரிகக படடும அவஸ்தையிலும இருகக்கினறன. ஸூக்ஷுமாவஸ்தையை பரளயமென்றும ஸ்தூலாவஸ்தையை ஸருஷ்டி எனறும சொலவார்கள. இநத அவஸ்தையின மாறுதல முழுவதும ஸரீரத்திறகே தவிர, ஸரீரி எவ்வித மாறுதலுமறறே இருக்கினறது. ஆகையால, 'இநத மாறுதலை அங்கீகரித்தால பரஹ்மம் ஹேயாஸ்பதமாகிவிடும' எனறு ஆக்ஷேபிக்க அவகாஸமிலலை. காரணமும காரயமும் ஒரே தரவ்யமெனபதும உபபநநமே.

வாக்யம் ப்ரதி வ்யஷ்டவாந் விதா—புதரனைப் பிதா இவ்வாறு கேடடார, அதாவது—பிதா புதரனுககு உபதேஸித்ததா எனபது குறிப்பு பரஹ்மதத்திற்கும சேதநாசேதநங்களுககு முளள ஸரீரி ஸரீர ஸம்பநதம காரணகாரயபாவம இவை முதலிய ரஹஸ்யார்தங்கள, வைராகயத்தால உபஸநநனை ஸிஷ்யனுக்கனைறே உபதேசிக்கப படவேணடும? இவ்விடத்தில எப்படி தாமே அதை உபதேஸிக்கிறார்? என்று ஒரு பங்கை ஜநிக்கக கூடும அதற்கு ஸமாதாநம'—'புதரவயதிரிகதனுககு மாதரம அம்மாதிரி நியமம; புதரனுககுப புதரத்தனமையே பரஹ்மோபதேஸஹேது' என்னும ஸாஸ்த்ரார்தம இதனால ஸூசிதமாகின்றது.

தத்தத்ஸ்.....கூடஸ்த இதி—[இவ்விதம் பிதாவின ஹ்ருதயத்தில உளள கருத்தை அறியாத புதரன, பரஸ்பரம விலக்ஷணங்களாயுளள வஸ்துக்களுள் ஒன்றை அறிவதனால மற்றவையெலலாம் எப்படி அறியபபட்டனவாகும என்று ஸங்கித்து 'கயிஸ்ந் ஹ்நவ ஸ் ஸூஷ்ஹுஸ்ஸ்?' என்று பிதாவைப பார்த்துக கேட்கிறான] 'ஹே

வரிஷ்ட²꞉ வ்ரூதே² ஹ்ருʼதி³ நிஹிதம் ஜ்ஞாநாநந்தா³த்மகமேவ ஸ்வரூபம் ஸ்வரிஷ்டே²ஷ்வ ஸாதா⁴ரணம் வஸ்துஸ்வபா⁴வகுக்ஷிஸ்தே²ஷ்வ நவயிகாதி³ஷ்வ வ்யவஸ்தி²தாநாம் கர்ணாநாம் மூலமிதி ஜ்ஞாத்வா ஸ்வரிஷ்டே²ஷ்வ ஸ்வரூபம் வரம்ப்ரதே²ஷ்வ நாத³ரூபம் விஹாயாநந்தா³ந்ஸ்வ ஸ்வரூபேண விதி³த்வா ஸ்வரிஷ்டே²ஷ்வ ஸாதா⁴ரணம் பகவாநுகிய பிதாவே! அந்த ஆதேஶம என பது எபபடிபபட்டது?” எனபது அந்த வாகயத தின பொருள் இநதக கேளவிகு, பிதா தருஷடாநதங்களைகொணடு பரதிவசநம கொ டுதது உபபாதிகிறபடியால, ‘ஒனறின ஜ்ஞாநததால மற்றவைகளின ஜ்ஞாநம ஏறபடு கினறது எனபது எபபடிப பொருநதும?” எனபதே இநதக கேளவியின தாதபாயம எனறு நாம் அறியவேணடுமட.

வரிஷ்ட²꞉ வ்ரூʼத꞉ .....ஸ்வரிஷ்டே²ஷ்வ—[இவவிதம் கேட்கப் பட்ட பிதா, தான மநஸ்வில ஏறகெனவே வைதது்க கொணடிருநத கருததை நிரூபிப பதறகாக லோகததில காணபபடும தருஷடாநததைச் சொலலுகிறா. அநதக கருதது எனன வெனறால—ஜ்ஞாநம ஆநநதம அமலதவம இவைகளேயே ஸ்வரூபமாய உடையதா யும், பரிச்சேதிக முடியாத மாஹாதமயததை உடைடதாயும, ஸதய ஸங்கலபதவம முதலிட எலலையிலலாத மேனமையை உடைய கணககறறக கல்யாண குணகணங்களை உடையதா யும், எவவித விகாரமுமறற ஸ்வரூபததை உடையதாயுமுளள பர பரஹமமே, முதலில நாம ரூப விபாகததிறகு அநாஹமான ஸூக்ஷமாவஸ்தையிலுளள சேதநா சேதந வஸ்துக களை ஶரீரமாககொணடு, பிறகு தனது லீலாததுமாகத தனது ஸங்கலப மாதரததாலே அநதச சேதநா சேதந வஸ்துகளுககு அநநதமாயும் விசிதரமாயு முள்ள ஜகம ஸ்தாவர ரூபமான அமைபபை ஜநிபபிதது, அவைகளைத தனது அபரமாக வைததுககொணடே கிறகிறது; ஆகையால அநதக காரணவஸ்துவை அறிநதால மற்றை காரய வஸ்து வெலலாம அறியபபடடதாகிவிடுமெ, எனபதுதான.]

இதில, ‘பரஹ்மமெ காரணம, ஜகத காரயம’ எனபதும, அப்படிக காரணமாகி இருபபதறகு உபயோகிகளானக கணககறறக குணங்கள அநத பரஹ்மததிறகு உணடு எனபதும, அபபடிக காரணமாக இருபபதால அதறகு எவவித தோஷமும் ஸமபவிகக விலலை எனபதும ஸூசிபபிகபபடுகினறன.

பரஹமம ஜகததிறகு எபபடிக காரணமென்றால்-தனது ஸங்கலபததிலை ஜகத தை ஸருஷ்டிகிறபடியால அது நிமிதத காரணம, தனனுடைய அபரமாகிய ஶரீரதனைக கொணடே அதை ஸருஷடிகிறபடியால அது உபாதாந காரணம, இவவிதம இரண்டுவித மாகவும காரணமாகினறது எனபது ஸமாதாநம. சடடி பானைகளைக குயவன் செயகிறபடி யால், அவனை அவைகளுககு நிமிதத காரணமெனறும, மணணிலை அவை செயயபபடு

வ்ருீருவெவ வ்ஸ்ஸைகவ்ரெநாநத விதிரு ஸிர தருவ ஹராஹர வ்ய
ரூவ ஜமதஸ்ஹாநம் வ்ஹாம்ஹொநாவஸித ஏதி தஜ்ஹாநெநாவ்ய நிவிருவ்ய
ய ஜ்ஞ

கிற உயால மணஜண அவைகளுககு உபாதாந காரணமெனறும தாகதிகாகள சொலவாகள அயமாதிரியே இவவிடதிலும. ஆலை, தன ஸரீரததைக கொணடே தானே ஜகததை ஸருஷடிகிறபடியால, பரஹமம, தானே இரணடு வித காரணமாகவுய இருக கினறது எனபது விஸஷம

ஒவவொரு பொருளிலும இரணடு அமஸஙகள உணடு, அவையாவன—எநதக குணஙகளால அநதப பொருள அறியபபடுகினறதோ அவை ஒரு அம்ஸம, அநதக குணஙகளுடன கூடியிருககும பாகம மறறொரு அமஸம, முதல அமஸததை விஸஷணமென்றும தாமமெனறும, இரணடாவதை விஸஷயமெனறும தர்மி எனறும சொல வாகள. 'ஸதயமாயும ஜ்ஞாநமாயும அநநதமாயும இருககுமது பரஹ்மய' எனபதில, ஸத யதவம ஜ்ஞாநதவம அநநததவம் இவை பரஹமததின விஸஷணமஸம, இவைகள எதறகு தாமஙகளோ அது விஸஷ்யாம்ஸம, அதாவது—ஸதயதவம முதலியவை தா மஙகள, அவைகளை உடையது தாமி என்று சொன்னதாயிறறு நமது விததாநததில ஸமஸத சேதநாசேத வஸதுகளும பரஹ்மததிறகு ஸரீரமாக இருககிறபடியால, அவை களும, ஸதயதவம முதலிய குணஙகளபோலே, பரஹமததிறகு விஸஷணம்ஸமாகின றன. இநத விஸஷண விஸஷய அமஸஙகள இரணடும ஒனறை விட்டு மற றொன்று ஒரு பொழுதும பிரியாமல இருககும, விஸஷணஙகளை விலகி விஸஷ யததை மாதரம தனியாக நினைகக முடியாது. ஆலலும, வயவஹாரததிறகாக அவை களுள் ஒன்றை விஸஷணமெனறும மறறொனறை தாமி எனறும நாம தனிதது ப பேசுவது உணடு. பரகருதததில, பரஹ்மததின விஸஷணமஸமாகிய சேதநாசேத வஸதுகள், முதலில் நாமரூபஙகளற்றிருககும ஸூகஷ்மாவஸதையிலிருது பிறகு நாமரூபஙகளுடன கூடிய ஸ்தூலாவஸதையை அடைகிறபடியால, இநத ஸ்தூலாவஸதை யிலுள்ள பரபஞசததிறகு ப்ரஹமமே உபாதாநகாரணமாகினறது எனறு நாம ஒத்துககொளளுகிறோம; அநத மாறுதலும, பரஹமததின ஸங்கலபததால ஸம் பவிகிறபடியால, அநத பரஹ்மமே அநத பரபஞசததிறகு நிமிததகாரணமாகவும ஆகின்றது என்பது நமது கொளகை. ஆலல, அநத மாறுதல, விஸஷணமஸ மாததை மாதரம பறறிககொணடு தாமியாகிற பரஹமததிறகு ஸம்பநதமிலலாமல இருக்கிறபடியால, "பரஹமததின ஸவரூபம (அதாவது-தாமயமஸம) ஸவிகாரி (அதா வது—மாறுதலற்றது) எனறு சொலலபபடுகிறது இநத அாதத்ததை 'ஸவிகார வ்ரூ வழி', 'வ்ஹாம்ஹொநாவஸிதம்' எனனும பதஙகளில கணடு கொள்ளுகிறது.
ய

ஆகையால, பரஹ்மததை உபாதாந காரணமாக ஒததுககொளவதலல, எவ வித தோஷமும பரஸகியாது. அவாபத ஸமஸத காமலக இருககையிலும

ஆநாதநாம் ஸுகவந்து மொகரூஷம் காபுத்ர காரணயொ ரநந்யக்வம் உபபத்தாம் உரஷாணஉசாஹ ।

லீலகாக இந்த ஜகதவ்யாபாரததைச செயகிறபடியால, அந்தப பகவானை ஜகதகாரணமாகவும் ஒததுககொளவதில பாதாரு தோஷமுமில்லை. ஸங்கலப மாதரததாலே இந்த ஜகத வ்யாபாரம முழுவதும நடைபெறுகிறபடியால, இதில எவ்வித ஆயாஸமும பகவானுககு நேரக காரணமிலலை.

இவ்விடததில, சேதநா சேதநவஸ்துகளைப பகவானுடைய ஸரீரமாகச சொல வதன அர்தமென்ன என்பதைச சறறு விசாரிபபோம. இந்த அர்தத்தை இந்த காந்த தத்திலேயே விஸதமாக மேல பாகங்களில விசாரிகக போகிறபடியால, இபபொழுது ஸதூ லமாக மாதரம அதன கருதத்தை தெரிந்துகொண்டால போதும. நமமாழ்வாரததில சொலலி இருகிறபடி, சேஷடேந்தரியாதாரதாபரியம ஸரீரமென்று நாம ஸரீர லக்ஷண தத்தை எடுத்துகொளளக கூடாது. எந்த தரவ்யம் மறறொன்றைப்பறற நியமேந தாய முமாய நியமேந நியாமயமுமாய நியமேந ஸேஷமுமாய இருகிறதோ, அது அந்த மற றொன்றுககு ஸரீரம என்று வேதாந்திகள சொலலும் லக்ஷணமே பரிகராஹ்யம. சேதநா சேதநங்களுடைய ஸத்தையுள்ள காலமெலலாம, அவைகளின் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள, ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும ஸங்கல்பத்தையும சார்ந்து நிறகிறபடியால, அவைகளை ஈஸ்வரனுடைய ஸரீரமென்று நாம கரஹிக்கின்றோம. இதன் பூர்ண விசா ரம் மேல செய்யப்படும

ஜ்ஞாநாநந்தாஉமகெஹ ஸ்வரூபவபு—ஜ்ஞாநம ஆநந்தம அமலத்தன்மை இவைகளையே ஸ்வரூபமாக உடையதாய. ஸுபஸுபம எனறால் எவ்வித தோஷமும் அற்றிருககும் தன்மை. இவ்விடத்தில 'ஸ்வரூபம' எனபது நாமியின் ஸ்வரூ பத்தை நிரூபித்துக காட்டும நாமத்தை (அதாவது—விரோதிரூபஸ்வபாவத்தைச்) சொலலு கின்றது. ஜ்ஞாநம முதலியவை பரஹ்மத்தின ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துக காட்டும் நாமங்களன்றோ ?

ஸுவரிஷ்வுரயாஹார்யம்—அளவிடகக்கூடாத மேன்மையை உடையதாய இதில 'ஸர்வஜ்ஞாநசநாதம்வ்ரஹ்ம' என்பதின 'ஸுநந்த' பதார்தம் விவக்ஷிதம்.

ஸர்வஸங்கல்பஸக்திஸ்வரூபம்—இதயாதியால 'குணங்களாலும பகவான் அநந தன' என்பது குறிக்கப்படுகின்றது

ஸுவிகாரஸ்வரூபவபு—ஒரு வித்மான விகாரமும இலலாத ஸ்வரூபத்தை உடைய. இது 'ஸர்ய' என்னும பதத்தின் அர்தத்தைக குறிக்கின்றது. இதில்

“யஸ்ய ஸ்வரூபரூப குணவிபூதயோ வசஸாமசோசரா: தம் ஸர்வ நியந்தாரமஹம் வாஸுதேவம் ப்ரபத்யே” இதி।

‘ஸ்ருணோது’ எனனும பதததால, விசேஷ்யாடபமாகிற நாமி சொலலடபடுகினறது. ஸூக்ஷுமாவஸதையிலிருநது ஸதூலாவஸதைககு மாறுவதலலாம விசேஷணமபமாகிற சேதநாசேதந வஸதுகளைப பறறியதே தவிர விசேஷயாபபததை ஸபாரிசகவிலலையாத லால, அவிகாரமாக இருபபது விசேஷயாபபமே.

ஸ்ரீய தேவ—ஸதாவர ஜங்கம ரூபமான தேவ எனறுல ஜங்கமம எனறு அரததம. சராசரங்கள எனபதே தாதபாயம

யஸ்ய ஸ்வரூப.....ஸவதீதயஸ்ய—யஸ்ய.....ஸ்தஸ்ய’ எனனும பரிருதி வாகயததிறகு அரதத மெனனவெனறுல—‘மண எனனும ஒரே வஸது பறபல வயவஹாரஙகளுககு ஆஸபதமாக இருககும பொருடடு, தனனுடையச சில பாகத தால, குடம மடடககு இவை முதலிய பலவித அமைபபுகளாகிற அவஸதாரூபஙகளான விகாரஙகளை அடைகினறது, பறபல பெயாகளையும் பெருகினறது அபபடிப பல விகாரங களை அடைநது பல பெயாகளைப பெறறபோதிலும், மண எனனும் ஒரே வஸதுவின பல விதஙகளான அமைபபுகளாக மாதரம இருககிறபடியினால, அவையெலலாம மண தாவ யமே எனறும வேறு வஸது அனறெனறும நாம அறிகிறோமன்றே? அநத மண பிண டத்தை அறிநததனாலேயே, அதன பலவித அமைபபுகளை உடைய குடம மடடககு முத லியவையெலலாம் அறியபபடடனவன்றே? அமமாதிரியே பரகருதததிலும் எனபது தான் அதன அரத்தம

இநத பரிருதி வாகயததில இரணடு கண்டஙகள இருககின்றன. அவைபா வன—‘யஸ்ய..... ...ஸ்யாகு’ என்பது முதல் கண்டம்; ‘ வாஅா.....ஸ்தஸ்ய எனபது இரணடாவது கண்டம காரண ஜ்ஞாநததால காய ஜ்ஞாநம் விதகிகினறது எனபது முதல கண்டதால சொலலபபடுகின்றது, இரணடாவது கண்டம அதன் உபபாதநம ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய வயாக்யாநததில ‘ஸகலவே.....ந வஸ்துஸ்வ ரூபேண’ எனபதனால இரணடாவது கண்டதின் அரததமும, ‘யஸ்யாஸ்தி வேஷ..... ஸவதி’ எனபதனால முதல கண்டதின அரததமும விவரிகபபட்டிருகினறன. புதரனுடைய பரிங்கை ‘காரணமும காயமும வெவவேறிறபடியால ஒனறின ஜ்ஞாநத தால மறறொனறின ஜ்ஞாநம எபபடி விதகிகும?” என்பதே. ‘காரணமும் காய மும வெவவேறு அலல’ எனபது ஸமாதாநம.

நாநாவ்யவஹாராஸ்பதத்வாய—பல வயவஹாரஙகளுககு ஆதாரமாக இரு கும் பொருடடு. இது பரிருதியிலுளள ‘வாஅா’ என்பதன அரததம ‘வாக’ என்பத னால ‘வாகதினால் செயயப்படும் வயவஹாரம’ கரஹிகபபடுகினறது. வாக பூவக வ்யவ ஹாரம் ப்ரயோஜநம எனறு சொன்னதாயிற்று.

'வனகுலெவ ஜ்ஞாவ்யம் லைகுகெலொக நா நாவ்யவஹாராஸ்ரயெண யதா வடஸாராவாஜி நா நாஸம்ஸ்தா நாவஸ்தாரவிவெகிகாராவஸ்தம் நா நா நாத யெயதெவி ஜ்ஞாதிகாஸம்ஸ்தா நவிலொஷகுவாக ஜ்ஞாவ்யதெவெதி வ்யவஸ்தி தம், ந வஸ்துதோஷ்டி, யதா ஜ்ஞாதிர்ணவிஜ்ஞாதெந தத்தம்ஸ்தா ந விலொஷ ரூபெ வடஸாராவாஜி ஸவ்தம் ஜ்ஞாதவ்யெவ ஸ்வாதி, ஜ்ஞாயதெ.

தத்தஃ கூபத்வ்ய ஜலதா ப்ரதிவெதுக காரண தாதஜா நாது வாக்யம் ப்ரயுக்தி "ஜலவாம்ஸெவ தெ தவ்ய தா" ஜ்ஞாதி.

தத்தஃ ஸவ்தஜ்ஞம் ஸவ்தர்ஜ்ஞ ப்ரதிவெதுவ ஸவ்தகாரண ஶித்ய்வெதி

தத்தஃ ப்ரதிஜ்ஞாதி—இதைக கேட்ட பிறகு, 'ஸமஸ்தமான பரபஞ்சத திறகும பரஹமம ஒனறே காரணம்' எனபதை அறியாத புதரன, ஜலவாம்ஸெவ தெ தவ்ய தா (பகவானே எனகு அதைச சொலலவேணடும) எனறு கேட்கிறான

தத்தஃ ஸவ்தஜ்ஞம் வாகுலெதாதி தீயதி தி—பிறகு, பிதா, 'ஸாவஜ்ஞ மாயும ஸாவ சகதியாயுமுளள பரஹமமே ஸகலதத்திறகும (விஜாதீயங்களாயுளள பலவித காரயங்களுக கும) காரணம எனபதை உபதெசிகும பொருடடு, 'ஸதெவ ஸொமெய ஜ்ஞாவ்யமெகமெவாத்வி தீயம்' எனறு சொலலுகிறார

சாந்தியின யதாவஸ்திதமான ஆத்மதத்வத்தை 23 வது பகரணத்தில பாகக (இரண்டாவது கண்டத்தின அரம்பம ஸவலப சரமத்தைக கொடுகககூடியது) விகாரொ நாமதெயம் (வாசாரம்பணம்) வாசா (வாக்விவர்க வ்யவஹாராயம்) கூரமஸ்தம் (கூரஸ்ய தெ கூடஸ்ய தெ, ஜ்ஞாயதெ. ஜ்ஞாதிர்ணவ்யணஜ்ஞாதி ரூபம்) வாக்விவர்கஹாரொ நாவாஜ்ஞா நாத் வ்யவஹாராயம் வடஸாரா வாஜி ருகஷணொ விகாரொ வடஸாராவாஜி நாமதெயம் ஜ்ஞாதிர்ணவ்யண ஸ்ரயெயுதெ, ஜ்ஞாதிர்ணவனவ நாஸ்திவெஹாமுவதி ஜ்ஞாதவ்யம் ॥

ஸஜ்ஞா நாது—பிதா உபதாதநம செயததிலிருநது 'காரண ஜ்ஞாநததிலுல் காரய ஜ்ஞாநம விதததிகககூடும்' எனபதை மாதரம புதரன உணாந்தான அபபடி அது விதததிலும, பரபஞ்சததில காரயங்கள விஜாதீயங்களாகவும பலவாகவும இருககிறபடியால் அவைகள எலலாவற்றிறகும காரணம ஒனறே எனபது

ஸந்து ஸ ஹொவாவ "ஸஹெவ வொதெ்யுஉஉஸ்ரு சூஷீ தெகுஹெவாஜ்ஜி தீயழு" ஜ்ஜி.

சூத்ர "ஜ்ஜுழு" ஜ்ஜி ஜ்ஞஞ்ஜி-ர்வ்ஷுழு. "சூஹெ்ர" ஜ்ஜி ஷ வ்யுவ்ஷ்ஷ்ஃ வ்ருவ-ர்கூஷ்ஃ. தவ்ஜிந்து கூஷெ ஜ்ஞ த்ஃ ஸஹ்ஷ்ஜ்ஜ்ஞ்ஜ்ஜ்ஞ "ஸஹெவ" ஜ்ஜி ப்ரு்ஜ்ஜிவோஜ்ஞ்ரு, தஜ்ஞ வ்யுவ்ஷ்ஜிகூஷெ்ஜ்ஞ்ஷ்ஜ்ஞ விஜ்ஞிவ்ஷ்ஜ்ஞ்ஜி்ஜி் கூ்யகூஷ "வஜ்ஞகுஹெவ"

சூத்ர ப்ரு்ஜி்ஜிவ்ஷிஜ்ஜுழு —இநத 'ஸஹெவ சூஜி்ஜி்யழு' எனனும வாக யததில 'ஜ்ஜுழு' எனனும பதததால, ஜ்ஞத குறிகக்பபடுகினறது, 'சூஹெ்ர' எனனும பதததால ஸருவ்ஷ்டிஜ்ஞகுப பூ ர வ மா ன காலம (பரளயகாலம) குறிகக்பபடுகினறது, 'ஸஹெவ'எனபதனால அநதப பூாவஜ்ஞகாலததிலும, ஜ்ஞத ஸதஸவ ரூபமாகவே (அதாவது காரண ஸவரூபமாகவே) இருநதது எனபது பரதிபாதிஜ்ஞக்பபடு கினறது ; 'வஜ்ஞகுஹெவ' எனபதனால, ஸருவ்ஷ்டி காலததிலும ஜ்ஞகததுகஜ்ஞ அநத

அஸஜ்ஞகதம, ஆகையால ஒனறை அறிவதனால எலலாம அறியப்பட்டன வாகிவிடும எனபது உபபநநமனறு' எனறு சஜ்ஞகிதது மறுபடியும கேடகிறுன எனபது தாகபாயம

ஸவ-ர்ஜ்ஞ்ஃ—இதன அாததம 26 வது பகஜ்ஞதில சொலலப்பட்டிருஜ்ஞகினறது சில ஆசாரயாகள இதறகு மறறுமொரு அாததம சொலலவாகள அநத அாதததில ஸவாரஸய விசேஷம இருபபதால, அது இவவிடதில பரஸதாவிகக்தகுநதே ஸவ-ர்ஸாவஸள ஜ்ஞஸ்ஞ—முழுமையும ஜ்ஞாந ஸவரூபம பகவானுடைய திவபாதும ஸவரூபம முழுவதும ஜ்ஞாந ஸவரூபம எனறு சொனனபடி "க்ருத்ஸ்ந்ஃ ப்ர ஜ்ஞாவ நஃ" எனனும சருதி பரகாரியையால விபுவாக இருககும ாசவரன முறறிலும ஜ்ஞாந ஸவரூபன 'ஸவ-ர்' எனனும சபதததால ஸாவ சரீரதவமும 'ஜ்ஞ' எனனும சபத ததால சேதநதவமும சொலலபபடுகினறன எனறுகவுமாம

ஜ்ஜுழி்ஜி ஜ்ஞஞ்ஜி-ர்வ்ஷுழு—'ஜ்ஜுழு' (இது) எனனும பதம ஒரு வாகயத தில பரயோகம செயயப்பட்டிருநதால, பரகருதம எதாவது இருககும பகுததில அதையே அநதப பதம குறிகக்வேணடும எனபது ஸயாயயம, பரகருதம ஒனறும இலலாவிட்டால பரதயகஷம முதலிய பரமாணஙகளாலே பரவிததமாயுளள ஒரு பொருளாக குறிகக்வேணடு மெனபதே உசிதமாகும, ஆகையால இவவிடதில 'ஜ்ஜுழு' எனபது ஜ்ஞகததைக காட்டுகினறது

'சூஹெ்ர, ஜ்ஜி வ்யுவ்ஷ்ஃ வ்ருவ-ர்கூஷ்ஃ—பினனல ஸருவ்ஷ்டிகாலம பரஸதாவிகக்பபட்டப் போகிறபடியால, இவவிடதில 'சூஹெ்ர' (பூாவதில) எனபதால ஸருவ்ஷ்டிஜ்ஞகுப பூாவம இருககும பரளயகாலமே குறிகக்பபட்வேணடும

இதி ஸஹாவஸ்ய ஜகத ஸஹா நீஶ விஶ்வநாஶ ரூபவதாம் ப்ரதிவாதூ, தத்ப்ரதிவாதூநெநெநவ ஸதி தா ஜகதூவாதூநகூம் ப்ரதிவாதி தத்தி ஷ்வப்ரதிஷ்ட நிஶித்த காரணம் "கூஶிதீப" வதெந ப்ரதிஷேதூ।

ஸதாகவே இருகும தனமை துலயம, ஆனால, அந்த ஸதாகவே இருகும ப்ரபஞ்சம பரளய காலதில இனனதுதான எனறு குறிபபிடகூடாத நாம ரூபங்களை உடையதாக இருந்தது' எனபது சொலலபபடுகினறது, ஆகையால (இபபடிச சொல்லப படுகிறபடியாலேயே) ஸத எனபதே பரபஞ்சதிறகு உபாதான காரணம எனறு சொல லபபட்டதாயிறறு இபபடி ஜகதுகு ஸத உபாதான காரணம' எனபதை 'வஸ்துவை' எனபது நிரூபிகிறபடியால 'கூஶிதீயதூ' எனனும பதம, பரஹமதத்த தவிாதது மறறொனறும ஜகதுகு நிமித்த காரணமனறு எனபதை விளகுகினறது.

தஸ்ய வ்யவஸ்திகாலெவ்யவஸ்திஷதூ—ஸருஷ்டிகுப பூர்வ காலதிலும ஸ்ருஷ்டி காலதிலும அது ஸதாகவே இருந்தது, ஆகையால ஸதாகவே இருபபது இந்த இரண்டு காலங்களுகும துலயம 'இபபடி இரண்டு காலங்களிலும அது துலய மாக இருந்தால இரண்டு காலங்களுகும வாசிதான எனன?' எனறு ஒரு ஆக்ஷேபம் ஜனிகககூடும அதறகு ஸமாதானம எனனவெனறால—'தரவ்யம நித்யம, ஆனால் பரளய காலதில, அது இனனது எனறு எறபடாத நாம ரூபங்களை உடைததாயிருக கினறது, ஸருஷ்டி காலதிலோ அது விபகதங்களான நாம ரூபங்களுடன கூடி யிருக கினறது; இதுதான வாசி' எனபது தான ஸமாதானம இந்த ஸமாதானம சுருதி யிலுளள 'வஸ்துவை' எனனும பததால சொலலபபட்டதாகினறது

தத்ப்ரதிவாதூநெநெநவ ஸதி தா ஜகதூவாதூநகூம் ப்ரதிவாதி தத்—இதனாலேயே பரஹமம ஜகதிறகு உபாதான காரணம' எனறு சொல்லபபட்ட தாகிறது உபாதான காரணம எனறால எனன? 'ஸாவ்யவஸ்தாவிஶிஷ்டதூ பூதமவஸ்தாயொக உவாதூநகூம்' —வரபபோகும ஒரு புதிய அவஸ்தையை யுடைய தரவ்யதுகு, முனனிருந்த அவஸ்தையின ஸமபந்தமே உபாதானத்வம; மணணை தருஷ்டாந்தமாக எடுத்துகொண்டால இது விளங்கும மண தனமை பூர்வா வஸ்தை, குடம மடகு இவைகளின தனமை உத்தராவஸ்தை ஆகையால், மண பிண டதை உபாதான மெனறும, குடம மடகு முதலிபவைகளை உபாதேய மெனறும வ்யவ ஹரிகினறோம இமாதிரியே அவிபகத நாம ரூபாவஸ்தையிலுளள சேதநா சேதனங் களை உபாதானம, விபகத நாம ரூபாவஸ்தையிலுளள சேதநா சேதனங்களை உபாதேயம. இந்த சேதநா சேதனங்களை பரஹமத்திறகு விசேஷணமாகிறபடியால, அவிபகத

" தஸ்மாத்ஸர்வஜ்ஞ꞉, யௌநாஸ்ய꞉ ஸ்ரஷ்டா ஸ்ரஷ்டா அஸ்தி ? " இத்யாதிவாக்யை꞉, யௌநாஸ்ய꞉ ஜகத்꞉ஸ்ரஷ்டா நஷ்டி ஹ்யுக்த நிஹித꞉, இஹாநீம் ஸ்ருஷ்டிகர்த்ருத்வவாக்யானி—ஸ்வயமேவ ஜகத்꞉ஸ்ரஷ்டாநம் ஜகந்நிஷ்டிதம் ச ஸகு " தத்தேஜோ ஸ்ருஜத " இத்யாதி।

தம் நிஹிதம்—உபகரமதத்திலேயே சொலலியிருபபதான பரசாஸ்திரவாக இருகுமவனே ஜகத்துககு உபாதாந காரணமாகிறான ' எனபதை மநஸ்ஸில வைத்துக் கொணடனரோ ' தஸ்மாத்ஸர்வஜ்ஞ யௌநாஸ்ய꞉ ஸ்ரஷ்டா ஸ்ரஷ்டா அஸ்தி " எனறு சொலலபபட்டது ?

இஹாநீம் ஸ்ருஷ்டிகர்த்ருத்வம் ப்ரஜாபதயேதி—இதே அர்த கதனத இபபொழுது தெளிவாக உபபாதிககிறார எபபடி யெனறால—தானே ஜகத்துககு உபாதாந காரணமாகவும நிமித்த காரணமாகவும இருககிற அந்த ஸத எனனும பரஹமம ' நான பஹ்வாகக கடவேன , அதறகாக உகபத்தியை அடையக கடவேன ' எனறு ஸங்கலபித்தது எனறு சொலவதால

நாம ரூப சேதநா சேதந விசிஷ்ட பரஹமம உபாதாந காரணமெனறும, விபகத நாமரூப சேதநா சேதந விசிஷ்ட பரஹமம உபாதேய மெனறும சொலவது ஸங்கதம

ஸ்ருஷ்டிகர்த்ருத்வம் நிமித்தகாரண உபபாதிகதயா—'ஸ்ருஷ்டி' எனபது உபாதாந காரணத்தைக குறிககிறபடியால, 'ஈக்ஷித்ரு' நிமித்த காரணத்தைப பறறிப பேசுகினறது தவிரவும காரண காரியங்களுக்கு ஐகயத்தைச சொலலுமிடம இது அதைகமாகொணடு, காரணஜ்ஞாநம காரியஜ்ஞாநத்திறகு ஸாதநம எனபதை நிரூபிகக வேணடும அதறகு உபாதாந காரணமும அதன காரியமும ஒனறு எனறு சொனனாலை போதாது , பரஹமத்தைத் தவிரத்து வேறு ஒரு நிமித்த காரணமும இலலை எனறும நிரூபிகக வேணடும அதை 'ஈக்ஷித்ரு' (இரணடாவதுடன கூடிய தனறு , அதாவது—மறறொரு நிமித்த காரணத்துடன கூடியதனறு) எனனும பதம பரதிபாதிகினறது

இபபடி பரஹமம ஜகத்துககு உபாதாந காரணமாகவும நிமித்த காரணமாகவும இருகினறது எனபதை விவரித்துவிடடு இந்த விவரணம உபகரமத்துககு ஸங்கதம எனபதைச சொலலுகிறார " தத்தேஜோ ஸ்ருஜத ப்ரக்ருஷ்டம் ஹ்யுக்த நிஹிதம் " எனபதால கூறபபடும எனனும ஸபதத்தால நியமிககும தனமை (அதாவது—நிமித்த காரணமாக இருககும தனமை) ஸபுடமாக வெளியிடபபட டிருககிறது , 'யௌநா

தஸ்மாத் ததா³த்மவாத³ம் வாரம் வ்யுத்பாத³யிதுகாம꞉ ஸர்வ-ஜ்ஞம் ஸர்வ-ஶக்திம் ஸர்வ-ஸுஹ்ருதம் ஸர்வாத்மானமீஶ்வரம் மீமாம்ஸேத ஹ்யேவ மீமாம்ஸாம் விவித்³வாநேவ மீமாம்ஸேத

தஸ்மாத் ததா³த்மவாத³ம் வ்யாகரணவாணீ தி—அபபடிபபட

இத³ம் ஸத³ எனனும ஶபத³ததிறகு வாசயமாக இருககும பர பரஹ்மமே, ஸாவஜ்ஞமா யும ஸாவஶகதியாயும ஸதய ஸங்கலபமாயும அவாபத ஸமஸத காமமாயும இருககையி லும, லோகமாக 'நான விசிதரங்களாயும அநநதங்களாயுமுளள சேதந அசேதந வஸ துகக ளடஙகிய ஜகதரூபமாயப பஹு-வாகக கடவேன, அதறகாக உபபததியை

ஶ்ருதி, இதயாதி பாதிஜனரூயால உபாதாந காரணமாக இருககும தனமை ஸூசிபபிகபபட்டிருகிறது எனபது குறிபபு உபநிஷததில "தடைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" எனற மாதரம இருகிறது "ஸயமிவ. ஸகு" எனனும பதஙகள அாதகதனைப பூரணம செயவதறகாக ஸ்ரீ பாஷயகாரால இவவிடத் தில சோகபபடடிருகினறன 'ஸதெவ' இதயாதியான வாகயம ஸஜாதீய விஜாதீய பேதஙகளை நிஷேதிகினறது எனற அதவைதிகள சொலலுகிறாகள, நமமுடைய அாதமோவெனறுல ஜகதுபாதாநதவம ஜகநநிமிததவம இவைகளைக குறிகினறது' எனபதை விளககுவதறகாகவே இநதப பூரக பதஙகள

இவவிடதில வவ-ஜ்ஞ முதலிய ஶபதஙகள, சொலலபபோகும ஸருஷ டியை உபபாதிகும விஶேஷணஙகள 'விசிதர' எனனும ஶபதமும 'அநநத' எனனும ஶபதமும உபநிஷததிலுளள "பஹு" எனபதை விவரிகினறன ஸ்ருவம் எனனும ஶபதம இவவளவு பெரிய ஜகததை ஸருஷடிபபது பரஹமததிறகு எவவித ஆயாஸதததையும ஜநிபபிகமாடடாது எனபதைக குறிகினறது பகவான அவாபத ஸமஸத காமனைக இருகிறபடியால இநத ஜகத ஸருஷடி அவனுககு என' எனனும பரஜநதிறகு லோகம (லோகமாக) எனபது ஸமாதாநததைச சொலலுகினறது

பஹு ஸ்யாம் தமயம் ப்ரஜாயேய--[நான பஹு-வாகக கடவேன, அதறகாக உதபததியை அடையகடவேன] முதலில் உதபததி பிறகு பஹு-வாவது' எனபது கரமமாக இருகையிலும, ஸங்கலபிகும பொழுது முதலில பஹு-வாக ஆவதை ஸங்கலபித்துப பிறகு அபபடி பஹு-வாக ஆவதறகாக உதபததியை அடையகடவேன' எனறுசொலலும கரமம உபபநநமே இநத உபநிஷததில ஸ்ரீபகவான முதலில தனது அமசமாகிற பரகருதியைககொணடு தேஜஸ அப அநநம இவைகளை உதபததி செயத தாகவும, பிறகு சேதநாசேதந ரூப விபாகததைச செயததாகவும சொலலபபடடிருகின றது 'ப்ரஜாயேய' எனபதனால முதல அவஸதையும, 'பஹு-ஸ்யாம்' எனபதனால இரணடாவது அவஸதையும கரஹிகபபடுகினறன

ஜமதக்நிவென 'கஹமேவ பஹ்வஸ்யாம், கதயம் வ்ருஜாமெய, இதி ஸ்யமேவ ஸம்கூய, ஸ்ருஷ்டிவ்யவஹாதி ஸ்ருதாவ வியதாதி ஸ்ருதி

அடையக கடவேன' எனறு தானே ஸங்கலபித்து, தனனுடைய அம்ஸமாகிய' (விஜ்ஞானமயமாகிய) பரகருதியின ஒரு பாகத்தால் ஆகாஸம முதலிய பூதங்களை ஸருஷ்டித்தது மறுபடியும். அந்த ஸத எனனும ஸப்தத்திறகு வாசயமாக இருக்கும அந்தப பர தேவதையே " ஹந்தாஹ மிஸ்ரீவ்ருத்தெ தேவதா ஸ்ரூநி ஜீவெநா தமநாநுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி " எனறு ஸங்கலபித்தது

விய்தாதி ஸ்ருதி தாநி வ்யஷ்டா—[ஆகாசம முதலியவறறை ஸருஷ்டித்து] உபநிஷத்தில ஜீவ அப அந்நம இவைகள மாதரம பரஸ்தாவிகபட்டிருக்கினறன ஆனால, அவை ஆகாஸம முதலியவறறையும ஸ்ருஷ்டிபபிகினறன ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில 'மஹத்தத்வம முதலியவைகளும கரஹிகபபடுகினறன' என்று விவரிக்கபபட்டிருக்கின்றது இதனால இந்த ஸம்ஷ்டி ஸருஷ்டியில அசேதந தத்வங்களெலலாம ஸ்ருஷ்டிக்கபபட்டன எனறு சொனனதாயிறறு

தமேவ பரா தெவதா—அந்தப பரதேவதையே] 'ஸத் எனனும பதத்தால சொலலபபடும பரஹ்மம நிர்விசேஷமனறு, ஸவிசேஷமே' எனபதை விளக்குகினறது தெவதா எனனும சபதம

ஹந்தாஹம் வ்யாகரவாணி—இது உபநிஷத வாக்யம [அஹோ! நான இந்த மூனறு தேவதைகளையும ஜீவாத்மாவின வழியாக அநுப்ரவேஸித்து அவைகளுக்கு பெயரையும ரூபத்தையும உண்டு பண்ணுகிறேன] இது இரண்டாவது அவஸ்தையாகிற வ்யாக்ருத ஸ்ருஷ்டியைச செய்வதற்காக ஏறபட்ட ஸங்கலபம ஏவனென்றால் இவைகளுக்குள்ளும அநுப்ரவேஸித்து எல்லாவறறிறகும பெயரையும ரூபத்தையும உண்டு பண்ணுகிறேன' எனபதால குடத்திறகு குடம என்னும பெயரும அதன ரூபமும பகவானுடைய அநுப்ரவேஸத்தால ஏறபடுகினறன எனறு சொனனதாயிறறு ஆகையால, அப்படி ஏறபடும பெயரும ரூபமும அந்தப பதார்த்தத்தைக குறிபபதுடன நின்று விடுகினறன எனபது இல்லை, அதனுடன, அந்தப பதார்த்தத்திறகுள அநுப்ரவேஸித்திருக்கும பகவான பாயந்தம அவை போகினறன எனறு நாம அறிய

ஸ்வஷ்ட. வாநாவி வைவ ஸஹ்வாஹிஹிதா வாா தெவதா வை வைகக்ஷத—"ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தெவதா சுநந ஜீவெநாத்மநா நாநாநாமரூபிணீ"

சுநந ஜீவெநாத்மநி—'சுநந ஜீவெநாத்மநா' எனறு ஆரம்பிககும உபநிஷத வாகயததின கருதது எனனவெனறால—

வேணடும எனெனறால், கீழில் 'பஹ்வ்யாழ்' [நான பஹ்வாகக கடவேன] எனறு ஸங்கலபிககபபட்டிருககிறதனறோ? பகவானே குடமாக ஆனால, குடம எனனும பதம அநதப பகவானையும குறிககவேணடுமனறோ?

சுநந ஜீவெநாத்மநா—ஜீவனை ஸரீரமாகக கொணடிருககும எனனால] இநத அநுபரவேஸதில ஒரு விஸேஷமுணடு அது எனனவெனறால, பகவான ஜீவனுகளுள ஆதமாவாக இருநதுகொணடு, அநத ஜீவனுகிறதனனுடைய ஸரீரதுடன பதாாததங்களுள அநுபரவேஸிககிறான எனபதுதான இதனால சேதந வஸதுகளுள மாதரமினறிககே, அசேதந வஸதுகளுளளும ஒரு ஜீவனைக கொணடே பரஹ்மம பரவேஸிககினறது எனறு சொனனதாயிறறு இபபடி சேதந அசேதந வஸதுகள எலலாம ஜீவனுடன கூடியிருநதபோதிலும, சைதந்யம ஸுவலபமாக இருநதால அவைகள அபராணிக ளெனறும, சைதந்யம ஸுவலப மிலலாமல இருந்தால அவைகளை பராணிக ளெனறுமாநாமவ்யவஹாரிககினறோம இந்த பரகரணதிலேயே, "ஸ்வாதமகஜீவாந பூவெஸாதெவ கூ்தஸ்யாவிஸ்தரம் வக்ஷ்யாமி" [பரஹமததை ஆதமாவாகவுடைகதாயிருககும ஜீவனுடைய அநுபரவேஸதாலேயே ஸகலமான அசேதந வஸதுகளுககும பதாாதததனமை ஏறபடுகினறது] எனறு சொல்லபபடடிருககினறது

"தெதா ஹி வைஸ்வாஸ்ரீ யாாதி லெஹாநு
ஜாநீஹி விஸ்வாந விஜ்ஞாநி தாநி।"

[மேல ஸுத்ரம பூமி முதலிய ஸகல பதாாதங்களும விஜ்ஞாநதின விஜ்ருமபிதங்க ளெனறு அறி எனறும,

"ஸ்தாவராநாம ப்ராணிநாம ப்ரஸூதாம"

[ஸரீரதுடன கூடிய ஜீவனகளுகளுள பராணிகள ஸ்ரேஷடங்கள] எனறும சொலலியிருபபதிலிருநது கல, கட்டை முதலியவைகளும ஜீவனகளாக அதிஷடிதங்களாக இருககினறன எனபது வ்யகதமாக ஏறபடுகினறது பரஹமாதமக ஜீவாநுபரவேசம இலலாவிடடால ஒரு பொருளுககும நாமம ரூபம எனபவை விதிககமாடடா

நாராயணவே வ்யாகுராவாணி" இதி। "ஸர்வ ஜீவேச ப்ரதா" இதி ஜீவஸ்ய ப்ரஹ்மாதீகம் ப்ரதிபாத்ய, 'ப்ரஹ்மாதீகஜீவானாம் ப்ரவே ஸாதெவ க்ரதஸ்யாவிக்ஷ்ணோ: பதாம்ஸ்ரே வனவம் ஹ்ரி தவைவ ஸவ்ம்ஸ்ய வக்ஷ்யாநோ நாராயணவேஹாகம், இதி ஸ்ம்பதி।

'ஜீவன பரஹ்மத்தை ஆதமாவாக உடையவன்' எனபதை முதலில பரதிபாதித்து பிறகு 'அமமாதிரியான பரஹ்மாகமக ஜீவாநுபரவேசத்தாலேயே ஸகல அசேதந வஸ்துகளுக

வனரே ? இது ஸம்பத்தமாக ஒரு ஸவாரஸ்யம கவனிககத்தக்கது ஒரு பராணியினி டத்தில அநத பராணியாக இருககும அவஸ்தைகக அதிஷ்டாதாவாயுளள ஜீவன அதை தயஜித்து விடடபபோன பிறகும அநத பராணியின சரீரத்திறகு நாமமும ரூபமும இருககினறபடியால, அது மருதமாக இருந்த போதிலும அந்த மற்ற சரீர வஸ்தைகக அதிஷ்டாதாவாயுளள மறறொரு அலப சைதந்யத்தையுடைய ஜீவன அதில இருககினறது எனறே நாம அறியவேணடும மாம்ஸ மரமாக இருககுட பொழுது ஒரு ஜீவன உளளது, அது வெட்டபபட்டுக காஷ்டமான பிறகும அதில மறறொரு ஜீவன இருககிறது எனறு சொனனதாயிறறு இது ஒரு ஆசசாயமே

ஆனால இநத பரஹ்மாதமக ஜீவாநுப்ரவேசம வ்ருக்ஷரூபத்தில மாத்ரமே உணடு ஸ்மஷ்டி ஸரூஷ்டியில ஸரூஷ்டிகக்பபட்டுளள ப்ருதிவி அப அநத ஆகாசம மஹத்தத்தவம முதலியவைகளுள கேவலம பரஹ்மாநுபரவேசமதான உணடு அநத காரணத்தால தேஜஸ முதலியவைகளுகக நாமம ரூபம இவைகள ஏறபடுவதை ஸத்வாரகமெனறும பரபரஹ்மத்திலுளள சேதந அசேதந வஸ்துகளுகக அவை ஏறபடுவதை ஸத்வாரகமெனறும சொலவதாகள ஜீவனை த்வாரமாகக கொணடு பகவான பராக்ருதங்களுகக ஆதாரமாவதுபோல அத்வாரகமாகவும அவன அவைகளுகக ஆதாரமாகக கூடும எனபது சில ஆசாரியாகளுடைய நிர்வாஹம

இநத 'ஸர்வ ஜீவேநாதிநாநுப்ரவிஶ்ய' எனனும வாகயத்தில வயாகரண ஸம்பத்தமான ஒரு விசேஷமுணடு, அது எனனவெனறால இவ்விடத்திலிருககும பூனறாவது வேறறுமையால காத்ந்த சொலலபபடுகிறான என்பதுதான "ஸிம்ஹம நம ஹரிகவா ஸ்ம்ஹரிவ்யதி" ஸிம்ஹமாக இருந்துகொணடு எனறால பஹு பராணிகள பக்ஷிகக்பபட்டன| எனனும லௌகிக வாகயத்தை இம மாதிரியான பரயோகத்தின ஸாத்ருச்யத்தை நிரூபிகக நிதாசநமாக வ்யாகயாத்தா சொலலியிருககிறார

ஸதஉ॒க்தம் ஹவதி—ஜீவாதாத॒ ஏ॒ஹ்ருணஃ ஸரீர॒தயா ஏ॒காரா॒கவாக॑ ஏ॒ஹ்ராத்மகஃ ‘‘யஸ்யாத்மா ஸரீரம்’’ இதி ஸ்ரு॒தயா॒காரா॒க, ஸஸ்ய ஹி தஸ்ய ஜீவஸ்ய ஸரீர॒தயா ஏ॒காரா॒ ஹி॒தாநி தெஸ்ஸ॒ர॒ஷ்யாதி ஸம்

கும பதாதத்தமாக இருகுகும தனமை விதத்திகிறது’ எனறும, ‘அபபடி இருகுகும வஸ துவுகுகே பெயா ரூபம இவைகளை உடைததாயிருகுகும தனமை உணடு’ எனறும இநத வாகயம நிரூபிகினறது எனபதுதான.

ஸதஉ॒க்தம் ஹவதி..... .....வாஅகா ஊதி—இதனால எனன சொன னதாயிறறெனறால—ஜீவாதமா எனபது, பரஹ்மதத்துககு சரீரமாக இருநதுகொணடு விசேஷணமாக இருகுகிறபடியால, அது பரஹமதததை ஆதமாவாகஉடைததாயிருகுகின்றது இதறகு பரமாணம ‘‘யஸ்யாத்மாஸரீரம்’’ எனனும மற்றொரு ச்ருதி வாகயம.

வஆய॒ஸ்ஸ்ஸ்ஸ்—‘பதாதத்துங்கள நிராகாரங்களலால, ஒவவொரு அஸாதா ரண ஆகாரம ஒவவொரு பதாதத்துகுகும உணடு, அமமாதிரியான ஆகார வைசிஷட யம பரஹமாதமக ஜீவாநுபரவேச மிலலாவிடடால விதத்திகக மாட்டாது என்பது தாதபாயம.

ஸதஉ॒க்தம் ஹவதி—இதன் தாதபாயமாவது—ஜீவாதமா பரஹமததுககு சரீ ரம; அநத ஜீவாதமாவுககு இநத பரபஞசததில காணபபடும எலலாப பொருளகளும சரீரங்கள, ஆகையால, இநதப பொருளகளெலலாம ஜீவதவாரா பரஹமததுககும சரீர ங்கள, ஆகையால, இநதபபொருளகளுக குறிககும பெயாகளெலலாம அநதப் பொருள களுககு அதிஷடாதாவான ஆதமாவைக குறிததுக கொணடு, அதுவழியாக அநத ஆத மாவுககும ஆதமாவாக இருகுகும ப்ரஹமததையும குறிகினறன எனபதுதான.

ஸரீர॒தயா ஏ॒காரா॒கவாக॑—‘ஏ॒காரா॒’ எனபதறகு விசேஷணம என் பது பொருள. ‘ஏ॒காரி’ எனபதற்கு விசேஷயம எனபது பொருள. இநத விசே ஷணம இருவகைபபடுமம—சரீரமாயிருபபதால விசேஷணமா யிருபபது ஒனறு, சரீர மாயிலலாமல விசேஷணமாயிருபபது மற்றொனறு. குணடலம தரிததிருகுகிறவனுககு அநதக குணடலம ஒரு விசேஷணம ஆனால அது அவனுககு சரீரமனறு. அவனுககு அவனுடைய தேஹமும ஒரு விசேஷணம, அது அவனுககு சரீரம. எவவிடததில ஒனறு மற்றொனறுககு சரீரமாயிருநதுகொணடு விசேஷணமாக இருக்கினறதோ, அவவி டததில மாதரம ஒனறைச சரீரமென்றும மறறொனறை அதறகு ஆதமாவெனறும சொல லகூடும. பரகருதததில, பரஹமததுககு ஜீவாதமா சரீரமாயிருபபதனால விசேஷணமாக

ஷ்டாதாநி வஹுநீதி ப்ரஹ்மதாநி தாநி ஸவ்ஷாணி ; ஸுதா தெவொ மநுஷ்யா யக்ஷொ ராக்ஷஸஃ பஸு மருகட பக்ஷி வருக்ஷ கொடி கடடை கல புல குடம வஸதயம' எனறு பதுதி விகுதி ஸமபதத்ங்களாய பதாதத்ங களின பெயராக லோகததில வழஙகிவரும சபதஙகளெலலாம, அததலை குறிகக்படடன வாகத தோனறும அநதந்த அமைபபுகளை உடைய வஸதுகளின வழியாக, அந்த வஸ

இபபடி இருககும ஜீவாதமாவுககு சரீரமாக இருதது கொணடு தேவன மநுஷயன முத லிய அமைப்பை உடைய வஸதுகளெலலாம அநத ஜீவாதமாவுககு விசேஷணஙகளாக இருகக்றபடியால, அவையெலலாம பரஹமதததை ஆதமாவாக உடைததாயிருகக்ன்றன. ஆகையால, 'தேவன மநுஷயன யக்ஷன ராக்ஷஸன பசு மருகட பக்ஷி வருக்ஷம கொடி கடடை கல புல குடம வஸதயம' எனறு பதுதி விகுதி ஸமபதத்ங்களாய பதாதத்ங களின பெயராக லோகததில வழஙகிவரும சபதஙகளெலலாம, அததலை குறிகக்படடன வாகத தோனறும அநதந்த அமைபபுகளை உடைய வஸதுகளின வழியாக, அந்த வஸ

இருகக்றபடியால, பரஹமதததை ஜீவாதமாவுககு ஆதமாவெனறு சொலலுகிறோம அம மாதிரியே, தேவன மநுஷயன முதலிய அமைபபுகளை ஜீவாதமாவுககு சரீரமாயிருபபது கொணடு விசேஷணஙகளாக இருகக்றபடியால, அவைகளுககு ஜீவாதமாவை ஆதம வெ னறு சொலலுகிறோம 'சரீரம எனறால எனன?' எனபதறகு 39-வது பகதம பாகக.

வாகயாதி வாதயபொமெநாஹியாயகுதயா—எலலா சபதஙகளும பர கருதி என்னும ஒரு பாகதததையும பரதயயம எனனும மறறொரு பாகதததையும உடையவை. தமிழில ஒனறைப பகுதி எனறும, மறறொனறை விகுதி எனறும சொலவாாகள. இவை இரணடும சோநதுதான சபதஙகள வாசகஙகளாகினறன ஸ்ராத (ஒரு ராமன), ஸ்ராதள (இரணடு ராமனகள), ஸ்ராதஃ (மூனறலது அதிக ராமனகள) எனனும சபதஙகள ஒரே பரகருதியை உடையவை, ஆனால வெவவேறு பரதயயஙகளை உடை யவை, இம்மாதிரியே தெவஃ (தேவன) உந—ஷ்யஃ (மநுஷயன) எனனும சப்தஙகளு ககு பரகருதி வெவவேறு, பரதயயம ஒனறு

தத்தாஅயதயா வாதீயஃாந தத தஹ்ஷாமவஹ—உ—வெந—

[அநதந்தப பததத்றகு வாசயமெனறு தோனறும அநதந்த அமைபபுகளை உடைய வஸ துகளின் வழியாக]. அதாவது—'வட—' எனனும பததத்றகு வாச்யம குடம என னும பொருள, அதறகு ஒரு விதமான அமைப்பு உணடு, அவவிதமான அமைபபை உடைய அநதப பொருளை அநதப பதட முதலில குறிகக்ினறது, அதன வழியாக அதை

த்ரதீயஸ்ய தத்தத்ஸ்தாந வஸ்துஸ்வரூபஸ்ய தத்ஸ்வாமி ஜீவ தத்ஸ்வரூபாதி வாஸாத்ய வயஸ்ஸஹஸ்ர ஸம்வாதரூபேண வாஸகா உதி !

ஸவம் ஸஹஸ்ரதி தாதக த்ரவம்அஸ்ய ஸத்யவாதாநதா ஸஹி திததா ஸதாயாஸ்தா ஸஹியாஸ்யதா ஸஹேஷதாதி ஸஸ்வரம் அ "ஸதஸ்ய ஸ்வாம்யோ வஜாஸ்ரதாயதநா ஸ்வதிஷ்டாம்" இதயாதிநா விஸ்த

தகளின அபிமாநியாயுள்ள ஜீவாதமா வெனன அந்த ஜீவாதமாவுககு அந்தர்யாமியாயுள்ள பரமாதமாவெனன இவைகளின சோகதைபச சொலலுகினறன எனபதுதான.

ஸவம் ஸஹஸ்ர . . . ஸ்ரீவஸம்ஹரதி—இபபடி ஸமஸ்த சேதந அசேதநங்களாகிற இந்த ப்ரபஞ்சம ஸத எனறு சொலலபபடுமி ப்ரஹமதததையே உபாதாந காரணமாக உடையது, அதையே நிமித்த காரணமாக உடையது, அதையே ஆதாரமாக உடையது, அதலேலேயே நியமிகபபடுகினறது, அதறகே சேஷமாக இருகினறது எனறு இவை முதலிய ஸகல அர்தத்தததையும, "ஸதஸ்யஸ்வாம்யோ. வஜாஸ்ரதாயதநா ஸ்வதிஷ்டாம்" இது முதலான வாகயத்தால விஸதாரமாக நிரூபிதது,

---

அதிஷ்டிதது இருககும ஜீவனையும, அந்த ஜீவனுககு அந்தர்யாமியாக இருககும பரமாத்மாவையும குறிகினறது எனறு சொனனதாயிறறு இதறகு ஒரு ஆக்ஷேப முணடு. அது எனனவெனறால, 'தேவதவம' (தேவாகளின தனமை) 'மநுஷ்யதவம' (மனுஷ்யாகளின தனமை) முதலிய பருகருதியின் அர்தத்தமும, 'த்வள' (இரணடு தேவாகள) முதலான பரதயயததின அர்தத்தமும, அந்தச சபதம பரமாதவைக குறிக்கும பொழுது எபபடி அந்வயிககும? எனபதுதான இதறகு ஸமாதாநததை 'வஸ்து—ஸ்வரூபவெந' எனபது சொலலுகினறது. அதாவது—'அந்த அர்தத்தங்கள பரமாதமாவினிடதில ஸாக்ஷாதாக அந்வயிககமாடடா எனபது உணமையே, ஆனால அவைகள ஸ்தவாரகமாக (அந்தந்த வஸதுகளின வழியாக) அந்வயிகக கூடுமாதலால ஆக்ஷேபதது திறகு அவகாசம இலலை' எனபதுதான

ஸவம்—உபநிஷததிலுள்ள 'ஸதஸ்ய ஸ்வாம்யோ:' எனனும சபதம், 'ஸஸ்வரூபவாதாநதா' 'ஸவஸ்ய ஸ்திததா' (ஸததை உபாதாநகாரணமாக உடைதாயிருககும தனமை, ஸததையே நிமித்த காரணமாக உடைதாயிருககும தனமை) எனனும சபதங்களால வயாக்யாநம் செயயபபடடிருககினறது. 'ஸதாயாஸ்தா' (ஸததையே ஆதாரமாக உடையது)

ஸைவ வ்ருத்திவாத்ய, காயத்ரி காரண ஹாவாதி உபவேத "வைததஹாத்ய ஶிர ஸ்வயம் தத்ஸத்ய" இதி கூத்ஸ்ன்ய ஜகதோ ப்ரஹ்மாத்மகத்வேவ வாத்யஶித்தி வ்ருத்திவாத்ய, "கூத்ஸ்ன்ய ஜகத: "ஸ வைவ கூதா", கூத்ஸ்ன

காய காரண ஸமஸ்தாத்ம முதலியவற்றைக கொண்டு "வைததஹாத்ய ஶிரம் ஸ்வயம் தத்ஸத்ய" எனும வாகயத்தால 'ஸகல ஜகத்தும பரஹமத்தையே ஆதமாவாக உடையது' எனபதே உணமை எனறு பரதிபாதித்தது,'ஸகல ஜகத்துககும அந்த பரஹ்மமே ஆதமா, ஸகல ஜகத்தும அந்த பரஹமத்திறகே சரீரம, ஆகையால நீ எனனும சபதத்திறகு வாசயமாயுளள பொருளும ஜீவனை விசேஷணமாக உடைய பரஹமமே' எனறு, பூரவமே

எனனும சபதத்தால 'ஸ்ருதாயத்ந' எனனும சபதத்தின் அர்த்தம சொலலபபடடது இப்படி பரபஞசத்திறகு 'ஸத' எனபது தாரகமாகிறபடியால, தாரகத்தனமையில உளளடஙகி நிறகும 'ஸ்திராத்ய்தா' (ஸத எனபதிலேயே நியமிககபபடும தனமை) எனனும தனமையும, இநத தனமைகளால அர்த்த விதத்மாக இருககும 'ஸ்ரேஷ்தா' (ஸத்துககே சேஷமாக இருககும தனமை) எனனும தனமையும கீழச் சொலலப பட்ட வைகளுடன சேர்த்து சொலலபபடுகினறன. ஸ்ருதிஷ்ட: —பரதிஷ்டை எனறால லயம; ஆகையால் 'பரபஞசம முழுவதும பரஹமாத்மகமான லயத்தை உடையது' எனபது 'ஸ்ருதிஷ்ட:' எனபதின பொருளாகும. இவை எலலாவற்றினாலும, 'ஜகத பரஹ்மத தின சரீரம' எனறு சொனனதாயிற்று.

காயத்ரிகாரண ஹாவாதி உபவேத—['பரபஞசம, காயம; பரஹ்மம காரணம' எனறு இது முதலிய ஹேதுகளாலும.] 'ஆதி' (முதலிய) எனபதால கீழச சொலலபபடடுளள 'ஸ்ருதாயாதிகவ' முதலியவை கரஹிக்கபபடுகினறன.

"வைததஹாத்ய ஶிரம் ஸ்வயம் தத்ஸத்யம் ஸ கூதா"—ஸஸ: கூதா யஸ்ய (எதறகு ஸத எனறு சொலலபபடும வஸது ஆதமாவோ) அது ஸதஹாத்மக; அநத ஆதமமே வைததஹாத்ய எனபதாலும சொலலபபடுகினறது தத்ஸத்ய—அதுவே பராமாணிகம. ஸ கூதா—அதுவே இதற்கு ஆதமா. ஜகத முழுவதும பரஹ்மமதையே ஆதமாவாக உடையது எனறு சொனனதனாலேயே, ஜகத பரஹ்மமதிற்கு சரீரம எனறு சொனனதாயிறறு, ஆகையால "வைததஹாத்ய" என்று சொன்னால போதுமே "ஸ கூதா" எனபது எதறகாக? எனறு கேட்டால, ஸ்ரீமத ராமாயணதில மஹாகவி வாலமீகி "ராஜானம் ருஷ்ண வாஸுதேவம" எனறு பரயோகித்தது போலவே எனபது ஸமாதானம.

ஜமக தஸ்ய ஸரீரழ, தஸ்ஹாத்கு ஸஜ்ஜவாத்மஸ்வி ஜீவவ்ருகாரம் ப்ரஹ்மை வ ' இதி ஸவ-ஸப்ய ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரதிஜ்ஞாதம் ''தத்கு ஸ்வி'' இதி ஜீவ விஸெஷ உவஸம்ஹ்ருதழ ।

வஸதஸ்து ஹவதி—''ஸெததாத்ம்யிதம் ஸவ-ம்'' இதி ஸெத நா ஸெதந ப்ரவம்தம் 'இதம் ஸவ-ம்' இதி நிதி-ஸ்ய, 'தஸ்ய ப்ரவம்த ஸ்ஸெஷ்ய குத' இதி ப்ரதிவாதிதழ । ப்ரவம்தஸ்யாஸ்ய ப்ரஹ்மாத்ம கத்வம் ப்ரதிவாதித மித்யர்த-ஃ ॥

யாதொரு அர்தத்தம பரதிஜ்ஞை செயயப்பட்டிருக்கின்றதோ அப்படிப்பட்ட 'ஸகலமும பரஹ்மமதனதை ஆதமாவாக உடையது' எனனும அர்தத்தமானது தத்கு ஸ்வி எனனும வாக யத்தால ஒரு ஜீவ விசேஷத்தில உபஸமஹரிக்கப்பட்டது

வஸதஸ்து ஹவதி.....வ்ருதிவாதித மித்யர்த-ஃ—இதனை சொலலப்பட்ட தாவது—'ஸெததாத்ம்யிதம் ஸவ-ம்' எனனும வாகயத்தில 'இதம் ஸவ-ம்' என பதால சேதந அசேதநங்கள அடங்கிய இந்த ப்ரபஞ்சம குறிக்கப்படுகின்றது; 'ஸெததாத்ம்யம்' எனபதால அப்படிப்பட்ட ப்ரபஞ்சத்திறகு இவனே ஆத்மா என்று

ஜீவ விஸெஷ உவஸம்ஹ்ருதழ—''ஸெததாத்ம்யிதம் ஸவ-ழ'' என்று பொதுவாகச சொலலப்பட்ட ப்ரஹ்மாத்மகத்வம ஒரு ஜீவ விசேஷத்தில உபஸமஹரிக்கப்பட வேண்டியது அபேக்ஷிதமாகையால, இவவிடத்தில இமமாதிரி உபஸம ஹாரம செயயப்படுகின்றது.

வஸதஸ்து ஹவதி—சில இந்த உபநிஷத வாகயத்திற்கு வேறுவிதமாக நிர்வஹிப்பார்கள். அதாவது—'ஸுதா' எனனும சப்தம, 'ம்ருத்பிண்டஸ்' (மண் குடம) எனனும இடத்தில போல, ஸவரூபத்தின ஜ்ஞாயத்தைக குறிக்கக்கூடுமாகையால, ''ஸெததாத்ம்யிதம்ஸவ-ழ'' எனபதனால அம்மாதிரி ஸ்வரூபைகயமே சொலலப்படுகின்றது, 'ஸெததாத்ம்ய' எனபதால அசித வஸ்துவுக்கும பரஹ்மத்துக்குள்ள ஸவரூபைகயமும, 'தத்கு ஸ்வி' எனபதால ஜீவனுக்கும பரஹ்மத்துக்குள்ள ஸ்வரூ பைகயமும் சொலலப்படுகின்றன என்பதுதான. இந்த நிர்வாஹம அஸங்கதம. ஏனென் றால, ''இதம் ஸவ-ழ'' எனபதிலுள்ள 'ஸவ-ம்' எனனும சப்தத்தை அசிதவஸ்து வில மாத்ரம ஸங்கோசம செயயக் காரணமிலலை, அப்படி ஸங்கோசம செயவதால் 'ஸவ-' எனனும சப்தத்தின ஸவார்தயம பகுதமாகும தவிரவும், மற்றொரு ச்ருதியில் 'இதம் ஸவ-ஸ்ஸர்வ்ஜ்ஞ' [இவை யெல்லாவற்றையும ஸருஷ்டித்தார] என்று 'இதம்

'தஸ்மிந் ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் கிமர்த்த மபேக்ஷ்யதே? உத ஸ்வரூபே வேண?' இதி விவேசநீயம் । 'ஸ்வரூபே வேண' இதி சேத், ப்ரஹ்மணஃ ஸத்ய ஸங்கல்பாதயஃ "தமேவைஷ்யந் ப்ரஜாயேய" இத்யாத்ம வக்ரவாவமதா பாயிதா ஸ்யுஃ । ஸ்மர்யமாணாத்மஹாவேந அ தத்ராத்மகத்வம் ஸ்ருத்யைவ விஸ்ரோஷ்யதேதராவமதம் । "ஸத்யஃ ப்ரஸ்ஷ்டஃ ஸர்வா ஜநாஸ்தாம் ஸ்ருஜத" இதி ப்ரஸாஸிதாரமவாத்மகேந ஸ்ரவணாத் ஸர்வ ஜநா

பரதிபாதிகபடுகினறது அதாவது—பரபஞ்சம உததேசயம, பரஹமாதமகதவம (பரஹ்ம மததை ஆதமாவாக உடைததாயிருககும தனமை) உபாதேயம எனறு சொனனதாயிறறு

தஸ்மிந் . . ..ஸுபாயிதம்—'ஸெ தஸ்மாத்' எனபதால பரதிபாதிக கபடும பரஹமாதமகதவம சரீர ஆதம பாவததிலலை. இலலாவிடடால ஸவரூபததின ஐகயததிலலை? எனபதை விவேசிகக வேணடும ஸவரூபததின ஐகயததிலலை எனறு சொலலும பக்ஷததில, 'தஸ்மிந் ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரஜாயேய' எனறு ஆமபததி லேயே அறியபபடடவைகளான பரஹமததிலடைய ஸதயஸஙகலபதவம முதலியவைகள பாதீதங்களாகிவிடும அதத பரஹமாதமகதவம சரீர ஆதம பாவததிலலேயே எனபது

ஸுபாயிதம்' எனனும இநத சபதங்களே பரயோகம செயயபபடடு, பிறகு, "ஸ்வே ஸ்வே ஹ்யக்ஷே விஜ்ஞாநம்ச விஜ்ஞாநம்ச" எனறு 'அபபடி ஸருஷ்டிகக பட்டவை சேதநமாகவும அசேதநமாகவும ஆயின' எனறு விவரிகக பபடடிருககினறது அதுபோலவே இவ விடததிலும 'ஸுபாயிதம்' எனபதால சேதந சேதந பரபஞ்சமே கரஹிகக்படவேண்டும்.

ப்ரவம்ஸாத்ரேண—சேதந சேதந பரபஞ்சததை உததேசிதது பரஹ்மா தமகதவம பரதிபாதிகபடகினறதே தவிர, அசேதநததை மாதரம உததேசிதது அனறு எனபது இநதப பதததின கருதது

ஸத்யஸங்கல்பாதயஃ—'ஸுதா' எனனும சபதம ஸவரூபைகயததைக குறி ககும எனபது உணமையேயாயினும, இவவிடததில அது அபரதானமனறு, ஏனெனறால, அசேதநததுடன பரஹமததுககு ஸவரூபைகயம சொனனால, பரஹமததுககும அசேதந வம பரஸங்கிககுமாகையால ஸதய ஸங்கலபதவம முதலியவைகள பாதீகபடும, ஜீவ னுடன ஸ்வரூபைகயம சொனனாலும, காம வசயதவம் பரஸங்கிககுமாகையால் அநத ஸதய ஸங்கலபதவம முதலியவைகள பாதீகபடும எனபது தாதபாயம.

'இநதக காரணததால மாதரம ஸவரூபைகயாதமய அஸங்கதம எனபது இலலை. இதர சருதிகளுககும அநத அரதமே விருதமே' எனறு இரணடு சருதி வாகயஙகளை

நா உஞ்ஃ: வ்ருவிஷ்: ; ஸுத: ‘ஸவ-ஷாத்ரா’, ஸவெ-ஷாம் ஜநாநா ஷாத்ரா ஸவ-ம் ஆஹ்ய ஸாஸீர ஏதி விஸெஷதெ ஜ்ஞாயதெ । “ய கூ2தநி தி2ஷ ஸாத்ரெநாஉஞ்ஜொ ய ஷாத்ரா ந வெத யஸ்யாத்ரா ஸாஸீரம் ய கூ2தாநஉஞ்ஜொ யஉயதி, ஸ த கூ2தாஉஞ்சய-ா ஷ்ரேயதः” இதி அ । ஸுத்ராவி “ஸுநெந ஜீவெநாத்ரநா” இதீஹ உஉதெவ ஜ்ஞாயத இதி வ்யவ-ஷெவொக்தம் ।

வேறு ச்ருதிகளிலிருந்து விசேஷித்து அறியப்படுகின்றது “ஸுஞ்ஃ: வ்ருவிஷ்: ஸாஸ்தா ஜநாநாம் ஸவ-ாத்ரா” எனும சருதியில ‘பகவான எலலா ஜந்துக்களினுளளும நியமிகிறவனாக இருந்துகொண்டு அவாகளுள பரவேசித்திருக்கிறான, ஆகையால அவன ஸாவாதமா (எலலா ஜந்துகளுகளும ஆதமா) எலலாம அவனுடைய சரீரம’ எனபதால அது விசேஷித்து அறியபடுகின்றது. “ய கூ2தநி திஷ்ஹாத்ரெநாஉஞ்ஜொ யஷாத்ரா ந வெத யஸ்யாத்ரா ஸாஸீரம் ய கூ2தாநஉஞ்ஜொ

உதாஹரிகிறா—“ஸுஞ்ஃ: வ்ருவிஷ்:” எனபது ஒனறு, “ய கூ2தநி” எனபது மறறொனறு இவை இரண்டிலும ‘பரஹமம நியமிகிற வஸ்து’ எனபதும ‘பரஹமத்திறகு பரபுஞ்சம சரீரம’ எனபதும சொலலபடுகின்றன ஆனால, முதல சருதியில முதல அதத்ம கணடோகதமாகவும இரணடாவது அதத்ம கமயமாகவும இருகின்றன, இரணடாவது சருதியில இரணடு அதத்ங்களும கணடோகத்ங்களாக இருகின்றன. இதறகாகவே இரணடு சருதிகள எடுகபபடடிருகின்றன

“ஸர்வாத்மகோ ஹ்யேஷ தோ2வமத்ஸ்” எனற வாகயம முடிந்தது ‘கயம விஸெஷதோ2வமத்ஸ்?’ (அது எபபடித தெரிகிறது!) எனற கேடகில “ஸுஞ்ஃ: வ்ருவிஷ்..... .....இதி விஸெஷதோ ஜ்ஞாயதெ” எனற அந்வயிகக வேணடும

விஸெஷதோ ஜ்ஞாயதெ—பரஹமம பரபுஞ்சத்துககு ஆதமா எனற மாத்ரம சொலலாமல, வ்யாவ்ருத்யுக்த நு ‘நியமிகிறவனுகவும) பரஹமம இருகின்றது எனற சொலவது விசேஷம

ஸுஞ்ஃ: வ்ருவிஷ்: ஸாஸ்தா—ஒனறு மறறொனறுகு ஆதமாவாக இருபபதறகு ஸுஞ் வ்ருவெஸ்: (உளளிலபுகுந்து நிறபது) ஸாவ்ருத்யுக்வம் (நிய மிகும தனமை) இரணடும அபேக்ஷிதங்கள. ஆகாசத்துககு அந்த பரவேசம இருகையிலும நியமிகும தனமை இலலாததாலும, அரசனுககு நியமிகும தனமை இருகையிலும அந்த.பரவேசம இலலாததாலும, அவாகள ஆதமாவாகிறாரிலலை. இவை இரதபதங்களின ப்ரயோஜங்கள

சுதः ஸவ-ஶப்த மீத்ருஶப்தை-ரேவ ப்ரஹ்மஸீமாகவா தவ-ஶப்தஸீமம் ஸவ-ஶ ப்ரகாரம் ஸவ-ஶப்தைவ ப்ர-ஶைஹ்வாஹியீயத இதி "தத் கவ்ய" இதி ஸாமாநாதிகரண்யேந ஜீவஸப்தஸீமதயா ஜீவப்ரகாரம் ப்ரைஹ்வாஹிஹிதம்। ஸவ இதி ஸயதெ-ரா ஜ்ஞாயதெ— 'கவ்ய' இதி யः வேதவ-ரும் யதி ஸ தத் கூதாத்ரயெ-ராஸ்ரயேத: ः" எனும சருதியிலும அதுவே சொலலபபட்டிருககினறது பரகருதமான இநத சருதியிலும், "சுநெந ஜீவெநாத்மநா" எனபதனால இதுவே அறியப்படுகினறது என்பதை முனனமேயே விவரிததிருககிறோம். இபபடி ஸகல சேதநா சேதந வஸதுகளும பரஹமததிறகு சரீரமாக இருககிறபடியால ஸகலததையும சரீரமாயும விசேஷணமாயு முடைய பரஹமமே ஸமஸத சபதங்களாலும சொலலபடுகினறது. ஆகையால 'தத் கவ்ய' எனனுமிடததிலும ஜீவனைச சரீரமாகவும அபபடி அவனைச் சரீரமாககொணடு

சுத்ராவி—இநத அதிகரணம வேறு சருதிகளில சொலலப்படடிருநதபோதிலும இவவிடததில ஸவரூபைகயாதமய சொனனால எனன? எனனில, இவவிடததிலும 'சுநெந ஜீவெந" இதயாதியால சரீராதம பாவமே சொலலபடுனறது எனகிறார.

சுதः—இபபடிச் சரீராதம பாவம சொலவதால ஸாமாநாதிகரணயம ஸித்திக கினறது எனகிறார.

'ஸவ-ஶப்தஸீமம் ஸவ-ஶப்த ப்ரகாரம்' எனறும 'ஜீவஸப்தஸீமதயா ஜீவ ப்ர காரம்' எனறும சொலவதன் பரயோஜநம, 'கேவலம விசேஷணமாக இருபபது மாதரம போதாது, சரீரமாக இருநது விசேஷணமாக இருநதால மாதரம ஒனறை சரீரமென றும மறறொனறை ஆதமாவெனறும வயவஹரிகக்லாம எனபதைக காடடுவதே.

ஸவஸ்ய ஹிஹிதெ ஸதி—அபபடி ஸித்திககும ஸாமாநாதிகரண்யததால எனன பயன? எனனில், 'ஸாமாநாதிகரணயம ஸித்திதியாவிடடால 'கவ்ய' எனனும பதததிறகு பரஹம பாயநதம போகும தனமை கிடைகக்காது, பரஹ்ம பாயநதத தனமையின ஜ்ஞாபநம பயன' எனறு சொலலுகிறார.

சிலா இநத வாகயததை "ஸவஸ்ய ஹிஹிதெஸதி" எனறு ஆரமபிதது 'சுத்ரயதி ஹி" எனபதுடன முடிதது, "சுநெந" எனபது முதல "வ்ரஹ்மாஸ்ரயேத:" எனபது வரையிலுளளதை அடுதது வரும "தத்ரோதி" எனனும வாகயததுடன சேரகிறார்கள். அபபடிச சேரததால "சுநெந.....வ்ரஹ்மாஸ்ரயேத:" எனபது எபபடி

ஸெஹாயிஷ்டாத்ரதயா வ்ரதீத:, ஸ வாசாத்ரு ஸர்வாதயா வாசாத்ரு வ்ருகார ஹ்ருதய: வாசாத்ரு வயுநுத: வ்ரயஸ்க்ருதி வ்ரவ்ரத்ருநஹுந:, சுத: 'கூழ்' உதி கூத்ருகார விஸிஷ்டம் கூத்ருயநுராணி ஸெவாஅஷ உதி—"சுநெந ஜீவெநாத்மநாந்ரவிஸ்ய நாம ரூபெ வ்யாகரவாணி" உதி ஸ்ருஹ்ரா தகுதவெவ ஜீவஸ்ய ஸர்வஸ்ய நாம ரூபெ வ்யாகரவாணி" உதி (சுயம் ஸ்ருஷ்டவான்), "தந் கூழ்" உதி

அவனை விசேஷணமாகவும உடைததாயிருககும ப்ரஹ்மமே சொலலபபடுகிறது, அதாவது அவவிடததில ஸாமாநாதிகரணயம ஸித்திகினறது. இபபடிச சொலவதால கிடைககும ப்ரயோஜந மெனனவெனறால, 'கூழ்' எனனும சபதம பரமாதம பாயநதம குறிககின் றது எனபது ஜ்ஞாபிகபபடுவதுதான. அதாவது—'கூழ்' எனனும சபதம தேஹந்த திறகு அதிஷ்டாதாவாக இருககும ஜீவனை குறிகினறது எனறு முதலில அறியப படடது, இபபொழுது அநத ஜீவன பரமாதமாவுக்கு சரீரமாகவும அபபடி சரீரமாக இருநதுகொணடு அவனுககு விசேஷணமாகவும அவனாலேயே தரிகபபடடவனாகவும ஆகையால தனிதது இருபபதறகும பரவருததிபபதற்கும தகாதவனாகவும இருகிறான் எனறு அறியபபடுகிறபடியால, அநத 'கூழ்' எனனும சபதம, அநத ஜீவனை விசேஷண மாக உடைய அவனுடைய அநதாயாமியைச் சொலலுகினறது மற்றொரு சரீரதது கு ஆதமாவாக இருககும இநத ஜீவன, "சுநெந ஜீவெநாத்மநாந்ரவிஸ்ய நாம ரூபெ வ்யாகரவாணி" எனகிறபடி பரஹ்மததை ஆதமாவாக உடைத்தாயிருக்கிறபடி யினாலேயே பெயரை உடையவனாக ஆகிறானனறோ?' எனறு சொனனதாயிற்று.

அந்வயிககும எனபதும, "ஸ்ருநாத ஹாகூகூ" எனபது எதறகு ஹேதுவாகினறது எனபதும ஏறபடவிலலை பினனருமாறு அந்வயம செய்தால மாதரம அதிகமாகும. "கூழ் உதி யஸ் வாவ்யம் ஸெஹாயிஷ்டாத்ரதயா வ்ரதீத:, ஸ வாசாத்ரு ஸர்வாதயா வாசாத்ரு வ்ருகார ஹ்ருதய: வாசாத்ரு வயுநுத: வ்ரயஸ்க்ருதி வ்ரவ்ரத்ருநஹுந:, சுத:, 'கூழ்' உதி (சுயம் ஸ்ருஷ்ட:), "சுநெந ஜீவெநாத்மநாந்ரவிஸ்ய நாம ரூபெ வ்யாகரவாணி" உதி ஸ்ருஹ்ராத கதெவெவ ஜீவஸ்ய ஸர்வஸ்ய நாம ரூபெ ஸ்ருஷ்டி ஸ்ருநாத ஹாகூகூ, கூத்ருகார விஸிஷ்டம் கூத்ருயநுராணி ஸெவாஅஷ உதி யஸ் யாயுநுஸ், வாவாத ஹிஹிதெ ஸதி ஜ்ஞாயதெ.

'தந்' 'கூழ்' உதி—ஸவரூபைகயததை அாதத்மாகச சொலலாமல சரீ ராதம பாவததை அாத்மாகச சொலலும பகுதியில எவவித தாஷணதிறகும அவகாசம இலலாமல இருகினறது எனபதை விவரிககும பொருடடு, முதலில, 'தந்' 'கூழ்' இநத இரணடு பதஙகளுககும பரவருததி நிமிததஙகள வெவவேறு எனபதையும, இர

ஸாஸாநாயிகாரணாய ப்ரவ்ருத்தயொ அக்ஷயொரஷி; வக்தயொ ப்ரக்ஷெஹ்வ வா அய்ழ। தத்ர "தக்ஸ்" வக்ஷ்ய ஜமத்காரணஹூதம் ஸகல கல்யாணகுண கணங்களுகக்கும இருபபிடமாகவும எவவித தோஷமும விகாரமும அற்றிருகக்கும பரஹ்மதத்தைச் சொலலுகிறது, "கூழ்" என்னும பதமும அந்த பரஹமதத்தையே, ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாக இருந்துகொணடு தன்னுடைய சரீரமாயுளள ஜீவனுகிற விசேஷ்ணத்துடன கூடி யிருபபவனுகக குறிகக்கினறது. ஆகையால "தக்ஸ்" "கூழ்" எனனும இரணடு பதங்களும வெவவேறு ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களை உடைத்தா யிருந்துகொண்டு ஒரே வஸ்துவாகிய பரஹ்மத்தைத்த தெரிவிக்கினறன எனறு சொல்லப்படடதாயிற்று. இபபடிச சொலவதால, பரஹமதத்தினுடைய தோஷமற்றிருகக்கும தன்மை விகாரமற்றிருகக்கும தன்மை ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுகக்கும இருப்பிடமாக இருகக்கும் தன்மை ஜகத்திற்குக காரணமாக இருகக்கும தன்மை இவைகளொன்றும் பாதிக்கப்படவிலலை

ண்டு பதங்களும ஒரே பொருளை அவகாஹிக்கினறன எனபதையும விளக்கி, பிறகு அதனால் ஸாமாநாதிகரணயம ஸித்தீக்கினறது எனறு சொலலுகிறார். இரணடு பதங்களும பரஹமதத்தையே அவகாஹிக்கினறன , "தக்ஸ்" எனபது ஜகத காரணமான பரஹ்மதத்தைக குறிக்கினறது, "கூழ்" எனபது அந்த பரஹமத்தையே, ஜீவனை சரீரமாயுடையவனுகக குறிக்கின்றது ; ஆகையால ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள வெவவேறு , ஆகையால இரணடு பதங்களுக்கும ஸாமாநாதிகரணய ஸித்தி ஸவரூபைகயத்தை அத்தமாகக கொணடால், ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள வெவவேறுகா வாகையால ஸாமாநாதிகரணயம் ஸித்திக்க மாடடாது எனபது தாத்பர்யம.

தக்ஸ்கூழ்—அபபடி ஸாமாநாதிகரணயம ஸித்தியாவிடடால அவித்தையுகக ஆச்ரயமாக இருக்கும தன்மையை ப்ரஹ்மத்துகக்குக கல்பிகக்குமபடி ஸம்பவிக்கும , அது இதர சருதிகள முறையிடும் ஸாவஜ்ஞத்வம முதலியவைகளுகக அத்யந்தம விருத்தம். அம்மாதிரி எவவித தோஷமும தம்து மத்தத்தில ப்ரஸங்கியாது எனகிறார்.

ஸர்வ-ேத வெதாந்தாः வ-ர்ணாஷாः ஸவெ-ு வதாயு-ுாः ஸவெ-ு ஜீவாத்மாநஸ்ச ப்ரஹ்மாத்மகா இதி ந வர்ணயந்தி ; ஸவ-ு ஸப்தாநாம் அ கெவலயெஷ- தத்தத்வாயெ-ுஷ- வா தெஅயகெஒளஷ- வாஅயவர்ய வஹா நம் உந்யதெ । ஸர்வ-ேத வெதாந்தாஷ்ச வெதாந்தவாக்ய ஸ்ரவணெந ப்ரஹ்மகா யாதயா தத்தயாஶித்தயா அ ஸவ-ுவர்ய ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ஸவ-ுஸப்தாநாம்

ஸர்வ-ேத வெதாந்தாः..... ..ஸத்யக்வழ—வேதாந்த சாஸ்தரத்தைக் கற காதவாகள, ஸகல பதாத்தங்களும ஸகல ஜீவாதமாகளும பரஹமதத ஆதமாவாக உடையவை எனபதை அறிகிர்ராகளிலலை, எலலா சபதங்களும அவையவைகளின ஆத்தங்களுள ஏக தேசமாயுளள அந்தந்தப பதாத்தங்களைக குறித்து அவவிடத்திலே

ஸர்வ-ேத வெதாந்தா இதி—'லோகத்தில குடம எனனும பத்தால குடம எனனும பொருளையே கரஹிக்கிர்ரமே தவிர, குடத்திறகும ஆதமாவாயுளள பரஹமத்தை கரஹிகக்விலலை ஒவவொரு பொருளும தன தன மட்டும ஆத்தத்தைக காணபிக்கின றதே தவிர பரஹம பாயந்தமாக ஒரு தோறறத்தையும ஜநிபபிகக்விலலை இவவிதம சபதமொனறும பரஹம பாயந்தம வ்யுதபத்தியைப பெறவிலலையாதலாலும பர ஹம பாயந்தம் தோறறவிலலை யாதலாலும கீழச சொலலப்படடுளள கலபனை அஸங்கத்தம' எனறு ஒரு பூவ பக்ஷத்தை சங்கித்து அதறகு ஸமாதானம சொலலு கிர்ரா. ஸமாதானத்தின ஸங்கரஹமாவது—'நாம் பதாத்தங்களை பரஹ்ம பாயந்தம கர ஹிக்காமல இருபபது, பதங்களுகக பரஹம பாயந்தம அர்த்தம இலலாததால அனறு, ஆனால அது நமமிடம வேதாந்த சரவணமாகிற ஸாமகரி இலலாமையாலேயே. நேதரேதரி யத்தால சந்தந்க கட்டையின வாஸனையை அறியாமல இருபபது அந்தக கட்டைக்கு வாஸனை இலலை எனபதைக காடடுமோ? வாஸனையை கரஹிக்கக்கூடிய இந்தரிய ஸாம கரி இலலை எனபதை அனர்ே ஸூசிபபிகினறது? அமமாதிரியே இவவிடத்திலும' எனபதுதான.

ஸவெ-ு வதாயு-ுாः ஸவெ-ு ஜீவாத்மாநஸ்ச—எலலாபபொருளின உள் ளிலும் ஜீவாதமா ஒனறு இருகிறபடியால, இவவிடத்தில 'எலலா ஜீவாதமாகளும பரஹமாதமகங்கள' எனர்ால போதும. 'எலலாப பதாத்தங்களும' எனறு சோத்தது, அதவாரகமாகவும பரஹமம பொருளகளுகக ஆதாரமாக இருகினறது எனனும பக்ஷத்தை அவலமபித்தே.

கெவலயெஷ- தத்தத்வாயெ-ுஷ-—பரஹ்மம வரையில அர்த்தம கொள் ளாமல, கேவலம அந்தந்தப பொருள வரையில மாதரம அர்த்தம கொள்ளுகிர்ராகள. இது வாசயத்தின ஒரு அமசமனர்ே? பரஹமமாகிற மறறொரு அமசத்தையும கொணடா லனர்ே வாசயம பூரணமென்று சொலலலாம்.

ததத காரணஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ஜிக்ஞாஸா அ ஜாநதி। நநு வேதவாக்யாநி ப்ரஹ்மணோ ஸகாஶாத் ஸர்வாணி தத்த்வாநி உத்பத்யந்த இதி ஶ்ருதி: ; தென

யே நின்று விடுகின்றன வென்று நினைக்கிறார்கள். வேதாந்த வாக்யங்களைக் கேட்டவர்களோ வென்றால் 'ஜகல் வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்தால் செய்யப்பட்டவைகள், ப்ரஹ்மத்தையே அந்தர்யாமியாக உடைத்தாயிருப்பவைகள், ஆகையால் அவைகளுக்கு ப்ரஹ்மாத்ம கத்வம் உண்டு, அவைகளைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் அந்தந்த விசேஷங்களுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லும் சக்தி உண்டு' என்பதை அறிகிறார்கள். இப்படியால் மாடு முதலிய பதங்களுக்கு அந்தந்த பதார்த்தங்களைக்

ஸர்வஶப்த ப்ரஹ்மபர்யவஸாந—இவ்விடத்தில் 'ஸர்வஶப்த' என்பதற்கு (ஸர்வஶப்தாயாஶாந்தம்) எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் என்பது அர்த்தம் ப்ரஹ்மம் அநுப்ரவேசித்து அந்தர்யாமியாக இருக்கிறபடியால் எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் சரீரத்வம் ஆவதால் ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரஹ்மமே ப்ரபஞ்சத்திற்கு உபாதான காரணமாக இருக்கிறபடியால், விசேஷணாம்சத்தில் ஸர்வபதத்தாலேயே ப்ரஹ்மாத்மகத்வமும் கூடும் என்பது குறிப்பு.

'எல்லா சப்தங்களும் ப்ரஹ்ம பர்யந்தமே குறிக்கின்றன என்று சொன்னால், அவைகளின் வ்யுத்பத்தியும் ப்ரஹ்மம் வரையில் போகவேண்டும் அன்றோ? அப்படி வ்யுத்பத்தி சொல்லாமல், லோகத்தில் ஒவ்வொரு சப்தத்திற்கும் அந்தந்த பொருள் வரையில் மாத்ரம் வ்யுத்பத்தி சொல்லுகிறார்களே! அது பாதித மாகாதோ?' என்னும் சங்கைக்கு "நேர்வழி" என்று ஸமாதானம் சொல்லுகிறார் 'எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ப்ரஹ்ம மொன்றே வாச்யம்' என்று சொன்னாலன்றோ இந்த ஆக்ஷேபத்துக்கு இடம் உண்டு? அது நமது ஸித்தாந்தமன்று நமது ஸித்தாந்தமென்னவென்றால் ஒவ்வொரு சப்தத்துக்கும் வாச்யத்தில் அநேக அம்சங்கள் உண்டு ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாக அந்தந்த சப்தத்தால் குறிக்கப் படும் பொருள் அவைகளுள் ஒரு அம்சம்; அந்தந்தப் பொருள்களுக்குள் நிற்கும் அதனை ஜீவன் ஒரு அம்சம், அந்தந்த ஜீவன்களுக்குள் அநுப்ரவேசித்து நிற்கும் ப்ரஹ்மமும் ஒரு அம்சம், என்பதுதான். "தத்தத்ஸ்தாந வர்த்யேக தத்தஜ்ஜீவைக தத்ஸ்தாநி ஜீவ தத்ஸ்த யத்தாதி வாரூடாத் வ்யுத்பத்யைவ வாசகா:" என்று கிழ்க் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால், ஒவ்வொரு சப்தத்துக்கும் அந்தந்த ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தப் பொருளைச் சொல்வதான வ்யுத்பத்தி பாதிதமாகாது ஆனால், இது ஏகதேச வ்யுத்பத்தி இந்த வ்யுத்பத்தியைக்கொண்டு வேதாந்த சரவணம் செய்ய ஆரம்பித்தால், அந்த வேதாந்த ச்ரவணத்தால் வ்யுத்பத்தி பூர்ணமாகின்றது இது தான் வஸ்து ஸ்திதி.

வம், ஸவெ-ு ஸஜ்ஜா ஈஜிஜ்ஜீவ விஸிஷ்டஸ்ய வாசாத்துநோ வாசுகா உத்ய-
க்தம் 'நாசஸ்ஸிவெ வ்யாகரணவாணி' இத்யத்ர। தத்ர முளகிகாவ்ய- வ-ர-
ஷாஃ ஸஜ்ஜம் வ்யாஹரந்தெோ ஸஜ்ஜவாசெ்ய வ்ரயாநாம்ஸஸ்ய வாசாத்துநஃ
ப்ரத்யக்ஷாதீ்யவரிெ்ஹதீ்யக்வா ஜாதெ்யக ெஸ்ஸஹ்ஸிதெ வாசு்ய ஸஜ்ஜா
ஸிம் உந்யதெ்ஸ। வெதாஜ ஸ்ரவணெந அ வ்ய-க்தநிஃ வர்யஃதெ। ஸவ

குறிககும சகதி இருபபதாக லோகததிற செயயபபடும வயுதபததி பாதிகபபட்டதாகா
தோ? எனனில, அபபடி ஆகாது, ஏனென்றால, 'நாஸ ர்ஸிவெ வ்யாகரணவாணி'
எனனும இடததில ஸகல சபதஙகளும அசேதந வஸதுகள ஜீவனகள இவைகளுடன
கூடிககொணடிருககும பரஹமததையே சொலலுகினறன எனறு சொலலபபட்டிருக
கினறதனறே? அவைகளுள பரதாநாமசமாகிற பரஹமம, பரதயக்ஷம முதலிய பரமாணங
களால அறியத தகாதாகையிறல, லௌகிக மனிதரெலலாரும சப்தததை பரயோகிககும
பொழுது, அநத சபதததால குறிகபபடும ஆதமதஙகளுள ஏகதேசமாய (அபரதாநமாய)
இருககும வஸதுவினிடததிலேயே (அசேதந வஸதுகள ஜீவனகள இவைகளிலேயே)
அநத சபதம முடிவு அடைகினறது எனறு எணணுகிறாகள வயுதபததியின பூதததி வே

'சபதஙகளெ லௌகிகஙகளெனறும வைதிகஙகளெனறும இருவகையா
கப பிரிதது, அவைகளுள லௌகிக சபதஙகள எலலாவறறிறகும அநதந
வஸது வரையில மாதரமும வைதிக சபதஙகளுககு ப்ரஹ்மம வரையிலும
வயுதபததி 'செயதாலோ?' எனனில, அமமாதிரி விபாகததிறகு சாஸதரம ஸம
மதியாது எனறு சொலலி, எலலா சபதஙகளுககும கீழசசொலலபபடடிருபபது போல
ப்ரஹ்ம பாயநதம பூண வ்யுதபததியை கரஹிபபது தான ஸாவ பரகாரததாலும ஸஙகத
மாகும எனறு "வெதிகா வாவ ஸவெ-ு ஸஜ்ஜாஃ" எனபதாற சொலலுகிறார.
'எலலா சபதஙகளும வைதிகஙகளே, வேததிலிருது எடுபடாமலுளள சபதமே லோகத
தில இலலை' எனபது கருதது.

வ்ரத்யக்ஷாதீ்யவரிெ்ஹதீ்யக்வாக்—பரமாதமா சாஸதரமாகிற ஒரு ப்ரமாணத
தாலேயே அறியபபடுகிறவனெயடியால, பரதயக்ஷம முதலிய ஸாமாநய பரமாணஙகளாலே
அவலமபிதது கிறகும லௌகிகாகள அநத பரஹம பாயநதமான வயுதபததியை அறிகிறா
களிலலை.

வர்யவ்ருவதஸ்ஜ்ஷா வர்யவ்ருவஸ்ரா அகார—வேதம் அநாதி, அதாவது
வைதிக சபதஙகள அநாதிகள ஒவவொரு ஸ்ருஷ்டி காலததிலும அதறகு முன
ஸருஷ்டியில இருநதது போலவே பதாததஙகளை பகவான ஸருஷ்டிகிறானெபதும,
அநதப பதாததஙகளுககும முன இருநதது போலவே வேத சபதஙகளை கொணடே

ஜவ வெஷிகா ஸ்ஹவெ ஸஹாஃ வாஜாத்தவய்ஹுஞாஸு ஷ்ராயஃஸு பொய யஞ்சி । வெஷிகா ஹவ ஸவெ ஸஹாஃ, வெஷாஜெவொத்ஸ்யாத்ஸ்யாத் யெஸெஸ்ணைவ ப்ரஹ்ணா ஸவ வஷாயஃஸு வஸ்வஃவ ஸ்வஷ்டா தெஷாம் வாஜாத்த வய்ஹுஞ்ஜெஷாம் வஸ்வஃவஹாஜாதபா ப்ரயச்சாஃ । தஷாஹஜாநாஃ—

"ஸவெஃவஷாம் தாம் ஸ நாஜாநி கஹ்ஸுாணீ விவியாநி அ ।
வெஷஸஹஸ்வைஹ்ய ஹவாஷாள வ்ருத்ஸ்ஹ்ஷ்ஹாஸ்ஹ நிஃஷுஜெ ॥"

ஜதி । ஸம்ஸ்ஹாஃ ஸம்ஸ்ஹாநாநி ஸ்ரஷ்டாணீதி யாவத் । கூஹ அ ஹ்ரமவாநு வாசாஸஸ்ஃ—

தாந்த சாஸ்தரத்தைக கறபதனுலேயே ஏறபடுகினறதனறோ? இபபடியே வேதத்தில காணப படும சபதங்களெலலாம் தங்களுடைய அர்தத்தங்களோட பரமாதம பாயந்தங்களாகத தெரி விகினறன. எலலா சபதங்களும வைதிக சபதங்களே பர பரஹ்மம, ஸகல பதார்த தங்களையும முன போலவே ஸருஷ்டித்த பிறகு, வேதத்திலிருந்து அந்தந்த சப்தங்களை எடுத்து, பரமாதம பாயந்தமான அந்தந்த பதார்த்தங்களில அவையவைகளின பெயராக முன போலவே வைத்தார. மநு ஸ்மருதியில அபபடியே சொலலபபட டிருகினறது. "பரமாதமா முதலில எலலா வஸ்துகளின பெயர்களையும பறபல காமங்களையும வெவ வேறான ரூபங்களையும வேத சபதங்களி லிருந்தே நிர்மாணம் செய்தார". இவவிடத்தில 'ஸம்ஸ்ஹாஃ' எனறால ஸ்ருஷ்டிஸ்தாநங்கள, அதாவது ரூபங்கள எனறு அர்தம. அப படியே பராசர பகவானும சொலலி யிருகிறார.—" தேவாகள முதலான எலலா பராணி களுககும ஸகல காமங்களுககும பெயரையும ரூபத்தையும பரமாதமா முதலில வேத சப்

பெயர்களை கொடுகிறார்னெனபதும நமது ஸித்தாந்தம்.

தஷாஹ ஸ்ம்ருஃ—இதறகு ப்ரமாணம சொலலுகிறார. கூஹ்ள்—ஸருஷ்டி கா லத்தில, வெஷஸவைஹ்ய வன வ நாஜாநி நிஃஷுஜெ—வேத சப்தங்களிலிருந்தே பெயர்களை கொடுத்தார. இதனால வேதம அநாதி எனபது மநுவின் அபிப்ராயம எனறு ஏறபடுகிறது. வ்ருத்ஸ்ஹ்ஷ்ஹாஸ்ஹ நிஃஷுஜெ எனபது அவயம. ஸ்ரஸ்ருஷ்டிகளையும அதா வது ஸ்ரஸ்ருஷ்டாங்களையும, அதாவது ரூபங்களையும ஸ்ரீ பராசரரும இமமாதிரியே சொலலியிருகிறார சருதியிலும பரமாணம இருகிறது. "யயாவாவிவஃஜ கஹ்வ யஸ்" எனபதறகு 'முனபோலவே ஸருஷ்டித்தார' எனபது மாதரம அர்தம. ஆனால் ஸாயன எனறும சந்தரன எனறும அந்த வாகயத்திலேயே நிர்தேசித்த திருக கிறபடியால 'பெயரும கொடுத்தார' எனறும பொருளும கிடைகினறது எனறு எணணி "நாஜாநி அ வாவிவஃ வ அகார" என்று விவரித்திருகிறார்.

' நாஸ்ரமவம் அ ஹமிதாநாம் கூதயாநாம் அ ப்ரவம்மிதழ் ।

வெஷ ஸபைஷ்ய ஸவாஷள ஷெவாஷீநாம் அகார ஸ: ॥ ''

ஷதி । ஸ்ருதிஸ்து—

" ஸோயூ ஷா அம் ஷூஷோள யாதா பயா வோவ ஷுஷ கூயுக ॥ "

ஷதி । ஸோயூ ஷாஷீநு வோவ ஷுவக் வரிகூயூ நாஸாநி அ வோவ ஷுவ ஷுகா ஷெ தயு ஷுஃ ।

ஸவம ஜமஷூஷ்ரஷ ணொாஸ நநயக்வம ப்ரவம்மிதழ் ; தெநெகெந ஜூாதெந ஸவ ஷுவ்ஸ்ய ஜூாததா உவவாஷிதா । ஹவதி ஸவ ஷுவ்ஸ்ய ப்ரஹ்ம கூாய ஷுக்வ ப்ரதிவாஷுநெந தஷூாதுக தயெவ ஸத்யக்வம் நாநயா ஷதி

தங்களிலிருந்தே பரபஞ்சிததா ". சுருதியிலும " பரமாதமா, ஸோயன சந்தரன இவா களை முனபோலவே ஸ்ருஷ்டிததா " என்று சொலலபபட டிருகிறது, அதாவது " பரமாதமா, ஸோயன முதலியவைகளை முன் போலவே ஸருஷ்டிது பெயாகளையும் முனபோலவே செயதா " என்று சொனனதாயிற்று

இவவாறு ஜகதுகும பரஹ்மதுகு முளள அபேதம உபபாதிகபபடடது இதனால ஒனறை அறிநதால மறறவை யெலலாம அறியபபடடவையாகிவிடும எனபதும உபபாதிகபபட்டதாயிறறு எலலாம பரஹமதின காயம எனபது பரதிபாதிகபபட் டால, எலலாம பரஹ்மதை ஆதமாவாக உடையவை எனபது சொனனதாகிறது, அப படி எலலாம பரஹமதை ஆதமாவாக உடைதா யிருநதால மாதரம எலலா வறறிறகும

வனவழ—பரக்ருதததின நிகமநம ' பரஹமமும ஜகதும வெவவேறலல, ஆகையால ஒனறை அறிநதால மறறொனறும அறியபபடடதாகும (வனகுவிஜூாதெந ஸவ ஷுவிஜூாநழ)' எனபதனறே முதலில பரதிஜ்ஞை செயயபபடடது? அது உபபாதநம செயயபபடடது எனறு முடிகபபடுகினறது.

ஸவ ஷுவ்ஸ்ய ப்ரஹ்ம காய ஷுக்வ ப்ரதிவாஷுநெந—" தத் ஸத்யழ ", எனனும வாக்யதிறகு ஒரு விசேஷாதம சொலலுகிறா. 'கீழ உபபாதிதிருகிற படி பரபஞ்சம முழுவதும பரஹம காயமாக இருந்துகொணடு அதனாலேயே பரஹ்மாதம கமாக இருகிறபடியால, பரபஞ்சம பரஹமதைப போல ஸதயம எனறே சொலலவேண டும, பரபஞ்சதை ஸதயம எனறு சொலவதும இநதக காரணத்தாலேயே, மறற எவ வித காரணதாலுமனறு' எனபதுதான அதன பொருள அதாவது—ஸத்ஸத்யழ எனபதறகு ஜகத ஸதயம எனறு பொருள எனறு சொனன தாயிறறு.

"தத்ஸத்யம்" இத்யுக்தம், யதா த்ரவ்யாந்தர வ்யவச்சேத த்ரவ்யாந்தர நிரஸந மத்யுக்தம் ॥

ஸத்யமாக இருக்கும தனமை ஏறபடுமனறே? இதுதான "தத்ஸத்யம்" என்பதன் அர்தம். தருஷடாந்தத்திலும,மணணின விகாரமாகிற குடம முதலிய எலலாப பொருள களுக்கும அவைகள மண்ணை ஆதாரமாக (ஸ்வரூபமாக) உடைததா யிருபபதனாலேயே ஸத்யத்வம் ஏற்படுகின்றது.

யதா த்ரவ்யாந்தர—தார்ஷடாந்திகமெலலாம தருஷடாந்தத்திறகு அநுகுண மாக இருக்கவேணடு மனறே? இவ்விடதில 'மண' 'குடம' இவைகளை தருஷடாந்த மாகச் சொலலி இருகிறபடியால, 'தத்ஸத்யம்' எனபதற்கு, தருஷடாந்தத்தில் குடம் முதலியவை ஸத்யமாக இருக்கவேணடுமெ எனபது கருத்து.

இவ்வாறு ஸத விசேஷணைகளுக்கு ஸவிசேஷ பரத்வம நிரூபிக்கபபடட்து இந்த நிரூ பணத்தைச் சற்று கவனிபபோம. "தத் சத்" எனனும வாக்யத்திறகு 'ப்ரஹ்மம் அதுதான' எனபது அர்தம, அதாவது—'இரணடும ஒனறே' எனறு சொன்ன தாயிற்று. எபபடி ஒனறு எனனில், ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமானதால ஸ்வரூபத்தாலே யே இரணடு மொனறு எனறு சொல்வது அஸங்கதம எனபது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய நிரூபணம். நிர்விசேஷத்த தனமையை ஒதுக்கொணடு ஸ்வரூப ஐக்யம சொலலும் பக்ஷத்தில, "தத்" "சத்" எனனும பதங்களுக்கு வெவ்வேறு ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள ஸமபவிக்கமாட்டாவாதலால ஸாமாந்தாதி கரணயமே லபிதிக்காது எனபது ஒரு அஸாங்கதயம மற்றொரு அஸாங்கதயம என்ன வெனறால—உபகரமத்தில நிமித்தகா ரணமாயிருக்கும தனமை உபாதானகாரணமா யிருக்கும தனமை அந்த தனமை களுக்கு உபயோகியாக இருக்கும ஸாவஜ்ஞத்வம முதலிய குணங்கள இவைகளெல லாவற்றையும பரப்ரஹ்மத்துக்கு பரதிபாதிக்கும வாக்யங்கள இருக்கிறபடி யால, இந்த வாக்யத்திலுள்ள 'தத்' எனனும சப்தம அப்படிப்பட்ட பரப்ரஹ்மத்தையே பராமர்சிக்கவேணடும, அப்படிப பராமர்சித்தால பரப்ரஹ்ம ஸவிசேஷமாகுமே தவிர நிர்விசேஷமாகாது என்பதுதான. தவிரவும ஸாவஜ்ஞத்வம முதலிய குணங்களுக்கு விருத்தமாயுள்ள அவித்யாச்ரயத்வம கல்பிக்குமபடியும பரஸங்கிக்கும ஆகையால, ப்ரஹ் மம நிர்விசேஷமென்று சொலலி இந்த வாக்யத்துக்கு ஸ்வரூப ஐக்யத்தைப பொருளாகச் சொலவது ஸாத்யமில்லை என்று சொனனதாயிற்று. ஆனால வேறு எப்படி ஐக்யம சொலலலாம எனனில, பரப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷம எனபதை அங்கீகரித்து, 'சத் தத்' எனனும பதங்கள இரணடும பரப்ரஹ்மத்தையே அவகாஹிக்கின்றன வென்றும, ஆனால

"ஹரி" எனபது ஜகதகாரணமாயும நிரவதயமாயுமிருககும பரஹமதததைக குறிககையில 'கவி' எனபது ஜீவாநதாயாமியாக இருககும பரஹமதததைக குறிககினறதெனறும சொனனால ஜகயம உபபநநமாகிவிடுமெனறே? பரவருததி நிமிததஙகள வெவவேறுக இருககிறபடியால ஸாமாநாதிகரணயம ஸவரஸமாக ஏறபடுகினறது, ஸாவஜ ஞதவாதி குணஙகளும அபாதிதஙகளாக நிறகினறன, அவைகளுககு விருததமான ஒரு கலபனையும அபேகஷிதமிலலை. ஆனால கவி எனபதறகு ஜீவாநதாயாமியான ப்ரஹம ததை எபபடி பொருளாகக கொளளலாம எனறு ஆகஷேபிததால, "கவெநந ஜீவெ நாதநாடநா வ்யவிஸ்ய" எனனும வாகயததால பரபனசம முழுவதறகும பரஹமாத மகதவம வயகதமாகச சொலலபபடடிருககினறது எனபது ஸமாதானம் அநதக காரணத தாலேயே ஸகல சபதஙகளும அசித ஜீவன இவைகளுடன கூடிய பரமாதமாவையே சொலலுகினறன ஆகையால இநத அதநதமே ஸங்கதம எனறு நிரூபணம செயயப படடதாயிறறு தவிரவும, 'பரஹமம காரணம, ப்ரபனசம காரயம' எனபதை அறியாமல, எவவிதம ஒனறைஅறிநதால எலலாமஅறியபபடடதாகிவிடும எனறு ப்ரமிததிருநத சவேத கேதுவுககு, அவா பிதா, பர பரஹ்மமே தனது விசேஷணமசததால பரபனசமாக அவஸ தீதமாக இருககினறதெனறு சொலலி, தருஷடாநதததைககொணடு காய காரணஙகளுக குளள அபேதததை உபபாதிதது, உடாதாநகாரணம நிமிதத காரணம இரணடும அவனே எனறும பரபனசம முழுவதறகும ஆதாரமும அவனே நியநதாவும அவனே சேஷியும அவனே எனறும நிரூபிதது, உபஸமஹாரததில இபபடிபபடட அபேதததை உபதேசிப் பதுதான ஸங்கதமாகும இபபடிபபடட உபதேசமும இவவிடததில காணபபடுகினற படியால, இநத ஸதவிதயையை ஸவிசேஷ பரமெனறே சொலலவேணடும. வேத வாக் யஙகளின தாதபாயததை நிணயிபபதில,

"உவகூஸொவ ஸம்ஹாரா வஹ்யாஹொட வ்ஸிவ்ருதா ஹழு ।
ஸயழுவாஹொவவதீ அ ழிம்மம தாதூயழு நிணழுயெ ॥"

எனகிறபடி, உபகரம உபஸமஹாரஙகள அப்யாஸம அபூவதை பலம அாததவாதம உபபததி இவை லிஙகஙகள ஆகவேணடும. இவவிடததில உபகரமததிலும (அதாவது ஆரமபததிலும) உபஸமஹாரததிலும (அதாவது-முடிவிலும) விஷயம ஸவிசேஷமே தவிர நிரவிசேஷமனறு எனபது கீழ விவரிததிருபபதிலிருநது விளஙகும. அமமாதிரியே "தத்ஸ்ருஷ்டி" எனனும வாகயம ஆவருததி செய்யப்பட் டிருபபதால அப்யாஸமும, இதிற சொலலபபடட விஷயம வேறு பரமாணஙகளால பரதி பாதஙகளாகா வாகையால அபூவதையும, இநத விதையிற சொலலியிருககிறபடி உபா ஸகிகிறவனுககு மோகஷம பல மெனறு "தமேவ தாவ தெவவிதி" எனறு கடைசி

ஸொயக வாக்யாத்யவி நிரவத்யம் ஸவ-ஸகல்யாண ம-ணாகரம் வரம் ப்ரஹ்ம ஸொயயஞ்சி।

ஸொயக.....ஸொயயஞ்சி—சோதக வாகயங்களும,எவவித ஹேய குணங்களும்மற்றும ஸமஸ்த கலயாண குணங்களுகும் இருப்பிடமாகவும் இருகும பர ப்ரஹ்ம மதனையே சோதிகின்றன.

யிற் சொலலப்படுகிறபடியால பலமும, பிதா புதர ஸமவாத ரூபமாக இருகிறபடியால ஆதத்வாதமும, மணபிண்டம முதலிய தருஷ்டாந்தம இருகிறபடியால உபபத்தியும ஆக ஆறுவித தாதபாய லிங்கங்களும இவவிடத்தில இருகின்றன வெனபனைக கண்டு கொளக.

ஸொயகவாக்யாத்யவி—இதுவரையில காரண வாகயங்களைக் கொண்டு ப்ரஹ்மம ஸவிசேஷமே எனபதை ஸ்தாபித்தார. இபபொழுது சோதக வாக்யங்களும் பரஹ்மதனை ஸவிசேஷமாகவே பரதிபாதிகின்றன என்று சொலலுகிறார்.[காரண வாக யம் சோதக வாகயம் எனபதன விவரணங்களை 29-ம் ட்ககத்திற் காண்க.] "ஸத்யம் ஜ்ஞான மநந்தம் ப்ரஹ்ம", "நிம-ர்ணம்", "ஸத்யகாமஃ", "ஸவஸ்மாத்வாவா" இவை முதலான வாகயங்களெலலாம சோதக வாகயங்கள. நிரவத்யத்வ—இந்தச் சோதக வாகயங்களுட் சில பரஹ்மம குணமறறது என்றும மறறும் சில அது குணத்துடன கூடியதென்றும சொலலுகிறபடியால, இவை எவவிதம பரஹ்மதனை ஸவிசேஷமாக பரதிபாதிகின்றன எனில, மீமாம்ஸா ந்யாயங்களைக கொண்டு அந்த வாக்யங்களுகது அர்த்தம செயயுமபொழுது அவவிதம தாத்பாயம ஏற்படுகின்றது என்று சொலலுகிறாகள. "நிம-ர்ணத்வ" என்று சுருதியில ஸாமாந்யமாக குணமே நிஷேதிகப்படடிருந்த போதி லும், ஸவஸ்மாத வாவ்ஹா என்று மறறும் சில விடங்களில ஹேயகுணங்கள நிஷேதிகப் பட்டிருகிறபடியால, அந்தக குண ஸாமாந்ய நிஷேதம அந்த ஹேய குண நிஷேதத்தி லேயே பர்யவஸிகக்வேண்டும. இந்தத் தாத்பாயத்தை மநஸ்ஸில வைத்துகொண்டே இவவிடத்தில 'நிரவத்யம்' எனனும பதத்தை பரயோகித்திருகிறார. இந்தப பதத் திற்கு ஹேயகுணமற்றிருகும தனமை எனபது பொருள்.

ஸவ-ஸகல்யாண ம-ணாகரத்வ—ச்ருதிகளில "ஸத்யகாமஃ ஸத்ய ஸம் கல்பஃ" என்று ப்ரஹ்மத்திற்கு மங்கள குணங்கள விஹித்துள்ளதால் "நிம-ர்ணத்வ" என்னுமிடத்தில் சொலலப்பட்டிருகும குண நிஷேதம அந்த மங் கள குணங்களைத் தவிர்த்த மற்றை ஹேய குண விஷய மென்று ஆகிறது. இதை ஸூசிப பதற்காகவே 'ஸகலகல்யாண ம-ணாகரத்வ' எனனும பதம இவவிடத்தில ப்ர யோகிகபபட்டிருகிறது. இவை யெலலாவற்றையும ஆலோசித்துப் பார்கும பொழுது சோதக வாக்யங்கள ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாக ப்ரதி பாதிகின்றனவென்றே சொல்ல வேண்டும.

ஸவ-ஸ்வரூபநிரூபகாநாம தர்மாணாம் மத்யே ப்ரதமம் ஸ்வரூபம் தத்தஸ் ஸ்வரூபநிரூபகாநாம தர்மாணாம் மத்யே ப்ரதமம் ஸ்வரூபம் ஹ்யஸ்ய வஜ-ஸ்வரூபநிரூபகத்வாத் நிர்-விசேஷ வஸ்து ஸித்தீயதி ।

ஸவ-ஸ்வரூபம்.....ஸித்தி:—ஒவ்வொன்றுக்கும் எதிரிடையாய இருக்கும் ஆகாரத்தை அந்தந்தப் பதங்கள் போதிக்கின்றன என்று ஒத்துக்கொண்டபோதிலும், அந்தந்த எதிரிடையான ஆகாரங்களின் தன்மையிலுள்ள பேதம் அவாஜ்ஞேயமாக இருக்கிறபடியால், நிர்விசேஷ வஸ்து என்பது ஸித்தியாது

இவ்விதம் ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களும் ஸவிசேஷ பரப்ரஹ்மத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்று உபபாதித்துவிட்டு, இனி நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தீயைத தூஷிக்கிறார்.

ஸவ-ஸ்வரூபநிரூபகாநாம தர்மாணாம் மத்யே ப்ரதமம் ஸ்வரூபம்—இந்தப் பதம் "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்பது முதலிய ச்ருதி வாக்யங்களைத் தழுவி எழுதப்பட்டுள்ளது இந்த ச்ருதிகளுக்கு அத்வைத மதஸ்தர்கள் ஒருவிதமாகவும் விசிஷ்டாத்வைதிகள் மற்றொரு விதமாகவும் அர்த்த விவரணம் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு அர்த்தங்களையும் நாம் அறிந்துகொண்டாலொழிய இவ்விடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய காரரால் செய்யப்பட்டுள்ள உபபாதனம் விளங்கமாட்டாதாதலால், இப்பொழுது இந்த அர்த்தங்களை விசாரிக்க ப்ராப்தமாகின்றது

முதலில் "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்னும் வாக்யத்திற்கு விசிஷ்டாத்வைதிகள் சொல்லும் அர்த்தம் ஆவது—"யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே" என்பது முதலான காரண வாக்யங்களால் ஜகத்தின உத்பத்தி முதலியவைகளுக்குக் காரணமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தின ஸ்வரூபம், மற்றை எல்லாவற்றின் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது இந்த சுருதி வாக்யத்தால் சொல்லப்படுகின்றது என்பதுதான. இதில் 'ஸத்ய' என்னும் பதத்திற்கு ஸத்தையை (இருப்பை) உடையது என்பது பொருள. அதாவது—அதனுடைய ஸத்தை மற்றொன்றையும் சார்ந்ததன்று, நிருபாதிகம விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமுமன்று, வேறு பெயரை அடைவதற்கு யோக்யமான வேறு அவஸ்தையின் யோகம் அதற்கு இல்லையென்று சொன்னதாயிற்று. அசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் பகவத் ஸங்கல்பாதீந ஸத்தை முதலியவைகளை உடையவை; அவை விகாரத்திற்கும் ஆஸ்பதம. அசேதநத்துடன ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயுள்ள சேதந வஸ்துக்களும் அப்படிப்பட்டவைகளே ஆகையால அவைகளெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் வேறு பட்டது ப்ரஹ்மம என்பதை இந்த 'ஸத்ய' என்னும் பதம சொல்லுகின்றது. 'ஜ்ஞாந' என்னும் பதத்திற்கு ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக உடையது என்பது

பொருள, ஜ்ஞாநததை ஸாரமான குணமாக உடையது எனபதும பொருள ஆகும. ஆத மாகளெலலாவறறிறகும ஜ்ஞாநமே ஸவரூபம, அறியும குணமும அவைகளுககுஉணடு இவ்விடதில ஏற்படும ஆதததெனனவென்றால. நிதயம அஸங்குசிதமாய (அதாவது ஒருபொழுதும எவவித குறைவுமறறதாய) உளள ஜ்ஞாநமொனறையே ஆகாரமாகவும குணமாகவும உடையது எனபது பொருள. அசேதந வஸதுகளுககு ஜ்ஞாநாகாரத தனமை இலலை, அசேதநங்களுடன ஸமஸரூஷடமாயுளள சேதந வஸதுகளுககு அஸங குசிதமான ஜ்ஞாநம இலலை, அசேதநங்களுடன ஒரு காலதில ஸமஸரூஷடமாயும பிறகு மோக்ஷததை அடைநதும இருகும முகதாகளுககு நிதயம அஸங்குசிதமான ஜ்ஞாநம இல்லை. ஆகையால, முகதருளபட இவாகளெலலாரையும காடடிலும வேறு படடது ப்ரஹமம எனபதை இநதப பதம குறிககின்றது 'சுநதெழ' எனனும பததிறகு 'அள வற்ற' எனபது பொருள. அதாவது—தேசததாலும காலததாலும வஸதுவிலும ஸமபவிகககூடிய பரிசசேதம எனபது யாதொனறு உணடோ அது அறறிருப்பது எனறு சொன்னதாயிறறு. 'இது இவவிடதில இருக்கிறது, மறறொரு இடதில் இலலை' எனறு பரிச்சேதிபபதறகு அசகயமாயிருககும தனமை தேச அபரிசசேதம, 'இது இபபொழு திருககினறது, மறறொரு பொழுதில இலலை'எனறு பரிச்சேதிபபதறகு அஸாஹறமாயிருக கும் தனமை கால அபரிசசேதம, 'இது இது அனறு' எனறு பரிச்சேதிபபதற்கு அஸாஹற மாயிருககும தனமை வஸது அபரிசசேதம. ஒரு பொழுதும அசேதந ஸமஸாகதம பெறுமலும அநதக காரணததால நிதயம அஸங்குசிதமான ஜ்ஞாநமொனறையே ஆகார மாகவும குணமாகவும உடைததாயும இருககும நிதயாகள, பகவத ஸங்கலபா தீநாகளாய இவ்விதமாயுளள தேச காலவஸது விஷயமான பரிச்சேதததை உடையவாகளானபடியால, ப்ரஹ்மததைக் காடடிலும வேறுபடடவாகள, அதாவது அநத நிதயாகளைக காட்டிலும வேறுபட்டது பரஹ்மம எனறு சொனன தாயிறறு இதுதான 'சுநதெழ' எனனும பதததின கருதது. ஆகையால, இநத ச்ருதியால, 'பரஹமததின ஸவரூபம மறறை எலலா வறறின ஸவரூபதததைக காடடிலும வேறுபடடது (வயாவருததம)' எனபது ஏறபடுகின றது. இது தான விசிஷடாதவைதிகளின ஆததம. 'ஸுதெழ' 'ஜ்ஞாநழ' 'சுநதெழ' ஆக இமமூனறு விசேஷணங்களும, மறற வஸதுகளுக்கும பரஹமததிறகு முளள வய தயாஸதததை எடுததுக காடடுகினறன எனபது அவாகளுடைய கருதது. உணமையாகவே விசேஷணங்களெலலாம வயாவாததகங்களே.

'ப்ரஹ்மம எனனும வஸது நிரவிசேஷம, அதாவது எவவித பேதமுமறறது, அதாவது ப்ரஹ்மததைககாடடிலும வேறுபடட வஸது ஒனறும இலலை' எனனும கொள கையைக கொணடிருககும அதவைதிகள இநத ஆதததிறகு இணங்கா, இணங்குலை

பேதத்தை ஒத்துக கொள்ளுமபடி பரஸங்கிகும. ஆகையால, இந்த சுருதிகு அவாகள சொலலும அர்த்தம வேறு அதாவது—'ஸத்யம்' எனனும பதம *அஸத யத்தின அபாவத்தையும, 'ஜ்ஞானம்' எனனும பதம அஜ்ஞானத்தின அபாவத்தையும, 'அநந்தம்' எனனும பதம் பரிச்சேத்தத்தின அபாவத்தையும குறிக்கின்றன எனபதுதான. இவ்விதம இந்த மூனறு பதங்களும தம தமகு எதிரிடையான தனமையைப போதிப பித்துக்கொணடு அந்தந்தத தனமையின அபாவத்தைக குறிக்கிறபடியால எவ்வித பேத மும ஒத்துக கொணடதாக ஆகிறதிலலை அபாவங்களெலலாம ஒனறே எனபது சாஸ்த்ரஜ்ஞாகளுடைய ஸமயம. இதுதான இந்த இரணடு மதஸ்தாகளின் அர்த்தங்களுக்கும பரஸபரமுளள முக்யமான விசேஷம. ஊனறிப பாக்கும்அளவில இந்த வ்யத்யாஸம கேவலம சப்தத்தில மாத்ரம இருபபது போலவே தோனறும் இருந்த போதிலும இதற்கும பெரிய பராத்தாந்யம கொடுக்கப்படடிருக்கின்றது.

இவ்விடத்தில ஸ்ரீபாஷ்யகாரா செய்யும விசாரம என்ன வெனறால— 'ஸ்வ-ஶப்த-வ்யக்தீகாகாரதா வொய்நைஷ்டவி'—எலலாப பதங்களும தம தமகு எதிரிட யான ஆகாரத்தின தனமையைப் போதிபபிக்கின்றன எனபதை நாம அங்கீகரித்தபோதி லும, 'தத்தத்-வ்யக்தீகாகாரதாயாம் ஹ்ருஷ்யே ஸ்வஜ-ஶப்தாநியங்வாக்' —அந்தந்த எதிரிடையான ஆகாரத்தின தனமையிலுளள பேதத்தை ஒத்துக்கொளள வேண்டியது அவசியமாதலால, 'ந நிவி-ஶ்ரொஷ வஹ்நி-வஹ்நிஃ'—பேதமிலலாத ஒரு வஸ்து ஹித தீக்கமாட்டாது. அதாவது—ஒவ்வொரு பதமும தனதன ஸஹஜமான அர்த்தத்தை உணர்த்தவேண்டுமே ஒழிய, எதிரிடையான அர்த்தத்தை உணர்த்திக்கொண்டு அதன அபாவத்தைக குறிக்கின்றது என்று சொலவது ந்யாய விருத்தம அப்படியே அதை ஒத்துக்கொண்டாலும, அந்தந்த பரத்யக்காகாரத தனமையில (எதிரிடையான ஆகாரத தனமையில) உளள பேதத்தை எவ்விதம அபலபிக்கக்கூடும என்று கேட்டதாயிற்று.

ஒவ்வொரு பதமும தன தன ஸஹஜமான அர்த்தத்தை மாத்ரம குறிக்கும் என னும ஆக்ஷேபத்திற்கு அத்வைதிகள சொலலும ஸமாதானமாவது—'வெளுப்பு' என்று வ்யவஹரிக்கும்பொழுது 'கறுப்பிலலாதது' எனபது எவ்விதம தோனறுகிறதோ, அம மாதிரியே 'ஸத்யம்' என்று சொலலும பொழுது 'அஸத்யமிலலாதது' எனபது தோனறக் கூடும எனபதுதான தாத்பர்யடீகையில சப்த ஸ்வாரஸ்யத்தாலே எதிரிடையான அர்த தமும அதன வ்யாவருத்தியும தோனறுகின்றன, பரமார்த்தத்திலோ அம்மாதிரியான சப்த ஸ்வாரஸ்யமிலலை. அவ்யவதானமான அர்த்தத்தைச சொலலும சப்தம எப்படி வ்யதிரே கத்தின வழியாகத தனது அர்த்தத்தைக காட்டும? எனபது இதற்குமேல் செய்யப்படும்

ஆக்ஷேபம தவிரவும 'வெளுப்புதனமை' எனபது ஒரு வஸதுவின தாமம; ஆகையால அதன ஸவரூபமே வயாவருததியாகக கூடுமம, பரஹமமோ'வெனறுல மற்ற ஒரு பொருளுக கும தாமமனறு, ஆகையால பரஹ்மததினிடததில ஸவரூபமே வயாவருததி எனறு சொல வது ஸாத்யமிலலை, ஸவரூபதததைக காடடிலுமவ்யாவருததி வேறு எனறே ஒததுககொளள வேணடுமம.

அதவைதிகள, கீழ விவரிததிருககும மாதிரி ஆதமம சொலவதறகு மறறும ஒரு காரணமம உணடு. ஒரு வாகயததில இரணடு மூனறு விசேஷணஙகளுடன ஒரு விசேஷ யம இருநதால, அநத விசேஷணஙகளுககு நாம பேததததை ஒததுககொளளுமம பகஷத் தில விசேஷயமும பிரமம என்று ஒததுககொளள பரஸஙகிகுமம. "வெணைா உஸ்ரஸ் வாணை-ுபயுமொ மளஸ்" (ஒடிநத கொம்பை உடையதும, கொம்பிலலாததும், ஒடி யாத கொமபை உடையதுமான மாடு) எனனும வாகயததில எபபடி விசேஷணஙகளு டைய பேதததால விசேஷ்யமும பேதிககின்றதோ, அபபடியே பரகருததில விசேஷண பேதததால வெவவேறு பரஹ்மததை ஒததுககொளளவேணடி வரும. 'ஸதயம' முத லிய விசேஷணஙகளுககுப பேதததை ஒததுககொளளாமல, கீழ் விவரிததிருபபது போல அதனதன பரதயகாகாரததின போதநததை ஒததுககொணடுவிடடால விசேஷய பேதம ப்ரஸஙகியாதாகையால, அம்மாதிரி அவாகள அாதநம சொல்லுகிறாகள. தவிரவும அவா கள, ஸாமாநாதிகரணயம எனபதை வஸது மாதர ஜகய பரமெனறு ஒததுககொணடிருககி றாகள அதாவது-விசேஷணைதததையே பரிதயஜிததுவிடடு, விசேஷ்யதறகு மாதரமுளள ஜகயமே ஸாமாநாதிகரணயததிறகுப போதுமானது என்று சொன்னதாயிற்று. கீழ்ச சொலலியிருககிறபடி அாதநம சொனனலொழிய அநத ஸாமாநாதிகரணயம வேறுவித மாக உபபநநமாகாதாகையால், அவாகள இமமாதிரி அாதநம சொலலி அநத அாதந்த தைக கொணடு நிரவிசேஷ வஸது உணடு எனபதை ஸாதிககிறாகள. இநத வாதததில நாம கவனிககவேணடிய அமசஙகள இரணடு. முதலில, விசேஷண பேதததால விசேஷ்யபேதம எனபது பரஸபர விருததஙகளான விசேஷ ணஙகள இருககும இடததில மாதரம ஸமபவிககுமம. 'ஒடிநத கொமபை உடையது' 'கொம்பில்லாதது' 'ஒடியாத கொமபை உடையது' என்பவை பரஸ்பரம் விருதத்ஙகளான விசேஷணஙகள ஆகையால அவவிடததில வஸ்துவின் பேதத்தை ஒததுககொளளவேணடும என்பது அவச்யமே. ஆனால, அம்மாதிரி பரஸபரம் விருதத மற்று, "ஸ்யாவொ யுவா மொஹிதாவெஷா ெவவஷ்துஸ்" (கறுப்பாயும யுவாவாயும் சிவநத கணணை உடையவனுமான தேவதததன) எனபது போல இருககும வாகயஙக ளில் விசேஷண பேதததால வஸது பேதம எனபது ஏற்படவேணடுவதில்லை. 'ஸத்

நந்ந அ ஜ்ஞாநஸாத்ரம் ப்ரஹ்மதி ப்ரதிவாதிநெ நிவி-ருத்யர்த்ஹ ஜ்ஞாந ஸாத்ரம் ப்ரஹ்மதி நிஷ்ட்யதெ। நெநவ்ர। ஸ்வரூப நிரூபண யர்த்ஹ-ம்வெந ।ஹி ஸ்வரூபவர்வி ப்ரதிவாத்யதி, மவாதி ப்ரஹ்மவத் ।

நந்ந.....ப்ரதிவாத்யதி—பரஹ்மம ஜ்ஞாநமாதரமே எனறு பிரதிபாதிகபட்டால அது நிர்விசேஷ ஜ்ஞாநமே என்று நிச்சயிக்கப்பட வேண்டாவோ? எனனில், அபபடி நிச்சயிகக வேணடுவதிலலை ஒரு வஸ்துவின ஸ்வரூபததை நிரூபிததுக காணபிககும தாமதததைச சொலலும சபதஙகளெல லாம அந்தத தாமதததை பாதி பாதிததுககொணடே ஸ்வரூபததையும ப்ரதிபாதிகினறன எனறே ? 'ஸளஃ' (பசு) முதலிய சபதஙகள அவவிதமே ஸ்வரூபததை பரதிபாதிக

யம' 'ஜ்ஞாநம்' 'அநநதம' எனனும விசேஷணஙகள பரஸபரம விருததஙகளலல ஆகை யால, விசேஷ்ய பேதம ஸம்பவிதது விடுமே எனறு பயபபடக காரணமிலலை இரண டாவது, வஸது ஐகயம சொல்லும இடஙகளிலெலலாம, ஒரு வஸதுவை முதலில ஒரு விசேஷணததுடன கூடியதாகவும பிறகோ மறறோரிடததிலோ வேறொரு விசேஷணத துடன கூடியதாகவும கரஹிதது, அதறகுப பிறகே அவை இரணடும ஒனறு எனறு சொலலுகிறோம 'ஸொ2யம் தெவதத்தஃ" (அநத தேவதததனே இவன)எனறு சொல லும் இடததில, தேசாநதர காலாநதர ஸம்பந்தியாக இருககும தேவததனும இநத தேச இநதக காலஸம்பநதியாக இருககும தேவததனும ஒருவனே என றனறே நாம வயவஹரிககிறோம ? அப்படி சபதஙகளின பரவருததிக்குக காரணமாகச சில விசேஷணஙகளை முதலில கரஹிதது, பிறகு அவைகளைப பரிதயஜ்ஜிதே ஸாமாநாதி கரணயததைச சொலலுகிறோம எனறு சொனனால, ஸாமாநாதிகரணயததுககுத தாதப ரயமே இலலாமல போயவிடும. ஆகையால, ஸாமாநாதிகரணயததை வஸதுமாதர ஐகய பர மெனறு சொலலாமல, யதார பூதஙகளான பிந்ந விசேஷணஙகளுடன கூடியிருககும வஸதுவின ஐகய பரமே எனறு நாம சொலல வேணடும. அப்படிப்பட்ட ஐகயததை ஸதாபிப்பதற்கு விசேஷண பேதம பாதகமனறு. இதுதான விசிஷடாதவைதிகளின விததாநதம. இநத அாதத்ததை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரே இவவிடததில விசதமாக உப பாதிகிறார

நந்ந அ ஜ்ஞாநஸாத்ரம்—இப்பொழுது வேறு ஒரு ஆக்ஷேபததை பரஸதாவிக கிறார். 'ஒரு ஜ்ஞாநம மற்றொரு ஜ்ஞாநததிறகு ஆச்ரயமாகாது. ஆகையால ப்ரஹ்ம ததை ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமெனறு ஒத்துககொளளும பொழுது, அநத பரஹ்மம ஜ்ஞாந குணகம என்பது நிஷேதிகபட்டதாகிறது. அதாவது பரஹ்மம நிர்குணம எனறு சொனனதாயிறறு' எனபது தான அநத ஆக்ஷேபம.

தஶாஹ ஸூத்ரகாரः—"தஜ்ஞ வாரக்வா தத்யவஜெபः ; வ்ராஜ்ய வக்" உதி । ஜ்ஞாநமாண வாரக்வா ஶாதஜெநா ஜ்ஞாநஶித வ்யவஜெபः ;

கினறன. ப்ரஹ்ம ஸூத்ரகாரரும அபபடியே சொலலியிருக்கிறா. "தஜ்ஞாணவா ரக்வா தத்யவஜெபः வ்ராஜ்ய வக்" ஆதமா எனபது ஜ்ஞாநம எனனும

ஜெநவழி—அநத ஆக்ஷேபததிறகு ஸமாதாநம சொலலுகிறா. ஒரு ஜ்ஞாநம மற்றொரு ஜ்ஞாநததிறகு ஆசரயமாகாது எனபது ஏன? அது அபபடி ஆகும எனபது ச்ருதிகரும விருததமனறு, யுகதிகரும விருதமனறு சருதி, பரஹ்மததை ஜ்ஞாந ஸவ ரூபமெனறு சில இடஙகளிலும ஜ்ஞாநகுணகமெனறு மற்றும சில இடஙகளிலும சொலலுகினறது. இவ்விதம சருதி சொலவதை நாம கவனிததால், ச்ருதி பின்வரு மாறு ஒரு நயாயததை அவலமபிததிருபபதாக நாம அறிவோம. அதாவது—ஒரு வஸது ஒரு குணததை ஸாரமாக உடைததாயிருகரும பகுததில, அநத வஸதுவை அந தக குணதததைக கொணடே நாம வயபதேசிகலாம எனபது தான. அநத நயாயதததைக கொணடே சருதி, ஒரு இடததில பரஹ்மம ஜ்ஞாநததை குணமாக உடைததாயிருக கிறதெனறும மறறும ஒரு இடததில அது ஜ்ஞாந ஸவரூபமெனறும சொலலுகின றது. ஆகையால ஒரு ஜ்ஞாநம மறறொரு ஜ்ஞாநததிறகு ஆசரயமாக இருகக்கூடும் எனபது சருதிகரு ஸமமதமே அது யுகதிகரும யுகதமே ஏனெனறால, ஜ்ஞாநம எனடதை ஒரு வஸதுவுகரு தாமமெனறே எலலாரும ஒபபுக கொணடிருகிறாகள. அப படி தாமமாக இருகரும ஒனறு எவவித வஸதுவையும பரதிபாதிக்க அரஹம. ஆகையால, அநதத தாமம மாதரம இருகினறது எனறு சொலவது ஒரு வஸது வும இலலையெனறு சொலவதறகுத துலயமாகும. அது எலலாருகரும அநிஷ டம. ஆகையால, அநத ஜ்ஞாநம மற்றொனறை ஆசரயிததே நிறகவேணடும. அநத ஆச ரயம ஜ்ஞாந ஸவரூபமெனறு சருதி சொலலுகிறபடியால நாம, பரஹமம ஜ்ஞாநததை ஸவரூபமாக உடைததாயிருபபதுடன குணமாகிற ஜ்ஞாநததையும உடைததாயிருககி றது எனனும கொளகையைக கொணடிருகிறோம. பரஹமம ஜ்ஞாந ஸவரூபம எனறு சொலலும சருதி பலதததைக கொணடு அநத ஜ்ஞாநமாகிற தாமம ஒரு வஸதுவை யும ஆசரயிகாமல நிறகினறது எனறு சொலலகூடாதோ? எனனில, மற றும சில விடஙகளில 'பரஹமம ஜ்ஞாநததை உடையது' எனறு சொல்லும ச்ருதி பலததைகொணடு அநத ஜ்ஞாநம பரஹ்மமாகிற வஸதுவை ஆச்ரயிததே நிறகின றது எனறு ஏன சொலலகூடாது? எனறு திருமபக கேடகலாம. உணமையாகவே, ஜ்ஞாதருதவததைச சொலலும சருதிகரு அநுகுணமாகவே ஜ்ஞாந ஸ்வரூபதவ தைச் சொலலும ச்ருதியை நயிப்பிக வேணடும, ஜ்ஞாதருதவ ச்ருதிகள அவவளவு அதிகமாக காணபடுகின்றன. "ஹியஹாம ஹ்யாஉ யீயஹுஶ்" (எவை அதிகமாக காணப்படு கினறனவோ அவைகளுகரே பலாதிகயம) எனபது மீமாமஸகாகளின நியாயம.

யஸ்ய "ப்ராஜ்ஞ" "ப்ரஹ்மணா விவக்ஷிதா" "யः ஸர்வஜ்ஞः ஸர்வவித்" இதி ஸர்வஜ்ஞ வசன ஜ்ஞாந மூல ஸாமர்த்யேந "ஸத்யஂஜ்ஞாநம்" இதி வ்யவஸ்஥ாபிதம். "யாவதா ஹாவிக்ஷுர்வா நம ஶொஷம்" இதி ச ஸங்கோசகாரः। ஜ்ஞாநஸ்ய ஸர்வமவஸ்து நிர்மலவித்வ நித்வ

குணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால, ஆதமாவுக்கு 'ஜ்ஞாநம்' எனறே வய பதேசம ஏறபடுகினறது. சருதியில ஆதமாவான து 'பராஜ்ஞன' எனறும், 'விபசசித தான பரஹமம' எனறும, 'ஸாவஜ்ஞன' எனறும, 'ஸாவவித' எனறும் சொல்லப்படடிருக் கிறதனறே? ஸாவஜ்ஞருக்க இருபபவனுக்கே ஜ்ஞாநம எனனும குணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருககும தனமை ஸமபவிககுமாதலால, அபபடி ஸாவஜ்ஞருக்க இருககும அந்த ஆதமா 'ஜ்ஞாநம' எனறும 'ஸத்யம' எனறும வயபதேசிகக்பபட்ட தகுந்தது. இப் படி வ்யபதேசிபபதில 'லக்ஷணை' எனனும தோஷம வராது எனறு ஸூத்ரகாரா "யாவதா ஹாவிக்ஷுர்வா நம ஶொஷः" எனனும ஸூத்ரத்தில் உபபாதித்திருக்கிறார்.-

---

நம் ணை வாரக்ஷுர்வாக்—இது வ்யாஸ ஸூத்ரம. இது, இரண்டாவது அத்யாயத தில மூனறாவது பாதத்தில 29-வது ஸூத்ரமாகக காணப்படுகினறது. இதன அர்த்தம. "ஜீவெ விஜ்ஞாந மூணஹெய்வ வாரு ஹ்ருத்மூணக்வாக் விஜ்ஞாநலிங் ஜீவொ வ்யவஸ்஥ாபித" (ஜீவனிடத்தில விஜ்ஞாநமெனனும குணமே சலாக்ஷ்யமான குணமாக இருகிறபடியால அந்த ஜீவன விஜ்ஞாநமெனறே பேசப்படுகிறான), ப்ராஜ்ஞவக்—ப்ராஜ் ஞன போல எனபது தருஷ்டாந்தம. அதாவது-'ப்ராஜ்ஞருகிற ப்ரஹ்மம ஆநந்தகுணத்தை ஸாரமான குணமாக உடைத்தாயிருகிறபடியால எபபடி ஆநந்தமெனறே வயபதேசிகக பபடுகிறதோ அபபடியே' எனறு சொனனதாயிற்று.

யாவதா ஹாவிக்ஷுர்வாக்—ஒருகால, லோகத்தில தாமத்தைச் சொலலும சப் தங்களுக்கு அந்த தாமத்தை உடைய வஸ்துக்கள பாயந்தம லக்ஷணையால எபபடி தாத்பர் யம சொலலுகிறோமோ அப்படியே இவ்விடத்திலும லக்ஷணை ஏறபடுகினறதோ எனறு சங் கித்து, 'அபபடி லக்ஷணை இல்லை, இதைச சக்யார்த்தமெனறே சொலலவேணடும' என பதை விளக்க "யாவதா ஹாவிக்ஷுர்வா நம ஶொஷः" எனனும மற்றொரு வ்யாஸ ஸூத்ரத்தை (2-3-30) உதாஹரிக்கிறார. ஸூத்ரத்தின அர்த்தமாவது—"யஸ்ய தொ க்வாஸ்ய நாம யாவத்ஸ்வஸ்மிந்ஹாவிக்ஷுர்வா தத்ரக்வவாஸ்மிந்ஹிः மவாஸ்மி ஸர்வை வ்யக்தி நிஶ்சிஸ்ய உபஸ்ய்தெ, வஸவெவ ஜ்ஞாநஸ்ய வ்ஸ்து யஸ்ய யாவதா ஹாவிக்ஷுர்வாக் தவாயக ஸர்வை நம யஶிஸ்ணொ வ்யவஶ்ஸ்ய நம ஶொஷாய" (பசுவினிடத்தில பசுத்தனமை எனபது பசு இருக்கும வரையில இருக்கினறது, அந்த

ஜ்ஞாநஸாத்ர்ம் ப்ரஹ்ம । கயவிஷவமய்த ஊதி தெக “ய: ஸவ-ஜ்ஞ: ஸவ-ஜ்விக” ஊதய்ாதி ஜ்ஞாதய்க்ஷ ஸ்ரூதே: । “வாஸாவஸ்ய ஸக்தி வி-ஜ்வியெவ ஸ்ரூயதெ ஸ்வாஹாவிகீ ஜ்ஞாந ஬ல க்ரியா அ”, “விஜ்ஞாதாரமரெ கெந விஜாநீயாக” ஊதய்ாதி ஸ்ரூதிஸத ஸவயிமதவிஷய । ஜ்ஞாந

ஆகையால, பரமஹமானது ஞஜாநம எனறு சொலலுமிடததில ஜ்ஞாநம எனனுமை சபதமும ஜ்ஞாநமாகிற தாமததுடன கூடவே ஸவரூபததை நிரூபிககிறதே தவிர, கேவலம ஜ்ஞாந மாகிற பரஹம ஸவரூபததை மாதரம நிரூபிககினறது எனபது இலலை. இது எபபடி அறியபபடுகிறதெனறால, ஆதமாவுககு ஜ்ஞாதருதவததைச சொலலும “ய: ஸவ-ஜ்ஞ: ஸவ-ஜ்விக” இதயாதியான சருதிகளிலிருநதே வடகதமாகத தெரிகினறது “வாஸாவஸ்ய ஸக்தி வி-ஜ்வியெவ ஸ்ரூயதெ ஸ்வாஹாவிகீ ஜ்ஞாநபல க்ரியா அ”, “விஜ்ஞாதாரமரெ கெந விஜாநீயாக” இவை முதலான கணகளற சருதி

காரணததைக கொணடே பசுவைப பசு எனனுமை சபதததால நிததேசிகக முடியாதிரியே, ஆதமாவினிடததில ஜ்ஞாநம எனனுமை தாமம ஆதமா இருககுமை வரையில இருககிற படியால ஆதமாவை ‘ஜ்ஞாநம’ எனனுமை சபதததால நிததேசிகககூடுமை. அபபடி நிததே சிபபது லகஷணையாகாது) ஒவவொரு பதததிறகுமை ஸவாபாவிகமான ஆததமை ஒனறு உணடு, அநத ஆதததுடன ஸமபநதமை பெற்றுளள மறறொனறையுமை அநதப பதத திறகு ஆததமாகச் சொலவது வழககமை. ‘கஙகை’ எனனுமை சப்தததிறகு ‘கஙகாநதி’ என்பது ஸஹஜமான ஆததமை; நதியுடன ஸமபநதமை பெற்றிருககுமை கரையையுமை அநதச சப்தததிறகு ஆததமாகச சொலலலாமை. “மஞ்சாயாம வொஷ:” (கஙகைக கரையில் இடைசசேரி) எனறு பரயோகிகக முடியுமனறே? இநத ஆததஙகளுள ஸஹஜமான ஆததததைச சகயாதத மெனறுமை, அதனுடன ஸமபநதமை பெறறிருககுமை ஆததததை லகஷணை யெனறுமை சொலவாகள. (76-வது பககமை பாகக) இவைகளுள சகயாதததுமே முகியம்; லகஷணை யானது, சகயாதததுமை தாதபாயததிறகு விருதததமாக இருககுமிடததில மாதரமை அஙகீகரிகக படுமை ஆகையால, லகஷணைககு ஒரு குறைவு உண்டு அநதக குறைவு பரகருததில பரஸஙகிதது விடுமோ எனறு சஙகிதது, “யாவதாதமபாவிகஸ்வாக” எனனுமை ஸூதரததை உதாஹரிதது, ஸூதரகாரா அதை லகஷணையாகக கொளளவில்லை யெனபதைக காடடி அநதச சஙகையைப பரிஹரிககிறார.

“வாஸாவஸ்ய ஸக்தி வி-ஜ்வியெவ ஸ்ரூயதெ ஸ்வாஹாவிகீ ஜ்ஞாநப லக்ரியா அ”—பரஹ்மததின சக்தி எலலாவறறையுமை காட்டிலுமை உதகருஷடமை, பல விதப்பட்டது, அதன ஜ்ஞாநமை பலமை கரியை எலலாமை அதறகு ஸஹஜமே. இது உப

ஸ்ய யஜுஶாகாத்ரகூவா ஋ஜுஶாகாத்ரலெஶ்யகஸ்ய வஸ்துகூ ப்ரதிவாஜநாந வவதெஸ்ய தச்ச। கத. ஸத்யஜ்ஞாநாதிவஜாநி ஷ்வாயு ஸுமதஜ்ஞாநாதி விபரிஷ் ஶெவ ப்ரஹ்ம ப்ரதிவாஜயதி।

'தத்கூழ்' ஜதி ஷயொஸ்வி வஜயொ: ஷ்வாயு ப்ரஹாணைந நிவி

களிலிருந்தும இது கனஸ்ரக ஏறபடுகினறது. தவிரவும், ஜ்ஞாநம் எனபது கேவலம நாமம, அபபடி கேவலம நாமமாக இருககும அது ஒரு நாமியையும் ஆசரயிகாமலே ஒரு வஸ்துவை பரதிபாதிகினறது எனபது அநுபபந்நமனறோ? ஆகையால 'ஸத்யம' 'ஜ்ஞாநம' இவை முதலிய பதங்கள தம தமககு ஆதாரமாயுள்ள ஜ்ஞாநம முதலியவைகளுடன கூடிய பரஹ்மத்தையே பரதிபாதிகினறன

நிஷ்ட வாகயம ஜ்ஞாநத்வ சருதியைக காடடிலும ஜ்ஞாதருத்வ ச்ருதி அதிக பலமுள ளது எனபதறகு இந்த வாகயம பரமாணம. தவிரவும 'பரஹ்மத்திறகுச சொலலப்படும ஜ்ஞாதருத்வம (அறிவை உடைத்தாயிருககும தனமை) அவித்யா ஸம்பந்தத்தால ஏறபட டது' எனறு அத்வைதிகள சொலலும் வாதத்தை சருதி விருத்தம எனபதைக காணபிகக "ஷ்வாஹாவிகீ" எனஜும பதம அடங்கியுள்ள இந்த ச்ருதி வாகயம இவவி—தில உதா ஹரிககபடுகினறது.

தத்ஸ்ரிதி—நிரவிசேஷ வஸ்து ஸ்தாபநையை தூஷிகக ஆரம்பித்து, ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம ப்ரஹ்ம எனஜும வாகயத்தில ஸத்யம ஜ்ஞாநம இவை முதலிய பதங்கள, தமது ஆதாரமாயுள்ள ஜ்ஞாநம முதலிய விசேஷணங்களுடன கூடிய பரஹ்மத்தையே பரதிபாதிகினறன வெனறும, எவ்வித விசேஷணமுமறற பரஹ்மத்தை அவை பரதி பாதிகவில்லை யெனறும ஸ்தாபித்தார. இப்பொழுது 'தத்ஸ்ரிஷ்டி' எனஜும் வாகயத்தை எடுத்துக் கொணடு வேறொரு தூஷணம சொலலுகிறார. அந்த தூஷண மென்ன வெனறால, இந்த வாகயத்திறகு அத்வைதிகள சொலலுகிறபடி ஆத்மம சொன்னால, 'தஸ்' 'ஷ்வம்' இந்த இரண்டு பதங்களுக்கும எது முக்யமான ஆத்மாவோ அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்திறகுப பரித்யாகம் ஏற்படும எனபதுதான. 'தஸ்' என்னும் பதத்திற்கு 'அது,' அதா வது 'ஜகத காரண பூதமான பரஹ்மம' எனபது முக்யார்த்தம, 'ஷ்வம்' எனபதறகு 'நீ' அதாவது 'ஜீவனுகளுள அந்தர்யாமி ரூபமாய நிற்கும பரஹ்மம' எனபது முக்யார்த் தம. இந்த முக்யார்த்தங்களை தியஜித்து விடடு, இந்த இரண்டு பதங்களும கேவலம பரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம குறிகினறன வெனறும அந்த ஸ்வ ரூபத்திற்கே ஜகயம பரதிபாதிகப்படுகினறது எனறு மனறோ அத்வைதிகள விவரிகிறார்களா? தவிரவும, இரண்டு பதங்களும ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம குறிகினறன வெனறு சொலலும பக்ஷத்தில, இரண்டு பதங்களுக்கும பரவ்ருத்தி நிமித்தம ஒன்றாகவே

ஸெஷ வஹ்ன் ஹ்ரஸ்வொவஹ்ரவந வர்கெ உவ்யாயஃ வர்ஜ்யாமஹ்ர।
ஸெனகெய தாத்ரயஃ நிஹ்ரயாஸ்ர ஹ்ரக்ஷணா தொஷஃ, ஸொஉயம் தெவதத்த

தவிரவும், 'தத்ரவஸி' எனனும் வாகயததில தத் (அது) சுவம் (ம்) இரத இர
ண்டு பதஙகளும தம தம முகிய அரததனதைக குறிகாமல நிரவிசேஷமான வஸது
வின ஸவரூபததை மாத்ரம குறிகினறன' எனறு சொலலும பக்ஷதில, பதஙகளின
முக்யமான அரததத்தை தயஜிபதான தோஷம ப்ரஸங்கிகும. 'இரண்டும ஒனறு
எனறு சொலவதே வாகயததின் கருததானதால, முக்யாரததனதை தயஜிபது எனனும
லக்ஷணை இவவிடதில தோஷமாகாது. எபபடியானலும, ஸொஉயம் தெவதத்தஃ (அ

ஏறபடுகிறபடியால ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷணைதிற்கு ஹாநியும ஸம்பவிகும். இவவிட
தில் இரத இரண்டு தோஷஙகளையும எடுதது சொல்லி நிரவிசேஷ வஸது விஷயை
தாபிகிறார.

உவ்யாயவ்யாவ்ருதயோஃ—ஒவவொரு பதததிற்கும முக்யாரதம் எனறு
ஒன்று உண்டு. அரத அரததிற்கும் அதைக குறிகும சபதததிறகும உளள ஸம்பந
தததை 'சகதி' எனறு சொலவாகள இரத முக்யாரததிறகு எபொழுதாவது விரோ
தம வருமபோ லிருநதால அரத அரததனதை தயஜிதது அரத முகயாரதஸம்பதததமான
மற்றொரு அரததனதைச் சொலவது கூடும. அப்படி எவவித விரோதமும வாராமலிருக்
கும இடஙகளில முக்யாரததனதை தயஜிப்பது தோஷமே ஆகும 'ம்ம்மாயாம் வொஷஃ
(கஙகையில இடைசசேரி) எனனும வாகயததில நதியில இடைச்சேரி இருபபது அஸங்கத
மாகையால முக்யாரததமான நதி எனபதற்கு விரோதம் ஸம்பவிகிறது. அரத விரோ
தத்தைப் பரிஹாரம செயயும பொருட்டுக 'கஙகை' எனனும் பதததிறகுளள நதி என
னும முக்யாரததனதை தயஜிதது, அரத நதியுடன ஸம்பநதப் படடிருகும கரையை
அது போதிகினறது எனறு நாம சொலலுகிறோம. விரோதம வாராமலிருநதால அரத
முக்யாரததனதை விடுவது தோஷமேயாகும. பரகருததில முக்யாரததனதிறகு எவவித
விரோதமும வரவிலலையாதலால, அதை தயஜிபது தோஷமே எனபது ஸ்ரீபாஷ்யகார
ருடைய தாத்பாயம. இரத முக்யாரததனதின பரிதயாகததை 'லக்ஷணை' எனறு சொல
வாகள.

ஸெனகெய தாத்ரயஃ நிஹ்ரயா ஸ்ர லக்ஷணா தொஷஃ—முக்யார்தத்
திற்கு விரோதம் வாராமல இருநதால லக்ஷணை சொலவது தோஷமே என
பதை அதவைதிகளும ஒதது கொணடிருகிறாகள். ஆனால, ப்ரகருததில

உதி வக் ; யயா வொஉயயித்யுது தஹ்வைந ஔபாஞ்ஜ காயுாஞ்ஜ வ்ய பைம்யிவ்ரூஷ்ஷ: கூதீயதே, ஔம் ஸவைந அ வஹிஹிதஔப வதஃ ஸாநகாய ஸம்பைம்யீ, தயொ ஹ்வாஸாநாயி காரணைந ஔக்யம், தது ஔகஸ்ய யஃமவஹிரூஉஔபகாய ஸம்பைம்யிதயா வ்யதீதி நஃ வடத

நத தேவததநே இவன்) எனனுமிடதில அது தோஷமாகவிலலையோ. இதில, தக் (அநத) எனனும சப்ததால மற்றொரு ஸதலம மறறொரு காலம் இவைகளுடன ஸமபநதம பெறறிருககும மநுஷயன குறிகபபடுகிறான; ஊழ் (இநத) எனனும சபதததால ஸமீபதில இருககும ஸதலம நிகழும காலம இவைகளுடன ஸமபநதம பெறறிருககும மநுஷயன குறிகபபடுகிறான, அநசச சபதஙகள இரணடுககும ஸாமாநாதிகரணயம சொலலபபடடிருபபதால அமமநுஷயாகளுக்கு ஐகயம குறிசகபபடுகின றது, ஆனால, ஒரே காலதில ஒருவனுககே வெவவேறு ஸதலஙகளுடனும வெவவேறு காலததுடனும ஸமபநதம நோநதிருபபதாகச் சொலவது அஸஙகதமாதலால, இரணடு

விரோதம வருகினறது என்பதே அவாகளுடைய அபிப்ராயம. எபபடி யெனில். 'ஜகதது்ககுக காரணமாக இருப்பது ஒரு நாமம், ஜீவனுககு அநதாயாமியாக இருப பது வேறொரு நாமம, மூதல நாமததுடன கூடிய நாமி இரணடாவது நாமததுடன கூடிய நாமியே எனறு, வெவவேறு விசேஷணஙகளுடன கூடிய அநதந் நாமிகள இரணடுககும ஐகயம சொலவது பொருநதாதனறோ? நாமி ஒனறாக இருநதபோதிலும, வெவவேறு நாமஙகளுடன கூடியிருப்பதாக நாம அதை கரஹிகிறபடியால அவை வெவ வேறுகவே தோனறவேணடும, ஆகையால ஐகயம சொலலும நாதபாயதது்ககு அது விரோதிகும்' எனபது நான அவாகளுடைய வாதம். 'நத ஸ்வ: ஸ்ரீ' எனனும வாகயம ஐக்யமசொலலுவதநாதபாயமாககொணடிருகிறபடியால, அநத நாதபாயத்துககு ஒதது வரும அநதநதையே 'தக்' 'ஸ்வர்' என்னும பதஙகளுககு நாம கொளளவேணடுமென றும, எவவித விசேஷணமுமினறிக்கே பரஹ்ம ஸவரூபததை மாதரம அவை குறிகின றன வென்று சொலவதே அபபடி ஒததுவரும் அநதமெனறும அவாகள சொலலுகி றாகள.

வொஉயம் ஔவஉது உதி வக்—அதறகு தருஷடாநதமாக 'வொஉயம் ஔவஉதுஃ' என்னும் வாகயததை அவாகள உதாஹரிகிறாகள. 'அநத தேவதத தனே இவன' என்று சொலலும இடதில தேவதநதனுடைய ஸவரூபததிற்கு மாதரம ஐகயம சொலலகூடுமே தவிர, 'பூவம ஒரு இடத்தில காணபபடடான' எனனும விசேஷணததுடன் கூடிய தேவதநதனுககும 'இபபொழுது இவ்விடதில காணபபடு கின்றான' எனனும விசேஷணததுடன கூடிய தேவதநதனுககும ஐகயம சொலவது

உதி ஆயொஸவி வஉயொஃ ஷ்ரஅவஸாதி்ரூவஷ்ரூவஅநவஸகும் ஷ்ரஅ வவஷ்ய தெகயீம் வ்ரதிவாஉயதெ' உதி தெ தெஎநதஎவழி। ஹொஃயம் தெவஉத உதயீ்ரூவி முகூஷ்ணாமம்யொ ந விஉயதெ, விஸொயாஹாவாக। வஅகவஷ்ய ஹஅித வதஉஸாந கீ்யா ஆயஹம்பம்யொ ந விஸ்ரஃஉ, தெஹா

பதங்களும அநதஉதத தேச கால ஸம்பந்தத்தை தயஜ்தது விடடு வஸதுவின ஸவரூப தத்தை மாதரம குறிககினறன வெனறும, அநத ஸவரூபதத்திறகே ஐகயம சொலலபபடடு கினறதெனறும நாம கரஹ்ஸிககவேணடும. அமமாதிரியே தத்த உஸி எனனும வாகயத திலும' எனறு சொலலலாமோ வெனனில, அது யுகதமனறு ஹொஃயம தெவஉத்ஃ (அநதத தேவதததனே இவன) எனனும இடதிலும லகூஷ்ணை எனபதே இலலை, முகயாத துங்களுககு விரோதமிலலாததால ஒரே வஸதுவுககுச் சென்ற காலம நிகழ்காலம் எனனும பேதத்தைகொணடு இரணடு கரியைகளின ஸமபந்தம ஏறபடுவது விருத்த

ஸாந்யமிலலை. ஆகையால 'அவன' 'இவன' எனனும் பதங்களுக்கு லகூஷ்ணை சொல்லி, அவை தேவத்தத்தனுடைய ஸவரூபதத்தை மாதரம குறிகின்றனவென்று சொலலவேணடும. இப்படியே பாகருத்ததிலும. இதுதான அத்வைதிகளின மதம.

தெஹதெவழி—இநத வாதத்திற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர பரிஹாரம் சொல்லுகிறார. தருஷ்டாநதத்திலும் லகூஷ்ணை சொலல வேணடியதிலலை. எந்த விரோதம வருமெனறு அதிசங்கிகபபடுகிறதோ அது கால பேதத்தால பரிஹாரம அடைந்து விடுகிறது. ஒரே வஸதுவுககு இரணடு தேச ஸமபந்தம காலபேதத்தால விருத்தமாகாது என்பது ஸபக்ஷடம. அமமாதிரியே இரணடு காலங்களின ஸமடந்தமும் விருத்தமாக மாட்டாது. நாம வஸதுவுககு கூஷணிகத தனமையை ஒதத்துக கொள்ளவிலலை. இநத கூஷணத்தில இருககுமா வஸது அடுதத கூஷணத்தில இலலை எனறு கொள்கை கெணடவாகளனறோ ஒரே வஸ்துவுககு இரணடு கால ஸம்பந்தம விருத்தமெனறு சொலலவாகள? நாம் ஒருவரும் அவவித கொளகை கொணடவரலலர.

முகூஷ்ணாமம்யொ ந விஉயதெ—லகூஷ்ணையின கமந்தமும இலலை. அதாவது—இரணடு பதங்களுள ஒனறுககும லகூஷ்ணை சொலலவேணடாம எனபது தாத்பாயம

கீ்யாஉய வஸ்வைம்யொ ந விஸ்ரஃஉ—இரணடு கரியைகளின ஸம்பந்தமும விருத்தமனறு கரியைகளின ஸமபந்தமாவது—ஸ்தலதில இருபபது ஒரு க்ரியை, 'ஒரு வஸது பூவம ஒரு ஸ்தலதில இருந்து பிறகு மறறொரு ஸ்தலதில இருக்கினறது' எனனும இடதில, அநத வஸதுவுககு இரணடு கரியைக

ஹாரஷ்டிகி ஹ்ருʼமதா, ஸஹிஹிதஹொஷ்டிகி வ்ருʼத்ருʼதெ, ஈதொ ஹ்ருʼமத வத்ருʼஷாʼஹ க்ரியாஷய ஸம்பம்யிதயா வெகர்யவ்ருʼதிவாஹ்ருʼஹவிஸ்ருʼஷ்டி । ஹொஷஷய விஸொஷயஷ்ய காரு ஹெஹெஹ வர்திஹ்ருʼதஃ । ம்ருʼக்ஷிணாயாஷவி ஹ ஷயொஸவி வஹயொ ம்ருʼக்ஷிணாஹஷாஸ்ருʼயணழ, வஸகெ தெநவ ம்ருʼக்ஷி தெஹ விஸொஷ வர்திஹாஸாகு । ம்ருʼக்ஷிணாஹாவ வஸவொகஃ, ஹொஷாஹ்ஹ ஸம்பம்யிதயா ஹ்ருʼமதவெஷ்யவ ஈஹ்யஹொஷ ஸம்பம்யிதயா வத்ருʼஷாʼஹகுவா விஸொஷயாகு । வஸவ ஷத்ராʼவி ஜமதாக்னஸ்ய ஹ்ருʼமதவெஷ்யவ வர்தஷ்யே

மனறு தருஷ்டாஹததில், மறறொரு ஸநலததில இருஹதது எனபது ஒரு கரியை, ஸமீபிதத ஸநலததில இருபபது மறறொரு கரியை ஆனால இவைகளுள முதல கரியை யானது சென்ற காலதததை தழுவியுளளது, இரணடாவது நிகழ காலதததை தழுவி யுளளது, ஆகையால இநத இரணடு கரியை'களுடனும ஸமபந்தம ஏறபட்ட தாகச சொலலி வஸதுகளுகது ஐகயதததை பரதிபாதிபபதில எவவித விரோ தமும இலலை. இரணடு ஸநல ஸமபந்ததால பரஸங்கஹமும விரோதமும வெவவேறு காலங்களில அநத ஸமபந்தம ஏறபடடது எனபதால பரிஹரிகஹப்படடதாகிறது. (ஆகை யால இவவிடததில லக்ஷணையே இலலை.) அபபடி லக்ஷண சொனன போதிலும இரணடு பதங்களுகது மலக்ஷண சொலலவேணடுவதிலலை, ஒரு பதததிறகு லக்ஷண சொலலுதலேயே விரோதம பரிஹரிகஹபபட்டதாகிவிடும. லக்ஷணையே இலலை எனபது தான நமமால சொலலபபடடது, சென்ற காலததில ஏறபடட ஒரு தேச ஸமபந்தத திறகும நிகழகாலததில ஏறபடும மறறொரு தேச ஸமபந்ததிறகும விரோதமிலலை யனறோ? இபபோதிரியே பரகருததிலும, ஜகதகாரணமாக இருககும பர பரஹமத

ளின ஸமபந்தம சொலலபபடுகினறது. இபபடிச சொலலுவதில என்ன விரோதம ஸமப விகஹ கூடும? இரணடு கரியைகளின ஸமபந்தம வெவவேறு காலததில நோகிறபடியால எவவித விரோததிறகும அவகாசம இலலை.

ம்ருʼக்ஷிணாயாஷவி—'லக்ஷண சொலலுவது நமகது அநுமத, அபபடி லக்ஷண சொனனபோதிலும இரணடு பதங்களுகது லக்ஷண சொலலுவது பெரிய தோஷமே ஆகும' எனபது இநத வாகயததின கருத்து

வஸவஷத்ராʼவி—தருஷ்டாஹததில, லக்ஷண சொலலுமளவு முகியாததத திறகு எவவித விரோதமும நேரவிலலை எனபதை நிரூபிததுவிடடு, பரகருததிலும விரோததிறகு அவகாசமிலலை எனபதை நிரூபிகிறார 'தத்' (அது) எனபதறகு ஜகதகாரணமாயுளள பரஹமம முகியாததம எனபதில எவவித ஆக்ஷேபமுமிலலை. ஆனால த்வம் (நீ) எனபதறகு ஜீவாநதராயாமியான பரஹ்மம எபபடி முக்யாததமாகும?'

ஸ்வரூபணைவ ஜீவாந்தர்யாமித்வேந ஜீவாத்மகத்வே விரோதாபாவாத் ஜீவாத்மகமபி வஸ்து ப்ரஹ்மசரீரதயா ப்ரஹ்மவாசகசப்தைரேவ ஸாமாநாதிகரண்யேந வாச்யம் இதி ; தத்வமஸ்யாதிஷு ஸ்வரூபவாசகைரேவ ஸாமாநாதிகரண்யாத் ॥ ஸர்வ வ்யவஸ்தா நிர்தாரகம் ப்ரமாணாந்தரமபேக்ஷ்ய வ்யவஸ்திதிற்கே, அந்த ப்ரஹ்மம ஜீவனுள அந்தர்யாமியாக இருப்பதால ஜீவாத்மக தனமை சொலவது விருத்தமனறு என று நமமால பரதிபாதிகக்படுகின்றது. உளளபடி இருக்கும விசேஷணங்களுடன கூடிய இரண்டு வஸ்துக்களின ஐகயத்தை ஸாமாநாதிகரண்யம குறிக்குமே தவிர, அந்த விசேஷணங்களை யெலலாம தபஜித்துவிட்டு வஸ்து ஸ்வரூபத்திறகு மாத்ரம ஐகயத்தை போதிப்பது ஸாமாநாதிகரணயத்தின அர்த்தமாகாது. ஸாமாநாதிகரணயத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்தவாகள, வெவவேறான பரவருத்தி நிமித்த

என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கக்கூடும. சரீர சரீரிபாவத்தாலே அதை முக்யார்த்தமாக கொளளலாமெனபது அதற்கு ஸமாதாநம.இந்த முக்யார்த்தத்திறகு எவ்வித விரோதமும இலலை. ஜகத்காரணபூதமான பரப்ரஹ்மத்திறகும ஜீவனுக்கும ஐகயம சொலவதன தாத பாயமும இதுவே. இந்த அர்த்தத்தைத்தான ‘ஜீவாந்தர்யாமித்வேந ஜீவாத்மகத்வ விரோதாத்’ எனபதால ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா இவவிடத்தில விளக்கியிருக்கிறா.

யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் இதி—தவிரவும, ‘தத்’ ‘த்வம்’ இந்த இரண்டு பதங்களாலும் கேவலம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம மாத்ரம க்ரஹிக்கப்படுவதாக நாம சொனனால், இரண்டும பாயாய பதங்கள ஆகிவிடுமனறோ ? அப்பொழுது, அவைகளால குறிக்கப்படும ஒரே வஸ்துவுக்கு ஐகயம சொலவது எனபது வ்யர்த்தமே ஐகயம சொலவது எப்பொழுது ஸங்கதமாகுமெனறால, ஒரு வஸ்துவுக்கு விசேஷண்சதில பேதம ஏறட்டு அந்தப பேதத்தைக்கொண்டு வஸ்துவும பிந்நமோ என்று சங்கை ஏறப்படும்பொழுது விசேஷணமசத்தில பேதம இருந்தபோதிலும விசேஷ்யத்தில எவ்வித பேதமும்இலலையெனறு ஐகயம சொலவதுதான் பொருந்தும. அதாவது—வேறுபட்டிருக்கும் பரவருத்தி நிமித்தங்களை தயஜித்துவிடடு ஐகயம சொலல யுக்திபபது வீண எனறு சொனனதாயிறறு. இத்த தான ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷண ஹாநி ரூபமான தோஷ மெனறு இவவிடத்தில சொலலுகிறா ‘யஸ்யாஹ்மிதியோஃ’ என்பதறகு எந்த விசேஷணங்களுடன கூடிய’ எனபது பொருள. ‘தத்வமஸ்யாமெந’ எனபதறகு ‘அந்த விசேஷணங்களை பரித்யஜித்து’ என்பது அர்த்தம. பரகருத்தத்தில, விசேஷ்யம கிற பரப்ரஹ்மத்திறகு, ஜகத்காரணமாயிருபபது ஒரு விஷேசணம ஜீவாந்தர்யாமியாயிருபபது மறறொரு விசேஷணம. இந்த விசேஷணங்கள் இரண

ஸ்ரோதாரஸ்தயிகாரணாயதிதி ஹி தஸ்ய: । தயா ஹ்ருதயொரெ வெகாக்யம் ஸ்ய வாஸிதஸ்ரோஹி: ।

உவகாரஸ விரொத்யுவ ஸம்ஹார வாகாய தாதாயத் நிஸ்சயஸ்ய க

தங்களையுடைய சபதங்களுக்கனரே ஒரே வஸ்துவைக குறிக்குமபொழுது ஸமாநாதி கரணயதத்தைச சொலலுகிறாகள ? அப்படிபபட்ட ஸாமாநாதிகரணயமே நமமால இவ விடதத்தில ப்ரதிபாதிக்ம செயயபபடடிருகினறது.

உவகாரஸ.....ப்ரஹரணஸ்—தவிரவும, ஆரம்பதத்தில சொலலப்பட்டுளள ஆதத்தத்திறகு விருத்தமாக, முடிவில வரும வாகயங்களுக்குத தாதபாய நிச்சயம செயவது பொருந்தாது ஆரமபதத்தில, ''தத்தொக்ஷாத்த பஹ்வ்ருசாம்'' [அது ஸங்கலபித்

நம வெவவேறே 'அப்படி வெவவேறான விசேஷணங்களுடன கூடியிருகும பரஹ்மம ஒனறே' எனனும ஐகயமே இவவிடதத்தில சொலலபபடுகிறது. இபபடிச சொலவது தான ஸாமாநாதிகரணயதத்தின லக்ஷணதத்திறகுப பொருந்தும எனபது கருத்து

ஸ்ரோதவ்யாதி நிதிதாகாம்—இந்த வாகயம ஸாம ந தீகரணயதத்தின் லக்ஷணதத்தைச சொலகினறது. ஒரு சபதம ஒரு வஸ்துவைக குறீகின்றது என்பது அந்தச சபதத்திறகு 'பரவ்ருத்தி' எனறு சொலலபபடும. அபபடிக குறிப்பதறகு இந்தச சபதத்தாற சொலலபபடும அந்த வஸ்துவின அஸாதாரண தர்மம காரணம, அது 'பரவ்ருத்தி நிமிதத்ம' எனறு சொலலபபடும அந்தக காரணங்கள, வெவவேறுக இருந்தால அந்தச சபதங்கள 'பிந்நபரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள' எனறு சொலலபபடும. அபபடிப்பட்ட இரண்டு சபதங்கள ஒரே பொருளை அவகாஹித்து நினறால அப்பொழுது அந்தச சப்தங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரணயம ஏறபடும எனபது லக்ஷணவாகயத்தின ஆதத்ம. 'நீலொ வட:' எனனும இடத்தில 'நீல' எனனும சபதத்திற்கு நீலரூபம் பரவ்ருத்தி நிமித்தம; 'வட:' எனனும சப்தத்திறகு கடத்வம் பரவ்ருத்தி நிமித்தம. இந்த நிமித்தங்கள இரண்டும பிந்நங்கள; அப்படி பிந்நங்களான பரவ்ருத்தி நிமித்தங்களுடன அந்தச சபதங்கள இரண்டும 'குடம' எனனும ஒரே பொருளைக குறித்துகொணடு நிறகிறபடியால, அந்தச் சபதங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரணயம சொலலபடுகினறது; இபமாதிரியே 'தத்வ' எனனும இடத்திலும.

உவகார—இது வரையில ஸாமாநாதிகரணய லக்ஷணதத்தின ஹாநி ஸமபவிகினறது எனனும தூஷணம சொலலபபட்டது. இபபொழுது, மறறொரு தூஷணத்தை ஸங்க்ரஹமாக ப்ரஸ்தாவிகிறார. அது எனனவெனறால 'இந்த ஸத விதயை, உபகரமதில, பரஹ்மதத்தை ஸத்ய ஸங்கலபத்வம் முதலிய விசேஷணங்களுடன கூடியது எனறு ப்ரஸ்தாவித்து விட்டு, உபஸம்ஹாரத்தில அந்த பரஹ்மம அவிதயைக்கு ஆஸ்ரய மாகிறது எனறு சொலலுகிறது எனறு விவரணம செயதால அது முன் பின் விரோத மாகுமே' எனபது தான.

வடதெ। உவகுதெ ஹி "தஜ்ஜலாந் பவ—ஸ்யாம" இத்யாதிநா ஸத்யஸங்கத்வம் ஜகதெக காரணத்வ உவ—கூழ; தஜ்ஜலாயி அ ஸுஷி உபாஸ்யத்வாதி ப்ரஹ்ம।

ஸுவி அ ஸுய—ஜெஉ தத்ஸம்ஹ—ஸ் விஸ்ருஷ் பொயஜகுத வஉ

தது 'நான பஹு—வாகக கடவேன' எனறு] முதலான வாகயங்களால பரஹமதத்திறகு ஸதய ஸங்கலபதத்னமையும ஜகத முழுவதறகும ஒரே காரணமாக இருககும தனமை யும சொலலபபடடிருககினறன. 'பரஹமம அவிதயைககு ஆச்ரயமாக இருககினறது' இதயாதியாகச் சொல்வதெலலாம அதறகு விருததமனறே ?

ஸுவி அ..... ..வாகயஸ்ய—மேலுட, 'எவ்வித விசேஷமும இல்லாமல ஒரு வஸது உணடு' எனறு சொலவதறகுச சபதம பரமாணமாகமாடடாது ஏனென

தஜ்ஜலாந்— அந்த பரஹ்மம ஸங்கலபித்தது, இதனால அதன ஸதயஸங்கல பதவம வெளியிடப்படுகினறது. பவ—ஸ்யாம—பஹு—வாகக கடவேன. இதனால ஜக தேக காரணதவம சொலலபபடுகிறது. அபபடிப்பட்ட பரஹமம நிர்விசேஷ சிந்மாதர மாக இருந்துகொணடு ஸ்வதஸ்தநிர்வாசயையான அநாதயவித்தையால மறைகபபட்ட ஸவ ரூபதத்தை உடையதாய பரமித்துத தனனிடத்தில நாநாதவத்தைப பாரகினறது எனறு சொலவது பொருந்துமோ? பொருந்தாதாகையால அப்படி அர்தத்ம சொலவது பிசகு எனபது தான பரகருத தூஷணம.

ஆஹத்ய, நிர்விசேஷ வஸது ஸித்தத்திககு நால தூஷணங்கள சொல்லபபட டன .—(1) பரகருத்தத்தைப பராமர்சிக்கும 'தத' எனனும சபதத்தால அறியபபடும குண கணங்கள பாதிகக படுகினறன, (2) இரணடு பதங்களுககும லக்ஷணை சொலலும தோஷம, (3) ஸாமாநாதிகரணய லக்ஷணத்தின ஹாநி, (4) உபகரம விரோதம.

ஸுவி அ—இனி நிர்விசேஷமாக ஒரு வஸது உணடு என்பதற்கு ப்ரமாணம இலலை எனபது நிரூபிககபபடுகினறது பரமாணங்களுள பரத்யக்ஷமும சப்தமும பர்தா ர்தங்கள. அதவைதிகள, நிர்விசேஷ வஸது ஸித்தத்திக்கு பரமாணத்தை நிரூபிபபதில, பரத்யக்ஷ பரமாணத்தைக காடடிலும சபத பரமாணத்திறகு பராபலயம சொலலுகிறார கள. அதக காரணத்தினால, அதச் சபத பரமாணத்தை ஸ்ரீபாஷ்யகார இவவிடத்தில முக்யமாக பரஸ்தாவிககிறார தவிரவும, சபத பரமாணம பரஹமத்தை ஸவிசேஷமாகவே அநிசயத்துடன போதிகினறது எனபது ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவுளளம.

இவவிடத்தில செயயபபடும நிரூபணம பினவருமாறு காணப்படுகின்றது — சபதம எனபது பதரூபமாகவும வாகயரூபமாகவும பரவர்துதிகினறது. பததவம என பது பரகருதி (பகுதி) பரத்யயம (விகுதி) இவைகளின சேரகையால ஏறபடுகினறது. பரகருதி பரத்யயங்களுககு அர்தநிர்தேசம உணடாகையால, அவைகளின யோகத்தால

வாகயை ஷ்ரவிவதா முஷ்ரவாணா ஹாவஷ்ய ஸஜ்ஞஷ்ய நிவி-ருஸ்ஷ வஷ்ட-ர் பொயதா வஷ்யை-ரா ஜ நிவி-ருஸ்ஷ வஷ்ட-ர் நி ஸஜ்ஞஃ ப்ராணழ । நிவி-ருஸ்ஷ உத்யாஸிஸஜ்ஞாஷ்ட-ர் கெதஷி ஷிஸ்ஷெஷண விஸிஷ்டதயா ஸவ்தஷ்ய

ரூல, சபதம எனபது பதம வாக்யம இவைகளின ஸவரூபததால பரமாணம பெற்றதா கினறது, பதஙகளின ஸவரூபம (பரகருதி பரதயயஙகளின வழியாக) வெவவேறு ஆத தஙகளைப் போதிபபதால ஏறபடுகினறது, வாகயஙகளின ஸவரூபமும அப்படிபபடட அநேக பதஙகளின ஆதததஙகள ஒனறு சேரும விசேஷததைப போதிபபதால ஏறபடு கினறது இபபடிபபடட பதவாகய ஸவரூபததால பரமாணம பெறறுளள சபதம எவ விதததிலும நிரவிசேஷதமான வஸதுவைப போதிககமாடடாதாகையால நிரவிசேஷ வஸ துவை ஸாதிபபதறகுச சபதம பரமாணமாகுமெனறு சொலவது ஸாந்யமிலலை 'நிர்விசே ஷம' எனபது முதலான சபதஙகளோ வெனறால, 'சிறசில விசேஷஙகளுடன கூடின

ஏறபடுமப பதம விசேஷஙகளுடன கூடிய ஆதததையே பரதிபாதிகக வேணடுமெ இவ வாறு பதஙகளை ஸவிசேஷ பரஙகளாஅலை, அமமாதிரியான பதஙகளின கூட்டமாகிற வாகயததிறகு ஸவிசேஷபரதவம உணடு எனபதைச சொலலவும வேணடுமோ? ஆகையால பத வாகய ரூபமாயுளள சபதம நிரவிசேஷ வஸதுவை ஸாதிபபதில ப்ர மாணமாகமாடடது, பரதயுத, ஸவிசேஷ வஸதுவையே ஸாதிசயமாக ஸாதிககும.

ஸ்யை-ருஹெஷ்ததஸ்ஸஹ-ருவிஸ்ஷ பொயதகூத வஷ்வாகூய ஷ்ரவிவதாமுஷ்ர வாணஹாவஷ்ய—இதைப பின வருமாறு பிரிககவேணடுமெ.—'ஸ்யை-ருஹெஷபொயதகூத வஷ்ஷ்ரவிவதா முஷ்ரவாணஹாவஷ்ய' 'ஸ்யை-ருஸ்ஸஹ்ஸஹ-ருவிஸ்ஷபொயதகூதவாகூய்ஷ்ரவிவதாமுஷ்ரவாணஹாவஷ்ய'. அாதத பேத போதாதததால ஏறபடுவது பதஸவரூபம, அத அாதத ஸமஸாகக விசேஷ போத தததால ஏறபடுவது வாகய ஸவரூபம. அமமாதிரியான பத வாகய ரூபஙகளாலேயே சபததிறகுப போதகதவம ஏறபடுகினறது 'ப்ராணஹாவ:' எனபதறகுப போதகத வம எனபது பொருள

ஸவிசேஷமும நிரவிசேஷமெனபவைகளிலுளள விசேஷசபததின அாததததை இவ விடததில சற்று விசாரிததால நிரவிசேஷமான வஸது பரமாணகூடயமெனபது விளஙகும. 'வெணமையான வஸதாரம' எனபதில 'வெணமை' எனபது தாமம, 'வஸதாரம' எனபது தாமி. இவவிடததில 'வெணமை' எனபது கறுப்பு வஸதாரததிலிருநது இநத வஸதா தனை வயாவருதிகிறடியால, அது வயாவாததகம் ஆகினறது. அதாவது அது ஒரு விசேஷம எனறு சொனனது ஆயிறறு. தாமததால தாமி ஸவிசேஷமாவதறகு இது உதாஹரணம. தாமியால நாமமும ஸவிசேஷமாகும. 'வஸதாரம' எனனும தாமி, தனனை ஆசரயிததிருககும 'வெணமை' எனனும நாமததை மறறொரு பொருளாகிற காகிதம முதலானவறறை ஆசரயிததிருககும வெணமையிலிருந்து வயா வருதிகிறபடியால, அநதத் நாமியும வயாவாததகமாக (அதாவது, விசேஷமாக) ஆகின்

வஸ்து-உநை வஸ்துஸ்வரூபவமத விஶேஷ நிஷேயகதயா வொயகா:, உத்
ரயா தெஷாஉ நவவொயககவ ெவ, வ்ருத்யுதி வ்ருத்யுயா ஸவெண வஉ

தாகத தெனபடுமெ ஒரு வஸ்துவுககு மறறொரு வஸதுவில தெனபடும் வேறுவிசேஷங
கள இலலை' எனபதை மாதரம போதிக்கினறன. இலலாவிடில அவைகளுககு போதிக
கும் தனமையே ஸமபவியாமற் போயவிடுமெ, ஏனெனறால ஸமஸத பதங்களுககும பர
கருதி (பகுதி) பரதயயம (விகுதி) இவைகளின் வழியாக அநேக விசேஷங்களை தோறறு
விககும் தனமை ஸமபவிகினறதனறோ? ஸமஸத வாக்யங்களுககும அநேக பதங

ற்து. இவவிதம் நாமததால நாமி ஸவிசேஷமாகவும, நாமியால நாமமும ஸவிசேஷமா
கவும இருககினறன ஒவவொரு பதாதத்தும மறறொனறுககுத நாமமாகவாவது நாமி
யாகவாவது இருககவேணடுமாதலால, ஸவிசேஷமாக அலலாத வஸது (அதாவது—நிர
விசேஷமாக இருககும வஸது) பரமாண கூடயமே ஆகுமனறோ?

நிவி-உஶெஷ உதயாஹி ஸவொவஹ—'நிரவிசேஷமாக ஒரு வஸது உணடு
என்பதற்குச் சபதம பரமாணமாக மாடடாது என்று சொலலகூடுமோ? 'நிரவிசேஷம்'
எனனும சப்தமே அதற்கு பரமாணமாகாதோ?' எனனில, அது பரமாணமாக மாட்
டாது எனகிறா. 'நிரவிசேஷம' எனபதறகுச 'சிற்சில விசேஷங்களற்ற' என்று
பொருள கொளவதே நயாயததிறகு ஒததாகும. ஏனெனறால, 'நிரவிசேஷம' என்
னும சபதம ஒரு பரதயயததுடன கூடியதாகவும மறறொரு பதததுடன சாமானயனறோ
ஆதததாதைப போதிபபிகினறது? ஆகையால, அநத ப்ரதயயம அநத மறறொரு பதத
துடன சாகைக இவைகளால ஏறபடும விசேஷங்களுடன கூடியதாகவே அதன போத
கம இருககவேணடுமே தவிர, 'எவவித விசேஷமும அறறது' என்பது அதன போதக
மாக மாடடாது. ஆகையால, 'நிரவிசேஷம' முதலிய சபதங்கள சிறசில விசேஷங்களை
மாதரம நிஷேதிகினறன, ஸகல விசேஷங்களையும நிஷேதிகமாட்டா எனறே
நாம க்ரஹிகவேணடும தவிரவும, கீழச சொலலியபடி நாமம நாமி எலலாம்
வ்யாவாததகமாக கூடுமாகையால, நிரவிசேஷ சபதம ஸமஸத விசேஷ நிஷேத
பரம எனறு சொலலும பகுதில, நாமியாக இருககும பரஹமமும நிஷித
மாகிவிடுமனறோ? [அதாவது—நிரவிசேஷம எனபது ஸமஸத விசேஷங
களையும நிஷேதிகினறது எனறால, ஸமஸத வயாவர்ததகங்களையும நிஷேதிகி
னறது எனறு சொனனதாயிறறு. பரஹமமும தனனை தவிரதத மற்றவைகளைக்
குறிதது வயாவாததக மாகை'பால அதுவும நிஷேதிகபடடதாகிவிடுமெ.]

உதரயா தெஷாஉநவ வொயககவெ—நிரவிசேஷம எனனும சப்தத
திற்கும அதைப் போனற மறறைச சபதங்களுககும கீழச சொலலியபடி சிறசில விசேஷ
நிஷேதபரமாக அரததம செயயாமல, 'எவவித விசேஷமுமற்ற' எனறு அரததம செயயும
பகுதில, அவை ஒனறையும போதிகாமலே நினறுவிடுமெபடி ஸமபவிகும,
ஏனென்றால, பரகருதி பரதயயங்களுடன கூடிய பதங்களுக்கு அவைகளின்

விஶேஷவா நெக விஶேஷ மஹிமாதகவாகி, சுத்தக வஸ்து ஸ்வரூப ஸ்வபாவகவாது வாக்யஸ்ய !

சுய ஸ்யாகி, ‘நாஹுாஹி நிர்விசேஷமான வஸ்து ஸ்வயம் ப்ரகாசமான வஸ்து—நிஜஃ ப்ரமாணத்வாத், யதஃ விஶுஸ்ய ப்ரமாணாந்தரவெக்ஷகவாகி ; ஸ்வதஃ ஸித்தஸ்ய ஸாதநாவாஸ்ய விஶேஷாஃ ஜ்ஞாதுகவாதயஃ ஸ்வதஃ

களின அர்தந்தரகளுடைய சோககையின வழியாகவே போதிகும தன்மை ஸம்பவிகின்ற தனேரே ?

சுய ஸ்யாகி.....உத்யதே—‘நிர்விசேஷமான ஒரு ஸ்வயம ப்ரகாச வஸ்து உண்டு என்பதற்குச சபதம ப்ரமாணமென்று நாங்கள சொல்லவில்லை, ஏனென்ரால, ஸ்வயமாகவே ப்ரகாசிகும ஒரு வஸ்துவுகு எவ்வித ப்ரமாணமும அபேக்ஷிதம. ஸகல சபதங்களும, நிர்தேசிகப்படும வஸ்துவின மீது தங்களால ஆரோபிகப்படுகின்ற ஜ்ஞாதருதவம முதலான விசேஷங்களெலலாவற்றையும விலகுகின்றன, ஸகலமான

அர்தந் பேதத்தால ஏற்படும விசேஷங்களைப போதிகாமல இருப்பது ஸாத்ய மிலலையனேரே ?

வாதிவெஶ்ய—பதமே அநேக விசேஷ காப்பிதமாக இருந்தால, அந்தப பதங்களின ஸங்காதத்தால உண்டாகும வாக்யம விசேஷ காப்பிதமாக இருக்கும எனபதைச சொலலவும வேண்டுமோ? எனபதுதான ‘வாவ’ எனனும அவதாரணத்தின கருத்து

சுய ஸ்யாகி—இவ்வாறு நிர்விசேஷ வஸ்துவுகு நிஷ்ப்ரமாணத்வத்தை நிரூபித்து விட்டு, ‘ஸ்வயம ப்ரகாசமாயுள்ள வஸ்துவுகு ப்ரமாணம எனபதே அபேக்ஷித மனேரே? அந்தக காரணத்தால கீழ்ச செய்யப்பட்டுள்ள நிரூபணம வ்யர்தம்’ என்று சங்கிக்கிறார. இவ்விடத்தில பூர்வபக்ஷி சொல்வதாவது—‘ப்ரஹ்மம எனபது ஸ்வதஸ் ஸித்தமான வஸ்து, ஆகையால, அதை ஸாதிக்க ப்ராமண மொன்றும வேண்டுவதில்லை. அப்படிச் சொன்னால ப்ரஹ்மத்தை ஸாதிக்கும வேதாந்த சாஸ்த்ரம வ்யர்தமாகி விடுமோ வென்னில, அது வ்யர்தமாகாது. ஏனென்ரால, வேதாந்த சப்தங்களெல்லாம், அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில ஆரோபிகப்படும விசேஷங்களை நிராகரிப்பதில ப்ரயோஜந மடைகிறபடியால், அந்த வேதாந்த சாஸ்த்ரம ஸப்ரயோஜநமாகிறது அப்படி விசேஷங்களெலலாம நிராகரிக்கப்பட்டுப் போயவிட்டால, கேவலம நிர்விசேஷமாகவும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகவும ப்ரஹ்மம எவ்வித ப்ரமாணத்தையும அபேக்ஷியாமலே நிற்கும’ என்பதான.

நிரவத்யத்வே , ஸர்வ-சப்த-விசேஷண-நிவ்ருத்தய-வஸ்து-மாத்ர உப வ்ருஹ்யம் ஸ்வயம்ப்ரகாசம் ஸ்வத ஸர்வாவதிஷ்டத' இதி । தத்தத்ஸர்வ । கேன ஸப்தேன தத்ஸ்வ-நிஷ்ட-சப்த தத்தா விசேஷா நிரவத்யத்வே ? ஜ்ஞ

விசேஷங்களும இமமாதிரி நிவருத்திபடிகபபடடுப போயவிட்டால, கேவலம ஒரு வஸ்து மாத்ரம 'எவ்வித விசேஷங்களாலும் குறிக்கப்படாமலும ஸ்வயம பரகாசமாகவும மற்ற எவ்வித பரமாணத்தையும சாராதிராமலும் நிறகுமனறே?' எனறு சொலல லாமோ வெனனில, அதுவும அப்படியனறு. ஒரு வஸ்துவிலிருந்து விசேஷங்களை விலகவேணடுமாலல, அந்த வஸ்துவை ஒரு சபதத்தால நிர்தேசித்தே அவ்விசேஷங் களை விலகவேணடுமன்றே? பரகருத்தில பரஹ்மமாகிற வஸ்துவை எனன சபதத தால நிர்தேசித்து அதிலுளள விசேஷங்களை விலகுகிறோம்' கேவலம ஜ்ஞபதி

'தத்-வாக்ய விசேஷா:'—எனபதறகு அதில ஆரோபிகபடும விசேஷங் கள எனபது பொருள.

'ஸ்வரூபாதி'—எவ்வித அவச்சேதகமும் இலலாமல், அதாவது—நிர் விசேஷமாய.

தத்தத்ஸ்வே—இது முதல, கீழக கூறப்பட்டுளள பூர்வபக்ஷத்திறகு ஸமாதா நம சொலலபடுகிறது ஸமாதானமாவது—வேதாந்த சபதங்களெலலாம பரப்ரஹ்மத்தின மீது ஆரோபிகபடும விசேஷங்களை நிரஸிகுமபொழுது, பரஹ்மத்தை ஒரு சபதத தால நிர்தேசித்தே விசேஷங்களை நிரஸிகவேணடும. அபபடி நிர்தேசிகாமல ஸாமான்யமாக விசேஷங்களை நிரஸிக பரவ்ருத்தித்தால, ப்ரஹ்மமும கீழில உபபாதித திருகிறபடி ஒரு விசேஷமாகிறடியால, அதுவும நிரஸ்தமாகிவிடும. அது அநிஷ டம. 'ஒரு சபதத்தால் நிர்தேசித்தே, விசேஷங்கள நிர்தேசிக்கபடுகினறன' எனறு சொலலும பக்ஷத்தில, எந்த சபதத்தைக கொணடு ப்ரஹ்மம நிர்தேசிகப படுகினற தோ, அந்த சப்தத்தால சொலலபடும விசேஷங்கள அநிஷ்டதர்மங்களாகவே நிறகும. ஆகையால பரஹ்மத்தை எவ்வித விசேஷமும மறறது எனறு சொலல ஸாத்யப் படாட டாது. தவிரவும, பரஹ்மத்திறகு ஸ்வயம பரகாசத்தனமையும, அது ஸ்விசேஷமாக இருப பதிலலேயே ஏற்பட வேணடும எந்த வஸ்துவானது தனது பரகாசத்தால தனனை தவிர த்த மறறை வஸ்துக்களுக்கும வ்யவஹார யோக்யத்தையைக கொடுக்கின்றதோ அது ஸ்வ யம ப்ரகாசம என்று சொலலபடும. அபடி மறறை வஸ்துக்களுடைய வ்யவஹார த்திறகு ஹேதுவாயுளள ஸ்வயம பரகாசத தனமைய உடைய பொருள் விசேஷங்களு டன் கூடியதாகவே இருத்தல வேணடுமனறே ? ஆகையால, நிர்விசேஷத்த தன்மைக்கு ஸ்வயம பரகாசத்வம் உபயோகமாக மாடடாது. ஸ்விசேஷத்தன்மைக்கே அது உபயோக மாகும் ; இதுதான ஸமாதானம.

ஷ்டாத்ர ப்ரஜ்ஞாந இதி அஸ்ய ; லக்ஷணே ஸ விஶேஷணேந வஸ்துவஸ்ய
ஸ்தித, ப்ரகரணஸ்ய ப்ரதிபாத்யதயேந விஶேஷ்ய மஹிமாநமாஹ । "ஜ்ஞா
ஸ்வ ஸ்வபாவஸ்ய" இதி ஸகலஸ்யாபி வஸ்துந: க்ரியாவிஶேஷ: க்ரியா
ஜந்ய வ்யாவர்த்தகஸ்ய ஸ்வபாவ விஶேஷஸ்ய ச ப்ரகரணஸ்ய ஸ்வபாவஸ்ய
யேந ஜ்ஞாநஸ்வரூபேண ; ப்ரதிபாத்யதே ; ப்ரதி
பத்தி விஷயீக்ரியதே இத்யர்த்த: । ஸ்வத: ஸித்தஸ்வரூபஸ்ய தஸ்ய ஜ்ஞாந விஶே

(ஜ்ஞாநம) எனனும சபதததால அதை நிரதிசயிகிறோம என்று சொனனால, அநதச் சபதமும (கீழசசொலலியபடி) தனது ப்ரகருதி பரத்யயம இவைகளின வழியாக விசே ஷணங்களோத தோற்றுவிகிறபடியால விசேஷணத்துடன் கூடிய வஸ்துவை அவலம பிததே நிறகும 'ஜ்ஞபதி' எனனும பதம் 'ஜ்ஞா' எனனும் தாதுவிலிருநது நிஷ்பந் நம, அநதத தாதுவுககுப போதிப்பது எனபது பொருள ஆகையால, அதன ப்ரகருதி (பகுதி) யினுடைய அரதத்ததின வழியாக, ஒரு காரதாவுடன கூடியதும ஒரு காமா வுடன கூடியதுமான ஒரு கரியா விசேஷமும வேறொரு கரியையை வ்யாவ்ருத்

ஜ்ஞபீஷாத்ர ப்ரஜ்ஞாந—பரஹ்மம் அநேக சபதஙகளால நிரதிசிக்கபட்டிருகினறது. அவைகளுள ஒனறான 'ஜ்ஞபதி' (அதாவது—ஜ்ஞாநம) எனனும சப்தத்தை எடுதது க்கொணடு இவ்விடத்தில விஷயம உபபாதநம செயயபபடுகின்றது. இநத சப்தத்தின பரகருதி (அதாவது—பகுதி)கு ஸ்வபொயநழ 'அறிகிறது' எனபது பொருள ஆகும. அந்த அறிகிறது எனபதானது ஒரு காரதாவை யும் காமாவையும தழுவி நிற்கும ஒரு கரியா விசேஷத்தை அறிவிகினறது. தவிரவும, வேறொரு க்ரியையிலிருநது வ்யாவருத்திபபிகும ஸ்வபாவ விசேஷத தையும அது உடையது. ஆகையால ப்ரகருதி ஸமபநதபபட்ட வரையில அநதச சப்தத்தால நிரதிசிகபபடும வஸ்து, ஸவிசேஷமாகவே இருககவேணடும என்பது நிசசிதம. இமமாதிரியே பரத்யயம ஸமபநதபபட்ட வரையிலும. ப்ரத்யயம (அதாவது விகுதி) லிங்கத்தையும குறிகும, ஒருமை பனமை எனபதையும குறிக்கும. அவை களும விசேஷணங்களே.

வர்த்தயதி ஜ்ஞ ஸ்ம்வ்யாஹ்ருய:—'ஜ்ஞப்தி' எனபது ஒரு ஜடமான கரியை யைககுறிகிறபடியால, அதனுடன சேரகபபடும பரத்யயம எவவிதம லிங்கத்தைப் போதி பிகும? எனறு ஒரு சங்கை ஜநிகக கூடும. உணமையாகவே ஜடமான கரியைககு லிங்கம சொலவது ஒவ்வாது. ஆனால இவவிடத்தில எடுத்துக கொளளப்பட்டிருகும் 'ஜ்ஞபதி' எனனும சப்தம போல, 'தேவன' 'ஈச்வரன' 'புருஷோத்தமன' இதயாதியான சபதஙகளும் பரஹ்மத்தை நிரதிசிகும சபதஙகளாக எடுத்துக கொளளத தகுநதவை யாதலால, 'பரத்யயம லிங்கத்தைப போதிகினறது' எனறு சொலவது அநுபபநநமாக மாட்டாது.

ஸ்வத: ஸித்தஸ்ய—ஸ்வதஸ்ஸித்தத்தையே சொல்லும விஷயத்தில்,

ஹே ஸிஷ்டரெவ ந வ்யாக்ருே। கூடஸ்தாயந ஸ்வபாவதயா ஹி ஜ்ஞதெஃ ஸ்வதஃ ஸிஷ்டரூபயதெ।

ஈவி து ப்ரஹ்ஸ்வரூபம் கூடஸ்தம் ஸ்வரூபாஸ்ய ஏவ ப்ரகாஸதெ ஏவ, ந தஸ்ய ஜ்ஞாந யத்நாயஃ ஸம்பவதி। ந ஹி ரஜ்ஜுஸ்வரூப ஏவாஸௌ ஸர்பாதெ ஸ்வரூபெ ஸர்பாயதெ। கத ஈவ ஹி ஸ்வஸ்

திகரும ஸ்வபாவ விசேஷமும அதலால போதிகபடுகினறது; அதன பரதயயதனை (விகுதியை)க கொணடு அதன லிஙகமும அதன் ஒருமை பனமை பேதஙகளும குறிக்கபடுகினறன. ஸ்வயம் பரகாசதவ ஸ்ருதியும கீழ்ச சொலலபபடடுளள ஸ்வபாவ விசேஷமினறிகரு ஏற்படமாடடாது, ஏனெனறால, 'ஜ்ஞப்தி'கரு ஸ்வதஸ்ஸித்தி எனபது மறறொரு பொருளுகரு ஸாதாரணமாக இருகரும ஸ்வபாவததால ஏறபடுகின்றதனறே?

ஏவமேவ.....வஹ்நெஃ ஸிகாஃ—தவிரவும், பரஹ்ம ஸ்வரூடம் முழுவதும ஸபொழுதும ஸ்வயமாகவே பரகாசிததுகொணடிருக்கினறது என்றால, அநத ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தில மற்றொரு பொருளுடைய தாமததின அத்யாஸமானது ஸம்பவிகமாட்டாது. கயிறறின ஸ்வரூபம நனறாக பரகாசிதது க்கொணடிருக்குமபொழுது

வஸ்துந ஸ்வதஃஸித்தாவ விரொதாத்—கீழச சொலலப்படடுளள ஸகாமகதவ ஸகாதருகதவஙகளை தயஜித்துவிடடால.

கூடஸ்தாயந ஸ்வதஸ்ஸித்தயா—'கூடஸ்ய' எனறால் வேறொரு பொருள. அதன ஸ்தாயந ஸ்வதஸ்ஸித்தஃ எனறால அதை வடிவதறாரததிற்கு யோகயமாகச் செயது கொடுகரும ஸ்வபாவம. அபபடிபபட்ட ஸ்வபாவததைக கொணடே யனறே ஜ்ஞப்திகரு ஸ்வதஸ்ஸித்தி சொலலபடுகினறது, 'ஸ்வஸம்பந்யாஸ் சயோ ஹ்யஸ்ய தஸ்ய வதாரோ ஹெதுர்யம் ஹி ஸ்வயம்ப்ரகாஸகஸ்வாரோ ஹாரஹெதுஃ'

ஏவமேவ..... இவவாறு, ஸ்வயம பரகாசமாக இருக்கும் ஒரு வஸது நிர்விசேஷமாக இருக்கமாடடாது எனபதை உபபாதிதது விடடு, இப்பொழுது, 'வஸதுவின ஸ்வரூபததை மறைகரும குணததை யுடைய அவிதையின நிவருததி ஸ்விசேஷமாயுளள வஸதுவுக்கே உபயோகமாகும, நிர்விசேஷமாயுளள வஸதுவுகரு அது உபயோகமாகாது' எனபதை நிரூபிகிறார. 'பரஹ்மம எனபது கேவலம ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம, ஸ்வயம ப்ரகாசம, நிர்விசேஷம, அது ஒனறுதான உணமையாக இருகினறது; அவிதையை எனனபடும ஒரு வஸது அதை மறைகினறது; அபபடி மறைகபபடட தாயக கொணடு, அநத பரஹ்மம ஜகத முதலான பறபல வஸதுகளைப பாபபதாக ப்ர

மிககினறது, சாஸதரதததைக கொணடு உணமையான ஜஞாநம ஸமபாதிகக்பபட்டால அநத அவிதயையால ஏறபடுமம மறைவு நிவருததமாகினறது' எனபது அதவைதிகளின் கொளகை அபபடிபபட்ட மறைபபின நிவருததி, பரஹ்மம ஸவிசேஷமாக இருநதால மாதரம ஸமபவிககும எனபதுதான இவவிடததிற செயயபபடுமம நிருபணம. இநத நிரூப ணத்தின ப்ரகரியை பினவருமாறு காணபபடுமம கயிறறைப பாாததுப பாமபு எனறு ப்ரமிப பது போலனறே ஜகததில, காணபபடுமம பல விதஙகளான வஸதுக்களின தோறறம? ப்ரஹ்மம் எபபொழுதும பரகாசிததாக கொணடிருககும பகூததில, அபபடிபபட்ட ப்ர மதததிற்கே இடமிலலை யாகையால, ஜகததில காணபபடுமம பரமததை விளககுவதறகாக நீஙகள அவிதயையை அஙகீகரிததிருககிறீகள. அநத அவிதயையால பரஹமம மறைக கபபடுமபொழுது, அநத பரஹ்மம முழுவதும' மறைகககபபடுகினறதா? இலலாவிட்டால ஒரு அமசம மாதரம மறைகககபபடுகினறதா? 'பரகாசததை மாதரம ஸவரூபமாக உடைத தாயிருககும ப்ரஹமம பூர்ணமாக மறைக்கபபட்டுத தனது ப்ரகாசம முழுவதையும இழ நது விடுகின்றது' எனனில, அநத பரஹமம இல்லை யெனறே சொனனதாகி விடுமம. ஒரு அமசம மாதரம மறைகககபபடுகினறது எனனில, நிரமசமாயும நிரவிசேஷமாயும ப்ர காச மாதரமாயுமுளள வஸதுவினிடததில இரணடு ஆகாரஙகள ஏறபடமாட்டா வாகை யால, அது அஸஙகதமாகும அமமாதிரியான வஸதுக்களில, ஒரு அமசதில மறைபபும ஒரு அமசதில பரகாசமும காணபபடுகினறன எனறு சொலவது அஸஙகதமனறே? ஆகையால, ப்ரஹமம வேணடுமாலை, அவிதயை வேணடுமாலை, அவிதயா நிவருததியும் வேணடுமாலை, பரஹ்மததை நிரவிசேஷ மெனறு ஒததுககொளளவது கூடாது.

சுயஸாஸ:—ஒரு பொருளின பேரில மறறொரு பொருளின தாமததை ஆரோ பிபபது அத்யாஸம எனறு சொலலபபடுமம பூாவம வெளளியைப் பாாததிருககும ஒருவன, இப்பொழுது முததுச சிப்பியைப பாாததுவிடடு, வெளளிககும முததுச சிப்பிககும தெனபடுமம சில ஸாதருச்யஙகளைக கொண்டு, இபபொழுது பாாககப்படுமம முத துச சிபபியினமீது வெளளியின தனமையை ஆரோபிததால, அபபொழுது அவன ரஜுததவதததைச சுக்தியின்மீது அத்யவஸிககிறான் எனறு சொல்லகூடுமம. சுகதி இவவிடததில அதிகரணம, ரஜுதம அவபாஸிககபபடுமம ஆதாரம, அநத அர்தத ததிறகு அநத அதிகரணம அயோகயம. இமமாதிரியான இடஙகளில அத்யாஸம செயயபபடுகினறது எனறு சொலலுகிறாகள.

ந ஹி ரஜ்ஜு-வ்ருத்தெள.....இமமாதிரியாக அத்யாஸம ஏற்படுவதற்கு அதிகரணதின பூாணபரகாசம விரோதிககும அதிகரணம எவ்விடததில நனறாக பர காசிககவிலலையோ, அவவிடததிலேயே அத்யாஸம உணடு. பரஹமமாகிற அதிகரணத தில மித்யாரூபமான பாபஞசம அத்யவஸிககப படுகினற தென்றால ப்ரஹ்மம பூாணமாக பரகாசிககவிலலை எனறு சொனனதாகிறது. 'இது கயிறு' எனறு ஒருவனுககு நனறாக பரகாசம ஏறபடடால, ஸாப்பத தனமையை அதில அவன அத்யவஸிககமாட்டான எனறே?

ஸத வனவ.....அநதக காரணததிலேயே, (அத்யாஸததை ஸாதிககும பொருடடே) அவிதயை எனறு ஒனறு உணடெனறும, அது பரஹமததின் பரகாசததை மறைக்கினறதெனறும அதவைதிகள சொலலுகிறாகள

ரூபஸ்ய தஸ்ய நிவ்ருத்யர்தம் ப்ரவ்ருத்யுபபத்தே। தத்ர ப்ராவ்ருத்ய நிவர்தகம் ஜ்ஞாநஸ்ய ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப விஷயம் ; ஸ்வரூபஸ்ய தஸ்ய நிவர்தகம் ஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மைவ। ஸ்வரூபாதிரிக்தே ரஜ்ஜ்வாதௌ ப்ரகாஸமாநே ஹி ஸர்பாதேர்நிவ்ருத்திர்தீ ருபபத்யதே। யதஸ்து ஸ்வரூபாதிரிக்தம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் ஸர்பபதத்தின தாமம முதலியவை அதில அதயஸிகபபடமாட்டா வனரோ? அநதக் காரணதாலேயே நீஙகள, வஸ்து ஸ்வரூபததை மறைககும ஸவபாவதததையுடைய அவிதயை எனனும ஒரு பதாாததததை ஒததுககொணடிருககிறீகள. ஆகையால், சாஸதரதததால் உண்டாகிறதாயும, வஸ்து ஸவரூபதத்தின மறைப்பை நிவருததிக்கிறதாயு முள்ள ஜ்ஞாநத திற்கு எது விஷயமாகினறதென்னில, அநத அவிதயையால மறைபபை அடைநதிருக்கும் பரஹ்மதத்தின ஒரு அமசமே அப்படிப்பட்ட விஷயமாகினறது. அபபடி பரஹ்மதத்தின ஒரு அ்சம மறைபபை அடைகினறது எனபதை ஒததுககொளளாவிடடால, சாஸ்தர ஜநயஜ்ஞாநதிறகு மறைபபை நிவருததிககும தனமைபே ஸமபவியாமற் போய்விடும. அதிஷ்டாநமாகிற ரஜ்ஜுவில் இருக்கும ரஜ்ஜுதவம பரகாசிததாலனரோ 'ஸர்ப்பமோ' என்னும ப்ரமம விலகும. கேவலம ஜ்ஞாநமாக இருககும ப்ரஹ்மதத்தினிடதில 'ஒரு விசேஷம சப்தததால சொல்லபபடுகினறது [அதாவது மறைப்பை அடையகூடிய ஒரு

ஸ்வரூபாதிரிக்தம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் ந ஸ்யாத்—மறைகபபடடு அறியப்படா மல ஒனறு இருநதால மாதரம், மறைப்பை நிவ்ருததிககும சாஸ்தர ஜநய ஜ்ஞாநததிற்கு நிவருத்திக்கும் தன்மையை நாம சொலலகூடும் ஆச்சாத்யம் இல்லாவிட்டால் நிவாத தகத்வம் எப்படி ஏறபடும் ?

அதிஷ்டாநாதிரேகி ரஜ்ஜ்வாதௌ ப்ரகாஸநேந—அதிஷ்டாநம் இவ்விடத தில் ரஜ்ஜு , அதனுடைய தனமை யாகிற ரஜ்ஜுத்வம ப்ரகாசித்தால் ஸாபபத்வம் பாதிகபபடும. ஸாப்பதவம் பாதிகபபடாமல் நினரூல ரஜ்ஜுதவம் பரகாசிகவில்லை எனபது அநுமாநம அதுபோல, ப்ரபஞசதவம பாதிகபபடாமல இருககும வரையில ப்ரஹமதவம் ஏதாவது ஒரு அம்சததிலாவது பரகாசிகாமல இருககவேணடும.

ஸ்வரூபாவிரோதஸ்ச.....அபபடி பரஹமததினிடததில் ஒரு அம்சம் ப்ரகா சிக்காமல இருகினறது எனபதை ஒததுககொணடால, 'ப்ரஹ்மம அமசததுடன கூடி யது, அதாவது விசேஷததுடன கூடியது' எனறு ஒததுககொணட தாகிறது. அநத விசேஷததின ப்ரகாசததால அத்யாஸம் நிவருததமாகிறபடியால, அநத விசேஷம் கேவ லம உடலகூணமாக மாதரம இராமல விசேஷணமாகவே இருததல வேணடும். அப் பொழுது பரஹ்மம விசேஷண விசிஷடமென்றே அஙகீகரித்ததாக ஆயிற்று.

ப்ரஜைநாஹியேயதே, ஸ அ ப்ரஹ்மவிஶேஷணம் ஹவதீதி, ஸவ-ஶப்ர-ஸி த்ரிவாசித ஸவ-ஶ விஶேஷண விஶிஷ்டம் ப்ரஹ்ம ஹவதி। சுதः ப்ராமாணி காநாம ந கெநாபி ப்ரகாரேண நிவி-ஶேஷத்வ-ஸித்தி.।

நிவி-ஶேஷ ப்ரத்யக்ஷாதி ஸவிஶேஷதெவ வஸ்து ப்ரதீயதெ ;

அச்சம உணடு] எனபதை' ஒதத்துககொணடால, அது பரஹ்மத்திறகு ஒரு விசேஷண மாக ஆகிவிடுமாகையால, பரஹமம, எலலா ச்ருதிகளாலும பரதிபாதிகபபடுமஸகல விசே ஷணஙகளுடனும கூடியதாகவே ஏறபடடுவிடும. ஆகையால, பரமாணதத்திறகுக கட்டுபபடுபவ ரெலலாரும 'நிரவிசேஷமாயிருககும வஸது ஒரு ப்ரகாரதத்தாலும ஸாதிகபப படமாட்டாது' எனபதை அஙகீகரிககவேணடும.

ப்ராமாணிகாநாம—ப்ரமாண சரணாகளாயப புகுநதால பரஹ்மதத்திற்கு நிரவிசேஷத்வம சொலவது ஸாத்யமிலலை.

நிவி-ஶேஷ ப்ரத்யக்ஷாதி—நிரவிசேஷ வஸதுவுக்ந பரமாணம இலலை என்பதை நிரூபிகக ஆரமபிதது, சபத ப்ரமாணம் இலலை எனபதை இதுவரையில நிரூ பிதது முடிதததா. இனி, அதறகு பரதயக்ஷ பரமாணமும இலலை எனபதை நிரூபிக்க உபக்ரமிககிறார பௌதத்தா முதலான சில மதஸதாகள, பரதயக்ஷதில நிரவிகலபக ப்ர தயக்ஷமெனறு ஒனறு உணடெனறும, அது எவவித விசேஷமுமிலலாமல இருக்கும் ஒரு வஸ்துவை விஷயமாக உடையதெனறும செல்லுகிறாகள அது உணமையாக இருககும பக்ஷதில, நிரவிசேஷ வஸதுவின விதத்தி அதலுல ஏறபடும எனபதில ஆக்ஷேபமிலலை ஆனால, ஸ்ரீபாஷ்யகாரா, 'அது உணமையனறு, யுகதிககும விருத நம' எனறு உபபாதிதது, நிரவிகலபக தசையிலும ஸவிசேஷமாகவே வஸது தோனறுகின றது எனறு இவவிடதில நிரூபிககிறார.

ப்ரதயக்ஷமாவது—திவய மலலாத கண காது மூக்கு முதலிய பாஹயேநதரிய வயா பாரத்தால உணடாகும யதார்தத ஜ்ஞாநமே. இநத ப்ரத்யக்ஷததை நிரவிகலபக மென றும ஸவிகலபக மெனறும இரணடு விதமாகப பகுபபது உணடு. ஒரு வஸதுவை நாம நமது இநதிரியதததைக கொணடு முதல முதலில காணகையில நமககு எநத ஜ்ஞாநம் ஏற்படுகினறதோ அதை நிரவிகலபக மெனறும, அவவிதம ஒரு வஸதுவை காணித்த பிறகு மறுபடியும அநத ஜாதியைச் சோநத மறறை வஸதுகளை ஏற்கெனவே ஏற்பட டிருக்கும ஸம்ஸகாரதததுடன காணகுப்பொழுது ஏறபடும ஜ்ஞாநதத்தை ஸவிகலபக மென்றும் சொல்வாரகள. முதல முதலில ஒருவன் ஒரு பசுவைப பாரத்தால, அபொ ழுது அவனுககு அநதப பசுவைப பறறி ஜனிககும ஜ்ஞாநம நிரவிகலபகம, பிறகு வேறு

பசுகளைப பாகதுமபொழுது அவனுகது அவைகளைபபற்றி ஜிகதும ஜ்ஞாநம ஸவிகலப கம முதலில, 'பசு ஒரு விந்மான அமைப்புடன கூடியிருகதினறது' எனனும ஜ்ஞா நம மாதரம ஜநிகதினறது, பிறகு வேறு பசுகளைப் பாகதும்பொழுது, 'முன் நான பாததத வஸ்துவில எவவிதமான அமைப்பு தென்பட்டதோ, அமமாதிரியான அமைப்பே இலலைகளிலும தெனபடுகினறது' எனனும ஜ்ஞாநமும ஜநிகதின்றது. இதை அநு வருததி எனறு சொலலவாகள. அதாவது—நிவிகலபக தசையில ஏற்படும் ஜ்ஞாநம் ஸவிகலபகததில ப்ரதிஸநதாநம செய்யபபடுகினறது எனறு சொன்னதாயிற்று. இரணடு தசைகளிலும் அஸாதாரணமாயுளள ஒரு அமைபபுடன கூடியிருபபதாகவே பசுவின ஜ்ஞாநம ஏறபடுகையிலும, ஸவிகலபக தசையில 'அநத அமைபபு வேறு வஸதுகளிலும அநுவருததிகினறது' எனனும ஜ்ஞாநம அதிகமாக ஏறபடுகின்றது. நிவிகலபக தசை யில அநத அநுவருததி இலலை என்பதுதான இதன தாதபாயம இநத ஆதததை ஸ்ரீபாஷயதில பின வருமாறு விவரிததிருகிறார—" நிவிசகுலகம வஸக ஜாதீய த்ரவ்யேஷு வ்யக்திவிஷ்வக்ரஹணே, த்விதீயாதி விஷ்வக்ரஹணம, வி கலுக த்ருதீயாதயே। தத்ர வ்யக்திவிஷ்வக்ரஹணே மொகஷாதே ந வ்யதாகாரதா க வ்ருதீயதே, த்விதீயாதி விஷ்வக்ரஹணேஷ்வ ஸந வ்யதி த்ருதீதிः ",

நிவிகல்பததிற்கும ஸவிகலபததிற்கு முளள வைஷம்யம் இவவாறு இருகக, இதை அறியாமலே டௌதத்தா முதலான சிலா, நிவிகலபகம எனபது முதல முதலில ஒரு வஸ்துவைப பாாததவுடன ஏறபடும ஜ்ஞாந மாதலால, அது எவவித விசேஷமுமற்ற ஒரு வஸ்துவை விஷயமாக உடைய தெனறும, ஸவிகலபக தசையில ஜநிககும் ஜ்ஞாநம பல வஸதுவைப் பாாதத பிறகு ஜநிககிறபடியால், அது அநத வஸதுக்களுக குளள விசேஷஙகளுடனேயே ஸ்புரிகினறதெனறும நினைதது, 'நிவிகலபக ப்ரத யக்ஷதில நிவிசேஷ வஸதுவின வரிதது ஏறபடுகினறது' எனறு வாதிகிறார்கள. 'அது தவறுதலான வாதம, நிவிகலபக தசையிலுய விசேஷஙகளுடன் கூடினவாகவே வஸதுகள தோனறுகினறன' எனபதுதான இவவிடததில நிரூபிகக படுகினறது.

அநத நிரூபணய எனன வென்றால்—ஒரு வஸதுவைப் பாகதும்பொழுது, அபபடிய பார்பபது முதல தடவையாக இருநதபோதிலும, 'இநத வஸது இப்படிய படடது' எனறே தோற்றம ஜநிகினறது பசுவைப பாகதும் பொழுதெல்லாம, அது ஸாஸ்நா (மடி) முதலானவைகளுடன கூடி யிருகின்றது எனறே தோனறுகின்ற தன்றோ? அப்படி ஒரு விசேஷததுடனும் கூடியிராமல் தோற்றமே ஜநிகமாட்டா

தாகையால, எலலா பரதயகூஙகளுமம ஸவிசேஷஙகளே தவிரவும, நாம ஒரு ஜாதியைச சோநத ஒரு வயகதியை ஒரு காலததில பாரதது விட்டு, மறறொரு காலததில் அநத ஜாதியைச சோநத மறறொரு வடகதியைப் பாரததால அப்பொழுது, 'பூரவம் நமமால பார்க்கப்பட்ட வயகதியின அமைப்புக்கு ஸதருசமான அமைப்புடன் கூடியதாகவே இநத வயகதி தெனபடுகினறது' எனறு தோறறம ஏறபடுகினறது எனபது அநுபவ ஸிததம. அது அவஸ்துவம; ஸிததமாக இருநதால, அநத அமைபபின ஸாதருச்யம இபபொழுது தோற்றுவதறகு, பரதம தர்சநததிலும அநத அமைபபு தோனறியிருக்க வேணடுமனறோ? இநதக காரணததாலும நிரவிகலபக பரதயகூமும ஸவிசேஷம எனறே ஏறபடவேணடும. 'அபபடி இரணடு தசைகளிலும ஸவிசேஷமாகவே தோறறம் ஏறபடடால, இரணடு தசைகளுககும வைஷமயம எனன?' எனறு கேடடால, விசேஷததின அநுவருததியினுடைய பரதீதி ஸவிகலபகததுககு உணடு, நிரவிகலபகததுககு அநத அநுவருததியின பரதீதி இலலை எனபது தான அதறகு ப்ரதியுததரம. பசுவைப பாரககும பொழுதெலலாம கோதவம (பசுவின தனமை) எனனும விசேஷமும் தோனறுகின்றது, ஆனால பரதம கோ தாசநததில அநத கோதவததிற்கு அநுவருததி தோனறவிலலை, இரணடாவது கோ தாசநததில அநத அநுவருததி தோனறுகினறது எனபதுதான அவைகளுககுப பரஸபரமுளள வைஷமயம. கோதவம எனபது ஜாதி, அநுவருததி ஜாதி அனறு. "ஸாஸ்நாதி வஸ்து ஸம்ஸ்தாநமேவ தொக்வாதொநாவ்ருத்திः நவ வ்யக்திவிஸ்ருஷ்டிமபேக்ஷத உதி வ்யக்திவிஸ்ருஷ்டவ்ய நிவர்தகதுகவ்ருத், நவாநः ஸம்ஸ்தாநமேவ ஜாதேர்தொந ஸ்ருஷ்டாः" எனபது ஸ்ரீ பாஷய பங்கதி.

தவிரவும, ஒருவனுககு ஒரு தடவை பசுவின காரணம ஏறபடடிருககையிலும, ஏதாவது ஒரு காரணததால அநத ஸாஸ்நாகாரம மலினமாகி இருககும பக்ஷததில, மறறொரு தடவை அவனுககு அதன காரணம நேரும பொழுது பூரவம காரணிகபபடட ஜாதியின அநுவருததி ஸம்பவியா தாகையால, இரணடாவது தடவை நேரும பரதயகூமும் அவன விஷயததில நிரவிகலபகமாகவே இருககும். ஆகையால 'பரதம பிணட காரணம நிர்விகலபகம, தவிதீயாதி பிணட காரணம ஸவிகலபகம' எனறு சொலவதைக் காடடிலும, அநுவருததி தாம விசிஷடமாக இருபபது ஸவிகலபகமெனறும, அது இலலாமல இருபபது நிரவிகலபகமென்றும அவைகளுக்கு வைஷமயம சொலவது யுகததரமாக இருக்கும். இதைத திருவுள்ளததில வைததுககொணடே ஸ்ரீ நிகமாநத மஹாதேசிகனும் தமது நயாய பரிசுததியில ''நிவர்தகதுவ ஏவ ஜாதீய ஸ்ருஷ்ட

சுதஸ்யா ஸவிக்ருதெ 'ஸொஉபம்' உதி வாமவ்ருவமத வ்ருகார விபரிஷ்ட வ்ருத்யயாந வவசிதெः। வஹ்ன ஸம்ஹாந விஸெஷ நாமவக்யாங் மொக்ஷாதெः, நிவி-ருகுருகுபாயாஉவி ஸஸம்ஹாந ஸெவ வஹ்ன 'உத்ழ' உதி வ்ருதீயதெ। த்ருதியாதி வ்ருத்யயெஷ தவைவ்ய ஸம்ஹாந விஸெஷஸ்ய ஸுகெந வஹ்ன நிஷ்தாஉாத்ரம் வ்ருதீயதெ; ஸம்ஹாநநாமவ வ்ருகா

நிவி-ருகுரு...உஸ்ய'தெ—நிர்விகலபக ப்ரதயக்ஷதிலும ஒவ்வொரு வஸ்துவும விசேஷத்துடன் கூடியதாகவே தோன்றுகின்றது. அப்படித தோன்றுவிடடால, ஸவிகலபக ப்ரதயக்ஷதில, 'அதுவே இது' என்று ஏறகெனவே நமமால அறியப்பட்டுள்ள ஒரு ப்ரகாரத்துடன கூடினதாகத தோற்றம தோன்றுவது அநுபவமாகும. 'பசுவின் தனமை' இதயாதிகள வஸதுக்களின ஒருவித்மான அமைபபின ரூபங்களே, 'இது இபபடிபபட்டது' என்று அந்தந்த அமைபபுடன கூடியதாகவே ஒவ்வொருவஸ்துவும நிர்விகலபக தசையிலகூடத தோன்றுகிறபடிபால, அந்தத தசையிலும கோத்வம் முதலியவைகள தோன்றுகின்றன என்றே சொலலவேண்டும. (ஆகையால் நிர்விகலபகமும ஸவிசேஷமே ஆகும) இரண்டாவது முதலிய ப்ரதயயங்களில, அந்த அமைபபின ஸாத்ருச்யம பல வஸதுக்களில தொடாந்து இருப்பதாக மாத்ரம (அதிகமாகத) தெரியவரு

வ்ருத்யவிண்ணு ரூஹணழ' உத்யாதி ஸாஷ்யெண உதாஹரணவாக்யம யொஜ்யழ'' என்று அநுகரஹித்து விடடு, ''ஸுத வன்ன ஹி ஸ்ரீவிஷ்ணு விதெரந்தழ, ஸம்ஸாரொத்தீர்ண ஸஹகாரதெம் த்ரிய ஜந்யீம் ஜ்ஞாநம் ஸவிகல்பகழ'' என்று பூர்வாசாரியாகளுடைய அபிமதத்தையும வெளியிடடிருகிறார. நிர்விகலபக ஸவிகலபகங்களுக்கு வைலக்ஷண்யம எதுவாக இருந்தபோதிலும, இரண்டு இடங்களிலும ஸவிசேஷமாகவே காரணம ஸம்பவிகின்றது எனபது ஸித்தம. ஆகையால பௌத்தர்கள சொல்லும வாதத்திறகு இடம் இல்லை.

மொக்ஷாதெः—கோத்வம (பசுவின தனமை) என்பது ஜாதி. அது, பசுவின் காரணம ஏறபடும பொழுதெலலாம ஏறபடுகின்றது. இந்த ஜாதி, முதல பிண்ட காரணத்திலும தோன்றுகின்றது, இரண்டாவது முதலிய பிண்ட காரணத்திலும தோன்றுகின்றது. ஆனால, இரண்டாவது காரணத்தில அநுவருத்தியின ப்ரதீதி அதிகமான அம்சம். இதிலிருந்து ஜாதி வேறு அநுவருத்தி வேறு என்பதை நாம் அறிய வேண்டும.

ஸுதெகவஸ்து நிஷ்தா—அநேக வஸ்துக்களில இருக்கும் தன்மை. அதாவது—அந்தந்த வஸ்துவின அமைப்பினுடைய ஸாதருச்யம என்று சொன்னதாயிற்று.

ஸாவயவஸ்ய வஸ்துநோ நிஷ்கதயா சகேன வஸ்துநா விசேஷணகம் விதீயாதி ப்ரத்யயாவகல்பயதி விதீயாதி ப்ரத்யயாः ஸவிகல்பகா உத்பத்யந்தே।

சித ஸவ வகஸ்ய வஸ்துநோ ஹிஸா ஹிஸ ரூபெண ஸ்தாத

கினறது ; அப்படி அநத அமைபபு பல வஸதுகளுககு விசேஷணமாக இருககினறது எனபது இரணடாவது முதலிய ப்ரதயயங்களில மாதரம அநத அமைப்பின அநுவ்ருதி யால வெளிபடுகினறபடியால, இரணடாவது முதலிய ப்ரதயயங்களை ஸவிகலபகங்க ளெனறு நாம சொலலுகிறோம.

சித ஸவ—ப்ரஸக்தாநுபாஸகதமாக நோகிறபடியால பேதாபேத மதத்தை நிராகரிகிறார. நிர்விகலபக தசையிலும ஸவிசேஷமாகவே தோறறம ஏறபடுகின்றது எனபதே அநதப் பேதாபேத மதததிறகும பாதகமாகிறபடியால, அதறகு இவவிடதில ப்ரஸகதி ஏற்படுகினறது.

இநதப் பேதாபேத மதம, பாஸகர மதஸதாகளிடமும யாதவப்ரகாச மதஸ்தர்க ளிடமும் காணப்படுகினறது. அதவைதிகளாகிற சங்கர மதஸதாகளின மதம அபேத மதம; விசிஷடாதவைதிகளாகிற ஸ்ரீ வைஷணவாகளின மதம பேத மதம; யாதவ ப்ர காச பாஸகர மதஸ்தாகளின மதம பேதாபேத மதம் இநத யாதவ மதததிறகும பாஸ்கர மதததிறகும வைலக்ஷண்யம எனன வெனறால—பாஸ்கர மதததில, 'அசித வஸ்துவுககும் பரஹ்மதததிற்கும பேதம அபேதம் இரண்டும் உணடு, ஆனால அவை இரணடும ஸவ-பாவிகங்கள். சித வஸ்துவுககும் ப்ரஹ்மத திறகும் பேதம அபேதம இரணடும இருககையிலும் அபேதம் மாதரம ஸவாபாவிகம, பேதம ஸவாபாவிகமனறு, கேவலம் ஔபாதிகமே' எனறு சொல்லப்படுகினறது. யாதவ மத மெனனவெனறால—'அசித வஸதுவுக்கும பரஹ்மதததிறகும பேதம் அபேதம இரண் டும் ஸவாபாவிகமாக இருபபதுபோல, சித வஸ்துவுககும பரஹமதததிற்கும பேதம் அபே தம இரணடும் ஸவாபாவிகங்களே, ஔபாதிக பேதம எனபதே இலலை' எனபது தான். (20, 21-வது பகரணங்களைப பாரகக.) ஆகையால இநத இரணடு மதஸதாகளும பேதா பேத மதஸ்தாகள.

இவவிடதில ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா செயதிருககும உபபாதநதததைச் சரியானபடி அறி வதற்கு யாதவ பாஸகராகளால அங்கீகரிககபபடும இநதப பேதாபேத மதததின் கொள்கையின் ஜ்ஞாநம அவசியம அபேக்ஷிதம. ஆகையால அதை ஸங்கரஹமாக இவ விடதில பரஸ்தாவிககிறோம. லோகததில எலலா வஸ்துகளும அவயவைகளின

ப்ரதீதிககு அநுகூணமாகவே வயவஸ்தையைப பெறுகினறன. ஆகையால், வஸ்துகளள் பிநநமாயும அபிநநமாயும அறியபபடுமெ பகூதில, அவைகளுகளுப் பேதாபேதரூபமான வயவஸ்தை உணடெனறே அஙகீகரிகக வேணடுமெ. வஸ்துகளள பிநநங்களாயும அபிநநங்களாயும அறியபபடுகினறனவெனபது அநுபவ ஸித்தமெ. மாடு, குதிரையைக காட்டிலும வேறுபட்டதே, ஆலை மாடுமெ மருக ஜாதியைச சோநதது, குதிரையும் மருக ஜாதியைச் சோநதது எனனும காரணதால அவை இரணடுமெ அபிநநங்களென்றும் சொலலலாமெ, ஆசையால் குதிரைகதும மாடடுகளும பேதாபேதமுணடு. மண் என்பது வேறு, அதனறை செயயபபடுமெ குடம் வேறு, ஆலை, குடததிறகுக காரணம் மணணு கிறபடியால், காரணததை ஆலோசிககும பொழுது அவை இரணடையும அபிநநங்களென றும வயவஹரிக்கலாடெ. இமமாதிரி ஸகல வஸதுக்களும, காரணத தனமையாலும ஜாதி யின தனமையாலுமெ அபிநநங்களாகவும பிநநங்களாகவுமெ நமகுத தோனறுகினறன. இபபடி பிநநமெ அபிநநமெ, இநத இரணடு ரூபமாகவுமெ தெனபடாத வஸதுவே லோகததில இலலெ யாகையால, எலலா வஸ்துகளெயும பிநநாபிநநங்க ளெனறே சொலலவேண்டுமெ.

'இந்த பேதரூபம அபேதரூபம இரணடுமெ பரஸபரம விருத்தங்களாகையால் இவை ஒரே வஸ்துவில ஒரே காலததில எபபடி இருக்கக்கூடுமெ?' எனனில், அப்படி இரண டுமெ இருப்பதாக நமககு ஏற்படுமெ பரதீதியே அதற்கு ஆதாரமெ. அப்படி விருததாகார ங்கள் ஒரே வஸதுவில இருக்கமாடடா எனபதறகுமெ நமமுடைய அநுபவமன்றே காரண மாகச் சொலலப்படுகினறது? அமமாதிரியான பரதீதியே, அவை இரணடுமெ அப்படி பரஸ்பரம விருததங்களாக இலலாமல ஒரே வஸ்துவில இருக்ககூடுமெ எனபதற்குமெ காரணமாகினறது.

இவவாறு பினடங்களுகுப் பரஸபரமெ பேதாபேதததை உபபாதித்து விட்டு, அவாகள, ஜாதிகுமெ வ்யக்திகும், காரணத்திற்குமெ காரயத்திற்கும் கூட பரஸ்பரமெ பேதாபேதமெ உணடு எனறு சொலலுகிறாகள. இவைகளுகுப பரஸ் பரமெ பேதமெ வயகதம், அபேதமுமெ சற்று ஆலோசிததுப பாரததால புலபபடுமெ. 'இநதக குடமெ மண, இநதக கிரீடமெ ஸவாணமெ' எனறனறே ப்ரதீதி ஏறபடுகினறது? மணணு டன கூடிய குடமெ எனறுவது, ஸவாணததுடன கூடிய கிரீடம் என்றுவது, ப்ரதீதி ஏற படவிலலெ. இப்படி ஜாதி வயகதிகளுக்கு ஸாமாநாதிகரணயமெ சொலலவதே ஜாதி வயகதி இரணடுமெ அபிநநங்கள எனபதற்கு ஒரு ஹேது. ஜாதியை விட்டுப் பிரிதது வயக்தி யின உபலமபமெ ஸம்பவிககமாட்டாது, எபபொழுதுமெ அவை இரணடுமெ சோநதே காணப் படுகினறன. அவைகளின் அபேதததிற்கு இதவுமெ ஒரு ஹேது தவிரவுமெ, வயகதிகளுகுள் ஏவவளவு பேதமெ இருநதபோதிலுமெ, ஜாதியைக குறிககும ஒரே சப்தததால் எல்லா வ்யக்

சுகுவம் விரூஓம் ப்ரகூகூம் । வம்ஹோகவ்ய வம்ஹோநிகः ப்ரகாரதயா

சுதவன.....வஜ்ஜி —சிலா, பேதாபேதம என்று ஒரு மதம் கொள்கின்றார்கள. அவாகள சொல்வதாவது—ஒவவொரு பதாாததும மற்றொரு பதாாததிதனைக் காடடிலும வேறு படடதாகவுட இருகினறது, வேறு படாததாகவும் இருகின்றது எனபது தான. அதாவது, ஒரே பதாாததததில் பரஸபரம விருத்தங்களான பிந்ந திகளும க்ரஹிகபபடுகினறன. மாடு எனனும ஒரே சப்ததால கொமபு ஒடிநத மாடு கொம்பு இலலாத மாடு, எல்லா மாடுகளும சொலலபபடுகினறனவனறே? அது போல் இநத ஒரே சப்ததால அநுவிதததமான பரதயயமும ஜாதி வயகதிகளின ஐக்யதனை விள கசுகினறது. நான்காவது ஹேதுவும ஒனறு உணடு ப்ரதம பிணட கரஹணததில ஜாதி வயகதிகள இரணடிறகும எவவித பேதமும இலலாமல பரதயயம் ஏற்படுகினறதன்றே? அவைகள அபிந்நங்களாக இலலாவிட்டால அபபடிபபடட பரதயயம் ஸமபவிகக மாட்டாதாகையால, அவை அபிந்நங்கள தாம எனபதறகு இதுவும் ஒரு ஹேது. இம மாதிரியே வைதிகங்களான அாதது ஸளிலும பேதாபேதம உணடெனபது அவா களுடைய மதம. அசித வஸதுகளும பரஹ்மமும, சிதவஸதுக்களும பரஹமமும பரஸ்பரம பிந்நாபிந்நங்களேயாம. இதறகு சருதி வாகயங்களே பரமாணம. பரதீதி இவ விடததில் பரமாணமாக மாட்டாது.

இப்படி இவாகள செயயும உபபாதநம எலலாவற்றையும திருவுளளததில வைத துகொணடே இவவிடததில "சுத வன" இதயாதியான வாகயதனை அநுகரஹித திருகிறார. சுத வன—இநதக காரணததிலலேயே கீழ, நிாவிகலபக பரதயக்ஷதி லும விசேஷததுடன கூடியதாகவே கரஹணம ஏறபடுகிற தெனறு நிரூபிகக பட் டிருகினறது. அநதக காரணததாலேயே பேதாபேத மதம பரதயுகதமாகினறது என் பது தாதபாயம. விசேஷண விசேஷய பாவம் எபபொழுதும பேதகம். பரதம பிணட கரஹணததிலும ஸமஸதாநததுடன (அமைபபுடன) பரதீதி ஏறபடுகிறபடியால ப்ரகார ப்ரகாரிகள பிந்நங்களாக கரஹிகபபடுவதுபோல ஜாதிவயகதிகளும பிந்நங்களாக க்ர ஹிகப் படுகினறனவே தவிர அபிந்நங்களாக கரஹிக்கபபடவில்லை என பதுவயகதம்.

ஹிஞாஹிஞாமவெண அயாதுகூம விரூஓழ—ஒரு பதாாததததிற்கு தவிரூபத்வம எபபொழுதும விருதததமனறு, பிந்நாபிந்ந ரூபமாக இருகும பொழுது மாதரம அது விருதததமாகும.

வம்ஹோகவ்ய—ஸாஸநா (மடி) முதலியவைகளாகிற அமைப்பின் விசே ஷம, பசுவுககு ஸமஸதாநம, பசு ஸமஸதாநி. ஆகையால ஸமஸதாநமானது ஸ்ஸதா நிக்கு ப்ரகாரம, அபபடி ப்ரகாரமாகிறபடியால அது ஸமஸதாநியைக காட்டிலும் வேறுண பதாாததமே.

வதாயுராதுரவத்; ப்ரகாரகவாதெவ வ்யவஸ்தயி நஹதுகும் வ்யவஸ்தா வதுஹஸ்ரேதி ந ஷ்யாத்துகவஸ்தி:।

அபிந்ந ரூபங்களை உடைய இரண்டு ஆகாரங்கள உண்டு என்று சொன்னதாயிற்று. இந்த வாதமும் கீழக கூறப்பட்டுள்ள காரணத்தாலேயே நிரஸ்த மாகிவிட்டது. அமைப்பு எனபது, அந்த அமைப்பை உடைய வஸ்துவுக்கு ஒரு ப்ரகாரம்; ஆகையால் அந்த வஸ்து வைக காட்டிலும அது வேறுபட்ட பதார்த்தமே. அப்படி அது ப்ரகாரமாக இருக்கும் காரணத்தாலேயே அது தனித்து நிறகவும யோகயமன்று, தனித்து கரஹணமும் அதற்கு ஸம்பவிக்க மாட்டாது, ஆகையால், பிந்ந அபிந்ந ரூபமான இரண்டு விருத்த ஆகாரங்கள ஒரே வஸ்துவுக்கு விதக்கிக மாட்டா.

ப்ரகாரதயா—ப்ரகாரமாக இருப்பதே, ஸ்வரூபம ஸ்வ்ரூபாகியைக காட்டிலும வேறான பதார்த்தம எனபதற்கு ஹேது.

ப்ரகாரக்வாதெவ வ்யவஸ்தயி நஹதுகும் வ்யவஸ்தா வதுஹஸ்ரே—ஜாதி வயக்திகளுக்கு ப்ரஸ்பர அபேதம உண்டு எனபதற்கு நானக ஹேதுக்ள உப பாதிக்கப்பட்டனவனரே? அந்நானக்கு ஹேதுக்களையும இந்த வாக்யத்தால பரிஹரிக்கிறார. அவைகளுள முதல ஹேது ஸாமாநாதிகரண்யம. 'இந்தக குடம பண' என்னுமிடத்தில விசேஷண விசேஷ்யங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம சொலவது அவர்களின் இச்சையதனலன்று. ஆனால அந்த விசேஷணம் அப்ருதக் விதத்த விசேஷணமாக இருப்பதால். எந்த விசேஷணம விசேஷ்யத்தை விட்டுத் தனித்து நிற்க அர்ஹமோ அது அப்ருதக விதத்த விசேஷணம். ஜாதி வயக்திகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தமே. 'ப்ரகாரக்வாதெவ வ்யவஸ்தயி நஹதுகும்' என்பதால இது ஏற்படுகின்றது. 'ப்ரகாரக்வாதெவ' எனபதற்கு 'நியதப்ரகாரக்வாதெவ' என்பது அர்த்தம். இரண்டாவது ஹேது, எப்பொழுதும ஜாதியும் வயக்தியும் சேர்ந்தே கரஹிக்கப்படுகின்றன எனபது. இது அபேதத்திற்கு ஹேதுவாக மாட்டாது. 'சேர்ந்து கரஹிக்கப்படுகின்றன' எனபதே பேதத்தைக காண்பிக்கின்றதனரே? வஸ்து ஒன்றாக இருந்தால, சேர்ந்து கரஹிக்கப்படுகின்றன என்று எவ்விதம் சொல்லக்கூடும? ஆகையால இது அபேதத்திற்கு ஹேதுவாகமாட்டாது. ஆனால, ப்ரகார ப்ரகாரிகளுக்குள ஸம்பந்த நியமத்தையே இது காண்பிக்கும. இந்த ஸமாதானம் 'ப்ரகாரக்வாதெவ வ்யவஸ்தா வதுஹ:' எனபதிலிருந்து ஏற்படுகின்றது. மூன்றாவது ஹேது 'வஸ்துஸ்வரூப-விஷ்டவ்ய தயா:' எனபது. இந்த பரதயயம, இரண்டுக்கும் தாமி ஒன்றாக இருக்கிறபடியால் ஏற்படுகிறதே தவிர, தாமியின ஐகயத்தால் இல்லை. 'மாடு' என்பதால் கொம்பு ஒடிந்த மாடு கொம்பு இல்லாத மாடு எல்லாம் ப்ரதீதிக்கு இடமாகல், அது

சுவி அ நிவி-ஶிஷ வஸ்வாஹி நா ஷ்வயம்ப்ரகாஶ வஸ்நி
தஶ்வாத்ம விஶேஷாः ஸஜ்ஜை: ஸ்வவெ-ஶ நி-ஶஸ்யந்த ஜ்ஞ வதா

சுவி அ..... ..ப்ரவம்பித —அதவைதிகள நிர்விசேஷ வஸ்துவை ஸ்தாபிக
கும பொருட்டு, 'ஸ்வயம ப்ரகாசமான வஸ்துவின விஷயத்தில, அதன மீது ஆரோ
பிகப்படும விசேஷங்களெல்லாம ஸகல சப்தங்களாலும நிஷேதிக்கப்படுகின்றன' [பக்கம
85] என்று சொன்னார்கள, 'அப்படி விசேஷங்களை நிஷேதிக்கும சப்தங்கள் எவை?'

எல்லா மாடுகளும் ஒன்றே என்பதை எப்படிக காட்டும? கொம்பு ஒடிந்திருப்பது கொம்பு
இல்லாமல் இருப்பது முதலிய தாமங்கள வேறுபட்டனவாக இருந்தாலும் தாமியாகிற மாடு
ஒன்றே என்பதை மாத்ரமன்றே இது விளக்குகின்றது? இதுவும் 'ப்ரகாஶக்வாத்வெவ'
என்பதனால ஏற்படுகின்றது. ஞானகாவது ஹேதுவாகிற 'ப்ரயோஜ்யஜ்ஞாபகஹேது
ஜாதிவ்யக்த்யோ ரபேதோபசார:' என்பது ஐகயத்தைக காண்பிக்க மாட்டாது.
விசேஷண விசேஷ்ய பாவம பேதகம. பரதம பிண்டக்ரஹணத்தில 'இது இப்படிப
பட்டது' என்று ப்ரதீதி ஏற்படுகிறபடியால விசேஷண விசேஷ்ய பாவத்தின் காரண
ணம் உண்டு, அந்தக காரணத்தால பேதம க்ருஹீதமாகுமே தவிர அபேதம க்ருஹீத
மாக மாட்டாது.

யாதவ ப்ராக்கர மதனந்தாகள சொல்லும மற்றை யுக்திகள இவ்விடத்தில நிராஸிக்
கப்படவில்லை ப்ரதீதி விருத்தமாக இருக்கிறபடியால பேதாபேதங்கள ப்ரஸ்ப்ரம விரு
தங்கள அல்ல என்று அவர்கள சொல்வது நியாயப்ரஸித்த வாதம. 'ஒன்றைக் காட்டிலும
மற்றொன்று விலக்ஷணமாக இருப்பது, அவைகளின் பேதம, அப்படி இல்லாமல இரு
ப்பது அவைகளின அபேதம' என்பதை அறிந்த ஒருவன இரண்டுக்கும ஒரே இடத்தில
ஸம்பவிப்பதை ஒருபோதும சொல்லமாட்டான். இம்மாதிரியே அவர்களுடைய மற்ற
வாதங்களும் நியாய ப்ரஸித்தமாக காணத் தக்கன.

சுவி அ—நிர்விசேஷ வஸ்துவுக்கு ப்ரமாணம இல்லை என்று சொல்லிக்கொ
ண்டுவந்த ப்ரகரணத்தில, ஒருகால நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்துக்கு நிர்விசேஷ விஷய
வம இருக்குமோ என்று சங்கித்து, அந்தச் சங்கையைப் பரிஹாரம் செய்தார, ப்ரஸங்
கத்தில் பேதாபேத நிர்ணயத்தையும் செய்தார. இப்பொழுது, அதற்குமுன ப்ரஸ்துதமாக
இருந்த விஷயத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகிறார. அதவைதிகள நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்
தியைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்த இடத்தில, "நாஹ்யாஹி நிர்விஶேஷஸ்ய வ்யம்ப்ர
காஶஸ்ய வஸ்துந: ப்ரஜ்ஞாः ப்ரமாண மித்யுச்யதே" என்று ஆரம்பித்து

“கெ தெ ஸஹா நிஷேயகாः?” உதி வக்தவ்யே! “வாஅாரம்ஹணம் விகா
ரொ நாமதெயம் ம்ருத்திகெத்யேவ ஸத்யே” உதி விகாரநாமதெயயொ
வ்யவஹாரம்ஹணாத்ருக்வாக் யத்தத்ர காரணதயொவ்யுத்பாத்யதெ வஸ்து
ஸ்வரூபம் தஜ்ஜன்ய ஸத்யத்வயுக்தம் ஸ்ருதி வ்யுத்பாதீ மெவமெவ தத்ர

எனறு ப்ரசநம செயயபட்டால அதறகு அவாகள உதாரம சொலலவேணடியவாகள ‘வாஅாரம்ஹணம் விகாரொ நாமதெயம் ம்ருத்திகெ தெத்யேவ ஸத்யே’ என்னும் சருதி வாகயம, அமமாதிரி விசேஷநகளை நிஷேதிகினறது எனறு ஒருவன சஙகிகககூடும். எபபடி யெனறால, ‘வேறு ரூபம வேறு டெயா இவை யெலலாம கேவலம வயவஹாரத்திறகாக மாதரம இருகக்றபடியால அவைகளுள எது வஸ்து மாதரமாக இருகதுகொணடு காரணமாகக காணபபடுகினறதோ அதுவே பாரமாதரமானது, மறறவை யெலலாம அபரமாதரங்கள’ எனபதே அநத வாகயநதின தாதபாயம எனறு சொலலலாம அபபடிச சொலவது உபபரமாகாது அப்படிச் சொனனால அது தருஷ்டாநத வாக்யத

“ஸவெஷுः ஸமிதொ ஹுத்வாக்ம விபொஷாः ஸவெஷு நிரஸ்யெத்” என்று வேதாநத வாகயஙகளுகுப பேத நிராஸபரதவதனை பரஸ்தாவித்து மேல் கொணடு வாதம செயதாகள. வேதாநத வாகயஙகளுகுப பேத நிராஸபரதவம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாருகு அபிமதமனறு. அபபடி இருகையிலும, அதை ஒததுகொண்டே அதவைதிகளின வாததனைக கணடிததால அபபடி ஆதைக கணடிதது விடடு, இப்பொழுது, வேதாநத வாகயஙகளுகுப பேதநிராஸபரதவமே அநுபபரமெனறு நிரூபிககிறார.

கெ தெ ஸஹா நிஷேயகா உதி வக்தவ்யே— ‘அப்படிப பேதத்தை நிஷேதிககும சபதஙகள எவை?’ எனறு ப்ரசநம செயதால, அதறகு அவாகள பரத யுதநரம சொலலவேணடும இவவிடதில ‘சொலலவேணடும’ எனபதன குறிபபு ‘அது அவாகளால அசகயம’ எனபதறகான

வாஅாரம்ஹணம் விகாரொ நாமதெயம் ம்ருத்திகெத்யேவ ஸத்யே— இதில ‘வாஅாரம்ஹணே’ எனபதறகு அதவைதிகள ‘வாசாரம்பணம’ அதாவது வயாஹ்றாரிகம, (அபரமாதரம) என்று அரதம சொலலுகிறாகள. மண பிணடம ரூபம மாறி, குடம மடகு முதலியவைகளாக விகாரம அடைவதும, மண என்னுமபெயர மாறி, குடம முதலிய பெயர அடைவதும ஆகிய எலலாம அபாரமாரதிகம, பொய என்று சொனனது ஆயிறறு. இநத அரதம பூர்வோததர அஸஙகதம. ஆகையால ஸ்ரீ பாஷ்ய காரர இதறகு வேறு அரதம சொலலுகிறார. அது பூர்வோததரதிறகு ஒததிருப்ப

வவஶ்யதே । ‘வாகுவ்யேந விஜ்ஞாதே ஸர்வம் விஜ்ஞாதம் ஭வதி’ இதி ச்ருதிர்ஜ்ஞாதே ஸாத்ருஶ்யஜ்ஞாநேநாத்ருஶ்யஜ்ஞாநாஸம்ப⁴வம் உத்³பா⁴வ்ய, ‘வாகுவேவ வஹ்நே விகாரோ(அ)க்³நிர்வஹ்நே விஶேஷேண வாரயதி—நிவர்தயதீதி வ்யவஹாரோ நாம வஸ்துவஸ்தி²தம் கிமர்தே² தர்கேண விஜ்ஞாதே தத்³பா⁴வித்வாத்³யர்தே² ஸம்ஶ்லோகார்தா²நுஸாரி தத்³வ வஹ்நே’ இதி தத்ர உபஸ்தா²நௌசித்யம் நிரூபயதி; நாத்ர கஶ்சித் விஶேஷஶ்ச நிஷேத⁴கः கோ²பி ஸம்பூர்ண உபலப்⁴யதே । வாசாரம்ப⁴ணேதி—வாசா வ்யவஹாரேண ; ச்ருதஶ்ச இதி

திறகு அநுகுணமாக மாடடாது. ‘ஒனறு அறியபபடடால ஸலலாம அறியபபட்டதாகி விடும்’ எனற உபதேசம செயயப படடவுடன, அது எபபடி எனபதை அறியாத சவேதகேதுகளாக வனறே இநத தருஷடாநதம நிதாசிகபபடடது? அநத தருஷடாநதநதின கருதது எனனவெனறால, ஒரே வஸது காரணமாகவும காயமாகவும பலவித அவஸதையில் பரமாதமாகவே இருககும பகுதில, அபபொழுது ஒரு அவஸதையுடன கூடிய அநத வஸதுவை அறிநதுவிடடால், அதைக காடடிலும வேறு விதமான அவஸதையுடன கூடியதும அநத வஸதுவே எனறு அறிநதுவிடலாம எனபதே இநத தருஷடாநதத்தில விசேஷங்களை நிஷேதிககும சபதம் ஒனறும காணபபடவிலலை. ‘வாசாரம்ப⁴ணம்’ எனபதறகு, வாசா—வயவ ஹாரமாகிற பரயோஜநத்தின பொருட்டு, ஆரம்ப⁴ணம்—ஆலம்பிககபபடுகினறது (அதாவது—ஸபாசிககபபடுகினறது) எனபது அரத்தம. மண, பிணட

தையும அநவைதிகள சொலலும அரத்தம பூர்வோத்தரத்திற்கு அஸங்கதமாக இருப்பதையும மூலத்திலேயே பாரத்துககொளளலாம.

விகாரோ(அ)வஸ்தாவிஶேஷேண—‘விகாரம’ எனறால ‘மாறுதல’; காரயமான வஸது, காரண வஸதுவின விகாரம. ஆகையால, காரயாவஸதை எனறும காரணாவஸதை எனறும இரணடு அவஸதைகள உணடு. இவவிடத்தில ‘ஆரம்ப⁴ணம்’ எனறும சபதத்தால காரணாவஸதை சொலலபபடுகிறது.

வாசா—வ்யவஹாரேண இவவிடத்தில மூனறும வேற்றுமையின கருதது ப்ரயோஜநத்வத்தைச சொலலவதே, அதாவது-வாசாதையால வயவஹரிககும பொருடடு. ‘வாகு’ எனபதால ‘வாசாதையாற செயயபபடும வயவஹாரம’ கரஹிககபபடுகினறது வாகயத்தின் அந்வயம—விகாரோ(அ)வஸ்தாவிஶேஷேண (அ)வயவேந) வாசா ஆரம்ப⁴ணம்; வாகு-அவ-உக வ்யவஹாராய-உம் உத்பி⁴ந்ந காரண-இவ

க்ரமஸ்ஹணே । விஜாதீயவெணாவஸ்தாயா ஏகதிகாயா நாம அாகுயுக் வயவஸாரஸ்ஹாகுயோः ; ஸடஸாரஸாவாஹிரஸ்வெணாவஸ்தாயா ஸ்வஸ்யா வனவ ஏகதிகாயா கூகுயாநி நாமயெயாநி வயவஸாரஸ்ஹாகுயாஏவ । தயாஸவி ஸவஸ்ரு ஏகதிகா ஏவயெகஜெவ நாநாஸம்ஸ்ஹாந நாநாநாம யெயாஹயாம் நாநாவயவஸாரெணாரஸ்ஹுத உதெயதெவ ஸத்யபிதயெந

மாகிற அவஸ்தையில இருகதுமபொழுது ஒரு பெயரையும ஒரு ரூபததையும உடைத தாயிருகதினறது, அநத மணணே, குடம மடக்கு முதலிய அவஸ்தையிலிருகதும பொ ழுது வேறு பெயாகளையும வேறு ரூபங்களையும உடைததா யிருகதினறது அபபடி இருகதையிலும, எல்லா அவஸ்தைகளிலும, மண எனறும ஒரே தாவயம பலவித ரூபங் களாலும பலவித பெயாகளாலும பலவித வயவஹாரததிறகாக ஸ்தாபிகதபபடுகிறது என பதே பரமாாதத மாதலால, ஒனறின ஜ்ஞாநததால மறறொனறின ஜ்ஞாநததின் ஸம பவம உபபநநமாகும எனபது நிரூபிகதப்படடதாகினறது இவவிடததில எவவித

ஸ்ரூயதெ ; ஏதாவதா ஸத்யமவஹாரஸ்ஹவதி உதயுகதி । வாததை யால் வயவஹரிக்கும பொருட்டு மண பிணடததால பெயரும ரூபமும தொடபபடுகின் றன , அதாவது-மண பிணடமே வேறு நாமரூபஙகளை அடைகினறது எனறு சொன்ன தாயிறறு. 'க்ரம ஹயதெ' எனபதறகு 'ஸ்ரூயதெ' 'தொடபபடுகினறது' எனறு அாதததம.

விஜாதீயவெண—பெயரும ரூபமும மாறினால வேறொரு தாவயம உண டாகினறது எனறு வைசேஷிக மதஸதாகள சொலலுகிறாகள. அபபடி இலலை; பெயரும ரூபமும மாறின போதிலும வஸது ஒனறே என்று சொல்லுகிறா நம ஸ்ரீ பாஷயகாரா.

ஒனறின ஜ்ஞாநததால் மறறவைகளின ஜ்ஞாநம் ஏற்படுகினறது என்பது பரக ரணம. 'காரணாவஸ்தையும காாயாவஸ்தையும வேறு எனறாலும, வஸது ஒன்றே' எனறு சொலவதால, ஒரு அவஸ்தையிலுளள வஸதுவின ஜ்ஞாநததால மற்றொரு அவஸ்தையி லுளள அதே வஸதுவின ஜ்ஞாநம ஏறபடடதாகினறது எனபது ஸ்பஷ்டமாகிறது. ஆக யால, இநத அாதததமே பரகரணாததிறகு ஒதாதது இநத அாதததில பேத நிஷேத மொனறும ஏறபடவிலலை யாகையால, இநத வாகயததிறகு பேத நிராஸ பரத்வம இலலை எனபது ஸ்பஷ்டமாகினறது

ஸவிஸ—பேத நிராஸ பரதவம இலலை எனபதற்கு மற்று மொரு காரணம சொலலுகிறா.

ஸமஸ்தஜகதுத்பத்தி ஜகந்நிர்வாஹஸம்ஹரணாதி நிரூபிகதஃ। நாத்ர கிம்சித்ஸ்தூ நிஷ்பயோஜன உதி வர்ணனாதோவாயமயுக்தஃ ப்ரபஂசிதஃ।

ஸுபி அ "யெநா ஸ்ருணோதி ஸ்ருணோதி" உத்யாதிநா ப்ரஹ்மவ்யதி ரிக்தஸ்ய ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஶிவஸ்யைவ ப்ரதிஜ்ஞாதம் தொக, "யஸ்ய ஸொமொஜ்ஞ கெந ஸ்ருதம் ஸ்ருதம்" உத்யாதி ஸ்ருஷ்டாதுஃ ஸாமர்த்யவிகதுஃ ஸர்யாக, ஸ்ருஜ்ய ஸர்வஜ்ஞதிவஸ்ருதிகாவிகாரஸ்ய வடஸமாவாதெ ஸஸ்தாக்யம் ஸ்ருத கெநதாஃ ஸ்ருதிஷோஃ ப்ரமாணாந்தரெண யாதார்த்யாவஸித்யதி। ஸத உவி ஸிஷாயயிஷிதஸித்தி தொக யஸ்ய உபாதாநதயா உபாதாநம் ந வடதெ।

"ஸதெவ ஸொம்யேதமக்ர ஆஸீதெகமெவாத்வி தீயம்" உத்ய "ஸதெவ" "ஸதகமெவ" உத்யவயாரணஸயெந "ஸதித்யம்

விசேஷமும நிரூபிக்கப்படவிலை எனறும அதனும ஏறகெனவே விஸதாரமாக உப பாதனம செய்யப்படடிருக்கினறது.

ஸுபி அ.....வடதெ—தவி வும, "யெநா ஸ்ருணோதி ஸ்ருணோதி" எனட து முதலான வாக்பங்களால, 'பாஹ்யமதனைத தவிதத பற்ற எலலாம் பொய' என பது ப்ரதிஜ்ஞை செயயபடடிருகினறது எனனில, "யஸ்ய ஸொமொஜ்ஞகெந ஸ்ருதிஞ்ஞெந" எனட து முதலான தருஷ்டாநதங்கள நிஷ்பரயோஜநமாகிவிடும. ஏனென் றால, உபதேசம் செயயப்படும சவேதகேதுவுகு, ப்ரதயக்ஷமாகிற ப்ரமாணதத்தாலாவது யுகதியினலாவது, மணணின விகாரமாகிற குடம் மடகு முதலியனவைகள, கயிற் றில தோனறும ஸர்ப்பமடோல, அஸத்யஙகள எனறு ஒருபொழுதும ஏற்படவிலலை. அப்படி ஏற்படுவதே இவவிடததிற் செயயபபடும உபதேசததின தாதபாயம எனறால, "யஸ்ய" எனற தருஷ்டாநதமாக எடுததுக காட்டுவது ஒவ்வாது.

ஸதெவ.....வரிஷ்யதி—ஒருகால "ஸதெவ ஸொம்யேதமக்ர ஸ்ருணோதி ஸ்ருணோதி ஸ்ருஷ்டெசதெவா த்வி தீயம்" எனனும வாகயததில காணட்படு 'ஸதெவ' 'ஸதக

ஸதெவ—ஒருகால இநத வாகயம பேதததை நிராஸிகினறதோ என்று சங்கிதது ப பரிஹரிக்கிறார.

ஸவயாரண—'ஸனவ' எனபதற்கு ஸவயாரணம் என்று பெயர்.

தெந அ ஸஜாதீயெ விஜாதீயா ஷ்வெ விஶேஷா நிஷித்⁴ா உதி வ்யதீயத உதி தெ தெஷாதஶ்ச। காயகாரணஹா வாவஷ்ஶாஶயாவஸ்தயோ ஸகஷ்ய வஷ்தூநஃ ஸகாவஷ்ஶாவஸ்தயோ ஜாதெந ஸவஷ்ஶாஜ்ஞாவஸ்தயோவி வவெஷ்வெக்ய ஜாதகாம் உபஷா தெந உபயுக்வா ஶ்ருதகெதாந வ்யஜாதம் ஸவயஸ்ய ப்ரஹகாரண கும் அ வக்தவ்ம் "ஸதெவ ஸொம்யெதி" உத்யாரப்⁴ய। "உதி" "ஸ்ரு" "ஸதெவ" "கூஸீக" உதி। "ஸ்ரு" உதி காருவிஶெஷஃ। "உதி" ப்ரஜாபதிவாக்யஸ்ய வ்யவம்பதஸ்ய ஸதாவதி⁴ரூபவாம் க்ரியாம் ஸதெவ்யதாம் அ வதி। "ஸகதெவ" உதி ஆஸ்ய நாநாநாஶப்தி

தெவ' ஆகிய இநத இரண்டு அவதாரணங்களாலும, 'ஸதி தீயதி' எனறும பதத்தாலும், கேவலம் ஸததாகமாதரம இருகுகும வஸ்துவில ஸஜாதீயம விஜாதீயம முதலான பேதங்க ளெலலாம நிஷேதிக்கபடுவனவாகத தோன்றுகின்றது எனனில, அதுவும உபயுக மாக மாடடாது. ஏனெனறால, இநத வாக்யம, 'ப்ரபஞசததில் தெனபடும ஸகல வஸ துகளுககும ப்ரஹமமே காரணம எனறு விளககுவதறகனறோ ஆரமபிகபபட்டது? காரியாவஸதையிலும காரணாவஸதையிலும இருகுகிற ஒரு வஸதுவின விஷயத தில, ஒரு அவஸதையில இருபபதை அறிவது விடடால, வஸது ஒன்றுக இருகுகிறபடியால மறறொரு அவஸதையில இருபபதும அறியப படடதாகி விடுகின்றது எனபதை, தருஷடாநதததைக் கொணடு உபபாதிதது விடடு, பிறகு, சவேதகேதுவுக்குத தெரியாமல இருகுகும பரஹ்ம காரணததனமையைச சொலல பிதா ஆரம்பிக்கிறார இநத வாக்யததில காணப்படும "உதி", "ஸ்ரு", "ஸதெவ" "கூஸீக" எனனும பதங்களைக் கவனிகக வேணடும. "ஸ்ரு" என்னும பதத்தால கால விசேஷம ஒன்று குறிகக படுகினறது, "உதி" சபதததால் சொல லப்படும பரபஞசததிற்கு ஸதாபதி ரூபமான ஒரு க்ரியா விசேஷததை "கூஸீக" எனனும் சப்தம குறிககினறது, அநத ப்ரபஞ்சம ஸததான தரவயமே எனபதை "ஸதெவ" எனபது சொலலுகினறது; அநதக கால விசேஷததில இநத பரபஞசம

'உதி' 'ஸ்ரு' 'ஸதெவ' 'கூஸீக' இநதச் சபதங்களுள ஒவவொன் றும் ஒவவொரு விசேஷததைக குறிகினறது எனபதைக காணபிக்க இவைகள இவ விடததில கரஹிககப்படுகினறன.

விகார வ்யவஹாணழி। வஸ்துஷ்டிஸ்ரூவவாஷிதெ சுவ்ய ஜமத, வஸ்துவா உாதாநதா வ்ருத்திவாஷிதா ஸவதி। சுநயதிரா வாஉாநகாரணஸ்ய ஷ்வவ்ய திரிகாயிஷ்டாதுவெக்ஷாஉபாழிநஉவி, வஸ்து விது சுஷ்மாண சுவ ாஉ ஸ்ய வஸ்துஜுவ்ய ப்ரஹ்மணஃ வஸ்துபாக்தியொமொ நவிரூடு உதி சுஷ்டீய

பல விதங்களான பெயா ரூபம இனறிககே இருநதது எனபது "வாகுதெவ" எனப தால ஏறபடுகிறது இபபடி அாதநம பரதிபாதிதமாகி விடடால, 'இநத ஜகத முழு மைகுமம அநத ஸததே உபாதாந காரணம' எனபது விளககினதாக ஆகிவிடுகினறது 'சுஷ்டீயம்' எனனும சபதம், 'இநத ஜகநதுககு அநத ஸததைத தவிாகது வேறு நிமிதத காரணம இலலை' எனபதைச சொலலுகினறது லோகததில காணபபடும காாயங்களுககு உபாதாந கா ணம ஒனறுகவும நிமிததகாரணம மறறொனறுகவும தெனபடட போதிலும, ஸத எனனும ஸாவஜனமான பரஹ்மம, மறறை எலலா வஸ்துகளுககும காடடிலும, விலக்ஷணமான நாமியாக இருகிறபடியால, விலக்ஷண மான நாமமாகிற ஸாமாசகதியின சோகதையும அதறகு விருதநமாக மாடடா

வஸ்துஷ்டிஸ்ரூவவாஷிதெ—ஒரே வஸ்துவே பூவததில அவிபகதங்களான நாம ரூபங்களை உடைததாயிருகினறதென்றும, பிறகு விபகதங்களான நாம ரூபங்களை உடைததாயிருகினறதென றும உபபாதிகபபட்டால

உவாஉாநதா—உபாதாந காரணமாக இருககும தனமையான து ஒரு வஸ்து வுக்குப புதிய அவஸதை ஒனறு ஸமபவிகபபோகினறது எனறிருகையில, அநத வஸ்துவுக்கு இருக்கும பழைய அவஸதையின சோக்கையே உபாதாந காரணமாக இருக கும் தன்மையாகும மணணுக்குப பிணடமாகிற அவஸதை பூவாவஸதை, குடம மடக கான அவஸதைகள உதராவஸதைகள, ஆகையால குடம மடககு முதலியவை களை குறிதது மண உபாதாந காரணம. "ஹாவ்யவஹ்ரா விபொஷவத: வ்ராஹவஹ்ரா யொம உவாஉாநகவ்ழ",

வஸ்து விஷ்ணுகுவாக்—குடததிறகு மண உபாதாந காரணமாகவும குயவன நிமிததகாரணமாகவும இருபது போல, ஜகதது்குகும உபாதாநகாரணம ஒனறுகவும நிமிததகாரணம மறறொனறுகவும இருகக வேணடாவோ? எனனில, வேணடுவதிலலை எனறு உததரம சொலலுகிறது. ஜகதகாரணமாக இருககும பரஹமம, லோகததில தெனபடும வஸ்துகக ளெலலாவறறையும காடடிலும விலக்ஷணமாக இருபபதால, அதன நாமமும விலக்ஷணமாக இருகககூடும, அதறகு ஸாவவிநமான சகதியும உபபநமே. ஆகையால, அதுவே தனனுடைய ஸாவசகதியைக கொணடு உபாதாந காரணமாகவும நிமிதத காரணமாகவும இருக்ககூடும மனறே? "விஷ்ணுயோநி: கருவா விஷ்ணு யுஷ்டியொம உவவஹ:".

வதுயிஷ்டாதுஷ்டாம் வாஸயதி । ஸவதுஸ்ருத்யுபக்ரமாதெவ ப்ரஹ்மண: காரணத்வம் ஸ்ருதய: ப்ரயோஜனவத்வாதுகாரணத்வம் ப்ரதிபாதயந்தி, நிமித்தகாரணத்வம் ப்ரதிபாதயந்தி, யெவம் ஸ்ருதி:।

தனேரு? அபபடி ப்ரஹ்மததிற்கு ஸாவசகதியின் சோக்கை இருக்கிறபடியாலேயே, சில சருதிகள அநத பரஹமம உபாதாந காரணம எனபதை முதலில பரதிபாதிதது விட்டு, பிறகு அதுவே நிமிததகாரணமாகவும இருகஙினறது எனபதை பரதிபாதிகஙினறன இநத சருதி அவைகளுள ஒனறு. மறறும சில சருதிகள, பரஹ்மம நிமிததகாரணம எனபதை ஒததுகசொணடு, 'அதறகே உபாதாந காரணதவம எபபடி ஸங்கதமாகும?"

சயிஷ்டாதுஷ்டாம்—மறறொரு நிமிதத காரணததை. "சயிஷ்டீயழு" என பதறகு 'இரணடாவது இலலாதது' எனபது பொருள. அதாவது, வெறொரு நிமிதத காரணம இலலை எனறு அரததம.

ஸவதுஸ்ருத்யுபக்ரமாதெவ— இவவிடதில வெறொரு சங்கை செய்து கொணடு அதற்கு ஸமாதாநம சொலலுகிறார ப்ரஹ்மம எனபது சேதந வஸது வானதால, அது ஒரு காரயதிறகு காரணம என்று சொலலும இடதில, முதலில அதன நிமிதத காரணதவததைச் சொலலிவிடடு பிறகு உபாதாந காரணதவததைச சொலவதனேரு யுகதமாகும? இவவிடதில முதலில உபாதாந காரணதவததையும பிறகு நிமிதத காரணதவநதையும இநத ச்ருதி வாகயம சொலலுகினறது எனறு சொனனால, அது அயுகதமாகினற தாதபரயதால அநத ஆதநம இநத சருதியின அரததமாகமாடடாது எனபது தான இவவிடதிற் செயயப படும சங்கை.

இதற்கு ஸமாதாநம் என்னவென்றால—பரஹ்மம ஜகததிறகு உபாதாந காரணம் எனபதை முதலில ப்ரஸதாவிபபதில எவவித தோஷமுமிலலை எனபதே. ப்ரஹ்மததை பரதிபாதிகும சருதி வாக்யஙகளை பரிசீலநம செயது பாரததால, அவை ஜகததைக கொணடு பரஹ்மததை பரதிபாதிகிறவைக ளெனறும பரஹமததைககொணடே ப்ரஹ மததை பரதிபாதிகிறவைக ளெனறும இரு வகைபபடுகினறன வெனபது ஏற்படும. இவைகளுள முதல வகையைச சோநதவை, பரஹமததின உபாதாந காரணத தன மையை முதலில பரஸதாவிதது, பிறகு நிமிதத காரணத தனமையைப் பற்றிப் பேசும; இரணடாவது வகையைச சோநதவை, முதலில நிமிதத காரணத தனமையைச சொலலி பிறகு உபாதாந காரணத தனமையை விளககும "ஸதெவ ஸொமயெ ஆஸீத் ததைக்ஷத" இதயாதியான ஸதவிதயா வாகயம இரணடாவது வகையைச் சோநதது, "தத்தெஜொ ஸ்ருஜத" இதயாதியாக மேல் உதாஹரிகபபடும வாக்யம முதல வகையைச சோநதது இபபடி இரணடு விதமாகவும சருதி வாகயஙகள காணபபடுகிறபடியால

சுருதயஸ்து ஸ்ருதயோ ப்ரஹ்மணோ நிரூபகதயா ப்ரஹ்மஜ்ஞாய, ஸவிஶேஷவ உபாஸநஸ்துதி கரணவாக்யாநாம் வஸ்துபரத்வாத் உபாஸநகாரணம் தஸ்ய தாரதம்யஶோபகாரணம் அ ப்ரஹ்மவேதி வரி ஹாரஞ்சி। “கம் வை ப்ரஹ்ம கே உ ஸ வ்யக்ஷ் ஸூஷீத்யேதா உஸ்ரா வ்யுவீவீ நிஷ்டதக்ஷ்ட்ரு:। உநீஷ்டிணோ உநஸா வ்ருஹதே உ தஸ்தாஸ்யதிஷ் ஹ்ரவ நாநி யாஸயந்। ப்ரஹ்ம வநம் ப்ரஹ்ம ஸ வ்யக்ஷ் ஸூஷீத்யேதா உஸ்ரா வ்யுவீவீ நிஷ்டதக்ஷ்ட்ரு:। உநீஷ்டிணோ உநஸா விப்ரவீதி வொ ப்ரஹ்மாயஸ் திஷ்ட ஹ்ரவநாநி யாஸயந்” இதி வாஜஸநேயதா உபஸ்தந விரோதாய பரம்கஸ் ப்ரஹ்மணஃ ஸவிஶேஷணத்வ வரிஹார உக்தஃ। கதஃ, “ஸ வெவ வொதேஸ்ஸ்ரு ஸூஷீக்” இத்யாதாவி ‘ஸுபர்ண’ இத்யாதயஸ்தக

எனபதைச சங்கிதது, ‘ஸாவ சகதியுடன கூடிககொணடிருக்கிறபடியால உபாதாந காரண மாகவும மறறை வேறு ஸகல உபகாணமாகவும அதுவே இருகககூடும’ எனறு அநதச சங்கையைப பரிஹரிகினறன ‘ஸ்ரீம்வ்ரீ ஸுநழ்’’ இதயாதியான ச்ருதி வாகயம இவை களுககு உதாஹரணம. ஸாமாநயமாகக காணபபடும விரோதததைச் சங்கிதது கொணடு, ப்ரஹ்மம மறறை எலலா வஸதுக்களுககாட்டிலும விலக்ஷணமாக இருகிறபடியால, அது விரோதமாகமாடடாது’ எனறு, இநத சருதி வாகயங்கள அநதச சங்கையைப பரிஹரிக் கினறன. ஆகையால்,‘‘ ஸஸ்தெவ வொதேஸ்ஸ்ரு ஸூஷீக் ’’ எனனும வாகயததிற் குக கீழச சொலலபபட டிருபபதே உபபாதமான ஆததம. ‘‘ஸுபர்ண’’ எனபது முத லான அநேக சபதங்கள, பரஹமததிறகு அநேக விசேஷங்களை பரதிபாதிததுக கொண்டு

ப்ரகருத ச்ருதிகளுக கீழ விவரிகபபடடுளள ஆதஸ்ததை அநுபபாதமெனறு சொலவது யுகதமாகமாடடாது.

‘‘ ஸ்ரீம் வ்ரீ ஸுநழ் ’’ இதயாதி சருதி வாக்யங்களின பொருள் எனனவென றால. ‘‘ஹே மநுஷ்யகளே! தயாவா ப்ருதிவீ அடங்கியுளள இநத பரபஞ்சமாகிற கடடி டததை எநத மரததைககொணடு ஈச்வரன நிர்மாணம செயதான? எநதக் காட்டிலி ருநது அநத மரம் கொணடு வரபபட்டது? இநத லோகங்க ளெலலாவறறையும தரிதது க கொணடு அவன அவைகளுககு அதிஷ்டாதாவாக இருகிறானனறே?’’ இவவிதமாகவா நீங்கள பரசநம செயகிறீரகள? ‘இநத பரபஞ்சததின ஸருஷ்டிககு பரஹமமே மரம. ப்ரஹ்ம மெனகிற காடே அநத மரதநிறகு ஆதாரம. இமமாதிரியே புவநங்களை தரித் துக்கொணடு அநத ஈசவரன அவைகளை அதிஷ்டிதது வருகிறான’ எனறு நானஉங்க ளுககு பரதயுததரம சொலலுகிறேன.’’

விஷயா ப்ரஹ்மண: ப்ரதிபாதிதா: । ஸவஸ்மிந்த விஷய நிஷேயவாதீ கொஷி ஸஷ்டோ ந ஏவஸ்யதே, ப்ரத்யக்ஷ ஜமஸ்ப்ரஹ்மணோ: காயகாரண ஹாவஜ்ஞாபநாய, 'ஸுமே' ஜதி காலவிஷய ஸ்ஹாவ:, 'ஸுஷீக' ஜதி க்ரியாவிஷய:, ஜமஸ்வாஸாநதா ஜமஸ்ரிஷ்டதா ச, நிஷிதோவாஸ நயொ ஹெஸ்ஸ நிரஸ்ஸநெந தஸ்ரெஷ்யவ ப்ரஹ்மண ஸ்வஸ்ஸக்தி யொமஸ்ச உதய ப்ரஜ்ஞாதா ஸ்ஹஸ்ர ஸ்ரொ விஷயா வஸ ப்ரதிபாதிதா: ।

காணபபடுகினறன. 'ஸாவ சபதஙகளும விசேஷஙகளை நிஷேதிககினறன' எனறு நீஙகள சொலவது போல ஒரு சபதம்கூட காணபபடவிலலை, பரதயுத, 'பரஹ்மம எனபது காரணம ஜகத் அதன காரயம' எனபதை ஜ்ஞாபிககும ஒருட்டு கால விசேஷததைக குறிககும "ஸுமெ" (முதலில) எனனும சபதமும, கரியா விசேஷததைக் குறிககும "ஸுஷீக" (இருநதது) எனனும சபதமும காணபபடுவதுடன, பரஹ்மம ஜகதிற்கு உபாதான காரணமாகவும நிமித்த காரணமாகவும இருககும தனமையும், அப்படி ஒரே பரஹமமே நிமித்த காரணமாகவும உபாதான காரணமாகவும இருககினறது எனபதைக காணபிபபதால ஏறபடும பரஸ்பரமதிலுடைய ஸாவ சகதிதவமும, இனனும அறியப்படாமல இருககும இவை போனற ஆயிரக கணககான பறறை விசேஷஙகளும இநத சருதியில சொலலப்படடிருககினறன

இவவிடததில 'ஏஷ்ஷ:' (மாம) எனபது உபாதான காரணததைக குறிக்கினறது. 'எபபடி மரததைககொணடு ஜனஙகள வீடடைக் கடடுகிறாகளோ, அப்படி எநத மரததை (அதாவது—உபாதான காரணததை)கொணடு பரஸ்பரமம ஜகததைச் செயதது?' எனபது பரசனம. அபபடி உபாதான காரணமாக இருககும வருக்ஷததிறகு ஆதாரமாக இருப்பது 'வநம்' (காடு), இநத ஜகததின ஸருஷ்டியில அநத ஆதாரம எது? எனபதும பரசனம. இவையெலலாம் பரஹமமே என்பது பரதயுததரம். 'ஸர்வாவயவி' என்பது ஜகத முழுவதையும குறிககினறது. 'நிர்மதவந்' எனபதறகு 'நிர்மாணம செயதான' எனபது பொருள். ஒருமையாக ப்ரயோகம செய்யாமல பனமையாகச் செயதிருபபது வேதததின ஸ்வாதந்ரயம இநத ஜகத ஸருஷ்டியில, அதிகாரணம, உபாதானம, அவைகளைத தவிரதத மறறை ஸகலமான காரக வாககம எலலாம பரஹ்மமே எனறு சொனனதாயிற்று.

யதொ வாஹுவகாயஸுகாரணஹாவாதிஜூாவதெந ஸ்ரவ்யதுதிஷ்ட,

யதஃ ....யொமஃ—இநத ஸத விதயா பரகரணமானது, ஜகதது:க்கும

யதொ வாஹுவ காயஸுகாரண ஹாவாதி ஜூாவதெந—ஸதவிதயா பர
கரணததில, சருதி, "ஸதெவ ஸொம்யேதமக்ர ஆஸீத்" (பரமாாததமாக இருக
கும இதுவே முனகாலததில ஒனறுகவே இருநதது) என்று சொலலிவிடடு, அடுதத
வாக்யததில பின வருமாறு வேறொரு மதததை பரஸதாவிதது அதை' பரதிக்ஷேபிக
கினறது ததைத்க ஆஹ: "குதஸ்துவெதஸ்யுக்ம ஆஸீதெக ஸொமிதீயழி
தஹாஸுவஸதஃ ஸஜ்ஜாயத" । "கதஸ்துவ ஸொமெய்வம் ஸ்யாதி", இதி ஹொவாச, "கயுஸ்வஸதஃ ஸஜ்ஜாயெத ?" । ஸதெவ ஸொமெய்ே தமக்ர ஆஸீத் । 'முன காலததில இது அஸததாகவே இருநதது, அதிலிருநதே ஸத உண டாயிறறு' எனறு சிலா சொலலுகிறாகள. அது எபபடி உபபநநமாகும? அபாரமாாத திகமான தரவயததிலிருநது பாரமாாததிகமான தரவயம எபபடி உணடாகும? என்பது இதன பொருள். இநத வாகயஙகளுககு இதறகுமுன வயாகயாநம செயயபபடடவிலலை யாதலால, இவவிடததில, ஸ்ரீபாஷ்யகாரா அவைகளுககு வயாகயாநம செயயவேணடு மெனறு திருவுளளம பறறி வயாகயாநம செயகிறார

இவவிடததிற செயயபபடுமெ உபபாதநததை கனறுக அறிவதன பொருடடு, அநத உபபாதந ஸமபததநஙகளான சில அமசஙகளை நாம பூாவம தெரிநதுகொளள வேணடி யது அவசயம். காாய காரண வஸதுகளின ததவததை விசாரிகுமவாகள, ஸத காாய வாதிகளெனறும அஸதகாய வாதிகளெனறும இருவகைபபடுவாகள காரண வஸ துவை ஸதயமெனறு (அதாவது—பரமாாததமெனறு) ஒபபுக கொளபவாகள ஸதகாய வாதிகள, அதை அஸதெனறும ஸகலமான காய வஸதுகளும பூாவம இலலாமலே புதிதாக உதபததியை அடைகினறன வெனறும சொலபவாகள அஸதகாய வாதிகள. அதவைதிகளும விசிஷடாதவைதிகளும காரண வஸதுவைய பரமாாததமெனறு ஒபபுக சொளளுகிற படியால அவாகளிருவரும ஸதகாய வாதிகள தாம, ஆலை, விசிஷடாத் வைதிகள காய வஸதுவான பரபஞசமும பரமாாதத மெனறு சொலலுகிறாகள, அத வைதிகள 'அது கேவலம பரமததால ஏறபடுகினறது, ஆகையால அது அபரமாாததமே' எனறு சொலவாகள. இவாகள் இருவருகும இமமாதிரி கொளகைகளாக கொளள, சருதியே பரமாணம. சருதி பரமாணயததை அஙகரிதது, கேவலம அநுமாநததையே பலமான பரமாணமாகக கொணடு ததவ வாதம செயபவாகள சிலருணடு; ஸாஙக்யாகள்,

சத வன்வ ‘ஸ்வேதெவேஷ்ட ரூ சூஸ்ரீக் இத்யாத்ய-ஷ்வாத நிஷேயப்ர க்ரியதெ। “கதன்வா வ்ருத்தா வொசிதேவ்யம் வ்யாக்?” (இது எப்படி?), அதாவது—‘முன அபரமாத்மமாக

ப்ரத்மதத்திகு முள்ள காய காரண பாவ முதலானதின படாராத்த தன்மையை ஜ்ஞாபிகக ப்ரவருத்திகிறபடியால, இந்த பாகரணத்தில காய காரண பாவத்தின அஸ்தயத தன்மையை விளக்கும அஸ்த காய வாதம, “ஸ்வேதெவேஷ்ட ரூ சூவ்ஸ்ரீக்” (நித்யே முன காலத்தில அபரமாத்மமாக இருந்தது) எனனும வாக யத்தால ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட நிஷேத்திக்கப்படுகின்றது. “கதன்வா வ்ருத்தா வொசிதேவ்யம் வ்யாக்?” (இது எப்படி?), அதாவது—‘முன அபரமாத்மமாக

வைசேஷிகாகள, பௌத்தர்கள முதலான தர்க வாதிகள இந்த வருப்பைச சேர்ந்த வாகள. இவாகளுள ஸாங்க்யாகள, ‘அசேதனமான ப்ரதானம எனறு சொல்லப்படும வஸ்துவே ஜகத்காரணம்’ எனறு சொல்வாகள, ஈச்வரன ஒருவன உண்டு எனறு அவாகள ஏற்றுக் கொள்ளுகிறாகளில்லை ஆனாலும, அவாகளால ஒத்துக்கொள்ளப்படும ப்ரதானம் எனனும காரண வஸ்துவைப் பரமார்த்த மென்றே அவாகள சொல்லுகிறபடியால, அவாகளும ஸத் கார்ய வாதிகளாகத் தட்டில்லை வைசேஷிகாள, தாக்கடலத்தைக் கொண்டு ஈச்வரனை எனறு ஒருவனை ஒத்துக் கொண்ட போதிலும, ‘பரமாணுச்முழுவ தும பூவம இல்லாயிலே பிறகு புதிதாக உத்பன்னமாகி இருகின்றது’ என்று வாதிக்கிற படியால, அவாகள அஸத் கார்யவாதிகளைச் சேர்ந்தவராகிறாகள. பௌத்தாகளும, அம மாதிரியே, ‘காரணம எனபது அபரமாத்மம’ எனறு சொல்லுகிறபடியால, ஸத்கார்ய வாதிகளே, ஆனால், இவாகள ‘கார்ய வஸ்துவும அபரமாத்மம’ எனறு வாதிக்கிறபடி யால, இவாகளுக்கும வைசேஷிகாகளுக்கும வாசி உண்டு

இவ்விடத்தில ப்ரதிக்ஷேபிக்கப்படும மதம வைசேஷிகாகளைக் குறிக்கின் றது எனறு ஸ்ரீராமானுஜாசாரியரும, பௌத்தாகளுள ஸௌத்ராந்திக வாதிகளான மாத்யமி காகளைக் குறிக்கின்றது எனறு ஸ்ரீ சங்கராசாரியரும் சொல்லுகிறாகள. வைசேஷி காகள மாத்யமிகாகள இந்த இருவாகளுடைய மதங்களின கண்டனமும அத்வைதிகள் விசிஷ்டாத்வைதிகள இருவாகளுக்கும இஷ்டம; ஆனால எவாகளுடைய கண்டனம ப்ரகரணத்திற்கு ஒத்திருக்கின்றது எனபதைப் பார்த்தால, விசிஷ்டாத்வைதிகள சொல் வது போல, வைசேஷிகர்களுடைய கண்டனமே ஸங்கதமாகத் தோன்றும எனபது தான் இவ்விடத்திற செய்யப்படும உபபாதனம.

ஹதி। 'த்ராமஸ்ய உத்பத்தி ரஸ்ய தந்துப்ய' இத்யுக்தம்। தத்தொவாவயவாத் யதி "கயோஸ்ய ஸஜ்ஜாயேத?" இதி। 'ஸ்ய உத்பஸ்ஸாதுக ஸ்ய ஹவதி' இத்யுக்தம், யதா ஸ்ய உத்பஸ்ய வடாதிகம் ஸ்யாதுகஸ்ய உத்பத்திர்ந்தாத வ்யவஹார விஸேஷஹேதோ ஹ்யேதாவ வஸ்துவிஸேஷ யொகஃ।

இருந்த ஒனறிலிருந்து மறறொனறு உதபந்நமாகினறது எனறால, அந்த உதபத்தி ஆச்ரய மறறதாக வனறே பரஸங்கிக்கும?' என்று சொனன தாயிறறு இந்த அர்த்தமே "கயோஸ்ய ஸஜ்ஜாயேத?" (எபபடி அபர மாதத்'மான ஒனறிலிருந்து பரமாதத்தமான மறறொனறு உணடாகும?) என்பதால உபபாதிக்கபபடுகினறது. அதாவது—'அபரமாதத்துமாக இருகக மொனறிலிருந்து உத பந்நமாகும மறறொனறு, அபரமாதத்துமாகவேயனறே இருகக்வேணடுமா? மணணிலிருந்து உதபந்நமாகும குடம முதலானவை மண்ணுகவே இருபபன போல' எனறு சொனன தாயிறறு 'பரமாதத்துபாக இருகக மொனறிலிருந்து மறறொனறு உபபன்னமாகினறது' எனறு வயவஹாரிகக மிடதறிற சொலலபடும 'உதபத்தி' எனபதறகு, 'வயவஹார விசேஷத்திற்குக காரணமாயிருககும ஒரு அவஸ்தா விசேஷத்தின சோக்கை' எனபது பொருள.

ஸத வஸ்வ—இந்த ஸத்வித்தையில ஸத்காரய வாதமே பாஸகத்துமாயிருக்கிற படியால அஸத காரயவாத நிரஸநம இவவிடத்திறசெயயபபடவேணடும எனபது குறிபபு.

உத்பத்திர்ஹேதோ—உதபத்தி எனபது ஆச்ரயமறறதாகிவிடும இவவிடத்தில 'ஹேதோ' எனபதறகு 'ஆசரயம' எனபது பொருள. பரமாதத்துமான ஒரு தரவயத துககு வேறு ஒரு அவஸ்தையின சோகத்தை உணடாவதே உதபத்தி எனறு சொலலபபடு கிறபடியால உதபத்தி நிராசரயமாக இருபபது அஸங்கதமாகும எனபது தாத்பாயம.

கயோஸ்ய ஸஜ்ஜாயேத?—அஸத்திலிருந்து எபபடி ஸத உணடாகும? அதா வது—அஸத எபபடி ஸத்தாக மாறும? எனபது கருத்து. மணணே குடமாக மாறு வதை, 'மணணிலிருந்து குடம உணடாகினறது' எனறு சொலவது போல் இவவிடத் தில பரயோகம

ஸ்ய ஸத உத்பஸ்ஸாதுகஸ்ய ஹவதி—காரணத்தில இருககும குணமே காரயத்திலும இருத்தல வேணடும எனபது வைசேஷிகாகளின மதம. நூலில் இருக் கும வெணமை வஸ்த்ரத்திலும இருபபது போல

வைதஷ-ஷகம் ஹவதி—வைகஷெவ காரணஹமிதம் த்ரவ்யஷவ்ஹாஞ்ர யொமெந காய்ய-ழித்யுச்யத ஊதி । வைக விஜ்ஞாநெந ஸவ-ழ விஜ்ஞாநம் வ்ரதிவிவாஷயிஷிதம், தஷவஹ்காய-ழவாஷெ ந வொத்ஸ்யதி, தயா ஹி—நிமித்த ஸஷவாய்யஸஷவாயி த்ரஹ்ரதீஹிः காரணெனை ரவயவ்யாவ்யं காய-ழம் த்ரவ்யாஞ்ர ஷெவொத்பாஷ்யத ஊதி காரணஹமிதா ஷவ்ஹுநः காய-ழஸ்ய வஷ்ஞெஞ்ரகூவாக், தஷ்ஞாநெநாஸ்ய ஜ்ஞாததா கயஷவி ந ஸம்ஹ வதீதி । 'கயாவயவி த்ரவ்யாஞ்ரம் நிரஸ்யதெ ?' ஊதி செக், 'காரண மதாவஷ்ஹாஞ்ர யொமஸ்ய த்ரவ்யாஞ்ரொத்பத்திவாஹிநः ஸம்ப்ரதிவஞ

வைதக் .....ஊச்ய-கும்—இதலுல சொலலபபடுவ தெனனவென் ரூல, 'ஒரே தரவயம முதலில காரணமாக இருந்துகொணடு, பிநகு வேறொரு அவஸ்ந்த யுடன சோககையய அடைநதால, அபபொழுது அந்த தரவயமே காரயம எனறு சொல லபடுகினறது' எனபது தான 'ஒரு தரவயத்தின ஜ்ஞாநத்தால மறறை எலலா தரவ யங்களின ஜ்ஞாநமும ஏறபடுகினறது' எனபது இநத பாகரணத்தில ப்ரதிபாதிகபபடும விஷயம, அது அஸதகாய வாதத்தில விதந்திகமாடடாது ஏனெனரூல, 'நிமிததம ஸம வாயிஅஸமவாயி எனனும இவை முதலான காரணங்களிலுல, அவயவி எனறு சொலலப் படும காயம, காரணமாயிருந்த தரவயத்தைக காடடிலும வேறபடட மறறொரு தரவ யமாகவே உத்பாதநம செயயபபடுகினறது' எனபது அஸதகாய வாதிகளின கொளகை; காரணமான வஸ்துவைக காட்டிலும க'ாயமான வஸது வேறுபட்டதென்று சொலலுமபோதில, காரணத்தின ஜ்ஞாநத்திலுல காரயத்தின ஜ்ஞாநம ஒரு பொழு தும ஸம்பவிகாடடாதனரோ' ஆலுல, 'அவயவி எனறு சொலலபபடும காரயமான வஸது தனது காரணமான வஸதுவைக காடடிலும வேறுபடட தரவயம' எனபதை எப

வைக விஜ்ஞாநெந—இவவிடத்திற சொலலப்படுகிறது எனனவெனரூல—— 'ஒனறை அறிநதால எலலாம அறியப்படடதாகி விடும எனபது ஸத விதையில செய யபபட்டிருகும பரதிஜ்ஞை அது வைசேஷிக மதத்திறகு அநுகூலமனறு காரண வஸதுவைக காடடிலும காரய வஸது வேறு பட்டதெனபதனரோ அவாக ருடைய கொளகை? அபபொழுது காரண வஸதுவை அறிநதால காரய வஸதுவும் அத ருலேயே அறியபபடுகினறது எனபது அநுபபந்நம ஆகையால பரதிஜ்ஞாதமான அர்தத்திறகு வைசேஷிக மதத்தின நிராஸம அவசயம அபேக்ஷிதம' எனபதே.

நிமித்தஸஷவாய்ய ஸஷவாயி த்ரஹ்ரதீஹிः—வைசேஷிகாகளுடைய பத பர காரம, காரணங்கள மூனறு வகைப்படும. அவை நிமித்த காரணம, ஸமவாயி காரணம், அஸமவாயி காரணம இவைகளின லக்ஷணங்கள இவவிடத்தில அபேக்ஷிதங்க ளாகை யால அவைகளை விவரிகாமல் விடடு விடடிரோம.

யெஷ்யவ வனகஷ்வ காரணாஜ்ய வ்யவஹாராஜ்யாதெ ரூபவாதுகூஷ்வாச், அவ்யாஜ்யாதுபபத்யதே' இதி காரணதெவாவஷ்யாஜ்யாவுஜ்ஞம் காயத்வித்ரயாத்ய உத்ரயாகுழி।

அத்ர 'நிரயிஷ்யத ஸ்ரோஷ்யஹவ ஜ்ஞாவதாய ஸஷ்தாயத்வாத நிராஷ: க்ரியதெ; தயாஹி—வனகம் விருத்வம் ஸத்யதெவ ஸவிதுர்யா

படி மறுகஷ்கூடுமெ? எனனில, இரண்டு காரணங்களால மறுகஷ்கூடுமெ எனறு நாம் சொலவோம.—(1) 'உனனுல வேறொரு தரவயம எனறு அங்கீகரிகஷ்படுமெ தரவயம காரணதரவயமே. இரண்டுமொனறு, காரணதரவயமே வேறொரு அவஸ்தையை அடைநது மறறொரு பெயா மறறொரு வயவஹாரம இவைகளை அடைகினறது' எனறு உபபாதிகஷ்கூடுமெ, (2) நீ சொலவது போல வேறொரு தரவயம புதிதாகத தெனபடவுமிலலை. ஆகையால, காரண தரவயமே மறறொரு அவஸ்தையுடன கூடியதாகக கொணடு காயதரவயமெனறு சொலலபடுகினறது எனபதே ஸித்தாநதம

அத்ர.....உத்ரு—இவவிடதில சிலா ஒரு ஆக்ஷேபம செயயலாம அதாவது—'ஸாவயவமும அபாரமாரதிகம எனறு வாதிபபவாகளின மதத்தைக் கண்டிக்கும பொருடடே இநத "ஸஷ்தெவ" இதயாதி வாகயங்கள பரவருதிதிகினறன. பரஹ

உவவாசுகுவாச் அவ்யாஜ்யாவுஜ்ஞம்—இநத இரண்டு பதங்களுக குப் பிறகு 'அவ்யாஜ்யம் நிரஷ்யதெ' (வேறுபடட தரவயம எனபது மறுகஷ்கப் படுகினறது) எனபதை அவயததிறகாகச் சேரதது க்கொள்ள வேணடுமெ.

அத்ர—'ஸஷ்தா உத்பத்ரு' இதயாதியால், காய தரவயங்க ளெலலாம அபாரமாரதங்களெனறுமெ, காய தரவயங்கள காரண தரவயங்களாக காட்டி லும வேறு படடவைகளெனறுமெ சொலலும வைசேஷிகாகளின மதம நிராஸம் செய யபபடுகிற தெனபது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய நிர்வாஹம ஸத விதயையில உபகரமத தில காணபபடுமெ வாக்யங்களுடைய ஸமாரஸயததின் ஆநுகுணயமே இநத நிர்வாஹத திறகு முக்யமான காரணமெ, பரதிஜ்ஞாதமாயுள்ள 'ஒனறின விஜ்ஞாநததால ஸாவதின விஜ்ஞாநமெ ஏறபடுகினறது' எனனுமெ ஆதத்தின உபபாதநதிறகு அவதாரங்கமாகவுமெ இநத நிர்வாஹமே அபேக்ஷிதமாக இருகினறது இபபடி இருகக ஸ்ரீ சங்கராசாரியா, இநத அஸதகாரய வாதத்தால சூனய வாதிகளாகிற மாத்யமிகாகளுடைய மதமே நிரஸ நமெ செயயபபடுகினறதெனறு வயாக்யாநமெ செயதிருககிறார. அநத வயாக்யாநமெ ஸங்கத மனறு எனபதை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர இவவிடத்தில உபபாதிகிறார.

ஸ்ரீ சங்கராசாரியருடைய விவரணமாவது—'சித ரூபமான வஸது ஒனறே உணடு எனபதுமெ, அநத வஸது அவித்தையால மறைகஷ்கபபடடு ஜகத ரூபமாகத தோன்றுகினறது எனபதுமெ, அநத வஸதுவைத தவிரத்து வேறு வஸது ஒனறுமெ

ஹாநிதம் ஜ்ஞாநமிவெண விவதக்ஷித உதி சுவிஜ்ஞாஸ்ரயபக்ஷாய ஸ்வீகாரணம் வக்ஷ்யதிக்ஷ்ய—வ்யாமுஹ்யேத்' ஜ்ஞாஸுதாய வாக்ஷ நிர்வாஹம் । ஸேந

மம என்பது அவித்யையால மறைக்கப்பட்டதாக கொண்டு ஜகத் ரூபமாகக் காணப்படுகிறது என்று சொல்வது உபயோகமாவதற்கு, அவித்யையால ஆச்ரயிக்கப்படும் மூலகாரணம் பரமார்த்தமான வஸ்துவாகவே இருத்தல் வேண்டும், அப்படிக் கில்லாவிட்டால், நிர்திஷ்டாந பரமம் ஸம்பவிக்கும். அது ஸம்பவிக்கக் கூடாதன்றோ? ஸாவயவம் அபார மார்த்திகம் என்று சொல்பவர் மதத்தில் அது நோகின்றதாதலால் இவ்விடத்தில் அந்த அஸத்கார்ய வாதம் நிர்வஹிக்கப்படுகின்றது'. இதுதான் ஆக்ஷேபம், இது நில்லை பெறாது. ஸா

இல்லை என்பதும் ச்ருதியின் தாத்பர்யம். அந்த தாத்பர்யத்தையே இந்த ஸத் வித்யா வாக்யங்கள் வெளியிடுகின்றன. மாத்யமிகாக்களுடைய மதம், காரண வஸ்து உள்பட எல்லாம் க்ஷணிகம் என்பதாதலால், அந்த மதத்தை ச்ருதி வாக்யம் இவ்விடத்தில் நிர்வஹிக்க ப்ரவ்ருத்திக்கின்றது எப்படி நிர்வஹிக்கின்ற தென்றால்— அவித்யை என்பது பரமார்த்தமான ஒரு வஸ்துவை ஆச்ரயித்தே ப்ரபஞ்சமாகிற இந்த ப்ரமத்தைத் தோற்றுவிக்க வேண்டுமாதலால், அப்படிப் பரமார்த்தமான ஒரு வித வஸ்துவையும் ஒத்துக்கொள்ளாத மாத்யமிகாக்களுடைய மதம் ஆதரிக்கத்தக்க தன்று என்பதே. அதாவது—மாத்யமிகாக்களுடைய மதத்தில் காய வஸ்து போல அதிஷ்டாநமும் அபரமார்த்தமாக இருக்கிறபடியால் ப்ரமம் என்பதே ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்று சொன்னதாயிற்று. இப்படிப்பட்ட நிர்திஷ்டாந ப்ரமத்தின் அஸம்பவத்தை ஜ்ஞாபிப்பதற்காகவே இந்த அஸத் காய வாதம் இவ்விடத்தில் ப்ராஸங்கிகப் படும் நிர்வஹிக்கப்படுகின்றது.' இதுதான் ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய வ்யாக்யாநம்.

ஸேந்த்வேவம்—மாத்யமிகாக்களுடைய மதத்தின் நிராஸம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கு இஷ்டமேயாயினும்; அது ப்ரகரணத்திற்கு அஸங்கத மென்பதே அவருடைய அபிப்ராயம். 'ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகின்றது' என்பது ஸத் வித்யையில் ப்ரதிஜ்ஞாதமான அர்த்தம். 'முதலில் அஸத்தாகவே இந்த ப்ரபஞ்சம் இருந்தது, பிறகுதான் ப்ரபஞ்சத்திற்கு உத்பத்தி ஏற்பட்டது' என்று சொல்லும் வைசேஷிகாக்களுடைய மதத்தில் இந்த ப்ரதிஜ்ஞை அந்வயிக்கமாட்டாதாகையால், இந்த ப்ரதிஜ்ஞையின் ஸமர்த்தனத்திற்கு அந்த வைசேஷிக மத நிராஸம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம், ஆகையால அந்த மதமே இந்த ப்ரகரணத்தில் நிர்வஹிக்கப்பட வேண்டும். மாத்யமிகாக்களோ வென்றால், 'முதலிலும் எல்லாம் சூந்யம், பிறகும் எல்லாம் சூந்யம்' என்று சொல்லுகிறபடியால், அவாக்களுடைய மதத்தில் இந்த ப்ரதிஜ்ஞை அந்வயிக்கமாட்டாது என்பது இல்லை, ஆகையால அவாக்களுடைய மதத்தின் நிராஸம் இந்த ப்ரதிஜ்ஞையின் ஸமர்த்தனத்திற்கு அபேக்ஷிதம். 'மாத்யமிகாக்களுடைய மதமே இவ்விடத்தில் நிர்வஹிக்கப்படுகின்றது' என்று சொல்லும் அத்வைதிகளுடைய வ்யாக்யாநம் அஸங்கதம் என்று சொல்வதற்கு இது முக்ய ஹேது. இன்னும் ஒரு ஹேது உண்டு. ஸத் வித்யையில், இந்த ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கும் பொருட்டு உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள "யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந

தெவழி। வக விஜ்ஞாநெந ஸவ-ஃவிஜ்ஞாந வ தீஜ்ஞா உபஷாத உ-ஃவெந ஸத்தாய-ஃவாஉவெய்வ வ்ரஸக்குவாஹி தயு-க்குழி। ஹவத்தெஷ் நிரயிஷ்யாந ஹ்ரஸாஸம்ஹவஸ்ய உ-ஃர-ஃவ வாஉக்வாஅ। யஸ்ய ஹி தெதந்மத தொஷ:

வழும அபாரமாததிகம எனறு வாதிபவாகளுக்கு இவவிடததில பாஸகதியே இல்லை ஒனறை அறிநதால எலலாம அறியபபடடதாகும எனனும பரதிஜனையும மருத பிணடம முதலான தருஷடாநதஙகளும ஸதகாய வாத ஸடபததுமாகவே பரஸதுதமா யிருககிறபடி யால, அதறகு உபயோகியாக வைசேஷிகாகளின அஸதகாயவாதம நிரஸநம செய யபபட வேணடுமே தவிர, அபரஸகதமான மறறொரு வாததின நிரஸநம செயயபபடு

ஸவ-ஃம உணையம விஜ்ஞாதம ஸ்யாஹ்" (மணபிணடதனை அறிநதால, அதன விகாரமா யுளள குடம் முதலானது அறியப படுவதுபோல) எனனும தருஷடாநதம, காயம பர மாாத்தமாயிருபபதுடன காரணமும பரமாாததும எனபதைக குறிக்கினறது காயதனைப பரமாாதத மெனறு ஒததுககொணடு காரணதனை அபரமாாதத மெனறு சொலலும வை சேஷிகர்களுடைய மததிறகு இநத தருஷ்டாநதம அநுவிதம ஆகையால அநத த்ருஷ டாநததின ஸமாததுநதிறகும இவாகளுடைய மத நிரஸநம் அவசயம அபேக்ஷிதம. 'காயம காரணம இவை இரணடும அபரமாாததம' எனறு சொலலும மாத்யமிகாக ளுடைய மததிறகு இநத தருஷடாநதம பொருநதுமா பொருநதாதா எனறு விசாரிக பரஸகதியே இலலை யாகையால அவாகளுடைய மத நிராஸம இவவிடததில அபேக்ஷி தமே. இநத இரணடு ஹேதுகளும, "வகவிஜ்ஞாநெந ஸவ-ஃவிஜ்ஞாந வ்ரதிஜ்ஞா உபஷாத உ-ஃவெந ஸத்தாய-ஃ வாஉவெய்வ வ்ரஸக்குவாஹ்" எனனும வாகயததால சொலலப்படுகினறன.

ஹவத்தெஷ் நிரயிஷ்யாந ஹ்ரஸாஸம்ஹவஸ்ய உ-ஃர-ஃவவாஉக்வாஅ— 'மாத்யமிக மத நிராஸம செயயபபடுகினறது' எனபதறகு அதவைதிகளாற சொலலப படுமி ஹேது, 'ப்ரமம ஏறபடுவதறகு, அதிஷடாநம பரமாாததமாக இருககவேணடுமி; மாத்யமிகாகளுடைய மததில அதிஷடாநம அபரமாாததமாகையால, அவாகளுடைய மத பரகாரம நிரதிஷடாந பரமம பரஸஙகிகினறது, அது அநிஷடம' எனப தனறோ? முதலில, இநத வாதம யுகதியுகதமாக இருகினறது எனபதை ஒததுக கொணடாலும, அது பரகரணததிறகு ஒததனறு எனறே சொலலவேணடும இரணடாவது, 'தரஷடா (பாாககிறவன) பொய, தோஷம பொய, தாசநம பொய; இவை யெலலாம பொயயாக இருநதபோதிலும ப்ரமம ஸமபவிகககூடும எனறு அதவைதிகள ஒததுக்கொளளுகையில, ஆசரயமும பொயயாக இருகதால ப்ரமம ஸமபவிகமாடடாதோ எனறு பயபபடுவதறகுக காரணமொனறு மிலலை. ப்ரம ஹேதுகளான ஸாமகரிகளுள சில பொயயாக இருகலாம, அதிஷடாநம மாத ரம ஸதயமாக இருகக வேணடுமெ எனறு சொலவதறகு விநிகமகம ஒனறுமிலலை. இதுதான ஸ்ரஸாஸவவாஉக்வாஹ் எனபதன தாதபாயம. ஆகையால, மாத்யமிகா களுடைய மதமே இவவிடததில நிரஸிககபபடுகினறது என்பதறகு நீஙகள சொலவது ஹேதுவாகமாடடாது எனபது தான. இநத அாதததனைத தான

வாஸுதேவ ஏவ ஸர்வம் இதி வாஸுதேவாதிரிக்தம் நாஸ்தி இதி ச ஸர்வஸ்ய வாஸுதேவ ஸேஷத்வம் ஸித்யதி ; யஸ்ய ச ஸர்வஸ்ய வாஸுதேவ ஸேஷத்வம் தஸ்ய

கிஞ்சித் என்று சொல்வது உபபந்நமாகாது. (ப்ரதிஷேதாந ப்ரமம் ஸமபவிக்கமாட்டாது எனபதை ஜ்ஞாபிப்பது இவ்விடத்தில் அஸங்கதம). தவிரவும், அதிஷேதாந அபரமார்த்தமாக இருந்தால் உங்களுடைய மதத்தினபடி அந்த பரமத்தின அஸ்தித்வதை உபபாதிப்பது சரமம் (அதாவது, அந்த ப்ரமம ஸமபவியாமற போய்விடும) எனபதும் இல்லை. ஏனென்றால், எவனுடைய மதத்தில், சேதநனிடத்தில் இருக்கும

"யஸ்ய ஹி.....நிரயிஷ்டாந ஜ்ஞாவந்நஹவ:" எனனும வாக்யங்களால் உபபாதிக்கிறார்

மம்யவ்யமழி—அஸத் வஸ்து விஷயகமான ப்ரமம. இல்லாத வஸ்து இருப்பது போலத் தோன்றுவதை க்ருதாவ் ந்ருமென்று சொல்லுவார்கள.

ஸ்ரோத்ரகவாக்யேஷ்வி—இப்படி ஸத் வித்யா வாக்யங்களில, விசேஷங்களை நிஷேதிக்கும சப்தமொன்றும காணப்படவில்லை எனபதை நிரூபித்த விட்டு, இன்னும வேறு எந்த சுருதி வாக்யங்களை விசேஷ நிஷேத பரங்களென்று அத்வைதிகள சொல்லுகிறார்களோ அவைகளுக்கும பேத நிஷேத பரத்வம இல்லை எனபதை உபபாதிப்பதற்காக சுருதியில காணப்படும சோதக வாக்யங்களைப்பற்றி பரஸ்தாவிக்கிறார. 'ஸ்ரோத்ரகவாக்யே' என்பதன பொருள 29, 66-வது ப்ரகரணங்களில காண்க

வாஸாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம்..... .. மாத்ரைவைதம்—ஸத்யமாநத்தில் காரணமம என்றால் என்ன எனபதை 80, 81-வது ப்ரகரணங்களில காண்க.

ஸத்வித்யா வாக்யங்கள முதலான காரண வாக்யங்களிலும, வைதர்ய் ஜ்ஞாநம் முதலான சோதக வாக்யங்களிலும ஒன்றிலும விசேஷ நிஷேத பரமான சப்தமொன்றும காணப்படவில்லை எனபதை நிரூபித்த பிறகு, ஒருகால அத்வைதிகள 'ஸத்வித்யா முதலானவைகளில பேத நிஷேத பரத்வம வ்யக்தமாகத் தெரியவில்லை, பேத நிஷேத்தை வ்யக்தமாகச் சொல்லும வேறு சுருதி வாக்யங்கள இருக்கின்றன' என்று சொல்வார்களோ வென்று சங்கித்து, அப்படி பேத நிஷேத்தை வ்யக்தமாகச் சொல்வது போல காணப்படும சில சுருதி வாக்யங்களை எடுத்துக் கொண்டு அவைகளின அர்த்தத்தைப் பரிசோதிக்கிறார. அப்படி இரண்டு வாக்யங்களே இவ்விடத்தில விசாரிக்கப் படுகின்றன.

"நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந நேதி நேதி"—இந்த வாக்யம் ப்ருஹதாரண்ய கோபநிஷத்தில நாலாவது அத்யாயத்தில பூனர்வஸு ப்ராஹ்மணத்தில காணப்படுகின்றது. அதன பாகரணத்தை முதலில தெரிந்துகொள்வோம. அவ்விடத்தில சுருதி,

ரயிழகம், தஸ்யாவாரரயிழகெநாவ்யாஹ்ரயெண தஜ்ஞவவஹ்ரயிதி ஹவ
துகேஷ நநிரயிஷாநஹ்ரரோஹம்ஹவः। வநதஜ்ஹாயகவாகெய்ஷவி
ஸ்தயம ஜ்ஞாநஜநகம ப்ரஹ்ம' ஸ்ரூநம்ஜொ ப்ரஹ்ம' உத்யாதிஷ்ட வாசா

தோஷ ஸமபந்தமும தோஷம ஆசரயிதிருபபதும பாரமாாதிகமோ, அவனுடைய மதததில, பாரமாாதிகமான தோஷததுடன கூடினவனுக்கு அபாரமாாதிகங்களா யுளள கருதாவ நகரம முதலிய பரமங்களின தர்சநம உபபநமாகும, எவனுடைய மதததில தோஷ ஸம்பந்தமும அபாரமாாதிகமோ தோஷம ஆசரயிதிருபபதும அபார மாாதிகமோ அவனுடைய மதததிலும ஆசரயம அபாரமாாதிகமா யிருநதபோதிலும அம மாதிரியான பரம தாசநம உபபநமாகக கூடுமொகையால, உங்களுடைய மதததில நிரதிஷ

"ஜெவாவ ப்ரஹ்மணொ ரூபெ உபிதழ்ம் அாஉபிதழ்ம அ"

(ப்ரஹமததிறகு இரணடு சரீரங்கள, அவைகளுள ஒனறு கடிநம, மறறொனறு கடிந மலலாதது) எனறு ஆரமபிதது,

"தஜ்ஜதாூபிதழ்"

(கடிநமான ரூபமாவது) எனறு மூாதத ரூபததின லக்ஷணததையும,

"ஸயாஉபிதழ்ம"

(அகடிநமான ரூபமாவது) எனறு அமூாததததின லக்ஷணததையும விஸதாரமாக உபபா திதது விடடு, மறறும சில வாகயங்களால மூாததா மூாதத ரஸோபாஸந சிதா பரகாரத தைப பறறிப பேசின பிறகு,

"ஸயாத ஸூஜ்ஜொபொ நெதி நெதி"

எனனும வாகயததைச சொலலுகினறது. இதன பொருள —இவவிடதிற செய யபபடும உபதேசம எனனவெனறால, இபபடிபபடடதனறு இபபடிபபடடதனறு எனபது தான அதாவது—மூாததா மூாததாதமகமான இரணடு சரீரங்களபரஹமததிறகு உணடு எனறு சொலவதால 'இவவளவு' எனனும ஒருவித பரிசசேதம பரஹமததிற குச சொலலபபடடது போல ஆயிறறு, அபபடிபபடட எவவித பரிசசேததததையும அது உடையதனறு எனபது தாதபாயம அமமாதிரியான சரீரங்களுடன கூடி யிருப பதால உணடாகககூடிய எவவித பரிச்சேதமும பரஹமததிறகு ஸமபவிகக மாடடாது எனபது கருதது. இநத அாததமே பரகரணததிறகு ஒததது அதவைதிகள சொல வது போல, 'நெதி நெதி' (இபபடிப பட்டதனறு இபபடிப படடதனறு) என்னும வாகயததிறகு, 'பரபஞசமே இலலை' எனறு அாததம கொளவது பரகரணததிறகு அநு குணமனறு. தவிரவும, இநத வாகயததிற்குப பிறகு அநத சருதியிலேயே,

நாயிகரணயே வ்யுத்பத்தி ஸித்தாந்தலக்ஷணவிசிஷ்டைகாயத்தாவபோதக
உபநிஷத்வாக்யே ஸவத்மகரண விசிஷ்டம் ப்ரஹ்மாஹியீயத இதி வாக்யார்தே
வக்தவ்ய:।

டாந ப்ரமதத்தின அஸமபவம துருபபாதமே. "ஸத்யம்ஜ்ஞானம்" "ஸுகம்தொ ப்ரஹ்ம"
எனபவை முதலான சோதக வாகயங்களாலும ஸமஸத கலயாண குண விசிஷ்டமாகவே
பரஹமம பரதிபாதிகபபடடிருககினறது எனபதைக கீழே விவரிததிருககிறோம். ஸாமா
நாதிகரணயததின சரியான ஆதபம எனனவெனறும, அதைச சரிவரத தெரிநது

"ந ஹ்யே தஸ்யாதிதெதயந்யதபாஸ்தி"

எனறும வாகயமும காணபபடுகினறது இதன பொருள.—உதி 'நெதி'
(யஹ்ய வ்யதிவாதிதம், தஸ்மாத்) வதஸ்மாதந்யத் (வஸ்து) வாபம ந ஹ்யஸ்தி-
கீழச சொலலியிருககிறபடி 'இபடிப பட்டதனறு' எனறு யாதொரு பரஹ்ம
மம ப்ரதிபாதிகபபடடிருககினறதோ அதைககாடடிலும வேறொரு உதகருஷ்ட
மான வஸது இலலை 'அந்யத் வாபம நாஸ்தி' (வேறொரு உதக்ருஷ்டமான வஸது
இல்லை) என்று சொல்வதறகுப பதிலாக 'அந்யத் நாஸ்தி' வேறொரு வஸது இலலை)
எனறு மாதரம சொலலியிருககும பக்ஷததில பரஹமதததைக காடடிலும பிந்நமான
மறறைப பொருளெலலாம நிஷேதம செயயபபடுகினறது எனறு சொலலககூடும. அப
படிச் சொலலவிலலையே இநத வாகயததின பிறகும,

"ஸயோ நாமயெயம் ஸத்யஸ்ய ஸத்யம்—ப்ராணா வெ

ஸத்யம், தெஷாமெஷ ஸத்யம்"

எனறொரு வாகயததைச சொலலி அநத பரகரணம முடிகின்றது இதன்
பொருள —ப்ராணர் வெ ஸத்யம்—பராணனகள எனறு சொலலபபடும ஜீவன்
கள பரகருதியைபபோல எவவித ஸவரூப விகார மறறவை யானதால ஸதயம, என்று
சொலலப்படுகினறன, ஸஷ தெஷாம் ஸத்யம்—பரமாதமா, அநத ஜீவன
களைபபோல ஜனனாதததின ஸங்கோச ரூபமான விகாரமறற தாதலால, அவைகளைக காட்
டிலும ஸதயம எனறு சொலலபபடுகினறது, ஸயோ ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் (ஸத்யஸ்ய)
நாமயெயம்—ஆகையால இநதப பரமாதமாவுககு 'ஸதயததுககும ஸதயம' எனறு
பெயர வழஙகுகினறது. இநத வாகயததால ப்ரஹ்மததிறகு ஸதயதவம முதலிய குணங
களும பரதிபாதிகபப படுகினறன. இபபடி இருககையில "நெதி நெதி" எனபதால
ஸமஸத பேதஙகளும நிஷேதிகபப படுகினறன என்று எபபடிச சொலலககூடும?

ப்ரஹ்மணொ ரூபவதயா ஸவப்ரகாதம ஸவம் ரூபவதபர் உப
யிபயே—இநத சருதி, முதலில, 'மூர்ததாமூாததமான ப்ரபஞசம முழுவதும ப்ரஹமத

"சுயாத சூஷ்மொபா நேதி நேதி" இதி பஹுர்யா நிஷேதோ த்ருச்யத இதி சேன், கிமத்ர நிஷித்யத இதி வக்தவ்யம். "ஸ வாவ ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மாஜரோ அமரோ அம்ருதோ அபய" இதி மஹாந்தமாத்மாநம் ப்ரஸ்துத்ய நிஷித்யத இதி சேன் ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மேதயா ஸ்வயம்ப்ரகாசம் ஸர்வம் மாயேதயோபஜீவ்ய வாநஸ்துஷ்வ நிஷேஷ்டுரயுக்தி, "ஏதஸ்யாக்ஷரஸ்ய ப்ரஸாஸநே கார்கி ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ விதௌதௌ திஷ்ட" இத்யாதி ஸ்ருதிஷு ஸர்வஸ்ய நியம்யதயா ப்ரதீயமாநஸ்ய ஸர்வஸ்ய நியந்துரேவ ப்ரஹ்மண ஏதத்ஸர்வம் நியம்யம் நியந்ரந்தரமித்யவதாரணாத்.

கொண்டால ஒரே வஸ்துக்கு அநேக குணங்களுடன கூடியிருககும தனமை விருத்த மனறனறும ஆவவிடதில விவகசப்படடிருகினறது

"சுய"..... த்ருச்யதெ—"சுயாத சூஷ்மொபா நேதி நேதி" (உபதேசம செயயப்டடுகினறது, அது எனன வெனறால, இவவிதம இலலை இவவிதம் இலலை எனபதுதான) எனனும வாகயதில பஹுவாக நிஷேதம காணபடுகினறதே எனனில, இவவிடதில நிஷேதிகசபடுவது எனன? எனபதைச் சொலல வேணடும "ஸ வாவ ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மாஜரோ அமரோ அம்ருதோ அ" (பரஹ்மதத்துக்கு இரணடு சரீரங்கள பரகடிதங்கள, கடிநமா யிருபபதொனறு, கடிநமிலலாமல இருபபதொனறு) எனனும வாகயததால கடிநமான பொருளகள கடிநமிலலாத பொருளகள ஆகிய இவைகளை ஸவரூபமாகவுடைய பரபஞ்சம முழுவதுமே நிஷேதிகசபடுகினறது எனனில, அது யுகதமாக மாடடாது ஏனெனறால, இது வரையில அறியபபடாமல இருந்த 'பரபஞ்சம முழுவதும பரஹ்மதத்தின ரூபம' எனனும விஷயததை முதலில் உபதேசித்துவிட்டு, மறுபடியும அதை நிஷேதிப்பது எப்படி யுக்தமாகும? சேற்றைப பூசிகொணடு பிறகு அதை அலம்புவதைகாட்டிலும சேறறைத

தித்குச் சரீரம' எனறு உபதேசித்துவிட்டு, உடனே அந்த பரபஞ்சதையே அது நிஷேதிகினறது எனறு சொலவது யுக்தமாகமாடடாது அபபடி நிஷேதித்தால ச்ருதியின வாததை நமபிகைகசுப பாதரமாகாமல போக பரஸங்கிகும, நிஷேத வாகயமும அபரமாணமாக பரஸங்கிகும. அது அநிஷ்டமனரோ? பரபஞ்சம எலலாருகும தெரிந்த வஸ்துவாலலும, 'அந்த பரபஞ்சம பரஹ்மதத்திற்குச் சரீரம' எனனும் விஷயம, எலலாருகும தெரிந்ததனறு, அபபடி அறியபபடாமல இருகும விஷயததையே இவவிடதில சருதி உபதேசிகினறது எனபதை 'ஸ்வப்ரகாசம்' எனனும சபதம விளகுகினறது. அபபடி உபதேசிக்கபபடும விஷயம நிஷேதார்ஹமாகக கூடாது எனபது குறிபபு.

"ஸர்வஸ்யாக்ஷரஸ்ய....."—இபபடி முதலில உபதேசித்துப் பிறகு நிஷேதிபபதன அநுபபதத்தியைக் காணபிக்க இந்த புராண வசனம இவவிடதில சொலலபடுகினறது. இதன பொருள—'சேறறைப் பூசிகொணடு அலம்புவதைக் காட்டிலும, சேற்றைத தொடாமல இருப்பது ச்லாக்யமனரோ?' எனபது.

ஸமந்வயாத் । கஸ்மாத்? நிஷேத வாக்யாத்ஶ்ச? ஸமந்வயாத்ஸ்தாவதே வ வதி "ப்ரக்ருதைதாவத்த்வம் ஹி ப்ரதிஷேதி ததோ ப்ரவீதி ச ஭ூயஃ" இதி । உத்தரத்ர "ஸ்ய நாமதேயம் ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் ப்ராணா வை ஸத்யம் தேஷாமேஷ ஸத்யம்" இதி ஸத்யாதிமானமனவ்ய வ்ருத்வாத்ஸ்ய 'ஸ்தாவதே வ ப்ரக்ருதைதாவத்த்வம் ந ஹவதி ப்ரஹ்ம' இதி ப்ரஹ்மணஸ்தாவத்த்வம் தா வ்ருதிஷ்யத இதி ஸமந்வயாத்ஶ்ச । "நேஹ நாநாஸ்தி கிம்சன" இத்யாதிநா நாநாத்வப்ரதிஷேத ஸ்ய உபபத்த இதி சேத், ஸத்யாவ்யாத்யாத்ர "ஸ்ய-ஸ்ய வபீ ஸ்ய-ஸ்யைஷ்யபாநஃ"

தொடாமலிருப்பதே சலாக்யம். அதுபோல புதிதாக ஒனறை உபதேசம செயதுவிடடு, பிறகு அது பொய எனறு நிஷேதிபபதைக காடடிலும உபதேசம செயயாமலிருபபதே ச்லாக்யமாகு மனறே? ஆனால இவவிடதில தெனபடும நிஷேத வாகயதின் அாததுமெனன? எனறுகேடடால, அதறகு ஸமாதானததை ஸூதரகாரரே "ப்ரக்ருதைதாவத்த்வம் ஹி ப்ரதிஷேதி ததோ ப்ரவீதி ச ஭ூயஃ" (ப்ரஹ்மம எனபது கீழச் சொலலபபடடுளள அளவுடன கூடியது அனறு எனறு அந்த அளவு மாதரததை சருதி நிஷேதிகின்றது) எனறு சொலலி இருக்கிறரா. ஏனெனறால, இந்த நிஷேதம செயத பிறகும, சருதி, "ஸ்ய நாமதேயமி" இதயாதியான வாகயததால் பரஹமததிறகு ஸதயம முதலான அநேக குண கணஙகளைச சொலலுகினறதனறே? "நேஹ நாநாஸ்தி கிம்சன" எனபது முதலான வாகயததால ப்ரஹ்மததிறகு நாநாவாக (பல வகைபபடடதாக) இருககும தனமை நிஷேதிககப் படுகினறதே எனனில, இவவிடதிலும

ஸமந்வயாத்—பரஹம ஸூதரகாரா. "ப்ரக்ருதைதாவத்த்வம் ஹி ப்ரதிஷேதி ததோ ப்ரவீதி ச ஭ூயஃ" என்பது பரஹம ஸூதரதில 3-வது அத்யாயம 2-வது பாதம 21-வது ஸூதரம. இதன பொருள் --ப்ரக்ருதைஃ— 'பரஹமததிற்கு இரணடு ரூபஙகள' எனடது முதலான வாகயததால பரதிபாதிதஙகளாயுளள ரூபஙகளால, வதாவத்த்வம்—பாதொரு பரிச்சிநநதவ லக்ஷணமான பரகாரம பரஹமததிறகு பரஸஙகிககுமோ அநத பரகாரததை யனறே, ப்ரதிஷேதி ஹி— 'இபபடிபபடடதன்று இபபடிப்படடதனறு' எனனும் வாகயம நிஷேதிகினறது? ததஃ—அநதக் காரணததினாலேயே, ஹ ஭ூயொ ப்ரவீதி ச—அபபடி நிஷேதிதத பிறகும, மறுபடியும பரஹமததிற்கு ஸதயதவம முதலான குணததைச் சொலலுகினறது. ஆகையால 'நேதி நேதி' எனபது பரஹமததினுடைய ஸவிசேஷத தனமையை நிஷேதிகவிலலை, பரஸதுதமான பரிசுசேதததை மாதரம் நிஷேதிகினறது எனறு சொலலவேணடும.

உதி ஸத்யஸங்கல்பஸ்ய ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ப்ரதிவாஸுதாஸ் தொதநாதொதம ஸர்வஸ்யஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஸ்ரஷ்டுஸ்ரீர ஸ்ரஷ்டுஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஸர்வஸ்ரஷ்டுஸ்ரீதஃ ஸர்வஜ்ஞ ஸ்ரஷ்டுஃ ஸ ஸர்வ ஸர்வஜ்ஞ தத்ஸத்யஸங்கல்பஸ்ய ஸர்வஸ்ரஷ்டுஸ்ரீதாதிகரணஸ்ய ப்ரதிஷித்தம்,

---

அதத நிஷேதம் உங்களுக்கு அபிமதமானதைப் பற்றியதன்று, ஏனென்றால் மேல காணப்படும "ஸர்வஸ்ய வஶீ" எனபது முதலான வாகயதில 'ப்ரஹ்மம் எனபது ஸதய ஸங்கலபமான வஸது, அது ஸாவதத்துக்கும ஈச்வரன்' என்று சொலலப்பட்டிருக் கின்றதனறோ? அதாவது, சேதந அசேதந வஸ்துகக ளெலலாவற்றையும அந்த ஈச்வ ரன ஒருவனே சாஸநம செயது கொணடும, தரிதத்துக கொணடும் நியமநம செயது கொணடும் இமமாதிரி ஸாவ பரகாரங்களாலும அவைகளேத தனது சரீரமாக உடைததா யிருகிறான் என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால, இவவிடதில நிஷேதிகக்ப்படும்

"நஹ நாநாஸ்தி கிம்சந"—இந்த வாகயமும பருஹதாரணயகோப நிஷத்தில 5-வது அத்யாயத்தில காணபடுகினறது. இதன பொருள.—ஹ—இந்த பரஹ்மதில [அதாவது—"ஸதயஸ்ய ஸதயமித்யுபாஸ்வ" என்று ஸாகூாத தா சநதத்திறகுத தலயமான த்யாநத்தால பாாகக்ப்பட வேண்டிய வஸது என்று நிததேசிகக் பட்டுளள பரஹமதத்தினிடத்தில], கிம்சந நாநா—ஸ்வல்ப நாநாத்வம கூட [நாநாத்வம் எனபதறகு பேதம என்பது பொருள்], நாஸ்தி—இலலை இந்த வாகயத தால் பேதம நிஷேதிக்கப் படுகின்றதோ என்று சங்கிக்கிறார.

ஸூத்ராவயவத்தாத்—"நேதிநேதி" என்னும விஷயதத்திற் டோல, இவவிடதிலும, இதற்கு மேல வரும வாகயம், இந்த வாக்யதத்தால என்ன நிஷேதி-கப படுகினறது எனபதை விளக்குகினறது. மேலவரும வாகயம் எனனவென் றால்:

"ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாநஃ ஸர்வஸ்யாயிவதிஃ"

எனபதுதான. இந்த வாக்யம முழுவதும விளல உபாஸிக்கத தகுந்த ப்ரஹமததை விளகுகினறது. இதன பொருள.—ஸர்வஸ்ய வஶீ—மறற எல்லாரையும தன வசததில் உடையவன (ஸர்வே யஸ்ய வஶே வர்தந்தே ஸ வஶீ), ஸர்வஸ்யேஶாநஃ—எலலாரையும நியமிக்கிறவன, ஸர்வஸ்யாயிவதிஃ—எலலாருக்கும சேஷி யாக இருக்கிறவன. இப்படிச சொலவது ஸதய காமதவம முதலான அப ஹத பாப்மதவ பரயந்தமான ஸகல ஸதகுணங்களுக்கும உபலக்ஷணம. இப்படி ப்ரஹமததிறகு ஸாவேச்வரதவம சொலலபடுகிறபடியால, 'ஈச்வரன சேதநாசேதந ரூபங

ச ஹவநஹிதழ। ஸவ-ுாவ்ஷவம்வ்ருகாராவஸ்ரு-ுதிஷ்ரு- ஜயதெவ ஷ்ஷிதிஸிதி ச கூஜிநவி ப்ரஹ்மண: ஸவிஸெஷகுணநிஷெயக: கொஷி ஸஷ்டொ உ்ரஸ்யதெ।

॥ உதி ப்ரஹ்மாஜ்ஞாதகவகுஷ்வ்ய ஸ்ரு-ுத்யதெகுழ ॥

ஸ்ரீ:

॥ ப்ரஹ்மாஜ்ஞாதகவகுஷ்வ்ய ந்யாயாவெதகுழ ॥

ஸுவி அ: நிவி-ுஸெஷ ஜ்ஞாதகரா-ும் ப்ரஹ்ம, தது ஸுவிஉ்யாதிஸொ

விஷயமானது, ப்ரஹ்மததிற்குச் சரீரமாக இலலாமலஇருப்பதன நாநாதவமே(அதாவது, ஒரு வஸதுவும ப்ரஹ்மததை ஆதமாவாக உடைததா யிராமல இலலை எனறு சொனன தாயிறறு). இமமாதிரியான சருதிக ளெலலாவற்றிலும இநத அாததமே சொலலப படு கின்றதே தவிர, ஓரிடததிலாவது 'ப்ரஹ்மம் விசேஷஙகளுடன கூடியது' எனற நிஷேதிககும் சபதமொனறுமை காணப்படவில்லை. ப்ரஹ்மாஜ்ஞாந பகூததின ச்ருதி விரோத தாசஙமை முற்றிறறு

ஸுவி அ..... : ...ஸுநிவ-ுஅநீய வஸவ—ப்ரஹ்மம, எவவித விசேஷமும மற்ற கேவலம ஜ்ஞாந மாதரம, அது, அவிதையிலுல திரோதர்ஙம செயயப்பட்ட ஸ்வ ரூபததை உடையதாய, தன்னிடததிலேயே பலவகைப்பட்ட வஸதுகளைப் பாக்கின றது'

களான ஸாவ வஸதுகளையும் சரீரமாக உடையவன, அவனே ஆதமாவாக உடைததாயிரா மல் இருக்குமை வஸ்துவே இல்லை' எனறு சொன்னதாயிற்று. ஆகையால, "நஹநா நாவ்ஹி கிம்அ" எனபதால் நிஷேதிகபபடுமை நாநாதவம, ப்ரஹ்மாதமக மல்லாத நாநாத வத்தையே குறிகின்றது என்று நாம ப்ரகரணததைக கொண்டு தாதபாயத்தை நிச்ச யிக்க வேணடும. அதவைதிகளாற சொலலபபடுமை விசேஷ நிஷேதததை அர்ததமாகச் சொல்வது உததர வாக்யமாகிற "ஸவ-ுஸ்ய வஸீ" இதயாதியான வாகயததிற்கு அநுகுணமன்று.

ஸுவி அ—க்ரநதாரம்பததில, "வாம ப்ரஹ்மவாஜ்ஞ" என்னும் ச்லோகததில, "ஸ்ரு-ுத்யாயாவெதழ" எனனும பததால், ந பகூதங்களெலலாம

ஹிதஷ்வஷ்டமிவம் ஷ்டமதநாநாகூவம் வஸ்யதி' உதயஉயெ-ா ந வடிதெ।

என்று சொலவது நயாயததிறகும ஒததனறு. 'திரோதாநம் செயவது' என்பதற்கு 'பாகாசததை மறைப்பது' எனபது பொருள. நீஙகள, 'பரஹ்மததின ஸவரூபம் ஒனறு,

---

ச்ருதிகளும் நயாயததிறகும விருததஙகள எனபது ஸூசிபபிக்கப்பட்டது. அமமாதிரி அவவிடதில ஸூசிப்பிததுவிடடு, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா, முதலில அநதப் பர பக்ஷஙகளுள் சாஙகர பக்ஷததை எடுதது்ககொணடு, அதன சருதயபேததவததை, "தது வ்ரயஉ வக்ஷ்யஹ்ய" எனபது முதல "ஸஷ்டொ உ்ரஷ்யதே" எனபது வரையிலான காரநததால நிரூபிததா. இப்போது, அநதப் பக்ஷததின நயர்யாபேததவத்தை நிரூபிகக உபகரமிக்கிறா.

இவவிடததிற சொலலபபடும நயாய விரோதமென்ன வெனறால, அநதச சாங்கர பக்ஷததில் வயாஹறதாததம சொலலபபடுகின்றது என்பதுதான அதாவது, முனனுக குப் பின விரோதம் தெனபடுகினறது எனறு சொனனதாயிற்று. பரஹ்மததை ஜ்ஞாந ஸவரூப மெனறும் அநத ஜ்ஞாநம ஸவயம பரகாச மெனறும அது நிதயமெனறும முத லில் சொலலிவிட்டு, பிறகு, அதறகு அவிதையால திரோதாநம ஏற்படுகின்ற தெனறும அவாகள சொலலுகிறாகள். ப்ரகாசதததிற்குத திரோதாநம ஏறபடடால் அது அமமாதிரி திரோதாநததை அடையுங்காலததில ஸவயம ப்ரகாசமிலலாமல ஆகிவிடு மானதால, அதை எபபொழுதும ஸவயம பாகாச மெனறு சொலவது ஸாத்யமிலலாமல போயவிடும. ஆகை யால அவாகள சொலவது வயாஹறதார்ததமாகினறது. ஸ்விஜ்ஞாநஸ்வரூபஃ, நித்யஂவிஹாரி இதயாதியான ச்ருதி வாக்யஙகள பரஹ்மததை ஜ்ஞாந ஸவரூப மெனறும நிதயமான வஸ்து வென்றும சொலலுகினறன, ஸுரயதெ ந ஹி வ்ரதயுஷ்மதஃ இதயாதியான வாக்யஙகள அதற்குத திரோதாநததைச் சொலலுகினறன ; இரணடும ச்ருதியிலேயே சொல்லப்படடிருகிறபடியால, அது வயாஹறதி ஆகமாட்டாது' எனனில, 'ச்ருதி யாக இருநதபோதிலும வயாஹறதாததுதமதைச சொலவதற்கு அது அநாஹறமே, ச்ருதி ஒரு பொழுதும் வயாஹறதார்ததுதமதைப போதிப்பிகக மாடடாது. அப் படி வயாஹறதாததுதமதை அது சொலலும பக்ஷததில அது அபரமாணமே ஆகவேணடும' எனறு ஆக்ஷேபிக்ககூடும. "ந ஹி வஷ்டுநவிஷொயெ நயாயஃ வ்ர வதிஷ்ஹதெ" (சருதி வசநம ஸபவந்டமாக இருககும பக்ஷததில, அவவிடதில நயாயம ப்ரவருததிககமாட்டாது) என்னில, 'ச்ருதிககு விருததமான நயாயம அவ்யாவாதததகும் எனபது உணமையே. ஆனால, அது வசநாநதர விரோதம வராமல இருக்கும பொழுது மாதரம ஒததுககொளளத தககது. வசநாநதர விரோதம வருதால நயாயம அவயாவாத தகமாக மாடடாது. பரக்ருததில, "ஸுரயதெந ஹி வ்ரதயுஷ்மதஃ" என்னும வாக்ய பலததைககொணடு பரஹமததிறகுத திரோதாநததைச் சொலலும பக்ஷததில "நித்யோ விஹாரி" எனறு ஸவயம பரகாசமான பரஹமதத்திறகு நிதயததன்மை யைச் சொலலும வசநாநதரஙகள பாதிகபபடுகிறபடியால, கீழக கூறபபடடுளள வயா

திரொயாநம் நாஉ வ்ரகாஶநிவாரணம். ஷ்வரூபவாதிரொகிவ ரகாஶ யஉாநஹ்ய—வமஉந வ்ரகாஶஷொய்வ ஷ்வரூபவகூவாக் ஷ்வரூபவநாஶ ஸவ வ்யாக். 'வ்ரகாஶவயஉாயம் ஜ்ஞாநம் நித்யம், ஸ அ வ்ரகாஶொஉ விஉயாநிவாரிதஃ' உதி பாஶ்யிஶஹாஷ்கித விஉழ. ஸுவிஉ்யா வ்ரகாஶஸ்யிரொ

அதற்கு பரகாசம் எனபது அந்த ஸ்வரூபதத்தைக காடடிலும வேறுபட்ட ஒரு தாமம' எனறு ஒதுக கொளளுகிறதிலலே யாதலால, ப்ரகாசமே ஸ்வரூபமெனறு சொனன தாயிறறு, அபபடிபபட்ட பரகாசதத்திறகுத தடை ஏறபடடால ப்ரஹமதத்தின ஸ்வரூபமே நஷடமாகி விடுமனறே? 'பரகாசமெனறு நாங்கள சொல்லுஃ வஸ்து, நித்யமான ஜ்ஞாநமே, அந்த பரகாசம அவித்தையால திவாரிதமாகினறது எனறு மாதரம நாங்கள சொலலுகிறோம' எனனில், அது அறியாதவாகள சொலலும வாதத்தையே ஆகும. 'பரகாசம அவித்தையால மறைகக்படபடுகினறது' எனபதறகு, பரகாசம உதபத்திபை

ஹதி எனனும தோஷம அவசயம் பரஸங்கிகக்கிறது' எனறு பரதி வசநம சொலலபபடு கின்றது. 'நீங்களும அந்த சுருதி வாகயங்க ளெலலாவறறையும ஒதுக்கொளளுகிற படியால, உங்கள பக்ஷத்திலும அந்தத தோஷம பரஸங்கிகக்கினறதனறே?' என்று ப்ரச்நம செயதால, 'எங்களுடைய கொளகைகள வேறு, அந்த ச்ருதி வாகயங்களுக்கு நாங்கள சொலலும அர்த்தமும வேறு, ஆகையால அந்தத தோஷம எங்கள பக்ஷத்தில ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது' எனறு ஸமாதாநம் சொல்லப்படும. எங்கள பக்ஷத்தில பரஹமம வேறு, ஜீவாத்மா வேறு. பரஹமம எனபது ஹேய குணங்களறறது, கலயாண குணங் களால பரிபூரணமானது; கணணுக்குத் தெனபடும இந்த பரபஞ்சம முழுவதும பரமாத் மாவான வஸ்து, அவனுடைய விபூதி, இந்த ப்ரஹ்மதத்திறகு நாங்கள எவவித திரோதா நத்தையும ஒதுக்க கொளளாமல, ஜீவாத்மாக்களுக்கு மாத்ரம அதை ஒதுக்கொளளு கிறோமானதால வயாஹதி எனபது எங்கள பக்ஷத்தில ப்ரஸங்கிக்க மாட்டாது. "ஸத்யஂ ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" எனபது எங்கள பக்ஷத்தில் ஜீவாத்ம விஷயம. ஜீவாத்மாவைப பரமாத்ம பிந்நமாக நீங்கள ஒதுக்கொளளாமல இருபபதால், உங்கள் பக்ஷத்தில் அது பரமாத்ம விஷயமே ஆகினறது, ஆகையால வயாஹதியும் நேகினறது, என்பது இவவிடத்திற் சொலலப்படும விஷயம.

ஷ்வரூபவாதிரொகிவ ரகாஶயஉாநஹ்ய—வமஉந— 'பரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைக காட்டிலும ப்ரகாசம எனபது வேறுபட்டது, ஆகையால, அந்த பரகாசத் திறகுத திரோதாநம வருமபொழுது, ஸ்வரூபத்திறகு எவவித ஹாநியும் வரவிலலே' என்று நீங்கள சொனனால, அப்பொழுது இந்தத தோஷம ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது தான. அப்படி நீங்கள சொலலவிலலே டன்றே? எனபது தாத்பர்யம.

பாஶ்யிஶஹாஷ்கிதம்—நிரூபணஸக்தாகள சொலலும வாதத்தை. அதாவது வயாஹ்ருதாத்தம் எனறு சொனனதாயிறறு.

ஸ்ரீத உதி ப்ரகாஶொ வ்யதிரிக்தவிஷயொ வா விஶ்யோ ஹ்ரஸ்ய விநாஶொ வா । ப்ரகாஶஸ்யாநாவ்ருத்யாத்மகஸ்ய ஸ்வத ஏவ ஸ்யாத் । ப்ரகாஶொ நித்யோ நிவர்தகாந்ர ஸ்ரிஷ்டீதி சென், ஸத்யாமவ்யவிஶ்யாயாம் ப்ரஹ்மணி ந கிம்சித்தொஹ்ரிதஶீதி நாநாக்வம் வஸ்யதீதி ஹவதாஶயம் வ்யவஹாரஃ ஸ்யாத் நிவர்தயதீதி ।

'நந்ர அ ஹவதாஶவி விஜ்ஞாந ஸ்ரஸ்மிவ சூத்ராஹ்ய-வமஜ்ஞவ்யஃ, ஸ அ ஸ்வயம் ப்ரகாஶஃ । தஸ்ய அ ஶெவாதிஸ்ரஸ்மிவாதாஹிஶாநெ ஸ்ரஸ்மி

அடைய வொடடாமல தடுகக்படபடுகினறது எனறுவது, ஏறகெனவே இருககும் ப்ரகாசம் விநாசததை அடைகினறது எனறுவது பொருள கொளள வேணடும ப்ரகாசம உதபததி செயயகூடிய வஸது அனறுகையால முதல அரதத்ம உப்பநமாக மாடடாது; 'அது விநாசம அடைகினறது'எனனும இரணடாவது அரதத்மே உப்பநமாக வேணடும். இநத அர்த்தம 'ப்ரகாசம நிதயமாகவும நிர்விகாரமாகவும் இருகினறது' எனறு சொல்வதறகு விருத்தம. 'ப்ரகாசம நிதயமாகவும நிர்விகாரமாகவும இருகினறது' என்று சொலலும டகூதில, 'அவிதயையால அநத ப்ரகாசம் மறைக்கப்படுகினறது' என்று சொலவதை அது பாதிகுமனறே? ஆகையால, 'ப்ரகாசம் நிதயம; அது அவிதயையால மறைகக்வும படுகினறது' என்னும அரதத்ம விதவத ஸநநிதியில சொல விக கொளளத தகுநததனறு.

நந்ர அ.....ஹ்ரித ஸம்வாதாஃ—'நீங்களும, ஆதமா ஜ்ஞாந ஸ்வ

தெவாதிஸ்ரஸ்மிவாதாஹிஶாநெ—தேவன மநுஷ்யன நாயக ஸதாவாம எனனும விபாகமெலலாம தேஹாதததைப பறறியதே தவிர, ஆதமாவைப பறறியதனறு. ஆலை நாம அநாதி காமாத்மான ப்ரகருதி ஸம்பநதததால விபரீத ஜ்ஞாநததிற்குப் பாதரமாகி, 'நான தேவன, நான மநுஷ்யன' இதயாதியான ப்ரமதததைக கொளளுகி ரோம். இநத ப்ரமம நம்மகு இயறகையாயுளள ஜ்ஞாநததின திரோதாநதததால ஏறபடு கிறபடியால நாம் திரோதாநதததை ஒததுக்கொளள வேணடியது அவசயமெனறும அப படி அதை ஒததுககொணடால ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாயுள்ள இநத ஜீவனகளுககு ஸ்வரூப நாசம ப்ரஸங்கிக்குமாதலால நமது பக்ஷதததிலும வயாஹதாததத ரூபமான தோஷம தலயமெனறும அவாகள ப்ரதிபாதி சொலலுகிறாகள். இநத ஆக்ஷேபததிறகு நாம எவ வித பரிஹாரம சொல்லுகிறோமோ, அநதப பரிஹாரம அவாகளுககும தல்யமாகும என பதே அவாகளுடைய தாதபாயம். ஒருவன நம்மைத திருடன என்று சொனனால, நீயும திருடன எனறு அவனைப பாரதது ப்ரதிபாதி சொலலுமிடங்கள எலலாவற்றிலும

வஷ்காஸதிரொயாத உவஸ்யோஸ்ரயணீயம், ஷ்ரூயெபூ காயொ ஸதி ஷ்வாத்மந்யாகாரானுஸாயந்யாஷாயொமாக் । சுதொ ஹவத ஸ்ரூயம் ஸஸோ தொ தொஷஃ । கிம்ஹாஷுகுசெகஷ்டிஞவாத்மநி ஹவஷ்டீரிதம் உவஷ் டுகூம், ஹவதாஉத்தாமஜ்யாஹ்யவமஸாக் ஸவெஷ்டயம் தொஷஃ வரிஹரணீயஃ'

சுதொராஅயுதெ । ஷுஹாவதொ உறுவ்ருத்யநீகாநஜ்ஞாநாம் வெதெகஷ்ரூமிவம் ஸ்ரூஹாவிகாநவயிகாதிபயாவரிஷிதொ உராமணா

ரூபமென்றும் அந்த ஜ்ஞாநம் ஸ்வயம பரகாசமென்றும ஒத்துக கொள ளுகிறீகள. அபபடிபபட்ட ஆதமாவுகுத தான தேவன மநுஷ்யன இத யாதியான அபிமாநம ஜநிக்கும பொழுது, அவனுடைய ஸ்வயம பரகாச மான ஸ்வரூபத்திறகுத திரோதாநம ஏறபடுகின்றது என்று நீஙகளும ஒத்துககொள வேண்டும ஏனெனறால, ஸ்வரூப பரகாசம மறைக்கப்படாமல இருகும பக்ஷத்தில, தான் தேவன மநுஷ்யன இதயாதியான விபரீத அபிமாநம அவனுகு ஜநிககமாட்டாதனறோ ? ஆகையால் எஙகள மீது எந்த வ்யாஹதி ரூபமான தோஷத்தைச சொலலுகிறீகளோ அது உஙகளுக்கும் ஸமாநம. தவிரவும, நாஙகள ஒரே ஆதமாவை ஒத்துககொண்டிருகிறபடியால நீஙகள சொலலும தோஷம அந்த ஒரு ஆதமா ஸம்பந்தபபட்டவரை யில மாத்ரம் ஏறபடலாம, நீஙகள அநந்தங்களான ஆதமாக்ளை ஒத்துககொண்டிருகிறீகள, அவ்வளவு ஆதமாகள விஷயத்திலும இந்த தோஷத்தை

பரிஹார துலயதவமே தாதபாயமென்று பெரியோாகள ஒத்துககொண்டிருக்கிறாகள. அம்மாதிரியே சாஙகராகள இவ்விடத்தில ப்ரதிபாதி சொலவதாக நாம் அறியவேண்டும.

கிம்ச—சாஙகரர்கள, 'உங்களுக்கும அந்த தோஷம ப்ரஸஙகிக்கின்றதே' என்று சொலலும பொழுது, நமமுடைய பக்ஷத்தில தோஷாதிக்யம ப்ரஸஙகிகின்றது என்றும சொல்லுகிறாகள. நாஙகள ஒரே ஆதமாவை ஒத்துககொண்டிருகிற படியால நஙகள பக்ஷத்தில ஒரு வ்யக்தியின பகுதம மாத்ரமே வருகின்றதென்றும, நாம அநேக ஆதமாக்களை ஒத்துககொண்டிருகிறபடியால நமமுடைய பக்ஷத்தில் அநேக வ்ய வஸ்து பஙகஙகள வருகின்றனவென்றும் அவாகள அபிபராயப்பட்டு தோஷாதிக்யத தைச சொலலுகிறாகள.

ஷ்ரூஹாவதஃ—இவ்விடத்தில ஸ்ரீ பாஷ்யக்காரா, தாம ஒத்துககொண்டிருகும் கொள்கைகளையும, அவைகளுக்கு உளள ச்ருதி ஸம்ருதி முதலான ப்ரமாணங்களையும் சொல்லுகிறா. "ஷ்ரூஹாவதஃ" எனபது முதல் "கிஞ வொத்யதி" என்பது வரையிலான வாக்யத்தால கொளகை சொலலபடுகிறது. 'நாஙகள் ஒத்துககொளளும் பரமேயமான வஸ்து பரமாத்மாவானது, பரமாணுவும பரமாத்மாவானது' எனபது முக்ய கொளகை. 'ஹேயகுண ரஹிதமாயும கல்யாண குண ஆகரமாயும இருகும பரஹ்ம

ஸாமான்யம் நிரஸ்தகாஷாகுணாத்மகத்வாதி வாக்யஜன்யவிசாரநிர்
வ்யூவத்வேஸதி ஸர்வாத்மகத்வாதி ஸவ்யபிசாரிணாத்மநிர்

தோஷங்கள பரிஹரிக்க வேணடும' எனனில, அதறகு ஸமாதானம் சொலலப்படு கினறது. நாங்கள ஒததுககொணடிருககும ப்ரஹ்மம, ஸவபாவத்தாலேயே ஸமஸத மான ஹேயததிறகும விரோதியான வஸது, அபரிச்சிநநமான ஜ்ஞாநம ஆநநதம் இவைகளேயே தாமி ஸவரூபமாக உடையது, ஸவாபாவிகங்களும எலலையறற மஹிமை யுடையவைகளும கணகக றறவைகளுமான உதார குணங்களுக்கெல்லாம் அது இருபபி டம, அதறகு நித்ய விபூதியென்றும லீலாவிபூதியெனறும் இரணடு விபூதிகளுணடு; இவைகளுள நித்ய விபூதியான அநநதம, அது லீலாவிபூதியைக காடடிலும மிகப பெரியது அநத விபூதிககு, நிமேஷம காஷடை கலை முஹூர்தாதம இவை முதலாகப

மமே பரமேயம, அதை அறிவதறகு, அநாதிநித்தமாயும அபௌருஷேயமாயும இருக்கும வேதமே பரமாணம' எனறு அதை விவரிககிறார வாகயததின அரவயம, 'ஸவம வித்யா வாம ப்ரஹ்ம வெதி ஸேவம வித்யம வேதம ஆஹ்ரவமஸ்தாம் கிந வொத்ஸ்யதி ?' (இபபடிப்பட்ட பரபரஹ்மததை அறியப்படவேணடிய ஸதுவாக வும, இபபடிப்படட வேதததை அதறகு பரமாணமாகவும ஒததுககொளளும எங்களுக்கு அவ்டாஹாதமான ஆததம எபபடி வித்தீகாமல போகும?) என்பது தான. இவவிடத் தில ப்ரஹ்மததைப பற்றி நாலு விஷயங்கள சொலலப்படுகினறன அவையாவன—(1) ப்ரஹமம ஹேயகுண ரஹிதம, (2) பரஹமம கலயாணகுண கணாகரம,(3) அது நித்ய விபூதி விசிஷடம, (4) அது லீலாவிபூதி விசிஷடம.

ஸ்ருத்யநீகாநந்தஜ்ஞாநாநம்தெகஸ்வரூபவழி—மல பரதய நீகய' எனபதற்கு 'மல விரோதி' எனபது பொருள- அதாவது, பரஹ்மம ஹேடங்கள அற்றது என்பது மாதரம இலலை, ஹேயங்களைப போக்கடிக்கும ஸவபாவ முளளது என்பதும இதனால வித்தித்கினறது. 'ஆநந்த' எனபதறகு 'அபரிசசிநநம' என்பது பொருள.

ஸ்வாஹாவிகாநவயிகாதிசயாவரிதெஶாநம—ணஸ்வாமரழி — ஸ்வாஹாவிகஶ்ச ஆநவயிகாதிசயஶ்ச ஸவரிதஶ்ச ம—ணஸ்வாமநொ யஸ்ய என்பது விக்ரஹ வாகயம. "ஸ்வாஹாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா அ" எனபதனால அவனுடைய குணங்கள ஸவபாவ வித்தங்கள எனபது வயக்தம். "நிரவயிகாதிசயः" எனபதறகு எணணிககையற்ற எனபது அரததம இமமாதிரியான குண கணங்களால நிறைநதவனுக இருககிறபடியால அவன ப்ரமதததிற்கு ஆஸபதமாகமாட்டான் எனபது குறிபபு

நிரஸ்த.....ஸவஶ்ரிதழி—கீழ் ப்ரஹமததிற்கு ப்ரமாசரயத்வம் அநுப பநநம என்பது விவரிககபபட்டது. இப்பொழுது, அநத ப்ரஹ்மததின விபூதிகளுககு

ஹேதகாருகூதவரிணாஸாஷ்டாதஞ்சஹோவிஹேதி, ஷுரீரூபாவரிகாரு

ஷாம்ருஹேதாதஞ்சவ்யூஹாகூதாநாவிய்யுசெதத தஷ்டோமஷு ஹேதாதஞ்ச

பராத்தம முடிவான கணக்கற்ற பரிணமங்களை உடையவும, ஸகலமான பராகருத வஸ துக்களுடைய உதபதது ஸ்திதி விநாசம முதலிய ஸகலவித பரிணமங்களுககும நிமிதத மாகவும இருக்கும் காலம எனபது எவவித பரிணாமதததையும் செயயககூடியதனறு; லீலா விபூதி எனபது, பரஹமாதினை அமசமாயுளள கணககறற பததார்கள முகதாகள முதலான பலவித சேதந வாக்கங்களையும, அவைகளுககுப் போக யங்களாகவும கணககறற விசிதர பரிணமாதிகளுககு ஆஸ்பதமாகவும இருககும அசே தந வாகஙகளையும அடககியுளளது, இவை யெலலாவற்றையும் அநத பரஹ்மம தனது லீலா பரிகாரங்களாக உடைததாயிருபபதுடன், இவை யெலலாவற்றினுள்ளும கான

ப்ரம விஷயதவம் அநுபபநநமெனபது விவரிககபபடுகினறது. ஸ்ரீ பகவானுடைய விபூ திகளை நிதய விபூதி எனறும் லீலா விபூதி எனறும இரணடு வகுப்பாகப் பிரிபபாகள. நிதய விபூதி என்பது ஒரு ஸதநத விசேஷம இநத லோகஙகளெலலாம ப்ரக்ருதியின விகாரங்கள; அநத நிதய விபூதி எனபது அபராகருதம, ஆகையால் அவவிடதில உத பதது விநாசம முதலிய விகாரங்கள இலலை இநத லோகங்களில காணப் படும எவவித விகாரமும அவவிடதில் இலலை, காமபநதம் நீஙகி, பகவத ப்ராப்தி பெற்ற வாகன அவவிடதில் இருககிறாகள. லீலா விபூதி எனபது இநத பரபஞசம. இது காமமடியாக பராகருதி ஸமபநதம பெறறுளள சேதநாசேதநங்கள அடஙகியுளளது. ஸாவதது திறகும டகவான் அநதாயாமியாய இருககிறபடியால ஸாவமும அவனுடைய சரீர மாகினறது. ஆகையால எல்லாம அவனுககு விசேஷணமாகிற அம்சங்கள ஆகினறன. இநத இரணடு விபூதிகளும பரமாதமதங்கள ஒனறும ப்ரமததால ஏறபடடதனறு இது தான இவவிடதில சொலலபபடுகினறது.

நிமேஷம், காஷ்டை, கலை, முஹூர்தம எனறு ஆரமபிதது ப்ராதம் என் பது வரையில பல விதமாகக காலம எனபது பிரிககப்பட்டிருக்கினறது- இப்படிப் பல விதமாகப் பரிணமிககும ஸ்வரூபததை உடையது காலம எனபது "நிமேஷ..... ஷுரூபவ" எனபதால சொலலப்படுகிறது. "ஸவெஷாதது நி.....நிமித ஹேதத" எனபதால், பராகருத வஸதுகளில காணபபடும உதபதது விநாசம முத லிய பரிணமங்களுக்கும அநதக் காலமே காரணம் எனபது சொலலப்படுகின்றது. இப படி ஸவயம பரிணாமியாயும பரகருதியின பரிணமததிறகு ஹேதுவாயும இருககும காலத தால் நிதய விபூதி எனபது கொஞ்சமேனும ஸபாவிகபபடவிலலை எனபது "காலகூத.....உஹாவிஹேதி" எனபதால விளஙகுகிறது. "நிமேஷ" எனபது முதல "விஹேதி" எனபது வரையில ஒரு பதம். இநதப் பதம "ஸ்ருஷ்டி" எனபதறகு விசேஷணம். காலகூதவரிணாஸாஷ்டாதஞ்சஹோ விஹேதிஃ யஷ்ய தஸ்ய என்பது விகரஹம.

விஜ்ருவிவியவரிணாஶாஸ்வ ஒ வெ த தெ ந தா ரவஸ்ய ஜா தா ஹ்யா

அந்தர்யாமியாக ப்ரவேசித்து அந்தக காரணத்தால் அவை யெல்லாவற்றையும் தனது

"விஜ்ருதி" என்பதற்கு ஐசவர்யம் என்பது பொருள் ஈசவரன் நியமிக்கிற வன்; நியமிக்கப்படும் வஸ்துக்களெல்லாம் அவனுடைய விபூதிகள் என்று சொல்லப் படும் ஸர்வேசவரன் விஷயத்தில் அவனைத் தவிர்த்த மற்றை எல்லாப் பதார்த்தங்களும் அவனுக்கு விபூதிகளே யாகும்.

"ஸ்வர்க்ஷிதிஸ்தோயதேஜஸாம் காலஸ்ய
நயதி ஸ்ருஷ்டிம் விஷ்ணோர்ஜகத்"

என்பதன் அர்த்தம் இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது

ஸ்வர்க்ஷிதி . . ஸ்ருஷ்டிம்—இதனால், அந்த பரப்ரஹ்மம் லீலா விபூதி விசிஷ்டம் எனபது சொல்லப்படுகின்றது சேதனாசேதனங்கள் அடங்கி யுள்ள இந்த ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி முழுவதும் பகவானுடைய லீலை என்று பெரியோர் கள் சொல்லி யிருக்கிறபடியால், இந்த ஜகத்தை லீலாவிபூதி என்று நாம் சொல்லு கிறோம் அவாப்த ஸமஸ்த காமனுக்கு இருக்கும் பகவானுக்கு இந்த லீலை எவ்விதத்தில் உபபந்நமாகும் என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம் அவாப்த ஸமஸ்த காமன என்றால் எப்பொழுதும் எல்லா காமாவாப்தியையும் உடையவன எனபது அர்த்தமன்று; எதை எப்பொழுது அடைய வேண்டும் என்று இச்சிக்கிறானே அதை அப்பொழுது பெறுவத ற்கு ஸாமாத்யத்தை உடையவன என்று மாத்ரம் அதற்கு அர்த்தம். ஆகையால் 'லீலை யாகிற ஒரு ப்ரயோஜநத்தை உடையது இந்த ஜகத் ஸ்ருஷ்டி' என்று சொல்வதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் இல்லை

"க்ரீடார்தம் ஹி ஜகத்ஸர்கம் கரோதி ஸ்வயமச்யுத:।
க்ரீடநம் தத்புநர்தேவ தஸ்ய நிர்வ்ருதிரேவ ஸ:॥"

எனபது ஸ்ரீ பராசர பகவானுடைய வாக்யம் இந்த ஜகத்தில் காணப்படும் வைஷம்யம் முழுவதும் பூர்வ காமங்களையே காரணமாக உடையதானதால், விஷம ஸ்ருஷ்டி காரண மாக ஈசவரனிடத்தில் எவ்வித தோஷமும் ப்ரஸங்கிக்க மாட்டாது ஈசவரன் கேவலம் நிமித்தமாத்ரம்; காமங்களே ப்ரதான காரணம்.

"நிமித்தமாத்ரமேவாஸௌ ஸ்ருஜ்யானாம் ஸர்ககர்மணி।
ப்ரதாந காரணீபூதா யதோ தா வெவ ஸ்ருஜ்யஶக்தய:॥"

என்று ஸ்ரீ பராசரரே அநுகரஹித்திருக்கிறார்.

ஶிகூய தஸ்ய-ஶரீரகுஸ்ய-ஆகாராவஸ்தா நாவஸ்தி தம் பரம் ப்ரஹ்ம
ச வெதயே, தத்தாகூதாகாரகூதி ஹமவிதூவாயந பராசர வாலீகி
ஶந யாஜ்ஞவல்கூய ஸளததீசவஸ்ம்ய ப்ரஹ்ஸதி ஶநிமண ப்ரணீத வியு
யஶ்வாத ஶஸ்த்ரவெ வெதஶிவெதிஹாஸ பராண யஶ்சாவெஸ்தாவ

சரீரமாகவும பரகாரமாகவும உடைததாயிருககினறது ப்ரஹமமே அறியடபடவேண
டியவஸது அதை அறிவதறகு, அதன ஸாகூஷாதகாரததிற்கு யோகயாகளான பகவாந்
தவைபாயநா பராசரா வாலமீகி மறு யாஜ்ஞவலகயா கௌதமா ஆபஸதமபா முகலிய
மஹாஷிக கூடடஙகளால அநுகருஹீதஙகளும விதி ஆதததவாதம என்று வயவஹாரிக

வ்யாஶ்ரயித—பகவான அந்தாயாமியாகவும சேதநாசேதநஙகள் அவனுடைய
சரீரமாகவும இருககிறபடியால் அவையெலலாம அவனுககு விசேஷணமாகிறஅமசஙகள

கூநதவைஶிஷ்டயத—'பததாகள் பகவானுடைய லீலககு உட்பட்டிருபபது
உபபந்நம, முகதர்களையும அவனுடைய லீலாஉதாகஉதாகள என்று எபபடிச சொலல
லாம?' எனனில பகவானுடைய மோசநமாகிற லீலையில அவாகள அகபபடுகிறபடியால
அவாகளையும லீலா பரிகரஙகளுள சோப்பதில அநுபபததி இலலை.

வெதெநதாவஸ்ஜாத—அசேதநஙகளாகிற வஸது வாககததிறகு இநத
வாககததில் பரதாநம அவ்யகதம காலம இவையெலலாம் சேர்ந்தவை 'ஸவ லீலா
பரிகரமாயும ஸவாமச பூதமாயும இருககும சேதந சேதநேதர வஸ்து ஜாதம' எனபது
அந்வயம் தஸ்ய வஸ்ஜாதஸ்ய யசு கூதய-ஶக்திகவம, தெந க்ருதம
ஸவ-ஶரீரகெந ஸவ-ஆகாரகெந ச யசு கூவஸ்தா நம, தெந
கூவஸ்தாநெந கூவஸ்தி தி ஹ்ருயு-ஶ்ச। 'கூவஸ்தி தி' எனபதற்கு விசிஷடம்
எனபது பொருள. எலலாம இபபடி பகவத விபூதிகளாஞல், அவை எவ்விதததில்
பரம விஷயமாகும எனபது குறிபபு

தத்தாகூதாகாரகூதி—(அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மததை ஸாகூஷாதகாரிகக யோக்
யரான) இது 'அவாகளின வாகயஙகள பரமாணம' எனபதைக காணபிகினறது.
அவாகளுடைய வாகயமாகிற இதிஹாஸம புராணம தாம சாஸதரஙகள் எல்லாம வேத
பாகஙகளாகிற விதி ஆதததவாதம மநதரம இவைகளை மூலமாக உடையவையாகையா
லும, அவை பரமாணஙகள எனறு சொலலபபடுகினறன இநத இதிஹாஸம முதலிய
வைகளை வேதததிறகு உபபருஹமணஙகளெனறு சொலவாகள அதாவது இதிஹா
ஸம முதலியவை, வேதததின உணமையான அாதததனதை விளககுகினறன எனபது
தாபாயம

வ்யாஹரண வாரோய-ர்ஹ-தி தா நாஹி நிய நாவி ஹ்ஹி ஸுவா ஸம்வ்ரூஹாய
ஹ்ரு-ர்ஜு-ர்வாஸாயவ-ர்ர-தி வா நஞ்ஞாவம் வெஹ்ம் வாஹ்ரு-ர்வ ஹ்ம வ தாரிவாகம்
கிஸ வெ தஸ்ரு தி ? யயோக்தம் ஸமவ தா தெஹ்வாயதி ந நரிஹாஹ்ர-ர்தெ தா—
"யொ ஸாரிஜரி நாஹிம் ஸ வெ தி தொகுரிஹ்ரவ்ஹி ழ"
"ஸாவிரள வ-ர்ர-ர்ஷள தொகெ கூஷ்ர-ஸ்ரா-ர்கூஷ்ர வஸவ ஸ ।
கூஷ்ர-ர்வவ-ர்ரணி ஹ-தி தா நி கு-தி-டெவ்ரொ-ர்கூஷ்ர உஸ்ரு தெ ॥

ககபபடும வேத பாகங்களை மூலமாகவுடையவுமான இதிஹாஸ புராண தாம சாஸ்த ரங்களை உபபருஹ்மணங்களாயுடைய பரமாத்தங்களாகிய ருக யஜு-ர்ஸ ஸாம அதாவ ரூபங்களான அநந்த சாகைகளடங்கிய வேதமே எங்களுக்கு பரமாணம், அதன பாட ஸமபரதாயமும் அநாதியாகவும அநந்தமாகவும ஆவிச்சிந்நமாய வந்துகொண்டிருக்கிற தனரோ ? இபபடிப்பட்ட பரமேயத்தையும பரமாணத்தையும ஆச்ரயித்திருக்கும எங்களுக்கு எதுதான வித்திக்கமாட்டாது ? பகவாந் தவைபாயநா மஹா பாரத்தில், 'எவனொருவன என்னை ப பிறபபற்றவனெனறும ஆதியிலலாதவனெனறும லோக மஹேச்வராகளுக்கெலலாம ராஜாவனென்றும அறிகிறானே (அவன ஸர்வ பாபங்களிலிருந்தும விடபபடுகிறான)' எனறும கூ ர னென்ற ம அ கூ ர

ஸ்ரு-ர்ஜு-ர்வாஸாயவ-ர்ர-தி வா நஞ்ஞாவ்ழ—வேதங்கள நாலே ஆகையால அந்த சாகம எனறு எவ்விதம அவைகளைச சொலலக்கூடு மென்னில், அந்த நாலு வேதங்களும சாகா பேத்தத்தால் அநந்தங்கள எனறு ஸமாதானம சொலலபபடுகினறது

யயோக்தம்ழ—கீழச சொல்லப்பட்டுள்ள ஆதங்களுக்கு பரமாணமாக மஹாஷி வசனங்கள உதாஹரிக்கபபடுகினறன

யொ ஸாழ—இது ஸ்ரீ பகவத கீதை 10 வது அத்யாயம 3 வது சலோகம. கூஜ்ழ—பிறபபற்றவன ஜனமாந்தர காமமடியாக பத்த சேதனருக்கு ஸமபவிக்கும அசித ஸம்ஸர்கமனரோ பிறபபு எனறு சொலலபபடுகினறது ? அந்தப பிறபபு பகவானுக்கு இலலை கூ நாஸிழ—ஆதியற்றவன அதாவது, 'பிறபபு இலலாமல் இருக்கும தனமை அவனுக்கு ஆதியற்றது' எனபது கருத்து மூன்ற ஜீவனகளுக்குக் காம கருத்த பிறபபில லாமை ஆதியுடன கூடியது, எனனெனரால் அது அவாகளுக்கு மோக்ஷமடைந்த பிறகே ஸமபவிக்கினறது, பகவானுக்கு ஒரு பொழுதுமே அம்மாதிரி பிறபபிலலை லொக உ ஹேஸ்வரழ—லோகேச்வராகளுக்கெல்லாமாச்வரன அதாவது, நித்யாகளைக் காட்டி லும வபாவ நதன எனறு சொனனதாயிற்று

ஸாவிரள—ஸ்ரீ ப கீ 15 வது அத்யாயம 16, 17 வது சலோகங்கள 'ஸ்ரீ பகவான மற்ற சேதனா சேதன வஸ்துக்களைக் காட்டிலும விலக்ஷணன' எனபதற்கு இவை பரமாணம கூஷ்ர—கூரண ஸ்வபாவமுள்ள அசேதனத்துடன

உதீர்ஃ வாராஷஸூந்ருஃ வாஸோதத்ராஹ்யதிஃ।
யொ லொகுத்யஸாவிஸ்ரு ஸிஹதர்ருவ்யய ஸ்ரம்ஸ்ரஃ ॥”
“காலம், ஸ வபவதி தது நகாலு ஹுதுவெவ பூலாஃ।”
[ஸாஞ்ஜி 196-9]

“வனே தவிவெநிரயாஹுர்தவ்ய நஸ்ருவாஸாதநஃ।” [ஸாஞ்ஜி 198-6]
“கவ்யுகுதாஹி விஸ்ருஷ்டாஞ்ஜம் வரிணாஜ்ஜிர்ர் ஸம்ப்ரதிஷ்டி।
கீர்ஜா ஹரொரிஜம் ஸவர்ம் கூரதி ருவயாயர்தாஷ்டி ॥” [ஸா. 206-58]

னெனறும இரணடு புருஷாகள பரமாணததால ப்ரஸித்தாகள; கூரஸ்வது—அசித ஸமஸருஷடங்களான ஸர்வ பூத வாகமம, அகூரஸ்வது—அசித ஸ்ம ஸமஸாக கததிலிருந்து வியுகதஸ்க இருகும முகதாதமா, உததம புருஷனெனபவன இவ்விருவாகளெக காட்டிலும வேறு பட்டவனயிருகும பரமாதமாவென்று சருதிகளில சொல்லபபடுகிறன; அவன, அசேதந வஸது அநத வஸதுவுடன் ஸமஸ்ருஷடமாயிருக கும பதத ஜீவனகள முகதாகள ஆகிய இமமூனறினுளளும அநதாயாமியாக பரவேசிதது அவைகளைப் பரிககிறன, அவன அவைகளைபபோல வயய ஸவபாவனனறு, அவைகளுக கெலலாம ஈசவரன' எனறும, 'அநத நிதய விபூதியில் கால ததவமானது கீழப்பட்டதே தவிர பரபுவன்று' என்றும, 'பரமாதமாவின் ஸதாநமாகிற நிதய விபூதியைப் பாததால இவையெலலாம நரக பராயங்களெனறே சொலலவேணடும' எனறும, 'பரிணமிகும் ஸவபாவமுளள அவ்யகதம முதலான ஸகல ப்ராகருத வஸ்துகளும பகவானுடைய

கூடிய பதத சேதநாகள. கூடிஸ்ஃ—அசித ஸமஸாகம விலகின முகதாகள அந்த இரணடுவித ஜீவனகளெக காட்டிலும விலக்ஷணன புருஷோததமன 'அவன, அசே தந வஸதுகளை அவைகளுடைய ஸமஸாகம பெற்றிருகும பதத ஜீவனகள முகதா கள இநத மூனறு வாககததிலும அநதராதமாவாக பரவேசிதது இருகிறன' என னும அாதம 'யொ லொகுத்யஸாவிஸ்ரு' எனபதால சொல்லபபட் டிருகிறது இவ்விடததில 'லொகுஃ' எனபதறகு 'லொகுயுத இதி லொகுஃ' எனறு வ்யுதபததி செயது, 'பரமாணததால அறியப்படகூடிய' என்று பொருள கொளள வேணடும பரதயக்ஷ பரமாணததால அசேதநததை அறிகிறோம; சபத பரமாணததால பதத முகத ஜீவாகளை அறிகிறோம இவ்விதம அாதம செயதால மாதரம அவன கூரம அகூரம இவைகளெக காடடிலும வேறுபட்டவன எனனும அாதம கிடைகும 'உதீர்ஃ வாராஷஸூந்ருஃ" எனபதால அநத அாததமே இவ்விடததில விவக்ஷிதம எனபதும ஸபஷ்டம இநத சலோகங்களால, ஈசவரனுடைய வ்யாபநம பரணம ஸ்வாம யம இவை விவரிகபபட்டன.

காலம் ஸ வபவதி தது—இந்த வாகயம நிதய விபூதியைக காணபிகும வாகயம ஸவயம பரிணமியாகவும பரகருதியின பரிணமததிறகு ஹேதுவாகவும இருக கும காலததால அநத விபூதியானது அஸபருஷடம எனபது அாதம.

"க்ருஷ்ண வர்ண ஹி லொகா நா ம்ருதிரவி வாவ்ருயுஃ।
க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதெ ஸர்வ தஜ்ஜிஹ்ம விஸ்வம் வராவராஃ" இதி।
"க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதெ" இதி க்ருஷ்ணஸ்ய ஸகலஜகத் ஸ்வாமித்வ முக்தம்—
ஸமவ தா வராஸரெணாவ்யுக்தம்—
"ஸர்வெ ஸஹாவிஸ்ரிதாவெ வரெ ப்ரஹ்மணி ஸம்ஸ்திதெ।
ஸெதெய! ஸமவஸ்தஃ ஸர்வ-காரணகாரணெ ॥"
[வி ப [6-5-72]

"ஜ்ஞா நஸக்திபலைஸ்வர்ய-வீர்ய-தெஜாம்ஸ்யஸெஷத꞉।
ஸமவஸ்தைவாஹ்யாநி வி நா ஹெயைரஸ-ர்ணாதிபி꞉ ॥" [6-5-79]

விளையாட்டுக்காக வென்று அறிய வேண்டும' என்றும, 'இந்த லோகங்களெல்லாம பகவததீநமான உதபததி ஸதி திலயங்களை யுடையவை; ஜங்கம ஸதாவரங்களடங்கிய இந்த விசவம முழுவதும் அநதப் பகவானுககே சேஷபூதம' எனறும் சொல்லியிருககிறார 'க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதெ' எனபதறகுப பகவானுககுச சேஷ பூதம எனபது பொருள.

பகவாந பாராசரரும, 'ஹெ மைதரெய! நிதய சுததமாயும இரணடு விபூதி களுக்கும சேஷியாயும ஸமஸ்த காரணங்களுக்கும காரணமாயும் இருககும் பரமாதமாவி னிடததிலேயே 'பகவாந' என்னும சபதம ப்ரயோகிகபப படுகினறது ஜ்ஞாநம் சக்தி பலம் ஐசவர்யம் வீரயம தேஜஸ் ஆக இந்த ஆறு குணங்களும, எவ்வித ஹேயகுண ஸமபந்தமுமற்றவைகளாயக கொணடு, பகவாந் என்னும சபததிற்கு

க்ருத்ஸ்நாதி—இது லீலா விபூதியைக் குறிக்கின்றது இந்த விபூதி முழுவதற்கும கால க்ருத பரிணமங்கள் உண்டு

ஸர்வெ—இந்த நாலு சலோகங்களும, 'பகவாந்' எனனும் சப்ததின வ்யுத பததியை விளகுகினறது 'பகவாந்' எனனும சப்தம, ஜ்ஞாநம முதலான ஷாட்குண யததை பரவ்ருதது நிமிததமாக உடைத்தா யிருககிறபடியால், அந்த ஷாட்குணயம் எவ் விடததில நிரங்குசமாக நிறைந்து நிறகினறனவோ, அநத வஸதுவே அந்தச சபதத திறகு முக்யாத்தமாக வேண்டும, வாஸுதேவன் ஒருவனிடத்தில மாத்ரம அவை அப் படி நிறைந்து நிறகிறபடியால், அவனே அந்தச சப்தததிற்கு முகயாததமாகிறான மறற முக்தாத்மா முதலானவாகளிடததில் அந்தச சபதம ப்ரயோகிக்கபபடுவதெல்லாம, அவர்களிடததில அந்தக் குணங்களுடைய ஒரு லேசததின் யோகம் காணபபடுகிறபடி யால், ஆகையால் அவாகள் அதறகு முகயார்த்தமாக மாட்டாகள' எனபது இதன் கருதது

மஹாவிஸ்ருஷ்டி தி—— மஹா விபூதி என்பது கேவலம விபூதியைச சொலலமாட்டாதாகையால் உபய விபூதி சேஷியையே சொலவதாகப பெரியோகள விவரிததிருககிறாகள.

உதஜீ: வாரூஷஸ்ருங் வாஜாதத்ருஷாஹ்ருதி: ।
யோ லோகத்ரயஸ்யாவிஸ்ருங் ஸிஹதர்ருஷ்ய ஸாம்ஸ்ரு: ॥ ”
“ காமும் ஸ வஸதி தத்ர ந காம ஷ்ருத்ரவை ஸூஹ்ரு: । ”
[ஸாஜீ. 196-9]

“ ஸந தஸ்வெநிராயாஷ்ஷா தஷ்ஷா நஷ்ஸ்வாஜாத நः । ” [ஸாஜீ 198-6]

“ சுஷ்ருகதாஜி விஸ்ரஷாஜ்ஜம் வரிணாஜ்ஜிர் ஸம்ப்ரதி ।
கீர்ஷா ஹரொரிஜ்ஜம் ஸவர்ம் கஷாஜி த்ருவயாயர்தாழ் ॥ ” [ஸா. 206-58]

னெனறும இரணடு புருஷாகள பரமாணததால் பரஷிததாகள; கூரஸ்வது—அசித ஸமஸருஷடங்களான ஸாவ பூத வாகமம, அகூரஸ்வது—அசித ஸ்ம ஸமஸாக கததிலிருந்து வியுகதஸ்க இருகும முகதாதமா; உததம புருஷனென்பவன இவ்விருவாகளைக காட்டிலும வேறு பட்டவனயிருகும் பரமாதமாவென்று சருதிகளில சொலலபபடுகிறான, அவன, அசேதந வஸது அநத வஸதுவுடன ஸமஸ்ருஷடமாயிருக கும பதத ஜீவனகள முகதாகள ஆகிய இமமூனறினுளளும அநதாயாமியாக பரவேசிதது அவைகளைப் பரிககிறான; அவன அவைகளைபபோல வயய ஸவபாவனனறு, அவைகளுக கெலலாம ஈசவரன’ எனறும, ‘அநத நிதய விபூதியில கால ததவமானது கீழப்பட்டதே தவிர பரபுவன்று’ என்றும, ‘பரமாதமாவின் ஸதாநமாகிற நிதய விபூதியைப் பாரததால் இவையெலலாம நரக பராயங்களெனறே சொலலவேணடும’ எனறும, ‘ பரிணமிகும ஸவபாவமுளள அவ்யகதம முதலான ஸகல ப்ராகருத வஸ்துகளும பகவானுடைய

கூடிய பதத சேதநாகள கூடிஸ்ஸ:—அசித ஸமஸாகம விலகின முகதாகள அநத இரணடுவித ஜீவனகளைக காட்டிலும விலக்ஷணன புருஷோததமன ‘அவன, அசேதந வஸதுகளை அவைகளுடைய ஸமஸாகம பெறறிருகும பதத ஜீவனகள முகதாகள இநத மூனறு வாகயததிலும அநதராதமாவாக பரவேசிதது இருகிறான’ எனனும அாததம ‘யோ லோகத்ரயஸ்யாவிஸ்ருங்’ எனபதால சொல்லபபட்டிருகிறது இவ்விடததில் ‘லோக:’ எனபதறகு ‘லோகயதி இதி லோக:’ எனறு வ்யுதபததி செயது, ‘ பரமாணததால அறியபபடகூடிய’ என்று பொருள கொளள வேணடும பரதயக்ஷ பரமாணததால அசேதநததை அறிகிறோம; சபத பரமாணததால பதத முகத ஜீவாகளை அறிகிறோம இவவிதம அாததம செயதால மாதரம அவன கூரம அகூரம இவைகளைக காட்டிலும வேறுபட்டவன எனனும அாததம கிடைகும ‘உதஜீ: வாரூஷஸ்ருங்:” எனபதால அநத அாததமே இவவிடததில விவக்ஷிதம எனபதும ஸபக்ஷடம இநத சலோகங்களால, ஈசவரனுடைய வ்யாபநம பரணம ஸவாம யம இவை விவரிகபபட்டன.

காமும ஸ வஸதி தத்ர—இந்த வாகயம நிதய விபூதியைக காணபிகும வாகயம. ஸவயம பரிணமியாகவும பரகருதியின பரிணமததிறகு ஹேதுவாகவும் இருக கும காலததால அநத விபூதியானது அஸபருஷடம எனபது அாததம

"க்ருஷ்ண வர்ண ஹரி ரொகா நா ஊ தத்திரவி யாவ்ருʼʼ:।
க்ருஷ்ணஸ்ய ஹரி க்ருʼதெ ஸ்ரீ தஸ்ரிஹ விஸ்வம் வராவரம்ʼ: ।" இதி।
"க்ருஷ்ணஸ்ய ஹரி க்ருʼதெ" இதி க்ருஷ்ணஸ்ய ரூஷஸ்ரீ தம் ஸவர்ஶி தயர்ʼ:।
ஸமவதா வராஸரொணாவ்ருʼக்தம்—
"ஸ்ரீரெஷ ஸஹாவிஸ்ரீ தாரவ்ரு வரொ ப்ரவ்ருணீ ஸ்வயெதெ।
ரெரெதயெ! ஸமவஸவ: ஸவர்ʼகாரணகாரணெ ॥"
[வி. வ்ரு [6-5-72]

"ஜ்ஞா நஸக்திவலெஸ்வர்ʼயர்வீர்ʼயதெஜாம்ஸ்யஸெஷதஃ।
ஸமவஸவவாவ்யாநி விநா ஹெயெபர்ʼணாதிஹிஃ ॥" [6-5-79]

லீலையாட்டுகாக வென்று அறிய வேண்டும்' என்றும், 'இந்த லோகங்களெல்லாம பகவததீநமான உதபததி ஸதிதி லயங்களை யுடையவை, ஜங்கம ஸதாவரங்களடங்கிய இந்த விசவம முழுவதும் அநதப் பகவானுககே சேஷபூதம' எனறும் சொல்லியிருககிறார 'க்ருஷ்ணஸ்ய ஹரி க்ருʼதெ' எனபதறகுப பகவானுக்குச சேஷ பூதம எனபது பொருள்.

பகவாந பாராசரரும, 'ஹெ மைதரெய! நிதய சுததமாயும இரணடு விபூதி களுக்கும சேஷியாயும ஸமஸ்த காரணங்களுக்கும காரணமாயும இருககும பரமாதமாவி னிடததிலேயே 'பகவாந' என்னும சபதம ப்ரயோகிகபபடுகினறது ஜ்ஞாநம் சக்தி பலம் ஐசவர்யம் வீரயம தேஜஸ் ஆக இந்த ஆறு குணங்களும, எவ்வித ஹேயகுண ஸமபந்தமுமறறவைகளாயக கொணடு, பகவாந் என்னும சப்ததிற்கு

ரூவ்ருத்தாஹி—இது லீலா விபூதியைக் குறிக்கினறது இந்த விபூதி முழுவதறகும கால க்ருத பரிணமங்கள் உண்டு

ஸ்ரீரெஷ—இந்த நாலு சலோகங்களும், 'பகவாந்' எனனும சப்ததின வ்யுத பததியை விளகுகினறது 'பகவாந' எனனும சப்தம, ஜ்ஞாநம முதலான ஷாட்குண யததை ப்ரவ்ருததி நிமிததமாக உடைத்தா யிருககிறபடியால், அந்த ஷாட்குணயம எவ் விடத்தில நிரங்குசமாக நிறைந்து நிறகினறனவோ, அநத வஸதுவே அந்தச சபதத் திறகு முகயார்த்தமாக வேண்டும, வாஸுதேவன் ஒருவனிடத்தில மாத்ரம அவை அப் படி நிறைந்து நிறகிறபடியால், அவனே அநதச சப்தததிற்கு முகயார்தமாகிறான. மறற முகதாத்மா முதலானவாகளிடததில் அந்தச சபதம பரயோகிக்கபபடுவதெல்லாம, அவாகளிடததில் அந்தக் குணங்களுடைய ஒரு லேசததின் யோகம காணபபடுகிறபடி யால்; ஆகையால் அவாகள் அதறகு முகயார்த்தமாக மாட்டாாகள' எனபது இதன கருதது

ஸஹாவிஸ்ரீ தாரவ்ரு— மஹா விபூதி எனபது கேவலம விபூதியைச சொலலமாடடாதாகையால உபய விபூதி சேஷியையே சொல்வதாகப பெரியோாகள விவரிததிருககிறாகள

“ வனவதேஷ உஹாஸுவோ தேவதேய । ஸமவாநி தீ ।
வாஸுதேவஸுஹ்ருதவே வாஸுதேவாய நாநயஃ ॥
தது வ்யூஹாயேஷ்டாதி வரிஹாஷாவஸ்தி தஃ ।
ஸுவோடயம் நாவவாரண கவநுத ஹ்ரு வாரதஃ ॥ ”

[6-5-76,77]

வனவம் வ்ருகார உரவும் நித்யம் வ்யாவகுரிகூபழ் ।
ஸரிஷ்ணுவேயாரஹி தம் விஷ்ணவ்யம் வாரம் வதுழ் ॥ [1-22-53]

பரவருததி நிமிததங்க ளாகினறன ஹே மைதரேய ! ஆகையால, இந்தப பெரிய ஆத ததனதை உடைய பகவாந எனனும சபதமானது பரமாதமாவாக இருக்கும வாஸுதேவ னைக குறிகுமே தவிர வேறு ஒனறையும குறிகமாடடாது அநத வாஸுதேவன ஒருவனிடததில் மாதரம இநதப் பகவாந எனனும சபதம, அவயவாதங்களுடனும ரூடியாகவும நிறகினறது, மறறவாகளிடம அநதச சபத பரயோகம காணப படடால, அது கேவலம உபசாாததால எனறு அறியவேணடும’ எனறும ‘விஷ்ணு வெனனும பரமமான பதமானது இமமாநிரியான பாகாரங்களுடன

வாசகமான ஒருவனுககே தகும எனபது இந்தப பததின் அர்தம அதாவது அவன ஒருவனிடததிலேயே பரவருததி நிமிதத பௌஷ்கலயம இருகினறது எனறு சொனனதாயிறறு அபபடி பரவ்ருததி நிமிதத பௌஷ்கல்யம இருகும இடமே முக் யாததமாக வேணடுமனறே ? அதனைதிகள ஸாவ சபதங்களுகும வஸது மாதரமே உபலக்ஷய மெனறும, முகயாதமான பரஹ்மம உபலக்ஷய மனறெனறும சொலலுகிறா கள அநத வாதததைப பரிஹரிபபதறகாகவும, நமமுடைய பரஹ்மம கேவலம நிரவிசே ஷமாக இராமல உபய விபூதி விசிஷ்டமாகவும கலயாணகுண பரிபூரணமாகவும இருகினறது எனபதை விவரிபபதறகாகவும இநத நாலு சலோகங்களும இவ்விடததில எடுகபபடடிருகினறன

வனவாவ்ருகாரம்—கீழச சொலலபபட்ட பரகாரங்களை யுடைய ஸ்ரீ விஷ்ணு

"சுத்ர ஈஹ்வரஸ்ய காரணஸ்ய
நாராயணாக்யஸ்ய வாஸுதேவஸ்ய" [4-6-84]

"ஸ்ரீமதோ வேங்கடேசஸ்ய யாதவாப்யுதயா ஸ்பதம்" [1-2-18]

இத்யாதி.

ஈத்ருஸ்—"ப்ரஸாவஸ்தாநம் ஸர்வேஷ்வரஸ்ய ஸர்வஜ்ஞஸ்ய" இத்யாதிநாயதே.

கூடியது; அது ஸமஸ்த மல விரோதி நித்யமான வஸ்து, எல்லாவற்றையும் வ்யாபித்து நிறகினறது நாசமறறது; எவ்வித ஹேயகுணமும அதற்கு இலலை,' எனறும 'இலலை மூஹூர்த்தம முதலிய பரிணாமஙகளை யுடைய காலம என்னும வஸது, அந்தப் பர பாரஹமத்தின் நித்ய விபூதியைப பரிணமிபபதறகு ஹேதுவாக மாட்டாது' எனறும, 'பாலன போல விளையாடும அவனுடைய சேஷ்டைகளைப பார' எனறும இதயாதியாகச சொலலியிருககிறார மறறும 'ஸகல வஸதுகளையும நியமிபபவன அதப் பகவான்; அதிமாதரம அணுவாக இருககுமவைகளை காட்டிலும அவன அணுதரன' எனறு சொலலி'யிருகிறார

புராணத்தில், இந்த சலோகதிற்குக கீழ், முக்தாதமாவைக் குறிதது சில ப்ரகாரஙகள் சொல்லப்பட்டிருகினறன அப்படிப்பட்ட ப்ரகாரஙகளை பரமாதமாவினிடதில் இந்த சலோகம் அதிதேசிகிகின்றது.

சுத்ர—ஹேய ப்ரதிபடனைகவும. ஸோபாதிக ஹேய விரோதி எனறு சொன்னதாயிறறு. நித்ய—அபபடி (ஹேய ப்ரதிபட ப்ரகாரததால்) நித்யனைகவும. வ்யாபகநை—ஸவரூபததால வ்யாபகனைகவும் சுகுணாய—ஸ்ரீத வஸவ யதி—ஷ்டதாத்ருத்வ விகாராராஹித்ய (எவ்வித விகாரமும அற்றவனைகவும) முகதனுக்கு, மோகஷத் திற்கு முன ஜனித ஸஙகோச விகாஸ ரூபமான விகாரமும், நித்ய ஸித்தர் களுககு அபபடி விகாரமற்றிருபபது பரமாதமாதீனமாகவும் இருகினறபடியால, அவர் களைக் காட்டிலும பரமாத்மா விலகஷணன் என்னும ஆத்ததனை இநத பதம விளககுகினறது ஸகலஹேய ராஹித்—கீழ் 'சுத்ர' எனனும சப தத்தால ஹேய விரோதித்வம சொல்லபபட்டது; இந்தப பதத்தால் ஹேய ராஹித் யம சொல்லபபடுகினறது. விஷ்ணவ்யம வரதம வதே—விஷ்ணு வெனறு சொல் லப்படும திவ்யாதம ஸவரூபம யாதொனறு உணடோ, அது. 'சுத்ர' முதலான இந்த ஆறு பதஙகளும முகதாதமாவைக் காட்டிலும பரமாத்மாவுக்கு அதிகமாயுள்ள குணஙக ளைச சொல்லுகினறன

சுத்ர—'கலை முஹூர்த்தம முதலிய பரிணாமங்களை யுடைய காலம எனனும் வஸது, பகவானுடைய நித்ய விபூதியில எவ்வித விகாரதததையும செயவதறகு அசகதம' எனனும அர்ததததை இநத வாகயம சொலலுகினறது

யாஜ்ஞவல்க்ய நாம்நி—"கேசித்து ஜ்ஞாநேந ஆத்மாநாம் பரிசுத்திம் வதந்தி । அந்யே து கர்மணா । அபரே ஸர்வபூதாநி ஸ்வாநி பஶ்யந்தி ஆத்மயாஜிந: ।" இதி ।

கூர்மபுராணே—"வபு: ப்ராணிந: ஸர்வே பூதஸங்காஶ்ரயம்" இதி । ஸர்வே ப்ராணிநோ பூதஸங்காஶ்ரயா: வபுஷ: தநவ: வபு: வாரம் ஶரீர மித்யுச்யதே, ப்ராணிந இதி ஜீவாதகாந் தஸ்ம்வாதா: ।

நந்வ கிமிதம் நாமதேயம் ? வொச்யதே ந வரிஹ்ய தே ।

யாஜ்ஞவல்க்யரும் 'ஈசவர ஜ்ஞாநகதால ஆதமாவுககு ஏறபடும பரிசுதியே சலாகய மான பரிசுதி' எனறு சொலலி யிருககிறார ஆபஸ்தமபரும, 'ஸகல பராணிகளும குஹையில படுததிருகக மவனுடைய சரீரமாக இருககினறன' எனறு சொலலி யிருககிறார [குஹையில் படுததிருபபவன பரமாதமா; பட்டணம எனபது சரீரம; பராணிக ளென்பதறகு ஜீவாதமக பூதக கூட்டங்கள எனபது பொருள்

நந்வ வ.. . உச்யதே— 'இது எனன ஆடமபரம? இதனல் எனன ப்ரயோஜநம? செயயபபட்ட ஆக்ஷேபததிற்கு ஸமாதாநம் சொல்லபபடவில் லையே!' எனனில, ஆக்ஷேபததிறகு ஸமாதாநமே சொல்லபபடுகினறது, நாங்கள இவ்விதங்களான கொளகைகளைக கொணடிருககிறோம, ஜீவாதமாகளுடைய ஜ்ஞாந

வ்யாவ்ருத்தி—பகவானுககுள்ள ஸாவ நியநதருத்வம் முதலிய குண யோகததைக் காணபிகக்றதறகாக இநத வாக்யம கரஹிககப்பட்டிருககினறது.

கேசித்து ஜ்ஞாநேந—இது யாஜ்ஞவல்க்யருடைய வாகயம. அவர் இவ்விடததில், ஜீவாத்மாகளுககு, ஈசவரனைப் பறறிய ஸவிசேஷ ஜ்ஞாநததால் பரமமான விசுத திையை சொலலி யிருககிறாரே தவிர, நிர்விசேஷ ஜ்ஞாநததால் அப்படிபபட்ட விசுததி ஸம்பவிககினறது எனறு சொலல விலலை

வபு:—பததநம; அதாவது, சரீரம். பரமாத்மாவுககு, ஜீவாதம பூத ஸங்கா தங்களெல்லாம சரீரம எனறு சொனனதாயிற்று

நந்வ—கீழில் 'வெதோ வ வெதோ வ்ருத்வபஹுதா ஶ்ரூயதே கிந வெதாநி ?' (இப்படிப் பரபரஹ்மமாகிற பரமேய வஸதுவையும வேதமாகிற ப்ரமா ணததையும பரமாததங்களாக ஒததுககொள்ளும எங்களுககு எதுதான் விதிககாது?) எனறு தமது அபிபராயததை வெளியிட்ட ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய பரிஹாரததை அறி யாத அத்வைதி, 'ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் சொல்வதெல்லாம அஸங்கதம' எனனும எண ணததுடன பரிஹாஸம செயவதுபோல மறுபடியும ஆக்ஷேபிககிறார

உபயதெஹவஉஹ்யுவமஅதாஉஹ்யகம், சுதியஉஹமிதஹ்ய தெதஹ்யஹ்ய
ஹ்யாஹாவிகஹ்யாவி கஉணா வாஸஉாயிகம் ஸம்கொஅம் விகாஹம் அ
ப்ரயுவதாம் ஸவயுதிஹம் வர்ணிஹ்யதே। ஹவதஹ்ய ப்ரகாஸ ஹவ ஹ்ரஸ்மிவ
திதி ப்ரகாதொஅ ஹ யஉஹமிதஃ, தஹ்ய ஸம்கொஅ விகாஹள வா ஹா
ஹ்யுவமத்யெதெ। ப்ரகாஸ ப்ரஸாஹாஹுதிதெவ திதொயாஹஹமிதாஃ
கஉாஅயஃ கயுவயுதி। சுவிஅ்யா தெதிதொயாஹம் திதொயாஹ ஹமிதயா
தயா ஹ்ரஸ்மிவஹமித ப்ரகாஸஹாஸ உதி வர்மவயு ஔவொசுஃ। சுஹ்ரகஉ

மானது அவைகளுக்கு ஸ்வாபாவிகமான தாமமாக இருந்தபோதிலும, காம வசத்தால அந்த ஜ்ஞானத்திறகு ஒருவித்மான குறைவும மலாசசியும உண்டாகின்றனவென்று நாங்கள ஒத்துககொண டிருக்கிறோம, அபபடி நாங்கள ஒத்துக்கொண டிருக்கிறபடியால உங்களால செயயப்படும ஆக்ஷேபங்கள எங்களமீது ஏறமாடடா, உங்களுக்கு ப்ரகாசம எனபது ப்ரஹமத்தின ஸ்வரூபமே, ஆகையால அது அதன தாமமாகமாட்டாது, அதற்கு ஸங்கோச விகாஸங்களும உங்களால ஒத்துககொள்ளப்பட்டவிலலை பரகாசத்தை மறைக்கும வஸ்து ஜடமாந்தர காமம மூதலியது, அது ப்ரகாசத்தின பரவுதலை மாதரம் தடுக்கும உங்களால ஒத்துககொளளப்படடிருககும அவிதையோ வென்றால ப்ரஹமத்தின் ஸ்வரூபத்தையே மறைகிறபடியால அது ஸ்வரூபமாயிருககும பரகாசத்தையே நசிப்பிக்குமனறே? இதை நாம முனனமே நிரூபித்திருககிறோம. எங்களுககு அவித்யை ஜடமாந்தர காமமே, அது நித்யமாயுளள தாமி ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தை

ஹவ உஹ்யுவமஅதாழி—இபபடி ஒத்துககொள்ளும எங்களுககு. அதாவது 'ப்ரமாணம் ப்ரமேயம இரணடையும பரமாதத்ங்களெனறு ஒத்துககொளளும் எங்களுக்கு' எனறு சொனனதாயிறறு. விசிஷ்டாத்வைதிகளுடைய மதத்திலும திரோதானம் (மறைவு) என்பது ப்ரகாச நிவருத்தியான. ஆனால, அபபடி நிவருத்திகபபடும் பரகாசம் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞானமனறு, அது தாமமாகிற வேறொரு ஜ்ஞானமே. அந்தத் தாமமாகிற ஜ்ஞானம ஜடமாந்தர காம மடியாக ஸங்கோச விகாஸங்களை அடைகின்றதாகையால, தாமி ஸ்வரூபமான ஜ்ஞானத்திறகு நாச ப்ரஸக்தி இல்லை; தாமபூத ஜ்ஞானத்தின் ப்ரஸரமே (வெளியில் பரவுதலே) பரகாசம, ஜடமாந்தர காமங்கள அந்த ப்ரஸரத்தைத தடுககும பொழுது அதற்குத திரோதானம ஸம்பவிபபதும் உபபந்நம். அத்வைதிகளுடைய மதத்திலோ வென்றால, தாமஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும பிந்நமான தாமபூத ஜ்ஞானமெனறு ஒனறு இலலையாகையால, திரோதானம ஏற்படுமபொழுது ஸ்வரூப நாசமே பரஸங்கிக்கும். ஸங்கோச விகாஸங்களை ஒத்துக்கொண்ட போதிலும், அவாகள், அவைகளை அபரமாதத்ங்களெனறுசொலவாகளாகையால, அந்த ஸங்கோசவிகாஸரூபமான ப்ரமத்திற்கு

சுவிஶ்யா ரூபவெண சுத்3தா4 ஜ்ஞாநஸ்ய காமஃ ஸங்கோசித: । தேந தெவாஜ்ஞ ஜ்ஞாநவாதா3ஹிராதொ ஹவதீதி விஶெஷ:। யயொக்தம்—

"சுவிஶ்யா சித்3ரூபஸ்ஜ்ஞாநஸ்ய தர்மதீயா ரூபிணிஷ்யதெ ।
யயா க்ஷேத்ரஜ்ஞஶக்தி: ஸா வெஷ்டிதா நர்வ ஸர்வ3மா ॥
ஸம்ஸாரதாவாநவிது3 நவாவொத்யதிஸஞ்சாரது ।

மறைகவில்லை, ஆனால, அந்த தாமி வஸ்துவாகிற ஜீவாதமாவினுடைய தாமமாக இருகும ஜ்ஞாநத்தை பாகாசிகக வொட்டாமல தடுககின்றது. அந்தக காரணத்தால தான ஜீவாதமாகளுக்குத 'நாம தேவாகள மநுஷ்யாகள' எனபது முதலான அபிமாநம ஜநிககின்றது. இது தான உங்களுக்கும எங்களுக்கும் உளள விசேஷம. இந்த ஆதாரம, ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில, 'ஜ்ஞாநமாநந்த காமமாகிற அவித்யையானது மூனறு குண சகதியாக ஒதுக்கொள்ளப்பட்டிருகின்றது. ஸர்வ தேஹங்களிலும வ்யாபித்து நிறக கூடிய ஜீவாதமாகள, அதனால ஆகாரங்களாயகொண்டு, ஸம்ஸார தாபங்க ள எல்லாவற்றையும அடைகின்றன. இப்படி விசித்ரமான காமத்தால ஜீவாதமாக

ஹேதுவாக மற்றபடியும கேள்ஸ்ரு திரோதாநம ஒத்துக்கொள்ளப்பட்வேண்டும; அப்படி ஒத்துக்கொள்வது அவஸ்துக்கு இடம கொடுக்குமன்றோ? ஆகையால, 'ஸர்வரூப ஜ்ஞாநம முதலிய யாதொரு தோஷணம அத்வைதி மதத்தில சொல்லப்பட்டதோ,அது விசிஷ்டாத்வைத மதத்திறகும தூல்யம' என்று சொல்வது அநுபபந்நம ஜகத்தை மித்யை என்றும, ப்ரஹ்மமும ஜீவனும ஒன்றே என்றும, விசேஷம என்பதே இல்லை என்றும சொல்வதால்னன்றோ இந்த தோஷணங்களுக்கு இடமுண்டாகின்றது?'

சுத்3தா4ஜ்ஞாநஸ்ய—'ஸர்வரூப ஜ்ஞாநமன்று, தாம பூத ஜ்ஞாநமே' என பது இதனால குறிக்கப்படுகின்றது.

ஸர்வரூபஜ்ஞாநஸ்ய தர்மிணஃ ஸங்கோசகாரணம்— 'தர்மி ஸர்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநம நித்யம, அதன தாம பூத ஜ்ஞாநமாகிற ப்ரகாசத்திறகுத் தான ஸங்கோசம என்பது உண்டு' என்பது தாத்பர்யம.

யயொக்தம்—தம்மால இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்பட்டுள்ள தாத்பர்யமானது ப்ர மாணத்தையும் அநுஸரித்து நிற்கின்றது என்பதைக் காண்பிக்க ஸ்ரீ விஷ்ணு புராண வாக்யம் க்ரஹிக்கப்படுகின்றது.

தீயா தியொஹிதகுவாஅ ஸகிஃ கெஷ்தூஜூ ஸஂஜிதா ॥
ஸவ-ஃஹ்மிதெஷு ஹ்மிவாஹு தாஸதஜ்ஞேந வத-ஃதெ ॥ ”

[வி. வா 6 7 61,62].

களின ஜ்ஞாநம் மறைவை அடைகிறடியால, அது எல்லா பராணிகளிடதிலும தாரதம யததுடன காணைபபடுகினறது’ எனறு விளக்கபபட்டிருகினறது. அதாவது, ‘ஜீவாதமாகளின ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸங்களெலலாம அவைகளின தாம பூத ஜ்ஞா

தாரதஜ்ஞேந வத-ஃதெ—ஜ்ஞாநதிறகுத தாரதமயம சொலலபபடுவதால அதறகு ஸங்கோச விகாஸங்களே சொலலபபட்டன. தாமி ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநம அணுமாதர மாகையால அநதத தாரதமயம ஸ்வரூபதனைப பறறியதனறு எனபதும, தாம பூத ஜ்ஞாநதின வழியாகவே அநததாரதமயம ஸம்பவிககுமெணடு மென்பதும விளகுகினறன. ‘தொஷ்ஜ்ஞே-ந வாரிஹ்ருதஃ’ (ஆகூபததிறகு ஸமாதாநம சொலலபபட விலலை) எனறு ஆகூபிதததறகு இது வரையிலுளள காரணதால ஸமாதாநம சொனனோம். திரோதாநாநுபபததி முற்றிறறு.

ஸ்ரீபாஷயகாரா, தமது ஸ்ரீபாஷயதில, ஏழுவித அநுபபததிகளைச சொலலி அவிதனையைத் தூஷிககிறார. அவைகளுள திரோதாநாநுபபததி எனபது ஒன்று. அநத அநுபபததிதான, இவவிடதில ‘ஃ ஸ்ருதி அ நிவி-ஃஹொஷ ஜ்ஞாநஸ்ய தூ ’ என்று ஆரமபிதது ‘ஃ விகாஸம் அ உபபத்யதே ’ எனறு முடியும காரணதால சொலலப்பட்டது. பரகாசைக ஸ்வரூபமான பரஹ்மம திரோஹிதமாலை, ப்ரஹ்மதிற்கு ஸ்வரூப நாசம ப்ரஸங்கிக்கும எனபது தான இநதத திரோதாநாநுபபததியின முகய விஷயம. ‘க்ஷேதரஜ்ஞாகளுககுத தேஹாதம ப்ரமம ஸம்பவிகினறது என்பதை நீஙகள ஒததுகொளளுகிறீகள். அநத ப்ரமம ஒருவித திரோதாநத்தாலேயே ஏற்படவேணடும, அபபொழுது அநத க்ஷேதரஜ்ஞாகளுககு ஸ்வரூபநாசம ப்ரஸங்கியாதோ ? ஆகையால அநத அநுபபததி உஙகளுகதம துல்யம’ என்று ஒரு சோதயததைச சஙகிததுக கொணடு, அதறகு ஸமாதாநமும இவவிடதில் சொலலுகிறார. க்ஷேதரஜ்ஞ ஸ்வரூபததிறகுத திரோதாநததை நாம ஒததுக் கொளளவிலலை, அதன ஸ்புரணம எபபொழுதும உணடு. அது ஸ்புரிததுக்கொண டிருநதால தேஹாதம ப்ரமம் ஏறபடாது எனபது இலலை. க்ஷேதரஜ்ஞாகளுடைய நித யத்வம் அணுதவம நிரவயவதவம முதலிய தாமஙகளின ஜ்ஞாநம பரமததை விரோதிக

ஸதி ஸ்ருத்யுபப்ருஹிதஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய ஸ்வரூபம் விகாஸம் ச ஸூசயதி।

ஸ்வி அ ஆஹ்ருதிகா ஸ்வித்யா, ஸ்ருதிஹிஸ்ய ஸ்வரூபவிகாஸௌ

நதனைப் பறறியவை, அவை அநதநத ஜீவாதமாகளின கர்மாநுகுணமாகவே ஸமபவிக் கின்றன' எனறு சொன்னதாயிற்று.

ஸ்வித்ய.. .....வ்ருஹஜ்ஜ்யோக—தவிரவும, நீஙகள, ஸாகூாத சருதி

குமே தவிர, ஸ்வரூப ஸ்புரணம ப்ரமதனை விரோதிக்க மாட்டாது. தாம பூதமாயுளள அமமாதிரியான ஜ்ஞாநதனிற்குத திரோதாநதனை ஒதனுக் கொளவதால் நிதயமாகிற ஜ்ஞாநதனிறகு நாச பரஸகதியும இலலை. ஜ்ஞாநம எனபது தரவயம், அதன ஸ்வரூபத தைக காடடிலும் அதிரிகதமாக ஸங்கோச விகாஸங்கள எனறு இரணடு அவஸதையை நாங்கள ஒதனுக்கொளளுகிறோம. காமதனால அநத ஜ்ஞாநதனிறகு ஏற்படும ஸங்கோ சமே அதன திரோதாநம, அநத ஸங்கோசதனின நிவருதனியே அதன் விகாஸம. இபபடி இநத இரணடு அவஸனதகளும ஆகமாபாயிகளானதால, ஜ்ஞாநம் எனனும தரவ யம நித்யமாகவே இருதனல வேணடும. எஙகளால ஒதனுக்கொளளபபடும அவஸனை களின ஸதாநதனில, உஙகள பகுதனில ஸ்வரூபமாகிற ஸ்வ பரகாசம நிறகினறது; ஆகை யால அதன் திரோதாநதனை நீஙகள சொலலுமபொழுது, ஸ்வரூப நாசத்தையே சொல வதாக ஆகினறது' எனபதுதான இவவிடதனிற சொலலப்பட்டுள்ள ஸமாதாநதனின ஸங்க்ரஹம.

ஸ்வி அ—அவிதனை விஷயமாகத திரோதாநாநுபபதனியை உபபாதித்து விடடு, இபபொழுது ஸ்வரூபாநுபபதனியை "ஸ்வி அ" எனபது முதல "ஸ்ருதி ஜ்ஞாநஸ்ய வ்ருஹஜ்ஜ்யோத" எனபது வரையிலான க்ரநதனதால உபபாதிகிறார. இதன் விஷயம எனனவெனறால்—'ஐகயோபதேசம முதலிய பலதனைகளைக கொணடு, இநத ப்ரபஞ்சமழுவதும் அபரமாதமம எனபதை உபபாதிபபதற்காக நீஙகள அவிதனய எனனும ஒரு தோஷதனை ஒதனுக்கொள்ளுகிறீரகள. அநத அவிதனை பரமார்தனமா? இலலாவிட்டால அபரமார்த்தமா? பரமாதத மென்னில் உஙகளுடைய அதவைத மதத திற்கு ஹாநியும், அபரமார்தத மெனனில் அநவஸதை எனனும தோஷமும ப்ரஸங்கிக் கும். ஆகையால் அவிதனையின ஸ்வரூபமே அநுபபாநமாகி விடுகினறது' எனபதுதான். அவிதனையைப் பரமாதமெனறு சொன்னால, ப்ரஹ்மதனைக காட்டிலும பிநநமான மறறொரு பரமாதத வஸது ஒதனுகொளளப்பட்டதாகிற படியால ஐகயதனை உபதேசிக் கும அதவைத மதததிறகு ஹாநி பரஸங்கிகின்றது எனபது வயகதம். அவிதனை அபர

வேதாந்த, ப்ரஹ்மைவ நிர்விசேஷ ஹேது தொஷமேவா ஸ்ரீ

வாகய பலதைக்கொணடும சருதியில செயயட்டட்டிருக்கும் ஐக்யோபதேச பலதைக் கொணடும், மறைகளும் ஸவபாவமுளள அவிதயை ஒன்றை, பரஹ்மதின ஸவ

மாதத்ம என்று சொனனால, எப்படி அநவஸ்தை என்னும் தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கின்றது எனபது அவவளவு வயகதமனறு, அதை விவரிபபோம். ப்ரபஞ்சம முழுவதும் அபரமாத தம் எனபதை உபபாதிப்பதற்காக நீஙகள அவிதயை எனடதை ஒத்துகொளளுகிறீகள. அதாவது, ஒரு வஸ்துவின அபரமாதத்த தனமையை உபபாதிப்பதற்கு அவிதயை போனற ஒரு தோஷததை ஒததுக்கொள்ள வேணடும் எனறு சொன்னதாயிற்று. அப் பொழுது, நீஙகள ஒததுக்கொளளும அவிதயை அபரமாதத்மாக இருக்கும பக்ஷதில, அதன அபரமாத்த தனமையை உபபாதிக்க மற்றொரு தோஷததை ஒததுக்கொளள வேணடும. பிறகு அநத தோஷதின அபரமாத்த தனமையை உபபாதிக்க மற்றமொரு தோஷம ஒததுகொளளப் படவேண்டும. இதற்கு முடிவு எவவிடதில் ஏறபடும? ஒரு இடதிலும ஏறபடாதாகையால அநவஸ்தை என்பது ப்ரஸங்கிகின் றது. இப்படி இரணடு கோடியிலும அநிஷ்டம நேரினறபடியால, அவிதயையின ஸவரூபமே அநுபபநனமாகி விடுகினறது.

இப்படி ப்ரஸங்கிக்கும அதவைத ஹானி அநவஸ்தை இநத இரணடு அநிஷ்டங களையும பரிஹரிக்கும பொருட்டு, ஒருகால அதவைதிகள, 'நாஙகள, ப்ரஹ்ம ஸ்வ ரூபமே அநத அவிதயையாகிற தோஷம எனறு சொல்லுகிறோம' எனறு சொலவாகளோ என்று சஙகிதத்துக்கொணடு, அதறகும இவவிடதில் ஸமாதானம் சொலலுகிறோ. பரஹ்ம ஸவரூபதையே தோஷமாக ஒததுகொளளும பக்ஷதில, அதவைத ஹானி அநவஸ்தை இநத இரணடு அநிஷ்டங்களும ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா வென் பது உணமையே ஆனால, ப்ரஹ்ம ஸவரூபம நிதயமானதால அவிதயையும நிதயமாக ப்ரஸங்கிக்கும. அதாவது, ஒருபொழுதும அநத அவிதயை நிவருத்தமாகமாடடாது என்று சொனனதாயிறறு. அது, 'ததவ ஜ்ஞானம ஜனிததால ப்ரமம விலகுகின்றது' எனறு ஒததுகொள்ளும உஙகளுக்குப் பாதகமனறோ? ஆகையால ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே அவிதயை எனறு சொல்வதும ஸாத்யமில்லை.

ஸ்ருதிஹி—ச்ருதி வாக்ய பலத்தாலும. "ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத்" எனபது முதலான ச்ருதி வாக்யஙகள அவிதயை எனறு ஒன்று உணடு எனப தைப போதிக்கினறன எனபது அதவைதிகளின கொளகை.

யதை। தஸ்யாஸ்ய ஶப்தஸ்யவகேந ப்ரபம்சஸ்யவ ஷஷ்டயந்தஸ்ய ஸமபி
தொஷாவெகேகேகேவாகே, ந வா ஶப்தஸ்யஸமபிதொஷः ஸ்யாதி தி

ரூபதத்தை மறைப்பதற்குக் காரணமாயிருககும் ஒரு தோஷமாக ஒதத்துக்கொளளுகிறீர
கள. அநத அவித்தையை நீஙகள் அபரமார்தததுமென்றே சொலலுதல வேணடுமாகை
யால், அபரமார்தததுமான பரபரஞச விஷயதத்தில போல, இநத அவித்தய விஷயதத்திலும,
அதன அபரமார்தத தாசநதத்திறகு மூலமாக மறறொரு தோஷத்தை நீஙகள ஒதத்துக

வெகெகேயாவதெஶ ஬ஹுத்வ—ஜகயோபதேச பலதத்தாலும. "தகவ
ஶஷி" என்னும வாக்யதத்தால செய்யப்படும உபதேசம் இவவிடதத்தில விவக்ஷிதம
இதுவும ச்ருதியில தான சொலலபபட்டிருக்கிறது. ஆனல் இநத ஜகயோபதேசதத்தி
லிருநது அவித்யையைக கலபிகக வேணடும; 'ஸநஜ்தெந' இதயாதியான வாக
யதத்தில ஸாக்ஷாதத்தாக அது சொலலபபடடிருகக்றது. ஆகையால தான, இவவிடதத்தில
'ஸந-ஜீஹிஶு' என்றும 'வெகெகேயாவதெஶஜ்ஹுத்வ' என்றும வெவவேறுகச
சொலலப்பட் டிருகக்றது.

தஸ்யாஸ்ய ஶப்தஸ்யவகேந—அவித்தயையை அபரமார்தத மெனறு
சொலலாமல, பரமார்தத மெனறு சொலலும பக்ஷதத்தில அதவைத ஹாநி வரும என்பது
தாதபாயம்.

ப்ரபம்சஸ்ய—ப்ரபஞ்சம போல. ப்ரபஞ்சம் அபரமார்தத்ம் எனபதை நிரூ
பிக்கும் பொருட்டு அவித்யை எனனும் ஒரு தோஷம் எப்படி அபேக்ஷிக்கப்படுகிறதோ.
அம்மாதிரியே அநத அவித்யை அபரமார்தத்ம என்பதை நிரூபிக்க வேறொரு தோஷம்
அபேக்ஷிதமே.

தஸ்யாஸ்யாநாதிகேஸ்வி—அநத அவித்தயை அநாதியாக இருநத போதிலும.
ஒருகால் அதவைதிகள, 'அவித்தயை எனபது அநாதி, ஆகையால அதன அபரமார்த்நத
தனமையை உபபாதிகக மறறொரு தோஷம அநபேக்ஷிதமே. ஆகையால் அநவஸதை
என்பது ப்ரஸஞ்கிகக மாட்டாது' எனறு வாதிப்பாகளோ என்று சங்கித்துககொணடு
அதற்கு ஸமாதானம் சொலலுகிறார. அவித்தயையை நீஙகள அபரமார்தத்மான வஸ்து
வெனறே சொலலுகிறீரகள். ஆகையால அதற்கு அநாதித்வம் சொல்ல வேண்டு

ஸ்வதெஹ்வ ஶிஷ்யாதுஶாஸ்த்ர உசிதம் வ்யாக்ஷ்யாத் தவ்யாக்யாநாஶிக்ஷாவீ, ஶிஷ்யாஸ்மிவக்வாசெவ ஸ்வஹ்ருதயஸ்யக்வதெநவாநாஶிக்வாக் தத்ஶாஸ்த்ர உசிதவாயாஸ் தொஷாநஹ்யுவமஸாத்து ஸ்வதெஹ்வ தத்ஶாஸ்த்ர உசிதம்

கொள்ளுதல் வேணடும். அபபடி ஒதத்துக்கொளளப்படும் தோஷம் அபரமார்த்தமாக இருக்கக கூடாதாகையால், 'ப்ரஹ்மமே அமமாதிரியான அபரமார்த்த தர்சநத்திறகு மூலம்' என்று சொல்லும்படி ஸம்பவிகதும். ஒருகால, நீஙகள 'இநத அவிதயை அநாதி' எனறு சொலலலாம. ஆனால, அது அபரமார்தத மாகையால, அதற்குச் சொலலப் படும அநாதித தனமையானது, 'அது பரஹ்மதத்தைக் காட்டிலும பிநநமனறு, அது பரஹமமே' எனறு பாவிபபதால மாதரம அதறகு ஸமபவிகக்க் கூடும். அப்பொழுது

மானால, அதை பரஹ்மமாகவே பாவதத்துச் சொலலவேணடும. அப்படிப் பாகதும பகுத தில், அதன் அபரமார்தத தாசநத்திற்கும அநத பரஹ்மமே மூலம்-க வேணடும. அப்படியானால, ப்ரஹமம நிதயமாகையால, அநத அபரமாத்த பேத தாசந மும் நிதயமாகும; அதாவது அநிமோகஷம எனறு ஆயிறறு அநிமோகஷம அநிஷட மாகைய்ல, அவிதயை அநாதி எனனும காரணதைகொணடு அநவஸதா தோஷ பரிஹாரதைத தேட முயல்வது வீணையாகும. இது தான இவவிடதில சொல்லப்படும ஸமாதாநம. 'அவிதயை அநாதி; ஆகையால தோஷாநதாபேக்ஷை இலலை' எனறு வாதிக ப்ரயதநம செயயும இவாளுகது ஒரு பரதிபநதியும சொலலக்கூடும. 'ஜீவ பேதததிற்கு ஸ்வரூபாநாதித்வதைத நீஙகள சொல்லுகிறீர்கள், அது அபபடி அநாதியாக இருக்கையிலும, அதன் அபரமாதத்த் தன மையை நிரூபிக்க தோஷதைத நீஙகள ஆசரயிக்கிறீகளே! அது ஏன?' என்பது ப்ரதி பநதி. இதன் கருதது, அவிதைக்கு ஸ்வரூப அநாதித்வம சொலவதே அநுபபநநம் என்பது தான

ஸ்ரீஶாஸ்த்ர ஸ்வ வ்யாஹ்ருத்—பரஹ்மம நிதயமான வஸதுவானதால அதை மூலமாக உடைய அபரமாதத தாசநமும் நிதயமாயிருகக ப்ராப்திகும் எனபது தாதபர்யம். அதாவது, அவிதயை அபரமாதத மெனறும் அந்த அபரமாத்த தாசநத் திற்கு பரஹமம் மூலமெனறும ஒதத்துக்கொளளும பகுதியில, ப்ரஹமம் இருகும் வரை யில அநத அபரமாதத தாசநமும நிறகின்றது எனறு சொலலவேணடும. அபரமாதத தர்சநம போகவேணடுமானால் பரஹமமும் போகவேணடும். இரணடும அநிஷ்டமாகை யால் அவித்யையின அபரமாதத தாசநத்திற்கு ப்ரஹ்மதத்தை மூலமாக ஒதத்துக கொள்வது ஸாத்யமில்லை என்று சொன்னதாயிற்று. அப்படி ப்ரஹ்மத்தை மூலமாக

ஸ்யாத் । தவ்ய அ நித்யஷ்வாத நிதெராஷ்ட வஸ்வ ப்ரஸஜ்யேத ।

ஸத வஸ்வெதவி நிரஷ்ட, ‘ஸகதெவ ஸரீரம் ஜீவவத், நிஜீவா நீதராணி ஸரீராணி ஷ்வப்நாதவஸ்தாகாலிய ஸரீராணாம் யதா நிஜீவ வத்’ இதி । தத்ர ஷ்வப்ந தவஸ்தாயாம் ஸரீரதெகதெவ ஜீவவத் ; தவ்ய ஷ்வப்ந வெலாயாம் தவஸ்யாஹ-ஏத காகாலியாகாங்க ஸரீராணாம் நிஜீவவதெவ,

---

நீங்கள் இந்த அவித்தையினை அபரமார்த்த தாசநத்திற்கு மூலமாக வேறு ஒரு பரமார்த்த தோஷத்தையும ஒத்துகொள்ள விலலையாகையால, பரஹமத்தையே அந்த அபரமார்த்த தர்சநத்திறகு மூலமாக ஒத்துகொள்ள ஸம்பவிக்கும. அபபடி ப்ரஹ்மத்தை அந்த அபரமார்த்த தாசநத்திற்கு மூலமாக ஒத்துகொண்டால், அந்த ப்ரஹ்மம நித்யமான வஸ்துவா யிருகிறபடியால, அநிர்மோக்ஷம் ப்ரஸங்கிக்கும.

ஸத வஸ்வ.....விபரீதத்வாத்—இந்தக் காரணத்தாலேயே மேல சொல்லப் போகிற ஏக ஜீவ வாதமும கண்டிக்கப்பட்டதாகிறது. ஏக ஜீவ வாதமாவது—‘ஒரே சரீரம தான் ஜீவனுடன கூடியது, மற்றைச் சரீரங்களெலலாம, ஸ்வப்நத்தில காணப்படும் பலவித சரீரங்கள் போல, நிர்ஜீவங்களே. ஸ்வப்நத்தில, ஸ்வப்நம் காணகிறவனுடைய சரீரம மாத்ரம் ஜீவனுடன கூடியது, அவன ஸ்வபநம காணும் காலத்தில் அவனால் பார்க்கபபடும மற்றைச சரீரங்களெல்லாம அவனுக்கேயே பரிகல்பிதங்களாகையால்,

---

ஒத்துக கொள்ளாத பக்ஷத்தில, கீழச சொலலப்பட்டுள்ள ‘அத்வைத ஹாநி’ ‘அநவஸ்தை’ இவை இரண்டும ப்ரஸங்கிக்கும். அதாவது, அவித்தையைப் பரமார்த்தமெனறு சொல்வது ஸாத்யமிலலை, அபரமார்த்தமென்று சொலவதும ஸாத்யமிலலை எனறு சொன்னதாயிறறு.

ஸத வஸ்வ—இவ்விடத்தில அத்வைதிகளால செயயப்படும் ஏக ஜீவ வாதம் ப்ரஸ்துதமாகிறபடியால, அதை உபபாதித்து நிரஸிக்கிறார. **ஸத வஸ்வ**—இந்தக் காரணத்தாலேயே ‘ப்ரஹ்மம் ஒன்று நீங்கலாக மற்றவை யெலலாம் பொய்’எனறு நீங்கள் கொள்கையை அவலம்பித்திருக்கிறபடியால. ‘இந்த பரபஞ்சத்தில் காணப்படும் சரீரங்களுள் ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன கூடியது. மறறவை யெல்லாம நிர்ஜீவன்கள’ என்பது அவாகள செய்யும வாதம. ஸ்வப்ந த்ருஷ்டாந்தத்தைக கொண்டு அவாகள இதை உபபாதிக்கிறாகள. ‘ஸ்வப்ந லோகத்தில், ஸ்வப்நம் காணகிறவன ஒருவன், அவனுல காணப்படும சரீரங்கள் கணக்கற்றவை ; ஆனால், ஸ்வப்நம காணகிறவனுடைய சரீரம் ஒனறுக்கு மாத்ரம் ஜீவன உண்டு. மற்றவைகளுக்கு ஜீவன்கள இல்லை. இந்த லோகமும் ஸ்வப்ந லோகம் போல அபரமார்த்தமானதால அந்த ஸ்வபந லோகத்தில் போல

கூடாதென்கிறவர்களுடைய ஏக ஜீவ வாதம்' என்றால், 'ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்மாவினுடைய அம்சமாயிருக்கிறபடியாலும், பரமாத்மாவுக்கு சரீரமில்லாமையாலும் ஜீவாத்மாக்களுக்கும் சரீரமில்லை, சரீரமில்லாமையாலே ஜீவாத்மாக்களுக்கு கர்மபந்தமில்லை, கர்மபந்தமில்லாமையாலே ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஜன்மமில்லை, ஜன்மமில்லாமையாலே ஜீவாத்மாக்களுக்கு மரணமில்லை, மரணமில்லாமையாலே ஜீவாத்மாக்களுக்கு பந்துக்களில்லை, பந்துக்களில்லாமையாலே ஜீவாத்மாக்களுக்கு சத்ருக்களில்லை, சத்ருக்களில்லாமையாலே ஜீவாத்மாக்களுக்கு சாஸ்த்ரமில்லை, சாஸ்த்ரமில்லாமையாலே ஜீவாத்மாக்களுக்கு சாஸ்த்ரார்த்தமில்லை, சாஸ்த்ரார்த்தமில்லாமையாலே ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஸாதனமில்லை, ஸாதனமில்லாமையாலே ஜீவாத்மாக்களுக்கு மோக்ஷமில்லை, மோக்ஷமில்லாமையாலே ஜீவாத்மாக்களுக்கு பந்தமில்லை, பந்தமில்லாமையாலே ஜீவாத்மாக்களுக்கு பரமாத்மாவினுடைய அம்சமாயிருக்கிறபடியாலும்

யியாமவ உதெயகவய ஸரீரவய தத்ர ஜீவவஹ்ராவவய அ த கஸ்தி விஸெஷஃ। சவ்ஹாகஞ்ச, வ்வெ ஹ்ரு ஷ்டஃ வ்ஹஸரீரவய தவ்ஹிஸாத்தவஹ்ரா வவய அ ப்ர பொயவெடாயாஃவாயிதக்வாசி, சவெயஷாம் ஸரீரா ணாம் தத்தஜீவாநாம் அ பாயிதக்வாசி தெ வவெ-ந யியாஹமிதாஃ, வ்ஹஸரீரவெகம் தவ்ஹிந ஜீவஹாவஸ்ய வாரஃாய-ந உதி விஸெஷஃ।

சவி அ, கெந வா சவிஃயாநிவ்ருதிஃ? வா அ கீஃயஸீ? ஊதி

நம் தெளிந்த பிறகும் அபாதிதங்களாக இருக்கிறபடியால், அவை பரமார்த்தங்களே, ஸ்வப்நத்தில காணப்படும மற்றை சரீரங்களும அவைகளுள ஜீவனகள இருப்பதும், ஸ்வப்நம் தெளிந்த பிறகு பாதிதங்களாகிவிடுகிற படியால், அவை பொயயே. ஆகையால், எங்கள் மதத்தில விசேஷம இருகினறது.

சவி அ.....விஹரெயுஃ—தவிரவும இந்த அவிதயை எதனால நிவருத்த

டாது. ஸ்வப்ந ஜ்ஞாநங்களெலலாம நிதரை முதலான தோஷத்தால துஷ்டாங்களா யுளள காரணங்களால ஏற்படுமவை, அவை, பாபோதம் ஏறபட்டவுடன பாதிதங் களாகி விடுகினறன. ப்ரபோத ஜ்ஞாநங்களோ அப்படிப்பட்டவையலல. ஆகையால அந்த தருஷ்டாநதம யுக்தமன்று. இந்த ஆதாரம, “வெயஃய-ந அ வ்ஹாநி வசி” (2-2-28) எனனும ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில வயுகதமாகச் சொலலப்பட்டிருக் கினறது.

சவி அ—இதுவரையில் அவிதயையின ஸ்வரூப அநுபபதி நிரூபிக்கப்பட் டது, பரஸங்காத ஏக ஜீவ வாதமும நிராஸிக்கபபட்டது. இடபொழுது அவிதயையின நிவ்ருத்தி அநுபபதியும நிவாதத்தக அநுபபதியும உபபாதிகபபடுகினறன. ‘எலலாம ப்ரஹ்மமே என்னும ஜ்ஞாநத்தால அவிதயையின நிவருத்தி ஏற்படுகினறது’ எனறு அத்வைதிகளால சொலலப்படும அவிதயா நிவருத்தியானது எப்படிப்பட்டது எனபது, நயாயத்திறகு ஒத்து நிரூபிக்கத தகாதது எனபது தான நிவருத்தி அநுபபதி, அந்த அவிதயையை நிவருத்திபிகிறதாகச் சொலலபடும ஜ்ஞாநம எபபடிப்பட்டது என்பதும் நயாயத்திறகு ஒத்து நிரூபிகக தகாதது எனபது தான நிவாதத்தக அநுபபதி.

நிஃத்தஸ்ய சநிவ-ந அநீய வ்ரத்யநீகாகாரா—அத்வைதிகள, அவித யையை அநிவசநீயம (இனனதெனறு சொலலகூடாதது) எனறன்றோ சொலலுகிறார் கள? அவாகள அவிதயையின நிவருத்தியை ‘இனனதெனறு சொலலகூடாததாக இருப்பதறகு எதிரிடையான இருபபு’ என்று சொலவது, அவாகள அவிதயைகுச் சொலலும விவரணத்தை அநுஸரித்ததே.

விவெசநீயம். 'வெகஸ்ஜ்ஞாநம் நிவத்ருகம், நிவ்ருத்யஸ்ஞாநிவ்ருத்யநீய வ்ருத்யநிகாகாரா' ஜ்ஞி யெகூ, ஸநிவ்ருத்யநீயவ்ருத்யநீகம் நிவ்ருத்யநீயழ்; தது ஸத்வா ஸஸத்வா ஜிரூபவம் வா; கஸ்ஜ்ஞாநம் ந விஜ்ஞதெ. ஜ்ஞாஜ்ஞவ்ய

திகசபடுகினறது? அதன் நிவருததி எனபது எபபடிபபடடது? எனபதை விவேசித துப பாாக்கவேணடும். 'எலலாம பரஹ்மமே எனனும ஜ்ஞாநம் அவிதயையைப் போகசு கினறது, அநத அவிதயையின நிவருததியும, அநிவசநீயமாக இருபபதறகு எதிரிடையா யிருகசும ஆகாரததை உடைததாயிருப்பதே' எனனில, அது

ஸநிவ்ருத்யநீய வ்ருத்யநீகம் நிவ்ருத்யநீயழ்—இதில் நிவ்ருததி அநுப பதது நிரூபிகசபபடுகினறது. அதவைதிகள, அவிதயை எனபதை ஸஜ்ஞஸஜ்ஞநிவ்ருத்யநீயழ் (ஸத எனறுவது அஸத எனறுவது இரண்டும எனறுவது நிவசநம் செயயக் கூடாதது) எனறு சொலலுகிறாகள். ஆகையால, அந்த அவிதயையின நிவருததியை ஸஜ்ஞஸஜ்ஞநிவ்ருத்யநீய ததிறகு எதிரிடையான ஆகாரததுடன கூடியதாகச் சொலலவேணடும. அதாவது அவித்யையின நிவருததி எனபது ஸத எனறுவது அஸத எனறுவது இரண்டுமே என்றுவது சொலலககூடியது எனறு சொன்னதாயிற்று. 'ஸத்' எனபதற்கு பரமாாததம எனபது பொருள. அவிதயையின நிவருததியைப் பரமாாததம் எனறு சொலலும பகூதில அது ப்ரஹ்மததைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதா? இலலாவிட்டால ப்ரஹ்மமேயா? எனறு கேட்கசகூடும். 'பரஹ்மததைக் காடடிலும் வேறு பட்டது' எனறு சொலலில, அபபடிச் சொலவது, ப்ரஹமததைக காட்டிலும வேறுபட்ட ஒரு பரமாாதத வஸதுவை ஒததுககொளவது ஆகிறபடியால, அது அதவைத மதத் திறகு ஹாநியை விளைவிகசும. 'பரஹமமே' எனறு சொலலில, பரஹ்மம எப்போழு தும இருகசும வஸது வாகையால, இநத நிவருததியும் எபபொழுதும இருப்பதே என்று ஏறபடும், அதாவது வேதாநத ஜ்ஞாநம் உணடாவதற்கு முனனும நிவருததி ஏற்படக் கூடும என்று சொனனதாகினறது. அது, 'ஜகய ஜ்ஞாநம ஜநித்த பிறகே மோகஷம், அதற்கு முன ஸமஸாரமே' என்று அதவைதிகள சொலலும மததிறகு விருததம. ஆகையால அவிதயையின நிவருததிை இநத இரணடு விதஙகளுள ஒரு விதமாகவும சொலல ஸாத்யப்பட மாட்டாது.

'அவிதயையின நிவருதது எனபது பரமாாததமனறு, அபரமாாததமே' எனனும் பகூதிலும ஸஙகடம ஸமபவிக்கின்றது. முன போல, 'அது ப்ரஹமததைக காட்டி லும் வேறுபட்டதா? இலலாவிட்டால பரஹ்மமேயா?' எனறு பரசநம செயயக் கூடும. இது அபரமாாதத பகூமாகையால, இது ப்ரஹமமே என்று சொல் வது ஸாத்யமில்லை, பரஹ்மததைக் காடடிலும வேறு படட தெனறே சொலலவேணடும. அப்படிச் சொல்லும பகூதில, இது அபரமார்த்த மாகையால்

நிரெகெனெதத்ஹ்யுவமரெ வுாநரவிஹ்யா ந நிவ்ருத்தா ஸ்யாத்; ப்ரத்யெஹ்வ தெஸநிவ்ருத்தி:, தத்ப்ரமவ்யவிசிஷ்டிதி வெஹாஹஜ்ஞாநாத்ப்ரவ்ருத்தெவ நிவ்ருத்தி: ஸ்யாத்। ‘நெகஸ்யஜ்ஞாநம் நிவர்த்தகம், தத்ஹாவா தஸ்ஸ்வரூப:’ இதி ந்யவஸ்தாநம் விஹந்யெத।

கிம் து, ‘நிவர்த்தகஜ்ஞாநஸ்யாவ்ய விஹ்யாஸ்ரயவகுவாத் தந்நிவர்த்தகம் கெந ?’ இதி வக்தவ்யம்। ‘நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் வெத்தாரஸ்வரூபவிஹதெஹம்

உபபந்நமன்று. அநிர்வசநீயமா யிருப்பதற்கு எதிரிடையாக இருப்பதாவது நிர்வச்நீயமாக இருப்பதே. அப்டி அது நிர்வசநீயமாக இருந்தால், அது ஸதத்வாகவாவது அஸத்தாகவாவது அலலது ஸத அஸத இரண்டுமாகவாவது இருத்தல வேண்டும். வேறு ஒரு விதமாகவும் அது இருப்பது ஸாத்ய மிலலை. அதை ப்ரஹ்மதத்தக காட்டிலும வேறு பட்டதென்று ஒத்துக கொளளும பக்ஷத்தில, அவித்தயை நிவருத்தமாகாமலே நின்றுவிடும அது ப்ரஹ்மமே என்று சொல லும பக்ஷத்தில, அந்த ப்ரஹ்மம அதற்கு முன காலத்திலேயே அவிசிஷ்டமாக இருக்கிற படியால, ஜ்ஞய ஜ்ஞாநம ஜநிக்கும முன்னதாகவே அவித்யா நிவருத்தி ஏற்படுகின்றது என்று ஒத்துக் கொளளுமபடி ஸம்பவிக்கும. ‘ஜ்ஞய ஜ்ஞாநமே அவித்தயையை நிவருத்திபடுக்கின்றது. ஜ்ஞய ஜ்ஞாநம இலலாவிட்டால ஸம்ஸாரம நிலை நிற்கின்றது’ என்னும உங்களுடைய வித்தாந்தத்திற்கு அது அத்யந்தம விருத்தமன்றோ ?

அதற்கு வேறொரு அவித்தயை காரணமாக வேண்டும அந்த அவித்தையின் நிவருத்தியைப் ப்ராமாணிக்கும காலத்தில, இதே மாதிரி அதுவும் அப்ரமாத்தமென்று சொலல வேண்டி, அதற்கு மற்று மொரு அவித்தையைய காரணமாக ஒத்துக்கொளள வேண்டும். இம்மாதிரி விசாரத்திற்கு முடிவு இலலை யாதலால, அநவஸ்தை எனும தோஷம் ப்ரஸங்கித்தது ‘அவித்தயைக்கு நிவருத்தி இலலை’ என்றே சொலல வேண்டி வரும. இப்படி அப்ரமாத்த பக்ஷத்திலும நிவருத்திக்கு உபபத்தி ஏற்படமாட்டாது.

‘இந்த நிவருத்தி பரமார்த்தம அபரமார்த்தம இரண்டுமே’ என்றும ஒரு பக்ஷ முண்டு. அதில பரமார்த்த அம்சம இருக்கிறபடியால பரமார்த்த பக்ஷத்தில சொலலப்பட்ட தூஷணங்களும, அப்ரமாத்த அம்சமும இருக்கிறபடியால அந்தப் பக்ஷத்தில சொலலப்பட்ட தூஷணங்களும, அநவயிக்குமாதலால, இந்தப் பக்ஷத்திலும உபபத்தி ஏற்பட மாட்டாது. இதுதான நிவருத்தி அநுபபத்தி

கிம் து—இதில நிர்வாத்தக அநுபபத்தி நிரூபிக்கப் படுகின்றது. கீழ்ச் செயயப் பட்ட நிவருத்தி தூஷணங்களால நிர்வாத்தக தூஷணமும் செயயப்பட்டதான போதிலும, வேறொரு ப்ரகாரமாகவும இந்த தூஷணத்தைச செயயக்கூடும எனனும அபிப்ராயம் கொண்டு பரக்ருத தூஷணத்தைச செயகிறார். அது எனனவெனபதைப் பார்க்கிப போம. ஜ்ஞாநம எனபது ஸ்வரூப பூத ஜ்ஞாநமென்றும்-ப்ரமாண ஜ்ஞய ஜ்ஞாநமென்றும் இரண்டு வகைப்பட்டது. ‘ஸ்வரூபஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம’ எனகிறபடி ப்ரஹ்ம

நிவ தத்ய கூஷ்ணிகஸ்வாதெவ ஷ்வயதெவ விநஶ்யதி, ஶாவாநமுவிஷநாஶந விஷாஜ்ஞாவத்' ஜதி தெஜந। நிவ தத்ஸ ஜ்ஞாநஸ்ய ஜ்ஹவ்யதிரிக்த ஸ்வ தத்ஸ்வாமவதத்வ-ந்தத்நிவிநாஶாநாம் ஶிஶ்யாசாமவஸ்வாஸ் தஷிநாஶ

கிம்து.....ஸவஜ்ஞநீயெவ—தவிரவும், நிவாதத்தக ஜ்ஞாநமும் அவிதயைபடாக இருகிறபடியால, அது எதனால நிவருத்திகப படுகினறது எனபது விளகப படவேணடியதாக இருகினறது. 'அந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞாநமானது தனனத தவிாதத மறறை ஸகல பேதங்களையும நிவருத்தி செயது விடடு, தான கூணிகமாகிறபடியால தானுகமவே அத்வும, காடடுத தீ, விஷத்தை போலகடிகும மற்றொரு விஷம இவைகள போல நசித்து விடுகினறது' எனறு சொலவது உபபநமாகமாடடாது. நிவாதத்தக ஜ்ஞாநம எனபது பரஹமத்தைக காட்

மதத்தின ஸவரூபமே ஸ்வரூப பூத ஜ்ஞாநமெனறு சொல்லபடுமெ. அது பரமாத்தமானது எபபொழுதும இருடபது, பரமாணத்தால உணடாகக் கூடியதனறு. வேதாந்தம முதலிய சாஸ்தரம படித்து அதனால் ஏற்படும ஜ்ஞாநத்தை ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநமெனறு சொலவாகள அத்வைதிகளின மதபடி பரஹமத்தைத தவிாதத மறறவை யெலலாம் அவிதையாகையால, இநத பரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநத்தை அவாகள அவிதயா ரூபமெனறே சொலலவேணடும் 'இநத இரணடுவித ஜ்ஞாநங்களுகுள எநத ஜ்ஞாநத்திறகு அவிதையை நிவருத்திபடிக்கும யோகயதை உணடு?' எனறு பரசநம செயதால, பரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநத்திறகே அவிதயா நிவாத்தகத்வம ஏறபடுமே தவிர ஸவரூப பூத ஜ்ஞாநத்திற்கு அநத தனமை ஏறபடமாடடாது. ஸவரூப பூத ஜ்ஞாநம அவிதயா நிவாத்தகமாகும பக்ஷத்தில, அது எபபொழுதும இருகிறபடியால, அவிதயா நிவருத்தியும எபபொழுதும இருக்க பரஸங்கிக்கும. அதாவது ஸம்ஸாரம் எனபதே இருகக மாடடாது. ஆகையால அதற்கு அவிதயா நிவாத்தகத்வம அங்கீகரிக்கபபடவிலலை. அவிதயாரூபமான இநத ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநமானது, ப்ரமாணத்தால ஏறபட்டு தனனத தவிாதத மறறை ஸகல பேத ஜ்ஞாநத்தையும நசிபபிகினற தெனறும, அபபடி அவை யெலலாவறறையும நசிபபித்த பிறகு தானும ஸவயமாகவே நசித்து விடுகிறதென றும அத்வைதிகள சொலலுகிறாகள. இநத பரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநம அவிதயா ரூப மாகையால, அது நாசத்தை அடையாமல இருகும பக்ஷத்தில, மற்றை பேத ஜ்ஞாந மெல்லாம நாசத்தை அடைநத போதிலும அவிதயை ஆதயநதிக்மாக நாசமடைநததாகா தாகையால, அத்வைதிகள இநத ஜ்ஞாநத்தை ஸவயமே நசித்து விடு வதாக ஒத்துகொணடிருகிறாகள. இதறகு தருஷ்டாந்தமாகக் காடடுத தீயையும விஷ நிவருத்திகாகக கொடுகபபடுமெ மறறொரு விஷத்தையும சொல்லுகிறாகள. காட் டுத தீ காடு முழுவதையும எரித்துவிடடு, பிறகு எரிகப பதார்த்த மிலலாததால ஸ்வயமே சாந்தமாவது போலவும, ஒரு விஷத்தை நிவருத்திபபிக ப்ரயோகிகப்படும் ஔஷத ரூபமான வேறொரு விஷம, முதல விஷத்தை நசிபபித்த பிறகு தானுகவே நசிகிறது போலவும், அவிதயா ரூபமான பரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநம மற்றை அவிதையை

ரூபவாஸவிஶ்யா திஷ்஠த்யவெதி தஸ்மாதயமஸ்து நிவதநீயம் ஜ்ஞாவ்ய மெவ । ஶாவாத்ரயாதீநாஸவி வபிவஸ்துவஸ்துவிரொயிவர்ணாஸவரூபவரா ஸுவஜ்ஞநீயெவ ।

டிலும வேறுபட்டது; ஆகையால அதன ஸவரூபம அதன உதபததி விநாசஙகள எல லாம பொய, விநாசம பொயயாலுல, அநத விநாச ரூபமான அவித்யை நிற்கினறது எனறு சொனனதாகும அபபொழுது அநத விநாச தாசஙகதிறகு நிவாததகம எது வென்று ஏற்படமாட்டாது தவிரவும, காடடுத தீ முதலானவைகளின விஷயததில விநாசம எனபது முநதின அவஸதையை விரோதிகும மறறொரு அவஸதையின ப்ராப் தியே. அவைகளுககு இநத அவஸதையின் மாறுதலுடைய பரமபரையானது ஒரு பொழு தும விலக்கத தகுநததனறு.

ஸுவி அ.....உவஹாஸ்ய—தவிரவும 'சிநமாத்ரமான ப்ரஹ்மதனைதத் தவிாதது மறறொனறும இலலை' எனனும ஜ்ஞாநம் யாருககு ஏறபடுகினறது. அத்யாஸ ரூபனை ஆதமாவுககு எனறு சொலவது உபபாநமாக மாட்

யெலலாவற்றையும பூாவம நிவருததிபபிதது பிறகு தானும கூணிகமாகையால் நசிதது விடுகினறது எனபது அவாகளுடைய கொளகை.

இது உபபாநமாகமாட்டாது எனபது விசிஷடாதவைதிகளின ஆகூஷபம. இநத நிவாததக ஜ்ஞாநம பரஹ்மதனைதக காட்டிலும வேறுபடடதாகையால, அது மித்யை. அநத மித்யா ஜ்ஞாநதனை எது நிவருததிபபிகினறது எனறு சொலவது ஸாத்யமிலலாமல இருக்கினறது. காட்டுத தீ முதலானவை போல அது ஸவயமாகவே நசிதது விடுகின றது எனறு சொலலவும ஸாத்யபபட மாடடாது. ஏனெனறால, அதுவும அதன விநா சமும பரஹ்மதனைதக் காடடிலும் வேறுபடடவையாக இருககும பகூதில, அதன உத பததி ஸதிதிகள போல அதன ஸவரூப விநாசஙகளும ஸவபாவதில தெனபடும பதாத தஙகளின் விநாசம போல காலபரிகசதகளாக இருகக வேணடுமாதலால, அவை ஸமபநதமான அவிதயையை எது நிவருத்திப பிகின்றது எனறு தேட வேணடி வரும். 'அநத விநாசம பாஹமதனைதகாடடிலும வேறுபட்டதனறு. அது ப்ரஹ்மமே' எனறு சொலலும பகூதில, விநாசம எப்பொழுதும இருகவேணடு மாதலால், அதன உதபததியின ஸமபவம எனபதே ஸாத்யமிலலை. அதாவது நிவாத தக ஜ்ஞாநதனை உதபததியே இலலாமல போயவிடும. அது அநாததமனறோ? தவிர வும, அதவைதிகளால சொல்லபபடும தருஷடாநதஙகள அவாகளுககே அநாததாவஹங களை நாசம எனபது முனனிருநத அவஸதைக்கு விருததமான புதிய வேறொரு அவஸதையின பராபதியே. காடடுத தீ விஷயததில போல அவிதயை விஷயத திலும அதவைதிகள அவஸதையின பரிணம பரமபரையை ஒததுககொளளும பகூத தில, அவிதயைககு நிவருததியே ஸமபவிகக மாடடாது எனபதை ஒததுக கொண்ட தாகும. ஆகையால ஒரு வழியிலும நிவாத்தக ஜ்ஞாநம எனபதறகு உபபததி ஏற்பட விலலை. இது தான நிவாததக அநுபபததி.

சுவி அ அநாத்ருத்ய ஹவ்யதிரிக்தகர்ம்மநிஷேயவிஷயஜ்ஞாநஸ்ய கொரயம் ஜ்ஞாதா ? சுயஸ்ரவ ரூபவ உத்தி தொந, கஸ்ய நிஷேயஸ்தயா நிவத்தரகஜ்ஞாநகரரரகஸ் தத்தத்ரகாநரவவதேஃ । ஸ்ரூஹ ஸ்வரூபவ

டாது. அத்யாஸ'ம எனபது நிவருதநிபபிகபபட வேணடியது, ஆகையால, அது நிவருதநிகும ஜ்ஞாநதநிற்குக காமாவாகினறது , அதறகுக காதருதவம சொல் வது (அதுவே அத்யாஸத்தை நிவருதநிக்கின்றது னனறு சொலவது) நயாயதநிறகு ஒதநதாக மாட்டாது. அநத ஜ்ஞாதா அத்யாஸ ரூபனனறு, பரஹம ரூபமே என்று சொலலும் பக்ஷதநில், 'அநத பரஹ்மதநின நிவர்தநக ஜ்ஞாநதனதைக குறிதது ஏற்படும் ஜ்ஞாதருதவம பரஹம ஸவரூபமா ? இலலாவிட்டால அத்யஸ்தமா ?' எனறு ப்ரசநம் செயயகூடும. அத்யஸதமெனறு சொலலும பக்ஷதநில, அநத அத்பாஸமும அதறகு மூலமாக இருககும மறரொரு அவிதயையும நிவாதநக ஜ்ஞாநதநிற்கு விஷயமாகாமல்

சுவி அ—இபபடி நிவருதநி நிவாதநக அநுபபதநிகளை நிரூபித்துவிட்டு; இப்பொழுது ஜ்ஞாதாவின அநுபபதநியை நிரூபிக்கிறா ஸாவமும ப்ரஹ்மமே என் னும ஜ்ஞாநம ஏறபட்டவுடன் அவிதயை நிவருதநியாகினறது எனறன்றே அத வைதிகள சொலலுகிறாகள? அநத ஜ்ஞாநம யாருககு ஏறபடுகினறது என்னும அம சததை விசாரிகபப புகுநதால, இனனொருக்கு ஏறபடுகினறது எனறு சொல்வது ஸாத்ய மிலலை எனகிறா. அதாவது, அநத ஜ்ஞாநம ஏறபடுகிறவனை (ஜ்ஞாதாவை) ப்ரஹ்ம மமே எனறும சொலல முடியாது, பரஹ்மதநதைக் காடடிலும் வேறுபடடவ னெனறும சொல்ல முடியாது எனறு சொனனதாயிறறு. அதவைதிகள் மதநதில பரஹ்மதநதைக் காட்டிலும வேறுபடட பரமாதந வஸது இல்லையாதலால் இநத ஜ்ஞா தாவை ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபனென்று ஒதநதுக கொளளும பக்ஷதநில, அவன் அவிதயையால ஏறபட்ட அத்யஸத சேதநனனறே சொலல வேணடும. அவனுடைய ஜ்ஞாநதநிலலேயே அவிதயை நிவருதநி டாகவேணடு மாதலால, அவன அமமாதிரி அத் யஸத சேதநனுக இருபபது நயாய விருதநமாகும ஒரே வஸது ஒரு கரியைககு காமா வாகவும காதநதாவாகவும இருபபது ஸாத்யமிலலை ஆகையால அவன ப்ரஹ்மமே எனறு சொலலவேணடி வருகினறது. அதாவது, பரஹ்மம ஸவரூபநதால ஜ்ஞாநமாக இருப்ப துடன இநத அவிதயா நிவாதநக ஜ்ஞாநதையும உடைதநதா யிருககிறன எனறு சொனனதாயிற்று. இப்படி பரஹமநதிறகுச் சொலலபபடும அவிதயா நிவாதநக ஜ்ஞாந ப்ரயுக்த ஜ்ஞாதருதவம ப்ரஹ்ம ஸவரூபமேயா ? இலலாவிட்டால அத்யஸதமா? எனறு ப்ரச்நம் செயயகூடும. ப்ரஹ்ம ஸவரூபமே எனனில, அது நமமுடைய வித்தாந்த மாகையால அது நமககு இஷ்டமே 'பரஹ்மம ஜ்ஞாந ஸவரூபம, ஜ்ஞாதருதவமும அதற்கு உணடு' என்பது நமது வித்தாந்த மனறே? ஆனால் அது அதவைதிகளுக்கு அப வித்தாந்த மாகுமாதலால அதை அவாகள ஒதநதுககொளள மாடடாாகள. அநத ஜ்ஞாதருதவம அத்யஸதமெனறு ஒதநதுக கொளவதும அவர்களுக்கு விருதநதிக்கும். ஏனெனறால அநத அத்யாஸமும அதறகு மூலமாயுள்ள அவிதயையும மறறுமொரு நிவாதநக ஜ்ஞாநதநாலேயே நிவருதநிபபிகபபட வேணடும அநத நிர்வர்தநக ஜ்ஞாந மும ஒரு ஜ்ஞாதாவை ஆச்ரயிதநே இருககவேணடுமாதலால, அநத ஜ்ஞாதாவின்

ஸெவெதி தெஷு, ஸ்ருஹணொ நிவது-ருஜ்ஞாநம் ப்ரதி ஜ்ஞாதாரஷ்வம் கிம் ஷ்ரோமிவழ ? உத சுயுஷ்டி ? சுயுஷ்டம் தெஷு, சுயஜ்யாவஷ்டுஷ்டுமுசா விஜ்ஞாநாம் அ நிவது-ருஜ்ஞாநாவிஷயதபா திஷ்டெத்யுவ ! தஷ்நிவது-ரு காம்தரஸ்யுவமஜ தஷ்யாவி த்ரோமிவக்வாரு நவஜ்ஞெவ! லவ-ருஷ்ய ஹி ஜ்ஞாநஷ்ய த்ரோமிவக்வவிரஜெ ஜ்ஞாநக்வஜெவ ஹீயெத ; க்வஷ்யஜிரு

நிறகிறபடியால , அவைகள் நிவருத்தி யாகாமலே நிறகும்படி ப்ரஸங்கிக்கும. அதற்கு வேறொரு நிவாத்தக ஜ்ஞாநத்தை ஒத்துகொணடால, அதுவும மூன்று அம்சங்களை யுடையதாக இருகக வேண்டுமாதலால், அவஸ்ஸத்தையே நேரும. (பரமாண ஜ்ஞய) ஜ்ஞாந மெலலாம, மூனறு அமசங்களையும் உடைததா யிராமல், இருக்கும பக்ஷத்தில அவைக ளுககு ஜ்ஞாநத்த தனமையே இராமல போய விடும ஜ்ஞாநம எனபது ஒருவனுககு ஒரு அத்த விசேஷத்தை பரகாசிக்கின றதனறோ ? அதறகு மூனறு அமசங்க ளிலலா விட்டால, உங்களுடைய வஸ்துஞாநத்தில பரஹம ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை அவித்

ஜ்ஞாதருவதத்தைப பற்றி விசாரிக்கப புகுகையில இதேமாதிரி ஸங்கடம ஸம்பவித்து அவஸ்தா ரூபமான தோஷத்தை உணடுபண்ணும. ஆகையால் ப்ரக்ருத ஜ்ஞாதா எப் படிப்பட்டவனென்று உபபாதிபபது ஸாத்யமிலலாமல இருகின்றது.

சுயுஷ்யாவஷ்டுஷ்வ:—இதன் பொருள பக்கத்தில காண்க.

நிஷ்யுஷ்யுதயா—நிவத்யு-ருதயா। தத்தத்-ருஷ்வாரு-வவத்தே:—அத்யாஸ மானது நிவாத்தக ஜ்ஞாநத்தால நிவருத்திபபிக்கபபட வேண்டியது. அந்த நிவாத்தக ஜ்ஞாநத்தையுடைய ஜ்ஞாதா அத்யாஸரூபன என்று சொலவது எபபடி ந்யாயத்திறகு ஒக்கும ? 'வெளிசசத்தால இருள நிவருத்திக்கப படுகின்றது' எனனும வாகயத்தில நிவருத்தி ரூபமான க்ரியைக்கு பரகாசம கர்தா, இருள கர்மமா. நிவருத்திக்கின்ற ப்ர காசம, நிவருத்திக்கபபடும இருளாக இருக்கக்கூடுமோ ? கர்மமத்வம இருக்கும்டத்தில் கர்த்ருத்வம அநுபபந்நம்.

தஷ்யாவி த்ரோமிவக்வாரு—நிவாத்தக ஜ்ஞாநய (அறிவு) ஜ்ஞாதா (அறிகிறவன) ஜ்ஞேயம (அறியபபடும வஸ்து) ஆக அமசங்கள மூனறு. ஸகலமான பரமாண ஜ்ஞய ஜ்ஞாநத்திற்கும இந்த மூனறு அமசங்களை அத்வைதிகளும ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறாகள. பரஹமத்தின ஸ்வரூப பூதமான ஜ்ஞாநத்திறகு மாத்ரம அவர் கள ஒரே அமசத்தைச் சொலலுகிறாகள.

லவ-ருஷ்ய ஹி ஜ்ஞாநஷ்ய—ப்ரமாண ஜ்ஞயமான ஜ்ஞாநமெலலாவற்றிற் கும எனபது தாத்பர்யம். இந்த வாகயம ஆரமபித்து "சுநிவத-ருகம வ்யாரு" என்னும வரையில ஜ்ஞாநத்தின தரி ரூபத்வம் விவரிக்கபபடுகின்றது.

கம்பநாயாஸவிமோக்ஷ: ப்ரதி விஷ்டிவகுவாக் ஜ்ஞாநவ்ய க்ரீவிவகுவ விரஹே ஹவதாம் வ்ரீவிவ ஹ்ருதஜ்ஞாநவ ஹிவதாகஜ்ஞாநவி கநிவதாகம் வ்யாக் । ப்ரஹ்மவ்ரீவிவவைவ்யவ ஜ்ஞாதவ்யவாஹ்யாவமதே கஹ்ரீய வநவ வக்ஷ்யாம: வ்ரிமாணஹீநாம் வ்யாக் । நிவதாகஜ்ஞாந வ்ரீவிவ ஜ்ஞாதவ்ய

யாநிவருதநிக்கு யோகயதை யறறது எனறு ஒதநக்கொணடிருபபது போல இநத ஜ்ஞாநதனையும நிவாதநகமாக இருகக அநாஹமம எனறு சொலலவேணடி வரும். 'ப்ரஹ்மம ஸவரூபதநிறகே ஜ்ஞாநருதவதநதை அங்கீகரிககிறோம' எனறு சொலலும் பகுதநில, எஙகள பகுதநதை நீஙகளும பரிகாஹிதநதாகி விடுமம. 'நிவாதநக ஜ்ஞாநத் தைக் குறிதது ஏறபடுமம ஜ்ஞாநருதமம, அநத நிவாதநக ஜ்ஞாநதால நிவருதநிககப்

ஜ்ஞாநவ்யவைவ ஹீயெத—இநத மூனறு அமசஙகளை ஒதநதுக் கொளளாவிட் டால ஜ்ஞாநதநிறகு ஜ்ஞாநதனமையே கஷடமாகிவிடுமம.

விஷ்ரீமவகுவாக்—ப்ரகாஸயமவகுவாக்। ஜ்ஞாநம் எனபது ப்ரகாச ரூபம. அதாவது, ஒருவனுக்கு ஒரு அாநந விசேஷநதை பரகாசிப்பதே ஜ்ஞாநம என்று சொனன தாயிறறு ஆகையால், மூனறு அமசஙகளும அதில இருக்கினறன.

க்ரீவிவகுவவிரஹே—அநத மூனறு அப்சஙகள இலலாவிட்டால. வ்வ ரூப பூத ஜ்ஞாநதநிற்கு மூனறு அம்சஙகளிலலை யாதலால அதற்கு அவிதயையை நிவ ருதநிபபிகக யோகயதை இலலை எனறு நீஙகள சொலவது போல, ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞா நதநிறகும மூனறு அமசஙகள இலலை யெனறு சொலலும பகுதநில அவிதயையை நிவ ருதநிபபிககும யோகயதை அதறகும இராமல போகுமபடி ஸமபவிககும. அது அநிஷ டம ஆகையால ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநம எலலாவிறறிறகும நிரூபதவம உணடு எனறு ஏறபடுகிறது.

கஹ்ரீய: வக்ஷ்யாம:—நமமுடைய பகுதம. ப்ரஹ்மம ஸவரூபதநிறகே ஜ்ஞாந ருதவமும உணடு எனபது விசிஷ்டாதவைதிகளின மதம.

வ்ரீ நிவதாகஜ்ஞாநம்—தனலை நிவாதநிப்பிகக தகுநதவைகளுள இநத ஜ்ஞாநருதவமும உளளடஙகியது அதாவது, அவிதயை முதலானவை அநத நிவாதநக ஜ்ஞாநதநால நிவாதநிககபபடுவது போல, நிவாதநக ஜ்ஞாநதநதைக குறிதது ஏற்படுமம ஜ்ஞாநருதவமும அநத நிவாதநக ஜ்ஞாநதநாலேயே நிவாதநிககப்படுகினறது எனறு சொன்னதாயிறறு.

சுவம்ய ஸ்வநிவ்ருத்யுபாதானபரதயா - வசநம், 'ஸர்வதஸ் வ்யதிரிக்தம் கூடஸ்த நித்யம் விஜ்ஞாநம் தெவமுதாஹர' - இத்யஸ்யாதெவ தொஷநிவர்தகத்வாபாவாஸ்யா ஸ்ருதெ: நிவர்தகத்வஸ்ய ச தொஷஸ்யாஜ்ஞாநவ்யவஸ்தாபகத்வவசநவ்யாகோபாய!

சுவி அ நிவிருதெஹ நிவர்தகஸ்ருதிஸ்தெகஸ்யாஜ்ஞாநம் கெந ஜாதம்?

பூர்வ பதார்த்தங்களுள அநாதாநதம' என்று சொலவதானது, 'தூலத்தைத தவிர மற்றை ஸகல பதார்த்தங்களும தேவதத்தனுல வெட்டப்பட்டது' என்று சொலலும பொழுது வெட்டும் வ்யாபாரமும் வெட்டுகிறவனுடைய வெட்டும் தன்மையும, வெட்டு தலுக்குத் தகுந்த மற்றை பதார்த்தங்கள போல வெடடும வயாபாரதில அடங்கியுள்ளன' என்று சொல்வது போல உபஹாஸ்யமாகதே.

சுவி அ..... வாக்யவகை—ஸகல பெதங்களையும் போக்கடிக்கக்கூடிய 'எலலாம் ஒனறே' என்னும ஜ்ஞாநம எதனால உணடாகினறது? என்பதை விசாரிக்க

ஸர்வதாவ்யதிரிக்தம்—'பூ ப்ரதெசம் நீங்கலாக மற்றை ஸகலமும வெட்டுப் பட்டுப்போய விட்டது' என்றும சொலலுமபொழுது, 'மறறை ஸகலமும' எனபதால் மறறை ஸகலமான வெட்டப்படகூடிய பதார்த்தங்களனறே க்ரஹிகக கூடியவை? எப்படி க்ரஹிகாமல், 'ஸகலமும' என்னும சப்த பலதால தேவதத்த வயதிரிகதமான சேதநத்வம (வெட்டுகிறவனுடைய வெட்டும தன்மை) சேதந கரியை (வெட்டும வயாபாரம) இவைகளையும் க்ரஹிப்பது உபஹாஸ்யமாகாதோ? அமமாதிரியே, சிதாதக ஜ்ஞாநதில நிவர்தகத்வம இருகினறது எனனும பலனை அவலம்பிது, அநத நிவாதக ஜ்ஞாந ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்வமும் அநத ஜ்ஞாநதால நிவருதிகப்படுகினறது என்று சொலவது உபஹாஸயமாகும் எனபது தாதபாயம

சுவி அ—இதுவரையில ஜ்ஞாதாரூபபதி நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது ஸாமக்ரி அநுபபதி எனனும அநுபபதியை நிரூபிகிறார. 'எல்லாம ஒன்றே,நம்மால காணப்படும் பெதமெலலாம பொய்' எனபதனறே அதவைதிகளின முக்ய கொளகை. 'இநத ஜ்ஞாநம எதனால ஏறபடுகினறது?' எனபதை விசாரிககப் புகுநதால, 'இதனால ஏறபடுகினறது' என்று சொலவது ஸாதயதிலலை என்பது தான இவவிடததிற் சொலலப்படும் ஸாமகரி அநுபபதி. இநத ஜ்ஞாநம் எதனால உணடாகினறதோ, அது அநத ஜ்ஞாநதிற்கு ஸாமகரீ ஆகிறபடியால, இதை ஸாமகரி அநுபபதி என்று வயவஹரிக்கிறாகள். 'தத்வமஸி' போன்ற சருதி வாக்யஙகள் இநத ஜ்ஞாநததை உணடுபணணுகினறன , இநத ஜ்ஞாநம பெத ஜ்ஞாநதைப் போக்கடிகினறது' எனபது அதவைதிகளின் வாதம. 'அநத ச்ருதி வாகயஙகள அவிதயா பரிகலபிதஙகளாகையால, அவைகளால ஏறபடும ஜ்ஞாநம ப்ரமாணமாக மாட்டாது , அதற்கு மறறொரு தவறுதலான ஜ்ஞாநதைப் போக்கடிகையோக்யதை இலலை எனபது இவவிடததிற செயயப்படும ஆக்ஷெபம.

உதி விவெஅநீயழி। 'ஸ்ரு॒தெய்ய' உதி தெஏந। தஸ்யா ப்ரஹ்மவ்யதி ரிக்தாயா ஸவிஶ்ஶாவரிகல்பிதகஸ்ய ப்ரபஂசஸ்யாயகஜ்ஞாநொத்பாதகத்வம் நஸஂஹவதி। தயா ஹி, உஷ்காரணஜந்யதவி ரஜ்ஜுஸவ-ஜ்ஞாநம் ந

வேணடும். 'வேததிஞலேயே அநத ஜஞாநம் உணடாகினறது' எனறு சொலவது பொருநதமாடடாது வேதம் எனபது ப்ரஹ்மதததைக் காடடிலும் வேறுபடட வஸது; ஆகையால அவிதயையிஞல அது கலபிதம, அநதக் காரணததால அது, 'ப்ரபஞசம ஸத யம' என்னும ப்ரமததை நிவருததிபபிக்கததகுநத ஒரு ஜஞாந விசேஷததை உண்டு பணணுவதறகு அநாஹறமே. அபபடியே தருஷடாநததாலும நிரூபிகக்லாம. ஏதோ

நிவிரூஹெஷ நிவதி-ஸுஶிலெக்ய ஜூரநழி—' எல்லாம ஒனறே, எலலாம ப்ரஹ்மமே' எனனும் ஜஞாநம் ஏறபடடஏல, ப்ரபஞசதில வெவவேறுகத தெனப மே பதாாதநகளுடைய பேத ஜஞாநம போய விடும ஆகையால, ஜகய ஜஞாநம பேதததை (அதாவது—பேத ஜஞாநததை) நிவருததிப்பிகினறது எனறு சொலலப படுகின்றது. நிவருததிபபிகுமது 'நிவர்த்நகம்' எனறும, நிவருததிபபிக்கபடுவது 'நிவர்த்யம்' எனறும வயவஹரிகபடும. இவைகளை 'பாதகம்' 'பாத்யம்' என்று வயவஹரிப்பதுமுணடு.

ஐஹவ்யதிரிகதாயா ஸவிஶ்ஶாவரிகல்பிதகஸ்ய—அதவைதிகள சொலலு கிறபடி 'ப்ரஹ்மம் ஒனறுதான் உணமி; ப்ரஹ்மதததைக காட்டிலும் வேறுபடடவை போல தோன்றுமவையெலலாம அவிதயையால கலபிதங்கள. ஆகையால அவை அட மாாததங்கள்' எனபது உணமையாஞல, சருதி, ப்ரஹ்மதததைக காடடிலும வேறுபடட தாகையால, அது அபரமாாதததெனறு ஆகும. அபபடி ஸவயமே அபரமாாததமாயிருப் பது, எபடடி மற்றொரு ப்ரமததை நிவருததிபபிகும? எனபதுதான இவவிடதில கேடகப்படும கேளவி.

உஷ்காரணஜந்ய—தோஷததால ஏற்படும் ஜஞாநததை தருஷட காரண ஜநயமெனறு சொலவார்கள. காமாலையால வஸதுகள மஞசள வாணமுளளவை போலத தோனறும பொழுது 'வஸதுகள மஞசள வாணமுளளவை' எனறு காமா லைக காரணிகருத தோனறும ஜஞாநம தருஷட காரண ஜநயம. அவிதயையால நமக்கு ப்ரபஞ்சதில பேதம் தெனபட்டாஏல அநத பேத ஜஞாநம தருஷடகாரண ஜநயம். இபமாதிரி தருஷட காரண ஜநயமாயிருககும ஜஞாநம அபபடி தருஷட காரண ஜநய மல லாத ஜஞாநததால பாதிகபபடுமே தவிர, மறறொரு தருஷட கார ண ஜநயமான ஜஞாநத தால பாதிக்கப்பட மாடடாதனறோ?

உஷ்காரணஜதேந 'ஸ்ஜ்ஜீயம், ந ஸ்வ-ஃ' இதி ஜ்ஞாநேந பாயதே, ஸ்ஜ்-ஸ்வ-ஃஜ்ஞாநமபி வத-ஃஸாதே கேநசித்தோஷேண 'ஸ்ஜ்-ஸீயம், ந ஸ்வ-ஃ' இத்யுத்தரகாலே 'சுயம் ஸ்ராஜ்ஞ:' இதி ஜ்ஞாதே ஸதி தத்பூர்வகம் ஸ்ஜ்-ஸ்வ-ஃ ஜ்ஞாநஸ்ய பாயகம் ந ஸ்யாத், ஸ்யாம் அ ந நிவர்தகத்வே; வ்யபோஜகஜ்ஞாநவத்:. ஸ்ருவணவேலாயாமேவ ஹி ப்ரஹ்ம வ்யதிரிக்தகேவல ஸ்ரோதாரவி ஸ்ராந்தி உபலப்தும் ஜ்ஞாதும்தி। நிவர்த-ஃகஜ்ஞாந ஸ்ய ஜ்ஞாத-ஸ்தாத்பர்யஸ்ய ஸாஸ்த்ரஸ்ய அ ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்ததயா யதி பாயகத்வ உபபத்யதே, ஸ்யாத்। தஸ்ய-ஃ ப்ரமாத்வ நிவர்தத்தே தி-ஃயோபபந்ந:

ஒரு தோஷதுஷ்ட காரணமடியாக ஒருவனுககு ஒரு கயிறறில 'இது பாமபு' எனனும் ப்ரமம ஏறபடடிருநதால, அமமாதிரியான தோஷ துஷட காரணமடியாகவே 'இது பாம பனறு, கயிறே' என்னும் ஒரு ணைம பிறகு அவனுககு ஏற்பட்டபோதிலும, இநத ணைதால முதல் ப்ரமம நிவருதத்தியாக மாட்டாதனறோ? கயிறறைப பாரத்து பாம பென்று ப்ரமித்து பயநதிருககும ஒருவனுக்கு, 'இது பாமபனறு, கயிறே' எனறு மற றொருவன் போதித்த போதிலும, 'அவனும ப்ரமதால அவவிதம போதிகினறான' என லும எணணம அவனுககு இருககும பக்ஷதில, அநதப் போதநம அவனுடைய ப்ரமதை யும நிவருதத்திப்பிகமாட்டாது, பயதையும போக்கடிகக மாட்டாது. அமமாதிரியே பரகருததிலும. வேதம போதிபபதை நாம கேட்கும காலதிலேயே, 'வேதம பரஹ்மத தைக காடடிலும வேறுபட்டது. ஆகையால, அவிதையால கலபிதம, பொயயே' எனனும ஜ்ஞாநம இருக்கினறதாகையால, வேதம போதிபது நமமுடைய ப்ரமதை நிவ் ருத்திகமாட்டாது ஒருகால, 'வேதம, அதனால ஏறபடும ஜ்ஞாநம, அநத ஜ்ஞாநத தைப் பெறுகிறவன் இவையெலலாம ப்ரஹ்மதைக் காடடிலும வேறுபட்டவை' எனனும காரணதைகொணடு, 'அவைகள ப்ரமாணஙகளல்ல, மறறொனறால பாதிக

வ்யபோஜகஜ்ஞாநவத்:—'இநத வஸ்து ப்ரஹ்மதைக காடடிலும வேறு பட்டது? ஆகையால இது பொய' எனனு மிடதில, 'இது பொய' எனபதற்கு ப்ரஹ்ம மதைக காட்டிலும வேறுபட்டதா யிருககும தனமை ப்ரயோஜகமாகினறது. அப படி 'அதற்கு இது ப்ரயோஜகம' எனனும ஜ்ஞாநம ஒருவனுக்கு இருநதால, அவன, ப்ரஹ்மத்தைக் காடடிலும வேறுபட்டதா யிருககும ச்ருதி சொலலவத்த நமப மாட்டான. அவன விஷயதில சருதி போதிகும ஐக்ய ஜ்ஞாநம் எபபடி 'ப்ரபஞ்சம மித்ய' என் னும ஜ்ஞாநதைப பாதிகும?

ஸ்ராஹ்யை யதி பாயஸ்வ-ஃ அயமிதி—அதவைதிகள் ப்ரபஞ்சதைப் பாரத்யமெனறும சாஸ்த்ரதைப பாதக மெனறும சொலலி வநதாகள. அபபடிச சாஸ்த ரதிறகுப பாதகத்வம சொலவது அநுபபந்நம எனபது இதுவரையில் நிரூபிக

வததீதி ப்ரவம்ஜஹ்ய ஸத்யதா ஹ்யாஹ் ; ஷஷ்டாஷ்டம வாக்யா வமதவிதாதிஶாணஹ்ய தியாயாகெஷ விதாதிஹ ஸத்யதாவஹ் । ததஷ்ட ஸ்யாதிவாக்யம் ஸ ப்ரவம்ஜஹ்ய பாயகம், ஹ்யாதிஶ்மிருஷ்வாஹ், ஹ்யாம்த ப்ரயாக்த ராஜ்ஹவ-ருவாயகவாக்யவஹ் ।

கத தகுஸதவைகளே' எனறு நீஷகள சொலலும பக்ஷதில, அப்பொழுது பரபஞ்ச நிவ ருதியே பொயயாகி விடுமானதால'பரபஞ்சம ஸதயமே' என்று ஒதுக கொளளும படி நேரும. ஸஷபஸதில தனது பிதா மரிததுவிடடதாக கேடட ஒருவனுககு, பிறகு 'ந்ன கணடது ஸஷபஸம், ஆகையால அது பொய' எனனும ஜ்ஞ்நம ஸம்ப வித்தால், அதனால அவனுககு 'பிதா ஸதயமே' எனனும உறுதி ஏற்படுகினற தனறே? ஆகையால, தத்வமஸி (நீ அதுவே) என்பது முதலான சருதி வாகயங களை, 'பரபஞ்சம ஸத்யம' எனபதைப பாதிகமாட்டா, சருதி வாக்யஙகள ப்ராமதி மூலங களாலலவோ ? 'இது பாமடனறு கயிறே' எனனும் ப்ராமதனுடைய வாதத்தை இதறகு நிதாசமம

பட்டது. இப்பொழுது, ஒருகால சாஸ்தரதிற்குப் பாத்யதவதை அதவைதிகள சொல வாகளோ எனறு சஷகிதது, அப்படி அவாகள் சொனனால அவர்களுக்குப் பெருத அநிஷ்டம நேரும எனறு சொலலுகிறா. 'ப்ரபஞ்சம பொய்' என்று சாஸ்தரம சொலலுகிறதாகையால, அந்தச சாஸதரம பாத்யமாகப போயவிடும பக்ஷதில, 'ப்ரபஞ் சம பொய' எனபது பொயயாகிவிடும, அதாவது 'பரபஞ்சம ஸதயம' எனறு சொனன தாகி விடும. அது அதவைதிகளுககு அநிஷ்டமே பிதரு மரணம, பிதா ஜீவிதிருப பது இரண்டும பரஸ்பரம விருதநம், பிதரு மரணம ஸஷப்த ஜ்ஞாநமாக இருதது அதுக காரணததால பாத்பமாகி விட்டால, பிதா ஜீவிதிருககிறன எனனும ஜ்ஞாநம ஏறபடுகினற தனறே' இது இவவிடதில தருஷ்டாநதம.

வித்யாதி வாக்யதாவஹ்—'பிதா மரிததுவிடடா'எனபது ஸஷப்நதில ஏற் பட்ட ஜ்ஞாநமாகவிருநதால அது பாத்யமாகி விடுகினறது. அபபடி அது பாத்யம எனறு அறிநதவுடன, 'பிதா மரிககவிலலை, அதாவது இருக்கிறா' எனனும ஜ்ஞாநம ஸம்பவிககுமே தவிர, 'பிதா ஸதயம' எனனும ஜ்ஞாநம எபபடி ஏறபடும? 'பிதா மூதலிய வாகளின ஸதயததன்மை போல' என்று எபபடி இவவிட தில சொலலப்பட்டிருகிறது? இவவாறு இவவிடதில ஒரு சோதயம செபபகூடும 'பிதா இருகிறார்' எனனும ஜ்ஞாநம் மற்றொனறால பாதிககபபடாமலிருககும வரையில, 'பிதா ஸதயம' எனறு சொலவதறகு ஆக்ஷேபமென ? எனபது ஸமாதாநம.

ந.ந— அ ஸ்வரூபே கஸ்மிம்ஶ்சித்தே வத-ஜாதே ஸ்வரூபாயாதேவ 'அயம் ஸ்வர:' இதி ஜ்ஞாதே ஸதி வாமவ-ஜ்ஞயநிவ்ருத்தி த்ரு-ஜ்ஷா, தத்ர ஹேதுரவி ஸம்ஹவதீதி। நைவம்। ஸ்வரூபாயாதேவ 'ஸோ(அ)யி ஸ்வர:' இதி ஜ்ஞாதே ஸதி வ-ந ஜ்ஞயாநிவ்ருத்திரேவ த்ருஷ்டேதி ந கஶ்சி

ந.ந— அ .....உத்தர—'ப்ராந்தி மூலமாயிருந்த போதிலும், சில ஜ்ஞானங்கள், பூர்வம் ஸம்பவித்திருந்த ப்ரமத்தை நிவர்த்திக்கின்றன. ஸ்வப்நத்தில ஒருவன் ஏதாவதொரு பய ஹேதுவைக கண்டு பயந்திருக்கும் பொழுது, அந்த ஸ்வப்ந காலத்திலேயே 'இது ஸ்வப்நம்' எனும் ஜ்ஞானம அவனுக்கு ஜனிக்கும் பக்ஷத்தில, முன ஏற்பட்டிருந்த பயம் நிவர்த்தியாவதை நாம பார்த்திருக்கிறோமே. அது போல ப்ராந்தி மூலமாயிருக்கும் சுக்தியிலை ஏற்படும ஜ்ஞானமும, 'பரமார்த்த ஸத்யம்' எனும் ப்ரமத்தைப் போக்கடிக்கக்கூடும' எனலில, அது யுக்திக்குப் பொருந்தமாட்டாது. அந்த ஸ்வப்ந காலத்திலேயே 'இதுவும ஸ்வப்நம்' என்று பிறகு அறியப்படும பக்ஷத்தில' மற்றபடியும பயம் திரும்பி வருவதையும் நாம் பார்க்கிறோமன்றோ? ஆகையால, பாதிக்கும்

ந.ந—'ப்ராந்தி மூலமாக ஏற்படும ஜ்ஞானமும், சிலவிடங்களில நிவர்த்திக்கமாவதை நாம பார்த்திருக்கிறோமே' என்று தர்க்கிடாந்தத்தைக் கொண்டு ஒரு ஆக்ஷேபம இவ்விடத்தில செய்யப்படுகின்றது. ஒருவன் ஸ்வப்நத்தில ஒரு பயஹேதுவைக் காண்கிறான, அந்த ஸ்வப்நத்திற்குள்ளேயே 'தான கண்டது ஸ்வப்நம்' என்று அவனுக்கு ஜ்ஞானம் ஜனித்தால, அந்தப் பயம நிவர்த்தியாகி விடுவதை நாம அறிவோம். மூதல ஸ்வப்நத்திற்கு இரண்டாவது ஸ்வப்நம பாதகமாகி விடுகின்றது. இப்படி இரண்டாவது ஸ்வப்நம ஸ்வப்நமாக இருக்கையிலும, அதாவது ப்ராந்தி மூலமாக இருக்கையிலும், அதற்கு நிவர்த்தக்த தன்மை ஏற்படுவது போல, ச்ருதி ப்ராந்தி மூலமாக இருந்தாலும, அதற்கு பாபஞ்ச பேத நிவர்த்தகத்வம் உண்டாகக்கூடும் என பதுதான ஆக்ஷேபம. 'அதற்கு ஏற்படும நிவர்த்தகத்வம சரியான நிவர்த்தகத்வமன்று; ஏனென்றால, அதுவும் நிவர்த்யமாகி விடுமே' எனபது அதற்குச் சொல்லப்படும் ஸமாதானம. எப்படியென்றால, அதே ஸ்வப்நத்திற்குள, 'இது ஸ்வப்நம என்று அவனால் காணப்பட்ட இரண்டாவது ஸ்வப்நமும் ஸ்வப்நமே' என்று ஜ்ஞானம ஏற்படும பக்ஷத்தில, பூர்வம் நிவர்த்தகமாயிருந்த இரண்டாவது ஸ்வப்நம் இப்பொழுது நிவர்த்யமாயும, மூன்றாவது ஸ்வப்நம அதற்கு நிவர்த்தகமாயும ஆகிவிடுமன்றோ? ஆகையால, இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும நிவர்த்யம் நிவர்த்தகம (அதாவது—பாத்யம் பாதகம) இவை இரண்டுக்கும் ஒருவித வ்யவஸ்தையுமில்லை. 'ந கஶ்சி விரோஷ:'

விஶேஷः। ஸ்ரவணவெடாயாமிவ 'ஸொஉஹி வ்ரவ்ட:' உதி ஜ்ஞாதவ்ய வெத்யோக்தி।

யதி தொஉஉோக்தி 'ஸ்ரோதவ்ய மந்தவ்ய நித்யாநுவாதேந நித்யாநுவாதி ஶாஸ்த்ரம் ஸஹ ஆத்மதீயம் ப்ரஹ்மதி பொத்யதி; தஸ்ய ஸதோ ப்ரஹ்மணோ விஷய ஸ்ய வஸ்துதஸ்வாயாஉபாதாநாத் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபவத் ஸத்யோக்தி' உதி தத் யுக்தி। 'ஸர்வஜ்ஞவெ தஸ்ய' உதி வாக்யாத் தஸ்யாவி பாயித்வாத்। 'உதம் ஸ்ரோதவ்ய உபநிஷத்வாக்யாதி' உதி தொக 'ஸஹ ஆத்மதீயம் ப்ரஹ்ம' உதி வாக்ய உவி ஸ்ரோதவ்யோபநிஷதி கவெய தொக்தி। வஸ்துதஸ்வாயாஉபாதாநத்வ ஸஹ ஆத்மஸ்வரூபவாக்யாவிஷ்யத்வெதி விஶேஷः। ஸஹ ஆத்மஸ்வரூபவாதிநொ

ஸ்வபாவதிற்கும பாதிக்கப்படும ஸவப்நாதிறகும எவவித வாசியுமிலலை ப்ரகருதததிலும, சருதி வாகயஙகளைக் கேடகும காலததிலேயே 'அவை ஸவபநஙகள போல ப்ராநதி மூலஙகள' எனபது அறியபபட்டது எனறே சொலலபபடடிருகினறது.

யதி..... ....ஸர்வஜ்ஞவாதிந உதி—'ச்ருதியாகிற சாஸ்தரமான ப்ராநதியிலுல ஏறபட்டு அநதக காரணததால அது பொயயெனறு சொலலத தகுநத தாக இருநதபோதிலும், 'அது போதிககும பரஹ்மம நிரவிசேஷ வஸ்து' எனனும விஷயம உறுதியே எனறு சொலலககூடும, ஏனெனறால, அபபடி அது போதிககும விஷயம பிறகு ஒனறிலும பாதிக்கபபடவிலலை யனறோ? ஆகையால பரஹ்மம ஸத எனறும அது நிரவிசேஷமெனறும சருதி சொல்வது நம்பத தகுநததே' எனறு வாதிப்பதும அயுகதமேயாகும. 'ததவம சூநயமே' எனனும ஸாவ சூநயவாதிகளின வாகயம அதைப பாதிககினறதனறோ? 'அது ப்ராநதி மூலமான வாகயம' எனனில, 'பரஹ்மம ஸத, அது நிரவிசேஷம்' எனனும வாக்யமும ப்ராநதி மூலமென்று உனனலேயே சொலலபபட்டிருகினறது. பிறகு ஒனறிலும பாதிககபபடாமலிருப்பதானது ஸாவம சூநயம எனபதைச சொலலும வாகயதத்குகு மாதரம எனபதுதான் இரணடு வாக்யஙகளுககுமுளள வாசி. ஸாவம் சூநயம எனறு வாதிபபவாகளும ப்ரஹ்மதைத தவிரதத மறற வஸ்துவெலலாம பொயயெனறு வாதிப்பவாகளும, இரணடு வாதிகளும 'தஙகளுடைய வாதத்தை ஸ்தாபிதது கொடுககும ப்ரமாணம பரமாதமனறு,

---

ஸர்வஜ்ஞவெ தஸ்ய—'எலலாம் சூநயம' எனறு சொலவாரு பௌத்தாகள; 'ப்ரஹ்மத்தைத தவிரதத மற்றவை யெலலாம் பொய' எனறு சொலவாரு அத்வைதிகள். 'ப்ரஹ்மதைதை காட்டிலும வேறு படடதான சருதி பொய எனனும அம்சதில் இரணடு பெயாகளுககும விசேஷ மிலலை.

ஸ்ருஷ்டயதிரிக்தஸ்ரஷ்டரீச்வராகமவாதிநஸ்து ஸ்வபக்ஷஸாதநபரமாண வாத
ராத்ரந்யாதநஹ்ரஸ்வமதேந சுஷ்கதர்கேண வ்ருதாவாதிகாத வஸவ ப்ரதிவா
திநஃ ।

"ஸவ்ருஷா ஸந்த்வாயாதாம் வாதோமந்ஃ ப்ரவதந்ரதெ।
சுஷ்கதார்கிகதோவாயக்வா ஸ வாதெ ஸாமந்யவாதிநஃ ॥"

இதி ।

அது பொயயே' எனறு ஒததுககொணடிருககிறாகள. அபபடி தஙகளுடைய அபி
டதார்தநததை ஸாதிதது கொடுககும பரமாணம அபரமாதநமெனறு ஒததுககொளபவா
களாற் செயயபபடுமெ வாதம நிஷபரயோஜநமே எனறு பெரியோாகள அநுகரஹிததிருக்
கிறாகள. "பரமாணததைப பரமாதநதமென்று ஒததுககொளபவாகளே வாதததிற்கு
அதிகாரிகள, பரமாணததை அபரமாதநமெனறு சொலபவாகளுககு ஒரு பொழுதும
வாதததில அதிகாரமிலலை."

ஸ்வபக்ஷஸாதநபரமாணவாதாந்ரஹ்ரஸ்வமதேந—இரத
இரணடு பெயர்களும, தஙகள தஙகள கக்ஷியை ஸதாபிபபதறகு, சருதியையே ப்ரமாண
மாகக கோருகிறாகள, அநத சருதியை பரமாதநமனறுமெ சொலலுகிறாகள.
அபரமாதநமானதை பரமாணமாகக கொணடு தஙகள கக்ஷியை ஸதாபிகக ப்ரயதநப்படு
மவாகளுடைய வாதம நிஷ்டபரயோஜநமே.

சுஷ்கதர்கேண—பூர்வாசாரயாகள இவவிதம சொலலியிருககிறாகள.

ஸவ்ருஷா—இரதக காரிகையின ஆரம்பமாவது:— ஸந்த்வாயாதாம்—பரமாதநமாயுள்ள பரமாணததை உடையவாகளுககே, ஸவ்ருஷா வாதோமந்ஃ ப்ரவதந்ரதெ—எப்பொழுதும வாததில அதிகாரமுண்டு ஸாமந்யவாதிநஃ—'ஸாவம சூநயம' எனறு சொலபவருககோ வெனறால, ஸ்வபக்ஷ வாயக்வாக்—பரமாணம அபரமாதநமாகிறபடியால, ந வாதெஅயிகாரஃ—வாதததில அதிகாரமிலலை. அதாவது—அவாகளுடைய வாதம நிஷபரயோஜந மெனறு சொனன தாயிறறு இவவிடதில 'ஸாமந்யவாதிநஃ' எனறு ஸாவ சூநயவாதிகள ப்ரஸதா வீகபபட்டிருநத போதிலும, 'பரஹ்மததைத தவிரதத மறறவை யெலலாம பொய' எனறு சொலலும அதவைதிகளும க்ரஹிககப்படுகிறாகள, நயாயம இரணடு பெயருக்
கும துல்யமே.

சுவி அ ப்ரத்யக்ஷஶ்ருத்யுபப்ரம்ஹணாத் நியாக்யம் கென ப்ரஸாண் நாஸ்யுரிதி? ப்ரத்யக்ஷஸ்ய தொஷஸம்ஶயாநத்யாஸ்ரிஷ்டஸ்ய ஸ்ரிதொஷம் ஶாஸ்த்ரஸ்ய நத்யாஸ்ரிஷ்டஸ்ய ப்ரத்யக்ஷஸ்ய வாயகத்வ' ஆதி சென ' கென தொஷேண ஜாதம் ப்ரத்யக்ஷ் உபஜீவ்யவிஷயத்வ?' ஆதி வக்தவ்யத்வ ! 'ஸ்நாஸ்ரிஷ்டவாஸ்நாவ்யதொஷஜாதம் ப்ரத்யக்ஷம்' ஆதி சென, 'ஸ்ந! தஸ்ய-ஸ்ரெநரெவ தொஷேண ஜாதம் ஶாஸ்த்ரஸ்ய'

சுவி அ.....உவாஸ்யதே—தவிரவும், பாதயக்ஷமாக நமமால பார்க் கப்படும் பரபஞ்சமானது பொயயென்று சொலவதறகு ப்ரமாணம என்ன ? 'ப்ரதயக்ஷம் எனபது தோஷத்தால ஏறபடுகினறது. அதறகு , வேறுவிநமாக ஸ்ருதி சொல்லக கூடு மாகையால எவவித தோஷ ஸம்பந்நமில்லாததும வேறுவிதமாக ஸாதிக்கக கூடாததுமான சாஸ்தரமானது அந்த பாதயக்ஷத்தைப் பாதிக்கும' எனனில், 'அந்தத தோஷமாவது என்ன ? எந்தத தோஷத்தால ஆகாம்கிகப்பட்டதாய இந்த பாதயக்ஷம் இப்படி கணக்கற்ற பேதங்களைக காட்டுகினறது' எனபதறகு ஸமாதாநம சொலலவேண டும. 'அநாதிகாலமாக நமக்குக கிடைத்திருக்குய பேத வாஸனையே தோஷம், அந்தத தோ ஷத்தாலேயே ப்ரதயக்ஷம இம்மாதிரி தெனபடுகினறது' என்று சொலலும பக்ஷத்தில அந்த

வஶ்வாத்ம ஸாயாஶப்தஸ்ய— ஸவ-ஶப்தஸ்ய வாக்யஶெஷத்வ—

இவ்விடத்தில 'வஶ்வாத்ம' எனபதற்குப் 'பிரதி வரும' எனபது பொருள அன்று; 'பிரதித தோனறும' எனபதே அதன் கருத்து. ஒரு வஸ்துவை 'இது இனன' எனறு முன்னதாகத் தெரிந்துகொணடாலதான் 'அது இல்லை' எனறு பினனதாகச் சொலலக கூடும். ஆனால, வஸ்து ஜ்ஞாநம முந்தியது; 'அது இல்லை' என்னும ஜ்ஞாநம பிந்தியது இதை 'அபாவ ஜ்ஞாநத்தைக குறித்து ப்ரதியோகி ஜ்ஞாநம கார ணம' எனறு பெரியோர்கள வியவஹரிப்பார்கள. இதனால, இல்லையெனறு சொலலும் நிஷேத வாக்யமே ப்ரபலம எனறு சொன்னதாயிறறு. இந்த நயாய ப்ரகாரம 'ஒன றும இல்லை' எனனும் ஸாவ சூந்ய வாதம எல்லாவற்றையும் காடடிலும பிந்தியது (வஶ்வாத்மந்) அதாவது ப்ரபலம எனறு சொலலப்படுகினறது. இப்படி எலலாவற் றையும காடடிலும பிந்தியதாயும ப்ரபலமாயுமுளள ஸாவ சூந்ய வாதத்திற்கு, அதைக் காடடிலும பிந்தியதாகவும ப்ரபலமாகவும வேறொனறு மில்லையாதலால், அதறகு மற்றை ஒனறிலும பாந்ம ஸம்பவிக்கமாட்டாதனறோ? ஆகவே 'வஶ்வாத்ம ஸாயா ஶப்தம்' எனபதற்கு இதுதான அர்த்தம. இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில ஸ்ரீபாஷ்யகாரா, 'ஸவ-ஶப்தஸ்ய ஸ்ருத்யாதிரெகி நிஷேயாவம்ஸவாக் தத்வெந வஶ்வாத்ம ஸாயாஶப்தம்' என்று ஆரம்ப அதிகரணத்தில அநுக்ரஹித்திருகிறார.

சுவி அ—'அத்வைதிகள, ப்ரத்யக்ஷத்தைத் தாபலமாகவும சாஸ்தரத்தைப் பலீயஸ்ஸாகவும சொலலுகிறார்களே, அது ஏன்?' எனபதை விசாரித்து, 'அப்படி அவை களுக்குத் தெளர்பல்ய ப்ராபல்யங்கள இல்லை' என்பதை நிரூபிக்கிறார.

ஜகத்யகுதொஷஜ்ஞுகுவாகு வ்ருத்யக்ஷாஸாஸ்த்ரயொரபி ஸ்பர்யஸ்பாயகஸ்வாவ

ஸித்திः । க்ருகாஸவாயுவாதிஸ்வபூத தத்தாரப்ரபஞ்சஸ்ருஷ்டிஸ்வாதிஸ்வரூபஸ்வபாவாயாஸ்ரயாகுதாஸ்ய

ஸ்வாதிஸ்வரூபஸ்வபாவஸ்திதவதாயத்ருஷ்டாஸ்தி வ்ருத்யக்ஷம் ; ஸாஸ்த்ரஞ்ச

வ்ருத்யக்ஷாதயவஸிதெஜ்ஞதயே ஸவத்ராஜ்ஞாதத்வஸ்வாதயர்த்தயவிஸேஷண

விஸிஷ்டப்ரஹ்மஸ்வரூபவிவதத்வாவாஹாதயாரராயத வ்ருகார தத்ராபி.

வஸ்துவத்க தத்வஸாதருஷ்யவருவிஸேஷ தத்விஷ்காரண ஸமு ருதி ரூ ஸ

விஸேஷவிஷயதிகி ஸாஸ்த்ரவ்ருத்யக்ஷயொ ரத்ர விரொதயः । ஸாராதிரியதா

தோஷம் சாஸ்த்ரத்துக்கும் உண்டானதே? இப்படி ப்ரதயக்ஷம் சாஸ்தரம் இரண்டும் ஒரே தோஷத்தால கல்பிதங்களாக இருக்கிறபடியால், ஒன்றைப் பாதிக்கப்பட்ட தகுந்ததென்றும் (தாபலமென்றும்), மற்றொன்றைப் பாதிக்கத் தகுந்ததென்றும் (ப்ரபலமென்றும்) எப்படி ஸாம் சொல்லக்கூடும்? தவிரவும், ப்ரதயக்ஷத்திற்கு விஷயம் வேறு, சாஸ்த்ரத்துக்கு விஷயம் வேறு. ப்ரத்யக்ஷமானது, ஆகாசம் வாயு முதலிய ஐந்துவித பூதங்களையும், அந்தப் பூதங்களுடைய சேர்க்கையால உண்டானதாயும் சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலிய குணங்களுடன் கூடியதாயுமிருக்கும மநுஷ்யதனமை முதலிய அமைப்புகளுடன் காணப்படும் பதார்த்தங்களையுமே க்ரஹிக்கின்றது; சாஸ்தரமோவெனறால, ப்ரதயக்ஷம முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு எட்டாததாயும ஸாவாந்தராதமதவம் ஸதயதவம முதலிய கணக்கற்ற விசேஷணங்களை யுடையதாயுமிருக்கும ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபததையும், அந்த ப்ரஹ்மதனை உபாஸிப்பது முதலான ஆராதிக்கும் ப்ரகாரங்களையும், அந்த ப்ரஹ்மத்தின் அநுக்ரஹத தால் அடையக்கூடிய ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி முதலான பல விசேஷங்களையும், அந்த ப்ரஹ்மதனின ஆஜ்ஞையை அதிலங்கநம செய்வதால ஸம்பவிக்கும் கெடுதல்களையும் பற்றியே பேசுகின்றது. ஆகையால சாஸ்தரதிறகும் ப்ரதயக்ஷதிற்கும் விரோதம என்பதே ஸம்பவிக்கமாட்டாது. தவிரவும், சாஸ்தரத்திற்கு ப்ராபல்யம சொல்லும நீ, 'ப்ரதயக்ஷம் பரமாததம்' எனறு அவசியம் ஒத்துக கொள்ளவேண்டும. சாஸ்த்ரமானது ப்ரதயக்ஷத்தையே ஆதாரமாக உடைத்தா யிருக்கின்றதனறே? ஆரம்பம

ஸாகாஸவாயுவாதி—இவ்விதம ப்ரதயக்ஷ சாஸதரங்களுக்குப பரஸ்பரம பாத்ய பாதக பாவமிலலை எனபதை நிரூபித்துவிட்டு, அவை யிரணடுக்கும் விஷயங்கள வெவ வேறுனதால அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம விரோதமே இலலை என்று சொலலுகிறார. விரோதம் இருந்தாலனறே அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் பாத்ய பாதக பாவம் ஸித்திக்கும் எனபது குறிப்பு.

விஜ்ஞானாத்மைவ ஹ்யயதாத்மநெகமணவிபிஷ்வஸ்ய பாவஸ்ய பே

யஸ்ம வதா ப்ரதிஷேவாரோப்யஸ்வபாவஹ்யேவமஜ்ஞஸ்ய । ஜீவ

ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதவிதிவாதவெமவாஹதக-ஸ்ரவ்ஷ்ஸ்யஷ்டி ஜாத

தமிருநிராஸஹெதெத்யேவாரப்யதெ ।

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமத் வேங்கடநாதார்ய கவிதார்கிக கேஸரிணாம்

வேதாந்தாசார்யவர்யாணாம் நிர்மிதா ஸார ஸங்க்ரஹ:

முடிவு ஒன்று மிலலாமல ஆவிச்சிநமான பாட ஸமப்ரதாயம் முதலிய அநேக குணஙகள சாஸதாரதநிறகு உணடெனறு நீஙகளே ஒதநுக் கொளளவிலலையா? குதருஷடிகள சொல்லுட வேறு யுகதிகளுட இமமாதிரி தோஷ துஷடஙகளே அநேக வாக்ய பரமபரை களை அடகியுள்ள அநேக சாகைகளை யுடைதாயிருககும கணக்கற்ற ச்ருதிகளாகிற ப்ரபலமான பெருங் காற்றின முன இமமாதிரியான குதாக்க ஜாலஙக ளெல்லாம் இல வும் பஞ்சாகப் பறகின்றன வெனறு நாட இவ்வளவில் விரதராகிறோம்.

:0:

ஸ்ரீமதே.....வநிஹவாதி—இரணடாவது மததிலும், உபாதிப்ரஹ்ம மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்து ஒதநுககொளளபபடவிலலை யாதலால, உபாதியின ஸம்ஸர்கமும் ப்ரஹ்மதநிற்கு ஏறபடுகிற தென்று சொல்ல வேணடும்; அப்பொ

ஸ்ரீமதே வதிஷ்யே — இரணடாவதாகிற பாஸகர மததில. "வாரம் ஸ்ருஷ்டெரவாஜ்ஞாத்" இதயாதியான ச்லோகத்தில், முதலில அதவைதிகளின மததையும, பிறகு பாஸ்கர மதத்தையும் பற்றி ப்ரஸதாவித்திருகிறபடியால், இது வரையில அத வைத மதத்தைக கண்டித்துவிட்டு, இப்பொழுது பாஸகர மததை இரண்டாவது பக்ஷ மென்று வயவஹரித்து அதைக கணடிகக உபகரமிக்கிறார.

உவாயி ஸ்ரஹ்ம—உபாதியுடன ஸமபநதம் பெறறிருக்கும பரஹ்மம. ப்ரஹ்ம மமே, தேஹம் முதலிய உபாதிகளுடன் ஸம்பநதம் பெற்று ஜீவன முதலிய ரூபததை அடைகின்றது எனபது பாஸகர மதஸதர்களுடைய கொளகை. அதவைதிகள மதத திற்போல 'பொய்' எனனும கொளகையால ஏற்படும் அநுபபததிகள பாஸகர மததில் ஏறபடாவிடினும், 'ஜீவனுககும பரஹ்மதநிறகும ஸவரூப ஸைரூப்ய' எனறு சொலவதால ஸாங்கிய தோஷஙகள இருகதின்றன எனறு நிரூபிக்கிறார.

ஸ்ரூயணைவ ஹ ஏவ ய—ஃ । ததஸ்ஸாவஹ ததவாவகாஶோ நிஶ்ரூயதே ஸவ—தயஃ ஸவ—ஶ விஹாயஸை । யயா வடாகாஶாஶ்ரயஃ வரிஶ்ரிஹ்ரதயா

முது உபாதிஸம்பத்தங்களான ஸகல தோஷஙகளும ப்ரஹ்மததிற்கும ஏற்படும். அப்படி ஏற்பட்டால், 'ப்ரஹ்மம் எவவித தோஷமுமற்றது, அது அபஹத பாபம' என்று சொலலும் ச்ருதிகளெலலாம் பாதிதஙகளாகிவிடும். 'அப்படி பாத பரஸஙகம வரமல்டாது. எபபடியானல் கடததில இருககும் ஆகாசம முதலியவைகள, ஆகாரத்தில அள

ஶவாயிகாஃ ஸவெ—ஶ ஶொஷாஃ—உபாதியால் ஏறபடும் தோஷஙகளெல்லாம்.

யயா வடாகாஶாஶ்ரயஃ—பாஸ்கர மதஸதாகள, ஆகாசமாகிறத்ருஷ்டாஙதத்தை அவலம்பித்துத தமது கொள்கையைப பினவருமாறு விரூபிகிறாகள. ஆகாசம் எனனும் பதார்த்தம் ஒன்றே, அது ஸரவ வயாபி. அப்படி இருககையிலும, அது, ஒரு குடம முதலியவைகள இருககுமிடங்களில அநதக் குடம முதலியவைகளின் அளவுடனும் ஆகாரத்துடனும கூடினதாகவே தெனபடுதின்றது, ஒனறைக் குடதத்தின் ஆகாசமென்றும, மற்றொனறைக .கலசதத்தின ஆகாசமெனறும, இமமாதிரி பரஸ்பர பிரஙகளாகவும் மஹாகாசத்தினின்று வேறுபடடவைகளாகவுமே நாம அவைகளை வயவஹரிகின்றோம. இவைகளில் நாம் பாக்கும ஆகாரச் சிறுமை பெருமை முதலிய குணதோஷஙகள மஹாகாசத்தில் எவவித ஸம்பநதப் படாதவைகளாகவே இருக்கின்றன. இநத மஹாகாசம் போலவே ப்ரஹ்மமும். எபபடியானல் இநத ஆகாசம், குடததின் ஸம்பநதத்தைப் பெறுமிடதில் குடத்தின ஆகாசமாகவும் கலசதின் ஸம்பந்தத்தைப் பெறுமிடதில கலசதின் ஆகாசமாகவும் மாறுகையிலும் அநதக் குட கலசங்களுடைய குண தோஷஙகளால ஸம்பநதப்படாமல இருக்கினறதோ, அமமாதிரியே ப்ரஹ்மமும், தேஹம் முதலிய உபாதிகளின ஸம்பநதததைப் பெறுமபொழுது—ஜீவன்களாக மாறின போதிலும் அந்த ஜீவன்களுடைய குண தோஷஙகளால ஸமபநதப்படாதுமே—நிற்கின்றது. இதுதான் அவாகள சொலலும் தருஷ்டாநதம. இநத - தருஷ்டாநதத்தில் அவாகளாற் சொல்லப்படும் விஷயமே இலலை என்பது இதற்குச் சொலலப்படும ஸமாதானம. ஆகாசம் என்னும் வஸது அவயவஙகளுடன் கூடியதாகவும் பாகம் பாகமாகப் பிரிககக் கூடியதாகவும் இருக்கும பக்ஷத்தில், பாஸகரா சொல்வதுபோல குடததுடன் ஸமபந்தம் பெற்றிருககும பாகம குடததின குணதோஷங்களால் துஷ்டமாகளாகின்றது என்றும, மஹாகாசம் அபபடி துஷடமாகாமலே இருககின்றது என்றும் ஒரு வயவஸ்தை சொலலக்கூடும. அபபடி பாதம பாகமாக ஆகாசம் பிரிக்கக்கூடாது தாதலால், எவவிடத்திலாவது தோஷ பாகம் ஏறபடடபோதிலும் அநத தோஷம - எவ்வித - மேவஸ்துவை

ஸஹாகாஶாதெயுக்தேந வாக்யேந ஏகஸ்ய ஏவ ஸ்வபாவதா, தத்ரஸ்தா மூர்ணா வா தொஷா வா ஸ்வதஸ்தேந ஸஹாகாஶஸ்ய ந ஸம்பத்யேரன், ஸவஸ்-வாயி க்ருதாநாஹவ்யவஸ்தித ஜீவமதா தொஷா ஸ்வ-வஹிதே வரே ப்ரஹ்மணி ந ஸம்பத்யேரன்' இதி தெளெதத-வவஶ்யதே। நிராவயவஸ்யா காஶஸ்யாபவதெஹ்யஸ்ய வடாதிஹிம்ஸாஸம்ஹவாதெதெவாகாஶஸ்ய வடாதயः ஸம்யோகா இதி ப்ரஹ்மணொऽவ்யதெஹ்யக்வா ஏவெஹவொவாயி

வக குடபட்டவைகளாக இருந்துகொண்டு, மஹாகாசத்தைக காட்டிலும் விலக்ஷணங்களாகவும் பரஸ்பரம வேறு 'ட்டவைகளாகவம காணப்படுகினறனவோ, அவைகளில் தென்படும் குணங்களாவது தோஷங்களாவது எவவித அளவுகும் உட்படாமல் இருகும மஹாகாசதில ஸம்பந்திக்கவுமல்லையோ, அம்மாதிரியே உபாதியால் ஏறபடும் பரஸ்பர பேதமடியாக வரும் குணதோஷ'வயவஸனதயுடன் கூடிககொண்டிருக்கும் ஜீவனகளுடைய தோஷங்கள் ப்ரப்ரஹ்மத்தினிடதில் ஸம்பந்திகமாட்டா' என்னில், இது உபபந்மாக மாட்டாது, ஆகாசமானது அவயவமற்றது. ஆகையால் சேதிக்கத்தகாதது; கடம மூதலியவைகள் அதைச் சேதிகமாட்டா வாதலால், அவைகள அந்த ஆகாசதுடன் ஸம்பந்தப்பட்டே இருக்கின்றன. அதுபோல, ப்ரஹ்மமும் சேதிகத தகாதாதலால், உபாதிகள் ப்ரஹமததுடன் ஸம்பந்தப்பட்டே இருக்கின்றன வென்று

யுமினறிக்கே ஆகாசம் முழுவதிலும் பரவுகினறது என்றே சொல்ல வேணடுமன்றே? ஆகையால், மஹாகாசம் ஒருபொழுதும் தோஷ துஷ்டமாகிறதில்லை என்று சொல்வது உபபந்ந மாகமாட்டாது. அதத மாதிரியே உபாதிப்ரஹ்மத்திற்குத் தோஷ ஸ்பாசம் ஏறபடுகையில் உபாதி ஸமபந்தம் பெறுத பரப்ரஹ்மமும் தோஷ துஷ்டமாகினறது எனறே சொல்லவேணடும்.

உவாயிகுத தெஹவ்யவஸ்தித ஜீவமதா தொஷாः—உபாதி ஸம்பந்ததால் ஏற்படுமது ஜீவன்களுள் தென்படும் பாஸ்பர பேதம். அதத்ப் பேததால் ஜீவன்களுக்குக குண தோஷங்கள் வபவஸ்திதங்களாக இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட ஜீவன்களிடத்தில் இருக்கும் தோஷங்கள் என்பது இநதப் பதத்தின் அர்தம்.

ஸ்வ-வஹிதே வரே ப்ரஹ்மணி—உபாதி ஸம்பந்தம பெறுத பரப்ரஹ்ம பதத்தினிடதில்.

ஸம்பூர்ணம் ஸ்யாத் । ‘வடஸம்ய—தாகாசவ்ருதெஸ்மாத்ஸ்வ ர்தாகாச
வ்ருதெஸாவ்ருத்ஸ்யாத்’ இதி ந்யாயேந, சூகாசஸ்யைகஸ்யைவ வ்ருதெஸ

சொல்லவேண்டும். ‘கடாதிலுள்ள ஆகாச ப்ரதேசம் மற்ற ஆகாச ப்ரதேசங்
களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே’ எனனில், அதிலும் எவ்வித நியமமும்
இல்லை. ஆகாசம எனபது ஒரே வஸ்து, அதறகு பரதேச பேதத்தால
குடம முதலியவைகளுடன சோகஸை ஏர்கினறது ஆகையால, ஒரு குடம், ஒரு இடம
விட்டு மற்றோரிடத்திறகு ஈகருஷையில அந்த பரதேசத்திறகு எவ்வித வயவஸ
ஸையும இல்லை. அம்மாதிரியே பரஹ்மத்தின் விஷயத்திலும பரதேச பேதத்திற்கு
அவயவஸ்தை ஸம்பவிக்கிறபடியால் ப்ரஹ்மத்திறகு உபாதியின ஸம்ஸர்க்கம் நிச்ச
யம ப்ரஸங்கிக்கும. தவிரவும், உபாதி ஒரிடமவிட்டு மறரோரிடம போகையில, உபாதி

வ்யவஸ்தை ஸம்பவிக்கக்கூடும். அபடி நியமம் இல்லை. ஒரு ப்ரதேசத்திலிருந்து
வேறொரு பரதேசத்திற்கு ஒரு குடம கொண்டுபோகப்படும பொழுது, அந்தக் குடத்
துடன ஸம்பந்தபபட்ட ப்ரதேசமும மாறுகின்றது, அந்தக் காரணத்தாலேயே குடத்தின
ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும தோஷம ஒரு வயவஸ்தை இல்லாமல ஆகாசம முழுவதற்குமே
ஏற்படுகின்றதென்று [சொல்லவேண்டும். தவிரவும, ஆகாசம எனபது ஒரே வஸ்து;
அதேக வயக்திக்கு அடங்கியுள்ளது மன்று. ஆகையால, ‘இதற்கு மாத்ரம் தோஷ
ஸ்பர்சம உண்டு, மற்றொன்றுக்கு இல்லை’ என்று சொல்வதும ஸாத்யமில்லை.

ஸ்வதந்த்ர வஸ்துஸ்வரூபமாகவும் ஸ்வதந்த்ர அ ஸ்வரூபஸ்வபாவ நியத ஜீவ, தத்ஸ்வரூபஸ்வபாவ ஸ்வரூபஸ்வபாவ நியத ஈச உவாயஸ்வ ஸமாராதந-வாயள மதுக்தி ஸம்ய-க்த வியுக்த ஸ்வரூபஸ்வபாவ, ஸ்வரூபஸ்வபாவ ஸ்வஸ்வமாத்ர, சேஷிணை சேஷிணை பஸ்யதோசேஷிள அ ஸ்யாதாதிகி ஸர்வ: வர்திஷ்யதே !

'நிரவயவஸ்யைவாகாஸஸ்ய ஸ்ரோத்ரம்ருயகுவரவி ஜ்ம்ருய

யுடன் சோதிருந்த ப்ரஹ்ம ப்ரதேச மொன்று, பிரிந்திருக்கும்படியான ப்ரஹ்ம ப்ரதேசம மற்றொனறு. ஆக இரணடு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசஙகளுக்கும பரஸ்பர பேதம் ஏற்படுகிற படியால் ஒரு கூணைதில ப்ரஹமததிறகுப் பநதமும் மற்றொரு கூணைதில அதற்கு மோகூமும் ஸம்பவிகின்றன எனறு சொல்லவேணடிவரும். அப்படிச சொலவதை அபிஜ்ஞர்கள் பரிஹரிபபாகளன்றே ?

நிரவயவஸ்ய.....ர ஸ்வரூபஸ்யைவ— எப்படியாலை நிரவயவமா யும் அநத காரணைதால பிரந பிரந பாகஙகளாகப் பிரிகைக்கூடாமலு மிருகும் ஆகா

தஸ்ய ஸ்வரூபஸ்யைவ —அமமாதிரியே பரஹ்மதின் விஷயதிலும். ப்ரஹ்மம என்பது ஒன்றே, தேஹம முதலிய உபாதிகள் ஒரே இடதில இருக்கின்றன எனனும் நியமமும் இலலை ஆகையால, உபாதிஸம்ஸாகைதிற்கு வியவஸதை சொலவது ஸாத்ய மிலலை. பரப்ரஹ்மதிற்கே உபாதி ஸம்ஸாகைம சொல்லப்பட வேணடும்.

"ஸ்வரூபஸ்வபாவவிரோதாயி ஸ்வ ஸ்வ மாத்ர" எனனும ஹேதுவுக்கு "ஸ்வரூபஸ்வபாவஸ்வஸ்வமாத்ர:" எனபது ஸாத்யம், "உவாயள மதுக்தி ஸம்ய-க்த வியுக்த ஸ்வபாவ தொம ஹேதவ:" என்னும ஹேதுவுக்கு "சேஷிணை சேஷிணை பஸ்யதோசேஷிள ஸ்யாதாதி" எனபது ஸாத்யம. அதாவது—ஒரு பொழுது ஒரு பரஹம ப்ரதேசத்திற்கு உபாதி ஸம்பநதம ஏற்படடால, அப்பொழுதுஅது ஜீவனுக மாறி அதறகுப் பநதம் ஸம்பவிக்கினறது, அடுதத கூணைதில் அநத உபாதி சலிதது மற்றொரு ப்ரஹம பரதேசதில அது ஸமபநதபபட்டால், பூரவ பநதம் ஏற்பட்ட ப்ரஹ்ம ப்ரதேசதிற்கு மோகூமும பூரவ பநதமற்றிருந்த மறறொரு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு பநதமும் ப்ரஸக்திகைகு மனறே ? இதை அபிஜ்ஞாகள ஏததிக் கொள்வார்களா ?

நிரவயவஸ்ய வாகாஸஸ்ய ஸ்ரோத்ரம் ஜ்ருயவரவி—மறுபடியும் வேறொரு திருஷ்டாநததை அவலம்பிதது பாஸ்கர மதஸ்தாகள் இநத தோஷமபந

வ்யவஸ்தாவஸ்ரு ஸ்ரூணயதி வ்யவஸ்தாவஸ்துதே' இதி ஸ்மரணாத் வாயு-
விஸேஷஸம்ஸ்ரு தகரண-ஸ்ரு தெஸஸம்யோகஸ்தைவ ஸ்ரூகாரப ஸ்ரு தெ ஸ்ரு
வஸ்ரு ஸ்ரொதெஸ்ரு ரியகவாஸ்ரு தவ்ய அ ஸ்ரு தெஸாஸ்ரா - ஸ்ரொதி

சமே காதாகிற இந்தரியமாக இருக்கையிலும, 'இது காதாகிற இந்தரியம் இது, அந்த இந்தரியமன்று' என்று ஒரு வ்யவஸ்தை ஏற்படுகின்றதோ, அப்மாத்ரியே ப்ரஹ்மத்தினி டத்திலும வ்யவஸ்தை உபபந்நமாகக்கூடும்' என்னில், அப்படி உபபத்தி ஸ்ம்பவிக்க மாட் டாது என்று நாம சொல்லவோம. கேவலம ஆகாசமே காது இந்த்ரியமன்று , ஒருவித

தத்திற்கு ஒரு வ்யவஸ்தையைச் செ லலுகிறாகள குடத்தின் ஆகாசம் என்னும் தருஷ் டாந்தம இருக்கட்டும. ச்ரோத்ரேந்தரியம எனபது ஆகாசமே. அந்த ஆகாசம தேஹத் தில மற்றைப் பாகங்களில ஸம்பந்தப்பட்டபோதிலும, ஒருவித உபாதி ஸம்பந் தத்தால் ச்ரோத்ரத்திற்கு மாத்ரம் ஒருவித இந்தரிய வ்யவஸ்தை ஏற்பட வில்லையா? அதுபோல ஜீவத்தன்மை ஏன் வ்யவஸ்தித்தமாக இருக்கக்கூடாது? எனபது தான் அவாகளுடைய கக்ஷி இதறகு ஸமாதானம் இந்தரிய வ்யவஸ்தை ஏற்பட்ட போதிலும், உபாதி ஸம்பந்திகும் ப்ரதேசத்திறகு எவ்வித வ்யவஸ்தையும இல்லை என பதுதான். ஒரு ப்ரதேசத்தில் உபாதி ஸம்பந்தத்தால, அந்த ஸம்பந்தம் அவ்யவஸ்தித மாக ப்ரதேசாந்தராங்களுக்கும ஏற்படுகின்றது என்பது அனறோ நம்து ஆக்ஷேபம்? அந்த ஆக்ஷேபம நிவ்ருத்தமாகாமலே நிற்கின்றது. சருஷ்டாந்தத்தில், ஆகாசம எல்லாருடைய சரீரங்களிலும் எவ்வித நியமமுமின்றிக்கே ஸர்வ ப்ரதேசங்களிலும் ஸம்பந்திக்கின்றது என்பதை ஒத்துக் கொண்டதாலே? உபாதி ஸம்யோகிகும் ப்ரதேசத்தின அநியமம் ஒத்துக்கொண்டதாகிறது. அது போல ஒரு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திறகு உபாதி ஸம்பந்தம வருமபொழுது ப்ர ப்ரஹ்மம முழுவதும உபாதியால் ஸம்பந்தப்பட்டதாகின்றது என பதை ஒத்துகொண்டால, அப்பொழுது, உபாதியுடன் ஸம்பந்திகும் ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத் திறகு அநியமம ஏறபடும,ப்ரஹ்மத்திறகுத்தோஷமறறிருக்கும தன்மையைச் சொல்லும சருதி வாகயங்களும பாதிதங்களாகி விடுமன்றோ? தருஷ்டாந்தத்தில் இந்தரிய வ்யவஸ்தை ஏற்படுகின்றது எனபதை நாம ஒத்துகொள்ளுகிறோம. அதுவும ஸகல ஆகாசத்திற குமம இல்லை, நாம ஒரு ப்ரயத்நம் செயது, அதனால் ஒருவிதமான காறறு உண்டாகி, அந்தக காற்றின ஸம்யோகத்தால காதுகுள இருக்கும ஒரு பாகத்திற்கு ஒருவித ஸம்ஸ்காரம் ஏற்பட்டு, அப்படி ஸம்ஸ்க்ருதமான அந்தக காதின பாகத்துடன் ஆகாசம ஸம்பந்தப்பட்டால, அந்த ஆகாசத்திறகு மாத்ரம் இந்த்ரிய வ்யவஸ்தை ஏறபடும. இது; உபாதி ஸம்போக ப்ரதேசத்தின் வ்யவஸ்தையை அபேக்ஷிக்கவில்லை யாதலால் இது அகார்யகரம்.

யதொஷி ஜ்ஞாயவ்யவஷ்டோவவ்யதே ; சூகாஶவாக்ய தஸ்ய ஸவெஷாம் ஶரீரைஷு ஸ்வாத்ம சாதியதைவ ஸவ்வதொ ஸ்ம்யொக ஜ்ஞாநாய ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிபி ரவாயிஸ்ம்யொக வ்யதொஶாநாயை ஸைவ ! சூகாஶவாக்ய ஷ்வரூபமெவெணைவ ஸ்ரொதெந்த்ரிய ஜ்ஞாயவ்யவஷ்டோ உசூ ; வாரூபாயுதஷ்டூ சூகாஶொ ந ஸ்ரொதெந்த்ரியம், வைகாரிகாஜ்ஞம்

மான காற்றிலுல ஸமஸ்காரதத்தை அடையும் காது ப்ரதேசத்துடன் கூடிக்கொண்டிருக்கும ஆகாசமே அந்த இந்தரியம. அந்த ப்ரதேசத்திற்கும மற்றை ப்ரதேசங்களுக்கும எவவித பேத வபவஸ்தை இாமலிருந்தபோதிலும இந்தரிய வயவஸ்தை உபபந்நமாகும. கேவல ஆகாசத்திறகோவெனறால், அது, எல்லாருடைய சரீரங்களும் ஓரிடம விட்டு மற்றோரிடத்திற்குப் போகுமபொழுது, எவவித நியமமுமினறிகே ஸகலமான ப்ரதேசத்துடன ஸம்பந்தத்தைப் பெறுகின்றது. அமமாதிரியே, பரஹ்மதத்தின விஷயத்தில் ப்ரதேச பேதத்தின் அநியமம இருகிறபடியால், உபாதியின் ஸம்யோகம அந்த ப்ரஹமத்திற்கு நிசயம் ஸம்பவிக்க வேண்டும். தவிரவும், ஐந்து வித பூதங்களுள ஒன்றாகிய ஆகாசத்தையே காது எனனும் இந்தரியமாக நீஙகள சொல்லுகிறீகள. அது சாஸ்தர விருத்தம. நீங்கள சொல்வதை ஒத்துகொண்டே நாமும இதுவரையில ஸமாதானம் சொன்னோம. இப்பொழுது அதன் உணமையைச சொல்லுகிறோம ஆகாசம் சரோத்ரேந்தரியமாக

சூகாஶவாக்ய ஷ்வரூபமெவெணைவ ஸ்ரொதெந்த்ரிய உஜ்ஞாவ்யமஜ்ஞாவீம் த்ரியவ்யவஷ்டோ ஆகாஶ—இந்தரியம எனபது கேவல ஆகாசம அனறு. அப்படி அதை ஆகாசமெனறு ஒத்துகொண்டே இப்பொழுது நாம ஸமாதானம சொனனோம. உணமையை விசாரித்தால இந்தரியம ஆகாசமனறு எனபது விளங்கும. அப்பொழுது பாஸ்கராகளால சொலலப்படும தருஷ்டாந்தம ஸாவந்தா அநுபபந்தமாகி விடும.

வெவெஹாரிகாஜ்ஞம்காராதெகாஜ்ஞொம் த்ரியாணி—வைதிக பரக்ரியை பினவருமாறு நிறகும. பரக்ருதி மஹத முதலான தத்வங்களுள அஹங்காரம் எனனும் பெயருடைய தத்வம ஒன்று. அது, ஸாத்விகம ராஜஸம தாமஸம எனறு மூனறு வகைப்படும். ஸாத்விகாஹங்காரத்தை வைகாரிகமெனறும், ராஜஸத்தைத தைஜஸமெனறும, தாமஸத்தைப பூதாதியெனறும் சொல்வாகள. ப்ருதிவீ அப்பு தேஜஸ வாயு ஆகாசம எனனும ஐந்து வகைபட்ட பூதங்களும தாமஸாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகினறன; ஜ்ஞாநேந்தரியங்கள ஐந்து, காமேந்தரியங்கள் ஐந்து, மநஸ ஒனறு, ஆக பதினொரு இந்தரியங்களும் ஸாத்விகாஹங்காரத்திலிருந்து உணடாகின்றன. இது வைதிகாகளுடைய மதம் இது இப்படி இருந்தால, ச்ரோத்ரேந்தரியத்தை ஆகாசமென்று எவ்விதம் சொல்லக் கூடும ?

காரணதெகாரணமம் த்ரயாணி ஜாயந்த இதி ஹி வைதிகாஃ। யதொக்தம் ஹாரீதவாராஹயொஃ,

"தைஜஸானீம் த்ரயாணாமஹ்ன ஏவ வைகாரிகா ஃபா।
வைகாரிகம் ஃபாத்ரி ஏவ தைஜஸானீம் ஸுதாஃ॥"

இதி। ஸாயணாஃ—"வைகாரிகவைஜஸானாம் ஹாரீதாதிநிதி த்ரிவிதொ ஹாங்காராஃ। ஸ அ க்ரமாத்ஸாத்விகொ ராஜஸஸ்தாமஸஸ்ச। தத்ர தாத்விகாதஹங்காராதீந்த்ரியாணி ஹாரீதாதி ஜாயந்த இதி ஸ்ம்ருத்யந்தரே, தைஜஸாத்ராஜஸாதஹங்காராத் தெகாரணமம் த்ரயாணி ஜாயந்த இதி வாராஹதந்த்ரே, ஸாத்விகாஹங்காராத்வைகாரிகாணீம் த்ரயாணி ஜாயந்த இதி ஸ்ம்ருதம் ஸம்அயதெ॥" தெவா வைகாரிகாஃ ஸ்ம்ருதாஃ" இதி।

மாடடாது. வேதம அறிநதவாகள, பதிநெரு இநதரியங்களும வைகாரிகமாகிற அஹங காரததிலிருநது உணடாகினறனவென்று சொலலுகிறார்கள. பகவாந பராசரா பினவருமாறு சொலலியிருககிறார —

"இநதரியங்களுத தைஜஸங்களென்று சிலா சொலவாகள. ஆனால நாம், அவைகளை வைகாரிகங்களென்றே சொல்வோம".

இதன ஆத்தம் என்னவெனறால—'வைகாரிகமென்றும தைஜஸமென்றும பூதாதி எனறும அஹங்கார ததவம மூனறு வகைப்படும் அவைகளுள வைகாரிகமென பது ஸாதவிக அஹங்காரம, தைஜஸமென்பது ராஜஸம, பூதாதி எனபது தாமஸம. இவைகளுள மூனறுவதாகிற தாமஸ பூதாதியிலிருநது ஆகாசம முதலிய ஐநது பூதங்கள உணடாகினறன வென்று முதலில ஸருக்ஷ்டி க்ரமததைச சொலலிவிட்டு, பிறகு, ராஜஸ தைஜஸததிலிருநது பதிநெரு இநதரியங்கள உண்டாகின்றன வென்று சிலா சொலவ தாகச சிலருடைய மதததைச சொலலி, அதறகுப் பிறகு "தெவா வைகாரிகாஃ

தைஜஸானீம் த்ரயாணாமஹ்ன ஃ—இநதரியங்களெலலாம தைஜஸங்களென்று சொலலுகிறாகள. இது பராசர மஹரிஷியின வாகயம. இநதரியங்கள தைஜஸங்க ளானால், அவை ராஜஸாஹங்காரததிலிருநது உணடாகிறவையாக இருக்க வேணடும. அது தமது மதம அன்று எனபதை "ஸ்ம்ருதாஃ" (சொலலுகிறாகள்) என்பதால ஸூசிபபிததா.

"தெவா வைகாரிகாஃ ஸ்ம்ருதாஃ—இநதரியங்களெலலாம வைகாரிகங்க ளென்று ஸமரிகபபடடிருகினறன இதலால, இப்படிச சொலவதுதான தமது மதம் எனபது ஸூசிதமாகினறது.

ஸ்வாஃ—ஸ்வ்ரியாணி । வாயவ்ய்ரியாணாமஹங்காரி காரணாம் ஸ்ம்
தைஸ்தாவத்யாயகம் ஸ்ரோத்ராதி உத்பத்தெ । தளாதிகமெவீம் ரியாணா
மாகாஸாதி ஸ்ம்த விகாரஸ்வாதெவாகாஸாதி ஸ்ம்தவர்ணாஃ விஸெஷாஃ

ஸ்ருதாஃ' எனபதால ஸாதவிக வைகாரிகங்களிலிருந்தே இந்தரியங்கள உண்டாகின்றன வென்று தமது மததைப பராசரா ஸூசிப்பிகிறார. "தெவாஃ" எனபதறகு "இந்தரியங்கள" எனபது பொருள. இபபடி வைகாரிகங்களாயுளள இந்தரியங்களுககு ஆகாசம முதலிய பூதங்களால போஷணம கிடைக்கின்றது எனறு மகா பாரதத்திற சொலலப்பட டிருகின்றது 'இந்தரியங்கள பூதங்களுடைய பரிணாமங்கள' எனறு சொலலும பக்ஷத்தில, அபபொழுதும நாம சொலலும அவயவஸ்ரைதை டாஸங்கிக்கின்றது. ஆகாசம் முதலிய பூதங்களின பரிணாமங்களெலலாம, ஆகாசம முதலிய பூதங்களின விகாரங்கள எனலும காரணத்தாலேயே, சரீரமபோல, ஒரு வயவஸ்ரைதயுடன கூடினவைகளாக இருந்து

"தெவாஃ—ஸ்வ்ரியாணி"—"தெவாஃ" எனனும பதத்திற்கு "இந்தரியங்கள" எனபது பொருள. இந்தரியங்களை "தெவாஃ" எனறு சொலவது வேத ப்ரயோகத்தை ஒத்தது. "ந அக்ஷ்ணோஷா மருத்யெ நாவி வாதா நாஸெந்ய ஸ்ருஷ்டெவெஃ" எனபது வேத பரயோகம.

வாயவ்ய—முதலில, 'ஐந்து வித பூதங்களே இந்தரியங்கள' எனறு பாஸ்கராசாரியர் சொல்வதை ஒத்துகொணடு கண்டனம செயயப்பட்டது. பிறகு 'பூதங்கள இந்தரியங்கள அலல' எனபது திருபிகப்பட்டது. இபபொழுது 'பூதங்களின விகாரங்களே இந்தரியங்கள' எனனும மதம கண்டிக்கபபடுகிறது.

ஸ்ம்தைஸ்தாவத்யாயகம—பூதங்களால போஷணம. அதாவது, 'இந்தரியங்கள பூதங்கள அலல, ஆனால இந்த ஐந்து பூதங்களால் அவைகளுக்கு ஒருவித போஷணம ஏற்படுகின்றது' எனறு சொனனதாயிற்று. இதை இவவிடத்திற சொலவானேன எனறால, சில கரந்தங்களில இந்தரியங்களைப் பௌதிகங்களெனறு கரந்த கர்த்தாகள் சொலலியிருக்கிறார்கள; அப்படிச் சொலலியிருக்கு மிடங்களெல்லாவற்றிலும 'இந்தரியங்கள பூதங்களால போஷணம செயயபபடுகின்றன' எனறு மாதரம் நாம அர்த்தம கொளள வேண்டுமே தவிர, 'இந்தரியங்கள பூதங்களின பரிணாமங்கள' எனறு நாம அர்த்தம கொளளகூடாது எனபதை விளக்கும பொருட்டே.

ஸ்ராதிகமெவீம ரியாணாம—இந்த்ரியங்களைப பூதங்களின் பரிணாமங்களெனறு சொல்வது ஸாத்யமன்று, ஆகையால கீழச் சொலலப்பட்ட அநியமம நிற்கின

ஸரீர வத்யஷ்டி தா வை வ ஈச்வரோ ஜிம் ஜ்ரயாணி ஹவஜீ தி ப்ரஹ்மண்ய
ஷ்டெஷ்டெ ஜிரவயவெ நிவிஷ்டகாதெ சுதியதெநாநஞ்ஹெயொவாயி ஹம்
ஹமஷ்டெஷ்டொஷொ உஷ்ணரிஹர வைவெதி ஸ்ரஜ்யாநாநாதெவாயா வக்ஷ்ம்
உதி ஸாஷ்ரவிஷ்டொ ந ஸஹோஷ்ரவ்யதெ ।

கொணடு, ஜநதுகளுக்கு இநதரியங்களாக ஆகினறன. பரஹ்மமோ அவயவமற
றது, விகாரமறறது, இநதக காரணங்களால சேதிகக்ததகாதது ஆகையால ஜீவனை
பரஹ்மத்தின் பரிணாமமெனறு சொலவது ஸாத்யமிலலை. ஆகையால, 'இது உபாதி
யுடன ஸம்பநதம பெறற ப்ரஹ்மம, இது அபபடி ஸம்பநதப்படாதது' எனறு ஒரு வய
வஸ்தை அநுபவமேமே. வயவஸ்தை அநுபவமாகிறபடியால உபாதியின் சேர்க்கை
யால ஜீவனுக்கு ஸம்பவிக்கும கணக்கறற தோஷங்களெலலாம பரஹ்மத்திறகும பரஸங
கிக்கும. அநத பரஸங்கம பரிஹரிக்கக்கூடாததே. ஆகையால இநதப் பக்ஷ்தத்தை அவலம
பிதத்திருப்பவாகள கேவலம உபதேசமாத்ரத்தால த்ருப்தியடைகிறவாகளென்றே சொலல
வேணடும அபபடி த்ருப்தியடைகிறவாகளைச சாஸ்த்ரம அறிந்தவாகள பரிஹஸிக்க
மாட்டாரகள.

றதே தவிர விலகவிலலை. உபாதியின சோகத்தையால பரபரஹ்மத்திறகு எவ்வித தோஷ
மும ஸம்பவிக்கமாட்டாது எனபது பாஸ்கராசாரியாரின் க்ஷ்தி, அதற்கு--அவாகள சொல
லும் ஹேது, 'உபாதியுடன சேரும ப்ரஹ்மம வயவஸ்தி தமாக இருக்கின்றதாகையால
அதனுடன் சேராமலிருகக்கும சுத்த பரஹ்மம சுத்தமே' எனபதுதான். 'அப்படி வய
வஸ்தை இருந்தால நீங்கள சொல்வது உபசாரமாகும, அபபடிப்பட்ட நியமம ஒன்று
மில்லையே' என்பதுதான நமமுடைய ஆக்ஷேபம.

ஸரீரவத்—'சரீரம போல'. சரீரமானது பூதங்களின விகாரம. அநதக்
காரணத்தால அதற்குச சரீரத்தனமை வ்யவஸ்தி தம ஜீவன ப்ரஹ்மத்தின விகாரமனறு,
ஆகையால் அதற்கு வயவஸ்தை இலலை ஜீவனை பரஹ்மத்தின பரிணாமம எனறு சொன
னால், 'ஜீவன நித்யன், பிறப்பறறவன', 'பரஹ்மம நிர்விகாரம' எனறு சொலலும சருதி
வாக்யங்களை விரோதிக்கும.

ஸ்ரஜ்யாநாநாத்—உபதேச மாத்ரத்தால த்ருப்தி அடைபவாகளின் க்ஷ்தி
இது. நியாய விசாரம செய்து ஒருவித நிர்ணயம ஏற்படுத்தச் சக்தியுள்ளவாகள இம
மாதிரி க்ஷ்தியை அவலம்பிக்க மாட்டாாகள் எனபது குறிப்பு.

ஸர்வமவவிணாஸாஹ்யுவமஸாதவிகாரகுரு—னி பவ்யதெ। ஏநிரவதயதா து ப்ரஹ்மணஃ ஸக்திவிணாஸ: உதி செத், கெயம் ஸக்திர்—அய்யதெ? கிம் ப்ரஹ்மவிணாஸர்—மிவா? உத ப்ரஹ்மணொஸநந்யா காஸவி? உஹயவகெஸவி ஸர்வமவவிணாஸொஸவஜ்—நீய வனவ।

தார்கீயெஸவி வகெஸ்தி ஜீவப்ரஹ்மணொ பெத—தவதவதிஹெதவஸ்ய அர

ஸர்வமவ... .....ஸவஜ்—நீய வனவ—தவிரவும, பரஹ்ம ஸவரூபமே அசேதந வஸ்துகளாகப பரிணமிக்கின்றது எனறு நீஙகள சொலவதும அநுபபநநம. அபபடி ஸவரூப பரிணமதனை ஒததுககொணடால 'ப்ரஹ்மம எவவித விகாரமுமட அறறது' என்று சொலலும சருதி வாகயம விரோதிக்குமனரோ? 'ஸவரூபம பரிணமிகினறது எனறு நாஙகள சொலலவிலலை, ஆனால பரஹ்மத்தின சகதியே அவவிதம பரிணமிகின்றது எனறு மாத்ரம சொலலுகினரோம ஆகையால பரஹ்மதனை ஸவரூபதிறகு எவவித தோஷமும பரஸஙகிக்கமாடடாது' எனனில, சக்தி எனறு உஙகளால சொலலபபடுவது எது? அது பரஹ்மதனை பரிணமமா? இலலாவிடடால் அது பரஹ்மமேயா? இரணடு கோடியிலும பரஹ்மம பரிணமிகினறது எனபதை நீஙகள ஒததுக்கொளளவே வேணடும. அதிலிருந்து தபபிதறுக கொளள வழியிலலை.

தார்கீயெவி.....உ—ஹவ்யவ்யதிதி—மூனரூவது பக்ஷதிலும, ஜீவனுகமும பரஹ்மதிற்கும பேதம ஒத்துககொளளப்படுவது போல அபேதமுமஒததுக்கொள

ஸர்வமவவிணாஸ—இதுவரையில, 'ஜீவனும ப்ரஹ்மமும ஒனரே'எனறு சொல்வது 'ப்ரஹ்மம தோஷமற்றது' எனறு சொலலும ச்ருதிவாகயதிறகு விருததம என்பது உபபாதிகபபட்டது. இபபொழுது 'பரஹ்மமே அசேதந வஸ்துகளாகப பரிணமிகின்றது' எனறு சொலவதனை அநுபபதனையை எடுதது சொலலுகிரோம.

உஹயவகெஸவி—இரணடு கோடியிலும. 'சகதி எனபது ப்ரஹ்மதின் பரிணமம' எனரூல ப்ரஹ்மம பரிணமிகினறது எனபது ஒததுககொளளப்பட்டதாகிறது. 'சகதி எனபது பரஹ்மதின் பரிணமமனறு. அது பரஹ்மமே' எனரூல, அபபொழுதும 'சகதி பரிணமிகினறது' எனறு சொலலுகிறபடியால பரஹ்மமே பரிணமிகினறது எனறு சொனனதாகிறது.

தார்கீயெவி வகெஸ்தி—இதுவரையில் பாஸகர மதம கணடிக்கபபட்டது; இனி யாதவ ப்ரகாச மதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது. இவவிடதில இந்த இரணடு மதஸ்தாகளுடைய கொள்கைகளை சறறுப் பராமரிசிப்போம. இவர்கள இருவரும—ப்ர

ஹ்ய—வ்யமஸாகூ, தஹ்ய அ தத்ஹாவாகூ, ஸளஹரி ஹெஹுவத்து ஷ்ரவதாரஹெஹு வத்து ஸவ—ஜுவெஸ்யஷ்ரஹெஹுக்வாகூ, ஸுவெஜு ஜீவமதா தொஷாஷ்டு வெஸ்யவ

ளபடுகிறபடியாலும், பரஹ்மதத்திறகே ஜீவதத்தனமை சொலலபடுகிறபடியாலும, ஸௌபரி மஹாஷி விஷயத்தில இருந்த பேதம போலவும, ஈச்வரனுடைய அவதார விஷயங்களில இருக்கும பேதம போலவும், எலலாவற்றிறகும ஈச்வரனுக்குமுளள பேதம இருக

பஞ்சம பரமாத்ஸ்ய என்று ஒதத்துககொணடிருகிறாகள. சங்கர மதத்தில பரபஞ்சம என்பது பொய, இவாகள மதத்தில அப்படி இலலை இவாகள அவவிதம ஒதத்துககொள வதறகுக காரணமென்ன வெனறால, தங்களுக்கு அபிமதமான ஆதத்தத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும சருதியாகிற பரமாணம வித்திகக்வேணடும எனபதும், பரம மோக்ஷம இவைகளுக்கு வயவஸ்தை வித்திகக்வேணடும எனபதுமே. இவாகளுள பாஸ்கர மதஸ்தர்கள, மோக்ஷம வந்தபிறகு ஜீவனும ப்ரஹ்மமும ஒனறே என்று சொலலும சருதி வாகய பலதத்தைககொணடு 'ஜீவனுக்கும பரஹ்மதத்திற்கும ஸ்வாபாவிக பேதமிலலை, ஆனால உபாதி ஸம்பந்தத்தால் ஏறபடும ஔபாதிக பேதம மாத்ரம் உண்டு' எனறும, 'அசித் வஸ்துவுக்கும பரஹ்மதத்திறகும பேதமும ஸ்வாபாவிகம, அபேதமும ஸ்வாபாவிகம' என்றும் சொலலுகிறாகள. இப்படி அசித்துக்கும ப்ரஹ்மதத்திறகும பேதம அபேதம இரண்டும ஸ்வாபாவிகங்கள என்று சொல்வதற்குக காரணம், ஸகல பதார்த்தங்களும பரஹ்மத்தை ஆதமாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன எனறும, பரஹ்மம் எவ்வித மலமும அறறது என்றும சொலலும சருதி வாக்ய பலமே. யாதவ ப்ரகாச மதஸ்தாகள, 'மோக்ஷம வந்த பிறகும ஜீவனும பரமாத்மமும வெவவேறு' என்று சொல் லும ச்ருதி வாக்ய பலத்தைக கைபபறறி, 'ஜீவனுக்கும பரமாத்மதத்திற்கும் உள்ள பேதம அபேதம இரண்டும, அசித்துக்கும் பரஹ்மதத்திறகுமுளள பேதாபேதங்கள போல ஸ்வாபாவிகங்கள' என்று சொலலுகிறாகள இதுதான இவாகளுக்குளள வ்யத்யாஸம. இவைகளைப பற்றிய மற்றை அம்சங்கள அவ்வவ்விடங்களில உபபாதிக்கப்படும.

தஹ்ய அ தத்ஹாவாகூ—ப்ரஹ்மதத்திறகு ஜீவத்தனமை ஏறபடுகிறபடியால, முதல் 'தத்' சபதம பரஹ்மத்தையும, இரண்டாவது 'தத்' சப்தம ஜீவனையும் குறிக கின்றன.

ஸளஹரிஹெஹுவகூ—ஸௌபரி என்பவா ஏககாலத்தில் அநேக சரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டதாகப் புராணகளது சொலலுகின்றது. அபபடி சரீரபேதம வந்தும் அந்தச் சரீரங்களுக்குள் இருந்த ஜீவன் ஒன்றுகவே இருந்தது என்பது இவ்விடத்தில் விஷயம.

ஷ்ரவதாரஹெஹுவகூ—பகவாந பல அவதாரம எடுக்கையிலும எலலா அவ தாரங்களுக்கும ஈச்வரத்வம் உண்டு என்பது விஷயம.

ஸ்யாஃ। - வஸ்துத்வம் ஹவதி—'ஸர்வஸ்ய ஸ்ரஷ்டிவெனெவ ஸ்ரஷ்டரதி
திபத்வாவஸாதிஹெதொரவஸ்தித உதி ஹி தத்வாதத்வவணத்வம் க்ரியதெ।
தயா ஸத்தெயகத்வெனாரப்யவடபராவாதிமதாதி உத்காஹரணாதீதி
ஸவத்காயத்வாணி யயா ததெவ்யவ ஹவந்தி, வஸவம் ஸவத்ஜீவமதஸ்ரவ
உத்வாதி ஸவத்ஜீவாரமததெவ ஸ்யாத்' உதி। 'வடபராவாதிஸம்ஜ்ஞா
காரத்வய்க்த ரத்வயம் யயா காயத்வாத்தாரத்வதி, வஸவதெவ ஸ்ர

நிறபடியாலும், ஜீவனிடதநில தென்படும் தோஷங்களெல்லாம பரஹ்மதநிறகும பரஸ
நிககும எபபடியெனறால—'ஜகத ஈசவரனை ஆதமாவாக உடைததாயிருக்கினறது
எனறு அவாகள சொலவது உணமையேயாயினும், ஈசவரன தனது ஸ்வரூபதநாலேயே
தேவரூகவம மநுஷயரூகவும திரயகுகளாகவும ஸ்தாவரஙகளாகவும பிந பிநமாக
நிறகிறான எனபதன்றே அவாகள அபபடிச் சொலவதன கருதது? அபபடி
ஈசவர ஸவரூபமே இவவிதமாக நிறகினறது எனறு சொலலும பக்ஷதநில், ஸகல
ஜீவனகளாலும அநுபவிக்கபபடும ஸுக துகஙகளெலலாம ஈச்வரனாலேயே அநுபவிக
கபபடுகினறது எனறு ஒதநதுக் கொளளவேணடும. குடம மடகு முதலியவைகள் எநத
மண உருணடையின ஸவரூபாவஸதிதியோ அநத மண உருணடைகளே, அநதக குடம
மடகு முதலியவைகளாகக்கொணடு செயயபபடும ஜலாஹரணம முதலிய காரயஙகள
அநுவயிப்பதை நாம பாரகக்கிறோமனறே? அதுபோல ஜீவனைப் பறறி நிறகும தோஷஙக
ளெலலாம ப்ரஹ்மதநிறகே அநுவயிகக வேணடாவோ'? 'குடம் மடகு முத
லியவைகளாகச் செயயபபடாமலிருககும மண உருணடைகளுக் காயமொனறும எப்படி

ஸர்வஸ்ய ஸ்ரஷ்டிவெனெவ வஸவவஸ்தித உதி தத்வாதிகரண
நில—யாதவபரகாச மதஸதாகள, நமமைப போல ஜகதநிறகு ப்ரஹமாத்மகத்தன்மையை
ஒதநதுகொளளுகிறாகள. ஆனால நாம, 'பரபஞ்சம சரீரம, பரஹ்மம அதறகு ஆதமா'
எனறு பரபஞ்சதநிற்கு பரஹமாதமகதவம சொலலுகிறோம, அவாகள, 'பரஹ்மமே
ப்ரபஞ்சமாக நிறகிறது' எனறு பரஹமாதமகதவம சொலலுகிறார்கள் இபபடி ப்ரஹ்ம
மாதமகதவம சொலவதைதநதான 'ஸ்ரஷ்டிவெண' எனனும சபதம குறிககின்றது

வடபராவாதிஸம்ஜ்ஞாகாரவயக்த ரத்வயநில—'ப்ரஹ்மதநில ஒரு
அம்சமே ஜீவனாகிறது; அபபடி ஜீவனென்ற அமசதநிற்கு ஜீவனகளிடம காணப
படும தோஷஙகள் பரஸஙகிதநாலும, ஜீவனாகாமலிருக்கும் மற்றொரு அமசதநுகது அவை
ப்ரஸஙகிக்கமாட்டா' எனனும ஸமாதானதநைதை தாவநிககிறார். அமசங்கள இரணடா
னாலும் அம்சி ஒனறு தானே எனபதுதான் தாவநணம

வஸு உதரஜாதி ஜீவக்ஷாதரூவயூகெஷுஸு: ஸவ-ஜ்ஞ்க்ஷ ஸர்வஸ்மாகுஷு ஸர்வஸ்மாகுஷு ஸர்வஸ்மாகுஷு

ஸ்தி ஜ்ஞாஜ்ஞாநவைக்ஷாத்ரயீ வாசீயா நயா லக்ஷணாலக்ஷ்யவைக்ஷம் , சுவாரி ஶிதத்ரூம்வஸ்து வாரத்யாயி-க்ருக்வாசு ஸம்ஸாரிணாத்ரநதைகுந ஶ்ரூஸ்ர க்வாத்ர । ‘தஸ்யாஶிக்ஷணாகயா ஜீவாம்ஶ’ , இதி வெசு. சூமதி தாரவஸி தஸ்மி-ர் ஶரீயா வம்யாநு । ம்ரூம்ஶ்ரூஸ்ரூ-ரிவெண தாஶ்ரா தூவண-ர்நு ஸ்யாத்ரயா ஶொஷ, சூ தூஶ்ரீரஸ்ரிவெந த ரூ தாஶ்ரா தூ ப்ரதிவாத்ரநு நு சுஶ்ரி ஶொஷம் । ப்ரதூ ரூ த நிவிக்ரவெத நு நியத்ரநாஶி த-ர்ஸ்ரா நயம் ஶ்ரூண மண: ப்ரதிவாஶிதொ ஸவதி । ஸாத்ரா நாயிகாரணாம் வ ஶ்ரூவ்யவ்யதிம் ।

கசூஷிவைகசாடிலும இபபடி பேதாபேதம சொலலும கசூஷி மிகக கொடியதே ஜீவ னுககு ஸம்பவிககும துககங்களோ அளவறறவை, எலலாம பரமார்தகங்கள; அவை எலலயறறவை, ஆதலால் ஸம்ஸாரிகளால சரமமினறித தாணடக கூடாதவை அபபடிபபட்ட துககங்கள ரசவரனுககு ஒரு அமசதில பரஸங்கிகக்கினறன எனறு சொலவது பெருத பாபமே இது எங்களுடைய கருதனறு , ஜீவன எனறு சொலலபபடும ரசவராமசம பரஹ்மதைக காடடிலும விலக்ஷணம எனபதே எங்க ளுடைய கருது’ எனனில. எங்களுடைய வழிககே நீங்கள வந்தீர்கள நாங்கள உபபாதித்த தோஷங்களெலலாம ரசவரன ஸவரூபத்தாலேயே சேதநாசேதந பதார்தகங்களாக நிறகிறான’ எனனும அபேத பக்ஷதில பரஸங்கிககுமே தவிர, ‘ரசவ ரன எலலாவறறிறகும அந்தராதமா எலலாம அவனுடைய சரீரம’ எனறு வைலக்ஷண யம ஒததுககொணடு சரீரசரீரி பாவததால் ஜகயம சொலலும பக்ஷதில பரஸங்கிகக மாட்டார் தோஷங்கள பரஸங்கிகக்மாட்டார எனபது மாதரமிலலை; ஸகல சேதந வாகததையும நியமிபபது முதலிய பெரிய குண கணங்களெல்லாம இநத பக்ஷதில சொலலபபட்டவை யாகினறன ரசவரனுககும மறறை வஸதுகளுககும சொலலபபடும ஸாமாநாதிகரணயமும உளளபடி முக்யமாகவே அங்கீகரிககும

நிவிகவெத நு நியத்ரநாஶி:—இவ்விடதிலுளள ‘சூஶி’ சபதததால தாரகதவமும சேஷிதவமும ஸங்கரஹிகக்படுகினறன ஆதேயதவம நியாமயதவம சேஷ்தவம இவை எவவிடதில நியதமாக இருகினறனவோ அது சரீரம, தாரகதவம நியந்ருதவம சேஷிதவம இவை எவவிடதில நியதமாக இருகினறனவோ அது சரீரி எனபது நமது வ்யவஸதை

சூத்ரம் 2. வஸ்துநோ ஹி ஸ்வரூபம் ஸாமான்யம் விசேஷஸ்ச ஸம்ஸ்த்யானவ்யவஸ்தாஹேதவ:, விசேஷஸ்ச வ்யாவ்ருத்தப்ரத்யயஹேது:, சேதனஸ்ய ஜ்ஞானம் ஸ்வரூபம் தர்மோ பூதஜ்ஞானம் வ்ருத்தி:, அசேதனஸ்ய ஸத்த்வம் ஸ்வரூபம் தர்மோ பூதஸத்த்வம் வ்ருத்தி: இதி.

சூத்ரார்த்தம்—வஸ்துக்களுடைய ஸ்வரூபம் ஸாமான்யமும் விசேஷமும் ஸம்ஸ்த்யானத்துக்கும் வ்யவஸ்தாபனத்துக்கும் ஹேதுக்கள். விசேஷம் வ்யாவ்ருத்தப்ரத்யயத்துக்கு ஹேது. சேதனனுடைய ஜ்ஞானம் ஸ்வரூபம். தர்மபூதஜ்ஞானம் வ்ருத்தி. அசேதனனுடைய ஸத்த்வம் ஸ்வரூபம். தர்மபூதஸத்த்வம் வ்ருத்தி என்பது.

சூத்ரம் 2 வஸ்து—தவிரவும், வேறுபட்டும் வேறுபடாமலும் மிருகங்களும் தனமைகள பரஸபரம விருத்தங்களானபடியால, அவை ஒரே வஸ்துவுக்கு ஸம்ப விகமாட்டா எனறு கீழே சொலலபபட்டிருககிறது குடம வஸதரதனைக காட்டிலும வேறு பட்டதாலல குடதனில வஸதரமிலலை யெனறு சொனனதாயிறறு; வேறுபட்ட தனறு எனறு சொனனல. குடதனில வஸதரம இருகனினறது எனறு சொனனதா யிற்று ஒரே காலதனில ஒரே தேசதனில ஒரே பதார்தத்திறகு இருபபும இருப பினமைபும விருதமன்றே? 'ஜாதயாகாரதனால இருபபும, வ்யகதயாகாரதனால் இருப

சூத்ரம் 2—இதுவரையில ஜீவனுக்கும பரஹ்மதனிறகும சொலலபபடும பேதாபேதங்கள, சருதி பலதனைக கொணடு தூஷிகபபட்டன, இனி ஸாமாநயமாக ஸகல வஸ்துவுக்கும சொலலபபடும பேதாபேதங்கள நிரஸிகபபடுகினறன

உதது—கீழே நிர்விசேஷ வஸதுவை நிரஸநம செயயும காலதனில், இநத பேதாபேத மதம பரஸபரதாநுபரஸபரமாக கணடிகபபட்டிருகிறது [95-வது பக கதனைப பார்க] ஆனால அவவிடதனில, அபபடி ஒரே வஸது பிந்நமாகவும அபிந்நமாக வும இருபபது ஸாத்யமில்லை எனபதை விதமாக வைதது கொணடு அஸம்பவம சொலலபபட்டது இவவிடதனில அது உபபாதிகபபடுகினறது

ஜாதயாகாரதனால—ஆசார பேதனால அவிரோதனைச சங்கிகிறார் ஜாதி எனறும வ்யகதி எனறும இரணடு உணடு குதிரை மாடு முதலியவைகளெலலாம மரு கங்களாகையால மருகதவனைச ஜாதியெனறும அனைத பரகாரமாயுடைய குதிரை மாடு முதலியவைகளை வ்யகதிகளெனறும சொலவார்களாக குதிரை மாடு இரணடையும ம்ருகங்களாக மாதரம கவனிகும பொழுது அவைகளுக்கு அபேதம தோறறும எனப தும, அவைகளை வ்யகதிகளாகக கவனிகும பொழுது பேதம தோறறும எனபதும இவ்விடதனில செயயபபடும சங்கை.

ஜாதயவ்யக்தயா—இந்த சங்கைக்கு ஸமாதானதனை மூனறு கோடிகளா கப பிரிதது சொலலுகிறார் ஜாதியும வ்யகதியும ஒனறு? வெவ்வேறு? இலலாவிட்டால ஒனறுகவும வெவவேறுகவும இருகினறனவா? எனபது பிரிவு.

வாஸம்ஶம். ஹிஸாஹிஸாகெ ஸதி கூஹிஸாகெ கூஸஜாவம் ஹிஸாகெ ப வஸாவம் கூஸ்வ உஹிஷகுவெய்வெதி விரோயொ உஷ்வரிஹர வஸ்வ.

ஜாத்யாதெ வர்ஷ்வஸம்ஷ்யாந்தயா வத்ஸ்நம் வாகாரகுவாகு வாகார வாகாரிணோஸ்வ வசாய்ர்ஹாதாரகுவம். வாகாரஸ்ய வ்ரய்ஹிஸ்ய்நஹர்குவம்.

பிண்மையும ஸாபரிக்ஷகூடும' எனில ஜாதியும வய்கதியும அபிநாங்களை எனறு சொலலும பக்ஷதில கணடமாயிருக்கும ஒரு வ்யகதியும முணடமா யிருக்கும ஒரு வயகதியும கங்களுடைய ஜாதியைக காட்டிலும நாம அபிநாங்களாகு மாகையால கணட வயகதிகு முணட ஶனமை பரஸக்கிகுமனறே ? 'ஜாதிகும வ்யகதிகும பேதம அபேமம இரணடு முணடு' எனறு சொனனால, அபேதம சொலலும பொழுது அஸத பாவமும பேதம சொலலும பொழுது ஸ, பாவமும பரஸக்கிகும குதிரையில எருமை மாட்டுக ஶனமை சொல்வது போல இநத விரோதம பரிஹரிக்க கூடாததே

ஜாத்யாதெஃ லெஷவ்யவஹாராதெஹ தர்கவாத—ஜாதி முத லானவை வஸதுகளுடைய அமைபபு, ஆனபடியால, அவை வஸதுகளுகு பராகாரங்க

ஜாதியும வ்யகதியும ஒனறே எனனும முதல பக்ஷதில பரஸக்கிகும தோஷ மாவது —'கணட பசு (கொமபு ஒடிநத மாடு) முணட பசு (கொமபிலலாத மாடு) இவை இரணடும வயகதிகள, இவைகளின ஜாதி கோதவம (மாட்டுத தனமை) இநத ஜாதிகும அநத வயகதிகளுகும பேதமிலலை யெனறால அநத இரணடு வ்யகதிகளுக கும பரஸபரம பேதமிலலை யெனறு எறபடும கொமபு ஒடிநத மாட்டுகும கொமபில லாத மாட்டுகும பேதமிலலை யெனறு சொலவது துஷ்டமனறே ?"

ஜாதியும வ்யகதியும வேறு எனனும இரணடாவது பக்ஷதில பரஸக்கிகும தோஷமாவது —நீஙகள இரணடு வயகதிகளுகுப பரஸபரம ஜாத்யாகாரதனால அபே தையும வயக்யாகாரதனால பேதத்தையும ஒததுக கொளளுகிறபடியால, கணட பசுவுகு முணட பசுவைக காட்டிலும பேதத்தையும அபேதத்தையும ஒததுகொள ளுமபடி நேரும அபபடி ஒரே வஸதுவுகுப பரஸபர விருததங்களான இரணடு ஆகாரங்கள எக காலத்தில நோகினறன எனறு சொலவதும தோஷ துஷ்டமே ? (இநத தூஷணம மூலத்தில சொலலபபடவிலலை)

ஜாதியும வயகதியும பிநாபிநாங்கள எனனும மூனறாவது பக்ஷதில பரஸக் கிகும தோஷமாவது —அவை பிநாங்கள எனறு சொலலுகிறபடியால கணட பசுவுகு ஜாதி ரூபதவமிலலை யெனறும, அவை அபிநாங்களெனறும சொலலுகிறபடியால அநதக கணட பசுவுகே ஜாதி ரூபதவம உணடெனறும, இபபடி ஒரே காலதில ஒரே வஸதுவி னிடதில ஜாதியின பாவம அபாவம இரணடும உண்டு எனறு சொலலுமபடி நேரும அபபடிச சொலவதும துஷ்டமே

ஜாத்யாதெஃ—இநத வாக்யதில சொலலபபட்டுள்ள விஷயங்கள எறகெ னவே நிரவகலபக பரத்யக்ஷதிறகு நிரவேஷ விஷயதவதனைச சங்கிததுகொணடு

வ்யுபஜநவைலக்ஷண்யாத். தஸ்ய ச ஸம்ஜ்ஞாநஸ்ய சாநேகவஸ்துஷு வ்யவஹாரஹேதுத்வாத் ஸாமாந்யவிஷயத்வம் ஸித்யதி। ‘ஸாமாந்ய’ இதி வசநவ்யக்திரேகாத்। ‘ஸாமாந்ய’ இதி வசநாத் ஸாமாந்யஸ்ய ஸித்தி:। ஸாமாந்யேந ச ஸர்வஸ்ய ஜாதாவிதராநுபபத்தி:, தஸ்யாபி ஸர்வவ்யவஹாரஹேதுத்வாத்। ந ச வஸ்துநோ வஸ்துநா ஸாங்கர்யாத் வ்யவஹாரவைதத்யாத் தஸ்யாபி வஸ்துத்வாபத்தி:। ந ச வஸ்துநோ வஸ்துநா வ்யவஹாரவைதத்ய:ஸ்யாத், ஸாமாந்யஸ்ய ச।

ளாகினறன அபபடி அவை பரகாரஙகளாகிறபடியால, பரகாரம பரகாரி இவை இரணடும வெவ்வேறு எனபதும பரகாரம பரகாரியை விட்டுத தனிதது நிறக அயோகயமென பதும, அது தனிதது கரஹிகககூடாதது எனபதும, அநத அமைபபு பல வஸதுககளிடதில பரகாரமாக நிறகினறது எனபதும, இவையெலலாம முனனமேயே விவரிகக பபட்டிருககினறன இபபொழுது நான பாககும வஸது முன எனறல பாககபபட்ட வஸதுவின ஜாதியைச சோநதே’ எனறு நமககு ஜ்ஞாநம ஜநிபபதெலலாம அவை யிரணடும துலயமான பரகாரதததை உடைததாயிருபபதாலேயே, முன ஒரு கொமபைக கையில கொணடிருபபவனைப பாரதது விடடு பிறகு அமமாதிரி மறறொருவனைப பாரதால, ‘இவனும தணடு’ (கொமபைக கையில கொணடவன) எனனும ஜ்ஞாநம நமககு ஜநிபபதைப போனறதே இநத ஜ்ஞாநமும இநத ஜாதி முதலான பரகாரமே வஸதுவின பேதமெனறு சொல்லபபடுகினறது அதாவது, அது அநத வஸதுவைக காடடிலும வேறுபடடது எனறு வயவஹரிபபதறகு அநத வஸதுவுடன அது ஸமபந்தபபட்டிருபபதே காரணம எனறு சொனனதாயிறறு அபபடி அது வ்யவஹார காரணமாக இருபபதும வேறு ஒரு காரணததாலும எறபடவிலலை எபபடியாலை ஒரு வஸதுவை அறிவதானது அநத வஸதுவின வயவஹாரதததிறகுக காரணமாக இருநது

அதறகு ஸமாதாநம சொலலுமபொழுது விஸதாரமாக உபபாதிக்கபபட்டிருககினறன (95 98 ம பககஙகளைப பாரகக)

வ்யுபஜநவைலக்ஷண்யாத்—பரகாரம ஒனறாக இருககிறபடியால, அதாவது—துலயமான பரகாரதததை உடைததாயிருககிறபடியால் எனபது கருதது

ஸ ச ஸ்வயம்—வடகதிகளின விஷய பேத வ்யவஹாரதததிறகு ஜாதியோகம அபேக்ஷிககபபடுவதுபோல, ஜாதியின விஷய பேத வ்யவஹாரதததிறகு வேறு ஹேது

வஸ்து நோ வ்யவஹாரஹேதுஃ ஸ்யாத் வ்யவஹாரஹேதுஶ்ச ஸ்யாதி। ஈத வனவ ச 'ஸந்நாதுஶ்ராஹி பூதயுக்ஷம் ந லெஹுஶ்ராஹி, ஜாதயாதி வாஹா நிராஸ்தாஃ, ஜாதயாதிஸம்ஸ்தா நஸம்ஸ்தி தஸ்யைவ வஸ்து நஃ பூதயுக்ஷணா ஹ்ராஹீ தக்வாசு தஸ்யைவ ஸம்ஸ்தா நாபேஜாதயாதெஃ பூதி யொ ஹ்யுலெக்ஷயா லெஹவ்யவஹாரஹேதுக்வாச்ச' ஸ்யாச்சவெவரிணாஉ தொஷஸ்ச வர்ணிவ-ர்ஜெவொக்தஃ।

॥ இதி வாவக்ஷ நிராஸ விஷ்யாரஃ ॥

கொணடு தனனுடைய வயவஹாரகதிறகும காரணமாகினறதோ, அபபடியே இநத ஜாதி முதலிய பரகாரமும மறறை வஸதுகளின் வ்யவஹாரததிறகு காரணமாக இருநதுகொணடு தனனுடைய வயவஹாரததிறகும காரணமாகினறது இமமாதிரி யான யுகதிகளை ஆதாரமாகக கொணடே நாம, 'பரதயக்ஷம எனனும பரமாணம எவ்வித பேததததையும கரஹிபபியாமலே கேவலம வஸதுவின இருபபை மாதரம கரஹிபபிகக கூடும' எனபதைப போனற வாதஙகளை நிரஸநம செயகிறோம பரதயக்ஷம எனனும பரமாணம ஜாதி முதலிய அமைபபுடன கூடிய வஸதுவையே காடடுகிறதனறோ? அநத அமைபபு ரூபமாகிற ஜாதி முதலியதும பரதியோகியைத தோறறுவிதது கொணடு வஸதுவின பேத வயவஹாரததிறகும ஹேதுவாகவும ஆகிறதனறோ?

ஸ்ரா-வெ உக்தம்—பரஹம ஸவரூபமே அசேதந வஸதுகளாகப பரிணமிகினறது எனறு சொலவதும தோஷ துஷ்டம எனபதும பாஸகர மதததை நிரஸநம செயயு மிடததில விவரிகபபட்டிருகினறது

(பரபக்ஷநிராஸம முறறிறறு)

அபேக்ஷிதமோ? எனறு ஒரு சங்கை செயதுகொணடு 'அபபடி வேறு ஹேது அபேக்ஷிதமிலலை, எனனறால, ஜாதி முதலியனை ஸமவேதநம போல ஸவ பரநிவாஹகங்கள' எனறு ஸமாதாநம சொலலுகிறார

ஸ்ரா-வெவரிணாஉதொஷஸ்ச—இதுவரையில, 'ஜீவ ஸவரூபமும பரஹம ஸவரூபமும ஒனறே' எனறு சொலவதால ஸம்பவிககும சருதி விரோதம உபபாதிகபபடடது இபபொழுது 'ஸ்ரா-வெ' எனனும வாகயததால் 'அசேதந வஸது ஸவரூபமும பரஹ்ம ஸவரூபமும ஒனறு' எனறு சொலவதால ஏறபடும தோஷம பரஸதாவிகபபடுகினறது

ஸ்ரீஃ

॥ கு யு வ்ஸ ஃவ கூஷ ஷ்ணு ஆ வ ந வி ஷ்ணு ர ஃ ॥

“யஃ வ்யாபிவ்யாம் தீஷநு வ்யாபிவ்யா சுஹொ யம் வ்யாபிவீ ந வெஷ யஷ்ணு வ்யாபிவீ ஸரீரம் ய வ்யாபிவீஷஹொ ய யதி வஷ த க்ரு தாZ ஹய-ஸீஷ்ய உ தஃ” (வ்ருஹதா4ரண்ய கா2ண்ட3ம்)

“ய க்ரு தஸ்மி தீஷ்ணு தா4தெநாऽஹொ யஸ்மா தா4 ந வெத யஷ்ணு தா4 ஸரீரம் ய க்ரு தா4நஹொ யமயதி ஸ த க்ரு தா4ऽஹய-ஸீஷ்ய உ ஸ்ய தஃ” (வ்ருஹதா4ரண்ய ஸாயம்ஸி நவாட3ம்)

ஸ்ரு.

ஸவபக்ஷ ஸ்தாபநத்தின் விஸ்தாரம்.

யஃ வ்யாபிவ்யாம் ச்ருதியில — “எவன பருதிவியில இருந்து கொண்டு அதன உள புகுந்தவனையும அதனை அறியபடாதவனையும, அதைச சரீரமாக உடையவனையும அதன பரவருதி நிவருதி லக்ஷணமான நியமநங்களைச செயகிறானே, அவன உனகு அந்தாயாமி, அவனை அந்த பருதிவி கதங்களான தோஷங்கள ஸபா சிகமாட்டா”

‘எவன ஆதமாவினிடதில இருந்துகொண்டு, அதன உளபுகுந்தவனையும அதனல் அறியபடாதவனையும அதைச சரீரமாக உடையவனையும அதன பரவ்ருகதி நிவருகதி லக்ஷணமான நியமநங்களைச செயகிறானே அவன உனகு அந்தாயாமி, அவனை அந்த ஆதம கதங்களான தோஷங்கள ஸபாசிகமாட்டா”

கரந்தாரமபதில் மஹள ரூபமாகச செயயபட்டுள்ள ‘வாம் வ்யுவெஷ வாஜிந்’ இரயாகியான இரண்டாவது சலோகதில தாம பரஸ்தாவிதிருந்த பர பக்ஷ நிராஸததை இது வரையில் விஸதரிததுச சொனனர இனி ‘கூவெஷ விஷ்ணு’ இதயாதியான மூரல சலோக தில பரஸ்தாவி தித்ருகும் ஸவ பக்ஷ ஸதா பநதை விவரிகக ஆரமபிகிறார

"யஃ ப்ருதிவ்யாதேவதாயை ஸம்சரந்ய யஸ்ய ப்ருதிவீ ஸரீரம் யம் ப்ருதிவீ ந வேத" இத்யாதி "யோऽக்ஷராத்மதேவதாயை ஸம்சரந்ய யஸ்யாக்ஷரம் ஸரீரம் யோக்ஷரம் ந வேத" "யோ ம்ருத்யுர்தேவதாயை ஸம்சரந்ய யஸ்ய ம்ருத்யுஃ ஸரீரம் யம் ம்ருத்யுர் ந வேத. ஸர்வாஸு ஸர்வாஸ்வேவதாஸ்வாத்மதாரதம்யேந ஸர்வாத்மா ஹ்யேவைஷ நாராயணஃ" (ஸுபாலோபநிஷத்)

'என பருதிவியின உளளில ஸஞ்சரிததுககொணடு அதைச சரீரமாக உடைய வனுயும அதனுல அறியபபடாதவனுயும" எனபது முதலானவும,

"என அக்ஷரமெனறு சொல்லபபடும ஆதமாவின உளளில ஸஞ்சரிததுக கொணடு அதைச சரீரமாக உடையவனுயும அதனுல அறியபபடாதவனுயும," "என ம்ருத்யுவின உளளில ஸஞ்சரிததுககொணடு அதைச சரீரமாக உடையவனுயும அதனுல அறியபபடாதவனுயும இருககிறானே, அனன ஸாவ பூதஙகளுககும அந்தராதமா; அவனை அவனவைகளின தோஷஙகள ஸபாசிகக மாடடா, அனன அதவிதியனுன பகவானுகிற நாராயணனே"

களுககும அபேத சருதி வாகயஙகளுககும விரோதம வராமல் ஆதமம சொலலக கோலி, அபபடி ஆதமம சொலவதறகு உபயோகமாக இருககும கடக சருதி வாகயஙகளின சிலவறறையும பேத சருதி வாகயஙகளின சிலவறறையும இவவிடத்தில உதாஹரிககிறா பரஹமமும சேதநாசேதன வஸதுகளும ஒனறே எனறு சொல்லும வாகயஙகளை அபேத சருதிகளெனறும, அவை யிரணடும வெவவேறு எனறு சொல்லும வாகயஙகளைப பேத சருதிகளெனறும, பரஹமம ஜீவனுககும அசேதன வஸதுகளுககும ஆதமாவாக இருககினறது எனறு சொல்லும வாகயஙகளை கடக சருதிகளெனறும வயவஹரிபபது வழககம இவவிடதில உதாஹரிககபடடுளள வாகயஙகளுள "யஃ ப்ருதிவ்யாம்" எனபது முதல "ஸுஷுப்தாவஸ்தாயாம்" எனபது வரையிலுளள வாகயஙகள கடக சருதி வாகயஙகள அதறகுப பிறகு வரும வாகயஙகளெலலாம பேத சருதி வாகயஙகள

"யஃ ப்ருதிவ்யாம்" எனபதால பரஹமம அசேதனதிறகு அந்தாயாமியாக இருககினறது எனபதும 'ய ஆத்மனி' எனபதால் பரஹமம சேதனதிறகு அந்தாயாமியாக இருககினறது எனபதும சொலலபபடுகினறன 'யஃ ப்ருதிவீம்' இதயாதியால அபபடி அந்தாயாமியாக இருககும பரஹ்மம நாராயணன எனறு சொல்லபபடும தேவதையே எனபது விளககபபடுகினறது

"ஆ ஸுவர்ணா ஸபர்ணா ஸகாயா ஸமானம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வ ஜாதே। தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அநஸ்நந்நந்யோ அபிசாகஸீதி" (முண்டகோபநிஷத்)

"ஸர்வம் க்ருதம் ஸாஸ்த்ரா ஜ்ஞாநாம் ஸவர்தா" "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநு ப்ராவிஸத். ததநு ப்ரவிஸ்ய ஸச்ச த்யச்சாபவத்" ஐதரேயோபநிஷத்.
"யத்தத்யம் வாந்ருதம் ச ஸர்வம் தத்புருஷஸ்ய" (தைத்திரீயோபநிஷத்)

"ஸமாநங்களான குணங்களுடன் கூடினவைகளாகவும், பரஸ்பரம ஸமாநங்களாகவும இருக்கும இரண்டு பக்ஷிகள ஒரே வ்ருக்ஷத்தை அடைந்திருக்கின்றன, அவைகளுள ஒன்று பகவ்மான பலங்களைப புஜிக்கின்றது, மற்றொன்று அந்தப பலங்களைப புஜிக்காமலே பரகாசிக்கின்றது"

"ஸகல ஜந்துக்களின உள்ளிலும அவன ப்ரவேசித்திருக்கிறான; அவன அவர்களை நியமிக்கிறான; அவன அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு எல்லாருக்கும ஆத்மாவாகிறான."

'அதை ஸ்ருஷ்டித்தான, அதன உள்ளில அநுப்ரவேசித்தான அதை அநுப்ரவேசித்து, அவனே நிர்விகாரனையும எப்பொழுதும ஒரே ரூபத்துடன கூடிய வனையும இருக்கும சேதநனுகவும. விகாராஸ்பதமான அசேதநமாகவும ஆனான" எனபது முதலானவும

"ஸத்யம்" "ஸ்வஹ்ருதவாவ்ருதா" எனனும சபதங்கள, அந்த பரஹ்மம அப்படி அந்தர்யாமியாக இருக்கையிலும அந்தந்த வஸ்துக்களின ஹேய குணங்களால எவ்வித மாறுதலையும அடையாமல அது நிர்மலமாகவே இருக்கின்றது எனபதைக குறிக்கின்றன

"ஆ ஸுவர்ணா" இதயாதியான வாக்யம பேத சருதியாக இருக்கையிலும, இவ்விடத்தில இது அந்த ஆத்மத்தை விளக்குவதற்காக உதாஹரிக்கப்படவில்லை, எனனெனறால பேத சருதிகள பினனடி உதாஹரிக்கப்படுகின்றன ஆனால 'அந்த பரஹ்மம அந்தர்யாமியாக இருக்கையிலும அது நிர்விகாரமாக இருக்கின்றது' எனபதை விளக்குவதற்காகவே அது உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது எனறு அறிய வேண்டும இந்த வாக்யத்தில சொல்லப்பட்டுள்ள இரண்டு பக்ஷிகளும ஜீவாத்மாவையும பரமாத்மாவையும முறையே, பழமானது சரீரத்தையும, பழமானது காம பலத்தையும குறிக்கின்றன பழத்தின போஜ்யம எனபதால காம பலாநுபவம சொல்லப்படுகின்றது 'பரமாத்மா அந்தப பழங்களைப புஜியாமல் பரகாசிக்கின்றது' எனபதன பொருள, 'அந்தச சரீரத்திலேயே தானும இருக்கையிலும தான காம பல போகத்தா வன்று' எனபதுதான

"சுகெந ஜீவெநாத்நாந-வ விஶ்ய நாஶமெவ வ்யாகரவாணி"
(சாந்தொக்ய)

"வாயுமாத்மாநம் வெ ரிதாரம் அ உக்வா ஜுஷ்வ்ருத வ்ரெநாஶ்யதக்வ
ெதி" "ஹொக்தா ஹொமயம் வெ ரிதாரம்ச உக்வா ஸவ-ம் வெ ரொக்தம்
க்ரியம் ப்ரஹ்ம வநதக்" (உத்ரெகொவ நிஷக்)

"நிதெயா நித்யாநாம் ெதநஶ்செதநாநாமெகெ ஬ஹூநாம் யொ
விதயாதி காமாந்" [கொவ நிஷக்)

"வ்ரியாநகெஷித்ர ஜ்ஞவநிமஷ்ணெஶ:"

"இபபடி நிர்விகாரனை சேதநனுகவும் விகாராஸபதமான அசேதநமாகவும அவன் ஆகையிலும, அவன தனககு இயறகையாயுளள நிவிகாரதவ லகஷணதத விடாமலே இருகதான"

"இநத ஜீவனுகளுள ஆதமாவாக அநுப்ரவேசிதது தேவாதி விசிதர ஸரு ஷடியையும அவைசனுகளுப பெயாகளையும செயவேன" "ஸடஸோரமாகிற சகரதில தனனைச சுழறறுகிறவன் பரமாதமா வெனறும, அபபடிச சுழறறபடுகிறவன அவனைக் காடடிலும் வேறுபடடவ னெனறும உணாநது, அநத உணாசசியால் ப்ரீதனை பரமாத மாவுககு பரீதி பாதராயை, ஜீவன, முகதியை அடைகிறான"

"அநுபவிககிறவன் அநுபவிக்கபபடுவது ஏவுகிறவன இவாகளை உளளபடி அறிநதுகொணடு" "இநத மூனறு வகைபபடட வஸதுகளெல்லாம எனனால உனககுச சொலலபபடடன".

"அநேக நிதயாகளான சேதநாகளுடைய இஷடங்களை, எநத நிதய சேதநன் பூாதநிசயது வைகிறானே",

---

"ஸத்யம் ஜ்ாநமநந்தம்ச" என்னும வாகயம பரஹ்மம் அநுபரவேசிதநிருக கையினால ஸது தோஷங-ளால அஸபருஷடமாகவே இருக்கினறது என்பதை வடகத மாகச சொலலுகினறது.

"ததஃ ஸ்ரீதக்வெதி' ஜீவாத்மாவும பரமாத்மாவும் வெவ்வேறு என்பதை அறிவதால ப்ரமம நீஙகி மோகஷம கிடைகினறது என்பதை இநத வாக்யம சொல்லு கினறது.

'ஹொகா' எனனும் சப்தம 'ஹொகாரம்' எனனும இரணடாம வேற்றுமை அாதத்முனளது

"ஜுஷ்டம் ஹி வஸுதாம் பிதரம்" (ஸாந்தி கோவ நிஷத்)

உதயாதி ஸ்ருதிப்யஶ்ச, தத்ரவஸ்யம்ஹவிஷ்ணோ:

"ஜகத்ஸர்வம் ஶரீரம்தே ஸ்திர்பூர்ய தே வஸுதாதலம்"

"யஸ்மாத் க்ஷரமதீதோ அஹமக்ஷராதபி சோத்தம: அதோஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம:" (விஷ்ணுபுராணம்)

"பரக்ருதி தத்வதத்திறகும ஜீவதத்வதத்திற்கும பதியாகவும குணங்களுக்கு ஈசனாகவுமிருக்கும்",

"இரண்டு ஆதமாக்களும பிறப்பற்றவாகள, ஆனால் ஒருவன் அஸங்குசிதமான ஜ்ஞான முடையவன, மறறொருவனுடைய ஜ்ஞானம ஸங்குசிதம, ஒருவன நியமிகிறவன், மற்றொருவன நியமிகக்படுகிறவன."

இவை முதலிய கணக்கறற சுருதிவாக்யங்களாலும, இவைகளுக்கு உபப்ருஹ்மணங்களாயுள்ள

"ஜகத முழுவதும் உன்னுடைய சரீரம, பூமியின் ஸ்திரதனமை உன் அதீனம்".

"எந்த எந்த வஸது ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகினறதோ, அந்தந்த வஸதுவுக் கெலலாம பகவானே காரணம, அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும வஸதுவெலலாம பகவானுடைய சரீரம,"

'நித்யோ நித்யானாம்' இந்த சுருதி ஆதம வஸதுக்கள நிதயங்கள எனபதையும, அவை கணக்கறறவை யென்பதையும சொலலுகினறது

ஶாஸ்தாரம்—ஈசன அநீசன, அதாவது நியமிகிறவன, நியமிக்கப்படுகிறவன். இவவிடத்தில் 'ஶாஸ்தாரம்' எனறு இருக்கவேண்டிய சப்தம் 'ஶாஸ்தாரம்' எனறு இருபது சாந்தஸம

வஸுதாதலம் தே ஸ்திரம்—பூதலமானது உனனுடைய ஸ்தானமே. அதாவது, 'பூமியின ஸ்திர ஸ்வபாவமானது உன ஸங்கல்பாதீனம்' எனறு சொனன தாயிறறு. இது ஒரு நிதர்சனமாகச சொலலப்பட்டது 'ஸகல பரபஞ்சத்தின உத்பத்தி ஸ்திதி பரவருத்திகளெலலாம பகவத்தீனம்' எனபது இதன கருத்து.

ஸர்வஸ்ய ஸர்வஸ்ரித:—சூத்ரதயா ஸர்வஸ்ரித: உத்யோ ஜ:. 'ஆதமா எப்படி சரீரத்துக்கு நியமேந ஆதாரமாயும நியந்தாவாயும சேஷியாயும இருக்கிறதோ, அப்படியே நானும ஸர்வ பூதங்களுக்குளளும இருந்து கொணடு ஆதாரமாயும சேஷியாயும் இருப்பதுடன ப்ரவாதத்தின ரூபமான நியமனத்தையும செயகிறேன' என்பது குறிப்பு.

''சுஹோதாமாபாகெஸ வவ-ுஹ்ய தாஸயஸ்தி:।'' ''வவ-ுஹ்ய ஆஹம் ஹ்ருஷிஹ ஸ்ரிவிஷ்டா உதி: வ்ருதி ஜ்ஞாநஉவொஹநம் அ।'' (ஹமவ ஸ்ரீதா)

உதயாஷிவெஉவிஉ ஸ்ருஸவாஜ்ஞ கிவாராஸாரவெவாயநவவொஹிஸ்ஸ வார

'ஹே அர்ஜுந! நான எலலா பூதஙகளுகும ஆதமா, எலலா பூதங்களுடைய ஹருதயததிலும நான இருககிறேன,''

''எலலாருடைய ஹருதயததிலும நான ஆதமாவாக இருக்கிறேன, என்னிடததிலிருந தே எலலா ஜீவனகளுககும ஜ்ஞாநம முதலானவை ஏறபடுகினறன,'' இவை முதலான, வேதததின ஆதத மறிநதவாகளுள அகரேஸராகளாக இருககும வாலமீகி பராசரா

வவ-ுஹ்ய ஆஹழி—இநத வாகயததுககும கீழச சொலலிய கருததுதான. 'ஹ்ருஷிவிஷ்ட:' எனபதறகு 'குஹாதயா ஹ்ருஷிவிஷ்ட:' எனபது பொருள அதாவது 'கேவலம ஆகாசம போல பரவேசிததிருககவிலலை, ஆனல், ஆதமாவாக பரவேசிதது என்னுடைய ஸங்கலபததாலேயே எலலாஉறறையும நியமநம செயதுகொணடு வருகி றேன' எனறு சொனனதாயிறறு 'வ்ருதி' எனபதறகு 'நினைவு' எனபது அாததம. முன அநுபவிக்கபபட்ட விஷய ஸமபததமாக பின அதன ஜ்ஞாநம ப்ரதயக்ஷமின் றிகே கேவலம அநுபவ ஸாமாநயாகாரததால மாதரம உணடாகும பக்ஷததில, அநத ஜ்ஞா நததை 'ஸ்ம்ருதி' எனறு சொலவாகள. 'ஜ்ஞாநழி' எனறால 'அறிவு', இவவிடத தில இநதரியம் முதலானவைகளால ஏறபடும வஸது நிசசயரூபமான ஜ்ஞாநமே சொலலப்படுகினறது. 'சுவிவொஹநழி' எனபதறகு 'நிவ்ருதி' எனபது பொருள. இவவிடததில் அது ஜ்ஞாந நிவருததியைக குறிககினறது. இநத பதததிறகு, தாககம செயது அதனால ஏற்படும ஜ்ஞாநததையும் பொருளாகக கொளளலாம, ஸாவமும் பகவா னுடைய நியமநததாலேயே ஏற்படுகினறது என்பது கருதது.

வவொஹிஸ்ஸ—வாதததைகளாலும. கீழச சொலலபபட்டுளள சருதிகளாலும இநத மஹாவாகய வாகயஙகளாலும, 'பரஹமம எல்லாவறறிறகும ஆதமா' 'எலலாம ப்ரஹ மததிறகுச் சரீரம' என்பது அறியபடுகினறது. 'உதயாஷி ஸ்ரஷ்டிஸமதெஃ உதயா திவவொஹிஸ்ஸ சுவமஃ' எனபது அநவயம. இது 'ப்ரஹ்மவாஹிஸமதெ' எனபதற்கு ஹேது. சருதிகளும மஹர்ஷி வாகயஙகளும இபபடிச சொலலுகிறபடியால், 'ஸாமாநாதிகரணயம சொலலபபடும இடஙக ளெலலாவறறிலும ஸமஸத சேதநா சேதநங களையும பரகாரமாசவுடைய பரஹமமே சொலலபபடுகின்றது' எனபது வயக்தமாகினறது.

ஸர்வ ப்ரஹ்மணஃ ஸர்வ-ஸர்வாத்மகத்வாவமர்ஶாத், விஶிஷ்டாத்மகஸர்வ வஸ்து-ஷ்வபி ஸாமாநாதிகரண்யாவமர்ஶாத், ஸாமாநாதிகரண்யஸ்ய ஸாமாநாதிகரண்யம் ப்ரதி ப்ரகாரதயைவ தத்ப்ரகாரகத்வ-நிர்வாஹகத்வாத் ஸாமாநாதிகரண்யஸ்ய ஸாமாநாதிகரண்யாந்யதா யோ-நுபபத்தேஶ்ச தயோரபி

வயாஸா இவாகளுடைய ஸூத்ரகளாலும, 'பரப்ரஹ்மம் ஸகலாவறறிறகும ஆதமா, ஸகல சேதநாசேதந ரூபங்களான வஸ்துகளும் பரப்ரஹ்மதின் சரீரம்' என்று நாம அறிகிறோம். சரீரம் ஆதமாவை விடடுத தனிதது நிறகாதாதலால அது ஆதமாவுககு ப்ரகாரமே என்பதும், அநதக காரணதால அநதச் சரீரதனைச் சொலலும சப்தங்களெலலாம அதறகுள இருகதும ஆதமாவைக் குறிககின்றன வெனபதும் வயக்தம. சரீரதிறகும அதற்குள இருகும ஆதமாவுக்கும தாமபேதம இருகையிலும, ஒன்றின லக்ஷணம மறறொன்றுககு நேராமல அவை அஸங்கீர்ணங்களாகவும இருகின்றன இபபடி யெலலாம வஸ்து ஸ்திதி இருகிறபடியால, 'ப்ரஹ்மம ஸகலதனையும சரீரமாக உடைததாயிருகின்றது' என்று பரஹ்மதினை பெருமையைச் சொலலும முக்ய வாக்யங்களாக இருகும ஸாமாநாதிகரண்யங்க

'இநத வாகயங்களெலலாம பரஹ்மதிறகும மறறவைகளுககு முள்ள ஆதம சரீர பாவதனை மாதரமே சொலலுகின்றன. அதனால ஸாமாநாதிகரண்யம சொலலக் கூடுமோ? சரீரதனைச சொலலும சப்தத்தால ஆதமாவைக குறிகக கூடுமோ?' எனனும சங்கையை 'ஸர்வஸ்ய ஸர்வாத்மகம் வ்ரதி' இதயாதியான வாக்யதால பரிஹரிகிறார. பரகாரமாகிற சரீரதனைச சொலலும சபதங்களெலலாம பரகாரியாகிற ஆதமாவைக குறிகக கூடுமாதலால ஸாமாநாதிகரண்யம உபபந்நம என்பது ஸமாதானம.

விஶிஷ்டாத்மகஸர்வ வஸ்து-ஷ்வபி — இபபடி ப்ரஹ்மமும மறறை வஸ்துகளும ஆத்மாவாகவும சரீரமாகவும் கலந்து நிறகையிலும, மறறை வஸ்துகளின லக்ஷணம பரஹ்மதிறகு நேர்வதில்லை எனபதே ப்ரஹ்மதின பெருமை. அநதப் பெருமையை விளகுகின்றது இநத ஸாமாநாதிகரண்யம.

ஸாமாநாதிகரண்யஸ்ய ஸாமாநாதிகரண்யம ப்ரதி — பரஹ்மதிறகும மறறை வஸ்துகளுக்கும வெவவேறு தாமங்கள இருகையிலும, அவை இரண்டும அஸங்கீர்ணங்களாகவே நிறகின்றன. 'லோகதில வெவவேறு நாமங்களை உடைய பொருளகளுககே பரஸ்பர ஸம்பந்ததால ஸாங்கர்யம உண்டாவதை நாம பார்க்கிறோம ஒரு கடடையை உப்பளதில ஸ்வல்ப காலம ஸம்பந்தப்படுமபடி வைததால, அநதக கடடை உபபு பூதது விடுகின்றது அது போல வெவவேறு நாமங்களையுடைய பரஹ்மதிறகும மற்றை வஸ்துக்களுககும பரஸ்பர ஸம்பாக்கதால ஏன லக்ஷண ஸாங்கர்யம நேர்வில்லை?' என்று கேட்டால, அப்படி நாம பேதம இருகையிலும அது நேர்வில்லை எனபதே பரஹ்மதின பெருமை எனபது இதன் நாதபர்யம.

கரோக் ஸவ ஃஸரீரம் ப்ரஹ்மணோ வைஹவம் ப்ரதிவாஉய ஹ்ரீ: ஸாஉநாயிகரணாதி ஹி உ-வ்யவ்யதேதி: ஸவ-ஃதெதநாதெதநவ்யகாரம் ப்ரஹ்மைவாஹியீயதெ।

ஸாஉநாயிகரணம் ஹி அயொ: வஉபொ: ப்ரகாரஅய-வெநவகாய-ஃநிஷ்கர்ஷ। தஸ்ய தெதஸ்மிந் வாக்ய உ-வ்யதா। தயாஹி, 'தத்வம்' இதி ஸாஉநாயிகரணை, 'தத்' இத்யெநந ஜகத்காரணம் ஸவ-ஃகுணாணமாணாகரம் நிரவஉயம் ப்ரஹ்மாஅயதெ; 'த்வம்' இதி து தத்ஸ்ஹ ஸாஉநாயிகரணாவ்யதெநந வதெந ஜீவாதாய-ஃசிரமவி தத்ஸரீரம் தத்ப்ரதியாஉவஸ்தி தம் தத்ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மாஅயதெ। உதரெஷ- வாக்யேஷ- ஸாஉநாயிகரணாஹாநி ப்ர-ஃஹ்மணம் ஸஹொஷ்தா து ஸ்யாத்।

ளெலலாம ஸமஸத சேதந சேதந வஸதுகளையும பரகாரமாக உடைததா யிருகும பரஹமதததையே சொலலுகினறன

இரணடு பதஙகள இரணடு பரகாரஙகளின வழியாக ஒரே அாதததைக குறிப்பதனரே ஸாமாநாதிகரணய மெனறு சொலலபபடுகினறது? அபபடிப்பட்ட ஸாமாநாதிகரணயம நமது ஸித்தாநததில மாதரம முக்யமாக இருககும் இதை 'தத்த்வமஸி' (நீ அதுவாக இருககிறாய) எனனும வாகயமே விளககும. இநத வாகயததில 'தத்' (அது) எனனும பதம, ஜகதகாரணமாகவும ஸகல கலயாண குணஙகளுககும இருபபிடமாகவும எவவித தோஷமும மறறதாகவும இருககும பரஹ்மதததைக் குறிக்கின்றது, அநத 'தத்' எனனும சபதததுடன ஸமாநாதிகரணமாகச சொலலப்பட்டுளள 'த்வம்' (நீ) எனனும பதம, ஜீவனுககு அந்தர்யாமியாகவும அநத ஜீவனைச் சரீரமாக உடையதாகவும அநத ஜீவனுகிற சரீரததிறகு ஆதமாவாகவும அநதச் சரீரததை பரகாரமாக உடையதாகவும இருககும பரஹமதததைக குறிகினறது மற்றை ஸித்தாநத மொனறிலும இபபடிபபடட ஸாமாநாதிகரணயம கிடைககமாட்டாது, ப்ரஹ்மதததிறகுத தோஷததுடன கூடியிருககும தனமையும் பாஸமகிககும

ஸாஉநாயிகரணம் ஹி—இப்படி ஸாமாநாதிகரணயம் சொலலகூடுமானலும, அதறகு முக்ய வருதததவம எபபடி ஸமபவிககும என்பதை விசாரிகிறார. இவவிடத்தில, ஏறகெனவே ஸாமாநாதிகரணயததிறகு "ஸித்தவ்யவஸ்தாநாம் ப்ரஹ்மாநாதெகஸ்மிந்யெ-ஃ வ்யதிஹாரா ஸாஉநாயிகரணயித ஹி தத்ஸித:" [81-வது பக்கம் பார்கக] எனறு சொலலபபடடிருக்கும லகஷணம அநுஸரிகதேயம.

தயா ஹி—ஸாமாநாதிகரணயததின முக்ய வருத்ததவம உபபாதிக்கப்படுகினறது இநத உபபாதநம 58-வது பககததில விஸ்தாரமாகச் செயயபப-டிருகிறபடியால இவவிடததில அதன ஸங்கரஹமே செயயபபடுகினறது.

உதரெஷ- வாக்யேஷ-—மறறை சாஙகர யாதவ பாஸகர வாக்யஙகளில. அநதப் பகுதிகளில் எபபடி ஸாமாநாதிகரணய லகஷண ஹாநியும ப்ரஹ்மத்திற்குத

வாதஸூத்ரம் ஹவதி । ‘ஸ ஹ்யேவம்விதஸ்ஸர்வத்ர’ இத்யாதி ‘நவா’ ஸப்தாயுக்தம் வ்யாகாரதயைவ விதி தொதநாதொதநாத்மக வாக்யம்

வாதஸூத்ரம் ஹவதி—ஸ்வஷ்டிதவிதி. இதன தாத்பர்யமாவது.—ச்ருதிகளிலும புராணங்களிலும் ‘பரஹ்மம இவ்விதமாக இருக்கின்றது’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில ‘இவ்விதம்’ என்று எந்த பரகாரம நிர்தேசிக்கப படுகின்றதோ அந்த பரகாரத்துடன கூடியதாகவே ஸகல அவஸ்தைகளிலும அந்த பரஹ்மம இருக்கிறபடியால், அந்த அவஸ்தைக ளெலலாவற்றிலும சேதநாசேதநங்க ளடங்கியுள்ள ப்ரபஞ்சம ஸ்தூலமாகவும ஸூக்ஷ்மமாகவும இருக்கின்றது எனபது ஸித்தம அப்படி இரு

தோஷமும ஏறபடுகின்றன எனபதை அந்தந்தப பக்ஷத்தைக் கண்டிக்கும அவஸரத்தில செயயப்பட்டுள்ள உபபாதனத்தில கண்டுகொள்க

வாதஸூத்ரம் ஹவதி—‘இந்த சரீர சரீரி பாவமெல்லாம ஸ்ருஷ்டிக்குப் பிறகே உபபன்னமாகும் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன பரஹ்ம மொன்றே இருந்தபடியால அப்பொழுது எதற்கும ப்ரஹ்மத்திற்கும சரீர சரீரி பாவம சொலவது ஸாத்யம்?’ என்று செய யக்கூடிய சங்கைக்கு ஸமாதானம சொல்லுகிறார. ‘ஸ்ருஷ்டிக்குப பிறகு இந்தச் சேதநாசேதநாத்மகமான பரபஞ்சம ஸ்தூலாவஸ்தையில இருக்கின்றது, ஸ்ருஷ்டிக்கு முன அது ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலிருந்தது, இதுதான விசேஷம. ஸ்ருஷ்டிக்கு முன சேதநாசேதன வஸ்துக்களே இலலை என்று சொல்வது பிசகு’ என்பது தான ஸமாதானம். ஆகையால எப்பொழுதும சரீர சரீரி பாவம் சொலலக்கூடும என்பது தாத்பர்யம.

‘ஸ்யேவ வாவஸ்திதம்’ [பரஹ்மம இவ்விதம இருக்கின்றது] என்று சுருதி ஸ்மருதிகள் சொல்லுகின்றன. ‘ஸர்வம் வலுல்வம் ப்ரஹ்ம’ ‘ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநம்’ இவை முதலிய வாக்யங்கள விவக்ஷிதங்கள இந்த வாக்யங்களில ப்ரஹ்மம எவ்விதம இருக்கின்றது என்று சொலலப்படுகின்றதோ, அந்தந்த விஷயங்களைக் குறிக்கும விசேஷணங்களை உடையதாகவே பரஹ்மம எலலா அவஸ்தைகளிலும இருக்கின்றதென்று நாம அறிகிறோம. ஆகையால ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னும ஸ்ருஷ்டிக்குப பிறகும் இரண்டு அவஸ்தைகளிலும, பரஹ்மத்தின விசேஷணமாக இருக்கும இந்த சேதநாசேதநாத்மகமான பரபஞ்சம இருத்தல வேண்டும். ஆனகையால ஸர்வாவஸ்தை களிலும் சரீர சரீரிபாவம சொலவதில எவ்வித அநுபபத்தியும இலலை.

அஸ்ய ஷ்லோகஸ்ய ஸம்க்ஷேஸ்ய அ ஸ்ஸ்ரவ: । தயா அ "பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயெய" இத்யயமுக்த: ஸம்வஸ்ரோ ஹவதி । தஸ்யைவம்ஷ்ரவஸ்ய காயம்தயா காரணதயா அ நாநாஸம்ஷ்ரநஸம்ஷ்ரிதஸ்ய ஸம்ஷ்ரநதயா விஷிஷ்டஸ்ரஜாதீயவஸ்துதயா

நநு ஸம்ஷ்ரநஸ்யவெண ப்ரகாரதயா 'ஸவழ' ஸப்தாயம் கம் ஜாதிம்ராணயொரெவ ஷ்ரஷ்டம் ந ஷ்ரவ்யஸ்ய ; ஷ்ரதத்ரவிஷ்யொமஸ்ய

தாலதான, 'பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயெய' [நான பஹுவாக ஆவேன்] என்னும் பஹுபவநமும் உபபநமாகும. ஆகையால சேதந சேதந வஸ்துகளெலலாம, காய வஸ்துவாகவும காரண வஸ்துவாகவும் இமமாதிரி பறபல அமைப்புகளுடன இருக்கும பரஹ்மததுடனேயே எபபொழுதும சோநது அநத பரஹமதத்திற்கு விசேஷணஙகளாக இருகினறன எனபது ஏறபடுகினறது.

நநு அ.....ப்ரவம்ஸீதழ — 'அப்படி, ஒரு பதார்த்தத்துடன எப் பொழுதும சோந்தே அதற்கு விசேஷணமாக இருகும தன்மையானது ஜாதி குணம் இவைகளின விஷயதில மாதரம காணபடுகினறதே தவிர, தரவ்யதின் விஷயதில

"பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயெய" இத்யயமுக்த: ஸம்வஸ்ரோ ஹவதி — இப்படி ஸ்ருஷ்டிகருப பூவ காலதிலும சேதநாசேதந வஸ்துக்கள இருநதால மாதரம், 'நான டஹுவாக ஆகுகடவேன' என்று பரஹமம் ஸங்கலபிக உபபதி உணடு. அப படி அவைகள இலலாமலே பரஹமம பஹுவாக ஆவதறகு ஸங்கலபிததால, பரஹ்மமே மாறுதல் அடையவேணடி வரும. அபபடி அது மாறுதல அடைகினறது எனறு சொல வது, 'ப்ரஹமம் விகாரமறறது' எனறு சொலலும சருதி வாகயதிற்கு விருததம. தவிரவும, ப்ரஹமம சேதநாசேதந வஸ்துகளைப் புதிதாக ஸ்ருஷ்டித்து அமமாதிரி அது பஹுவாக ஆகினறது எனறு சொலலும பக்ஷதில, அது, 'சேதநஜட ஜீவனும அசேதநமாகிற ப்ரகருதியும இரணடும உதபததியறறவை'எனறு சொலலும சருதி வாக் யதிறகு விருததம. ஸ்ருஷ்டிககு முனனும இவை இருநதன வென்று சொலலும பக்ஷதில இமமாதிரியான விரோதஙகள வரமாட்டா எனபது தாத ாயம.

ஸம்ஷ்ரநதயா சவஷ்ரிதழ — அபருதக வித தாதமாக இருகினறது. அதாவது, பரஹமததை விட்டித தனிதது ஸ்வதந்தரமாக நிறகக கூடாததாக இருக கின்றது எனபது தாதபாயம.

'ஜாதி மாணயொரெவ ஷ்ரஷ்டழ' — 'பசு' என்பது வயக்தி, 'பசுதன்மை' (கோதவம) எனபது ஜாதி 'வெணமை' என்பது குணம்; 'வெணமையை உடைய பொருள' எனபது குணி. இவைகளுகென்றே தனிதது நிற்கக கூடாமை லோகததில

வஹாயுஷ்ய 'ஸவழ' ஸஜ்ஜாயுஷ்ய தயா ஸ்ரம்ஸ்ரஸ்ய ப்ரகாரஸாத்ருச்ய
யோகாத் । உபயதெ । த்ரவ்யஸ்யாவி ஷ்ணுகுணஜ்ஞாதெ ச்ருவ்யாஜ்ஞாத
ப்ரகாரகம் ஜ்ரஷ்டெவ । நநு, ஷ்ணாதெஃ ஷ்வதஜ்ரஸ்ய த்ரவ்யாஜ்ஞாத
ப்ரகாரகெ ஸ்ருவ்யுஷ்ட்யபவ்ருத்யுயொ ஜ்ரஷ்டஃ, யஸ்ய ஷ்ணுர் குணஜ்ஞ;
சுதெரா மொக்ஷாஜ்ஞ்ருத்யுயா தெதரதெதரஸ்ய த்ரவ்யஜ்ஞாதஸ்ய
வஜ்ரஸ்ய ஸ்ரம்ஸ்ரப்ரகாரத்யா ஸாஜாத்யாயிகாரணெய ப்ரதிவாத்யம் ந
யுஜ்யதெ । சுதெராமயுதெ । மளஃ, சுஷ்வஃ, ஜ்ரஷ்ட்யஃ, தெவ உத்யாஜ்ஞி
ஜ்ஞாதஸ்ய ஸ்ரம்ஸ்ரவாசிநாம் த்ரவ்யாணாமெவ, 'தெவத்தெ ஜ்ரஷ்ட்யா
ஜாதஃ ஷ்ணுர் விஷ்ணு' 'யஜ்ஞத்தெ மள ஜ்ஞாதஃ வாவெத சுஷ்
ணு' சுப்ரயுஷ்ட்வதநஃ ஷ்ணுர்ஜாதெரெகெண தெவொ ஜாதஃ' உத்யாஜ்ஞி

காணப்படவிலலை மறறொரு தரவயததுடன சேர்நதே இருக்கவேணடுமெ எனனும நியமமின்றிகெ தனித்து இருபபதறகு யோகயமாயுளள தரவயததிறகு, அநத மறறொரு தரவயததுடன ஸாமாநாதிகரணயமெ சொலலுப்படி பாகாரததன்மையை பரதிபாதிபபது யுகதமாகுமோ?' எனறு ஒரு ப்ரச்நமெ கேடகலாம 'யுகதமாகும' எனபதே நமமுடைய ப்ரதயுததரம. தணடம குணடலம முதலிய தரவயஙகளுககு அநமாதிரியான ப்ரகார தனமையை நாம காணகிறோமலலவா? ஆனால, 'தணடம முதலிய ஸவதநதர தரவயஙகள மறறொரு தரவயததிறகு பாகாரஙகளாக இருககும பொழுதெலலாம, 'தணடம முதலிய வைகளுடன கூடியிருககிறது அநத மறறொரு தரவயம', எனறு நாம வயவஹரிகக றோமெ தவிர, அநத தரவயம தணடமெ எனறு ஸாமாநாதிகரணயம நாம சொலல விலலை. ஆகையால், தரவயமாயிருககும சேதநாசேதந வஸதுக்ஃளை, தரவய மினறிக்கு ஜாதியாக இருககும பசுததனமைகுத துல்யமாக பாவிதது, அவைகளுககு ஈச்வரனுடன ஸாமாநாதிகரணயமெ சொலலுமளவு பரகார தனமையை பரதிபாதிபபது யுக்தமாக மாடடாது' எனறு ஒரு ஆகேஷபம செயயலாம இதறகு ஸமாதாநம சொலலுகிறோம. ஸமருதியிலும வேததிலும நாம இமமாதிரியான ஸாமாநாதிகரணய பரதிபாதநதைப் பாரக்கிறோம. 'தேவதததன ஒரு புணய விசேஷததால மநுஷ்யனானை' எனறும, 'யஜ்ஞதததன ஒரு பாப விசேஷததால மாடானை' எனறும, 'மறறொருவன

சாணைபடுகின்றது. ஒரு த்ரவயததிற்கும மறறொரு தரவயததிற்கும அடபடிபபட்ட ஸதிதி காணப்பட விலலையே. இது இவவிடதில செயயபடடுமெ ஆகேஷபம.

உக்ஷ்யுஷ்ட்யவ்ருத்யுயொ ஜ்ரஷ்டஃ—'உஷ்ணி' (தணடததை உடையவன) எனனும சபதததில 'தணடம எனபது பகுதி, அதறகு மேல் இருககும பரதயயம விகுதி. இதை 'உக்ஷ்யுஷ்ட்யவ்ருத்யுயஃ' என்று சொலவாகள. அநத விகுதி 'அதை உடையது' எனபதைக குறிககும. தணடம பொனற ஒரு தரவயம அதை உடைய புருஷன

உபலக்ஷயந்தி ஸ்ரோதாரஸ் தெதபலவ காரதயா தொகவெதயொஃ ஸாஸா நாயிகரணெய வ்ருதிவாதபம் ஏவஷ்டி। கயபயஃ—ஜாதிவ-ா முணொ வா த்ரவ்யம் வா ந தத்ராதபஃ; கம்பந த்ரவ்யவிபெஷம் வ்ருதி விபெஷண தெவெவ யஷ்ய ஸாஸ்ரவஃ, தஸ்ய தத்ரவ்யஸ்ய தத்ர காரதயா தத்ஸாஸா நாயிகரணெய வ்ருதிவாதபம் யுக்தம் ; யஸ்ய வு ந த்ரவ்யஸ்ய வ்யய க்ரியெவெதி கபாதீத்யதிக த்ரவ்யாதரவ்ய காரகவிஷ்டெ, தத்ர ஸகல தீ-ியவ்ருத்தய உதி விபெஷஃ। ஸவவதெவ ஸ்ரோவாஜம்மாத்ருகஸ்ய ஸவ-ஸஸ்ய வஸ்து ந ஸ்ம்ஸ்ருஸ்டரஸரீரகெந தத்காரதயெவ ஸ்ருதிவ

ஒரு புணய ஆதிக்யத்தால தேவஞனை' எனறும பரயோகங்கள் இலலையா? 'மநுஷயன்' 'மாடு' 'தேவன்'எனனும பதங்கள அசேதந தரவயங்களாக இருககும அநதநத சரீரங்க ளைக் குறிகினறன, 'தேவதத்தன்' 'யஜ்ஞதத்தன' 'மறறொருவன்' எனனும பதங்கள சேதந தரவயங்களாக இருககும ஜீவனகளைக் குறிகினறன. இபபடி, கேவலம பஞச பூத ஸங்கர்தங்களாக இருககும தரவயங்களுக்கு வேறு தரவயங்களாக இருகும சேத னங்களுடன ஸாமாநாதிகரணயம சொலலுகிறோ மனறோ? உணமை எனனவெனறால, ஸாமாநாதிகரணயம பரதிபாதிகும பொருடடு ஒனறு தரவயமாகவும மறறொனறு அதன ஜாதி குணங்களுள ஒனறாகவும இருககவேணடு மென்னும நியமம இலலை, ஒரு தரவயததைக குறித்து, மற்றொனறு ஜாதி குண தரவயங்களுள எதுவாக இருநதபோதி லு, அது தனிதது நிறகக கூடாததாயிருககுமளவு விசேஷணமாக இருககும பக்ஷதில, அதற்கு, அபபடித தனித்து நிறகக் கூடாமல இருககும தனமையையே ஆதாரமாகக கொணடு அநத தரவயததுடன ஸாமாநாதிகரணயததை நாம சொல்லக கூடும மற்றொனறுக்த விசேஷணமாக இலலாமலே ஸவதநதரமாக நிற்கக கூடிய

போனற மற்றொரு தரவயததிறகு விசேஷணமாக வநதால, அபபொழுது இமமாதிரி பர தயம் வரவேணடுமே தவிர, ஸாமாநாதிகரணயம சொலலகூடாது எனபது ஆக்ஷேபம

தொகவெதயொஃ—இவவிடததில 'தொகஃ' எனனும் பதததிறகு 'ஸம் ருதி' எனறு அரததம கொளவது உசிதம ஸாமாநாதிகரண்ய பரதிபாதநததிற்கு ப்ர மாணம சொலலும இடததில லௌகிக வாகயததை பரமாணமாகச சொலவதைககாடடி லும ஸமருதி வாக்யததைத பரமாணமாகச சொலவது உபபநநமனறோ? தவிரவும அது வேதததுடன கூடப்படிகக்ப் படடிருகினறது

"ஸதெதாஷ்ஹி தொகெ வெதெ அ வ்யதிதஃ வாஸ-ுதெஷாதஃ"

எனனும பகவத கீதா வாகயததின் பாஷ்யததில் "ஃ வெதாயஃவொகநா தொக உதி ஸ்ம்ருதிஸ-ுயுதெ" [வேதார்ததததை விளக்குகிறபடியால ஸ்ம்ருதியை 'லோகம' என்று சொல்லக்கூடும] எனனும் வாக்யததைக் காணலாம. 'தொகயுதெ ஸதெந வெதாயஃ' என்பது அதறகு வயுதபததி.

ஸஹ்ரவ ஜ்தி தத்குரீ ஃமம்ஸ்ர வனவ தத்த ஹ்ஷைநாஹியீபத ஜ்தி தத்ஸா

ஸாநாயிகமணைந வ்ரதிவாஜ்நம் யாக்ஷ்ழ। தஜ்தத்ஸ்வ-ம் வாவ-ழ்ஜெவ

நாஜ்ஸாவவ்யாகரணஸ்ர-ஸ்திவிவாரணை வ்ரவம்ஸிதழ்।

ஈதஃ வ்ரகூதிவ-ஃஸாஷ்ஜஹஜ்ஹம்காரதந்மாத்ரஹாதெம்ஸ்ரிய தஜ்ஞா

ஸ்ஷ்ஜதாஜ்-ழ்ஸ்ஹ-வநாத்மக ஷ்ரஹ்மாணஜ்ஹம்ஷ்ஸ்ரீதம் காயத்ரீ விஹவ-ழ்ம்

ஒரு த்ரவயம், எபபொழுதாவது எவவிடததிலாவது மறறொரு தரவயததிற்கு ப்ரகார மாக இருககுமபடி நோநதால, அபபொழுது அதற்கு ஸாமாநாதிகரணயம சொலலக கூடாது, அப்பொழுது தான 'அநத தரவயததுடன கூடிக்கொணடிருககிறது அநத மறறொரு தரவ்யம' எனறு நாம வயவஹரிகக வேணடும. இது தான உணமை. ப்ரகருததில, ஸதாவரஙகளாகவும ஜங்கமஙகளாகவும வஸதுக்களெலலாம் எப்பொழு தும ாசவரஙகுச சரீரமாகவே இருககின்றன, அவை ஒரு பொழுதும ஸவதநதரஙகளாக நிற்கககூடியவை யலல, அவைகளுககு ஸவரூபம நிலபபது முழுவதும ாச்வரனுககு அவை ப்ரகாரஙகளாக இருபபதனாலேயே. ஆகையால அவைகளுகு அநத ாசவர னுடன ஸாமாநாதிகரணயம சொலவது யுகதமே அதாவது, அவைகளைச் சொலலும சப்தஙக ளெல்லாவறறாலும ாச்வரனே சொலலபபடுகிறான எனறு சொன்னதாயிற்று. இநத விஷயம முழுவதும முன்னமேயே நாம ரூப வயாகரண ச்ருதி வாக்யங்களை விவ ரிககும பரகரணததில் விஸதாரமாசச சொலலப்பட்டிருககினறது

ஆகையால, சேதந ததவ மாகிற ஜீவன், அசேதநஙகளாகிற பரகருதி மஹத அஹங காரம, தநமாதரஙகள, பூதஙகள, இநதரியஙகள, இவைகளுடைய பரஸ்பர சோககையால உணடாகும பதிநநு லோகஙகளடஙகிய பரஹ்மாணடம, அநத பரஹமாணடததினுள் இருக்கும (தனது) அப்ருதக ஸித்த விசேஷணமான ஸ்ர நா தியக ஸதாவாதமக

நாஜ்ஸாவவ்யாகரணஸ்ர-ஸ்திவிவாரணை—ஸத விதயா விவரணத்தை உப ஸம்ஹரிககும இடததில இதைக் காணக.

வ்ரகூ தி—ததவஙகள இருபததைநது அவயவமான.— ஜீவன் ஒனறு, பர கருதி மஹத அஹங்காரம இவை மூனறு, தநமாதரஙகள ஐநது, பூதஙகள ஐநது, இந தரியஙகள பதிநநொனறு, இநத இருபததைநது ததவஙகளிலிருநதே பரபஞசதின உத பதி ஏறபடுகிறது எனபது நமது கொளகை.

ப்ரபஞ்சம், இவை யெல்லாவற்றுடனும விசிஷ்டமாயிருக்கும் காய வஸ்து முழுதிலும் ப்ரஹ்மமே, ஆகையால காரண பூதமான பரஹ்மதத்தை அறிவதால ஸகலமும் அறியப படடதாகிவிடும, ஆகையால 'ஒனறை அறிநதால எல்லாம அறியபபட்டதாகிவிடும' என்னும பரதிஜ்ஞையும நனறாக உபபநநமாகினறது இபபடி பரஹ்மமே காய வஸ்துவாகவும காரண வஸ்துவாகவும இருபபதலை, பர ப்ரஹ்மததிறகு பரகாரமாயுள்ள ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும பகவானே ஆதமாவாக உடைததாயிருகினறன வென்று சொலலப்படுகினறது

நநு அ.....வாக்யஸ்ய வய—'பர பரஹ்மம விகாரமற்றதென் றும் தோஷமறற தெனறும சருதிகள சொலலுகினறன வெனனும காரணததைக கொணடு நீஙகள பர பரஹமததிறகு ஸ்வரூப மாறுதல் இலலை யெனறு சொலலுகிறீர

காய-உகாரண ஹாவாதி—'ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹ்மமே' என்று நாம சொலலும பொழுதெலலாம் நாம் அவை இரணடுககும சரீர சரீரித் தனமையால ஏறபடும ஒற்றுமையைச் சொல்லுகிறோமே தவிர, 'அவை இரணடும ஒன்றே' எனனும ஸமரூடைக்யதததைச சொலலவிலலை. அநத ஒறறுமையும இரணடு விதமாக ஏறபடலாம. ஒனறு கார்யம, மறறொனறு காரணம என்பதால ஏறபடுவது ஒரு விதம; ஒனறு பரகாரம மறறொனறு பரகாரி [அதாவது விசேஷணம விசேஷயம] என்பதால ஏறபடுவது மற்றொரு விதம. இவைகளுள காய காரணத தனமையைச சொனனால, 'பரகார பரகாரித தனமை விதநமாகி விடுகினறது ஆகையால தான, இவவிடதில காய-உகாரண ஹாவாதி—ஸ்ய வாக்யஸ்ய வய—உகாரதயா தாதாதகக்ய—தி' என்று சொலலபபட்டிருகிறது.

நநு அ—கீழில பரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸாமாநாதிகரணயம, பரஹமம ஜகத் திறகு உபாதாந காரணமாகவும இருகினறது எனபதைச் சாதது நிறகிறது, அப் படி அது உபாதாந காரணமாக இருகின்றது எனபதை ஒததுககொண்டால, அது 'ப்ரஹ்மம எவவித விகாரமுமற்றது' என்று சொல்லும சருதி வாக்யத்திறகு விரோதிககு மாறுகையால பரஹமத்திற்கு உபாதாந காரணத்வம எப்படிச சொல்லகூடும?

நிவி-ருகாரகு நிரவதயகு ஸ்ரு-திவ்யாகொவ ப்ரஹ்மமெந நிவாரிதது। "ப்ரகுர்தி ஸ்து ப்ரதிஜ்ஞாதத்ருஷ்டாந்தாநு-பரோதாத்" [ப்ர ஸூ. I-4-23] இதெயகவிஜ்ஞாநெந வாவ-ருவிஜ்ஞாநப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாஹ்யாம் வாரவ-ரு-ஷவ்ய ஜமத-ுவாதாந காரணகுவம் அ ப்ரதிவாதிதது। உவா தாநகாரணகுவும் அ வரிணாரா வ்ருதகுவெவ। கயிதத-ுவவதயதெ?

கள. 'ப்ரகுர்தி ஸ்து' எனறு ஆரபிககுமி ஸூதரததை வடாக்யாநம செயயுமிடதில அநத ஸூதரம, ஒவ றை அறிநத மாதரததால எலலாம அறியபபட்டதாகி விடுமென னும ப்ரதிஜ்ஞா பலத்தாலும மண் அதன் காயமாகிற குடம இவை முதலியவைகளின் தருஷ்டாநத பலததாலும பர பரஹமம ஜகதகிறகு உபாதாந காரணமென பதை பரதி பாதிகினறதெனறும சொல்லுகிறீரகள எது எது உபாதாந காரணமோ அதெல்லாம் மாறுதலுகுப பாதரடாக வேணடுமே ஆகையால நீஙகள சொலவது எவ்விதம உபபாமோ கும?" எனனில, அதறகு ஸமாதாநம சொல்லுகிறோம ஜீவனுடன்கூடிய ப்ரபஞசம முழு

என பதுதான இவவிடததிற் செயயப்படுமெ ஆகூஷபம. [உபாதாந காரணம என்பதன பொருளை 43-ம படகததில காணக]

"ப்ரகுர்தி ஸ்து ப்ரதிஜ்ஞா த்ருஷ்டாந்தாநு-பரோதாத்"—இது பர்ஹ்ம ஸூதரம இதன பொருளாவது:—ப்ரகுர்தி ஸ்து—ஜகதகிறகு உபாதாந காரணமும பரஹமமே. ['ப்ரகுர்தி' எனனும சபதததிறகு இவவிடததில் 'உபாதாந காரணம' எனபது பொருள] ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநு-பரோதாத்—அபபடி ஒததுக் கொணடால மாதரம பரதிஜ்ஞையும தருஷ்டாநதமும உபரோதிகபபட மாட்டா சாநதோகயதில ஸத விதையில, முதலில் 'எதை அறிநதால எலலாம அறியப்பட்ட தாகிவிடுமோ' எனறு பரதிஜ்ஞை செயயப்படடிருக்கினறது. நடுவில, 'எபபடி மண பிணடததை அறிநத பாதரததால அநத மணணால செயயப்பட்டுளள ஸகல பதார்த்தங களும அறியபபடடனவாகி விடுமோ' எனறு தருஷ்டாநதம கூறபபட்டிருகினறது. பரஹமததிற்கு உபாதாந காரணதவம ஒததகொணடால மாதரம் இவை இரணடும உபயநங்களாகும. [கீழில ஸத விதயா ப்ரகாணததைப் பாரக]

ஸாவ-ருவிஜ்ஞாநப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநு-பரோதாத்—ஸாவ விஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞையாலும, மண் அதன் கார்யமாகிற குடம முதலானவை இவைகளின் தருஷ்டாநததாலும ப்ரதிஜ்ஞாத த்ருஷ்டாந்த ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்த, தாஹ்யாழி என்று பிரிதது கொளளவேணடும.

சைதந்யாச்ரயதே। ஸ ஜீவஸ்ய ப்ரஹ்மாத்மஸ்வரூபாவிர்பாவஹேதுத்வ காரணத்வ
ஸ்ருதே। தத்ர ஸர்வஸ்ய ஜீவஸ்ய ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தாத்மஸ்வபாவத்வ

"நாத்மா ஸ்ருதேர்நித்யத்வாத் தாப்யஃ" [ப்ர. ஸூ. II-3-18]

உபஸம்ஹாரதர்சநாச்ச। வைஷம்யநைர்க்ருண்யாதிதோஷப்ர

"வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்" [ப்ர. ஸூ II-1-34.]

வதற்கும பர பரஹ்மம காரண மெனறனரே சருதி சொலலுகினறது? அதில் ஜீவனுக்கு அது எபபடி காரணமாகினறது எனபதை உபபாதிகது மிடததில், நீஙகள, 'பர பரஹ்மமே ஜீவனுகப் பரிணமிககின்றது; ஆகையால் அது அதறகுக காரணமாகினறது' எனறு சொலலுகிறீரகள. அபபடிச் சொலவது 'நாத்மா' எனறு ஆரமபிக்கும ஸூதரததிறகு விருதத மனரே? 'வைஷம்ய நைர்க்ருண்ய' என்று ஆரமபிககும் ஸூதரத

சைதந்யாச்ரயதே—உபாதான காரணதவமானது சேதனாசேதனஙகளை விசேஷண மாகக கொணடிருககும ஈச்வரனைபபறறிய தெனறும, விகாரமறறிருப்பதானது விசேஷ்யாமசமான பரமாதமாவை மாதரம் பறறிய தெனறும, ஆகையால் சஙகிக்கபபடும விரோதம இல்லையெனறும ஸமாதானம சொலலபபடுகினறது. இநத ஸமாதானததைப் பிரதிச சொலலபபோகிறவராய, முதலில், 'ஸர்வஸ்ய ஜீவஸ்ய.....உபயாதிகா' எனனும க்ரநதததால் 'ஈச்வரனே ஜீவரூபமாகவும அசேதன ரூபமாகவும் பரிணமிக்கிறான்; ஆகையால அவன உபாதான காரணமாகிறான' எனறு சொலவதில ஸமபவிக்கும தோஷஙகளைச் சொல்லிவிடடு, பிறகு 'வஸ்தவம்ய... ...ஸத்ய ஸங்கல்ப வான' எனபதால் தமது ஸமாதானததைச் சொல்லுகிறார.

'நாத்மா ஸ்ருதேர்நித்யத்வாத் தாப்யஃ'—இதுவும ப்ரஹம ஸூதரம. இதன் பொருள —ஆத்மா ந—ஆதமாவானது உதபததி செயயப் படுகிறதிலலை; ஸ்ருதேஃ—ச்ருதியில அதன உத்பததி நிஷேதிககபபட்டிருககிறபடியால், தாப்யஃ நித்யத்வாத்—அநத ச்ருதிகளிலிருநதே அதன நிதயதவம அறியப்படுகிறபடியாலும.

வைஷம்யநைர்க்ருண்ய நேதி சேந்ந ஸாபேக்ஷத்வாத்—ஒருவன ஸுகியாகவும மறறொரு வன துககியாகவும ஸருஷ்டிககப்பட்டிருப்பதைப பாரதது, இப்படி ஸருஷ்டிககும ஈச்வரன பகஷபாத முள்ளவனாகவும தயையறறவனாகவும இருக்கவேணடுமெ எனறு சஙகிப்பவர்களுக்கு ஸமாதானம சொல்லுமிடதில, 'ஜீவனகள அநாதி, அவைகளுககுத் தேஹம முதலியவறறைக கொடுதது அவைகளை ஸருஷ்டிககும்பொழுது, ஈச்வரன அவவவைகளின் பூர்வ கரமஙகளுக்குத தகுநதபடியே ஸருஷ்டிககிறான' எனறு ஜீவனை அநாதி

ஹதி ஜீவாநாமநாதித்வாத்ஸ்வாபாவிகோ தர்மோ நிவர்தத இதி வ்யவஸ்திதம்.

"ந கர்மாவிபாகாத், இதி சேந்ந, அநாதித்வாத், உபபத்யதே சாப்யுபலப்யதே ச" [ப்ர. ஸூ II-1-35]

ஹதி ஸகர்மதாத்பர்யாமநுபபந்நவிபாகப்ரதர்சநபரம் ஸூத்ரம்.

திலும, ஜீவன அநாதி எனபதை ஒததுகொணடே, பூவ காமததிறகுத தகபடி ஈச்வரன் ஸருஷடி செயகிறபடியால அவனிடம பக்ஷபாதத்தையாவது தயவற்ற தனமையை ாவது சொலவது உபபந்நமாக மாடடாது எனறு நிரதந்ரணம செயயபபட்டிருகினறது. "ந கர்மா" எனறு ஆரமபிகும ஸூதரதது லும, ஜீவன நித்யனனறு எனறு சொலலும பக்ஷதில, அவன், தான செயயும் காரயஙகளின பலததை அநுபவிகாமல போகுபடிகும தனலை செயயப்

யெனறு ஒததுகொணடே ஸமாதானம சொலலபபடிருகிறது எனபது இவவிடதில விஷயம். "வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந, ஸாபேக்ஷத்வாத்" எனபதும பரஹம ஸூதரம. இதன் பொருள —வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந—பக்ஷபாதமும தயையற்ற தன்மையும பரஸஙகிகமாடடா, ஸாபேக்ஷத்வாத்—பலாபேக்ஷமாக இருகும் இநத ஸருஷ்டியானது அநதநத ஜீவனகளுடைய காமததைப பொருததிருகிறபடியால.

"ந கர்மாவிபாகாத் இதி சேந்ந, அநாதித்வாதுபபத்யதே சாப்யுபலப்யதே ச"—இதுவும ப்ரஹ்ம ஸூதரம 'ஸருஷ்டிகு முன ஜீவனகள இருநதாலனறோ, அவைகளுககுப பூவ காமம ஏற்படும?' என்னும சஙகையைச் செயதுகொணடு அதறகு ஸமாதானம சொலலுமிடதில, 'ஜீவனகள அநாதி, அவைகளின காம ப்ரவாஹமும அநாதி' எனபதை ஒததுகொணடே ஸமாதானம சொலலபபட்டிருகிறது. ஸூதரததின பொருள.—அவிபாகாத்—('முதலில ஈச்வரன ஒருவனே இருநதான்' எனறு சருதி வாகயஙகள ஒருமையையே வறபுறுதது வதால தெரிய வரும்) அவிபாகததிலிருநது (விபாகததின இனமையிலிருநது), கர்ம ந—பூவ காமம எனபதே இலலை என்று ஏறபடுகிறது; உபபத்யதே—எனறு ஆக்ஷேபிகும பக்ஷதில், ந—(அநத ஆக்ஷேபம) நிறகமாட்டாது, அநாதித்வாத்—(ஜீவனகளும அவைகளின் காம ப்ரவாஹமும) அநாதியானவை யாதலால, உபபத்யதே அபி—(அப்படி அவை அநாதியாக இருக்கையிலும கீழ்க கூறபபடடுளள ஒருமை) உபபந்நமாகும், உபலப்யதே ச அபி—(அவைகளின அநாதித்வமும சருதிகளில) சொலலபபடடுமிருகினறது.

ஸகர்மதாத்பர்யாமநுபபந்நவிபாகப்ரதர்சநபரம்—'ஸகர்மதா ஹ்யாமந' என்பதற்கு, 'செயயப்படாததன் வரவு' என்பது பொருள. அதாவது 'ஹேதுவில்லா

தயா வ்யாப்ததோஷி சேதநாஜித்வா ஸ்ருதிபிஃ வ்யதிவாஜிதா ।

"அஜாமேகாம் லொஹிதஸுக்ல கிருஷ்ணாம்
பஹ்வீஃ ப்ரஜாஃ ஸ்ருஜமாநாம் ஸரூபாஃ ।

படாத காயங்களின பலதனை அநுபவிக்குமபடிகனும பரஸங்கிக்கு மாகையால, அவனை நிதயனெனறே ஒததுககொளள வேணடு மெனறு பரதிபாதிகபபட்டிருக்கின்றது. இவை யெலலாம, ப்ரஹமமே ஜீவனுகப பரிணமிக்கினறது எனறு நீஙகள சொலவ தறகு எவவிதம ஒத்து வரும? தவிரவும, நீஙகள, பர பரஹ்மமே பரசருதியாகப பரிணமிக் கின்றது எனறும, ஆகையால அது அதற்குக காரணமாகினறது என்றும சொலலுகிறீ கள அதுவும சருதி ஸ்ம்ருதிகளுகக விருததமே சருதி ஸ்ம்ருதிக ளெலலாம, பரசருதி அநாதி எனறு சொலலுகினறன. 'அஜா ஏகா' இதயாதியான ச்ருதி,

---

மலே பலததின பராபதி' எனறு சொனனதாயிறறு 'க்ருதவிப்ரணாச' எனப தறகு, 'செயயபபட்டதன நாசம' எனபது பொருள அதாவது 'செயயபபட்ட காமங களபல மறறுப போவது' எனறு சொனன தாயிற்று. ஜநமாநதர காமதனை ஒத்துக கொளளாமற போனால, இநத இரணடு தோஷஙகளும பரஸங்கிக்கும எனபது ஸ்பஷ்டம.

ஈச்வரனிடதில வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள 'இலலை யெனறும, 'நமக்குக் கிடைகனும பலங்கள எலலாவறறிறகும ஹேதுக்கள உணடு, நமமால செயயபபடும காம மொனறும நிஷ்பலமாக மாடடாது' எனறும சொல்வதறகு, 'ஜீவனகள அநாதி, அவை களின காம ப்ரவாஹமும அநாதியே' எனறு ஒததுககொளள வேணடியது அவச்யம அபபடி ஜீவனகளை அநாதி யெனறு ஒததுக கொணடால, ஈசவரனே ஜீவனைப் பரிண மிக்கிறான எனறு சொலவது ஸாத்ய மிலலை. இது தான விஷயம

தயா வ்யாப்ததோஷி —ஈசவரன அசேதனமாகப பரிணமிக்கிறான் என்று சொல்வதில ஸம்பவிகனும் தோஷத்தைச சொலலுகிறார்

'அஜாமேகாம்.....இநத சருதி வாகயமானது சிதசித விவேகதனைச் சொல்லுகினறது அசேதந வஸ்துவும, சேதந வஸ்து போல, அநாதியே எனபது ப்ரகருத விஷயம. வாசயத்தின் பொருள:—லொஹித ஸுக்ல க்ருஷ்ணை—சிவப்பாயும் வெளுப் பாயும கறுபபாயு மிருக்கும [தேஜஸ ஜலம ப்ருதிவீ இவகளின ரூபதனை உடைத்தா யிருகனும,] ஸரூபா பஹ்வீஃ ப்ரஜாஃ ஸ்ருஜமாநாம்—தனக்கு ஸமாநமான ரூபத்தை உடைய அநேக வித பௌதிக வஸ்துகனை உணடுபணணிக் கொண்டு மிருகனும, அஜாமேகாம்—உற்பததியற்ற ஒனறை, வை அஜ:—உற்பத்தியற்

சுஜோ ஹெயகொ ஜுஷோணொஉநு பொதெ

ஜஹாத்யநாம் ஹுக்தொஹோமாஉஜொஉந்யः ॥" [ஷ்வ]

உதி வ்ருகோ்ரதிவாரவ்ஷயொரஜக்வம் உபி-ஈதே ।

"சுஹோரூபீ ஸ்ரஜதெ விஷ்வமெதக்

தஹ்ரீம்ஷ்வாஹெந்யா ஸாயயா ஸஞ்சிரவ்ருः ।

ஸாயாம் தவ வ்ருகோ்ரதிம் விஜ்யாரூபிநம் தவ உஹெஷ்வரம்" [ஷ்வ]

உதி அவிஷ்ணுரெவ ஷ்வரூபமெவண விகாரோஷ்வஜுஜீதி அ உபபாதயதி ।

"மளரூபாஉஜ்ஞவதீ ஸா ஜநிர்தீ ஸுமதஹாவிநீ" [உதி சு.]

உதி அவிஷ்ணுரெவ ஸ்ரூதிஷ்வ ஸவதி;

ப்ரக்ருதி ஜீவன் இவை இரண்டும உதபத்தியற்றவை எனபதைச சொல்லுகின்றது. 'சுஹோரூ' இதயாதியான ச்ருதியும 'ஸாயாம்' இதயாதியான சருதியும் ப்ரகருதி மாதரமே ஸ்வரூப மாறறம் அ'டையகூடியது எனபதை விளகருகின்றது 'மளः' இதயாதி

றிருகரும ஒரு அறியாதவன, ஜுஷோணः—அதுவே நான எனனுப் புதியுடன் அநு பவித்துக்கொணடு, சுஸ்ரெஹிதெ—அதை அநுஸரித்து நிறகிறான. சுஸ்யः சுஜः- உற்பத்தியறறிருக்கும மற்றொரு அறிநதவன, ஹுக்தொஹோமா ஜுஹோதி—ஸுவல்ப காலம அநுபவித்து விடடு, பிறகு வைராகயம கொணடவனாய அதை தயஜிக் கிறான்.

'சுஹோரூபீ .....'—ப்ரகருதிதான மாறுதலுகரு உடபட்டது எனபதைக் காண்பிகரின்றது இநத வாகயம. ஸாயீ—ப்ரகருதியை படரோரிப்பிகரும் பரமாதமா, சுஹோரூ வநதுஷ்விஷ்வம் ஸ்ரஜதெ—அநத பரகருதியை ஸாதநமாகக கொணடு ப்ரபஞ் சததை ஸருஷ்டிகரிறான். சுஸ்யः—அநத ஈச்வரனைக காட்டிலும வேறான ஜீவன, தஹ்ரீநு ஸாயயா ஸஞ்சிரவ்ருः—அநத ப்ரக்ருதியிலேயே சட்டபபட்டு நிற்கிறான [அதனால மோஹமடைநதவனாயிருக்கிறான்]

"ஸாயாம்....." —கீழச் சொலலப்பட்டுளள வாக்யததில் இருக்கும 'ஸாயா' எனனும சபதததால எது சொலலப்படுகிறது? அதை ப்ரேரிப்பவன யாவன? எனபதை விளக்குகிறது இநத வாகயம ஸ்ரஜதெ—ஸதவ ரஜஸ தமோ குணஙகளை உடைய ப்ரகருதி ததவததை, ஸாயாம் விஜ்யாரூ—விசித்ரமான ஸருஷ்டிக்கு ஹேதுவா கிறபடியால 'மாயை' எனறு அறி; ஸாயிநம்—அநத பரக்ருதியை படரோரிகரும்வனை, உஹெஷ்வரம் விஜ்யாரூ—பரமாதமா வெனறு அறி.

'மளः.....'—சுஸ்ரூஜ்ஞவதீ—ஆதியும அநதமும மறறிருக்கும (நிதய மாக இருக்கும), மளः—பரகருதியானது, ஜநிர்—முதலில தேஜஸ ஜலம் ப்ரு

"ப்ரகுருதிம் வாரவாஷம் தெவ வித்யுநாஶீ உஹாவவி।
விகாராம்ஶ்ச குணாம்ஶ்சைவ வித்தி ப்ரகுருதிஸம்ஹவாந்॥" [ஹ .கீ. 13-19]
"ஹ்ருஷிராவொஉதெரொ வாயாஃ வம் உதொ பவ்ஹ்திவ அ।
அஹம்கார ஊதீயம் பிஉ ஹிஸா ப்ரகுருதிரஷ்யா॥
அவயெயதீதஹ்ருயாம் ப்ரகுருதிம் வித்தி தெ வராழ்।
ஜீவஹ்ருதாம் உஹாவாஹொ யயெஉம் யாயுதெ ஜகத்॥" [ஹ .கீ. 7-4-5]

யான ச்ருதியும் அப்படியே. 'ப்ரகுருதிம் வாரவாஷ்ழ்' எனறும் 'ஹ்ருஷி' எனறும் 'ப்ரகுருதிம் வ்ஹாழ்' எனறும 'ஜயா' எனறும் ஆரமபிக்கும பகவத கீதா வாகயஙக

திவீ ரூபமான ஸமஷ்டி ஸருஷ்டியைச் செயது, ஹ்ருதஹாவிநீ—ப்ரபஞ்ச ரூபமான வயஷ்டி ஸருஷ்டிகளும ஹேதுவாகின்றது. இநத வாக்யதிலும ப்ரகருதியே பரிணமிகின்றது என்பது சொலலபபடுகிறது.

'ப்ரகுருதிம் வாரவாஷம்.....'—'ப்ரகருதியும ஆதமாவும அநாதிகாலமாகவே சேர்நதிருக்கினறன' எனபதைச சொலலுகிறது இநத வாகயம ப்ரகுருதிம் வாரவாஷம்ச உஹாவவி—ஒனறோடொனறு சேரநதிருககும் ப்ரகருதி புருஷாகளிருவரையும, கூடாஶீ வித்தி—அநாதியெனறு அறி. விகாராந்—ஸம்ஸார பநதத்திற்குக காரணமாகும இசசை தவேஷாதம முதலிய விகாரஙகளும், குணாம்ஶ்ச—மோகஷத்திறகுக காரணமாகும அமாநிதவம முதலிய குணஙகளும், ப்ரகுருதி ஸம்ஹவாந் வித்தி—ப்ரகருதியிலிருநது உணடாகுமவை யெனறு அறி.

"ஹ்ருஷிः.....பூமி ஜலம் அகநி வாயு ஆகாசம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களாகவும் மநஸ் முதலான இநதரியமாகவும மஹாததாகவும அஹங்காரமாகவும ஆக எடடு விதமாகப பிரிநதிருக்கும பரக்ருதியானது எனனுச சோநதது என்று அறி. இதனால் 'அசேதந வஸ்துவாகிற ப்ரக்ருதிபைக காடடிலும் விலக்ஷணன் பரமாதமா' எனறு சொலலப் படுகிறது.

"ஜீவபூதாம்.....".—ஜீவம ஜ்ஹாவாரா ப்ரகுருதேः—கீழச சொலலப்பட்ட பரக்ருதியானது என்னுடைய அபரதர்மமான அசேதந; இதம் து தயோ—இனை,ககாடடிலும் விலக்ஷணமாயும், ஜீவபூதாம்—ஜீவரூபமாயும, வாரம்—ப்ரதர்மமாயுமிருக்கும, ப்ரகுருதிம்—ப்ரகருதியையும, தெ வித்தி—என்னுடையதெனறே அறியயா—இநத ஜீவரைதான, இதம் ஜகத்—இநத அசேதந ! பரகருதி முழுவதும், தாயதே—தரிக்கபபடுகிறது.

['ஜீவபூதாம் ப்ரகுருதிம்' என்று ஜீவனையும் 'ப்ரகருதி' எனறு வ்யவஹரிப்பது உசிதமாகுமோ ? எனறு சங்கிகலாம். இவவிடத்தில 'ப்ரக்ருதி' என்பதற்கு

"வ்ருக்ருதிம் ஷ்ராத்வஷ்டஹ்ய விஷ்வ்ருஜாதி வாஜஃ வாஜஃ" [ஹ. மீ. 9–8]

"உயாய்யக்ஷேண வ்ருக்ருதிஃ ஸம்யதெ ஸஅராஅரே" [ஹ மீ 9–10]

உத்யாதிகா। வனவம் அ வ்ருக்ருதெரவி ஂரம்ஸ்ரரஸ்ரீரக்வாக் வ்ருக்ருதி ஸஜ ஷ்ருதாத்ஹ்ரிதவ்யஸ்வரஹ்ய தத்ரகாரஸம்ஷ்லிதஸ்ய வாஅகஃ, வாரஷஸஜ்ஜொரவி தஷாத்ர ஹ்ரிதவ்யஸ்வரஹ்ய தத்ரகாரஸம்ஷ்லிதஸ்ய வாஅகஃ। சுதஷ்ருதிகாராணாரவி தயெவெஸ்வர சூத்ர; தஷாஹ

ளும் அதையே வறபுறுததுகின்றன. [நாங்ஃள சொல்வதில இமமாதிரியான அநுப பதி ஒனறுமிலலை! ஏனெனறால, ரசவரணுககு ப்ரகருதியும சரீரம, ஜீவனும சரீரமாகையால பரகருதி சப்தம ஜீவசபதம இவை இரணடும, அநத ப்ரக்ருதி ஜீவன இவை யிரணடையும பரகாரமாக உடைததாயும அவவவறறிற்கு ஆதபாவாகவு மிருககும ரசவரனையே சொலலும. ஆகையால 'வ்ருத்து' இதயாதியான புராண

'விபூதி' எனறு அரதத்ம கொளளவேணடும. பரகருதி புருஷன இவாகளின சோகதை யால ஏற்படும பரபஞசம முழுவதும பகவானுடைய விபூதிகளே.]

"வ்ருக்ருதிம் ஷ்ராது....."—ஷ்ராது-எனறுடையதான, வ்ருக்ருதி—விசிதரமான மாறுதல அடையகூடிய பரகருதியை, ஸுவஷ்டஹ்ய—எடடுவிதமாகப பரிணமிப்பித்து, வாஜஃவாஜஃ விஷ்வ்ருஜாதி-அநதநதக காலஙகளில ஸருஷ்டிககிறென।

"உயா....."—ஸுயுக்ஷேண—ஸதய ஸங்கலபதை இருககும எனறல் ஸங்கலபிககபபடடதாயக கொணடு, வ்ருக்ருதிஃ—இநத பரக்ருதியானது, ஸஅரா அரம ஸம்யதெ—சராசர ம ஙகியுளள இநத ஜகததை உணடுபணணுகிறது.

இநத ச்லோகஙகளுள முதல சலோகமானது ப்ரகருதி புருஷாகளின அநாதித தனமையையும, மறறை சலோகஙகள் பரகருதியின பரிணமிககும தனமையையும் குறிக கின றனவென று அறியவேணடும.

வனவம அ—இவவாறு பரஹமமே ஜீவனாகவும பரகருதியாகவும பரிணமிககின றது' எனனும கக்ஷியின மீது தூஷணஙகளைச சொலலிவிடடு, இனி தனது ஸமாதா நததைச சொலலுகிறார. 'பரகருதி' 'ஜீவன்' இநதச சபதஙகளால அவைகளுககு ஆத மாவாக இருககும பரமாதமாவே சொலலபபடுகிறபடியால, பரகருதி புருஷாகள ஜகத காக ஆகிறாகள எனறு சொல்லுகையில ரச்வரனுகஃ உபாதான காரணதவம சொலல படட தாகின்றது எனபது தாதபாயம.

"வ்யக்தம் விஷ்ணுஸ்ததாঽவ்யக்தம் வாஸுதேவாக்ய ஏவ ச।
ஸ ஏவ ஸர்வ ஏதஸ்மாத்ஸர்வஸ்மாச்ச ஸர்வகாரணாத்॥" [வி பு]

ஏதி। கதம் ப்ரகருதிப்ரகாரகம்ஷ்டிதை வாசாத்ரி ப்ரகாரஹேதத ப்ரகருத்யம்ஸை விகாரம், ப்ரகாரயம்ஸை ஆவிகாரம்। ஸர்வஸ்வை ஜீவ ப்ரகாரகம்ஷ்டிதை வாசாத்ரி ப்ரகாரஹேதஜீவாம்ஸை ஸர்வஸ்மாத் ஆ வாஸுதேவாயாத்மாம், ப்ரகாரயம்ஸை நியந்தா நிரவசயம் ஸகுருகுயாண மூணாகாரம் ஸத்யஸம்கருப ஸர்வ।

தயா ச ஸ்ருதி, 'காரணாவஸ்தம் ஸரம்ஸ்ரு ஸர்வ, தத்ஸ்வாசாத்ரிகஜம

வாக்யங்கள் சொலவது போல, அந்த ப்ரகருதியும ஜீவனும சோத்து ஏறபடும ப்ரபஞ்சத் திறகும அந்த ஈசவரனே ஆதமா. ஆகையால், ப்ரகருதியை ப்ரகாரமாக உடைததா யிருககும பரமாதமாவினிடதில பரகாரமாய நிறகும ப்ரகருதி மாதரம் மாறுதல அடைகின்றது, ப்ரகாரியாய நிறகும பரமாதமா எவவித மாறுதலையும அடைவ திலலை. அமமாதிரியே ஜீவனை பரகாரமாக உடைததாயிருககும பரமாதமாவினிடதில ப்ரகாரமாக நிறகும ஜீவனுககு மாதரம அபுருஷார்தத ஸம்பந்தம ஏறபடுகினறது, பரகாரியாய நிற்கும பரமாதமா ஸகல வஸ்துகளையும நியமனம செயதுகொணடு ஸவயம ஸவவித தோஷமுமற்றதாய ஸகல கலயாண குணஙகளுக்கும இருபபிடமாய ஸதய ஸங்கல்பமாகவே இருகினறது.

தயா ச ஸ்ருதி.....ஹேதுத்வ ஹவதி—இப்படி, ப்ரக்ருதியையும ஜீவ னையும பரகாரமாக உடைய ஈச்வரன ஜகதகுகுக காரணமாயும, அந்த ஈசவரனே அவை

தவிகாரானுபவி—'ப்ரக்ருதி புருஷன் இந்த இருவாகளுக்கு மாத்ரம் ஈச வரன ஆதமா வெனபது இலலை, இவர்களின் விகாரமாகிய ஜகத முழுவதறகுமே அவன் ஆதமா, ஆகையால் காயமாகிற ஜகத அவனே எனபது குறிகக்படுகின்றது.

'வ்யக்தம்.....'—காரண ததவமும பரமாதமா, காரய முழுவதும பர மாதமாதான எனபதை இந்த வாகயம விளகுகினறது.

ஸ ச—இபபடிச சொலலும டகூதில் ஒருவித விரோதமுமிலலை என்டதைச் சொலலுகிறார். 'ப்ரஹ்மம தோஷமறறது, அது விகாரமற்றது, அதுவே ஜகதகிறகு உபாதான காரணம' எனறு சொலலும ச்ருதி வாக்யஙகளெலலாம ஒனறோடொன்று விரோதியாமல ஸமன்வயிதஙக ளாகினறன என்பது குறிப்பு.

காரணாவஸ்தம் பரம்ப்ரு, காய-ஸ்ரவஸ்தோவி வ வை—'சிதசித விசிஷ்டனை ஈசவரன காரணம, அடபடி விசிஷ்டனுக இருகும ஈச்வரனே கார்யம' எனறால, கார்யம காரணம இர்ணடும வெவவேறலல எனறு சொன்னதாகுமனறோ? அதுதான இஙகு விவக்ஷிதம.

தாய-ுாவஷ்ரோஷவி ஸ ஸவ உதி காய-ுகாரணயொரநயகூழ, ஸவ-ு ஸ்ரூ-தயவிரொயஸ்ச ஸவதி । தஷெவம் நாஷரூவவிஹாமாநஹ-ுஸ்ரூக்ஷ உ உபாவஸ்ரவ்யுகயதிவ-ாரஷஸ்ரீரம் ப்ரஹ்ம காரணாவஸ்ரூழ, ஜமதஸ்ரூகா வதிரெவ அ ப்ரயுயः ; நாஷரூவவிஹாமவிஹகூழ்ரூ ஸ்ரூவிஷ்ணுவிஷ்ணு

கஸ்ய பரகாரமாகஸகொணடு ஜகததாயிருகுமக ாயமாயுமிருகிறான் எனறு ஒதஸுகவகொண்டால மாதரம காரணமும காயமும ஒனறே எனறு சொலவது உபபந்நமாகும, ச்ருதி விரோதஸுகளும ஏற்படமாடடா, [ஜகததின ஸ்ருஷ்டி பரளயஸுகளும உபபந்நங்களாகும்.] 'பரகருதி ஜீவன இவை இரணடுக்கும, இதுபெயா இது ரூபம எனறு விவேசிதது சொல்லகூடாம லிருகும ஒரு ஸூக்ஷ்மசரீரமும, இதுதானபெயா இதுதான ரூபம் எனறு விவேசிதது சொலலகூடிய ஒருஸ்தூல தசையும ஆக இரணடு தசைகள உண்டு. அவை கள முதல தசையில இருநதுகொணடு ாசவரனுகுச சரீரமாகும பொழுது ாச்வரனுக காரணாவஸ்தையில இருக்கும ப்ரஹ்மமெனறும, இரணடாவது தசையில இருந

வவ-ஸ்ரூ-ுதயவிரொய:—ாச்வரன் ஜகத்துகு உபாதாந காரணம் என்பதை ஒதஸுகவகொணடால, 'ாசவரன நிர்விகாரன' எனறு சொலலும் சருதி விரோதிக்கும போல தோனறும 'ாசவரன நிர்விகாரன' எனலும சருதியை ஒதஸுகவகொணடால, 'அவன உபாதாந காரணம' எனறு சொலலும சருதி விரோதிகும போல தோனறும் இபபொழுது, 'உபாதாநதவ சருதி விசிஷ்ட ப்ரஹ்ம விஷயம நிர்விகாரதவ சருதி விசேஷய-மச மாதர விஷயம' எனறு கீழ விவரிததிருபது போல நாம ஒதஸுக கொளளும பகுதில ஒருவித விரோதமும வராமாடடாது என்பது ஸபஷ்டம்.

தஷெவழ—இவவிடதில வேறொரு சங்கை நிவருததி செயயப்படுகிறது. அது எனன வெனறுக். 'சிதசித விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மம நிதயமாகையால் அதற்கு ஸ்ருஷ்டி பரளயஸுகள எப்டி ஸம்பவிகும?' எனபதுதான. தரவயம நிதயமாக இருநதாலும அவஸதர் பேதததால ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயஸுகள உபபந்நங்களாகும் என்பது ஸம்மாதமம.

ஸ்ரூக்ஷ்ம உபாதாந—சேதந வஸ்துக்கள அசேதந வஸ்துகுகள ஆகிய இவை இரணடும் ஸ்ருஷ்டிகு முன நாம ரூபங்களறறவைகளாய இருகுகும. அபபொழுது சேதந வஸ்துக்களெலலாம அசேதந வஸ்து பராயங்களாகுவே தெனபடும். அப்படி இருகும் அவஸ்தையை ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை எனறு சொலவாாகள.

தஸ்ரூவதி:—தஸ்யா சூவதி:. அதாவது, அந்த ஸூக்ஷ்ம தசையின் ஆபத்தி என்று சொன்னதாயிறறு

ஸரீரம் ப்ரஹ்ம காயாவஸ்தை, ப்ரஹ்மணஷ்சாவியஷ்டுத்வ வசன ஜகதஃ ஸ்ரஷ்டிர்ப்ரஹ்மேதி। யதொக்தம் ஹிரண்யகர்ப வாக்யஸ்தெண

"ப்ரியாதவ்யாஹ்ருதயொஃ காரணம் காயஸ்துதயொஃ",

இதி। தஸ்யாஸீத்ஸ்துத காரணஸ்துதயாவஸ்துத்யர்தி வசனஸ்ய விஸிஷ்டயாவஸ்திதெ வாக்யாந்தரெ ஸ்துத்யாஃ தத்காரவிஸிஷ்டயாவஸ்திதெ வாக்யாந்தரெ உச்சாரணஸ்ய வதஸ்தென, ஜீவாதவா அபெக்ஷ்ய ஸ்ரஷ்டுத்வாதிபாவாத்; யதா தெவதாஸ்ரஷ்டுத்வாதிபாவாத் தெவதாஸ்ரஷ்டிவ்யக்தி விஸிஷ்டாநாம் ஜீவாத

கொண்டு சரீரமாகும் பொழுது ஈச்வரனுக்க காரியாவஸ்தையில இரண்டகும ப்ரஹ்ம மெனறும் நாம சொல்லுகிறோம். அவைகள ஸூக்ஷும தசையை அடைவதுதான ஜகதின் ப்ரளயம், அவைகள ஸ்தூல தசையை அடைவதுதான ஜகதின ஸருஷ்டி' என பதே உபபததி. பகவந பாராசர மஹர்ஷியும இமமாதிரியே சொலலியிருக்கிறார். [ப்ரதாநம புருஷன இரணடும பிறப்பறறவை அவைகளே காரியாவஸ தையிலிருககும் ப்ரதர்ந புருஷாகளுகக காரணங்கள] ஆகையால, ப்ரகருதி புருஷாகளைச சொல்லும சபதங்களெலலாம, அநத பரகருதி புருஷாகள எநத அவஸதையில இருநதபோதிலும, பரமாத்மாவையே முக்யமாக குறிகினறன, ப்ரகாரமாயிருக்கு மவைகளைச் சொல் லும் சபதங்களெலலாம அநத ப்ரகாரதுடன் இருககும ப்ரகாரியையே முக்யமாக குறிக்கவேணடுமனறோ? இநத நியமததை நாம ஜீவாதம விஷயததில பாாகக்லாம். ஜீவாதமாகளைக் குறிதது, அவைகளுடைய சரீரங்களாகிற தேவரூப மநுஷ யரூப பரகருதி பரிணாமங்களெலலாம ப்ரகாரங்களை, ஜீவாதமா ப்ரகாரி இநதக் காரணத்தால, ப்ரகாரமாக இருககும் தேவ மநுஷ்ய ரூபங்களைச சொலலும சபதங்களெலலாம ப்ரகாரியாயிருககும் ஜீவாதமாவையே முக்யமாகக் குறிககின்றன.

ப்ரியாதவ்ய—இநத ச்லோகத், வஸது ஸ்வரூபம் நிதயமாக இருந்த போதிலும, அவஸதாந் பேதததால அவைகளுகக காரணதவமும காயதவமும் உபபந்த மாகும் என்பதறகு ப்ரமாணமாக இவவிடதில ,சொலலப்படுகின்றது 'ஸஜ்ஜயொஃ' (பிறப்பறறவை) எனபதால அவைகளின நிதயதவம விளகுகினறது, 'காயஸ்துதயொஃ' எனபதால அவஸதாந் பேதமுண்டு எனபது சொலலப்படுகினறது.

தஸ்யாஃ—இப்படி, காரணம காாயம இரணடும் வெவவேறலல எனபது ஏற் பட்டால, அபபொழுது காாயதததைச் சொலலும் சபதங்களெலலாம் அதைக் கார்யத்தின வழியாகக காரணதததையே முக்யமாகக குறிகக வேணடுமனறோ? ஒரு சப்தமானது எந்த அாதததில் முடிநது நிறகினறதோ அதை முக்யாாதததமெனறு சொலலவாகள. எல்லா சபதங்களும ப்ரவானிடதிலேயே முடிநது நிறகிறபடியால அவனே அவைகளுக்கு முக்யாாதததமாகிறான.

வ்ருகாரதயெவ வஜாயந்தே வ்ருகாரிணி ஜீவாத்மநி உபவ்யதயா வதந்தி। தஸ்மாத் ஸவந்யஸ்ய விஜ்ஞாநமய: வாஜாத்மஸரீரதயா தத்ர் காரகவாத் வாஜாத்மந் உபவ்யதயா வதந்தி ஸவெந்த்ரியாதிகாந: ஸஜ்ஞா:। ஸ யதெவ ஆத்மஸரீரஹாவ:—வ்யக்ஷ்யந்நஹந்யாயாரயெயஹாவொ நியந்ந்ருநியாம்யஹாவ: மொக்ஷமொக்ஷிஹாவஸ்ச। ஸவந்யாத்மநா க்ருயாரதயா

அது போலவே ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாயிருந்து கொண்டு பரகாரங்களாகிறபடியால், அந்தச் சேதநாசேதந வஸ்துக்களைச் சொல்லும சப்தங்களெல்லாம பரமாத்மாவி னிடத்திலேயே முக்யமாக வாத்திக்கின்றன. ஆத்ம சரீர பாவம் எனபது இதுவே; ஒரு த்ரவ்யம் மற்றொரு த்ரவ்யத்தால் எப்பொழுதும தாரிக்கப்படுவதாயும் எப்பொழுதும நியமிக்கப்படுவதாயும் எப்பொழுதும் அந்த மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்குச் சேஷமாயும் இருந்தால், அந்த த்ரவ்யத்தைச் சரீரமென்றும் மற

ஸ்ருத்மஸரீரஹாவ:—'ச்வரனே ஆத்மா, அவனைத் தவிர்த்த சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் எல்லாம் அவனுக்குச் சரீரம்' எனபது நமது அஸாதாரணமான கொள்கை. 'லோகத்தில் சரீரம் என்று சொல்லப்படும் பொருளானது இந்த்ரியங்களுக்கு இருப்பிட மாகவும் சுகதுக்க முதலான சேஷ்டைகளுக்கு ஆச்ரயமாகவும் காணப்படுகின்றது. அப்படி இந்தச் சேதநாசேதநங்கள் ஈச்வரனுக்கு இந்த்ரியாச்ரயமாகவும் சேஷ் டாச்ரய மாகவும் இருந்தாலன்றோ நாம அவைகள் ஈச்வரனுடைய சரீரமென்று சொல்லக்கூடும்? அவை அப்படி இல்லையாகையால அவைகளைச் சரீர மென்று எவ விதத்தில சொல்லலாம்?' என்று ஒரு ஆக்ஷேபத்தைச் சங்கித்துக் கொண்டு அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். 'சேஷ்டை இந்த்ரியங்கள் இவைகளுக்கு ஆச்ரயமாயிருப்பது சரீரம்' என்று சரீரத்திற்கு லக்ஷணம் சொல்வது தோஷ துஷ்டம் 'எந்த த்ரவ்யமானது தனது ஸத்தையுள்ள காலமெல்லாம் மற்றொன்றால் தாரிக்கப்படுவதாயும் நியமிக்கப்படுவ தாயும் சேஷமாயும் இருக்கின்றதோ அந்த த்ரவ்யமே சரீரம், மற்றொன்று அதற்கு ஆத்மா' எனனும் லக்ஷணமே நிர்தோஷம் என்று நமது ஆசார்யாள் நிர்வஹித்திருக்கி றார்கள். தவிரவும், இவ்விதமான லக்ஷணத்தை அங்கீகரியாவிடில், "யஸ்யாத்மா ஸரீரம்" "யஸ்ய ப்ருதிவீ ஸரீரம்" இத்யாதியான சுருதி வாக்யங்களில் காணப்படும சரீர சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தத்தைப பரித்யஜித்து லக்ஷணை கல்பிக்குமபடி ப்ரஸங்கிக்கும். அது ஸவரஸ மன்று.

வ்யபதிஸ்யஹாவ:—ஆத்மா சரீரத்தைத் தரிப்பது நியமிடபது முதலான்வை அந்தச் சரீரம் உள்ள காலமெல்லாம இருக்கின்றன என்பதை இந்தப் பதம காண பிக்கின்றது ஆகையால ஸ்வல்ப காலம மாத்ரம ஆதேயமாயும நியாமயமாயும் சேஷமாயும இருக்கும் கருஹ க்ஷேத்ரம முதலானவை யஜமானனுக்குச் சரீரமாகமாட்டா. ஆத்மா

நியந்ரூதயா ஸ்ருஷ்டயா அ க்ருஹ்வோதீதி 'க்ருஹ்ய', ஸவ-ஸ்ய தூநா க்ருஹ்யதயா நியாம்யதயா ஸ்ருஷ்டயா அ ஸவ்யயீபாவ-ஹ்ருதயகாரகவாக் 'க்ருஹ்யாரு:' 'ஸரீரம்'।

ரூபனாம ஆதமாவெனறும சொலவாகள ஆத்ம சப்தததின அவயவாதத்தும இதையே குறிகின்றது. அடைகிரூன (க்ருஹ்வோதி) ஆகையால ஆதமா. அதாவது அநத தரவயம் இருகும வரையில் அதை இது ஆதாரமாகவும நியந்தாவாகவும சேஷி யாகவும அடைகிறபடியால இது ஆத்மாவாகின்றது என்று சொனனதாயிற்று. அம் மாதிரியே அந்த தரவ்யமும தான,உளளவரையில் மற்ரூனறுல தரிகக்படுவதாயும நிய மிகக்படுவதாயும அநத மற்ரூன்றுசகுச சேஷமாயும் இருந்துகொணடு, அநத மற் ரூரு தரவயதததை விட்டுத் தனிதது நிற்க அநாஹமான பரகாரமாய் இருகிறபடியால்,

---

சரீரதததைத தரிககினறது எனனுமிடதில சொலலப்படும தாரணமும், தானனெயயைத தரிப்பது போலனறு, ஒரு வயாபய வஸதுவினுள ஒரு வயாபக வஸதுப்ர வேசிதது அப்படிப்பட்ட வயாப்தியால ஏற்படும தாரணத்தையே சொலலுகினறது.

ஸ்ருஷ்டஸ்ருஷ்டிஹாவ:—எநத வஸதுவின ஸதததை ஸதிதி ப்ரவருததிக வெல லாம் மற்ரூரு வஸதுவின அதிசயததின பொருடடே ஆகினறதோ, அநத வஸது வைச் சேஷமனறும மறரூரு வஸதுவைச் சேஷியெனறும சொலவாகள். வஸ்தர பூஷணம முதலியவை நமது தேஹததிறகுச சேஷ பூதஙகள; தோச்சிவ தேருக குச சேஷ பூதம். இமமாதிரியே சேதநாசேதந வஸதுக்களெலல ம ஈசவரனுககுச் சேஷ பூதஙகள என்பது இவவிடதததிற் சொல்லபபடுகிறது. அசேதநஙகள மாத்ரம இமமாதிரி சேஷஙகளாக இருககத தகுநதவ எனனும நியமமிலலை. அசேதநஙகள போலவே சேதந வஸ்துகளும பராதாதந்ரியஙகளே எனபது கருதது. நாம இருபபதும் அநுபவிபபதும நமுடைய அதிசயததின பொரூட்டு ஆகவிலலையோ? எனறு ஒரு சஙகை ஜநிகக்லாம் 'இலலை, நமது அதிசயம அதறகு முடிவனறு. ஈச்வரனுடைய தருப்தியே எலலாவற்றிறகும பாயவஸாநம' எனபது ஸாதநம. இதைப்பற்றி மேலே விவரணம செயயப்படட போகினறது.

ஸவ-ஸ்ய தூநா—இதற்கு 'அநத தரவயம் இருக்கும் காலமெல்லாம்' என்பது பொருள

க்ருஹ்வோதீதி க்ருஹ்ய—இநத அவயவாதத்: கீழச் சொலலபபடடுளள சரீர சரீரி லக்ஷணத்தைக் காணபிக்கின்றது.

க்ருஹ்யாரு: ஸரீரவிதி அ—கோ (பசு) வுகுக கோத்வமாகிற ஜாதியும் ஜலத் திற்குச் சைதயமாகிற குணமும் அபருதகவிதத பராகாரங்களானதால 'ஆகாரங்கள்'

ஸவவைவ ஹி ஜீவாத்மந: ஸ்வஸரீரஸம்பந்த:। ஸவவைவ பரமாத்மந: ஸர்வ-
ஸரீரத்வம் ஸர்வ-ஸப்தவாச்யத்வம் । ததாஹ ஸ்ருதி:நிமூர்ண:

"ஸர்வே-ஷு வேதா யத்பதமாமநந்தி
தபாம்ஸி ஸர்வாணி ச யத்வதந்தி "

ஏதி । தஸ்யைகஸ்ய வாச்யஸ்யாத்மஸரீரபூ-ஷுவாதீநோ ஸப்தப்ரயோ-க:।

அது ஆகாரமென்றும் சரீரமென்றும் சொல்லப்படுகிறது ஜீவாத்மாவுக்கும் தனது சரீரத்துக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் இப்படிப்பட்டதே. ஸர்வ வஸ்துக்களையும் சரீரமாயுடைய பரமாத்மாவுக்கும், ஸமஸ்த சப்தங்களாலும் முக்யமாய்க் குறிக்கப்படுமை தன்மை இவ்வி தமாய்ப்ரதிபாதிக்கின்றது இதையே அநேக சுருதிகள் சொல்லுகின்றன, முதலில் "ஸர்வே-ஷு வேதாஸ்" இதயாதியான ச்ருதி வாக்யம் இதற்கு ப்ரமாணம். இந்த வாக்யத்திலுள்ள "ஸர்வே-ஷு வேதா யத்பதமாமநந்தி" எனபதன் அர்த்தம் எனனென்றால், சொல்லத் தகுந்த வஸ்து ஒன்றுகவே இருக்கிறபடியால் எல்லா வேதங்களும் ஒரே என்று சொல்லப்படும், அதே மாதிரி சரீரத்தையும் சரீரிக்கு ஆகாரமென்று சொல்லலாம். ஆனால், இந்த சரீரம் அப்ருதக் ஸித்த ப்ரகாரமாயிருப்பதுடன் ஜாதி குணமின்றிக்கே தரவ்யமாக இருக்கிறபடியால் இதற்குச் சரீரமென்றும வ்யவஹாரம் ஏற்படுகினறது. அதாவது, எது அப்ருதக்ஸித்த பரகாரமாயிருப்பதுடன தரவ்யமாகவும் இருக்கின்றதோ அது சரீரம் என்று சொன்னதாயிற்று.

ஸவவைவ ஹி—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள சரீர லக்ஷணத்திற்கு இந்த வாக்யத்திலை வ்யாப்தி காணபிக்கப்படுகிறது

ஸவவைவ—இப்படி ஜகத்துக்கும பரஹ்மத்திற்கும் சரீர சரீரி பாவம் இருக்கிறபடியால், ஜகத்திலுள்ள வஸ்துக்களைச் சொல்லும் ஸகல சப்தங்களும் பரஹ்ம பர்யந்தம் முக்யமான அர்த்தமுள்ளவையாக இருக்கின்றன எனபது ஏற்படுகின்றது. இவ்வளவால் ப்ரஹ்மத்திறகு ஸர்வ சப்த வாச்யத்வம ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இனி இதற்கு ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணங்களைச் சொல்லுகிறார்.

"ஸர்வே-ஷு வேதா யத்பதமாமநந்தி"—எல்லா வேதங்களும் எந்த ப்ராப்ய வஸ்துவை ப்ரதிபாதிக்கின்றனவோ "வாஸுத ஜதி வாழி" எனனும வ்யுத்பத்தியால 'ப்ராபயம்' (அதாவது, நமமால அடையத தகுந்த வஸ்து) என்னும அர்த்தம கிடைக்கின்றது. "ஸர்வே-ஷு வேதா யத்பதமாமநந்தி" எல்லா வேதங்களாலும்

"ஸகோ தெவோ பஹுதா ஸந்நிவிஷ்ட:"

"ஸவெஹவ ஸர்வம் ந விஜாநந்தி தெவா:"

ஜதராதி। தெவா:—ஜ்ஞாநி। தெவஜந்யாதீநாமபி ஸர்வதாபி தயா கூடஸ்தமேவ நிவிஶ்ய ஸவெஹவ ஸர்வம் தத்தாத்மாநம் ஜ்ஞாநி ஜநாநாம் ந விஜாநந்தீத்யர்த:। தயா அவளாநிகாநி வசாம்ஸி,

"ந தா: ஸ்ப: ஸர்வ-ஜ்ஞ-ஜ்ஞாநம் ப்ரதிஷ்டா யத்ர ஹாஸ்ய"

வாக்யே ஹி வஜ்ஞ: ப்ரதிஷ்டா।

அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன' என்பது தான. "ஸகோ தெவ:' இத்யாதியான ச்ருதியும், 'ஸர்வ சப்தங்களாலும் ஈச்வரன ஒருவனே சொல்லப்படுகிறான' என்பதற்கு ஹேதுவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது. இதில 'தெவா:' என்னும் பதத்திற்கு 'இந்த்ரியங்கள' என்பது பொருள 'ஸர்வத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு ஸர்வத்தையும் பரகாரமாக உடைத்தாயத் தங்களுடன கூடவே இருக்கும் ஈச்வரன, அந்த ஸர்வ வஸ்துக களுடைய இந்த்ரியங்களென்னும் மநஸ உள்பட அறிகின்றன இல்லை' என்பது இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின அர்த்தம் புராண வசநங்களும் இப்படியே சொல்லுகின்றன. "ந தா: ஸ்ப" இத்யாதியான வாக்யம் அவைகளுள ஒன்று ['ஸகல வாத்தைகளுக்கும் எதில் ப்ரதிஷ்டையோ' என்பதற்கு 'ஸகல வாத்தைகளாலும் எது சொல்லப்படுகின்றதோ' என்பது அர்த்தம] வாத்தைகளெல்லாம் வாச்யமான அர்த்தத்தையே ப்ரதிஷ்டையாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வன்றோ? இம்மாதிரியே "காய-ஜ்ஞாந்ய"

ப்ரஹ்மமொன்றே ப்ரதாநமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறபடியால எல்லா வேதங்களும் ஒரே வாக்யமாகின்றன வென்று சொல்லக்கூடும [அதாவது ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றனவென்று சொல்லக்கூடும்.]

"ஸகோ தெவ:... ....." இந்த ச்ருதி வாக்யம, 'ப்ரஹ்மம் ஸர்வ சப்த வாச்யம' என்பதற்கு வேண்டுவதான ஹேதுவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது இதன அர்த்தம் 'ஒரே ஈச்வரன அநேக விதமான தேவ மநுஷ்யாதிகளுக்கு அந்தர்யாமியாக இருந்து கொண்டு அவைகளுக்கெல்லாம ஆத்மாவாக இருக்கிறான அப்படி இருக்கிறவனை அந்த தேவ மநுஷ்யாதிகளின இந்த்ரியங்கள அறிகின்றன இல்லை.' என்பது

"ந தா: ஸ்ப....." 'எந்த ஸ்ருதிவினிடத்தில ஸகல சப்தங்களும் சாச வதமான ப்ரதிஷ்டையை அடைகின்றனவோ அந்த ஸ்ருதிவுக்கு ப்ரணமத்தைச் செய கிறோம.' 'ப்ரதிஷ்டை' என்பதற்குப் 'பர்யவஸாநம' ('முடிவு') என்பது பொருள. 'எவன ஸர்வ சப்த வாச்யனை அவனை நமஸ்கரிக்கிறோம' என்பது தாத்பர்யம.

"காயாநாம் காரணம் வேவ யஜ்ஞாம் வாஜ்யஸ்ய தேவீ"

"வேதைஸ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்யஃ"

இத்யாதீநி ஸர்வாணி ஹி வாக்யாநி ஸ்வபாஸீராத்மவிபரிஷ்டஜ்ஞாயாவிணைவா அக்ஷிதே; "ஹந்தாஹம் திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" இதி ஹி ஸ்ருதிஃ। தயா அநுஸவம் வதஃ,

"வ்ரஹ்மாவிதாம் ஸர்வேஷாணீயாம்ஸமணீயஸாம்ஸி।

இதயாதியான வாகயமும "வேதைஸ்ச" இதயாதியான வாகயமும் இன்னும இவை போனற மறறை வாகயஙகளும, சரீரஙகளுடன கூடிய ஆத்மாகளை ப்ரகாரமாக உடைய அநதாயாமியையே சொலலுகினறன. 'ஹந்தாஹம்' இதயாதியான சருதி, பரஹ்மம ஜீவ சரீரகமாகவே அநுப்ரவேசிததுத் தேவாதி விசிதர ஸருஷடியையும அவைகளின் நாமதேயஙகளையும செயகிறது எனறு சொலலுகிறதன்றோ?

மநு ஸ்மருதியும் "வ்ரஹ்மாவிதாம்" இதயாதியான ச்லோகததால ப்ரஹ்மத தககு ஸாவ சப்த வாசயத்வததை ஸாதிககும ஹேதுவையே சொல்லுகிறது. 'வ்ரஹ்மா

"காயாநாம்....." — 'ஜகததில தெனபடும ஸகல கார்யஙகளான வஸ்துக்களுககும முதல காரணமாய இருநதுகொணடு எது ஸாவ சபதஙகளுககும ப்ரதாநமான வாச்யமாகினறதோ' காயஙகளுககெலலாம காரணமாயிருப்பதானது, ஸர்வ சபதஙகளுக்கும வாச்யமாவதறகு ஹேது

"வேதைஸ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்யஃ" — 'எலலா வேதஙகளாலும் அறியத தகுநதவன நானே' எல்லா வேதங்களும் ஈசவரனையே ப்ரதிபாதிகினறன எனபது தாதபாயம

இநத ச்ருதி வாகயஙகளெலலாம், ஈசவரன, சரீரஙகளுடன் கூடியிருககும ஆதமாக்களை தனது சரீரமாக வைததுககொணடு அவை யெலலாவற்றுககும அநதாயாமியாக இருககிறான எனனும அர்தத்ததைச சொலலுகினறன. அப்படி ஜீவ சரீரகளுககே ஈச்வான ஸகலததினுளளும அநதாயாமியாக அநுப்ரவேசிகிறான என்பதற்கு பரமாணம 'ஹந்தாஹம்' இதயாதியான சருதி.

'தேநாநேந ஜீவேநாத்மநா' எனபதறகு 'ஜீவனைச சரீரமாக உடைய எனறால' என்பது பொருள

"வ்ரஹ்மாவிதாம்....." இவவிடததில 'வ்ரஹ்மாவிதா' என்னும பதததிறகு 'ஸகலததினுளளும அநதாயாமியாக ப்ரவேசிதது நியமநம செயதுகொணடிரு

ஸ-ுகூாஹம் வ்வ்யீமய்ம் விஶ்வாத்ம வ-ுஸ்ஷம் வஸே ”

வ ஸ்ரூாவிதாஸே—ஸுதஃவ்ரவிஶ்ய ஸுஜய-ுாவிதயா வெவ-ுஷாம் நியந்தா ஸே। ஸுணீயாம்ஸஃ—சூத்தாஸஃ, கூத்ஸ்ஹ்யாவெதஸ்ஹ்ய வ்யாவக தயா வஸ்ஷ்ஹ்மிதாவெத ; தெஷாஃவி வ்யாவகக்வாத்தெஹ்யாவி

ஸிதாஸே' என்பதற்கு 'உள ப்ரவேசித்து அந்தாயாமியாக இருந்து கொண்டு ஸகலத தையும் நியமிக்கிறவனே' என்பது பொருள். 'ஸுணீயஸ்ாே'என்பதிலுள்ள ஸுணீயஸ் சப்தத்தால ஆதமாக்கள குறிக்கப்படுகின்றன ஆதமாக்கள ஸகல அசேதந வஸ்துக் களையும் வயாபித்து நிறகிறபடியால, அவை அசேதந வஸ்துக்களைக காடடிலும மிக ஸூக்ஷமங்கள, ஆகையால அவைகள 'ஸுணீயாம்ஸஃ' என்று சொலலப்படுகினறன. 'ஸுணீயஸ்ாேஸுணீயாம்ஸே' எனபதற்கு, 'அப்படி ஸூக்ஷமங்களாயிருக்கும ஆதமாக ளையும வயாபிக்கிறபடியால அவைகளைக காடடிலும இனனும் அதிக ஸூக்ஷமமாயிருக கும' என்பது தாத்பாயம். 'ஸ-ுகூாஹே' எனபதற்கு 'ஸூர்யனுடைய வானத்தைப்

என்பது அர்த்தம இநத அர்த்தம எப்படிக் கிடைக்கினறதெனனில வேறொரு ச்ருதியில 'ஸுஞ்ஃ வ்ருவிஷ்ஃ ப்ராவஹா ஜநாநாே'என்று ஈச்வரனுடைய பரசாஸநம் முழுவ்தும உளளில பரவேசித்துச செயயப்படுகிறதென்று சொலலப்பட்டிருக்கினற தனறே? 'ஸுணீயஸ்ாேஸுணீயாம்ஸே' 'ஸூக்ஷமமாயிருக்கும ஆதமாக்களைக காடடி லும ஈசவரன அதிக ஸூக்ஷமன'. இது அவன் உட்பரவேசித்து ப்ரசாஸநம் செயவதறகு ஹேது. இநத சலோகத்தாலும ஈசவரனுடைய ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தின் ஹேது சொல லப்பட்டது.

இந்த சலோகத்தில் தெனபடும் 'ஸ-ுகூாஹே' எனபதறகு 'ஸூர்யனுக்கு ஸமாந மான் வாண்தத்தை உடைய' எனறு வயாக்யாநம செயயப்பட்டிருக்கினறது. இது ''யதாவபஸ்யஃ வபஸ்யதி ஸ-ுகூவணஃ ஸாதித்ய வணஃம் தஃவஃ வர்ஹாக ” எனனும ச்ருதியில சொலலப்படடுளளதை அநுஸரித்திருக்கினறது. ''ய வணஷ்ா கூாதித்ய ஹிரண்ணயஃ வ-ுஸ-ுஷ்ா உபஸ்யதெ ” எனனும சுருதியில, 'ஸூர்ய னுக்குள ஸவாணமடமாக ஈசவரன் தென்படுகிறான' என்று சொலலப்பட்டிருக் கினறது. இநத இரண்டு ச்ருதிகளையும பாத்தால, ஈச்வரன தூராதாவஹமான ஒளஜ்ஜ்வலயதத்துடன இருக்கையில ஸவாணம போல அதி போக்யமான வாணத்துடன் கூடியிருக்கிறான எனபது ஏறபடுகிறது. ஆனால 'ஈசவரனுக்கு நீலமான நீருண்ட மேகத்தின ஸாய்யம சொல்லபடுகினறதே அது எப்படி?' எனறு கேட்கல்ம 'அந்த நீலமேக வர்ணத்திறகே ஒரு ஹேது விசேஷத்தால ஸவாண வாணத்த தனமையானது உபபநநமாகக கூடும்' எனபது பெரியோர்களின் நிர்வாஹம அப்படி இருப்பதால் தான, பகவானுடைய விகரஹம இளம வெயயிலால பூசப்படடுளள மரகத மலை போல இருக்கின்றது எனறு அதை அறிந்தவர்கள வர்ணித்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீமத ராமாயணத

ஸ்வரூபோபாய உத்தரக்ஷணம் । ஸ்வாஹம்—சூர்ணிதக்ஷணம் । ஸ்வயமர்த்தம்—ஸ்வகரும ஸ்வஜ்ஞாநாப்யாம்; விபரீதஸ்வதந்த்ரக்ஷேத்ராவஸ்தாநயோர்நிவ்ருத்தி உத்தரக்ஷணம் ।

"ஸர்வஜ்ஞே ஸர்வசக்திர்ய ஸ்ரீமாந் ஸர்வேச்வரோ வஸீ ।
ஸ்வாராதநம் மமாப்யேதத் வ்யாஜஹார பிதாமஹம் ॥"

இதி । ஸர்வ—ஸர்வ ஸப்தா உத்தரக்ஷணம் । உக்தரீத்யா ஸர்வஸ்மாத்ப்ரகாரஸ்ய ப்ரஹ்மணஃ ஸர்வாத்மகத்வாத் ஸர்வஸ்ய ப்ரகாரதயா ப்ரதிபாதிதஸ்ய ஸர்வாத்மகத்வாத் ஸர்வ ஸப்தஸ்ய ஸர்வாத்மகே ப்ரஹ்மணி முக்யதயா வர்தமாநத்வாத் தஸ்யைவ வாசகா இத்யர்தஃ । தயா அ ஹ்ரஸ்வாதிர்ஹ்ரஸ்வ

போன்ற வாணமுளள' எனபது பொருள. 'ஸ்வயமர்த்தம்' என்பதறகு 'ஸ்வப் நம போன்ற புததியால அறியததகுநத' எனபது அரததம. அதாவது, 'தெளிநத பரத யகஷ தனசனய அடைநதிருககும் அநுதீயாநம ஒனறுலேயே அறிய தகுநத' எனற சொனனதாயிறறு

'ஸர்வஜ்ஞே' இதயாதியான சலோகமும கீழச் சொல்லபட்டுளள பரஹ்மத் தின் ஸர்வ சபத வாசயத தனமையையே வெளிபபடுததுகின்றது 'ஸர்வ' எனப தறகு, 'சில வேதஙகள' எனபது பொருள. முன் சலோகததில சொலலபபடடிருககிற பரகாரம, பரஹமம எலலா வஸதுகளினுளளும அநுபரவேசிதது அவறறை நியமித துககொணடு அநத காரணததால எலலாவறறிறகும ஆதமாவாக இருககிற டியால் இநத சலோகததில உதாஹரிககபபடடுள்ள அகநி முதலிய சபதஙகளும 'சாசவத பரஹம' சபதம போல ப்ரஹ்மததையே குறிககினறன எனபது தான இநத சலோகத தின கருதது

திலும், "ஸர்வஸ்ய தஸ்யாஸ்மாதாத்மவாசிநோ தேவ்யாதயோ நிர்தேஸாஃ" எனற நீலமேக ச்யா மளரயுளள ஸ்ரீ ரமனுடைய திருமேனி ஸர்வாண ஸமாந வர்ணமெனறு சொலலபபட் டிருககின்றது.

'ஸர்வஜ்ஞே....." 'சில வேதஙகள ஈசவரனைச் சாச்வதமான பரஹம மென்று சொலவதுபோல, வேறு சில வேதஙகள இவனை அகநி எனறும, வேறு சில மருத துகள எனறும், வேறு சில ப்ரஹ்மாவெனறும, இனனும சில இந்ர னெனறும, இனனும சில ப்ராண னெனறும சொலலுகினறன' ஈசவரன ஸர்வ சபத வாசயனாகிற படியால், அக்நி முதலிய சபதஙகளும், சாசவத பரஹ்ம சபதம போல அநத ஈசவரனையே குறிககினறன எனபது இநத சலோகததின குறிபபு ஆகையால் இநத சலோகமும ஸர்வ சபத வாச்யதவநதையே விவரிககின்றது இதில உளள 'ஸர்வஜ்ஞே' எனபதறகு 'சில வேதஙகள' எனற பொருள கொளளவேணடும

"யெ யஜந்தி பித்ரூந் தெவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹ தாஸநாந் :
ஸவ-ஸ்மிந்தாத்ருஸாதாநம் விஷ்ணுரெவ யஜந்தி தெ ॥"

உதி । பித்ரு தெவ ப்ராஹ்மண ஸஹ தாஸநாதீநாம் ஸ்வாத்மநா தத்ர தத்ர ஸாதாரணதயா விஷ்ணுரெவ வாஸகா உத்யுக்தம் ஸ்யாதி ।

ஸுதெ ஹி ஸ்ம ஸவ-ஸ்மாத்ஹ்ரு உயர்-ஜீவாதாநம் ஸ்ரயதீஸ்வரம்-இதாவதி ஹ்ரஸ்நி

மறறுமொரு ஸ்ருதியும "யெ யஜந்தி" இதயாதியான ச்லோகததால இந்த அர்தத்தையே விவரிக்கினறது இந்த ச்லோகதிலுள்ள 'பித்ரு' 'தெவ' 'ப்ராஹ்மண' 'ஸஹ தாஸந' முதலான சபதங்களெலலாம், அந்த பித்ருக்கள் தேவதைகள ப்ராஹ்மணாகள அக்நி இவாகள வழியாக அவை யெலலாவறறிற்கும அந்தராதமாவாக இருக்கும விஷ்ணுவையே குறிக்கினறன

ஸுதெ ஹி... இதுவிஷயமான ஸகல ச்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்களின தாத்பர்யம் என்ன வெனறால்—' ஜீவாதமாக்களெலலாம கேவலம ஜ்ஞாநத்தையே தாமமாக உடையவை; ஸ்ரீயை

"யெ யஜந்தி ... ."—இது தக்ஷ வசநம் இதுவும் ஸாவ சபத வாச்ய ப்ரமான ச்லோகம். கீழ ச்லோகததில, அக்நி முதலிய சபதங்கள் போல இந்த ச்லோகதில பித்ரு தேவ சப்தங்களும் ஈச்வரனையே சொலலுகினறன. சபதங்களுட சில, ப்ரஹ்மம முதலிய சபதம் போல நிரதிசய பெருந்தன்மை முதலிய குணங்களை உடைய ஈச்வரனை அதவாரகமாகவே சொலலுகினறன; அக்நி பித்ருக்கள போனற மறறும சில சபதங்கள் அந்த ப்ரஹ்மத்தையே ஸ்தவாரகமாகச் சொலலுகினறன. இதகாரணத்தால தான ஸகல சபதங்களும ஈச்வரனையே சொல்லுகினறன எனறு வேதாந்திகள் நிரூபிக்கிறாகள.

பூர்வம ஸங்கரஹமாகச சொலலப்பட்ட ஸ்ரீ பகுதியை இபபொழுது விஸதரிதத்துச் சொலல ஆரம்பித்து, இது வரையில் பேத ச்ருதி அபேத ச்ருதி கூட்ட ச்ருதி இவைகளின அர்தத்தை உபபாதித்தாச்சு. இனி, பகவானை அடைவதறகு வேணடுவதான உபாயத்தைப பறறிப பேசும ச்ருதி வாக்யங்கள முதலானவைகளை நிரூபிக்கப்போகிறவராய், முதலில, அந்த உபாயபர வாக்யங்களின தாத்பர்யத்தை விளக்குகிறார் இவவிடத்தில மித்யாவாதிகள ஒரு ஆக்ஷேபம செய்கிறாகள அது எனனவெனறால, 'ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்' [ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன மோக்ஷத்தை அடைகிறான] எனபது முதலான வாக்யங்களில ஜ்ஞாநமே மோக்ஷத்தை அடைவதறகு உபாயம எனறு சொலலப்பட்டிருக்கிறது, ஜ்ஞாநம எனபது அஜ்ஞாநத்தால ஏறபடும ப்ரமத்தை மாத்ரம நிவருத்திக்கக்கூடியது; ஆனையால் அஜ்ஞாநத்தால் ஏற்படும ப்ரமத்தின் நிவருத்தியே

உபஜீவ்யாநவத்வாத் ஸர்வேஷாம் கர்மணாம் ஜ்ஞாநஸாத்யத்வாத் ஜ்ஞாநஸ்ய ச ஸர்வகர்மநிவர்த்யாவித்யாநிவர்தகத்வாத் ஜ்ஞாநமேவ மோக்ஷஸாதநம்

அதை ஜ்ஞாநம் ஸ்வபாவத்தாலேயே எவ்வித ஸங்கோசமும் மற்றது, ஸகல தேசங்களிலும் ஸகல காலங்களிலும் வ்யாபிக்கக்கூடியது, ராகம த்வேஷம் முதலிய தோஷங்களில்லாதது; ஆதலால், அந்த ஜீவாத்மாக்கள் ஜந்மாந்தர கர்மமாகிற அவித்யையால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவை

மோக்ஷமாக வேண்டும். அதாவது, ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றைப் பதார்த்தங்களும் ஸத்யங்கள் என்னும் ப்ரமம் நிவர்த்தியாவதே மோக்ஷமென்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால், ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றை பதார்த்தங்களெல்லாம் பொய் என்பதே அப்மாதிரியான சுருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம்' எனபது தான். இதற்கு, இம்மாதிரி சுருதிகளில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'வேதநம்' முதலிய சப்தங்களுக்குக் கேவலம் ஜ்ஞாநம் என்பது பொருள் அன்று, ஆனால் 'உபாஸநம்' என்பதே பொருள் என்பது தான் ஸமாதாநம். இந்த ஸமாதாநத்தைச் சொல்லப்போகிறவராய, முதலில் சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரதிபாதிக்கும் அர்த்தம் யாது என்பதை ஒருவித அர்த்த நிர்ணயத்தை அநுஸரித்து விவரிக்கிறார்.

ஸர்வ-சப்தாத்தும் உபநிஷத்-ஸ்த சுருதி ஸமூஹ வாக்யங்களின் அந்தரங்கமான அபிப்ராயம். அதாவது பேதத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் பேதத்தை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்களை உபாயத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் நிவர்த்திக்கப்பட வேண்டியது யாது என்பதைச் சொல்லும் நிவாத்ய பர வாக்யங்கள் இவை எல்லாவற்றையும் பார்யாலோசித்துப் பார்த்தால் நாம சொல்லும் அர்த்தமே ஏற்படுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. சில வாக்யங்களை மாத்ரம ஆதாரமாகக்கொண்டு இம்மாதிரி விஷயங்களில் தாத்பர்யத்தை நிஷ்காஷிப்பது ஸரியாக்யமாக மாட்டாது என்பது குறிப்பு.

'வ்யபேதம்' என்பதற்கு 'ஸ்வபாவத்தால் எவ்வித குறைவுமற்றது' என்பது பொருள், 'அவிஜ்ஞாந' என்பதற்கு 'எவ்வித அளவுக்கும் உட்படாதது' என்பது பொருள். அதாவது, ஈச்வரனுக்கு இந்த ஜ்ஞாநம் விபுவாக இருப்பது போல ஜீவனுக்கும் ஸ்வபாவத்தால் இது விபுவே என்று சொன்னதாயிற்று. ஆனால், இது ஈச்வரனுக்கும் நித்யாகளுக்கும் எப்பொழுதும் விபுவாக இருக்கும்; மற்றுள்ளாருக்கு ஸம்ஸாராவஸ்தையில் கர்மாநுரூபமாக பலவித ஸங்கோச விகாஸங்களை உண்டாக்குவதாய, முக்தாவஸ்தையில் ஏக ஸ்வரூப விகாஸத்தால் பின்பு யாவத் காலம் விபுவாக இருக்கும். இம்மாதிரியான தாரதம்யத்தை நிரஸிக்கும

'நிர்மலம்'—மலமற்றது. ஜ்ஞாநத்தை மலமாவது ராகம த்வேஷம் முதலியவைகள், ஆகையால் அவையற்றது என்பது பொருள். ஸகல வஸ்துக்களின் உள்ளி

ஹேஷ-ு வ்யவிஷ்டாஹ்ருத்தயெஹொ அதிதமுஜ்ஜூ நவ்ருஹாஹ்ருத்தயெஹ்ஹாதாஹி

களாய, அநதநதக காமஙகளின தாரதம்யததிற்கு அநுரூபமாகத தமது ஜ்ஞாநத்தில் ஒருவித ஸங்கோசதததை அடைகின றன , அவை, சதுாமுக ப்ரஹ்மா முதலாக அதிமாத

லும் பகவான ஆதமாவாக இருக்கிறான என்பது யதார்தத ஜ்ஞாநம். அநத ஜ்ஞாநம் இருககும்பொழுது ராகதவேஷஙகள் ஏறபடமாட்டா. அபபடி யதார்ததமலலாத காரண ணம் இருககுமபொழுது மாதரம இவை ஏறடுமாகையால இவை ஜ்ஞாநததிற்கு மல மாகச் சொலலப்படுகின றன. காம டநதமறறிருககும ஜீவன விஷயததில இநத ஜ்ஞாநம நிாமலமே

'ஜ்ஞாநஸ்ஸ்ரீ-மவாஃ'—ஜ்ஞாநததைத தாமமாக உடைததானவை. 'ஸ வருபம எனபதர்கு இவவிடதில 'தாமம' எனறு பொருள கொளளவேணடும். ஜீவன்க ளுடைய ஸவரூபமானது, ஜட பதாாததஙகளான தேஹாம முதலியவைகளின ஸவரூபம போலனறிககே தனைகுத தானே பரகாசிததுககொளளும யோகயதை உடையது. இதைத தான ஸவரூபமாகிற ஜ்ஞாந மெனறு சொலலுாகள இநத ஸவரூபமாகிற ஜ்ஞா நததிற்கு ஒரு பொழுதும ஸங்கோசம எனபதே இலலை ஈசவரன விஷயததில் இந்த ஸவரூப ஜ்ஞாநம விபு, ஜீவன விஷயததில இது அணு இநத ஸவரூப ஜ்ஞாநத்தை ஆதாரமாகக கொணடு வேறொரு ஜ்ஞாநம ஜீவன்களை ஆசரயிதது நிறகின்றது. ஸவ ரூபமாகிற ஜ்ஞாநததைக காடடிலும இப்படி ஆச்ரயித்து நிற்கும் ஜ்ஞாநததைப் பிரித்துப் பேசும பொருடடு ஸவரூப ஜ்ஞாநததைத தாமி ஜ்ஞாந மெனறும மறறொனறை தாம பூத ஜ்ஞாந மெனறும் வயவஹரிபபார்கள. இநதத தாம பூத ஜ்ஞாநம ஸவபாவத் தால் விபு, ஆனால காம பரவசமாய ஸஞ்சரிககும பொழுது இதறகு ஸங்கோசம ஏற்படு கின்றது இநதத தாமபூத ஜ்ஞாநமே இவவிடதில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படடிருககினறது.

காமஸ்ஏஷ க்ரோஃ ஏஷ க்ரோதஃ—காமமாகிற அவிதயையால சூழப்பட்டவை களாய காமததால 'தேஹமே ஆதமா' எனபது முதலான ப்ரமம ஜீவனகளுக்கு உண் டாகினறது, இநத ப்ரமம அவிதயை என்று சொலலபபடுமே இநத ப்ரமததால ஒரு வாஸனையும, அநத வாஸனையால ஒரு ருசியும், அநத ருசியால பரக்ருதி ஸம்பநதமும, அநத ப்ரக்ருதி ஸம்பநதததால மறுபடியும காமமும, இபபடி அநாதி சிதர பரம் பரையை உடைததாயிருககினறது ஸம்ஸார மெனனும சகரம. அதில் அகப்படடுக் கொணடிருபபதை 'காமஸ்ஏஷ க்ரோஃ ஏஷ' எனனும பதம குறிககின்றது.

தத்துஷ்டாநர்-ஹமவஜ்ஞாநம்கொஷாவஹஃ—ஜ்ஞாநமானது ஸங்கோ சததை அடைவதறகுக காமமே காரணம என்பதை இது விளககுகினறது. அந்த ஸங் கோசமும அநதநதக காமஙகளின் தாரதம்யதததைச சாரநதிருககிறபடியால், காமம பலவித

ஸாதிரஷ்டூ—ஸ்ரீதகுரூஷாணி கூ—வூஷாணாஷ்டூத—மூ—ணஷ—வூ—ஃவொவ ஹொமஸ—ஷிவஷ்ஃஷாஸவ்ரவாஹம் வ்ருதிவஷ்யஜ்ஞெ ; வனதெஷாம் ஷ்ஃஷாஸவொஅகம் ஹமவத்வ்ருவத்திஜ்ஞெரெண நொவவஷ்யத ஜனி தஷ்யஷ்ஃ வ்ருஷ்டி

ளாய், அநதந்தத தேஹ்ததிற்குத தகுநதபடி ஸ்வலபம ஸுவலபமான ஜ்ஞாந விளகததைப் பெற்றும, அநதநதத தேஹமே ஆதமாவென்னும் அபிபாநத்தைச செயதுகொணடும, அததறகு யோக்யஙகளான வயாபாரங்களில ப்ரவருததிதது, அநதநத வயாபாரஙகளால் ஏற்படும ஸுக துக்கஙகளை அநுபவிததுககொணடும, இமமாதிரி தொடர்ந்து வரும் ஸம்ஸாரமாகிற ப்ரவாஹததில அகபபடடு நிறகினறன ; இவைகளுககு இநத ஸம்ஸார ப்ரவாஹததிலிருந்து விமோசநம், பகவானிடததில் செயயப்படும பரபத்தி ஒனறாலேயே நேரக்கூடிய தாதலால, சாஸ்தரங்களெலலாம், முதலில தேவ மநுஷ்யாதி ரூபஙகளான

தாக இருக்குமிடஙகளில அதிக ஸுகோசமும அவவளவு பலமிலலாமல இருககுமிடஙகளில் கொஞ்சம் குறைநத ஸுகோசமும் இப்படி நிரவதிகமான ஸுகோச தாரதமயம இநத ப்ரபஞ்சததில் தெனபடுகினறது.

ப்ரஹ்மாதிஸ்தம்பவயந்துஷ்விவிதவிதிரூபேஷு—சதுர்முக ப்ரஹ்மாவும் காம பரநதாதிறகு உட்பட்டவரே 'ஸ்தம்பம்' என்னும் பதம அதயலபமான ஸ்தாவர விசேஷதததைக குறிககும். 'விவித' எனபது தேவ மநுஷ்யன திரயக ஸ்தாவரம் முதலிய பேதஙகளைக குறிக்கின்றது ; 'விதி' எனபது ஒவவொவனறிலும அவாநதர பேதஙகளைக குறிககினறது ததத்தேஹாதிதயுஜ்ஜீவாநாம ப்ரஹ்மாஃ—அநதநதத தேஹததிறகுத தகுநதபடி ஜ்ஞாநததின் பரஸாரதததைப பெற்றவாகளாய. ப்ராணிகளெலலாமல இருக்கும ஸ்தாவரஙகளில இநத ஜ்ஞாந பரஸாரம அதி மாதரம ஸ்வலபம எனறு அறியவேணடும

ஸ்ரவஷ்ஃவொவஹொமஸ—ிவஷ்ஃஷாஸவ்ரவாஹஜ்—ஸுகததிற்கும துககததிற்கும தேஹாதமாபிமாநமே ஹேது. எது ஆதமாபிமாநததிறகு அநுகூலமோ அது ஸுகம, எது அதறகு ப்ரதிகூலமோ அது துககம.

வனதெஷாஜ்—இதலுல ஸம்ஸார மோசநததிறகு உபாயம சொலலபபடுகினறது. ப்ரபத்தி ஒன்றே அதற்கு உபாயம நமமுடைய வேறு கதியற்றிருககும தனமையையும் வேறு புகலறறிருப்பதையும உணாநது பகவானிடததில பூண விச்வாஸததுடன் நாம நமமையும நமது ரக்ஷணதின பாரதததையும் அவனிடததில ஒப்புவிப்பதை பர

ஸேஷம் ஸேவாதிஹேதுரஹிதஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸ்வைஷம் ஸ்வாத்யம் ப்ரதிவாதி, தஸ்யாவி ஷ்ணோரவஸ்ய ஸமஸ்தஹேயவிலக்ஷணைகாகாரவாதயா ஸமஸ்த

பேதமனேகதமு தேஹாதிகளைப பற்றியவை யென்றும், அந்தந்த தேஹாதிகளிலிருக்கும ஆத மாக்கள ஜ்ஞாந மொன்றையே ஆகாரமாக உடையவை யாகையால அவைகளுக்குப் பரஸ் பரம்ஒருவிதபேதமும இல்லை என்றும் அந்த ஆதமாக்கள் ஸர்வ தேச ஸர்வ காலங்களிலும் பகவானுக்கே சேஷமாயிருக்கிறபடியால ஸர்வ எபொழுதும பகவானையே ஆதமா வாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வென்றும ப்ரதிபாதித்து விடடு, பிறகு பகவானுடைய

பதி எனறு சொல்லவாகள. இபபடி பரபதத்தை செயது நாம பகதி யோகதத்தின நிஷபத் தியைத தேடிககொணடு அது வழியாக மோக்ஷத்தை அடையலாம. இதை ஸதவாரக ப்ரபததி எனறு சொலலுவாாகள இநத டாாகத்தில செலபவாகள பகதியோக நிஷட ராவர். பரபதத்தியானது ஸாக்ஷாதாகவும மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுகக மென றும சாஸ்தரங்கள சொலலுகின்றன. அபபடி மோக்ஷத்தத தேடுடவாகள அதவாரக பரபததி நிஷடராவாாகள். இநத இரணடு மாாகங்களிலும் பரபததி அவசயம் அபேக்ஷித மாகையால 'பரபதத்தியினறிகக ஸ்வஸ்வரூப விமோசநம ஸம்பவிக்கமாடடாது' என்று இவவிடதத்தில சொலலப்படடிருகின்றது

ப்ருதிவ்யாதி—தேஹாதிகளைக் காடடிலும ஆதமா வேறுபடடது எனனும ஜ்ஞாநம ஏறபடடவாகளே மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக கொடுக்கும உபாயத்தைத் தேடுவாாகள, அந்த ஜ்ஞாநம ஏறபடாமலிருக்கும டக்ஷத்தில மோக்ஷோபாயத்தின அபேக்ஷை ஜனிக்க மாட் டாதனறோ? ஆகையால 'ஆதம ஸ்வரூபம தேஹாதிகளைக் காடடிலும வேறுபட்டது; அது கேவலம ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமே, அந்தக காரணத்தால ஸகல ஆதமாக்களும ஸமம' எனபது முதலில விளகக்படவேணடும. இபமாதிரியே, 'பகவானுக்கே நாம எபொழுதும் சேஷ பூதாகள' எனனும ரஸம ஹ்ருதத்தில பிறகு தான மோக்ஷத்தை அடைவதில இசசை பிறகு மாகையால, ஆதமாவுக்கு இயறகையாயுள்ள சேஷத்தனமையும் முதலில விளகக்படவேணடும. இந்த அர்த்த விசேஷத்தை அநுஸந்தித்தே, இவவிடதத்தில சாஸ்தரங்கள் ப்ரதிபாதிக்கும விஷயங்களை ஒன்றின பின ஒன்றாக சொலலுகிறார.

ஸ்வதந்த்ரம்—முதலில, ஜீவாதம ஸ்வரூபம ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது சரீரங்களில காணப்படும வேறுபாடு ஆதமாக்களுக்கு இலலை, எலலா ஆதமாக்களும ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம, ஆகையால எலலாம ஸமம, எலலாம பகவானுக்குச சேஷ பூதங்கள, ஆகையால எலலாம பகவானையே ஆதமாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன. இதுதான் இவ்விடதத்தில சொலலப்படடுளள விஷயம

ஔதகுதாஃவி வ்ருதிவாஒய், ஹமவதா³ஸ்வரூபம் அ ஹெயப்ரத்யநீககல்யா
ணைகதாநதயா ஸகலவஸ்துவிலக்ஷணம் கநவயிகாதிஸயாஸம்வெய
கல்யாணமூணமணாலயம் ஸ்வஸம்கல்பப்ரயுக்தஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி
தயா ஸவஸ்யாதா⁴ரபூ⁴தம் வ்ருதிவாஒய், தத்³வாஸுதே³வஸம் வாம்மம் தத்³வ
கம் வ்ருதிவாஒயஞ்சி ஸாஸ்த்ராணீதி । யயொகழ

ஸ்வரூபத்தை விளகக ஆமபிதது,அது எவவிதஹேய ஸமபநதமுமற்ற சுதத ஆநத ரூப
மெனறும், அநதக காரணததாலேயே அது மறறை வஸதுகளெலலாவறறையும் காட்டி
லும வேறுபடட தெனறும, அது அளவறறதும மேனமையானதும கணகஇலலாதது
மான கல்யாண குணஙகளுககு இருபபி— மென்றும, தனது ஸஙகலப மாத்ரத
தால் சேதநாசேதந ரூபஙகளான ஸகல வஸதுகளையும பரவருததிபபிததுகொணடிருக
கிறபடியால ஸகல வஸதுக்களுககும அது ஆதமாவாக இருகினற தெனறும சொலலி
விட்டு, பிறகு ஸ்ல அஙகஙகளுடனும அநதப் பாவானிடததில பகதி செய்வதே

ஸ்வரூபம்—இரணடாவது, பகவானுடைய ஸ்வரூபம ப்ரஸதாவிக்
கப்படுகினறது. அது, எவவித ஹேய ஸம்பநதமுமிலலாத கேவல ஆநத ஸ்வரூபம்;
ஆகையால மறற எலலா வஸதுகளைக காடடிலும அதயநத விலக்ஷணம, கணகசற்ற
கலயாண குணஙகளுகெலலாம இருபபிடம, ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களெலலா
வறறையும அது தனது ஸஙகலபததால நியமிததுகொணடிருகிறது, ஆகையால்
எலலாவறறுககும அது ஆதமாவாகினறது.

தத்³வாஸுதே³வஸம்—இப்படி ஜீவாதம பரமாதம ஸ்வரூபஙகள இரண்டையும
ப்ரஸதாவிததுவிடடு, இபொழுது ஜீவாதமாவுக்கு பரமாதம பராபதி எபபடிக
கிடைகதும எனபதை பரஸ்தாவிககிறார். பகவானை உபாஸிபபதே அதறகு உபாயம.
கீழில 'பகவத ப்ரபததி ஒனறுலேயே ஸமஸார மோசநம ஸாதகமத தகுநதது' எனறு
சொலலிவிடடு, இவவிடததில பகவதுபாஸதியை உபாயமாகச சொலவதன கருதது,
'பரமாதம ப்ராபதிக்கு பகவதுபாஸநம உபாயம, அத உபாஸநதிறகு பரபததி அஙகம'
எனபதுதான. ஸுஹ்ருதா³வேதி வாக்ய' எனனும வாகயததிலுளள 'வேத³' சபதததிறகு 'ஜ்ஞாநம' எனறு பொருள கொணடு மீத்யா வாதிகள செயத சஙகைக்கு,
'வேத³' எனபதறகு 'உபாஸநம' எனபது பொருளே தவிர 'கேவல ஜ்ஞாநம'
பொருள ஆகமாடடாது எனபது தான ஸமாதாநம. அதுவே இவவிடததில ஸூசிக
கபபடுகினறது

யயொகதே—கீழசு சொலலபபடடுளள விஷயஙகளுகெலலாம கரமபபடி
ப்ரமாணஙகள சொலலப்படுகினறன. முதலில, ''நிவ்ருத்தாஸேஷ வாவாயே'' இதயாதி

"நிவ்ருணேய னவாயஸாத்ரா ஜ்ஞாநேநொஸ்ரயுஃ।
ஔபாஜ்ஞாநேயுரா யஸ்ருஃ ப்ருகூதெஸ்தே நு ஆத்மநஃ॥"

இதி। ப்ருகூதிஸம்ஸ்ருஷ்டதயா ஸ்வரூபேணாவிர்பூதாயஸ்ரு

அவனை அடைவதற்கு உபாய மென்று ப்ரதிபாதிக்கின்றன'. 'நிவ்ருணேயஃ' என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யம், ஆத்மா வென்னும் வஸ்து கேவலம் ஜ்ஞாநமயம் நிர்மல மென்றும், துக்கம் அஜ்ஞாநம் மலம் இவை யெல்லாம் ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களே தவிர ஆத்மாவின் தர்மங்களல்ல வென்றும் சொல்லுகின்றது அதாவது துக்கம் முதலியவை, ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் தர்மங்களைக் காரணமாக உடையவை யாதலால் அவை ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு உரியவையல்ல என்று சொன்னதாயிற்று.

வாக்யம் 'ஆத்ம வஸ்துக்கள் எல்லாம் ஜ்ஞாந மொன்றையே ஆகாரமாக உடையவை' என்பதற்கு ப்ரமாணம் 'விஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வே' இத்யாதியானது, 'சரீரத்தில் பேதம் இருந்தபோதிலும் உபாதி வியுக்தங்களான ஆத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் எவ்வித பேதமும் இல்லை' என்பதற்கு ப்ரமாணம். "ஏஷைவ தெ ஜிஜ்ஞாஸா ஸ்ம்ருஃ" என்பது, இந்த அர்த்தத்தையே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகின்றது. "ஸ்வே ஸ்வே ஹ்ருதயே" என்பது, 'ப்ரபத்தியின்றிக்கு மோக்ஷம் வித்தித்க மாட்டாது' என்பதற்கு ப்ரமாணம். 'ஸர்வ தத்வ' என்பது 'ப்ரபஞ்சம முழுவதும் பகவானாலேயே நியமிக்கப்பட்டு வருகின்றது' என்பதைச் சொல்லுகின்றது; 'ந அ உத்ஹூ நி ஹ்ம்தாநி' என்னும் வாக்யத்தால் 'பகவானுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யம் மித்யை' என்று சொல்லப்படுகின்றதோ என்று உதிக்கும் சங்கையும் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் பரிஹரிக்கப் படுகின்றது.

'நிவ்ருணேயஃ..... .'—இதன் பொருள் 'ஆத்ம வஸ்துவானது கேவலம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம், கேவலம் ஜ்ஞாநமே ஆகையால் அதற்கு எவ்வித மலமும் இல்லை; துக்கம் அஜ்ஞாநம் இவையாகிற மலங்களை உடைய தர்மங்கள் ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களேதவிர ஆத்மாவைச் சேர்ந்தவையல்ல' என்பது தான் இந்த ச்லோகத்தில் 'மலம்' என்னும் சப்தம் 'ராகம்' 'த்வேஷம்' இவைகளைக் குறிக்கின்றன. இவைகளைதான் 'துக்கம்' 'அஜ்ஞாநம்' என்று இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார். 'இந்த துக்கர்ஜ்ஞாநங்கள் எப்படி அசேதநமான ப்ருகருதியின் தர்மங்களாகும்? சேதந வஸ்துவுக்கன்றோ அவைகள் உபபந்நங்கள?' என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம். இந்தச் சங்கையை "ப்ருகூதிஸம்ஸ்ருஷ்டதயா" இத்யாதியான வாக்யத்தால பரிஹரிக்கிறார் 'ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் எப்பொழுது ஆத்மாவுக்கு இருக்கின்றதோ அப்பொழுது மாத்ரம் இந்த துக்கம் முதலானவை ஆத்மாவுக்கு ஏற்படுகின்றன, ப்ருக்ருதி ஸம்பந்தம் விலகினால அவைகளும் விலகி விடுகின்றன' என்பதுதான் பரிஹாரம். அதாவது: துக்கம் முதலானவை ஆத்மாவுக்கே நேரக்கூடியவை

ஜ்ஞாயதே அநேந இதி வ்யுத்பத்த்யா ஜ்ஞாபகம் ப்ரகரணாதிரிக்தம் ஸ்வரூபதோ ஜ்ஞாதும் அயோக்யம் இதி அர்த்தஃ

"விஜ்ஞாநமயஸ்ய ஏஷ ஆத்மேதி ஹ்யேஷ நிர்தேஶஃ
ஸாமாநாதிகரண்யாத் ஸ்வதஸ்தஸ்ய ஸ்வரூபம் அநுபபந்நம் ஏவ ஸத்"

[ஸ. பீ 5-18]

ப்ரகருதியின் ஸம்பந்தம ஏற்பட்டால் துக்கம முதலியவை ஏறபடும், அது இராவிட்டால இவையுமிலலை யாகையால இவைகள ப்ரகருதியின தோஷங்களென்று சொலலபபட்டிருக கினறன.

"விஜ்ஞாநமயஸ்ய ஏஷ" இதய நிர்மான வாகயம், 'உபாதியின ஸம்பந்தமற் றிருககுமட ஆதமாவின சுதந ஸ்வரூபம எனபது ஸகல ஆதம வஸதுகளுககும் ஸமம' என் பதைச சொல்லுகின்றது தேவ ரூபமாகவும திரயக் ரூபமாகவும மநுஷய ரூபமாகவும் ஸ்தாவர ரூபமாகவும இருக்கும ப்ரகருதியுடன் கலநது நிறகும் ஆதமாவின சுதந ஸ்வ ரூபததை விவேசிதது அறியகூடிய புததியை உடையவர்களே இவவிடதில 'பண்டி தர்கள' எனறு சொலலபபடுகிறாகள. அபபடி அநதந்த ப்ரகருதி விசேஷததைக

எனபது உணமையாலுமம; அவை ஆதம ஸ்வரூப ப்ரயுகதங்களலல வெனறு சொன்ன தாயிற்று. துக்கதிசள் ப்ரகருதியின தோமங்களாக இருதால் எனன பலம் உணடா குமோ, அதுவே அவை ப்ரகருதி தோமங்களாக இராமலிருக்கையிலும உணடாகிறபடி யால் 'அவ்வகள ப்ரக்ருதி தோமங்கள' எனறு சொலலபபடுகினறன என்பது அபிபரா யம். ஜ்ஞாயதே அநேந—'பரகருதி ஸம்பந்தம் இருதால் துச்காதிகள பராபதங்களாகினறன; அது இராவிடடால இவை அபராபதங்களே' எனனும விவே கததால

'விஜ்ஞாநமய.....' இதன பொருள. 'ஜ்ஞாநம சம தமாதிகள் இவை களுடன கூடிய பராஹ்மணன, கேவலம ஜ்ஞாநமததால மாதரம் பராஹ்மணயததை உடைய பராஹ்மணன, இவரகள இருவரிடதிலும ஜ்ஞாந பரயுகதமான வைஷம்யம் இருகக கையிலும, அநத வைஷம்யம கேவலம உபாதியால ஏறபடுகினறதே தவிர அது ஆத்ம ஸ்வரூ பததை ஸ்பர்சிகவிலலை எனபதை ஆதம ஸ்வரூபதின உணமையை அறிநதவாகள அறிவாகள; அதே மாதிரி பசுவுககும யானைககுமுளள ஆஹார பரயுகத வைஷம்யமும, நாயககும நர மாம்ஸததைப புஜிகதும சில பாகாகளுககு முளள வருததி ப்ரயுகத வைஷம்யமும ப்ரகருதி ஸம்பந்தததால ஏறபடுகினறன எனபது அவர் களுககு விளககும' இதனால உபாதி வியுகத ஆத்ம ஸ்வரூபம ஸமமே எனபது சொலலப பட்டது. சிலர், இநத சலோகத்தால சரீர கதமான வைஷம்யமே நிஷேதிக்கப்படுகின்

ஆதி। தெவகீய-ஜந-ஷ்யஸ்ரோவாரமிவ குகினாம்ஸ்யுஷ்ஸ்யாத்தஃ வாரமிவவிவெது நீ பூஜி யெஷாம் தெ 'வஸ்னிதா:'। தத்தகுதி விரொஷவிபூதா தயாயாத்யுஜூாரவஞ்ஃ தத்ர தத்ர ஸத்யஞவிஷேஷாகாரெ வத-ஜாரஜாதாரம் வாரகாரம் வஸ்யுஜீதி 'வாஜஸரி-ஜநஃ' இத்ய-குழ। தஜிஜாவ

"இதிஹைவ தெ ஜி-ஜதஃ வமெ-ஜா யெஷாம் வாஜ்யே ஸ்திதம் ஜநஃ।

காடடிலும விலக்ஷணமான ஆதம ஸவரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்தவாகள, 'ஆதம வஸ்துகள அதிபாதரம விஷமமான ஆகாரதையுடைய ப்ரகருதி விசேஷத்துடன கலந்து இருந்தபோதிலும, அவைகளெலலாம ஒரே விதமான ஆகாரதை உடையவைகளே' எனபதை நனறாக அறிவாகளனறோ? இந்த அர்த்தத்தைத தான இவவிடத்திலுள்ள 'வாஜஸரி-ஜநஃ' எனனும பதம சொலலுகினறது. "இதிஹைவ தெ ஜி-ஜதஃ" இதயாதியான வாகயம இதை ஸபஷ்டமாக விளகுகினறது. 'நிதொ-ஷதி' எனப

றது எனறு அபிப்ராயப்படுவாகள. அது ப்ரதயக்ஷத்திறகு விருத்தம. சரீரகதமான ஸௌஷமயமே இவவிடத்தில ப்ரதிபாதிசகபடுகினறது, ஆனல் அந்த னவக்ஷண்யம் உபாதியால ஏறபடுசினறது எனபதும அது உபாதி வியுகத ஆதம ஸவரூபத்தை ஸபாசிக்க வில்லை எனபதுமே இவவிடத்தில விவக்ஷிதம. இது இவவிடத்தில செயயப்படடுள்ள 'பணடித' 'ஸமதாசி' சப்தங்களுடைய வ்யாக்யாநத்திலிருந்து விளங்கும.

"இதிஹைவ....." —கீழ்ந கூறபபட்டுளள "விஜ்ஞாவிநய" இதயாதியான சலோகத்திற்கு அடுத்துவரும சலோகம இது 'வாஜஸரி-ஜநஃ' எனபதால சொலலபடும ஸாமயமானது உபாதியால விடப்பட்ட ஆதம ஸவரூப விஷயமே எனனும அர்த்தத்தை இது ஸபஷ்டமாக விளகுகினறது இதன பொருள —'எந்த முமுக்ஷுக்கள, நிருபாதிக ஆதம ஸவரூபமானது ஜ்ஞாநைகாகாரமாயிருகிறபடியால எவ்வித வைஷம யமுமடறறது என்பதை நனகு உணாகிறாகளோ, அவாகள இனனும மோக்ஷத்தை அடைடா விட்டாலும முகத டயாகளெனறே சொலலப்படவேண்டும. ப்ரக்ருதி ஸம ஸா கமாகிற தோஷத்தால் விடப்படடுளள ஆதம வஸ்து எவ்வித வைஷமயமுமறற தாதலால அது பாஹமமெனறே சொலலபபடகூடும, அபபடிபபடட பரஹ்மத்தி லனறோ அவாகள இருகிறாகள' ஆகையால அவாகள முகத ப்ராயர்களே எனபதுதான. 'ப்ரகருதி விகாரமாகிற தேஹாதிகளுடன ஸமபந்தபபடடிருபபதான தோஷம்; அந்த தோஷமில்லாமல இருக்கும ஆதமாகளெலலாம ஸமமானவைகளே' எனனும அர்த்தம 'நிதொ-ஷம் ஹி வாஜ்' எனபதால் இந்த ச்லோகத்தில் சொலலப்படுகிறபடியால,

நிதெ-ஶாஷ்ம ஹி ஸஉம ப்ரூஹ தஊஉ ஹ்ரணீ தெ ஷ்டீதாஃ ॥ ”

[ஹ டீ 5-19]

உதி । ‘நிதெ-ஶாஷ்டே’—தெவாதிவ்ருகூ்ய தீவிஸ்ருஷ்வாம்ஸமஶ்ரு மிவதொஷ்ரஹிதே ; ஸ்ரு மிவெணாவஷ்டிகம் ஸவ-ஶரீரதவ்ரு நிவ-ஶாணரு மிவ ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸஉதிதயே-ஶ்ஃ । தநிவெய்யவம்ஹு மிதவ்ய்ரு—தெநெ ஹமவதொஷ்டெதகாரஸ்ய தவ்யாஉய்தா தநெகாயாரதா அ தத்தஉரீரதத்தத்ரூவ ஹ்ரதிஹிஃ ஸவைை உ தவ்ய ஸ்தாஉாகாயிகாரணைய்ரு அ ஸ்ரு ரூதிவ்ரு தீ திஹாஸவ்ரூராணைஷ்ரு வ தீவாஉய்த உதி வமிவ-ஶெவொகே ।

தறகுத ‘தேவ’ரூபம முதலான ப்ரகருதி விசேஷ்ததுடன சோநதிருபபதாகிற தோஷமற நிருககும என்பது பொருள. ‘சுதத ஸவரூபததுடன இருககும ஆதம வஸதுக்களெல லாம (அதாவது ப்ரகருதி ஸமபநதமறறிருககும ஆதம வஸதுககளெலலாம) ஆநத ரூப மான ஒரேஆகாரததை உடையவை,ஆகையாலஅதைபெலலாம ஸமமே’எனபது குறிபபு. தவிரவும, ச்ருதி ஸ்ருதி இதிஹாஸ புராணஙகளெல்லலாம பகவானுக்கும அவனுடைய சரீரமாயுளள மறறைப பதாரததஙகளுககு முளள ஸாமாநாதிகரணயததை ஆதாரமாகக் கொணடு அவனை அந்தப பதாரததஙகளைச சொலலும சப்தஙகளாலேயே வயவஹரிக்கின் றன வெனறும, அப்படி அவை வயவஹரிப்பதே ‘அநத ஆதம வஸ்துகளெல்லாம் பக வானுக்குச் சேஷமாயிருபபதையே ரஸமாக உடைததா யிருக்கின்றன , பகவானாலேயே நியமிககப்படுகின்றன; அவனையே ஆதாரமாக உடைசதாயிருககின்றன’ என்பதை நன்கு

இது ப்ரகருத விஷய்ததிறகு ஸபஷ்டமான ப்ரமாணமாக இவ்விடதநில கூறபபடுகின றது மோக்ஷமடையாமல முழுமுகூ்ர தனையிலேயே இருககும ஒருவனை, எவவிதததில ஸ்ஸாரதததை ஜயிததுவிடடான (ஸ்மெ-ஶா ஜிதஃ) எனறு சொலலகூடுமெ? எனறால, அபபடிச் சொலவதறகு தாதபாயம ‘அவன முகத பராயண’ எனபது தான, ‘அவன முகதனே’ எனபதனறு எனறு ஸாமாநயமெ சொலல வேணடுமெ முன சுலோகததில் பர ஸ்தாவிகபபடட ஸமதாசிகளின பரசமனையே இநத ச்லோகததின தாதபாயம.

தவெய்யவம்ஹு மிதவ்ய்—இது வரையில ஆதமா ஜ்ஞாநைகாகாரம எனப தறகும, அதன உபாதி வியுகத ஸவரூபம எலலா ஆதமாக்களுககும ஸமம எனபதற்கும பரமாணஙகள சொலலபபடடன இபபொழுது, கரமபபடி, ஆதமாகளெலலாம பக வானை அநதராதமாகாக உடைததா யிருகினறன எனபதறகு பரமாணம உபபாதிகபப படவேணடும. இநத உபபாதநம ஏறகெனவே செயயபபடடிருகிறபடியால், இஙகு அது சொலலபடவிலலை [ஸ்த விதயையின ஸவிசேஷ பரதவதததைச் சொலலி முடிகக்க யில் எலலாம ப்ரஹ்மாதமகம எனபது விவரிககப்பட்டிருகினறது. 53-65-ம பகஙக களைப் பாரக்க]

"வைஷ்ணவீ ஹ்யேஷா மாயைஷா ஸா யா துரத்யயா।
யாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே யாமேதாம் தரந்தி தே॥"

[ஹ மீ. 7-14.]

இனி। தமிஸ்ரோ ஹ்யஸ்யாந்தர்ஹிதம் க்ரோத இதி ப்ரமாணஸ்யாப்ரகாஶகத்வம் ப்ரமிவாக் ஸம்ஸாரானுபந்தஹேதுத்வம் ஹ்ருஷீகேஶ ப்ரத்யக்ஷத்வேன தோஷவத்த்வம் உத்ஸர்கம் ஹவதி,

---

விளகுகினற தெனறும மூனறே சொலலியிருககிறோம. "வைஷ்ணவீ ஹ்யேஷா மாயைஷா" இதயாதியான பகவத கிதா வாகயமும, "தாதஸ்ய, வம்யாः" இதயாதி யான ச்ருதி வாகயஙகளும, காமததால ஏறபடும விசிதரமான குணமய பரகருதி ஸம்பநதமாகிற ஸமஸாரததிலிருநது ஆதமாககள மோகஷம பெறுவது, அநத பகவானை பரபததி செயவதைத தவிர்தது வேறறுனறுலும ஸாதயமாடடாது எனபதைச சொலலு

"வைஷ்ணவீஹ்யேஷா....." —இதன பொருள 'ஸத்வ ரஜஸ தமோ மயமா யிருக்கிற இநத பரகருதியானது ஸருஷ்டி முதலான லீலையில பரவருத திகளும எனறுலேபே நிரமிதமா யிருககிறபடியால அது அநீசவராகளாக இருகளும ஒருவராலும தாணடக கூடாதது. எனனைச் சரண மடைபவாகள் மாதரம அதைத தாணடாத சகதராவாராகள', பரகருதி எனபது அசேதந வஸ்து, அது நிதயமானது ஜீவனகளுடைய காமாநுகுணமாக இநத பாக்ருதி விசித்ர மான தேஹாதிகளாகப் பரிணமிகசபபடடு, அவைகளின ஸம்பந்தம அநத ஜீவனகளுககு ஸாபவிகளமபடி செயயப்படுகினறது இதுதான 'பகவான பரகருதியை நிரமாணம செயகிறான' எனபதன தாதபாயம அபபடித தேஹாதிகளாக நிரமிகசபபட்டிருக்கும பரகருதியானது, பகவத ஸவரூபததை அநத ஜீவனகளுககுத தெரியவொடடாமல தடுபபதையும தனது ஸவரூபததில பேர்கயதா புதியை உணடுபணணுவதையும தனது காரயமாக உடைத்தாயிருககிறது இபபட பரகருதியால மோஹிகக்பபடடதாயக் கொணடு ஜகத முழுவதும அளவறற அதிசயித ஆநத ஸவரூபமாயிருகளும பகவானை அறிகினறதிலலை. இநத மோஹம நிவருத்திதமாக வேணடுமானால பகவானையே சரண மடையவேணடும இநத சலோகததிலுளள 'மாயை' எனனும சபதத்திறகு 'பரகருதி' எனபது பொருள பரகருதி, ஸத்வ ரஜஸ தமோ குணமயமானதால அது 'வைஷ்ணவீ' எனறு சொலலபடுகினறது. 'ஏதாம் தரந்தி [மாயையைத தாணடுகிறாகள] என பதறகு, 'பரகருதி ஸம்பந்தத்தால ஏறபடும மோஹததிலிருநது விடுவிகக்பபட்டவாக ளாயப பகவானை உபாஸிககிறாகள' எனபது தாதபாயம பகவத கீதையில இநத ச்லோகம வரும ஸதலம உபாஸநா —கரணமானதால இவவிடததில சொலலப்படும ப்ரபததி, உபாஸநத்திறகு அங்கமாயுளள பரபததியை சொலலுகினறதெனறு அறிய வேணடும.

" நாந்யஃ பன்தா ஸுபதாய வித்யதே "

இத்யாதிஸ்ருதிப்யஃ ।

" யதா தத்பஶ்யம் ஸ்வயம்பூம் ப்ரமாத்மானமீஶானம் புராணம் ।
தமேவ வித்வான்ம்ருத இஹ பவதி நான்யஃ பன்தா வித்யதேऽயனாய ॥ "

[ஶ்வே. 3-4, 5]

இதி ஸ்வயாதாத்ம்யவிஜ்ஞானமோக்ஷயோஃ ஸ்வரூபாநுபன்தித்வேந தத்ஸாதனதயா ச ।

கின்றன. 'யதா தத்பஶ்யம்' இதயாதியான வாகயங்கள், பகவான் ஸ்வய சகதுஸ் யிருகிறபடியால் அதிமாதரம ஆச்சாயகரமான ஈசவரத தனமையை உடைதாயிருக

" நாந்யஃ பன்தா....." —'பகவத பராப்திகது வேறு மாகக இலலை' இசற்கு முன வாகய 'தமேவம் விதவான்ம்ருத இஹ பவதி' [அவனை அறிகிறவனே மோக்ஷததை அடைகிறான] எனறு இருகிற படியால, இவ்விடத்தில 'வேறு மார்க்கம' என்பது 'அவனை அறிவதைத தவிரதது வேறு மாகக' என்பதைக் குறிகின்றது. இத சருதி வாக்யங்களில சொலலப்டும 'வேதனம்' [அறிவது] எனபது உபாஸ நதனைக குறிக்கின்றது, அத உபாஸதியின நிஷ்பததி, ப்ரபததியை அபேக்ஷித திருப பதால, 'பரபததி யினறிகது மோக்ஷம லிததிகமாடடாது' எனபதறகு இத வாகயம பரமாணமாகக கூடும.

'யதா தத்பஶ்யம் .....'—ஜகத முழுவதும அநதாயாமியா யிருகும படி வாலை தரிகபபடடும நியமிகப்படடும இருகினறது எனபதறகு இத வாகயம பர மாணம இதறகு பரமாணம ஏறகெனவே சொலலபபடடிருகிறபடியால இவவிடத திலை அத உபாதிக்கபபோகிறோமிலலை எனறு சொலலிவிடடு, இபபொழுது அதை உபபாதிக்க பரயதனபபடுவதன காரணம, இத சலோகததால டரக்குத அாதமம உப பாதிகபபடுகினறது எனபதுடன இது ஸமபததமாக அநவைதிகளால செயயபபடும் ஒரு சஙகையும பரிஹரிதமாகினறது எனபதுதான சலோகததின பொருள — நான எனை டைய ஸவரூபததை வெளிபடுததாமலே ஜகத முழுவதிலும அநதாயாமியாக இருது கொணடு அதைத தரிகும பொருடடும நியமிகும பொருடடும சேஷியாக வயாபித திருகிறேன ஆகையால எலலா பூதஙகளுடைய ஸததியும அநதாயாமியாக இருகும எனனை சாரநதே இருகினறன, என னுடைய ஸததி யொருசோடனும அனைகளை சாரநது நிறகவிலலை. அனைகள எனனிடததில சாரநதிருபபதும குடய ஜலதனை தாஙகுவது போல ஸமயோகததாலனறு, ஆனால கேவலம என னுடைய ஸகலப மார தாலேயே அனைகள தரிகபடுகினறன. நான இசசிதது அனைகளை தரிக்கிறே னே தவிர, பரதநத்ரதை தரிகவிலலை இதுதான எனனுடைய அஸாதாரண ஸவ பாவம' இதனால 'பகவான ஸாவ சததன; அவனுடைய ஈசவரதனமையும அஸாதா

' விஷ்ணோரேஷ பரமோ தர்மோ யத் கர்மணாமநுஷ்டீயமாநாநாம் தத் தத் பலாபிஸந்தி ரஹிதம் ஸத் சித்த ஸுத்தி ஹேதுர் பவதி "

கிறான எனபதை விளகுகினறன " விஷ்ணோரேஷ " இதயாதியான வாகயம இநத அாததத்தையே ஸபஷ்டமாகச சொலலுகினறது இநத வாகயதின பொருள — ' கணக கறற வைசி ாயதனை உடைததாயிருகிறபடியால மிகவும ஆசசாயகரமான இநத

ாணமே' எனபது விவரிகபபடடதாகினறது ஸ்ரீ சஙகராசாயா செயயும அாததம வேறு 'பகவான மூாததமான வஸது அனறு அவனுககு மூாதஙகளான வஸதுகளு டன ஸஹஸோகம சொலவது உபபாநமாகமாட்டாது ஆகையால இவவிடதில ' ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸவ-பூ-தா-நி ' [ஸாவ பூதஙகளும எனறு தரிகபபடடிருகினறன] எனறு தேஹாதி ஸஙகாதம விபஜித்துச சொலலபபடடிருபபதை, லோக புதியை அநுஸரித்து வயபதேசம செயததாக எடுதுகொளள வேணடும ந வ ஸ்ரீ-தா-நி பூ-தா-நி [பூதஙகள எனனிடதில இலலை] எனனும வாகயததால அநத வயபதேசம நிஷேதிகப படுகினறதனறோ ?" எனபதுதான அவா சொலலும அாததம இபபடி முதலில ஒனறைச சொலலிவிடடு உடனே அதை நிஷேதிகிறா எனறு சொலவது யுகதியுகதமாக மாடடாதாகையால ' ந வ ஸ்ரீ-தா-நி பூ-தா-நி ' எனபது, ஜகததிற கும பகவானுககுமுளள தாய தாரக பாவம, லோகததில மூாததஙகளான வஸதுக களில தெனபடும தாய தாரக பாவம போனறதனறு' எனனும அாததததையே சொலலுகினறது எனறு விவரிபபதே ஸஙகதமாகும எனபது ஸ்ரீ பாஷயகாருடைய திருவுளளம இபபடி அாததம சொலலும பகுதியில பின வரும " வஸ்து ஸ்வ பொம வெஹாஸ்ய " [எனனுடைய அஸாதாரணமான ாசவாததனமையைப பாரி] எனறு சொலவதும பொருததும எவவித ஆயாஸமுமிலலாமல் கேவலம ஸஙகலப மாதரதா லனறோ பகவான பரபஞசததை தரிகிறான ? இது அவனுககே அஸாதாரணம இநத அாததததிறகு மறறுமொரு ஸபஷடமான பரமாணம சொலலுகினறா

" விஷ்ணோரேஷ இதன பொருள — இநத ஜகத முழுவதும எனனுடைய ஸஙகலபதை அதிகரமிதது வாதிகாமலிருககுமபடி நான எனனு டைய மஹிமையின ஒரு லேசததால அதை வசீகரிதது கொணடு அதிஷடாநம செயது வருகிறேன ' ' ஸ்வ கூ-ம்-பொ-ரு ' எனபதறகு ' ஒரு அமசததால' எனபது பொருளனறு பகவான எவவிடதிலும பரிபூரணன ஆகையால ' அவனுடைய நியமந ஸாமாதயத தின ஒரு லேசததால ' எனபதே பொருள இபபடி. ' ந வ ஸ்ரீ-தா-நி பூ-தா-நி ' எனனும வாகயம மாயாவாத பகுதிறகு ஒரு கால அநுகுணமாகுமோ எனனும சஙகை பரிஹரிகபபடடது

பூவிஶ ஸவ-ம் உதம்கூலூந விஷ்ஹ்யாநெந ஈ-ஶிவெணாநஹஶஹா விஹ-ஶிதிரவாரிஶிதெதாஹாரமு-ணவாமநொ நிரதிஶயாஶுப-ஹ-ிதஃ ஸ்ரீதெதாsஹரிதயு-ஃ।

தஶிஷ்யோஹ

"வாகுகெவ ஸதி நாநாகூம் நாநாகெவ ஸதி ஜெகுதா।

பரபஞ்சம முழுவதிலும நான எனனுடைய மஹிமையின லேசததால ஆதமாவாக உட் புகுந்து ஸகலததையும எனனுடைய ஸங்கலப மாதரததால தாங்கிகொணடு, அந்த பரபஞ்சதின ரூபமான கணகளற்ற உதகருஷ்ட விபூதிகளை உடையவனையும, அளவற்ற உதாரகுண விசேஷங்களுடனும, எலலாருககும எலலையிலலாத ஆசசாயகரமான வஸ்துவாகவும நிறகிறேன' எனபதுதான

தஶிஷ்யோஹ 'இபபடி ஸாவ சகதி யோகததால தனது ஸங்கலப மாதரம நிலைநிறுத்துவதறகு அவன சகதன' எனனும விஷயம பரஸ்துமாயிறறு 'அபபடி இவன ஆசசாய பூதன' எனபதறகு இவ்விடததில வேறு பரமாணங்களைக கூறுகிறார

"வாகுகெவ " இதன பொருள —'பகவான ஒனறாக இருககையிலும பஹு-வாக இருககிறான, பஹு-வாக இருககையிலும ஒனறாகவே இருககிறான அவனுடைய ரூபம சிநதிகக தகாதது, அதை உளளபடி அறிவதறகு யார சகதராவார?' ஒனறாகவும பஹு-வாகவும இருபபது விருத்தமான தாமங்கள ஆகையால அதன உட் கருத்து வெளியில தோனறும மாதிரி மாடடாது "வ்யாஹிதாகெவ நவாக வாவ வாந்து" எனனும கரந்த வாகயம, "வாகுகெவ வாதி" எனனும மூல வாகயததையும, "விவிதா ஜாதெ" எனபது "நாநாகூ" எனபதையும, "வாவம ஷ்வ ஷ்வாம்ஶெந கூவஷ்டிதாவி வாந்து" எனபது "நாநாகெவவாதி" எனபதையும, "கூநவயிக கூவதிஷ்டெத" எனபது

சுவிஜ்ஞ்ம் ப்ரவ்ருணோ ராஜிவம் சுஷ்ருவுஷி தூஷஹ்தி ॥"

ஐதி। ப்ரஸாவஸித்ரகெவுடெநக வஸவஸ்ரு விவி த்ரவிஉவிஷ்ஷுஷ்வஷதாரா தி

இதயாதியான வாகயமும சொல்லுகினறது ஸகல சேதநாசேதந வஸதுகளும பகவாநாலேயே நியமிகபபட்டு வருகிறபடியால, அபபடி நியமிகும சகதியை உடைய

"வநகூதா" எனபதையும, "ப்ரவ்ருவ்ருதிரிதவ்ரு நயூஜெதயஹ்" எனபது "சுவிஜ்ஞ்தயம் சுஷஹ்தி" எனபதையும விளகுகினறன இவற்றின தாதபாயம் எனன வெனறால —ஸகல சேதநாசேதநங்களுகும ஈசவரன் நியமேந தாரகன, நியாமகன சேஷி ஆகையால் அவனே ஆத்மாவெனறும சேதநாசேதநங்களே அவனுடைய சரீரமெனறும சொலலுவாகள இபபடி ஈசவரன பரகாரியாகவும பரபஞ்சம பரகாரமாகவும இருகிறபடியால 'ஈசவரன ஒருவனே' எனறு சொலலுமபொழுது 'பரகாரி ஒனறே' எனபது சொலலபபடுகிறது எனறும, 'அவன பஹூ' எனறு சொல லுமபொழுது 'பரகாரங்கள பல' எனபது சொலலபபடுகிறது எனறும நாம ஆதரம கொளள வேணடும எனபதுதான இதனால 'வநகுகெவ லதி நாநாவஹ்' [ஒனறாக இருககையிலும பஹூவாக இருககிறான] எனபது வ்யகதம 'நாநாகெவ லதி நெகதா" [பஹூவாக இருககையிலும ஒனறாகவே இருககிறான] எனபதற் கும அதே கருததைச சொல்லும பகுதியில, இநத இரணடாவது வாகயதிறகு பர யோஜநம இராமற போய விடுமாதலால வேறு கருதது சொலலவேணடும அது எனன வெனறால 'முதலில லீலா விபூதியில தெனபடும வைசித்ராயதனதைப பறறி பரஸதா வித்து பரகாரங்களின நாநாதவம சொலலபபட்டது; இநத இரணடாவது வாகயதில, லீலா விபூதியில பரகார பேதங்களால அவன பஹூவாகத தோனறுகையிலும, அதயாச சாயகரமான நித்ய விபூதியின யோகம அவனுககு இருபபதால அவன ஒபபு உயாவு அறறவனெனறும ஆகையால அவன ஒருவனே எனறும பொருள சொலலபபடுகினறது எனபது தான இநத நித்ய விபூதி யோகதததைக குறிககும பொருட்டே "சுநவயி சுாதீயய ஸ்ரூதிவஷ்டி" எனனும விசேஷணங்கள சொலலபபட்டிருக கினறன

"சுவிஜ்ஞ்ம் ப்ரவ்ருணெனா ராஜிவம்" —பரஹ்மம மறறை வஸதுகளைப போனறதனறு, அது விஸஜாதீயமானது ஆகையால் இதர வஸ்துகளுககு இருகும தாமங்களாக காட்டிலும விஜாதீயங்களாகவே அதன தாமங்கள இருததல வேணடும ஆகையால ஸகல சகதிகளும ஸகல ஸ்வபாவங்களும ஸகல ரூபங்களும பரஹ்மதினி டம இருகககூடும 'பரஸபரம விருததங்களாயுளள தாமங்கள எவ்விதம ஒரே வஸ்துவி னிடதில இருகககூடும" எனறு நாம பரஹ்மதின விஷயதில சிநதிபபது யுகதமாகமாட்டாது இது தான 'சுவிஜ்ஞ்' எனபதன கருதது

தயா வ்யவஸ்ய தத்தஜ்ஞவெண விவித்ரவ்யகாரொ விவித்ரம் கரஜ் காரயதீ நாரஜ்வெதாம் ஹரிதே। வவ்ரு ஷ்வுராவ்ராம்ஸ்ரஜ தஜ்ஞ ஸவர்காஸ்ரயர் யோ நாநாரஜ்வம் ஜகத்தஜ்ஞாதத்தயா வ்யவஸ்ய விஷ்ணு நாநாகுண நாவஷ்டிதாத்மி ஸங்ஞ கரவயிகாதிஸ்யாஸம்வ்யயகவ்யாணமுணமணம் ஸவெர்ஸ்ரஷ்டாரமீஸ்வரம் வாஸ்துவ்ருஹஜ்திதம் வரஜ்ஷொத்தஜ்ஞொ நாராயணொ

பரகாரி ஒருவனே அபபடி அவன ஒருவனக இருககையிலும, விசிதரஙகளாயுளள சேதநாசேதனஙக ளெலலாவறறினுளளும அவன அநதராதமாவாக பரவேசிதது, அந தச சேதநாசேதனஙகளெப பறபல விதமான காயஙகளில நியமிததுககொணடு, அவை யெலலாவறறையும தனது சரீரமாக உடைததாயிருககிறபடியால அவன கணக கறற பரகாரஙகளுடன கூடினவனகிறான, ஆகையால அவன பல ரூபஙகளை அடைகிறான எனறும சொலலககூடும இபபடி தனது ஸஙகலப லேசததால, ஸாவாச சாயமயமாயும அதி விசிதரமாயுமிருககும இநத லீலா விபூதி முழுவதிலும அநத ராதமாவாக பரவேசிதது, அநதக காரணததால அநேக பரகாரஙகளுடன கூடினவனக

வ்ய ஸாவஸ்ய—சேதநாசேதன வஸ்துகளுகெலலாம பகவான நியாமகன, அவையெலலாம பகவானுககு நியாமயஙகள, ஆகையால அவை அவனுககுச சரீரம அவைகளுககு அவன சரீரி, அதாவது அவன பரகாரி, மறறவையெலலாம அவனுககு பரகாரஙகள எனறு சொனனதாயிறறு ஆகையால அநத பரகாரி ஒருவனே

தத்தஜ்ஞவெண விவித்ரவ்யகாரம்—அவவவைகளைச சரீரமாக உடைத தாயிருககிறபடியால அவன விசிதரஙகளான பரகாரஙகளை உடையவனகிறான 'விவித்ரம் கரஜ் காரயது' எனபதால அவன நியநதா வெனறு சொலலபபடுகிறது அவனால நியமிககபபடுகிறபடியால அவையெலலாம அவனுககுச சரீரம எனபது உபபாதிகபபடட தாகினறது நாநாரஜ்வ தாழ்—விசிதரஙகளான பரகாரஙகளை உடைதாயிருககும தனமையே இவவிடததில அவன பஹுவாக இருககிறான' எனபதால சொலலபபடுகிறது

"கரவயிகாதிஸ்ய நிரதிஸயாஸ்ரயர்" —இது 'அவன நிரதய விபூதி நாதனாகிறபடியால அவனுககு ஸமனாகவாவது அவனைக காடடிலும அதிக னாகவாவது ஒருவரும இலலை' எனபதைக குறிககினறது 'நீலதாயா' இதயாதி யான வாகயம, 'அவனுடைய திவய மஙகள விகரஹ தைப பாரதாலும அவன ஓபபு உயாவு அறறவன' எனபதைச சொலலுகினறது

நிராதீஸயாஸ்ரயத்வாதி தோ நீலதாயதவஸம்காஸ: பூர்ணரூபஜ்ஞா
யதிதக்ஷணம் ஸஹஸ்ராம்ஸு: ஸஹஸ்ரகிரணம் வாதெ வ்யாதி “யொ
வெத நிஹிதம் குஹாயாம் வாதெ வ்யாதெ” “ததக்ஷதெ வாதெ வ்யா
தெ” இத்யாதிஸ்ருதிப்ய வாக வாவாவதிஷ்டதெ। ப்ரஹ்மதிரிக்தஸ்ய
கஸ்யசிதபி வஸ்துநோ வஸ்துத்வாபாவாத்ஸகலாவஸ்துகாபஹாரிதயா
ரூபவத்வாதிரூபவாதொரயொகம் ஸுஹாவாதொரயொகம் ஸகத்வாதொரயொகஸ்ய
நவடதெ, தஸ்மாத்தஸ்ய வாஸ்ப்ரஹ்மணஸ்ச ஸவபாவவிஸஜாதீய

இருகையிலும, அவன பரமமான நிதய விபூதிகெலலாம நாதனுகவும அநயாசசாயகர
மான விகரஹ விசிஷடனுகவும அநதக காரணததால் ஒபபு உயாவு அறறவனுகவும
இருகிறபடியால அவன ஒருவனுகெவே இருகிறான ‘யொ வெத நிஹிதம்’,
‘ததக்ஷதெ’ இதயாதியான ச்ருதி வாகயங்கெலலாம. அவனை அப்படியே ப்ரதிபாதிக
கினறன அவன, அளவறற மெனமையுடனும கணகறற கலயாண குணகணங்களுட
னும கூடினவனெனறும ஸகல ரசவராகளுகும ரசவரனெனறும, பரபரஹம மென
றும, புருஷொததமனெ நாராயணனெனறும, ஆகையால அளவறற ஆசசாய பூதனென
றும நீருண்ட மெகம போனறதும தாமரைப புஷப தளம போல நிாமலமாயும நீண்டு
மிருகும கணகளை உடையதும கோடி ஸூரியன போல கணகறற கிரணங்களை உடை
யதுமான திவய மங்கள விகரஹ ரூபத உடையவனென்றும பரம ஆகாச மெனறு சொல
லபபடும நிதய விபூதியில வஸிபபவனெனறும சருதிகள ப்ரதிபாதிகினறன வலலவா?
‘விசித்ரமாகவும பரஸபர விருததங்கள போலத தோனறும ஸவபாவ சகதி ரூப
இவைகளுடன கூடினதாகவும ஒரு வஸது இருகக கூடுமோ?” எனறு விரோத சிநதை
செயவது பகவான விஷயததில யுகதமாகமாடடாது பகவானுத தவிாதத மறறை வஸ
துகளுகனறே தமகு இயறகையாயுளள ஸவபாவததையும சகதியையும ரூபததை
யும காடடிலும வேறு ஸவபாவ சகதி ரூபங்கள அமைய மாட்டா வெனறு ஒரு நியம

வாதெ வ்யாதி — நித்ய விபூதியோகமே ‘அவன ஒபபு உயாவு அறறவன’
எனபதறகு ஹேது சருதி வாகயங்களில தெனபடும “வாதெ வ்யாதெ” என
பது, “வாதெ வ்யாதி” எனனும ஏழாம வேறறுமையைச சொலலுகினறது

ஸவ-ஏவ ஸ்ரஹ்ம விஸஜாதீய தயா — ‘லோகததில தெனபடும வஸதுகளை
காடடிலும பகவான விஸஜாதீயன, ஆகையால அவனிடம காணபபடும தாமங்களும
லோக வஸதுகளின தாமங்களை காடடிலும விஸஜாதீயங்களாக இருகக கூடும்’ என
பது கருதது விஸஜாதீய தாமிகு விஸஜாதீய தாமங்களின யோகம உபபாமனமே?

தயா ஸவ-ஃஸஹாவகூம் ஸவ-ஃஶக்தியொமஶ்ரு தகூஹெய்வ விஸி தூ நஞ நா நாரூ-ஷிவ தா ஸ வ ரூ நாரவ்ரு நஞாவாரிஶி தாஶ்ரு ய-ஃயொமஞெந காரூ-ஷிவ தா ஸ ந விரூ-ஷ்டெ தி வஷ்ரூ-ஷா தூஸாஶ்ரு ஷிரொ ய ஸவிஞா ந ப ரூ-ஷ்டெ தயு-ஃஃ।

யஜொ ஹ்ருத்ய

“ஶுக்ரயு ஃ ஸவ-ஃஹாவா நாஶஸ்ரீஜ்ரு ஜூ நமொ ஸவாஹா ஃ।

சொலலககூடுமா? ஸமஸ்த வஸ்துகளைக காட்டிலும விலக்ஷணஸ்வரூபமுள்ள பகவான விஷயத்தில ஸகல ஸ்வபாவங்களும ஸகல சக்திகளும சேர்ந்திருப்பது உபபந்ந மாகையால, அவனுக்கு, ஆசசார்யகரங்களும கணக்கற்றவையுமான பல பரகாரங்களை உடைத்தாயிருக்கும தன்மையும அப்படியே கணக்கற்றதாயும அளவற்ற ஆசசார்யத்துக்கலலாம இருப்பிடமாயுள்ள திவ்யாயுத பூஷணாதி யோகத்தால் ஒப்பு உயாவு அற்ற ப்ரகாரியாக இருக்கும தன்மையும அவனிடத்தில் விருத்தங்களாக மாட்டா கேவலம் ‘அவனும வஸ்து’ என்னும காரணத்தால் மாத்ரம அவனிடத்தில மற்ற வஸ்துக்களிடத்தில தென்படும விரோத சிந்தனையை செய்வது யுக்தமாக மாட்டாது இது தான “வக்ரதுண்ட ஸ்தி” இத்யாதியான சலோகத்தின அர்த்தம

யஜொ ஹ்ருத்ய “ஶுக்ரயு ஃ ஸவ-ஃஹாவா நாஶ” இத்யாதியான சலோகம இதற்கு ப்ரமாணம இந்த சலோகத்தின பொருள — அக்னி ஜலம முதலான பதார்த்தங்களுள ஒன்றில் தென்படும சக்தியே அதைக்காட்டிலும விலக்ஷணமான மற்றொரு

‘கூ நஞாவாரிஶி தாஶ்ரு ய-ஃயொமஞ’ என்பதற்கு ‘கூ நஞாவாரி ஶி தாஶ்ரு ய-ஃஹ்ரி தவஹ்ரு ய-ஃயொமஞ’ என்று அர்த்தம கொள்ளவேண்டும பகவானுடைய திவ்ய பூஷணங்களும அங்கங்கள, அளவற்ற ஆசசார்யத்திற்கு இருப்பிடங்கள, அவைகளின் யோகமே ‘அவன ஒப்பு உயாவு அற்றவன’ என்பதைக் காட்டுகின்றது என்பது குறிப்பு ‘அப்படி ஒப்பு உயாவு அற்று இருப்பதால அவனுக்கு எக்ரூபத்தை உண்டு, கீழ்ச சொல்லியிருக்கிறபடி அவனுடைய பரகாரங்கள பலவானதால அவனுக்கு நானா ரூபத்தையும உண்டு இவை அவனிடத்தில விரோதிக்க மாட்டா’ என்பது விஷயம. ‘இதுவும வஸ்து, மற்றவைகளும வஸ்து, ஆகையால மற்ற வஸ்துக்கள விஷயத்தில எவை விருத்த தர்மங்களோ அவை இவன விஷயத்திலும விருத்தங்களாகவே இருக்கவேண்டும’ என்று சொலவது அயுக்தம என்பது ‘வஷ்ரூ-ஷா தூஸாஶ்ரு ஷிரொ ய ஸவிஞா ந ப ரூ-ஷ்டெ தா’ என்பதன தாத்பர்யம

யஜொ ஹ்ருத்ய — விஸஜாதீய தர்மிக்கு விஸஜாதீய தர்மங்கள உபபந்நமாகும என்பதற்கு ப்ரமாணம சொல்லுகிறார சலோகத்தின அர்த்தம — யத் ஃ ஸவ-ஃ

யதோऽதோ ப்ரஹ்மணஸ்தஸ்ய ஸர்வஜ்ஞஸ்ய மஹாத்மந꞉।
ஸர்வஸக்தேர்மஹாலக்ஷ்மீர்நித்யாऽநபாயிநீ॥"

வக்ஷ்யமாணம் ஸர்வம்—"ஸர்வேஶ்வரஸ்ய நாராயணஸ்ய ஸர்வாத்மந꞉ ஸர்வஸக்தேர்மஹாலக்ஷ்மீர்நித்யாऽநபாயிநீ யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ்ததைவாயம் ஸர்வஸக்திரித்யர்த²꞉, ஸர்வஸக்தியோகா³த்தத்³விபூ⁴திரபி ஸர்வாऽநபாயிநீ, தஸ்மாத்தஸ்யாஸ்தத்³விபூ⁴தேஶ்ச ஸர்வாத்மகத்வாத்தத்³விபூ⁴திபூ⁴தாநாம் ஸர்வேஷாமபி

" ஜகதெ தந்தஹாஸுபம் ரசிவம் யஸ்ய ஹ்ருதந்தஃ ।
தெ நாஸுபவொணாஹம் ஸவதா கூஷ்ண ஸம்ஜ்ஞஃ ॥ "

இதி ।

தஷெ தஸ்ய நாவியாநஜன்ய-தி நிகாரஸ்ஷவாரிஹ்ய ஹீத தத்யா வ்யா நவாரிஸ்ரு ஸாஹவயாரி தஃ । தயாஹி ஸூஸ்ரூணா ஹராவாரிஹ்ய ஷ்ட

தஷெ தஸு இந்த விஷயங்க ளெலலாம பறபல ஆதததனை உடையதும எலலையறறதுமான சருதி கணங்களையும பெரியோாகளால அங்கீகரிகபபட டுள்ள அந்த சருதி வயாகயாநங்களையும நனகு ஆதத விசார புரஸஸரமாக அதயயநம செயது அறியபபட்டன முதலில பரபஞசதின ஸருஷ்டி பரளய விஷயமாக ஸருஷ்டி பரளயங்கள இவை யிரணடும ததவங்களின பரிணமங்களால ஏறபடுகினறன, ததவங களை அநேகங்கள, அவைகளின பரிணமங்களும கணகெகறறவை இவை யெலலாவற

தஷ்ரா ஹ—பரஹமம, விசித்ரமாயும அநந்தமாயுமுள்ள சகதி யுடன கூடியது எனபதறகு பரமாணம சொலலுகிறார அதனால பகவானை பாரதது சொல லும வாகயம இது கூஷ்ண—ஹே கருஷ்ணனே! வந்தஹாஸுபம் ஜகஸ் யஸ்ய ஹ்ருதந்தி நா ரசிவஃ—இந்த அதயாசசாயமான ஜகத்தானது எந்த மஹாத்மாவின ரூபமோ, தெ நாஸுபவொண ஹவதா சுஹம் ஸம்ஜ்ஞஃ—அபபடிபபட்ட ஆச சாயகரமாயிருககும உனனுடன நான சோந்தேன

தஷெ தஸு—' இது வரை அநேக விஷயங்கள விவரிகபபடடன, அநேக ஆதந்தங்கள நிஷ்காஷம செயயபபடடன இவை யெலலாம சருதி வாகயங்களையே ஆதாரமாக உடையவை சில சருதிகளை மாதரம பாரதது இந்த நிஷ்காஷங்கள செயயப படவிலலை, சருதிகளில ஆபாதத தோனறும அதனதனை மாதரம பாரதது இவை செயயபபடவிலலை ஆனால, ஸகல சருதிகளையும தீரகமாக விசாரிதது, நனறுகப பாயாலோசனை செயது இந்த நிரணயங்கள செயயபபடடிருகினறன' எனபதை இவவிடதில ஸூசிபபிககிறார பேத சருதிகளை மாதரம அவலம்பிதது அபேத சருதிகளை அநாதரிதாவது அபேத சருதிகளை மாதரம அவலம்பிதது பேத சருதிகளை அநாதரிததாவது இந்த நிரணயங்கள செயயபபடடனவாால, ஆனால ஸகல சருதி வாகயங்களையும ஆதரிதது எறகெனவே சிதடாகள கணபி, திருககும வழியே போய, எலலாவறறுகும ஸமஞ்ஜஸமான அதனதமே இவ்விடதில விவரிகபபட் டிருகினறது எனபது தாதபாயம அதை வெளிபடுதும பொருடடு, இபபொழுது, சருதி வாகயங்கள பரகருத விஷயமாக எபபடிப பேதிகினறன வெனபதைச சொலலு கிறார முதலில, ஸருஷ்டி பரளய விஷயமான சருதிகள எபபடிப பேதிகினறன வெனபது ஸூசிபபிகபபடுகினறது

வரிஷ்டதவரிணாஶ்ச நகுதகுவாநிய தகுரஶவிஶிஷ்ட ஸ்யஷ்டிவ்ருஷபள வ்ருஷணாஸ்ச நகுவியாஃஸ்ரு தயொவஹந்தி. நிரவஶ்யம் நிரஞ்ஜநம்விஜ்ஞாந

றையும சருதி ப்ரமாணதனைத் தவிாதது வேறு ப்ரமாண மொனறுலும அறிவது ஸாதய மிலலை அதன தத்வஙகளின பரிணம கரமமும அந்த சருதி பரமாணதாலேயே அறி

ஶ்ருதாணாஞ்சராசரிஶ்ரயத்வ—தத்வஙகள எவ்வளவு எனபதும அவைகளின பரிணம கரமமும சருதிகளிலிருநதே அறியகூடியவை அதீநதரியமான விஷயங களில சாஸ்தர மொனறே பரமாணமாகக கூடுமனறே?

கூநகுவியாஃஸ்ரு தயஃ—சில சருதிகள, தேஜஸ அப அநம இவைகளைப பற்றி மாதரம பேசுகினறன; மறறும சில ஐந்து விதஙகளான 'பூதஙகளைப பறறிப பேசுகினறன; வேறு சில மஹத முதலானவைகளின ஸருஷ்டியைப பற்றி யும பேசுகினறன இவ்வாறு சருதிகள பிநநஙகளாயிருகினறன வென்பதைக கணி சித்து இவ்விடதில 'சருதிகள அநேக விதஙகள்' எனறு சொலலபபடடிருகினறது

கூவரிஷ்டதவரிணாஶ்ச—கணகளற்ற மாறுதலகளை உடைய தத்வஙகள் மூனறு என்பது நமது கொளகை அவை, சேதநம அசேதநம ஈசவரன இவைகளுள சேதந ததவமாகிற ஜீவனுககு ஸவரூப மாறுதல் இல்லை, ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸ ரூபமான மாறுதல் மாதரம உணடு. ஈசவர ததவத்திறகு எவ்வித மாறுதலுமில்லை. அசேதந ததவம எனபது மூல பரகருதியும அதன விகாரஙகளுமே அந்த பரகருதி விகரிதது 'மஹத' எனனும ததவமாக மாறுகிறதென்றும, அந்த மஹததிலிருந்து 'அஹங்கார'மும, பஞ்சபூதஙகள, மநஸ், ஐநது ஜ்ஞாநேந்தரியஙகள், ஐநது காமேந்தரி யஙகள ஆகிய இவை உணடாகினறனவென்றும சாஸத்ரஙகள சொலகினறன இவை களை நாம இவவிடதில 'கணகளற்ற மாறுதலகள' எனபதால குறிகபபடுகினறன

கூநியதகுரு—ஐகத ஸருஷ்டியைப்பறறி சருதிகள் பல விடஙகளில பேசு கின்றன. சில விடஙகளில தேஜஸ (அகநி), அப் (ஜலம்), அந்நம் (பருதிவீ) இவைக ளின ஸருஷ்டி மாதரமும, மற்றும சில விடஙகளில் பஞ்ச பூதஙகளின் ஸ்ருஷ்டி மாத ரமும, இனனும சில விடஙகளில் மஹத முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டியும், இமமாதிரி அநியதமாகவே சருதிகளில கரமம காணபபடுகினறபடியால, இவ்விடத்தில 'கரமஙகள அநியதஙகள' எனறு சொல்லபபடுகினறது நமது விததாநதம, இந்த ஸருஷ்டி ப்ரளய நிஷகாஷத்தைச செயயுமபொழுது ஒவொரு சருதி வாகயததை மாதரம அவலமபிதது

ஶாநம்ஹம் நிவி-ர்கூரம் நிஷ்ஷ்ரம் நிஷ்டியம் ஶாஶ்வதம் நிர்-ர்மணம் ” இத்யாதிகாம், நிர்-ர்மணம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமித்யாதி ஶ்ருதி கூடஸ்த ஸ்ரு-தயோऽஹிஜயதி। “நேஹ நாநாஸ்தி கிம்சந। ஸ்ருத்யா ஸ்ரு-ர்ஜ்ஞாநேந மாமாப்நோதி யஇஹ நாநேவ பஶ்யதி ” [கம் 4-10, ஸ்ரு [6-4-14], “யத்ர ஹ்யஸ்ய ஸர்வ-ர்மாத்மைவாபூத்தத்கேந கம் பஶ்யேத்தத்கேந கம் விஜாநீயாத்?”[ஸ்ரு 4-4-14] இத்யாதிகா நாநாத்வநிஷேதவாதிந்யாயேந ஶ்ருதி கூடஸ்த ஸ்ரு-தயஃ। “யஃ ஸர்வ-ர்ஜ்ஞஃ ”, “ஸர்வ-ர்ஜ்ஞ ஈஶ்வராணி”, “ஸர்வெ- நிமிஷாஃ”,

---

யக் கூடியதாயிருகினறது அபபடிபபட்ட ஸ்ருஷடி ப்ரளயஙகளை சருதிகள பலவிதமாக விவரிகினறன இரணடாவது, ப்ரஹமததை விவரிகும இடஙகளில, சில சருதிகள, ‘அது நிரவதயம, நிரஞஜநம, விஜ்ஞாநம, ஆநநதம, நிரவிகாரம, நிஷகளம, நிஷகரியம, சாநதம, நிரகுணம’ எனறு பரஹமதததை கேவலம ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாகவும குணமறறதாகவும சொலலுகினறன மறறும சில “நேஹ நாநாஸ்தி”, “யத்ர ஹ்யஸ்ய” இதயாதியான சருதிகள, ப்ரபஞசததில் தென படும பேதஙகளை நிஷேதிகுமவைகளாகக காணப்படுகினறன வேறு சில “யஃ ஸர்வ-ர்ஜ்ஞஃ”, “ஸர்வ-ர்ணி ரூபவாணி”, “ஸர்வெ- நிமிஷாஃ”,

---

அதனுடன தருபதியடையாமல, ஸகல வாகயஙகளையும பாயாலோசிததே நிஷகாஷம் செய்கினறது எனபது குறிப்பு

நிரவதயத்வ—ப்ரஹ்மம எவ்வித தோஷமும அற்றது, எவ்வித குணமும அற்றது எனறு சொலலும நிரகுண சருதிகள் இவ்விடததில உதாஹரிகபபடுகினறன

நேஹ நாநாஸ்தி—இந்த ப்ரபஞ்சததில காணபபடும பொருளகளெல்லாம பல வகைப்பட்டனவாக நமகுத தோன்றின போதிலும, ‘இநதப பேதஙகளெலலாம அபரமார்த்தஙகளே’ என்று பேதததை நிஷேதிகும போல காணபபடும வாகயஙகள உதாஹரிகபபடுகினறன. வாகயஙகளின ஆபாதத தோனறும அரதம —இஹ— இநதப் பரமாதமாவினிடததில, நாநா—பேதமானது, கிம்ச நாஸ்தி—ஸ்வலபமேனும் இலலை யஇஹ நாநேவ பஶ்யதி—எவன் இந்தப் பரமாதமாவினிடததில பேதததைப பாரகிறானே, ஸ ம்ருத்யும் ம்ருத்யும் ஆப்நோதி—அவன் ஸமஸாரததிலிருநது ஸமஸாரததையே அடைகிறான யத்ர ஹ்யஸ்ய—எலலாம பரமாதமாவாக இருகிறபடியால பாரகிறவன ஒருவன, பாரகபபடுகிறவன மற்றொருவனெனறும, அறிகிறவன ஒருவன, அறியபபடுவது மறறொனறு எனறும எவவிதம சொலலகூடும?

ஸவ-ர்விசு, யஸ்ய ஜ்ஞா நமயம் தவ: " [ரு 1-1-10], "ஸவ-ர்ஞாணி ரு-ஷிவாணி விவி தே யீரொ நாரோநி கூ ஷ்வாஹிவஹ்நு யதாவ்ஸே " [தை வ ஸ-ஷி], " ஸவெ-ர் நிஹிஷோ ஜனாநாம் விஶ்வ-தஸ் சக்ஷுர்யி " [தை நா] " ஸுபஹ தவாவா விஜரொ விஷ்வ தஸ்-வி-ர்மொஹொ விஜஹ்வ தாரவிவாஸ ஹ்ஸு தஸ்ருகாரஹ்ஸு தஸ்ருஸம்கூ ஷ்ட: " [ஹாம 8-1-5] இதி ஸவ-ர்ஹிநு ஜஹ்தி ஹொய தயாரவஹ்தம் ஸவ-ர்ஹ்ரூணம் ஹ்ரூதிஷீயு. நிரதிஶயகுயாணஹ்ரூணா நஞ்ஞ் ஸவ-ர்ஜ்ஞ தாம் ஸவ-ர்ஶக்தியொகம் ஸவ-ர் நாரோ-ரூவவ்யாகரணம் ஸவ-ர்ஸ்யாயார தாம் ய காஶ்ரு நஹ்ஸ்ரு-தயொ ப்ரு-வந்தி. " ஸவ-ர்ம்

"ஸுபஹ தவாவா" இதயாதியான சருதிகள ஜகததில ஹேயங்களாக காணபபடும குணமொனறும பரஹ்மததிறகு இலலையெனறும, 'பரஹ்மம எனபது கணகறற சிறநத கலயாண குணங்ளுடன கூடியது; அது முழுவதும கேவலம ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம்; அது, ஸகல சகதிகளும பொருந்தியுளளது; அது ஸகல பதாரதங்களுடைய உளளிலும பரவேசிதது அவைகளுககு நாம ரூபங்களாக கொடுககினறது, அது ஸகலத திறகும ஆதாரம்' எனறும சொலலுகினறன இனனும சில " ஸவ-ர்ம் வஸு-", யர் ஸவ-ர்ஜ்ஞ: —இநத வாகயங்களெலலாம, 'பரஹமததிறகு குணங்கள உணடு' எனறு சொலலுமவை ஸவ-ர்ஜ்ஞ:—ஸகல விஷய ஸமபநதமான ஜ்ஞாநதையும உடையவன; ஸவ-ர்வித்—ஒவ்வொரு விஷயததிலும ஸகல பரகாரமான ஜ்ஞாநததையும உடையவன 'ஸவ-ர்ஜ்ஞ:' என்பதறகு முழுமையும ஜ்ஞாநமாக இருககும ஸவரூபததை உடையவன்' எனறு பொருள சொல்வது முணடு யஸ்ய தவ: ஜ்ஞாநமய்ய—பகவானுககு, ஜகத ஸருஷ்டிககு உபயுகதமான காமங்களெலலாம கேவலம தனது ஸங்கல்ப ரூபமான ஜ்ஞாநமே அதாவது 'ஸகலபதாரதஙகளின ஸருஷ்ட்யாதிகளுககு உபயுகதமாக ஒரு காமமும அவனுககு வேணடுவதிலலை' எனறு சொன்னதாயிறறு

ஸவ-ர்ஞாணி ரு-ஷிவாணி ஸகல வஸ்துகளுககும நாம ரூபங்களைப் பகவானே கொடுககிறார ஒவ்வொரு வஸ்துவும தன் தனககு உரிய காம ரூபங்களைப் பெறுவது முழுவதும பகவத ஸங்கல்பதாலேயே எனபது தாகபாயம விஶ்வ-தஸ்-சக்ஷு:—இது பகவானைக குறிககினறது. ஸுபஹ தவாவா—இநத வாகயங்கள, 'பகவான ஹேய குணமற்றவன, கலயாணகுண ஸம்பூர்ணன்' எனபதைச சொலலுகினறன

ஸவ-ர்ம் வஸு:—'ப்ரஹ்மம ஒனறே பரமாரதமான வஸ்து' எனபதைச சொலலுகினற சருதிகள உதாஹரிககபபடுகினறன இவைகளுள 'ஸவ-ர்ம் வஸு-', இதயாதியான வாகயம பரதாநம இதன அரதம—தஜ்ஜ்ஞாநி தி—பரஹ்மததி

வஸ்துநி ப்ரஹ்ம தத்ஸ்வரூபநிஷ்டே" [ஸாம.3-14-1], "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" [ஸாம. 6-8-7] இத்யாதிகா ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் ஜகதாகாரம் வஸ்துதோऽபி தத்தைக்யம் ச வஸ்துதயைவ ஸத்யம். "வ்யுத்தாநம் வைநிதாரம் ச ஸகுவா" [ஸ்வே. 11], "ஸர்வதா ஸர்வம் வைநிதாரம் ச ஸகுவா" [ஸ்வே 1] "வஸ்துதோऽபி ஸர்வதோऽபி ச வஜாः ஸ்யாஜ்ஜயெதி" "வேதம் விஸ்ருஜ்யாத்மஸ்தம் ஸாஸ்த்ரம் நிர்மதயத்ந" [ஸ்ம்ருதி நா], "தஸ்மாத்ஸர்வாணாம் வாசம் ப்ரஹ்மஸ்தம் தம் த்வதாநாம் வாசம் ச ஸ்த்வதஸ்" [ஸ்வே 6], "ஸர்வ்ய ஸர்வ நிர்மாதாரः" [ஸ்ம்ருதி 6-4-22] இத்யாதிகாः ஸ்ம்ருதிஸ்தாः ஸர்வஜ்ஞः ஸர்வ்ஸக்தி, ஸர்வ்ஸ்வாமீ தவ்யுக்தம்,

---

"ஸர்வம் கல்விதம்" இதயாதியான சருதிகள, 'ப்ரஹ்மததால ஸருஷ்டிகப்பட்டுள்ள ஜகத முழுவதும பலவகைபபட்டதாக இருககையிலும, எல்லாம ப்ரஹ்மமே' எனறு சொலலுகினறன மறறும சில "ஸ்ருதோ" "ஜாவதீः" "வேதம் விஸ்ருஜ்ய" "தஸ்மாத்ஸர்வாணி" ஸர்வ்ஸ்ய நிர்மாதரி" இதயாதிகளான சருதிகளான, 'பரஹ்மம என்பது மறறைப பதாரதஙக ளெல்லாவறறையும காட்டிலும விலக்ஷணம' என்பதை ஸ்தாபிபபிகினறது

னிடமிருந்து ஜநிகிறபடியாலும ப்ரஹ்மதனிடத்திலேயே லயிகிறபடியாலும ப்ரஹ்மத்திலேயே அநுபரவேசிகபபட்டு ஜீவிததிருபபதைப் பெறுகிறபடியாலும, இதம ஸர்வ்ம—இநத பரபஞ்சம முழுவதும. ஸ்ருஷ்ட வத்—பரஹ்மமே யனறோ? ஜாயதே இதி ஜகத் [ஜநிகிறபடியால 'ஜ' எனறு சொல்லபபடுகிறது]; தீயத இதி தத் [லயிகிறபடியால் 'ல']; ஸ்ரீநிதீதி ஸ்ரத் [ஜீவிததிருகிறபடியால், 'அ'] தஸ்ய ஜகத் தஜ்ஜகத் என்பது விகரஹம

வேதம் விஸ்ருஜ்யாத்மஸ்தம் ஸாஸ்த்ரம்,—இநத வாகயமும கீழ வாகயஙகள் போல 'ப்ரஹமம ஒன்றே உணடு' எனபதையே சொல்லுகினறது

வ்யுத்தாநம்—இவையெல்லாம 'பரஹ்மம வேறு பரபஞ்சம வேறு எனபதை விளககும வாகயஙகள 'ஜீவாத்மாவையும அதறகு நியநதாவாயுளள ஈசவரனையும வெவ்வேறெனறு அறிகிறவனே பகவத பரீதி பாதரமாகிறான்' என்பது. முதல இரணடு வாகயஙகளின பொருள 'ஜாவதீரகாரியத' இதயாதியான வாகயமும், பகவானிடமிருநது பரஜைகளின ஸருஷ்டியைப போதிகிறபடியால, அவை இரணடும வெவ்வேறு எனபதைச சொலலுகின்றது. 'விஸ்ருஜ்ய வதில்', —விசவத திறகு நாதன் எனபதும பேதத்தை ஸ்தாபிபபிகினறது இமமாதிரியே 'ஸர்வாணி ரூபாணி' இதயாதி வாகயஙகளும

ஸ்ரஂஸ்ரஸ்கூவம் ஜ ஜ்ரவ்ருணஂ, ஸவ-ஂஷ்ய ஸொஷ தாஂ, வதிக்ஷ்வ வெஸ்ரஸ்வ்ய காஸ்ரஜ்ஞ வ்ரு-திவொஜ்யதே। "சுத்தஂ ப்ரவிஷ்டஂ ஸாஷ்ரூபா ஜ்ஞா நாஂ ஸவ-ஂா தா" [யஜுராரண்ய 3-20], "வஸ ரூ தாஜ்ஞய-ஂாஜ்யுப்ர தஂ" [ஜ்ரு 5-7], "யஷ்ய ப்ரயிவீ ஸரீரஂ, யஷ்யாவஂ ஸரீரஂ, யஷ்ய தெஜஂ ஸரீரஂ, யஷ்யாவ்யக்தஂ ஸரீரஂ, யஷ்யாக்ஷரஂ ஸரீரஂ, யஷ்ய ம்ரு த்ய்ஂ ஸரீரஂ, யஷ்யா தா ஸரீரஂ" [ஜ்ரு. 5-7] ஜ்தி ஜ்ரவ்ருவ்ய-திரிக்தஸ்ய ஸவ-ஂஷ்ய வஷ்ரூநொ ஜ்ரவ்ருணஸ்ய ஸரீராதாலாவ ஜ்ஸ-ஂயதே காஸ்ரஜ்ஞ।

ஜ்தி நாநாரூ-விவாணாஂ வாக்யா நாஜ்விரொயொ ஜ்ரவ்ருாய-ஂா வரி-த்யாஜ்ஸ்ரஸ்ய யதா ஸம்ஸவதி தயெவ வண-ஂநீயா, வணி-ஂதஂ வ। சுவி

ணம; மற்றைப் பதார்த்தங்க ளெல்லாம அதற்கு அடங்கினவை; அது எல்லாவற்றுகுகும் ப்ரபு, மற்றவை அதற்குச சேஷ பூதங்கள். அது எல்லாவற்றுகும் சேஷி' என்பதை விளகுகினறன இனனும சில "சுதஂ ப்ரவிஷ்டஂ", "வஸ ரூதா", "யஷ்ய ப்ரயிவீ" இதயாதிகளான சுருதிகள் 'பரஹ்மதத்தைத் தவிரத்த மற்ற வஸ்துகளெல் லாம பரஹ்மதிறகுச சரீரம; ப்ரஹ்மம அவைகளுக்கெலலாம ஆதமா' எனறு அவை இரணடுகுமுள்ள சரீராதம ஸம்பந்தத்தைப போதிகினறன

ஜ்தி நாநாரூ-விவாணாஂ . . இவ்வாறு பலவிதமாக இருக்கும சருதி வாக்யங்களெலலாவற்றுகும எப்படிப் பரஸ்பரம விரோதம வாமாட்டாதோ, எபபடி எல்லாவறறுகும மூலயமான பொருள் ஒனறு வருமோ. அப்படியே ஸமந்வயம் செயயப் பட வேணடும; அப்படியே ஸமனவயம செய்யப்பட்டும இருக்கினறது 'ப்ரஹ்மம் எவ் வித மாறுதலு மற்றது' எனறு சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், 'ப்ரஹ்மதின ஸ்வ

"சுதஂ ப்ரவிஷ்டஂ" இதயாதியான வாக்யங்கள், ப்ரபஞ்சத்திறகும் ப்ரஹ்மத் துகுமுள்ள சரீராதம பாவதனை விளகுகினறன "யஷ்ய ப்ரயிவீ"—இந்த வாக்யங்களின அர்த்ததஸ்த 182, 183 வது பகங்களில் காணக.

ஜ்தி நாநாரூ-விவாணாஂ—இமமாதிரி சருதி வாகயங்கள் பலவகைபபட் டிருகினறன கேவலம அபேததனை அவலம்பிக்கும் சாங்கர பக்ஷத்திலும பேதா பேததனை அவலம்பிக்கும இதர பக்ஷங்களிலும் இந்த சருதிகள் பரஸ்பரம விரோதிக கினறன என்பது ஸபஷ்டம; 'தஸ் தஜ்ஸி' இதயாதியான வாகயங்களைத தமது பக்ஷதிற்கு ஒததவையாக அர்த்தம செயயுமபொழுது முகயார்த்ததனை த்யஜ்தது லக்ஷ ணையை அவலம்பிதது அர்தநம் சொல்லுமபடிக்கும நேர்கினறது விசிஷ்டாதவைத பக்ஷதிலோ வெனறால் விரோதமும இலலை; முகயார்தத பரிதயாகமும இலலை அத் எப்படி எனபதை 'சுவிகாரஸ்ரூ-தயஃ' இதயாதியான வாகயங்களால் விளக்குகிறார

காரஸ்ரூதயம் ஸ்வரூபவிரோதாத்விஹாராதெவ ஜ்ஞாயதாம், நிர்ஜ்ஞ
ணவாதஸ்ய பூர்வதர்ஹயமாணநிஷெயவாதயா வ்யவஸ்தாம், நாநா
கூநிஷெயவாதஸ்ய வைகூல்ய ப்ரஸங்கஸ் ஸாரீரதயா பூர்வாரஹ்தம்
ஸவம் வெதநாவெதநம் வஸ்துதி ஸவம்ஸ்யாத்தயா ஸவம்பூர்வாம்

ரூபதத்திறகு மாறுதல் இலலை' எனபதை விவரிகினறன எனறு நாம சொலலுகிறபடி யால அவைகளுகு முகய அாதததமே சொலலப்பட்டதாகினறது 'பரஹமதத்திறகு குணம இலலை' எனறு சொலலும வாகயஙகளெலலாம, 'இநத பராகருத லோகததில காணபபடும ஹெய குணஙகளொனறும பரஹ்மதத்திறகு இலலை' எனறு பொருள கொள ளப்படுகிறபடியால. அவைகளுகு எவ்வித குறைவும ஸம்பவிககவிலலை 'பரபஞ்சம பல வகைபபட்டது' எனபதை நிஷேதிககும வாகயஙக ளெல்லாம, 'பரஹமம எனபது ஒனறு தான; சேதநாசேதநஙகளான மறறை வஸ்துகக ளெலலாம அநத பரஹ்மதத்திற குச சரீரமாக இருநது கொணடு அதறகு ப்ரகாரஙகளாக இருகினறன; இபபடி எலலா வறறுகும ஆதமாவாகவும ஆதெயாலப்ரகாரியாகவும பரஹமம இருகிறபடியால, அது ஒனறே இருகினறது' எனனும அாதததைச சொல்லுகினறன எனறு நாம ஒதது க கொள்ளுகிறபடியால அவைகளுகும ஹாநி இலலை 'பரஹ்மம மறறவை

ஸுவிகாரஸ்ரூதயம்—'ப்ரஹமம எவ்வித மாறுதலுமறறது' என்று சொல் லும சருதிகள ப்ரஹ்மததின தர்மி ஸ்வரூபததிற்கு ஒருபொழுதும எவ்வித மாறுத லும இலலை என்பதே நமது கொளகை ஆகையால 'ஸுவிகார' எனபதறகு நாம் முகய அாதததையே சொல்லுகிறோம

பூர்வதர்ஹயமாணநிஷெயவாதயா—இந்த ப்ரபஞ்சததில தென் படும பொருளகளெலலாம 'ப்ரக்ருதி' எனனும அசேதந வஸ்துவின விகாரஙகள அவைகளில் காணபபடும குணஙகளெலலாம ஹேயஙகள அமமாதிரி குணமான றும பகவானிடததில இல்லை என்பதே நமது கொள்கை 'நிர்ஜ்ஞாண' எனப தறகு 'இம்மாதிரியான ஹேய குணஙகள அற்றது' எனறே அாதததம சொல்லுகிறபடி யால் முகயாாதத பரிதயாகம நமது விததாநததில பரஸஙகிகமாட்டாது

நாநாகூநிஷெயவாதஸ்ய—'ப்ரஹ்மம எனபது ஆதமா, சேதந சேதந வஸ்துகள எனபவை அதன சரீரம்' எனபதனறே நமது கொளகை? சரீரமாக இருக கூம வஸ்துகள பல வகைபபட்டவை யாரலும, சரீரியாக இருக்கும பரஹ்மதத னிடததில நாநாதவததை நாம ஒதது கொளள விலலை யாதலால, நாநாதவததை நிஷே திககும வாகயஙகள நடமுடைய பகுதியில முகயாாதததை உடையவைகளே

ஐதைவெஹவாவஷ்டி தஶி தி ஸ்ரூதகூஷி தாஃ। ஸவ-ஃவிலக்ஷணக்வ தி கெஶ்வ
ரக்வஸவ-ஃகஶ்ரணஸ்ரூணாகரக்வஸ தஶகாஶக்வஸ தஶஸம்கஶ்வ கவாஶிவாகஶ்ச
தஶஹஶ்ரூவமஶாஶெஹவ ஸ்ரூதகூஷி தஶ்ச। ஜ்ஞா நா நம்ஹஶா தூவாஶி ச, ஸவ-ஃ

கலைகளாட்டிலும் விலக்ஷணம்; மறறவைகளுகளெல்லாம சேஷி; மறறவைகளுக்
கெலலாம நியந்தா; ஸகல கலயாண குணங்களுகளும இருப்பிடம; அதன ஸங
கலபம காமம எல்லாம ஸதயமே' எனபதைச சொலலும வாகயங்களெல்லாம,
அந்தக குணங்கள் யாவும நமமால் உளளபடி ஒததுகொளளப படுகிறபடியால் அப்படி
யே நிலைபெறுகினறன 'பரஹ்மம கேவலம ஜ்ஞாநமே. கேவலம ஆநந்தமே' என்பதைச
சொல்லும வாகயங்களும முகயாததததை உடையனவே; எபபடியெனறால், பரஹமத

ஸவ-ஃவிலக்ஷணக்வ—இது 'பரஹ்மம வேறு. மறறவை வேறு' எனற
பேதத்தைச சொலலும வாகயம நமமுடைய பக்ஷம 'அவை வேறு' எனபதே; ஆத
லால், இதறகு முகயாததததவம வ்யகதம

ஜ்ஞா நா நம்ஹஶா தூவாஶி—'ப்ரஹ்மம கேவலம ஜ்ஞாநமே' என்று சில சருதி
கள் சொலலுகினறன இதைப் பாரத்து 'அதற்கு நாம பூதமாக வேறு ஜ்ஞாந
மொனறும இல்லை' எனற நிரவிசேஷ வாதிகள் வாதிகிறாகள 'பரஹ்ம
மம ஸாவஜ்ஞ்யம' எனறு சொலலும சருதி வாக்யங்களை அவாகள ஆதரிகிறார்க
ளிலலை நாம 'பரஹ்மதின ஸவரூபம கேவலம ஜ்ஞாநம' எனபதை முதல் வாகயங்
கள சொலலுகினறன வெனறும, 'ஜ்ஞாந ஸவரூபமாயுளள ப்ரஹ்மதிறகு ஜ்ஞாந
மெனனும ஒரு தர்மமும உணடு' என்பதை இரணடாவது வாக்யங்கள் சொலலு
கினறன வெனறும பொருள கொள்ளுகிறபடியால், இரணடு வித வாக்ய
ங்களும நமது பக்ஷத்தில் ஆதரிகபபட்டவையாகினறன ஆகல, 'எவ்விடதிலாவது
ஜ்ஞாநதிறகு ஜ்ஞாநம் தாமமாக இருப்பதை நாம பாரத்திருகிறோமா? ஆகையால்
நீஙகள சொலவது யுகதிகு விருத்தம' எனறு அவாகள ஆக்ஷேபிகககூடும சருதியில்
சொலலப்படடுளள விஷயங்களில நாம யுகதி விசாரம செயயகூடாது எனபது நமது
முதல ஸமாதாநம இரணடாவது, 'யுகதி விரோதம இலலை' என்றும நிரவஹிபபோம
லோகதில் ஜ்ஞாநததை ஜ்ஞாநம தர்மமாக ஆசரயிகவில்லை எனபது உணமையே
அதாவது, 'மற்றொனறுகு தாமமாக நிறகும தாம பூத ஜ்ஞாநதிறகு வேறொரு
ஜ்ஞாநம தாமமாக நிறகமாட்டாது' எனறு சொன்னதாயிறறு அது யுகதமே
பரகருதததில மறறொனறுகு தாமமாக நிற்கும ஜ்ஞாநதிறகு ஜ்ஞாநாசரயம சொலலப்
படவில்லை பரஹ்மதின ஸவரூபமாகிற ஜ்ஞாநம மறறொனறுகும தாம பூதமனறு
ஆகையால அதை ஜ்ஞாநமாகிற ஒரு தாமம ஆசரயிதது நிறகினறது எனறு சொல்வதில்
எவ்வித அநுபபததியும பரஸங்கிகக மாட்டாது தவிரவும, லோகத்தில் காணபபடும்
வ்யாபதி பலம போதுமான பலமாக மாடடாது 'லோகதில ஜ்ஞாநம எனபது ஒரு

ஸாஹ நயஸ்ய ஸவ-ஃகயாணை முணாஶ்ரயஸ்ய ஸவெ-ஃஸாரஸ்ய ஸவ-ஃஶெ
ஷிணஃஸவ-ஃாயாாஸ்ய ஸவெ-ஃா தத்திஷ்டி திவூஷயஹெத ுஹ்ய்தஸ்ய நிர
வத்யஸ்ய நிவி-ஃகாாஸ்ய ஸவ-ஃா தஹ்ய்தஸ்ய வாஸ்ய ப்ரஹ்மண ஃ ஷ்ரு ய்
வநிர ய்வகுயஜெ-ஃா உவ்ய தஸ்ய நீகா நம்ஹ ர ய்வஜ்ஜா நஜெவெதி ஷ்வ்யகா
ஶ்தயா ஷ்ரு ய்வஜவி ஜ்ஜா நஜெவெதி ஸ வ்ய தீவாஹ நாஹ ந ுவாமீ தி ।

தின ஸவரூபதத்தை விளகக்கும தாமமான்து தோஷமற்ற ஆநந்த ரூபமான ஜ்ஞாநமென பதே நமமுடைய கொளகை; அநதத் தாமதத்தை யுடைய தாமியும ஸவயம ப்ரகாசமாக இருகக்கிறபடியால அநத்த தாமி ஸவரூபமும கேவலம ஜ்ஞாநமென்றனரே ப்ரதிபாத நம செய்யப்பட்டிருகக்கினறது? தவிரவும, அநத்ப ப்ரப்ரஹ்மம, ஸமஸ்த கல்யாண குணங் களுகக்கும இருப்பிடமாக இருக்கிறபடியால, அது வேறு வஸ்துகக்களிலலாவற்றையும் காட்டிலும விலக்ஷணம, எல்லாவற்றுகக்கும நியந்தா, சேஷி, ஆதாரம; எலலாவற்றி னுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி ப்ரளயங்களுக்குக காரணம, தோஷமற்றது; விகாரமற்றது; எலலா வற்றுகக்கும் ஆதமாவாக இருக்கின்றது' என்று சுருதி சொலலுகின்றதனரே ?

வஸ்துவின் தாமமாகவே காண்படுகிறபடியால ப்ரஹ்மத்தின ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநமும வேறொரு வஸ்துவுகக்குத் தாமமாக ப்ரஸக்திக்கக்கூமே'என்று லோக வ்யாபத்தியை அவலம்பித்துச செய்யப்படும சோத்யத்திறகு அவாகளும, 'சுருதி பலத்தால் அநத ப்ரஸக்தி தட்டுபடும' என்றே ஸமாதாநம செலல வேண்டு மாகையால், சுருதி பலத்தை லௌகிக வ்யாபதி பாதிக்கமாட்டாது எனறே ஒத்துக கொளளவேண்டும. அப்படிப்பட்ட சுருதி பலமே ப்ரகருத்தத்தில நமக்கு அவலம்பம எனபதைக காண்பிப்பதற்காகவே, இவ்விடத்தில 'ஸவ-ஃஸாஹ நயஸ்ய' இத்யாதி யான அநேக விசேஷணங்கள ப்ரயோகம செய்யப்பட்டிருக்கினறன ப்ரஹ்மத்தின ஸாவ வைலக்ஷண்யம முதலியவைகளை நாம எப்படி சுருதி பலத்தால அங்கீகரிக கிறோமோ, அப்படியே ஸ்வரூபமாயுள்ள ஜ்ஞாநத்திற்கு, ஒரு தாம பூத ஜ்ஞாநத்தின ஆச்ரயத்தை நாம அங்கீகரிக்கவேண்டும எனபது குறிப்பு

வாஸ்ய ப்ரஹ்மணோ உவ்ய தஸ்ய நீகா நம்ஹ ர ய்வஜ்ஜா நஜெவ ஷ்ரு ய்வ
நிர ய்வகுயஜெ-ஃம்—நிர்மலமான ஆநந்தரூபமான ஜ்ஞாநமே ப்ரஹ்மத்தின ஸவரூப நிரூபக தாமம எந்தத் தாமத்தைக கொண்டு நாம ஒரு வஸ்துவின ஸ்வரூபத்தை அறிகிறோமோ, அந்தத் தாமம அந்த வஸ்துவுக்கு ஸவரூப நிரூபக தாமமாகும

வைகுவாஹாஶ—'எலலாம ப்ரஹ்மமே' என்று சொலலும வாக்யங்கள் நாம, சரீராத்ம பாவத்தை அவலம்பித்து ஸாமாநாதிகரண்ய முகயாத்தம சொலலுகிற படியால் இந்தவாத்யங்களெலலாம நமமால முகயாத்தம சொல்லப்பட்டவையாகின்றன

வெகூவாஹாஸ ஸரீரா தலாவெந வாஹா நாயிகாணைஉவ்யாய-ம்தா வபொஹ நாதெவ வுவ்ஹி தாம்।

வவம் ய வுதி, கூலெஹொ வா லெஹொ வா ஷ்யா தகூதா வா வெ ஹாஜ்ஞவெஹ்ரும் கொகயஷ்ய-ம் வுஷயி-ம்தா லவதி? வவ-ம்வு வெஹவெஹ்ரு கவாசு வவ-ம் வுஷயி-ம் தி। வவ-ம்ஸரீரதயா வவ-ம்வ்யகாரம் ப்ரவெஹ வாவவ்ஹி தி தி ரவெஹவ்ஹுஷயி-ம் தம்। வநகூவெவ ப்ரவ்ஹ நா நாஹ-ம் தவிஹவி ஷ்ணு-வ்யகாரம் நா நாவெகவ நாவவ்ஹி தி தி லெஹாலெஹள வுஷயி-ம் தள। கவிஷ்ணு-நஸ்ரி ஷ்ணு-நஷஸரவ்ரு ய வ்ஹர-ம்வெவ்ஹலாவவெவமகூஷ்ணைஉ வுங்காராய லெஹம் வுஷயி-ம் தம்।

பரஹமமே என்று சொலலும வாகயஙகளும, சரீராத்ம ஸமபந்தத்தை ஆதாரமாக கொணடு முகயாதத முளளவை யெனறு உபபாதனம செயயபபடுகிறபடியால் ஸ்ரகஷிதஙகளாகினறன

வனவம ய வுதி .'இபபடிச சொல்வதால, பேதம் அபேதம பேதாபேதம ஆக இமமூனறு விததானதஙகளுள எது வேதாநத சாஸதரததால போதிகபபடுவதாக ஸமாததிகபபட்டதாகினறது?' எனறு கேட்கும பகுததில், 'மூனறும வேதத்தால போதிகபபடுகிறபடியால. மூனறும ஸமாததிகபபடுகினறன எனறு உததரம சொல் வோம 'ஸகல வஸதுகளையும சரீரமாக உடைததாயிருககிற படியால் ஸகலதததையும பரகாரமாக உடைததாயிருககும பரஹ்மம ஒனறே' எனபது எஙகள மதமாதலால், அபேதம ஸமாதததிதமாகினறது; ஒரே பரஹ்மம பலவகைப்பட்ட சேதநாசேதந வஸது கள பரகாரமாக உடைததா யிருந்துகொணடு பலவாக நிறகினறது' எனறு நாங்கள சொலலுகிறபடியால பேதாபேதம ஸமாததித மாகினறது; 'அசித வஸதுகளும சித வஸதுகளும, ஸவரூபம ஸவபாவம அநத இரணடு அமசஙகளிலும ஈசவரனைக் காட்டிலும விலகூணஙகள, அவைகளுககும ஈசவரனுககும ஸாஙகாயம இலலை' எனறும நாஙகள ஒததுகொளளுகிற படியால், பேதம ஸமாததிதமாகினறது

சரீரதனைக சொலலும சபதஙகளெலலாம சரீரி பாயநதம முகயாதத முளளவை என பது நமது விததாநதம

வனவம ய வுதி—'இபபடி எல்லா சருதிகளையும நீஙகள ஆதரிகும பகுத திலநீஙகள பேதவாதிகளா? இலலாவிட்டால, அபேத வாதிகளா? இலலாவிட்டால பேதாபேதவாதிகளா?' எனறு ஒரு சோதயம செய்யபபடுகினறது வவ-ம்வு வெஹவெஹ்ரு கவாசு—'மூனறும வேதஙகளால அறியப்பட வேணடியவை யாதலால மூனறையும நாஙகள ஸமாததிககிறோம' எனபது ஸமாதாநம எபபடி மூன்றும ஸமாத திகபபடுகினறன எனபதை 'வவ-ம்ஸரீர தயா' இததியாதிபால உபபாதிககிறா

நந்ய, 'தத்ஹி ஸ்வ தகெதா தஸ்ய தாவதெவ விமு, [ஹாம 6-8-7] இதி வெகாஜ்ஞாநதெவ வாஜவாந்ஷாயம்ருகஷண ஸொகஷவாய நஶ்யதி மஹ்யெத', நெந தெவமு। "வ்யுமாதாநம் வெரி தாரம் வ உகவாஜ்ந்ஷுதஷ்ஸ்நாஶ்ய தகவெதி" [ஸ்வ 1] இதி கூதாநம்

நந்ய — 'தத்ஹி ஸ்வ இதயாதியான வாகயததைப பாககும பொழுது பரம புருஷாதத மாகிற மோகஷ திறகு ஜகய ஜ்ஞாநமே (எலலாம ஒனறே எனனும ஜ்ஞாநமே) ஸாதநம' எனறு சொலவது போலனறே தோனறுகினறது?' எனறு ஆகஷேபிகககூடுமெ, அது அவ்வித மனறு பருந்ந ஜ்ஞாநமே (வஸதுகளெலலாம வெவவேறு எனனும ஜ்ஞாநமே) மோகஷதிறகு ஸாதநம எனறு வ்யுமாதாநஸ் எனனும சருதி போதிகினற தனறே? ஜீவாதமாவையும அதை ஏவுகிறவனையிருககும அநதாயாமியையும வெவவே

நந்ய — இபபடி மூனறும அஙகீகரிகபடுகினறன எனறு சொல்வது அயுகதம ஜகய ஜ்ஞாந மொனறே மொகஷதிறகு ஸாதநமெனறனறே சருதிகள சொல்லுகினறன?' எனனும ஒரு சோதய தைச சஙகிதது கொணடு அதறகு ஸமாதாநம சொலலுகிறா அநத ஸமாதாநதின ரீதி பின வருமாறு நிறகின றது 'சில வாகயஙகள ஜகய ஜ்ஞாநததை மோகஷ ஸாதநமாகச சொலவது எனபதை ஒதது கொணட போதிலும, மறறும சில வாகயஙகள பேத ஜ்ஞாநதனையே மோகஷ ஸாதநமாகச சொலலுகினறனவே! அவைகளின கதி எனன? ஜகய ஜ்ஞாநததைப போதிகும வாகயஙகளுகு அவை விருததஙகளாக இருகிறபடியால, அவை அநாதரிககத தககவை எனறு சொலவது ஸமஞ்ஜஸமாக மாடடாது 'இவைகள தாம அநாதரணீயஙகளாகட்டுமெ' எனறு ஒருவன ஆகஷேபித தால அதறகு பரதயுததரம சொலவது ஸாதயமிலலை ஆகையால இமமாதிரி பரஸபர விருதஙகள போல காணபடுமெ சருதி வாகயஙகளுள ஒனறுககும எவவித விரோதமும வராமல விஷய விபாகம செயயவேணடும' இது தான ஸமாதாநம எபபடி விரோதம வராமல விஷய விபாகம செயயகூடுமெ எனபதைக காணபிதது விட்டு இவ்வித விபாகம செயவது தாமாகச செயயும காரயமனறு எனறும பூர்வ சாரயாகள அமமாதிரி செயதிருககிறாகள எனறும நிரூபிககிறா

மஹ்யெத — 'ஜகய ஜ்ஞாநமெ மோகஷததை ஸாதிதது கொடுககுமெ' எனறு தெளிவாகச சொலலபபடவிலலை எனபதை இந, 'மஹ்யெத' [ஊஹிக்கப படுகினறது] எனனும பதம ஸூசிபபிகினறது இதறகு எதிரதது டடாக 'வாகஷாஜ்ய தகவபர வித்யாய நஶ்' எனறு பினனால சொலலபடுவது கவனிககததகக்து உணமையாகவே 'தத்ஹி இதயாதியான ஜ்ய சருதி வாகயஙகளில மோகஷம ஸாதிகபபடுமெ' எனபது கணடோகதமாகச சொலலபடடவிலலை, 'வ்யுமாதாநஶ்' இயாதியான பேத சருதி வாகயஙகளில 'ஈஜ்ய தகவெதி' (மோகஷததை அடைகிறான) எனபது தெளிவாகச சொலலபபடடிருகிறது

வைரி தாரம் வாஜய-ர்ஹிணம் வ்யயஜ்ஞ கூவா, 'தத்ர'—வ்யய கூஜ்ஞ்ரா நாஜெய தொம், 'தெந'—வாஜ்ரா தந்ர, ஜ்ரவெஷ்டாZஜ்ய தக்ஷவெதீ தி வாக்ஷாஜ்ஜ்ய தக்ஷவ்ராவிஷாய நஜ்ரா தெந்ர நியஜ்ரா ஸ்ஹ வ்யய ஹ்ராவஜ்ஞ்ரா நஜ்ரவெசுவஹ்ரு தெ। 'வெகுவாகுவிஸ்ரோயாஜெ தஜ்வாஜ்ராய-ர்வஹ்ரணவ்ய வஜ்ரு ராவிவி ஷயஜ்தி தாஜ்ரு ஜ்ரவெஹவ்யஜ்ர' இ தி வெக, வ்யய கூஜ்ஞ்ரா நவ்வெவ்யுவ வாக்ஷாஜ் ஜ்ரதக்ஷவ்ராவிஷாய நக்ஷஹ்ரு வணா ஜிவாரீ தம் கூவாளந ஹவ தி? வ ஜ்ரதஜ்ர ஸ்ரத உவதி, உயொஜ்ரஸ்ரு யொ வி-ர்ஸ்ரொயெ வஸ்தி சுவிஸ்ரொயெ ந தயொவி-ர்ஷ யொ விவெசுநீய இதி। கூயஜ்விஸ்ரொய இதி வெக, சுஜ்ய-ர்ஹிர-ரூவெ ணாவஷ்டி தவ்ரு வாரவ்ரு ப்ரவ்ரணஃ ஸரீர தயா ப்ரகாரகுவா ஜீவா தந்ர தக்ஷ்ர தகூரம் ப்ரவெவ்ரவ கூஜ்தி ஸவ்ரை நாஹியீயதெ, தயெவ ஜ்ரூ தவ்ரு ஜ்தி ப்ர

றனறு அறிந்து அந்த அறிவு காரணமாக அந்த பரமாதமாவிலுல அந்தர்ஹித்த பட்டவன அது வழியாக அமருததவம எனறு சொலலபபடும மோகஷ்தை அடைகிறான எனபது அதன ஆதமாகையால ஜீவாதமாவினுடைபவும அந்த நியந்தாவாகிற பரமாதமாவினுடையவுமான பருதக ஜ்ஞானத்தையே மோகஷ ஸாதனமாக அது சொலலு கினறதே; அதறகு கதி எனன?" எனறு நாம ளை திருமபககேடக மாட்டோமோ? 'ஜகய ஜ்ஞானதை மோகஷ ஸாதனமாகச சொலலும வாகயததிறகு இது விரோதிகிறபடி யால இந்த வாகயம அபரமாதமான ஸகுண பரஹ்மததை அடைவிககும உபா யதத்தச சொலலுகினறது எனறே நாம ஒததுககொள்ளவேணடும' எனனில, 'பருதக ஜ்ஞானதையே ஸாகஷாத அமருகதவதின (மோகஷ்தின) பராபதிககு ஸாதனமாக இந்த சருதி சொலலுகிறபடியால இதறகு அநுகுணமாகவே ஜகய ஜ்ஞானதை ஸாதன மாகச சொலலும சருதியை நாம நயிபபிககவேணடும' எனறு நாம எனபதில் கேட்கக கூடாது? இவையெலலாம யுகதங்களான வாதங்கள ஆகமாட்டா யுகதமானது எது வெனறால ஸமான பலததை உடைய இரணடு சருதிவாகயங்கள பரஸபரம விரோதிக கும பொழுது, ஒனறுகரும விரோதம வராமல நாம தாகபாயம சொலவதே யுகத மாகும 'பரகருததில விரோதம வராமல எவவிதமஆததம சொலல கூடும?" எனறு கேட்டால பினவருமாறு அர்தம சொலலும பக்ஷதில விரோதம வரமாட்டாது எனறு நாம பதில சொலவோம பர பரஹமம எலலாவறறினுளளிலும அந்தாயாமியாக இருகினறது ஆகையால எலலா வஸதுகளும பரஹ்மதிறகு சரீரம, ஆகையால அவை அதறகு பரகாரமாகினறன, அபபடிபபடட பரஹமமே, "தத்ர ஏவி" எனனும வாகயதிலுளள "கூவ" (நீ) எனனும சபதததால் சொலலபபடுகினறது;

கூஜ்ய-ர்ஹிர-ரூவெணாவஷ்டி தவ்ரு— ஜகய ஜ்ஞானம மோகஷ்தை ஸாதித துதகெ-கெரும் எனறு சொலலும சருதி வாகயதின விஷயம இந்த வாகயதாலும 'பருதாதவ ஜ்ஞானம மோகஷ ஸாதனம' எனறு சொலலு ம சருதியின விஷயம 'வாவ ஹ்ரி-தாக' இதயாதியாலும விவரிகபபடுகினறன இந்த விவாதஙகள பூவ மே பல

தஸ்ய வாக்யஸ்ய விஷயः। வாவாஹ-தி-தாஜீவாஸு தஜ்ஜ தத்பாZவஸ்ய தஸ்ய வாஜ்ஜ நிவ்ருத்தொஷ்ரஹித தயா ஸ்தாவஸ்ய நவயிகாதி ஸாயாஸ்ய வெயகுவாணஸ்ய வாக்யஸ்ய விஷய ஐக்யபரः। வெதி வாக்யஸ்ய ஸ்ய ஸ்யைவ ஐக்ய விஷயத்வ ஸித்தேः।

"ஸோஸ்ய ஸோயம் வெரி தாரம் வ ஜகுவா" இதி। ஸோயு

அபபடியே அநுஸந்திகக வேணடும' எனபது தான ஐக்ய ஜ்ஞாந ஸ்ய மோக்ஷஸாதந மாகச சொலலும சருதியின தாதபாயம பருதக ஜ்ஞாநததை ஸாதநமாகச சொலலும சருதியின தாதபாயமும, 'பரஹமதத்திறகுச சரீரமாக இருககும ஜீவாதமாவைக கநடடிலும அநத ஜீவாதமாவுகு ஆதமாவாக இருககும பரஹமம வேறு, அநத பரஹமம எவவித தோஷமும மறறது, ஸதய ஸங்கலபம முதலிய கணகளற சிறநத கலயாண குணஙகளுககெலலாம இருபபிடம, இபபடி இருபபதே அநத வேறுபாடடுககு, காரணம, இதுதான அநுஸந்திகக வேணடிய விஷயம' எனபதே இநத வாகயங களுககு இதுவே அாநத மெனறு எறகெனவே பல தடவை நாம சொலலியிருககிறோம

"ஸோஸ்ய ஸோயம்" "ஸோஸ்ய இதயாதியான வாக்யதில சொலலபபடடுளள போகயமான வஸ்துவுககு அறிவினமை பராாதததவம எபபொழு தும மாறிககொணடிருபபது இஸவ முதலானவைகளே ஸ்வபாவஙகள போகதாவான

தடவைாளில இநத கரநததிலேயே செயயபபட்டிரு கிற படியால இவவிடத்தில ஸங்கரஹமாக ஸூசிகபபடுகினறன

ஸோஸ்ய ஸோயம் வெரி தாரம் வ ஜகுவ தி—பரகருத சருதி வாகயங களுககு 'அபேத ஜ்ஞாநம மோக்ஷ ஸாதநம' எனபதில தாகபாயமிலலை எனபது இது வரை நிரூபிகபபட்டது இபபொழுது அநத வாக்யஙகளுககு 'பேதாபேத ஜ்ஞாநம மோக்ஷ ஸாதநம' எனபதிலும தாபாயமிலலை எனபது நிரூபிகபபடுகினறது பரஹ மம அசேதந பதாாததஙகளுககு அநதாயாமியாகவும, சேதநஙகளுககு அநதாயாமி யாகவும, கேவலம தனது ஸ்வரூபததுடனும ஆக மூனறு விதஙகளான அவஸ்தா நஙகளுடன நிறகினறது' எனபதே இநத சருதி வாக்யஙகளின தாதபாயம எனறு சொலலப போகிறவராய முதலில அசேதந பதாாததஙகளின ஸ்வபாவஙகளையும பிறகு சேதநஙகளுடைய ஸ்வபாவஙகளையும சொலலுகிறார இநத அவஸ்தாநஙகளை ஸ்தவா ரக அவஸ்தாநஙகளெனறும அதவாரகாவஸ்தாநமெனறும சொலவது உணடு சேதநா சேதநஙகளுககு அநதாயாமியாக இருபபது ஸ்தவாரகம மேலம ஸ்வரூபததுடன இருபபது அவஸ்தாநம

ரூபவஸ்வ வஸ்தூநாʼZவெ தநகூம வராயுர்கூம ஸுதகம விகாராவஸுகூவ
தீத்ராயுஃ ஸுஹாவாஃ, ஹொத்தூ ஜீர்வா தநஸ்ய கூஉூவாவரிவிஜ்ஞாநா நவஸ
ஸுரூபவவைவ்ய கூநாஸிகூஉர்ரூபவாவிஜ்ராகூ தநா நாவியஜ்ஞாநகூம
கொஉவிகாவஸள ஹொஸ்ரூபூ தாவிஉஸ்தூஸம்ஸஸ்யர்ஸ்ய வராஜாதாவாஸ
நாநாநாகூஷஸ்ரூதயாயுஃ ஸுஹாவாஃ, வஸவாஹூதஹொகூஸ்ரூஹொஸ்ரூயொராஜ

ஜீவாதமாவுக்கு மலமற்றதாயும அளவுககு உட்படாததாயுமுள்ள ஜ்ஞாநம ஆநந்தம் இவைகளே ஸ்வரூபம, அநாதி காமமாகிற அவித்தையையிலுல ஸம்பவிககும ஜ்ஞாநக குறைவும ஜ்ஞாந ஏறறமும போகயங்களாயுள்ள அசேதந வஸ்துவின சோககையும, பரமாதமாவினிடததில செயயபபடும பகதியால மோகூம பெறுவதும இனனும இவை போனற மறறும சில அசேதநகள அதன் ஸ்வபாவங்கள இபபடிபபட்ட போகதாவாகிற ஜீவனுக குள அந்தாயாமியாக இருபபு போகயமாகிற அசேதநங்களுகுள அந்தாயாமியாக இருபபு அளவறற குணங்களுடு கெல்லாம ஆசரயமாகக கேவலம தனது ஸ்வரூபத்துட

கூவெதநகூம், வராயுர்கூம் ஸுதகம் விகாராவஸுகூம்—இவை போகய வஸ்துகளின ஸ்வபாவங்கள போகய வஸ்துகளெலலாம அசேதநங்கள [அதாவது அவைகளுகு அறிவு எனபது இலலை], அவை பராதீநங்கள [அதாவது, பிறருடைய பரயோஜநத்திறகாகவே இருப்பவை], அவை எபபொழுதும மாறிக் கொணடே இருககும [அதாவது, அவைகளின ஸ்வரூபம ஸருஷ்டி தசையிலும பரளய தசையிலும மாறறததை அடைந்து கொணடே இருககும] இந்த ஆதாதகதை

"கூவெதநா வராயுர்கூ வ நித்யம் ஸுதகவிக்ரியா"

எனனும சலோகம சொலலுகினறது

நாநாவியஜ்ஞாநகொஉவிகாவஸள கூவிஉஸ்தூஸம்ஸஸ்யர்ஸ், உவா ஸநாதநாகூஃ—இவை போகதாவாகிற ஜீவனுடைய ஸ்வபாவங்கள ஜீவனுககு ஸ்வரூப மாறுதல் இலலாவிடினும காமபூத ஜ்ஞாநததின மாறுதல உண்டு எனபது நமது கொளகை இநத மாறுதல ஜநமாந்தர காமததின காரயம அநதக காமததின் பலமாகவே ஜீவனுகு அசேதநமாகிற தேஹாதின சோகதையும ஏறபடுகினறது பகவதுபாஸநையால அந்தக காம பந்தம விலகி ஜீவனுககு மோகூம விதிகிகின்றது இவை ஜீவனுடைய ஸ்வபாவங்கள இபபடி அநாதியும பிரகருதிகளாயுள்ள போகய போகதாகளாகிற வஸ்துகளுகுகு அபேதம எவ்விதம சொலலகூடும எனபது குறிப்பு

ஹொத்தூஹொஸ்ரூயொராஜ்ஞபுர்ஷரூபிவெணாவஸ்தாநே இதை போகதாவுககு அந்தாயாமியாக இருபபது போகயதிறகு அந்தாயாமியாக இருபபது' எனறு

யஸ்ய நிஶ்வஸிதமேதத் யதா ரிக்வேதோ யஜுர்வேத: ஸாமவேதோ அதர்வாங்கிரஸ இதிஹாஸ: புராணம் வித்யா உபநிஷத: ஶ்லோகா: ஸூத்ராண்யநுவ்யாக்யானானி வ்யாக்யானம் அஸ்யைவைதானி நிஶ்வஸிதானி” இதி வாக்யம். ஸகலஜகதுபாதானபூதம் ப்ரஹ்ம ஸர்வஜ்ஞம், ஸர்வஶக்தி, ஸர்வாதாரம், ஸர்வநியந்து, ஸர்வஶேஷி, ஸர்வஸ்மாத் பரம், ஸர்வாத்மபூதம் ஸர்வஸ்ய ஜகத: ஸ்ரஷ்டு, ஸர்வஸ்ய ஜகத: ஸம்ஹர்து, ஸர்வஸ்ய ஜகத: ஸ்திதிஹேது

கொவாஸநாஸு" இதி। வ்யாவ்யாதம வ ஶ்ருதிவாவாயெர்ண விஶ்வா
விஶ்வம வஶ்தா "யஶ்ருவி ஸஶ்ரிதா ந நிஹர்ணமதெவதம முணமணம
உநஸாநயாவெஸு தயாநவ்யுதெமர்ணாதெவ தெவதாம ஹஜத இதி
தத்ரூவி ஸமுணெவ தெவதா வ்யாவ்யுதெத" இதி। ஸஶ்ரிதஃ—ஸஶ்ரி
தஃ

எனறு சொலலியிரு கிறார இது தஹர வித்யைககும ஸத வித்யைககு முளள விகலபனை சொலலும அவஸர ,தில் தரமிடாசாயரால "யஶ்ருவி வ்யாவ்ய
தத இதி" எனறு வயாகயாநம செயயபபட்டிருககினறது இநத வ்யாகயாநதின
ஆதரமெனன வெனறால் ஸஶ்ரிதஃ—ஸதவித்யை பரகாரம பகவதுபாஸ்தி செய
தஃ

விஶ்வாவிஶ்வம வஶ்தா—உபநிஷதது்களில பரஹம கை உபாஸிபபவரு
கதுப பல வழிகள காணபிகபபட்டிருகினறன இநத வழிகளுகது 'பரஹம வித்யை'
எனறு பெயர ஒவ்வொரு வித்யையிலும அநதநத உபாஸகருடையச சகதி முதலிய
வைகளுகது அநுகுணமாக பரஹமதின சிறசில குணஙகளை அநுஸநதிக்கதகதவை
எனறு சொல்லபபட்டிரு கினறது அபபடி அநுஸநதிகபபடும குணஙகள அநத
வித்யைகது அஸாதாரண குணஙகளாகும இவ்விதம சிறசில குணஙகளை ஒவ்வொரு
உபாஸகருலும அநுஸநதிகபபட்ட போதிலும கடைசியாக எலலா உபாஸகாகளாலும
அடைபபடும வஸது பரிபூரணமான பரஹ்மமே. உபாஸந காலததில் சிறசில குணங
களுடன கூடியதாகவே ப்ரஹமம் உபாஸிகபபடுகினறது எனபது உணமைதான;
ஆனால உபாஸிகபபடும ப்ரஹமம எபபொழுதும் ஸகல கலயாண குணஙகளுடனும
கூடியதாகவே இருகிறபடியால அப்படிபபட்ட ஸகல கலயாண குண விசிஷட
பரஹ்மமே எலலா உபாஸகாகளாலும் கடைசியில அடையப்படுகினறது என்பதில
எவவித அநுபபதத்தியும இலலை ஸத வித்யை எனனும வித்யைகது நிகில ஜகத் கார
ணதவம முதலியவை அஸாதாரண குணஙகள அவைகளுடன் கூடியதாக ஸ வித்யா
நிஷடன பரஹ்மதனை உபாஸிகிறான அநத உபாஸகனால அவன அடையும பரஹ்
மம ஸகல கலயாண குண விசிஷடமான பரிபூரண பரஹமமே தஹர வித்யா நிஷடன
உபாஸந காலததில் வேறு சில குணஙகளை ஸமரிதது்க கொணடு அநத குணங்களுடன
விசிஷடமாக பரஹமதனை உபாஸித்தபோதிலும, அவனால அடையபபடும பரஹமமும்
ஸகல கலயாண குண விசிஷடமான பரிபூரண பரஹமமே இநத இரணடு வித்யை
களுள எனன அவலமபித்தாலும பராபயத்தில வ்யாசியில்லையாதலால இவை விகலபங்கள
இநத விகலபதனமையை தரமிடாசாரியா இநத அவஸரத்தில நிரூபிககிறார

ஸஶ்ரிதஃ—ஸதனை (அதாவது, பரஹ்மதனை) தயாநிபபவன; ஸ வித்யா
நிஷடன எனபது தாபாயம நிஹர்ணமதெவதம்—ஸவதது்திலிருது விடப
படடிரு கும (அதாவது, தோஷ குணஙகளை)

யோகிராஜவெணாவஷ்யாநம் ஷ்ராஜவெண வாவரிஜி தமுணாஹ்யாஸ்ய
கெவநாவஷ்யாநஜி கிவாஷ்ய ஐவஹுணஷ்ரீவியாவஷ்யாநம் ஜ்ஞாதவ்யஜி,த்யுக்ஃ

"தத்தஜ்ஹி" இதி வாக்யம். ஸஜிஹ்யாயாஜ்வாவாக்யம் ஐவஹ ஸ
முணம், ஸமுணைவஹுவ்யாவிஷ்ய வத்ஜி த்யுஜீய்வெத்ய ஃ வஜ்வர்வாஹ
ணெவ்வர்வாத ழ் । யஜ்யோத்தம் வாக்யகாரணெ "யுத்தம், தஹ்ய்ணை

னேயே இருபபு, ஆக இமலூனறும பரஹமததின அவஸதாநஙகள இதுதான அறி
யபபட வேணடிய விஷயம' எனபதே இநத சருதி வாகயஙசளின தாதபாயம

"தத்தஜ்ஹி" —எவிரவும "தத்தஜ்ஹி" இ-யாதியான சருதி ஸத வி-யை
யிலை உபாவிகபபட வேணடிய பரஹமமானது குணஙளுடன கூடினது எனபதை
யும. அபபடிச செயயபபடும உபாஸதியின பலமும ஸகுணமான பரஹமதத்தை அட
வதே எனபதையும செலலுகினறது எனறே பெரியோாகளான பூவாசாரயாகள வயாக
யாநம செயதிருகிறாகள வாகயகாரர "யுத்தம், தஹ்ய்ணைகோவாவஸநாஹ"

இரணடாகப பகுத்துகொளள வேணடும மேல 'தீவியாவஷ்யாநஜி' எனறு
செலலபபட்டிருகினறதனறே? 'இபபடி பரஹமம மூனறு வித அவஸதாநஙகளை
உடையது' எனனும ஜ்ஞாநமே மோக்ஷ ஸாதநம எனபது தான இநத சருதி வாகயத
தின ஆததம எனறு விவரிகபபட்டது

தத்தஜ்ஹீதி— இநத ஸதவிதயா வாகயம பூவாசாரயாகளால ஸகுண பரமா
கவே விவரிகபபடடிருகினறது எனபதைச செலலுகிறா [பருதகதவ ஜ்ஞாநததை
மோக்ஷோபாயமாகச செலலும "ஹ்யாத்மா வாஜ்ஹ்ரஷ்டவ்ய" இயாதியான சருதி,
"தத்தஜ்ஹி" எனனும சருதிகு விருததமனறு எனபதும, ஆகையால அதறகு
அபரமாதத விஷயதவம செலலவேணடுவதிலலை எனபதும குறிபபு]

"யுத்தம் தஹ்ய்ணைகோவாவஸநாஹ"—இது வாகயகாரருடைய வாகயம
'ஸகுணமான பரஹ்மதத்தை உபாஸநம செயதால ஸகுணமான பரஹமமே பராபய
மாகினறது என்பது யுகதம' எனபது ஆததம ஸத வி-யை செலலுகிறபடி பரஹ
மதை உபாஸ்தி செயகிறவன கலயாண குணஙகளுடன கூடிய பாஹமததையே தயா
நிகிறான் என்பது எலலாராலும ஒத்துகொளளபடட வேணடும ஆகையால், அவ
னுச்த அநத குணஙகளுடன கூடிய பரஹ்மமே பராபயமாக வேணடும எனபது
யுகதமே

இநத வாகயதிறகு தராமிடாசாரயா பாஷயம செயதிரு கிறா 'யச்ச்வி . .
.. ரூவ்யுதே' எனபதால

கோவாஸநாஸு" இதி। வ்யாவ்யாதம் ச ஔஶிஜாஹாயேண விஶ்வா
விஶ்வம் வதா "யஶ்ச விஜ்ஞாதா ந நிஹ்ருணுதெவதம் முணமுணம்
ஔநஹாஸநாயாவெஸு தயாஸவ்யுஜமர்ணாஜெவ தெவதாம் ஹந்த இதி
தத்ராவி ஸமுணெவ தெவதா வ்யாவ்யுதெ" இதி। ஸர்வ்வம்—ஸர்வ்

எனறு சொலலியிருகிறார இது தஹர வித்யைககும ஸத வித்யைககு முளள
விகல்பதை சொல்லும அவஸரத்தில் தராமிடாசாரியரால "யஶ்ச வ்யாவ்ய
தஇதி" எனறு வ்யாகயாநம செயயபபட்டிருகினறது இந்த வ்யாகயாநத்தின
அரத்தமெனன வெனறால ஸர்வ்வம்—ஸதவித்யை ப்ரகாரம பகவதுபாஸ்தி செய

விஶ்வாவிஶ்வம் வத தா—உபநிஷத்துகளில, ப்ரஹ்மதை உபாஸிபபவனு
க்குப பல வழிகள காணபிகபபட்டிருகினறன இநத வழிகளுகு 'பரஹ்ம வித்யை'
எனறு பெயர ஒவ்வொரு வித்யையிலும அநதந்த உபாஸகனுடைய சகதி முதலிய
வைகளுகு அநுகுணமாக பரஹ்மதின சிறசில குணஙகளை அநுஸநதிகக
எனறு சொல்லபபட்டிருகினறது அபபடி அநுஸநதிகபபடும குணஙகள அநத
வித்யைககு அஸாதாரண குணஙகளாகும இவ்விதம சிறசில குணஙகளை ஒவ்வொரு
உபாஸகனுலும அநுஸநதிகபபட்ட போதிலும, கடைசியாக எலலா உபாஸகாகளாலும்
அடையபபடும வஸது பரிபூரணமான ப்ரஹ்மமே. உபாஸந காலதத்தில் சிறசில குணங
களுடன கூடியதாகவே ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கபபடுகினறது எனபது உணமைதான;
ஆனால உபாஸிக்கப்படும ப்ரஹமம எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணஙகளுடனும
கூடியதாகவே இருகிறபடியால் அபபடிபபட்ட ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்ட
ப்ரஹ்மமே எலலா உபாஸகாகளாலும் கடைசியில் அடையப்படுகினறது எனபதில
எவ்வித அநுபபதத்தியும இலலை ஸத வித்யை எனனும வித்யைககு நிகில ஜகத் கார
ணத்வம முதலியவை அஸாதாரண குணஙகள அவைகளுடன் கூடியதாக ஸத வித்யா
நிஷ்டன பரஹ்மதத்தை உபாஸிகிறான் அந்த உபாஸநியால அவன அடையும பரஹ்
மம ஸகல கலயாண குண விசிஷ்டமான பரிபூரண பரஹ்மமே தஹர வித்யா நிஷ்டன
உபாஸந காலதத்தில் வேறு சில குணஙகளை ஸமரித்துக கொணடு அநத குணங்களுடன
விசிஷ்டமாக பரஹ்மதத்தை உபாஸித்தபோதிலும, அவனால அடையபபடும பரஹ்மமும
ஸகல கலயாண குண விசிஷ்டமான பரிபூரண பரஹ்மமே இநத இரணடு வித்யை
களுள எதை அவலம்பித்தாலும பராப்யத்தில வ்யத்தியில்லையாதலால் இவை விகலபங்கள.
இநத விகல்பத்தனமையை தராமிடாசாரியா இநத அவஸரத்தில நிரூபிகிறார

ஸர்வ்வம்—ஸதத்தை (அதாவது, பரஹ்மதத்தை) த்யாநிபபவன, ஸ: வித்யா
நிஷ்டன எனபது தாத்பர்யம நிஹ்ருணுதெவதம்—தெவதத்தில் இது விட
படடிருகும (அதாவது, கேவல குணஙகளை)

ஔநிஷத், யஔவி ந நிஹ்ருதமெவ தம் முணமணம் நவாந நாயா
வெசு கூபெஹ தவாவெகூவாஜிகூயாணமுணமணம் தெவதாவிலக்ஷணம் யஔ
வி ஔஹாவிஔநிஷத ஔவ நவஸ்தொசு, தயாவ்யுதெமஹ்ருணாதிவ தெவதாம்
ஹஜித—தெவதாவ்ஸாயிவா நாபைம்யிகூவாசு வகூயுகூயாணமுணமண
வ்யு கெநவிசு வாதெவதாநவாயாாணெந நிவிஷஜமதாாணகூவாஜி நா
முணெநாவாவ்யுஔநாநவி தெவதா வஸ்துதம்ஸாயிவா நாபைம்யிவ
வ்ருகூயாணமுணவிஜிதெவெவொவாவ்யுதித, கூதம் வமுணதெவ ஸ்துஷ
தத்தூவி வ்ராவ்யுதி தி வஜிஔநாஔஹாவிஔயொவி்ருகூவ ஔத்யுஹ்ரும்।

கிறவன, யஔவி ந நி நவஹ்ருதவெதம் முணமணம் நவாந நாயா
வெசு—தேவதையினிடமிருந்து பிரிக்கபபட்டுள்ள அபஹதபாபமத்வம் முதலிய
கலயாணகுண கணங்களோத தஹர வித்யாநிஷ்டன போல அநுஸந்தாநம் செயயா
விட்டாலும், தயாவி கூதமுணாதிவ தெவதாம் ஹஜித—ஸகல கலயாண
குணகணங்களும் தேவதா ஸ்வரூபத்தை அநுபந்தித்தே நிற்கிறபடியால், உபாஸந காலத
தில ஜகத காரணத்வம் முதலான குணங்களுள ஏதாவது ஒரு குணத்துடன விசிஷ்ட
மாக மாதரம் தேவதை உபாஸிக்கபபட்ட போதிலும், உண்மையாக அந்தத தேவதை
தனுடைய ஸ்வரூபத்திறகு இயறகையாயுள்ள ஸகல கலயாண குணங்களுடனும்
கூடினதாகவே உபாஸிக்கப்பட்டதாகினறது; ஔதி தத்தூவி ஸமுணெவ
தெவதா வ்ராவ்யுதித—ஆகையால ஸகுணமான பரஹ்மமே இதறகு பராபயமான
வஸ்து ஆகையால தான் ஸ்தவித்தையிலும் தஹரவித்தையிலும் விகலபம்' எனபது தான

தெவதாவ்ஸாயிவா நாபைம்யிகூவாதகூயுகூயாணமுணமணவ்யு—
உபாஸகளுல் தயாநிக்கபபடுமவை சிறசில குணங்களேயாயினும, உபாஸிக்கபபடும தைவ
தம எபபொழுதும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும கூடியதே

ஔதி வஜிஔநாஔஹாவிஔயொவி்ருகூவ்ஹ்ரும்—இபபடி இரணடு வித்யைகளுக
கும பராபயமாண வஸ்து ஸகுண பரஹ்மமே யாதலால, அவை இரணடும விகலபங்கள
எனபது ஏறபடுகினறது. இநத தரமிட பாஷ்ய வாகயத்திலிருந்து ஸ்தவித்யா நிஷ்ட
ரும ஸகுண பரஹ்மத்தையே அடைகிறான எனபது விளங்குகினறது ஆகையால
'தத்தூவி' எனனும வாகயம ஸகுண பரஹ்ம பரமே ஆகவேணடும; ஆகையால
இது ஜகயத்தைச சொலலமாட்டாது; ஆகையால " ஸோதத்தா ஸோஹ்யம் ப்ருதிதா
ராம் வதிகூவா " என்னும வாகயம இதறகு விருத்தமனறு, ஆகையாவ அதறகு அபா
மாதத வித்யத்வம கலபிக்கபபடவேணடாம, இது தான குறிபபு

கரு அ ஸவ-ஸ்ய ஜனகாः வாசாத்ரா சுத்தய-ாதீ, தஸ்மியாத்ஸ்ம் அ ஸவ-ஸ்யெவெத்ய-ுக்தம் । ஸவம் அ ஸதி வியி நிஷெயபரா-ஸ்ரூணாத்யிகாரீ நா ஹ்ரஸ்யதெ । யः ஸ்வபா-ஸ்யெவ ஸ்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திஸகுः, ஸ ஸவ 'ஸவம் குர்யாத் ஸர்வ குர்யாத்' இதி வியி நிஷெயயொக்யः । ந ஸ்யெஷ ஹ்ரஸ்யதெ । ஸவ-ஸ்ய ஸ்ரவ்ருத்திஜாதெ ஸவ-ஸ்ய ஸ்ரைரகுः வாசாத்ரா காரயிதெதி

ந ந அ....." இவ்விடதில மறறமொரு ஆக்ஷேபம வரகூடும். 'ஸகல ஜநதுகளுகும பரமாதமா அநதாயாமீயாக இருகிறானென்றும, அவனாலேயே ஸகலமும நியமிகபபடடு வருகினறதெனறும சொல்லபபடடிருகிறதனறோ? இது வஸ்து ஸதிதியாக இருகும பக்ஷதில், 'இதைச செய இதைச செயயவேணடாம' என்று சொலலும சாஸதரஙகளுகு அதிகாரியே இராமற போயவிட பரஸங்கிகும எனன தன புததியைக கொணடே ஒரு காயதில பரவ்ருததிகவோ ஒன்றிலிருநது நிவ்ருததிகவோ சகதனாக இருகிறானே, அவன ஒருவனே 'இதைச செய இதைச செயயவேணடாம' எனனும விதி நிஷேதஙகளுகு யோகயனாவான, அமமாதிரி ஸவாதநதாயத துடன் கூடினவனாக ஒருவன கூட இல்லையே! தவிரவும, எல்லாருகும பரோகமாக இருகும் பரமாதமாவே ஸாவ பரவ்ருததிகளிலும காயஙகளைச செயவிகிறவ னாகிறான என்பதும இவ்விடதில் சஙகிகப படுகினறது

ந ந அ—இவ்விதம், 'தாம சொன்ன அாததும பூவாசார்யர்களால் சொல்லபபடடதே' எனபதை நிரூபிதது விட்டு, இபபொழுது மறறுமொரு சஙகையைச செயதுகொணடு அதறகு ஸமாதாநதைச சொலலுகிறார 'பரமாதமா ஸாவ நியநதா வென்பதும, ஜீவ வாகமம முழுவதும அவனால நியமிக்கபபடடுக காயஙகளில் பரவருத திகினற தெனபதும உணமையானால, சாஸ்தரஙகளில் சொல்லபபடடுள்ள விதி நிஷேதஙகளெல்லாம் அாதத மறறவையாக வன்றோ பரஸங்கிகும?' எனபது சஙகை இது மாதரமனறு 'ஸாவ நியநதாவாகிற பரமாதமா, ஒருவனே ஸத காரியதிலும மற றொருவனே அஸத காயதிலும பரவ்ருததிபபிகிறான் எனற சொலலும பக்ஷதில் அததப பரமாதமாவுக்கு வைஷமயம (பக்ஷபாதம) நைகருணயம (தயையறறிருகும் தனமை) முதலிய கெட்ட குணஙகள பரஸங்கிகுமே' எனபதும இவ்விடதில் சஙகிக கப படுகினறது

ஸவ-ஸ்ய ஸ்ரவ்ருத்திஜாதெ ஸவ-ஸ்ய ஸ்ரைரகுः வாசாத்ரா காரயிதா அ—'லோகதில் அரசன நியமிகிறவனாகவும பரஜைகள நியமிகக படுகிற வாகளாகவும இருகையிலும, 'இதைச செய்' 'இதைச செயயாதே' எனற ராஜாஜனை ஸாதாரணமாக விலலையா? அமமாதிரி என சாஸ்தர விதி நிஷேதஙகள ஸாதாரணஙகளாகக கூடா?' எனற ஸாதேஹம ஜனிகக லாம அரசனுசகும பரஜைகளுகு மூள நியநதரு

தஸ்ய மவ-ருநியஉம வ்ருதிவாஹிதழி। தயா அ ஸ்ரு"யதெ—"வஷ ஹெய்வ வாய-ா கஜ-ு காரயதி தம், யஉஹெய்வா ஹொகெஹ்ய உஹிநீஷதி, வஷ வவாவாய-ா கஜ-ு காரயதி தம், யஉயொ நிநீஷதி" [கௌஷீ, 3-9] இதி। வாய்வவாய-ாகஜ-ுகாரயிதவ்யாஹெவ-ுணய்ம அ வ்யாஜய்ித।

என்று பரமாதமாவுகுமளலாரையும் நியமிகும சகதிபரதிபாதிகபபடடிருகினறது **"வஷஹெய்வ"** இதயாதியான சருதியும அமமாதிரி சொலலுகினறது இபபடிச சிலரை நலல காயஙகளைச செயவிகசெய்றபடியாலும மறறும சிலரைக கெடட காயஙகளைச செயவிகசெய்றபடியாலும, பரமாதமா தனையயறறவன பக்ஷபாதி என்று சொலலும படியும நோகினற தனமை?

நியாமய பாவம போனறதனறு பரமாதமாவுகும ஜீவனகளுககு மூளன பாவம பரஜைகள் ஸ்வாதீநமாகவே பரவருதிதியைச செயகிறாகள, அபராததைச செயதால, அதன் பலமாகிற துகத்தை அநுபவிபபதில மாதரம ராஜ நியாமயதவம அவாகளுககு ஏறபடுகினறது ஜீவனகள விஷயதிலோ வென்றால் ஸாதந்ரயதை அநுஷ்டிகும காலதிலும அவாகள பரமாதமாவுகுப பராதீநாகளாக இருகிறாகள இபபடி அதயந்தம அஸவாதீநமாக இருபபவாகளுககு விதி நிஷேத யோகயதை எபபடி ஏறபடும? இது **"வவ-ுஹ்ரி வ்யவ்ருதிஜாதை"** இதயாதியால சொலலபபடுமை கருதது

வஷ ஹெய்வ "யழ—எந்த ஜீவனை, **வஹெய்வா ஹொகெஹ்ய:**—இந்த லோகங்களிலிருந்து, **உஹிநீஷதி**—உயரத தூகுவதறகு இசசிகிறானே, **தழ**—அவனை, **வஷ வவ**—இத்தப பரமாதமாவே, **வாய-ா கஜ-ு**—நலல காமஙகளை, **காரயதி**—செயவிகிறான **யஉயொ நிநீஷதி**—எவனைக கீழே தள்ளுவதறகு இசசிகிறானே, **தழ**—அவனை, **வஷ வவ**—இந்தப பரமாதமாவே, **ஊவாய-ாகஜ-ு காரயதி**—கெடட காயஙகளைச செயவிகிறான இந்த சருதி வாகயஙகள பரமாதமாவுககு வைஷம்ய நைர்க்ருணயஙகளைச சொல்வனபோலவே காணபபடுகினறன

ஸ ஏஷ அநுசெ—இந்தச சங்கைககு ஸமாதானம சொலலுகிறா ஜீவனகளதமது சைதந்ய சகதியையும பரவருதி நிவருதிகளுககு அபேக்ஷிதமாயுளள சகதியையும காரணகளேபரம முதலியவறறையும பரமாதமாவினிட மிருந்தே பெறுகிறபடியால, அவாகள எபபொழுதும பரமாதமாதீநமான பரவருதிதியை உடைதாயிருகிறாகள என்பது உணமையே ஆனால், அந்தச சைதந்யம முதலியவறறைககொணடு அந்த ஜீவனகள ஒரு பரவருதிதியை ஆரமபிகும பொழுது அவாகள ஸ்வதந்தராகளாகவே

சுதாயுதை । ஸவெஷாலவ விஅதகாரம் விஷ்ணுயாமः
வ்யவதிபக்தியொம உதயாதி ஸவ-ம் வ்யவத்திவ்யதிவரிகாரம் ஸாஸாதெய

சுதாயுதை ... .இநதச சங்ஞைககு ஸமாதாகம சொலலபபடுகிறது பரமாதமாவாகிற பகவாந, ஸகல ஜீவனகளுககும, சைதநயம எனனும சகதியையும காயங்களில பரவருததிககும சகதியையும அமமாதிரி பரவருதது நிவருததிகளுககு

ஆரமபிககிறாகள அநத பரவருததியின ஆரமபததிறகுப பரமாதமாவினஅபேகஷையே இலலை,அபபொழுது அவன கேவலம உபேக்ஷகனாகவே இருககிறான அபபடிப பரமாதமாவின அபேகஷை இராமல ஜீவனகள பரவருததிகசச சகதாநளாக இருககையிலும, அவாகள எபபொழுதும நியமிகபபடுமி ஆஹாரதை உளளவரானபடியாலும, பரமாதமா எபபொழுதும நியமிகக ஆஹார யிருககிறபடியாலும, i'பரமாதமா எபபொழுதும நியமிததுககொணடிருககிறான' எனறு நாம வயவஹரிககிறோம தவிரவும, ஒவவொரு பரவருததியிலும ஸுகதுகக ரூபங்களான பலங்களாக கொடுபபவன பரமாதமாவே,எநதத தேஹாதிகளாகக்கொணடு நாம பரவருததிககிறோமோ அவைகளும அபபடி ஸ்வதநதராமாக பரவாததிககும சகதியும அவனால கொடுககபபடடவைகளே, அவனாலேயே அவை தரிககபபட்டும வருகினறன, அவன சேஷி, நாம சேஷ பூதாகள ஆகையால பகவானுடைய நியநதருதவததிறகு ஒரு விதமான குறைவுமிலலை பரதம பரவருததியில இமமாதிரி உபேக்ஷகனாக இருநது விடடுப பிறகு பரமாதமா, 'அநத பரவருததிககு அநுமதி கொடுககிறான எனறும நாம சொல்லுகிறோம ஆனால், 'அநுமதி கொடுககிறான்' எனபதறகு 'பரவருததிககாமல் இருககும ஒருவனை பரவருததிகுமபடி செயகிறான்' எனபது அாததமனறு, ஆரமபிககபபடட பரவருததி பலவததாகப பரிணமிகக மாதரம அநத அநுமதி ஹேதுவாகினறது இபபடி ஜீவனகள, தமது ஜ்ஞாநம, ஒரு காரயதததைச செயய வேணடும என்னும இசசை, அதறகாகச செயயபபடுமி பரயதநம இநத அமசங்களெலலா வறறிலும ஸ்வதநதராகளாகவே இருககிறபடியால, அவாகள, 'இதைச செய, இதைச செயயகூடாது' எனபவை முதலிய விதி நிஷேதங்களுககு யோகயாகளாகிறாகள எனபதில ஆகேஷபமிலலை

'அகாரயதததைச செயயபபோகும ஒரு ஜீவனைப பரமாதமா உபேக்ஷகனைப் பாரதது கொணடு அதறகு அவன அநுமதியையும ·கொடுககிறான எனறால அது பரமாதமாவுககுத தோஷமாகமாடடாதோ? எனற ஒரு சங்கை உதிகக்லாம இநதச சங்ஞைகககும அவகாசமிலலை. பரமாதமா அபபடி அதயநதம உபேக்ஷிதது நிறகவிலலை; சாஸ்தர பரவாததநம முதலியவைகளால, அவன, முதலிலேயே நமமை அஹிதங்களான காரயங்களிலிருநது தடுதததிருககிறானனறோ? அநதத தடையைக கடநது அஹிதங ஏளில நாம பரவாததிகக ஆரமபிததால, அபபொழுது அவன உபேக்ஷிததிருககிறான் என்பது எபபடி தோஷமாகும ?

ந ஸம்ஸியாய, தஸ்ய-ஈஹமணாய தஜ்ஞாயாஸ்ய ஹ்ருதி ஸ்ப்ரஷ்டா, ஸஞ்ஜ்ஞாயதே ந ஜ்ஞாயதே அ நியமஸ்தம் கர்வ-ஆதி ஸர்வ-ஸ்மிந்ஸ்ரவஸ்தி: வர்ஸாத்ரா । ஜீவஸ்ய வஸ்தூனாஹி தஸ்மிந்ஸ்து வ்யவஸ்தி நிவ்யவஸ்தாயி ஸ்வபாவ கர்ம-ஜ்ஞானீ ஸ்ஜ்ஞான: வர்ஸாத்ரா ஆவீ ந ஸ்ரூயந்தே । ஸதஸ் ஸ்வ-ஆர்வவஸ்ரி। ஸாஸ்ரஸாய-கர்ம-ஆகாரயிதவ்யே வ்யவஸ்தி விஷயம், ந ஸ்வ-ஆஸாய

வேணுமவையான கரண களேபரங்களையும, அநதநத ஜீவனகளுகது ஸவதநதரங்களாக இருகுமபடி பொதுவாக முதலில கொடுகிறுன அபபடிக கொடுகபபடடவைகளின நிரவஹணததிறகாக, அவைகளுகுத தானே ஆதாரமாகவும இருகிறுன அநதக கரண களேபரங்களாக கொணடு அநத ஜீவனகளாற செயயபபடும வயாபாரங்கள சிதிலமாகாமல் பலததுடன் கூடினவைகளாக ஆகுமபொருடடு, அநதநத ஜீவனகளுக குள தானே அநுபரவேசிதது, அநத வயாபாரங்களுகுத தனது அநுமதியைக கொடு தது அவாகளை நியமிததும வருகிறுன இபபடியெலலாம இருகையில, அவனுகும ஜீவனகளுகுமுளள ஆதம சரீரபாவமும தொடாநதே வருகிறபடியால, அவனுடைய சேஷிதவமும குறையாமலே நிறகினறது ஜீவன, இவ்விதம பகவானால கொடுகபபட்ட சகதியை உடையவனாய, ஒரு காரயததைச செயவது மறறொருனறை விடுவது முதலான வ்யாபாரங்களை ஸ்வயமே ஸ்வதநதரமாகச செயகிறுன அபபொழுது பரமாதமா கேவலம உபேக்ஷகனாகவே இருகிறபடியால, ஜீவனகளுகுதச சொல்லபபட்டுள்ள விதி நிஷேதத யோகயதவமெலலாம உபயநமே நலல காமங்களையும கெட்ட கா

ஸ்வ ஸ்மை நியோமஃ—'சைதநயம' எனனும சகதியைய பகவானே நமகுக கொடுகிறுன ஆனால அது அவனுடைய நிதயேசசையால கொடுபடடிருகிறபடியால் அது நமகு நிதயமாக இருக்கின்றது ஆகையாலதான் ஜீவனகளை நிதயாகளெனறும ஸவதநதராகவனென்றும நாம சொலலுகிறோம

ஸ்ரவ்ய-ஆய-கர்ம-ஆகாரயிதவ்யே—பரமாதமா, சிலரை நலல காரயங களைச செயவிகிறுனெனறும, மறறும சிலரைக கெடட காரயங்களைச செயவிகிறு னெனறும சருதி ஸமருதிகள சொலவது உணமையே ஸகல ஜீவனகளையும அவன அம மாதிரி பரவ்ருததிபபிககும பகூபாதம நிதயமதவம முதலிய தோஷங்கள பரஸங்கிககும அபபடி எலலாருடைய விஷயததிலும அவன பரவ்ருத திகவில்லை எவன அதிமாதரம பரம புருஷாநுகூல்யதில உறுதியுடன ஏறகெனவே ஸ்வயமாக பரவ்ருததிதிருகிறுனோ, அவனை பரீதியுடன் பரமாதமா அநுக்ரஹிதது, தனனை அடையும உபாயங்களில் அவனை பரவருத்திபபிகிறுன்; பராதிகூலயதில அதிமாத்ரம பரவ்ருததிதிருபபவனை நிகரஹிதது மேனமேல துஷ்காமங்களிலேயே அவனை பரவ்ருததிபபிகிறுன இதச சிஷ்டாநுகரஹ துஷ்டநிகரஹ ரூபமான பரிபாலநம எபபடி தோஷமாகும?

ரணழ। யஹ வமவழ ஷுயிஉவாதிஉாதுஉாஉகமையை வுவுதுஃ, ஸ்ரம் வுதி ஷீத, ஷுயஉெவ ஹமவாஷு கஷ்யாணஸவுஜியொமஉாதம் கவுவழஷு கஷ்யாணை வுவுதுழயதி। யஃ வுகாரதிஉாதும் வுாதிகமையை வுவுதுத ஷுஹஷ்யகுமிராம் ஸவுஜ்ஜிம் உஉகீ ஷுயிஉவ குமிரஷெவ கஷுழஹவு வெரயதி ஹமவாஷு: யஷ்யொகும் ஹமவதா—

"தெஷாம் ஸுதுதய்யுகாதாம் ஹஜதாம் ஷீதிவமிவழகழ।
உஉாதி ஸவுஜ்ஜியொமம் தம் யெத உாஉவயாஹ்தி தெ॥

மஙகளையும பரமாதமாவே செயவிகதிருன் எனபது சில வ்யவஸ்தித இடஙகளில் மாதரமே ஒழிய, ஸகல ஜநதுகள விஷயததிலும எனபது இலலை. எவன ஏறகெனவே ஸ்வயமாக அதிமாதரம பகவத பரியஙகளான காயஙகளில பரவருததினையச செயது வருகிருனே, அவனுககு இனனும அதிகமான நல்ல புததினையக கொடுதது, அமமாதிரி ஸத காமஙகளிலேயே மேனமேல பரவருததினைய பகவான் மிகுநத பரீதியுடன செய

"தெஷாம் ஸுதுதய்யுகாதாம்"—கீழச சொலலபபடடுள்ள விஷயம் ஸ்ரீ பகவத கீதையில தெளிவாக விவரிகபபடடிருககிறபடியால, அநதக் கீதா வாகயஙகளை இவவிடதில உதாஹரிககிருர் பததாவது அத்யாயதில, பகவானுடைய குணஙகளுடையவும அவனுடைய விபூதிகளுடையவுமான ஜ்ஞாநம பகதியின உதபததிககும வ்ருததிககும காரணஙகளாகினற தெனபதைச சொலலிவிடடு, பகவான, அபபடித தோநத பகதியை உடையவனுககு, தான் செயயும அநுகரஹ விசேஷததை இநத சலோகததால சொலலுகிருன தெஷாம் ஸுதுதய்யுகாதாம் ஹஜதாம்—கீழச சொலலியபடி பகதி விவ்ருததமாகி அதனல எபபொழுதும எனனுடன சோகதையைக கோருகிறவாகளுககு, தெஷ்வ ஸவுஜ்ஜியொமம் ஷீதிவமிவழகம் உஉாதி—எனனுடைய பராபதிககு அவசயம அபேகஷிதமாயும அதறகுப பூவ பாவியுமான ஸாக்ஷாதகார ரூப புததி யோகததை நானே பரீதி பூவகமாகக கொடுககிறேன் யெத தெ உாஉவயாஹ்தி—அநத விசத தமமான ஸாக்ஷாதகார ரூப புததி யோகததாலேயே அவாகள எனனை அடைகிருாகள. இதனல, முதலில பகவத குண ஜ்ஞாநததால பகதி உணடாகிற தெனறும, அவனுடைய விபூதி ஜ்ஞாநததால அது வருததி அடைகினறதெனறும, அதறகுப பிறகு பகவத பராபதிககு அபேகஷிதமான விசத தம ஸாக்ஷாதகார ரூப அவஸதா விசேஷமானது நமமால ஸாதிதது கொளளக கூடியதன ருதலால் அதை அநதப பகவானே நமது பரயதநததால பரீதனுகி நமககுக கொடுககிரு ெனனறும சொல்லப்பட்டதாகிறது. இநதக கொடையைதான, சருதி, 'நல்ல காமா வைச செயவிகதிருன்' என்று சொல்லுகிறது.

தேஷாமேவாநுகம்பார்த²மஹமஜ்ஞாநஜம் தம:।
நாஶயாம்யாத்மபா⁴வஸ்தோ² ஜ்ஞாநதீ³பேந பா⁴ஸ்வதா ॥”

[ஹ. மீ. 10—10, 11.]

விகிரூன, எவன அதிமாதரம துஷ்காமங்களில ஏறகெனவே பாவருத்திதிருக கிரூரே, அவனுககு இனனும அதிகமான பாப புதத்தியைக கொடுத்து, அமமாதிரி துஷ்காமங்களிலேயே மேன்மேல பரவருத்தியைச செயவிகிரூன இநத ஆதத்தத்தை, ஸ்ரீ பகவானே, “தேஷாம் ஸததாபயுக்தாநாம்”, “தாநஹம் த்விஷத:” இதயாதி யான தனது வாகயங்களாலேயே தெளிவித்திருகிரூன்

“தேஷாமேவ ... .”—நமமுடைய ஜநமாநதர பாபங்கள ஏராளமாக இருக கிறபடியால், அவை, பகவத பராபதிகுப பூர்வ பாவியான அநதப புதத்தி யோகத்தை ஜநிகக வொட்டாமல தடுககினறன. அநதப பாபங்களெல்லாம பகவானுடைய பரஸாதத தாலேயே நாசமடையக கூடியவையாதலால் இநத அம்சத்தில அவனுடைய அநுகர ஹம அவசயம அபேக்ஷிதமாகினறது இநத சலோகம, ‘பகவானே அதத பரதிபநதகங களெல்லாவற்றையும நசிபபிகிரூன’ எனபதைச சொலலுகிறது தேஷாமேவாநு கம்பார்த²ம்—அபபடிபபட்ட பகதாகளுடைய அநுகரஹத்திறகாகவே, அஹமாத்ம பா⁴வஸ்த²: ஸந்—நான அவாகளுடைய மநோவருத்தியில எனனுடைய குண கணங களை ஆவிஷ்காரித்து நினறு கொணடு, ஜ்ஞாநதீ³பேந பா⁴ஸ்வதா—என விஷய ஜ்ஞாநமாகிற ஜ்வலிககும தீபத்தினால, அஜ்ஞாநஜம் தம: நாஶயாமி—அநதப புதத்தி யோகத்திறகு விரோதிகளான காமங்க ளெலலாவறறையும நசிபபிககிறேன

தாநஹம் த்விஷத: . . .’—எவாகளைப பகவான ஸதகாம ப்ரவருத்தி யால அநுகரஹிககிரூன என்பது கீழில் நிரூபிகபபடடது, இநத சலோகத்தால, துஷ் காம பரவ்ருத்தியால எவாகளை அவன நிகரஹிககிரூன எனபது சொல்லபபடுகிறது. பதினேழுவது அத்யாதத்தில, சாஸ்த்ரத்தை அதிலங்கநம செயயும ஆஸுர ஸாகத்தைச சொலலி வரும்பிடத்தில, தனனை தவேஷ்டிககும் துஷ்கருதிகளைத தானே நிகரஹிபப தாகப பகவானுல சொல்லபபடடிருககிறது த்விஷதஸ்தான் க்ரூராநராயாநஸாத ஸுராநு—சாஸத்ரத்தை அதிலங்கநம செயது துஷ்காமங்களிலேயே பரவருத்திக கும பாபிகளை, அஜஸ்ரம் ஸம்ஸாரேஷு, (தத்ரபி) க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஸுரீஷ்வேவ யோ நிஷு—இறபபுப பிறபபு ரூபமாகச சுழனறு வரும ஸம்ஸாரங்களிலும, அதிலும எனனுடைய ஆநுகூலயதத்திறகு விரோதிகளாக இருககும ஜநமங்களிலேயே போடுகிறேன இபபபடிபபடடவாசலுகுப பாப புதத்தியைககொடுபபது பகவத கருபா கார்யமே தவிர நைர்க்ருணயமாக மாட்டது இமமாதிரி பாப காமங்களால அவாகள சீக்ரதத்திலேயே சாஸ்த்ர விதி நிஷேதங்களுககு அநாஹமான ஜநமங்களைப பெறறு

"தாதஹம் ஸிஷ்டதஃ க்ருʼஸ்நாது ஸம்ஸாரமோக்ஷாய நராயணாய।
ஸ்ரிவாத்ஸஜ்ஞஸ்ய ஸாஸ்த்ராவதாரஸ்ரீஷ்வ யொநிஷு ॥" இதி [ஹ.மீ.]

ஸொ(அ)யம் வாஸுதேவஸ்து ஸர்வதோஷாதிதோ நிரதிஸய வாத்ஸல்ய
ஸம்அயகுணார்ணவஸ்ஸஜிநாவதிதயாவதாரைஃ வரதவாத்ஸல்யாதி
ரஸ்மிபிஃ ஸரணாகதிஜநிததோஷாந்வ்யஸ்ய ஸ்வயமேவ
வபுஃஸம்ஸ்தாயிததத்தயாயாதீநாவைதயவ்யவஹாரஹரவ

ஸொ(அ)யம் வாஸுதேவஃ . . —என அளவற்ற பர்கய விசேஷத்தால நாசத்தை அடைந்திருக்கிற ஸகல ஜநமாந்தர பாபங்களை உடைத்தாயும, பரம புருஷனுடைய பாதாரவிந்தங்களையே தஞ்சமாக கைபபறறி அதனால அநத பகவானுடைய ஆபீமுக்யத்தை ஸம்பாதித்துகொண்டும, சாஸ்த்ரங்களிற சொல்லபபடுனள ததவங்களின உணமையை ஸதாசாரயாகளுடைய உபதேசத்தினல் தெளியபபெறறு அநத தெளிவினல பரதி திநமும மேனமேல வளாநதுவரும

பிறகு உஜ்ஜீவநத்தைத தேடகூடிய தசையை அதிக விளம்பமிலலாமல் அடைவதறகு ஆஹராகிறாகள, பாப புததியைகொடா விடடால், அவாகள, சாஸ்த்ர விதி நிஷேதங்களுககு ஆஹமான ஜநமங்களையே பஹு காலம அடைநதவாகளாய, அநத ஜநமங்களிலும அதிகமான பாபததை ஸம்பாதித்துகொண்டே உஜ்ஜீவநோபாயததிறகு அதிமாதரம விபரகருஷடாவாகளன்றே ?

ஸொ(அ)யம் வாஸுதேவஸ்து . . . . —ஜீவாதமாகளெல்லாம பரமாதமாவின் நியமநததிறகு உட்பட்டவைகள் என்று சொல்வதால பரஸங்கிக்கும சங்கைகள இதுவரை பரிஹரிகபபட்டன இநத பரிஹாரததில் பரமாதம பராபதிககு உபாயமான பகதி பரஸகதமானதால், இபபொழுது அநத உபாயதததை தெளிய விசாரிக பரவருததிகிறா ஏறகெனவே "ஸதே(அ)ஸ்து ஸவ(அ)ஸ்ரயஸ்து ஹ்ரு(அ)யே" [213-வது பகததைப பாகக] என்று ஆரமபித்து இநத உபாயம ஸங்கரஹமாக விசாரிகபபட்டிருகிறது இவவிடதில அதை ஸ்புடமாகச சொல்லுகிறா

வரதவாத்ஸல்யாதிரஸ்மிபிஃ ஸரணாகதிம் — இது, "ஸாதவே பெவுவஸ்யனை ஸாயாதேதாம் தாரஜிதே" என்று சொல்லபபடும அஙக பரபதத்தினயச சொல்லுகிறது

உவஸ்ரயம்ஹித — புஷ்கலமாகச செயயபபட்ட ஸதாசாரயாகளின உபதேசமுகமாக அடையபபட்ட ஜ்ஞாநமே தெளிந்த ஜ்ஞாநமாகு மென்பது குறிபபு.

தீயஸாதநஸஜ்ஜ தவஸ்ஸள அங்ஷஸாஜ ஜுவஹயாஹயஹ்ஹாதஷிவெகஜயாஸஹிம்ஸா ஜுஸ்தேம ணொவெதஹ்ய வணஸாஸ்ரஜொஸிதவாஸவொ ராஷாராயதவெஷ நிதயமெதிதிகஜுவம் ஹஜ நிஷிஜுவரிஹார நிஷஹ்ய வாஸவொ ராஷஅராணாரவிஜுய மடெதயஹ்ஹாதீயஹ்ய தஜுக்ஹிகாரிதாதவாதஹ்ஹதி

சமம தமம தபஸ சௌசம க்ஷமை ஆர்ஜவம பகவதபசாராதிகளிலிருந்து பயம பகவான் ரக்ஷிபபன் எனனும விசவாஸததால ஜநிககும ஸ்தாயம தயை அஹிம்ஸை இவை முதலிய ஆதம குணஙகளை உடையவனுயும, தனது வாணதத்திறகும ஆசரமதத்திறகும உசிதமான நிதய நைமித்திக காமஙகளைப பரம புருஷாராதந ரூபமாக விடாமற செயவதிலும நிஷித்த காமஙகளைப பரிஹரிபபதிலும நிஷ்டையை உடையவனுயும, தான தனனைச சோந்தவை இவை யெலலாவற்றையும பரம புருஷனுடைய பாதாரவிந்தஙகளில ஸமாபபித்துவிடடு அவனிடததிலுள்ள பகதியை உளளடகக கூடாமல எபபொழுதும அவனுடைய ஸ்தோதரம ஸ்மரணம நமஸகாரம வந்தநம கைங்காயஙகளில பரயத்நம நாம ஸங்கீர்தநம குண சரவணம குணவசநம த்யாநம ஆசசநம பரணமம இவை முதலானவைகளைச செயதுகொணடு அவைகளால பரீ

தஜுயாஸாதீய—'தஜுழி' எனபது தாமியையும 'யாஸாதீயழி' எனபது அதன பரகாரதத்தையும குறிகினறன

ஸஜ—அந்த: கரணதத்தின் ஜயம, ஜு:—பாஹ்யேந்தரியஙகளின ஜயம; தவ:—கருசராதிகளால ஏறபடும பரிசுதத்; க்ஷம—துககதனதப பொறுகும தனமை; ஹயஹ்ஹாதவிவெக:—பகவத பாகவதாபசாராதி களிலிருந்து பயபபடும தனமை, ஸஹயஹ்ஹாதவிவெக:—பகவானே ரக்ஷகன எனனும தருட நிசசயத்தால ஏறபடும ஸ்தாயம; ஆர்ஜ—பிறாகளின துககத்தை ஸஹியாமலிருகதும தனமை, ஸஹிம்ஸா—பிறாகளுடைய துககதிறகுக காரணமாகாமல இருபபது

வாஸவொராஷாராயதநாநி—நாம நிதய நைமித்திக ரூபஙகளான காமஙகளைச செய்யும பொழுதெலலாம அவைகளைப பகவதாராதந ரூபமாகவே செயய வேணடும உவஹம்ஹ்ய—அநுஷ்டாநம; நிஷித்தவரிஹார—சாஸ்தரஙகளில் விதிதஙகளான காமஙகளைச செய்வது போல சாஸ்தரதகனில நிஷித்ததஙகளாக இருககு மெல்லாவற்றையும ஸாவதாநமாகப பரிஹரிகக வேணடுவதும அவசயம.

தஜுஹ்ஹாதீயஹ்ய—இது பர ஸமாபபணதத்தைக குறிகிறது. ஹ்ருதி காரித—பகவானை ஸ்தோதரம செயவது முதலியவை யெல்லாம, உளளிருககும பகதியின பரீவாஹமாக இருததலவேணடும வ்ருத்தீ:—குணஙகளைச சொலவது, யதாதி—பகவத தயாநம முதலியவைகளைச செயவது; தீர்காதி—நாம ஸாரணம; வ்ருத்தி—மறறவாகளுககுப பகவத குணஙகளைச சொலவது, ஸ்ருதாதி

ஸ்ரீநிவாஸஸ்ரீநிவாஸமயதநுகீதாநுமாணஸ்ரீ வணவ அநயஸாநாஅஸ்ர
வணாஸாஹிஸ்ரீதவாஸகாரணிகவாஸஷோதுவஸாஹவிஷ்வஸ்வாஹயா

தனை பரம காருணிகனுயிருகும் பரம புருஷனுடைய அநுகரஹததைப் பெறறு அதனால தீவமஸம அடைநதிருகனும அநத கரண அநதகாரஙகளையும் உடைததாயுமிருகிறானே, அவனுடைய அநய பாயோஜநமும எப்பொழுதும்

இது அங்கியாகிற அவிசசிந ஸமருதி ஸநததி ரூபமான அநுஷ்யாநததைக குறிக்க விலலை, கேவலம் ஆய்பண ஸஹசரிதத்தை மாதரம் குறிகின்றது. ஸஅஸ்ர வணாஸாஹி—சில இடஙகளில் அசசர பாணமாதிகள அங்கியாகச சொல் லபபடடிருநதபோதிலும, அவைகள அஙகஙகளாகவும சொலலபபடகூடும. தாரண வித்திகும வரையில் செயயபடும ஆச்சாரதிகள அஙம, பிறகு அநுஷ டிகபபடுமவை அங்கி எனபது விபாகம. ஸ்வாஷ்வாஸ்ரு—பாபஙகளை மூலமாக உடைய ரஜஸ தமோ குணஙகள, இவைகள பரம புருஷனுடைய அநுகரஹததாலேயே விலகவேணடும. ஸநந்யாநந்ய ப்ரியமாயும மிகத தெளிவான பரதபக்ஷத் தனமையை அடைந்து மிருக்கும அவிச்சிந ஸமருதி ஸநததி ரூபமான அநுஷ்யாநமே பகதி எனறு இவ்விடத்தில சொலலப்பட்டிருகிறது இது தான பகவதநுபவ அபிநிவேசமாகிற பரம பகதி. இதற்குப் பூவ பாவியானது பகவத ஸாக்ஷாத்காரததால ஏற்படும பர ஜ்ஞானம். அதறகுப பூவ பாவியான ஸாக்ஷாதகார அபிநிவேசதததைப பர பகதி யெனறு சொல் லுவாகள. "தெஷாம ஸ்ததயாகாத" என்கிறபடி இவை யெலலாம் பக வானுலேயே ப்ரீதி பூவகமாகக் கொடுககப்படுமவை அதற்குப பாதாரமாக நாம நம்மைச் செயதுகொளளவேணடும

இநத ப்ரகரணததிலுளள வாக்யஙகளை நனறாக அறிவதறகு, இது விஷயமான நமது வித்தாநதம டாது என்பதை நாம தெரிநதுகொளளவேணடும். இவவிடததில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா, உபேயமாகிற பாஹமதத்தின ஸ்வரூபதததை விவரிதத பிறகு, அநத ப்ரஹ்மதததை அடைவிக்கும உபாயதத்தின ஸ்வரூபதததை "ஸ்வாயம் வரணுஹு ஸ்வேதஃ....." இதயாதியான வாகயஙகளால் விஸ்தாரமாக விசாரிகக ஆரமபிகிறார. லோகதததில நாம் ஒரு பலத்தைப பெறுவதறகாகச சில ஸாதநஙகளைச செயகிறோம. அநதப் பலம் உபேயமென்றும அதை அடைவதறகாகச் செயயப்படும் ஸாதநங்கள் உபாயமென்றும வயவஹரிக்கப்படும. அவை இரணடும் வெவ்வேறே. அம்மாதிரியே பகவத ப்ராப்திணை உததேசிதது ஒருவன பகதி முதலிய சில ஸாதநங்களைச் செய்யும் பொழுது பகவானை உபேயமென்றும அநத ஸாதநஙகளை உபாயமென்றும் சொல்லக் கூடும. ஆனால் பகவானை அடைவதற்காகச் செயயப்படும் வியாபாரங்களெல்லாம் அந்தப்

ஜ்ஞாந கர்மாத்யுபயோபாதாநவ்யுதாஸேந தத்ப்ராப்தி ஸாதநதயா ஸ்வீகாரோ பக்தி:

தொடாந்து நிற்பதும் அளவற்ற ப்ரீதியுடன கூடியதும் மிகத தெளிந்ததும் ஆகையால் ஸாக்ஷாத்காரத தனமையை அடைந்ததுமான அநுத்யாந மெனறு சொல்லப்படுமி பக்தி ஒன்றுக்கே அந்தப் பரமாதமா லப்யமாகிறான்.

பகவததீநங்களாகவே இருகிறபடியால, பகவானை அடைய ப்ரயத்நப்படுபவர்கள விஷயததில் அந்தப் பகவானே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் ஆகிறான் என்று பெரியோர்கள் நிர்வஹிக்கிறார்கள். நம்மால செய்யப்படும் பகதி முதலியவையெலலாம, பகவானை அடைய வொட்டாமல் தடுத்துக்கொண்டு நிறகும பகவந நிக்ரஹ ரூபமான பாபக்ஷயத்தை நிவருத்திப்பதில மாத்ரம் உபாயங்களாகின்றனவே தவிர, பகவத ப்ராப்திகு பகவானே அவ்யவஹித உபாயம் ஆகிறான். வ்யவஹித உபாயங்களாக இருககும் பக்தி முதலியவைகளே இவ்விடத்தில 'உபாயம' எனனும் சப்ததால் குறிக்கப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட உபாயங்கள பக்தி ப்ரபததி என்று இருவகைப்பட்டவை என்பது நமது ஸித்தாந்தம. இவ்விடததில் பகதி எனனும் உபாயமே ப்ரஸ்தாவிகப்படுகின்றது.

இந்தப் பகதியின வரலாறு பின்வருமாறு ஸ்ரீ பகவத் கீதை முதலிய க்ரந்தங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருகின்றது முமுக்ஷுவானவன, முதலில, சாஸ்தரங்களை கொணடு, ஜீவன பரமாதமா இவை முதலியவைகளின உணமையான ஜ்ஞாநததை ஸம்பாதிதது, பிறகு அநத ஜ்ஞாநத்துடன,பலம முதலியவைகளில பற்றில்லாமலும் சிற்சில நியமங்களுடனும் சில, காம விசேஷங்களை இடைவிடாமல செயது வரவேணடும். அப்படிச் செய்து வந்தால,அவனுகு அந்த:கரண ஜயம்பிறகின்றது,சாஸ்த்ரத்தால் ஏற்பட்ட ஜ்ஞாநமும் த்ருடமபடுகின்றது. இந்தக் காம விசேஷங்களின அநுஷ்டாநததைக் கர்மயோகம் எனறு சொல்வார்கள். பிறகு, அந்த அந்த:கரண ஜயததுடன் தனது ஆத்ம ஸ்வரூபததை, ப்ரக்ருதி முதலியவைகளை காட்டிலும வேறுபட்டதாகவும் ஈச்வரனைப் பற்ற சரீரததன்மையிலை பாகாரமாவும் நிரந்தரம் சிநதநம செய்துகொணடு வந்தால், அந்தச் சிநதநம அநுஷ்டாநக யோகததின வழியாக ஆதமாவலோகநத்தைப் பிறப்பிகும். இப்படி ஆத்ம ஸ்வரூபததை நிரந்தரம் சிந்திப்பதை ஜ்ஞாநயோகம் என்று சொல்வார்கள் இந்த ஜ்ஞாந யோகமினறிக்கே காம யோகமே ஸாக்ஷாத்தாக ஆதமாவலோகநத்தை ஸாதித்துக் கொடுககும் எனறும் ஒரு பக்ஷமுண்டு. இநத வயாபாரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பகவானிடத்தில் ஒரு ப்ரீதி விசேஷம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம். அவனுடைய கடாக்ஷமின்றிக்குச் சாஸ்தரங்களால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநம் கூட சரியானபடி ஏற்படமாட்டாது. இந்த ப்ரீதி விசேஷத்தை ஸாமாந்யமாகப் பக்தி என்று சொல்வார்கள். இது ஸாத்விக ஸம்ஸர்க்கத்தாலும் ஸாதவிக பரிசீலநம் முதலியவைகளாலும் ஏற்படவேண்டும். இப்படி ஆத்மாவலோகநம் கிட்டத்த பிறகு அநத

தத்ர-ஸ்ருதி வாக்ய-ஸ்ய-ஹி-ஸ்மவத்யா-ஸ்தாயை-ஸ்வாதெ:-"உஹய வாஸிகஸ்ரி-ஸ்ததவ்ராஹ்மணவ்ய ஸெகாந்திகாத்யந்திகவ்ருத்தியொமவ்ருத்ய:" இதி।

பகவத யாமுநாசாரியர், "உஹய வாஸிகஸ்ரி-ஸ்ததே" இதயாதி வாக்யததால இநத அாதததனை அநுகாரஹிததிருகிறார். இநத வாக்யத்திலுளள।"உஹய வாஸி

ஆதமாவுக்கு அநதர்யாமியாக இருக்கும் பகவானுடைய ஸவரூபம் முதலியவைகளை அளவற்ற ப்ரீதியை முன்னிட்டு த்யாநம் செய்து வந்தால், அது பகவானை ஸாக்ஷாத் கரிப்பதற்குத் துலயமான ஒரு தெளிவை உணடாக்கும. இபபடிப பகவானை தயாநம் செயது வருவதைப் பக்தி யோகம் எனறு சொல்வார்கள. இநத த்யாநததை அநுஷ்டிகக அநுஷ்டிகக, அதனால ஏற்படும் தெளிவும் அதிகமாகி வரும். இந்த ஜ்ஞாந விகாஸததிற்கு ஸதவ குணததின் வருத்தி முக்ய ஹேது வாதலால, அந்த ஸத்வ வ்ருததிககு பரதிபந்தகங்களாக இருககும பாபங்களை நசிபபிக்க கூடியவையான வர்ணாச்ரம தாமங்களை நாம தவறாது அநுஷ்டிதது வருவது அவசயமாகின்றது. இவ்விதம் ஸதவம் வருதததியாகி ஜ்ஞாநம் விகாஸததை அடைநது, ஸாக்ஷாத்காரததுகுத் துலயமான வைசதயம ஏறபட்டால, அப்பொழுது, பகவானை ஸாக்ஷாதகரிப்பதில் ஒரு தீவ்ரமான அபிநிவேசம உண்டாகும. அநத அபிநிவேசததைப பிறப்பிககும ஜ்ஞாந விகாஸததிற்குப பா பக்தி எனறு பெயர இந்த அபிநிவேசம் உபமஸ்தகமாகி, அது கேவலம் ப்ரீதி காரணமாய அந்தப் பகவானுடைய ஸதுதி நமஸ்கார கீர்த்தநம் முதலியவைகளில் ப்ரவருதிததால், அப்பொழுது பகவான அந்தப பக்தனை அநுக்ரஹிதது, அந்தக் காலத்தில் மாதரம் இருக்கக்கூடிய ஒரு பரிபூரண ஸாக்ஷாதகாரததைப் பிறபபிக்கிறான். அநத ஸாக்ஷாதகாரத்திற்குப் பா ஜ்ஞாநம் என்று பெயர. இப்படிப் பகவத ஸவரூபததை ஸாக்ஷாத்கரிததவாறே, பகவானிடத்தில் இருககும ப்ரீதி வளாந்து, அது பரம பக்தி என்னும் தசையை அடைகின்றது. அப்பொழுது, எவவித குறைவு மின்றி இருக்கும பகவானை அநுபவிததாலல்லது ஆத்ம தாரணம் ஸாத்யமில்லாமல் இருககும. அநதத் தசையில ஸாவேச்வரனுக்கு த்வரை உண்டாகி சாச்வதமான பரி பூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவம் எனனும் மோக்ஷத்தைக் கொடுககிறான். இந்தப் பரம பகதியா னது சாஸத்ர ஜநய ததவ ஜ்ஞாநம் முதலான பரம்பரையாலேயே ஜநிக்கக்கூடியது. இது தான் இவவிடத்தில் மோக்ஷதிற்கு உபாயமாகச் சொல்லப்படுகிறது; இதைத் தவிர்த்து பகவானை அடைவதற்கு வேறு உபாயமில்லை.

"உஹய வாஸிகஸ்ரி-ஸ்ததவ்ராஹ்மணவ்ய....." இது ஸ்ரீ ஆளவந்தாரு டைய திவ்ய ஸூக்தி. 'கர்ம யோகம் ஜ்ஞாநயோகம் ஆகிய இவைகளால் ஸம்ஸகரிக கப்பட்டுள்ள அந்த: காரணததை உடையவனே, தனது ஐகாந்திக ஆதயந்திக பக்தியால் பகவானை அடைகிறான்' என்பது அதன் பொருள். இதனால், உபாயமாகிற பகதிக்கு காமயோக ஜ்ஞாநயோகங்கள் அங்கங்கள் என்பது விவரிக்கப்பட்டது. 'காமயோகம்

உபயவிதகர்ம-ஜ்ஞாநயோகாப்யாம்—ஜ்ஞாநயோகஸஹ-கர்மயோகாப்யாம் ஸாத்ய-ஜ்ஞாந-காமவைராக்ய-யுக்தாப்யாம் । தயோ: ப்ரகார:—

“விதுஷாம் அவிதுஷாம் ச யஜ்ஞதபோதிகர்ம ஸமம் ।
ஸவிதுஷயா ஏகதரம் தீக்ஷா-யா விதுஷோ(அ)ந்யதரஸ்ய தத் ॥”

இதி । ஸத்ராவிதுஷாமபேக்ஷித விதுஷ: அண-ஆத்ரஸ்ய ஆராதநத்வவத்-கர்மண: அவிதுஷோ(அ)பேக்ஷித விதுஷ: அ ஹீநத்வாவாவஸ்ய யாகஸ்ய தத்வம் । யதோக்தம்—

கர்ம-ஜ்ஞாநாப்யாம் ” எனபதற்கு ‘ஜ்ஞாந யோகத்தாலும் காமயோகத்தாலும் ஸாஸ்த்ர காரணத்த அடைந்திருக்கும அந்த காரணத்தை உடையவனுக்கு’ என்பது பொருள். “விதுஷாம் அ” இத்யாதியான வேத வாக்யமும அப்படியே சொல்லுகின்றது இவ்விடத்தில் ‘ஸவிதுஷா’ எனனும சப்தம, விதயைக்காட்டிலும வேறுபட்டதான வாஜபேய ராஜஸூயம முதலிய காமத்தைக் குறிக்கின்றது. ‘விதுஷா’ எனபது, ‘பக்தி’ எனனும் தனமையை அடைந்திருக்கும த்யாகத்தைக் குறிக்கின்றது.

ஜ்ஞாந யோகம இவைகள பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயங்கள’ என்று சிலவிடங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்கு ‘பக்தியின் மூலமாக இவை உபாயங்களாகின்றன’ என்று பொருள சொல்லவேண்டும ‘ஜ்ஞாநாக்நி’ எனபதற்கு ‘ஸாவேசவான் ஒருவனைத தவிர்த்து மற்றொருவனிலும் செல்லாமல இருக்கும’ எனபது பொருள ‘ஆத்யந்திக’ என்பதற்கு ‘எப்பொழுதும் இருக்கக்கூடிய’ எனபது பொருள.

“விதுஷாம் ச . . ” ‘பக்திக்கும் காம்ய நிஷித்த அவச்யம அபேக்ஷித’ எனபதற்கு ப்ரமாணமாக, இது இவ்விடத்தில கூறப்படுகிறது ‘எவன் விதயை அவித்தையை இரண்டையும தெரிந்து கொள்ளுகிறானோ அவன, அவித்தையால் மரணத்வமாகிற பாபத்தைக் கடந்து விதயையால் மோக்ஷத்தை அடைகிறான’ எனபது இந்த வாக்யத்தின அர்த்தம. இவ்விடத்தில் ‘விதயை’ எனனும் சப்தம பக்தி ரூபத்தை அடைந்திருக்கும த்யாகத்தைச் சொல்லுகின்றது. அதனுடன கூட சொல்லப்பட்டிருக்கும ‘அவித்தை’ எனனும சப்தம, ‘அந்த விதயையைக் காட்டிலும் வேறான’ அதாவது ‘வாஜபேயராஜஸூயகுரிய காம்யங்கள’ எனபதைக் குறிக்கின்றது. இம்மாதிரி சப்த ப்ரயோகம செய்வது ஸாதாரணமே. “மதாஸ்ரயா மதாஸ்ரயிண்யௌ” எனனும பகவத் கீதா வாக்யத்தில, ‘மதாஸ்ரயா’ எனபதற்கு ‘தேஹம’ எனனும அர்த்தம கிடைக்கவே, ‘ஸமதாஸ்ரயா’ எனபதற்கு, ‘தேஹத்தைக் காட்டிலும வேறுபட்டதான ஆத்ம’ எனனும் அர்த்தம காணலாம. இம்மாதிரி இன்னும அநேக இடங்களிலும காணலாம.

" உயாஜ வொஉவி ஸ—ுவஹமிநு யஜூநு ஜூநவ்யவாஹ்ருயः ।
ப்ரஹ்மவிஉயாஉயிஷ்யாய கதக்ரும் ஊதய—ுஉவிஉயா ।"

உதி ।

" தஉவம் விஜாநஉந உஹ ஹவதி ।
நாநயः வம்யா சுயநாய விஉயதெ ।"

" ய வநநம் விஉ—ுஸஉந்தாவ்ஹெ ஹவந்தி "

" ப்ரஹ்மவிஉாவொதி வாழ்ழ "

" ப்ரஹ்மவெஉ ப்ரவ்ஹெவ ஹவதி "

"உயாஜ' எனனும் ச்லோகததில், இமாதிரியே 'சுவிஉயா' எனனும் சபதம் கர்மதததை குறிபபதாக ப்ரயோகம செயயப்பட்டிருகிறது. "தஉவம் விஜாநு....", 'நாநயः வம்யாः.....', 'ய வநநம் விஉ—ுः... ..', 'ப்ரஹ்மவிஉாவொதி.....' 'ப்ரஹ்மவெஉ... ...' இதயாதிகளான வாகயஙகளில காணப்படும 'வெஉ' எனனும சப்ததால தயாகமே குறிகாட்படுகினறது, 'நிதியாவஸீகவ்யः' இதயாதியான சப்தஙகளுகளும் இதறகும ஒரே அாததமனறே ? 'நாயஸாதா ....' இதயாதி

"உயாஜவொஉவி. . . " சுவிஉயா' எனனும் சப்தம் 'காமம்' எனனும் அாததததில் ஸாகூாதததாக ப்ரயோகிகசபபடுவது உண்டு எனபதற்கு இந்த வாகயம் ட்ரமாணமாகக கூறபபடுகின்றது. ப்ரஹ்மவிஉயாஉயிஷ்யா—விவேகததால உணடாகும் ஜ்ஞாநத்தை உடையவனுய, சுவிஉயா ஊதய—ுழிகாமனகளால் ப்ரதிபந்தஙகளை விலகசிகொளவதறகாக, ஸ ஸ—ுவஹமிநு யஜூநு உயாஜ—அவர் அநேக யாகஙகளைச் செயதார. 'அவித்யையால் பாபஙகளை போகசிக் கொள்வதற்காக யாகஙகளைச் செய்தார' என்று சொனனதால், 'அவிதயை' எனனும சப்தம் யாகாநுஷடாநம முதலிய காமஙகளைக் குறிக்கினறது எனபது வயகதம்.

'தஉவம ....'டகதி என்பது கீழில சொனன ப்ரகாரம் கர்மாநுகருஹீதமாக இருக்க வேணடும என்பதை உபபாதிதது விடடு, இபபொழுது 'அப்படிபபட்ட பக்தி பகவத பராப்திககு உபாயம' எனபதைச் சொல்ல ஆரமபிகிறார. முதலில் பகதியை உபாயமாக விதிககும ச்ருதி வாகயஙகளை எடுததுககொணடு, அவைகள் எலலாவறறுககும் ஒறறுமையாயிருக்கும் அர்தததை விவரிக்கிறார அநத வாகயங்களின் அாததமாவது: 'அவனை இவவிதம்

உதயாதிவாக்யேஷு வெதநஸப்தஸ்ய யாகவிஷயத்வாவகமாத்; 'நிதியாஸிதவ்யஃ' உதயாதிவாக்யாத்து । தஸ்ய யாகம் ப்ரதி விதிரூபத்வே—

"தாயஸோதா வ்ருவதஸ்தந ருஷ்யோ நு யேயா நு ஸஹஸ்ரா ப்ரதீ நயஸ்ஸவிதஸ்ய ரணாதே தந ருஷ்யுஸ்ஸவிதஸ்யைஷ ஸூதா விவ்ரணாதே தநஸ்ய ஷ்டாழி" [கo 1-2-23.]

உதி । ஹ்ருஸ்வாவஸாநாத்யாதிநிதிநவ ருஷ்யதி, நு கெவலம் வெதந உதிரண; 'நு யேயா' உதி கெவலஷ்ய நிஷித்யுக்தா । வததத்ரு—க்தம் ஹவதி—யொ(அ)யம் உத்ரு—க்ஷ—வெதிதவெதநரூபோ(அ)வயவாதிவிஹிதவெதநரூபவயவாதிவிஸி ஷ்டः, யதா தஸ்ய தஸ்மிந்வாத்யாதி நிரவயிகாதிபயா ப்ரீதிஜநா யதே தஸ்மிந்வ தந ருஷ்யதே வாரः வ—ார—ஷ உதி । யயொக்தம் ஹரவதா—

யான வாசயம், அதத் தியாநம் எப்படிப்பட்டது என்பதைத தெளிய விளக்குகின்றது. 'பகதி ரூபத்தை அடைந்திருக்கும அந்தியாநத்தால மாத்ரம் (அவன்) அடையப்படுகிறானே; கேவலம் வேதநதால (அதாவது தியாநத்தால்) அவன் அடையப்படுகிறானில்லை' என்பது இந்த வாக்யத்தின் கருதது, 'நு யேயா' என்று கேவலமான மேறத (அதாவது தயாநம்) நிஷேதிக்கப்பட்டிருகிறதனறே' இவவளவு சொன்னதன் தாத்பர்யமாவது, 'எவன் மோக்ஷதில் விருப்பமுள்ளவனுய் வேதாந்த சாஸதாததிற் சொல்லப்பட்

தியாநம செய்கிறவன மோக்ஷத்தை அடைகிறான; மோக்ஷத்திற்கு வேறு மார்கமிலலை'. 'இவவிதம எவர்கள தியாநிகிறாகளோ,அவாகள மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்', 'ப்ரஹமததை தயாநிக்கிறவன் ப்ரஹ்மததை அடைகிறான்'. இந்த வாக்யங்கள் எல்லாவற்றிலும் 'வேதநம்' எனனும் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதத சப்தத்தால தியாநமே குறிகபபடுகின்றது எனபது ஸ்ரீபாஷயகாருடைய திருவுள்ளம். ஏனென்றால், மற்றொரு ச்ருதியில் ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு உபாயதததைச் சொல்லுமிடதில், 'நிதியாஸிதவ்யஃ' என்று தயாநததைச் சொலலும் சப்தமே ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எல்லா ச்ருதிகளுக்கும் ஐககணட்யம் சொலலவேணடியது அவச்யமாதலால் இவ்விடத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கும 'வெதந' சப்தமும் அதத அர்த்தத்தையே சொல்லவேண்டும் என்பதுதான் காரணம்.

'தாயஸோதா.....' 'இப்படி வெதந சப்தத்திற்கு தியாநமே பொருள் என்பதை ஒததுக்கொணடாலும, உபாயமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது தயாநமே

"வக்தாரமஸ்ய வேத்தாரம் யஜ்ஞானாம் ரஸயிதாரம் ச"

[ஸ. கீ. 8-22.]

"ஸர்வதஸ் பாணி பாதம் தத் ஸர்வதோக்ஷி ஸிரோமுகம்
ஸர்வதஸ் ஸ்ருதிமல்லோகே ஸர்வமாவ்ருத்ய திஷ்டதி"

[ஸ. கீ. 11-54]

"ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸன்னிவிஷ்டோ மத்தஸ் ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞானமபோஹனம் ச
வேதைஸ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்யோ வேதாந்தக்ருத் வேதவிதேவ சாஹம்"

[ஸ. கீ. 15-15]

ளௌள வேதநம் என்னும தீயாநம் முதலியவைகளுடன் கூடினவரை இருக்கிறதே, அவனுக்கு அந்த தயாகம் அளவற்ற பீதியுடன் செய்யப்பட்டதாக ஆகும்பொழுதே பரம புருஷன லப்யமாகிறான' என்பதுதான். ஸ்ரீ பகவானும், 'வக்தாரமஸ்ய வேத்தாரம்' 'ஸர்வதஸ் பாணி பாதம்.....', 'ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி.....' இதயாதி வாக்யங்களால் அப்படியே சொல்லுகிறான. 'தஸ்மாத்தம் ஏவ விதித்வா' எனபதறகு, 'அதற்குப் பிறகு அந்தப் பகதி எனனும் உபாயத்தாலேயே என்னை உளளபடி அநுபவிக்கிறான' என்பது அர்த்தம் இவ்விடத்தில, அளவற்ற பீதியுடன்

தவிர, பகதி யனறே' என்னும் சங்கையை, 'ஸாயஸ்தா.....' என்னும் வாகயத்தைச் சொல்லிப் பரிஹரிககிறார். 'ஸாயஸ்தா.....' என்னும வாகயதின அர்த்தத்தைப் பார்த்தால்'பகதியே உபாயம்'என்பது ஸித்திகும். இந்த வாக்யதின் அர்த்தம்:— ஸாயஸ்தா—இந்தப் பரமாத்மாவானது, வ்ருணுதெ மாம் (ஜ்ஞாநேந மாம் ஜ்ஞாத்வா)—ஜ்ஞானத்தால் மாத்ரம் அடையத்தகுந்ததன்று; யஜ்ஞேந (ஜ்ஞாநேந)—தீயாகதால் மாத்ரம் அடையத் தகுந்ததன்று; பஹுபிர் ஜந்மபிர் (ஜ்ஞாநேந)—சரவணத்தால மாதரம் அடையத் தகுந்ததனறு. யஸ்யைவைஷ வ்ருணுதெ—எவனை அநதப் பரமாத்மாவே வரிக்கிறதோ, தஸ்ய ஜ்ஞாநேந—அவனுலேயே அது அடையததகுந்தது. ஸுதராம் ஸ்வாம் தநும் தஸ்ய விவ்ருணுதெ—அவனுக்கே அநதப் பரமாத்மா தனது ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றது. இதில் பக்தி ஒன்றே உபாயம் என்பது எப்படி ஏற்படுகின்றது என்பது பின்வருமாறு உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பகவானால், வரிக்கப்படுகிறவன் பகவானுக்கு ப்ரியதமனாக இருததல் வேண்டும்; அப்படிப் புத

உதி। தஜ்ஜ்ஞாநம் ஸாம்தம் தத வஸ ஹக்திதோ விஸத உதயுஷ்ஃ। ஹக்தயவி நிரதிஸயவ்ருயொஜநவாகுத்தரவெதுஷ்ணாவஹ ஜ்ஞாநவிஸெஷ வஸ। தஜ்ஜ்ஞாக்த வஸ தெந வசொணாத்தநா வரணீயொ ஹவதீதி தெந ருச்யத உதி ஸ்ருதயுஷ்ஃ।

கூடியதும மறறை எவவித ப்ரயோஜநமும்மற்றதும் மறறை ஸகல வஸ்துக்களிலும் வைராக்யத்தை ஜநிப்பிக்கக் கூடியதுமான ஜ்ஞாந விசேஷமே பக்தி என்று சொல்லப் படுகிறது. அப்படிப்பட்ட பக்தியுடன் கூடியவனே பரமாத்மாவால் வரிக்கத் தகுந்த வனாதால, 'தெந ருச்யதே' [அந்த உபாஸகனால் பரமாத்மா அடையப்படுகிறான] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதுதான ச்ருதியின் அர்த்தம்.

வாஜ்ஞிகளுக்கு பரியந்தமாக இருக்கும தன்மை பகவானிடத்தில் பரீதி உள்ளவனுக்கே ஏறபடுமாகையால், அப்படி பரீதி உள்ளவனே பகவானால் வரிக்கப்படுகிறான் என்பது விதக்கின்றது

வாதஜ்ஞாக்தம் ஹவதி.....உதி ஸ்ருதயுஷ்ஃ—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள உபபாதகமே இதனால செயயப்படுகின்றது

'வாஸுதெவஃ ஸ வரஃ.....' இந்த கீதா வாக்யங்களெல்லாம், கீழச் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தத்திறகு பரமாணங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. இந்த வாக்யங்களின் அர்த்தம்: 'ஸ வரஃ வாஸுதெவஃ—அந்த பரம புருஷன், ஸுதுர்யா ஹக்த்யா ருச்யஃ—ஐகாந்திகமான பரிபூர்ணமான அடையப்படுகிறான; யாம தெவ ஏஷ வ்ருணுதெ தநும் ஸ்வாம்—என்னை உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரிப்பதும், என்னை உள்ளபடி அநுபவிப்பதும், ஸுதுர்லபா ஹக்த்யா ஸக்யஃ—அந்த ப்ரயோஜநமான பக்தி ஒன்றாலேயே ஸாத்யம்.' பாவாந் யதாவத்—'என்னுடைய குண விபூதிகள எவை என்பதையும் என்னுடைய ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டது எனபதையும், ஹக்த்யா ஸஹிஜாநாதி—பரபக்தியைக்கொண்டே அறிகிறான, யாம தத்வதொ ஜ்ஞாதுவா—என்னை அவ்விதம் உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு, தத்ஸாமாந்யம் தத வஸ விஸதெ—அதற்குப் பிறகு அந்தப் பரபக்தியினாலேயே என்னை அநுபவிக்கிறான.'

ஸவ்யவஹாரிகஸ்ய ஜ்ஞாநவிஶேஷஸ்யோத்பாதகஃ ஸ ச
வைதாநிகாத்மஜ்ஞாந-வ்யதிரிக்தஜ்ஞாநஸ்ய ச-மத்ஸாதநத்வேந
ஸவ | யத்கிஞ்சித் ஹ்யவதா வாராஹே,

ஸவ்யவஹாரிகஸ்ய ..... வாக்யாந்தரம்—இப்படிப்பட்ட பரம பக்தியாகிற ஜ்ஞாந விசேஷத்திற்கு, கீழ்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் பராக்ரம செய்யப்படும் பக்தி யோகமே காரணம் அதாவது. ஆத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்துடன் கூட வாஸ்தவ தர்மங்களை

ஹ்யுக்தவி ..... ஜ்ஞாந விஶேஷ ஸவ—'பரிபூர்ண ஸாக்ஷாத்காரமாகிற பர ஜ்ஞாநம் வந்த பிறகு பிறக்கும் பரீக்ஷயதிசயமாகிற பக்தியிலேயே எனனை அநுபவிக்கிறான (**தேந ஶாம் விஜாதே**)' என்று சொல்லும் வாக்யத்திலுள்ள 'பக்தி' என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தை இவ்விடத்தில் விவரிக்கிறார் அந்த பக்தியானது 'பரம பக்தி' என்று சொல்லப்படும் பரீக்ஷயதிசயமே நிரதிசய ப்ரியமாக இருக்கிறபடியால் இது அந்ய பரியோஜநமாகின்றது அப்படி நிரதிசய ப்ரியமாக இருக்கிறபடியால் பகவத் ப்ராப்தியில் கூட அபேக்ஷை ஜநிக்கமாட்டாது என்பதை '**ஸ்வர்கயதாவஸ்வே ஷணாவஸாநே**' என்னும் பதம் குறிக்கின்றது இப்படியெல்லாம் விசேஷித்திருக்கிற படியால் பரம பக்தியே இங்கு சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லவேண்டும் தவிரவும், '**விஜாதே**' என்னும் பதம், பாகருதி பந்தத்திலிருந்து விடுப்பட்டவனுடைய அநுபவத்தைக் குறிக்கும் அப்படிப்பட்ட வீடு பெறப்பண்ணும் பக்தி பரம பக்தியே ஆகுமன்றோ ?

தஸ்ய ஸவ தேந வாரணீயோ ஹ்யஸி—அப்படிப்பட்ட பக்தனவிஷயத்திலதான் ஸாவேசவானுக்கு தவாதிசயம் உண்டாகின்றது, அந்த பக்தனுக்குத்தான அவன் கடுக மோக்ஷபாபதியைக் கொடுக்கிறான

ஸவ்யவஹாரிகஸ்ய ஜ்ஞாநவிஶேஷஸ்ய—இவ்விடத்தில் இந்த பக்தி 'பரபக்தி' என்று சொல்லப்பட்டிருந்த போதிலும், அந்த 'பரபக்தி' என்னும் பதம் பரம பக்தியையே குறிக்கின்றது.

வாரஹைகரூபதாஸுகோ ஹ்யக்தியோக ஸவ—'பக்தியோகம்' இந்தப் பரம பக்தியை உத்பத்தி செய்கின்றது என்பதற்கு, பாரதந்த்ர்ய பக்தியோகம் அப்யஸிக்கப்பட்டு வந்தால் அதுவே பரம பக்தி தசையை அடைகின்றது' என்பது அர்த்தம்.

இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்படும் விஷயம் உபாய ஸ்வரூபம். அது 'காம யோகம் ஜ்ஞாநயோகம் என்னும் இரண்டிலும் ஏறப்படும் பக்தியோகமே' என்று கீழ்ச் சொல்லப்பட்டது அதை இவ்விடத்தில் '**ஸுகாநுமேயதஸ்க்தியோகம்**' என்பதால் வற்புறுத்துகிறார்.

"வண்ணாஸ்ரமாசாரவதா வபுஷா வாசா வ்ருத்யா
விஷ்ணுராராத்யதே வர்ணா நாந்யத்தத்தோஷகாரகம் ॥"

உதி। நிவிருத்திமதோ பூர்ணானாபாவநிதமுபேவதீர்ணஃ வாஸுதேவோ பகவான்
வாஸுதேவாதஃ ஸ்வயமேவேதமதோ பூத்வா—

ஸ்வகுணநிரதஃ ஸ்வீயம் யுகா விம்ருதி தத்ஹ்ருணா ॥
யதஃ ப்ரவ்ருத்திர்பூதானாம் யேன ஸர்வமிதம் ததம் ।
ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மாநவஃ ॥"

[ஹ. கீ. 18—46.

யெல்லாம சரிவர அநுஷ்டிபபதலுல மேன்மேல வளாநது வரும் பகதியோகமே இந்தப பாம பகதியின உதபததிககுக காரணமாகினறது. "வண்ணாஸ்ரமாசாரவதா" இத்யாதியான சலோகததால் பகவாந பாராசரா இநத அாததத்தை விளககி இருககினரர். ஜகத் முழுவதையும் காபபாறற வேணடுமெனறு இநதப பூலோகததில அவதாரம் செயத பர பாஹமமாகிற புருஷோததமனும, "ஸ்வகுணநிரதஃ ஸ்வீயம் ....." இதயாதியான வாகயங்களால் இதே அாததத்தை வெளியிடடிருககினரர. இநத வாக் யததிலுள்ள "ஸ்வகுணா ஸ்வீயம் விம்ருதி" எனபதறகு, 'சாஸதாஙகளில சொலலி

வண்ணாஸ்ரமாசாரவதா—இநத சலோகம, 'அநதப பகதி காமாநுகரு ஹீதமாக இருததல் வேணடும' எனபதறகு பரமாணமாகக கூறபபடுகினறது இதன அாத்தம —தமதம வாணஙகளுககும ஆச்ரமஙகளுககும விஹிதஙகளாயுளள காமங்களைச் சரிவரச் செயவதே ஸாவேசவாலுயிருக்கும விஷ்ணுவை ஆராதிககும் மாரகம, வேறு ஒரு மாரக்கமும அவனுடைய பரீதிககு ஹேதுவாகமாட்டாது', அதாவது. பகவத பரீதிககு ஹேதுவாயுளள ஜனாநததுககு வாஸ்ரமம தாமாநுஷடாநங்கள அஙகஙகள எனறு சொனனதாயிறறு

நிவிருத்திமதோ பூர்ண . . . இந்த விஷயததுககு பரமாணமாக பகவத் வசநத்தையும் சொல்லப போகிறவராய, அநத வசநதின மேனமையை ப்ரஸ தாவிககிறார்

ஸ்வகுணநிரதஃ ஸ்வீயம் .. இதன பொருள் — 'தம தம காமங்களில நிரதனாக இருககுமவன எவவிதம பரமபததத்தை அடைவான் எனபதைச சொல்லு கிறேன; கேள. எனனால் ஸருஷ்டிககபபடடவாகளாகவும என்னுடைய சரீரமாகவும் இருககும 'இந்தர' முதலானவாகளைச சொலலும சபதஙகளால, ஸாவகாரண பூத ஞயும் ஸர்வாநதாயாமியாகவும இருககும நானன்றே குறிககபபடுகிறேன? ஆகையால்

ஜதி । யயொஜித க்ரு உவரிண தஹக்ரூகரு ஹ்ய ஸவெதரூபஃ । ஹமவ ஜ்வொயாயமடங்கரு ஶிஜம—ஹஜெவகுவஷி—ஃஹாஸ்ரு—அவ்ர ஹ்ரு தரூவி மீ தபரிஷ் வரிமரு ஹீ தவ—ஸ்ரு தரூதரு வெஜ்வெஜாணவ்ரூவ்ரூ மரு—வ்ரு க்ரூ ரூ—ஸ்ரு—அ ரூ ரூ ரூ

ஈதெந ஆவ-ஶாகயாகளுமிகயாக்ஷிவாஉக்ஷ்வணகவிருவதம்

ஜமிஉதாந-வாஸிணொ வெஉபாஹயா வெதாவயுஸவிக-உ,ரஷ்டிஹிः ஸஹ

ஈதெந ... உதீரிதி—சாவாக மதம, சாகய மதம, ஔலூகய மதம, ஆக்ஷ பாத மதம, க்ஷபணக மதம, கபில மதம, பதஞ்ஜலி மதம ஆகிய இந்த மதங்களை அநுஸரிகும வேத பாஹ்யாகளும, வேதததை அவலமபிதது நிறகும குதருஷ்டிகளும, இதனலேயே

கள சொல்லும் ஆததும் சிஷ்டாகளால அங்கீகரிக்கபபடவிலலை பாஷ்யகாராரால் சொலலபபடும ஆததுமோ வெனறால, பகவத போதாயன முதலான மஹாங்களால அங்கீகாரிகபபடடிருகினறது' எனபது தாதபாயம. இம மஹாங்கள வயாக்யாநம் செய்திருகும மாதிரி, ஆததும செயயும பொழுதே, அந்த வேத வேதாநத வாக யங்களின பொருள ஸ்வயகத மாகினறது எனபதைக குறிகினறது இவவிடதில உளள 'ஸ்வயுக்த' சபதம டீகாः—இது பரஹமாநநதி எனபவரின மறறொரு பெயர்.

இது வரையில் உபேயததின ஸவரூபமும் உபாயததின ஸவரூபமும விளகப் பட்டன 'இவைகளை விளகுவதில கேவலம தாகசம மாதரம பரமாணமாகக கொள ளபபடவிலலை, ஆனால தாகசாநுகருஹீதமான வேதமே பரமாணமாகக கொளளப பட்டது' எனபதும ஸூசிப்பிகபபட்டது. இனி, கீழ உபபாதிகபபடடிருபபதறகு விருத்தமாக உபாயோபேய ஸ்வரூபங்களை வாணிகும மதங்களெலலாம, தாகசாநு கருஹீதமான வேதததை விரோதிகினறன எனனும காரணததாலேயே அபரமாண ங்களாகினறன' எனபதைச சொல்லுகிறார

ஈதெந—இதனலேயே. அதாவது 'தாகசாநுகருஹீத வேதததை விரோதிக் கிற படியினலேயே'.

ஆவ-ஶாக. .. வேதததின ப்ராமாண்யததை ஒததுகொளளாமல் கேவலம் தாகசத்தையே ஆதாரமாகக கொணடு மதஸ்தாபநம செயபவாகள் சிலர அவாகளை வேத பாஹயாகளெனறு சொலவாகள இவவிடதில சொலலபபட்டுளள சாவாகர முதலானவ ரெலலாரும வேத பாஹயாகளே சிலர, வேதததின பராமாண யததை ஒததுக கொளகையிலும, வேதததின உணமையான ஆததததை அறியாதவர களாய் வேதததின •தாதபாயததுககு விருததமாக விஷய கரஹணம செயவாகள அவாகளுக குத்ருஷ்டிகள எனறு சொல்வதுணடு. நிர்விசஷ அதவைத வாதம செய பவாகள இமமாதிரியான குதருஷ்டிகளுள ஒரு வகுபபினர 'பாஹயாகளுடைய மதம அப்ரமாணமாக இருந்தபோதிலும, வேதததை அவலமபிததவாகளின மதம அபரமாண மாகக் கூடுமோ ? வேதததில அவாகளுககு ருசி இருகினறது எனபதே அவர்களிடம் ஸதவ குணம தலையெடுதது நிறகினறது எனபதை ஸூசிபபிகவிலலையா ? அப்படி அவர்களிடம ஸதவ குணததின உதரேகம இருகும பக்ஷதில அவாகளுடைய மதம அபரமாணமாவது என ?' என்று ஒரு சங்கையைச செயதுகொணடு அதறகு ஸமா

நிரஸ்தாः । வெதாவமும்பிநாஃவி யயாவஸ்ிதவஸ்து விஷயமுஸ்தூயமாம் பாஹுயஸாஃயம் உந-ுதெநவொகுழ்—

"யா வெதுபாஹுயாः ஸ்ருதயொ யாஸ்ு காஸ்ு க-ுசுஷுபः ।
ஸவ-ுாஸ்தா நிஷ்ஃலாः வெதுய தஸொநிஷ்டா ஹி தாः ஸ்ருதாः"

கணடிகபபட்டவாகளாகிறாகள 'வேதததை அவலம்பிதது நிறகும குதருஷடிகளும, வேததிணுடைய ஆதததின யாதாதமயததை அறிய அசகதாகளாய விபரீதமாக வஸது காஹணம செயகிறபடியால, அவாகளும வேத பாஹுயாகளை போனறவாகளே எனறு "யா வெதுபாஹுயாः... ..." இதயாதியான வாகயததால மறுவே விளகியிருக

தாநம சொலலுகிறா 'கேவலம ஸதவ குணம இருபபது ப்ரமாணயததுககு ஹேது வாகமாட்டாது ரஜஸ, தமஸ ஸமபந்தமறறதும எபபொழுதும இருகககூடியதுமான ஸதவ குணததின இருபபே ப்ராமாணயததுககு ஹேது அதுதான் வேததின உண மையான ஆதததை ஜநிபிககும குதருஷடிகளிடம அப்படிப்பட்ட சுதத ஸதவம் இலலையாதலால அவாகளின மதம அபரமாணமாகினறது' எனபது இவவிடததில சொலலபபடும ஸமாதாநம

ஔலூகயாः—கணத மதத்தை அநுஸரிபபவாகள அக்ஷபாத பதஞ்ஜலி முதலிய சிலருடைய மதம, வேததின ப்ராமாண்யததை ஒருவாறு ஒததுககொள்கையி லும், குதாகக மூலமான சில வேத விருத்தஙகளான ஆதஙகளை அவாகள ஒததுக கொளளுகிறபடியாலும, வேதம என்பது ஒரு புருஷலை செயயபபட்ட சாஸ தரமெனறு வேததுககுப் பொருஷேபத தனமையைச சொலலுகிறபடியாலும, அவாகளும இவவிடததில் பாஹய கோடியில சோகபபடடிருககிறாகள்-

"யா வெதுபாஹுயாः .." இது மறுவின வாகயம குதருஷடிகளின மதம அப்ரமாணம எனபதை இது சொலலுகினறது இதன பொருள,—'எந்த எந்த ஸம்ரு திகள வேத பாஹுயங்களோ, எவை எவை குதருஷடிகளோ, அவவவையெலலாம தமோகுண ஸமபநதம பெறறவை ஆகையால அவை அநருஷ்ட பலததிறகு ஸாதகங்க ளாகமாட்டா தருஷட பலததுககு அவை ஸாதகஙகளாகககூடும, ஆகையால அவை களை நிஷபலங்கள எனறு சொலலாமல 'வெதுய நிஷ்ஃலாः' (தேறம போன பிறகு அவைகளுககுப பலமிலலை) எனறு| சொலலபபட்டிருதகிறது. 'தொநிஷ்டாः'—

ஊதி। ரஜஸ்தொஹ்யாஷ்ரயோ ராகத்வேஷ ரூபிணி। தன்னிபத்நாதி தீவ்ரேண கர்மஸங்கேன தேஹினம்॥

‘லோபஸ்ஸ்ப்ருஹா மனோ நித்யம் விஷயேஷ்வனிக்ரஹ:। ரஜஸ்யேதானி ஜாயந்தே விவ்ருத்தே குருநந்தன॥

கிரூா. ‘எவாகளுகக, ரஜோ குணம் தமோ குணம இவைகளுடன் ஸமபநதபபடாமல இருககும உததமமான ஸதவ குணமே ஸவபாவததால ஏறபடடிருககினறதோ, அவாகளுகக மாத்ரம வேததததில ருசியும வேதாதததினத உணமையான ஜ்ஞாநமும உணடு’ என்பது இநத வாகயததின தாதபாயம மாதஸய புராண வசநமாகிற ‘‘லோபஸ்ஸ்ப்ருஹா

இவவிடததில் ‘தமஸ’ எனபது ரஜோ குணததையும் குறிககினறது எனபதை ‘ரஜஸ்தொஹ்யாழ்’ எனனும பதம விளககுகினறது

ஸ்வாஹாவிகொ மநு:—ஸவபாவததால ஏற்பட்ட குணம. அதாவது’ எபபொழுதும ஸதாயியாய இருப்பது இமமாதிரி ஸதாயியாக இருககும ஸதவ குணததை யுடையவாகளிடம ஒருபொழுதும தவறுதல நேரமாடடாது எனபதை இநத ‘ஸ்வாஹாவிகு’ எனனும பதம காணபிககினறது

‘இபபடிபபடட சுதத ஸதவம எந்த காரணததில இலலையோ அது பரமாணமாக மாட்டாது’ என்பதைக காணபிகக, ‘‘லோகீணாழ:’’ இதயாதியான மாதஸய புராண வசநம் கூறபபடுகினறது இநத வாகயததிலுளள ‘லோகீணாழ:’ என்பது முதலான சபதஙகள், கலபஙகளை நோககிச சொல்லப் படுகினறன எனென்றால, அடுதது வரும ச்லோகததில ‘‘யஜ்ஞை: கல்பை:’’ எனறு சொலலபபடடிருககினறதனறோ? ‘இநத வாகயம, கலபஙகளை ஸஙகீரணங்க ளெனறும ஸாதவிகங்களெனறும ராஜஸஙகளெனறும் தாமஸஙக ளெனறும விபாகம செயகினறதே தவிர, இவை பரமாணம, இவை அபரமாணம எனறு சொலலவில்லையே’ எனறு ஆகஷேபிகக கூடும பரமாண அபரமாண விபாகம் சொலலபபடாமல இருககையிலும, ஸாதவி காதி விபாகம சொனனதறகு வேறு ஒரு பரயோஜநம இலலையாதலால, பரர்மாண்ய அபராமாணையஙகளின நிணயம செயவதே அநத விபாகததின தாதபாயம எனறு நாம் அறிய வேணடும இவவிடததில கலபஙகளுகக சொலலபபடும் குணபராசாய மெல்லாம அநதநதக கலபததில பரஹமாவுகக ஏற்படும குண பராசாயததாலேயே ஸமபவிககினறது ‘லோகீணாழ:’ எனபதறகு ‘மூனறு குணஙகளும கலநது நிறகும கலபஙகள்’ எனபது பொருள.

உதி । 'கெசித்ப்ரகரணாः ஸம்கீர்ணாः, கெசித்தத்ப்ராயாः, கெசித்ப்ரஜः ப்ராயாः, கெசித்தத்ப்ராயாः' உதி கரணவிஹாமத்ரகா, 'ஸத்ரஜஸ்தமொ யாமாம் தத்தாமாம் ஸாஹாத்ர்யவர்ணாம் ச தத்தத்ரொகவாராணஷ்டகவ்ய தாவதாஸ்ரவணாம் ப்ரஹ்மணா க்ரியதே' உதி தொகழ்

யஸ்மிந்ரெ தந்த்ரயதெகம் வாராணம் ப்ரஹ்மணா வாரா ।

தஸ்ய தஸ்ய தந்த்ரஸ்ய ஸாஹாத்ர்யம் தத்ஸ்வரூபமெவெண வர்ணயிதே ॥''

உதி । விஶேஷதொகழ்

ஸாத்விகாः'' எனபதும, இநத ஆதத்ததையே சொலலுகினறது. 'சில பாஹம கலபங்கள ஸங்கீரணங்கள, சில ஸதவம நிறைநதவை, சில ரஜஸ நிறைநதவை, சில தமஸ் நிறைநதவை' எனறு இநத வாகபததால கலபங்களை பிரிதது, பிறகு ''யஸ்மிந் கரெ தந்த்ரே . . '' எனனும சலோகததால, 'ஒவவொரு கலபததில பாஹமாவுககு ஒவவொரு குணம தலையெடுதது நிறகினறது, எந்தக கலபததில எநதக குணம தலையெடுதது நிறகினறதோ, அநதக கலபததில அநதக குணம நிறைந்துளள தேவதையின மஹிமையே அநதக கலபததின ஸவரூப பரகாரம பாஹமாவால் வாணிகபபடுகின்றது' எனறு அநத மாதஸய புராணமே விளகுகினறது அதே

ஸகலரஜஸ்தமொயொராம் தகலாநாம்— இவவிடததில் 'தகல' எனனும சபததததிறகுத 'தேவதை' எனபது பொருள

''யஸ்மிந் கரெ.....'' இதன்அாததம யஸ்மிந் கரெ—எநதக கலபததில, யத்புராணம்—எநதப புராணமானது, ப்ரஹ்மணாவ்யாகதம்— பாஹமாவினால் சொலலபபடடிருககிறதோ, (தஸ்மிந் கரெ தஸ்மிந் வாராணெ—அநதக கலபததில அநதப் புராணததில), தஸ்ய தஸ்ய—அநதநதக குணததால நிறைந்துளள தேவதையினுடைய, ஸாஹாத்ர்யம் தத்ஸ்வரூபமெவெண வர்ணயிதே—பெருமையானது அந்தநதக கலப ஸவரூபததுககுத தகுநதபடி வாணிகபபடுகிறது 'ஸாதவிக கலபததில் பாஹமாவுககு ஸதவ குணமே நிறைநது நிறகிறபடியால, அபபொழுது சொலலபபடுமம புராணம ஸாதவிக தேவதையின் மஹிமையையே வாணிகின்றது, மறறைக கலபஙகளிலும இமமாதிரியே எனபது இதன கருதது

விஶேஷதொகழ் எநதத் தேவதை எநதக குணத்துடன கூடியது என்று விசேஷிததும் சொலலபபடுகினறது.

"ஸத்த்வம் பவிவஹ்ய ஸாஹாத்ம்யம் தாமஸைஷு வ்யதீத்ய-ஸ்தே
ராஜஸைஷு ச ஸாஹாத்ம்யேஷ்வேகம் ப்ரஹ்மைவ விஷ்ணுः ॥
வாத்ரிகேஷு ச கல்பேஷு ஸாஹாத்ம்யேஷ்வேகம் ஹரேः ।
தேஷ்வேவ யோகமஹம்ஸ்ரீஷ்டா மஸ்ய்ந்தி வராம் மதிம் ।
ஸங்கீர்ணேஷு ச ஸர்வேஷ்வேதேஷ்வாः விதரணாம் ச நிமஜ்ஜதே ॥"

ஜந்யாதி । வதஸ்தூக்தம் ஹவதி, சூத்ரெஷ்வ்ரஜ்ஞவாஸ்ரவ்ரஹ்மணஸ்தஸ்யாவி
கெஷ்வரிஹஸ்ரவ வஸ்துஸ்ரீக்தம், கெஷ்வரி ரஜஸः, கெஷ்வரித்தஸः ;
யதோக்தம் ஹமவதா

"நதஸ்தஸ்தி வ்யதிவ்யாம் வா ஜிவி ஸ்தவெஷ்வ வா வ்யஸः ।
வஸ்தும் வ்ரஜ்யதிரெஜஸ்ரூக்தம் யதஸ்தஹிः வ்யாத்ரிஹிம்ஸ்ரூதெணைः ॥"

ஜதி ।

புராணததில், தாமஸ கலபங்களில அகநி சிவன இவாகளுடைய மாஹாதம்யமும, ராஜஸ கலபங்களில பரஹமாவின மாஹாதமயமும, ஸாத்விக கலபங்களில விஷ்ணுவின மாஹாதமயமும சொலலபபடுகினறன வெனறும, அந்த ஸாதவிக கல்பங்களில் அநத ஸாதவிக புராணங்களில சொலலபபடடிருககிறபடி ஸாதீகபபட்டிருககும யோகத்தை உடையவாகளே உததம கதியை அடைகிறாகளெனறும, ஸங்கீரண கல்பங்களில ஸாஸவதி பிதருகள இவாகளுடைய மஹிமை சொலலபபடுகினற தெனறும "ஸத்த்வம் பவிவஹ்ய" இதயாதியான வாகயங்களால விசேஷித்துச சொலலபபட்டிருகினறன.

வதஸ்தூக்தம் ஹவதி . ... ஜதி—இதனால் ஏறபடடது என்னவென்றால்—'பரஹமா முதல முதலில ஸருஷ்டிகபபட்ட ஜீவன ஆகையால, அவர் விஷயதிலும சில காலங்களில் ஸதவ குணம மேலிடடும சில காலங்களில ரஜஸ் மேலிட்டும சில காலங்களில் தமஸ மேலிடடும நிறபது உணடு பகவானே, 'பூமியில் இருகும மநுஷயாகள, தேவ லோகதில இருகும தேவாகள, இவாகளுள, ஸத்வம ரஜஸ தமஸ இவைகளுடன ஸமபந்தபபடாத பாணி ஒனறு கூட இலலை' எனறு சொலலியிருக

தேஷ்வேவ யோகமஹம்ஸ்ரீஷ்டாः—'அநத ஸாதவிக கல்பங்களில, அநதக கலபதிய ஸாதவிக புராணங்களாக கொணடு பாதேவதா பாரமாத்ம்ய நிச்சயததைச செயது, மோக்ஷததைக கொடுகககூடிய அநந்ய யோகமாகிற பாமைகாந்திதவததை ஸாதிதது கொணடவாகளே' எனபது தாதபாயம

வதஸ்தூக்தம் ஹவதி—இவவிடதில செயயபபடும உபபாதநமாவது.—'பரஹ்மா ஒரு ஜீவன் ஆகையால் அவா குணவசயா, சில கல்பங்களில ஸத்வ குணமும சில கலபங்களில் ரஜோ குணமும் சில கலபங்களில தமோ குணமும் மறறும சில கலபங்களில மூனறு குணங்கள கலநதும் அவரிடம நிற்கும ஸகல புராணங்களுககும அவரே காத்தா. ஸதவ குணம நிறைநதிருககுமபொழுது சொலலப்பட்டிருககும புராணங்கள் தாம பாமாணிகங்கள் அவை விஷ்ணுவின மஹிமையையே கூறுகினறன ஆகையால் விஷ்ணுவின பெருமையைச சொலலும புராணங்களையே நாம் பரமாணங்களாக அங்கீகாரிகக வேணடும' எனபது தான.

"யொ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யொ வை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணொதி தஸ்மை"

உதி ஸ்ருதெ ப்ரஹ்மணொ(அ)வி ஸ்ருஜ்யத்வ ஸாதர்வஸ்யத்வ அ கெஷ்த்ரஜ்ஞத்வம் மத்யதெ। ஸர்வஸ்ராயெஷ்வஹ்ன தஸ்திதெஷ்ன அ யாதி வாராணாதி ப்ரஹ்மணா வெதாதி ஸ்திஷ்டாம் வாஸ்து கிமொயெ ஸதி

கிறார வேதம், 'பகவான முதலில் பரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டிததான், அவனுக்கு வேதங்களையும கொடுததான்' எனறு பரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிகபடுகிறானெறும அவா சாஸ்தர வசய ரெனறும சொல்லுகிறபடியால், அவா ஒரு கூடதரஜ்ஞா எனபது ஏறபடுகிறது ஸாதவிக காலஙகளில் செயயபபடடுளள புராணஙகளும ராஜஸ தாமஸ காலஙகளில செயயபபட்டுளள புராணஙகளும பரஸ்பரம விரோதிகுமபொழுது, 'ஸாதவிக காலதில செயயபபடடவை'களே யதாத

'ஸ்திதஸ்ய .."; இது கீதா வாகயம [18—40] இதன் பொருள் — பூமியில் மநுஷ்யாகளுகுளளும தெவலோகதில தெவாகளுகுளளும, பரஹமா முதலான ஸதாவர பாயநதஙகளான பரகருதி ஸமஸ்ருஷ்ட ஸமஸாரி களுளளும, குண தரயததிறகு உட்படாத பராணி ஒனற கூட இலலை. அதாவது; ஸகல ஸம்ஸாரிகளும குணதரய வசயாகள என்று சொன்னதாயிறறு 'பரஹ்மாவும ஸமஸாரிகளுள ஒருவராதலால, அவரும மறறை ஸமஸாரிகளைப போல குணவசயரே' எனபதறகு இது பரமாணம.

"யொ ப்ரஹ்மாணம் ..."—இநத ச்ருதி வாக்யம, பரஹ்மாவும ஸமஸாரி கோடியைச சோநதவா எனபதறகு பரமாணம "ப்ரஹ்மாணம் விதயாதி" என்ப தால் பரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிகபபடும பராணிகளுள் ஒருவா எனபதும, "தஸ்மை வெதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணொதி" எனபதால் அநத பரஹ்மா சாஸதரததிககுக கட்டுப படவேணடியவாகளுள ஒருவா எனபதும விளஙகுகினறன. சாஸ்தரத்துககுக கடடுபபடவேணடியவாகளுககே சாஸ்தரம கொடுககபபடுமனறே?

வாராணஸீ ஸுயாமெவ—'புராணஙகளெலலாம் ஒரே தெவதையின் மாஹாதமயதைப பறறி பேசவிலலையே! சில புராணஙகள விஷ்ணுவையும் மறறும சில வேறு தெவதைகளையும் புகழகினறனவே! இவைகளுள எவை அங்கீகரிககததககவை? எவை தயஜிககததககவை? எனறு ஒரு சஙகை ஜநிக கும பொழுது, அநதச சஙகையின பரிஹாரதைத 'எநத தெவதையை

ஸாகுகாஹ,வொகுவெ வாராணம் யயாயும் தவிராயுகுயுய-
யாயுவிதி வாராணநிணயாயெவெஹ ஸகுநிஷ்ட ப்ரஹ்மணாஹி-
ஹிதவிதி விஜ்ஞாயத உதி ।

ஸகுவாதீகாம் காயும் அ ஹமவதெவொகுது—

"ஸகுவாதீம் ஜாயதெ ஜ்ஞாகம் ரஜஸொ லொஹ ஸவ அ ।
வுஸாஹுஸொஹள தஹுஸொ ஸவதொஹஜ்ஞாகவெவ அ ॥"

ஹ. மீ [14-1]

தம , அதறகு விரோதிகுமம மறறவையெலலாம அயதாாததம' என்று புராணஙகளின நிாணயதததை செயயும பொருட்டே 'இது ஸதவநிஷ்டரான பரஹ்மாவிஞல் சொலலபபடடிருககினறது எனறு கூறபபடுகிறது

ஸகுவாதீகாது .... உதி—ஸதவம ரஜஸ தமஸ இநத மூனறு குணஙகளின் செயகையை ஸ்ரீ பகவானே ஸ்ரீ பகவத கீதையில "**ஸகுவாத்ஹ்ம் ஜாயதெ ..**"

பஹுவான புராணஙகள புகழகினறனவோ அதைபபறறி பேசும புராணஙகளே அஙகீகரிககததககவை, மறறவை தயாஜயஙகள' [**ஹமயஹாம ஬ஹீபஹ்ழு**] என்னும நயாயததை ஆதாரமாகக கொணடு நாம செயயலாமோவெனறு ஒரு எணணம தோனறகூடும அது சரியனறு , 'எவை ஸதவ நிஷடரான பரஹ்ம மாவால் சொலலபபடடவையோ அவைகளே பாிகராஹயஙகள, மறறவை தயாஜயஙகள' எனற வகதாவின குணததிறகுத தககபடி பராமாணய அப ராமாணய விபாகம செயயபபடவேணடும எனபது தான இவவிடததிற சொலலப படும விஷயம

ஸதாத்வஹ்ம் ஜாயதெ... இதன பொருள — ஸதவகுணம் வ்ருதத் அடைந தால, அதிலிருநது ஆதம யாதாதமய அபரோக்ஷ ரூபமான ஜ்ஞாநம ஜநிககின றது , ரஜஸ வருதத் அடைநதால, அதிலிருநது ஸவாகசம முதலிய பலஙகளில லோபம ஜநிககினறது , தமஸ வருதத் அடைநதால, அதிலிருநது அநவதாந ங்மிதமான அஸத காமஙகளில பரவ்ருதத்தியும, அநத பரவருதத்தியிஞல விபரீத ஜ்ஞாநமும, அநத விபரீத ஜ்ஞாநததால அதிகதரமான தமஸஸும, அநதத தமஸ ஸால் ஜ்ஞாநாபாவமும ஜநிககினறன இநத வாகயதத்திலிருநது ஸாதவிக மொனறே அஙகீகரிககததககது எனபது வ்யகதமாகினறது

வுவுருதீம் அ.....ஸமஸாரிகளுடைய புதத், குணஙகளுகுத தககபடி மாறுகினறது எனபதை இநத ஸலோகஙகள விளகுகினறன இநத ஸலோகங

[ஸ்ரூயதாம் அநிவ்ருதம் அ காயஸ்ரகாயேந ஹயாஹயே ।
ஸம்யம் ஸோமம் அ யோ வேத்த ஸ்ரூச்சிஃ ஸா வாயஸ்ரு ஸாதிகீ ।
யயா யஜ்ஞயஜ்ஞம் அ காயஸ்ரம் ஆகாயஸ்ரேவ அ ।
ஸுயமாவதஜாதாநி ஸ்ரூச்சிஃ ஸா வாயஸ்ரு ஸ்ரூராஜஸீ ॥
ஸ்ரூ
ஸுயஜ்ஞம் யஜ்ஞியா உபயந்தி தஜ்ஞாஜ்ஞவ்ருதா ।
ஸவ ஸ்ரூயஸ்ரூவிஸீதாம்ஸ்ர ஸ்ரூச்சிஃ ஸா வாயஸ்ரு தாஜஸீ ॥ ”

ஹ.ஸ்ரீ. 18-30,31,32.]

உதி । ஸவஸ்ரூஸ்ர வாஸ்ராணாயஸ்ரூஸ்ர ஸ்ரூஹ்மணஃ ஸகாஸாதயிதவ்யவ
ஸவஸ்ரூணி வாஸ்ராணாநி வாஸ்ராணகாஸாஸ்ரூக்தாஃ । யயொக்தம்

இதயாதியான ச்லோகததாலும, “ஸ்ரூயதாம்அ.....” இதயாதியான சலோகங
களாலும வெளியிட்டிருக்கிறா ஸகல புராணகாராகளும ஸகல புராணாததங
களையும பரஹமாவினிடமிருநது அறிநது கொணடே ஸகல புராணஙகளையும்

களின பொருள —‘இவை மோக்ஷ ரூபமான சரேயஸ்ஸை ஸாதிததுக கொடுககும தாமஙகள , இவை அதைக காடடிலும வேறுபடட ஐஹிக மேனமையை ஸாதிததுக கொடுபபவை’ எனறு உளளபடி அவைகளை அறிவிககும புதி, ஸாதவிக புதி; அமமாதிரியே அநத புதி, தேச கால அவஸதா விசேஷஙகளில் ‘இவை செயயத தககவை’ இவை செயயத தகாதவை’ எனபதையும அறிவிககும; சாஸ்தரததைக கடபபது பயஹேது வெனபதையும சாஸ்தரததை அநுஸரிதது நடபபது அபய ஹேது வெனபதையும, அம்மாதிரியே ஸமஸாரதின உணமையையும மோக்ஷதின உணமையையும அது அறிவிககும கீழே சொலலபபடடுளள இரணடு வித நாமஙகளை யும காயாகாயஙகளையும எநத புதி உளளபடி அறிவிககவிலலையோ அது ராஜஸம எநத புதியானது தமஸ்ஸால மூடபபடடதாய்க கொணடு, நாமததை அதாமமெனறும அதாமததைத நாமமென்றும, இமமாதிரி ஸகல விஷயஙகளையும விபரீதமாகத தோறறு விகினறதோ அது தாமஸம.

ஸவஸ்ரூஸ்ர வாஸ்ராணாயஸ்ரூஸ்ர ..‘ஸகல புராணஙகளுக்கும பரஹ்மாவையே காரதாவாகச சொலலக கூடுமோ? பராசரா முதலான மஹாஷிகளை புராண காரதாக களாகப பெரியோாகள செலலியிருககிறாகளே ’, எனனும சஙகைகக்ப பரிஹாரமாக வஸ்து ஸதிதியை விவரிககிறா. பரஹமாவினிடமிருநதே புராண விஷயங

"கயாசி யஸ்ய வசஸம் ஹரிஸ்சக்ரே ஹ்ருதிஸ்தகஃ ।
வ்ருஷ்ணஃ ப்ரீயதாம ஸ்மவாதஸ்ஜ்ஞோ நிஃ வித்தாஹஹஃ ॥ '

உதி ।

ஸுவளர்ஷெயெஷ் வெஹவாகெயஷ் வாஸ்ரவிர்லெஷ் கயிதி

செய்திருகிறார்கள என்பதும "கயாசி ....." இதயாதியான சலோகததால் வ்யகதம்

ஸுவள்ர்ஷெயெஷ் ப்ரீயதெ—அபௌருஷேயங்களாயுள்ள வேதவாக்யங்கள பரஸ்பரம விரோதிததால, அநத விரோததத்க்கு எவ்விதம நிவாஹம்

கள அறிநது கொணடு மஹாஷிகளெல்லாரும தமதம் புராணங்களைச செய்திருக்கிறாகள் என்பது தான வஸ்து ஸ்திதி

ஸுவளர்ஷெயெஷ் . இது வரையில் சொலலிவநதது எனனவென்றால் —' ததவ நிணய விஷயதில் சாவாகன முதலான வேத பாஹ்யாகளின் வாகயம பரமாணமாக மாட்டாது ; வேதததை அவலமபிகுமவாகளுக்குளளும சிலா, வேததின் உணமைபான அாதததை அறியுமளவு சுதத ஸதவ நிஷடாகளனறிகே கேவலம வேததில ஒருவித ருசியைப பெறுவிகும ஸவலப ஸதவ குணம மாதரம பொருநதினவாகளாக இருகிறபடியால அவாகளுடைய வாகயமும பரமாணமாகமாடடாது , எவா வேததை பரமாணமாக அவலமபிபதுடன சுதத ஸதவ நிஷடாகளாகவும் இருகிறாகளோ அவாகளுடைய வாகயமே பரமாணமாகமாடடும' என்ற முதலில நிரூபிதது விடடு, பிறகு 'வேதததையே அவலமபிதது அதன அாதததை வெளியிடும பொருடடு அதறகு உபபருஹ்மணஙகளாகிற புராணஙகளைச செயதுளள புராண காதாகளுள எவாகள சுதத ஸதவ நிஷடாகள ? எவாகளுடைய புராணஙகளை நாம பரமாணஙகளாக அஙகீகரிகக்கூடுமெ ?' என்பதை விளகக புகுநதவராய, 'ஸகல புராணஙகளுகும பரஹ்மா ஒருவரே வகதாவாக இருகக செயதேயும, அவா குண தரய வசயரானபடியால, அவருககு ரஜஸ்தமோ குணஙகள மேலிடடிருககும பொழுது அவரிடமிருநது வெளிவநத புராணங்களை த்யஜிதது விடடு ஸதவ குணம மேலிட்டிருகதும பொழுது அவா சொனனவறறை ஸவீகரிததல் வேணடும' எனற நிததாரணம செயதா. 'அது தான எபபடி விளங்கும ?' எனபதை, 'எவையெவை விஷ்ணுவின் மாஹாதமயதததக கொணடாடுகினறன

அக தாத்பர்யநிர்ணயாத்விரோத: வாக்ய ஸமந்வயாச்ச ।
வத்பாஷ்யே

"புராணம் ஏகமேவ ஸத் விஷ்ணுப்ராப்திஸாதனம் ஸம்புத்யர்த்தம் யதா
ஸ்ரீதம்ஸாதனம் ",

செயயதகூடுமெ? எனனில், பூர்வாபர பாயாலோசநம செயது அதனால
தாதபாயதனதை நிசசயிகுமபக்ஷதில், அந்த விரோதநதுகது நிர்வாஹம ஏற
படுமென்று கீழே சொலலி இருகுமிறுமெ 'புராணம் ஏகமேவ" "ஸ்ரீ விஷ்ணு

வோ அனைவரையும் ஸதவ குணம மேலிட்ட காலதநிற சொலலபபடனவை' எனனும
பரமாண வாகயதநதால் தெளிவிதநதா இது தான் இதுவரையில சொனன விஷயம
இனி, 'பெளருஷேயங்களாயுளள புராணங்களின பராமாணயதனதையும அபராமாண
யதனதையும அநதப புராணங்களின வநதாவினுடைய குணநுதணமாக நிரதாரணம
செயவது உபபந்நமேயாயினும, அபௌருஷேயமாயுளள வேத வாகயங்கள பரஸபரம
விரோதிதநதால் அவவிடநதில் எவ்விதம நிர்வாஹம செயயகூடுமெ?" என்னும விஷ
யதனதை விசாரிகிறார

தாத்பர்யநிர்ணயாத்விரோத: வாக்ய ஸமந்வயாச்ச—'மேலில, அபேத சருதி
களெலலாவற்றுகும பூர்வாபர பாயாலோசனை முதலியவைகளெச செயது அது
வழியாக அவைகளின தாதபாயதனதை நிசசயிதது எமமாதிரி நிர்வாஹதனதெச செய
தோமோ, அமமாதிரியே இவவிடநதிலும அவிரோத நிர்வாஹம செயயக கூடும என்று
சொல்லுகிறார இவவிடநதில சங்கிகபபடும விஷயம எனனவெனறால்—' சில சருதி
வாகயங்கள சிவனே ஜகத காரண வஸதுவாசவும ஆகையால அவனே த்யாநிகபபட
வேண்டியவனெனறும கூறுகினறன; மற்றும சில வாகயங்கள பரஹ்மாவையும
இநதரனையும் வேறு மற்றை தேவதைகளெயும த்யேய வஸ்துவாகப புகழ்கினறன.
மற்றும சில சருதிகள விஷ்ணுவை ஜகதகாரணமாகச சொலலுகினறன வேறு சில
சருதிகள, பரஹமா விஷ்ணு ருதரன இவாகளெல்லாரும உணடுபண்ணபபடுகிறார்
களெனறும, இவாகளெக காடடிலும உதகருஷ்டமான வேறொருன்றே ஜகதகாரண
மெனறும சொலலுகினறன இவவிதம இருகையில ஸ்ரீமந நாராயணனே பரபரஹம
மெனறும அவனே த்யாநம செயயததகுநதவனெனறும சில சருதி வாகயங்களெ
மாதரம அவலமபிதது நாம நிரதாரணம செயயகூடுமோ?" எனபதே

"புராணம் ஏகமேவ . . . . ." இதன் பொருள:—ஸகல இதிஹாஸங்களெயும

"ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ராதய ஸர்வே ஸம்ப்ரஸித்தா யஸ்ய காரணம்; காரணஞ்ச யத்ஸர்வஸ்ய ஸர்வஸ்மாத் ஸர்வஸ்மின் ஸர்வதோ ஸர்வாகாரதயா யத்யத்" [சுபாலோபநிஷத்],

"யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்யஸ்மான்னாணீயோ ந ஜ்யாயோஸ்தி கஸ்சித் | வ்ருக்ஷ இவ ஸ்தப்தோ திவி திஷ்டத்யேகஸ்தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்" [ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்]

"ததோ யத்துத்தரதரம் தத்ரூபமநாமயம், யஜ்ஞாதம்ருஷயோ ஸர்வே ஸர்வஜ்ஞத்வமவாப்னுயுர், ஸுரேதரே து:கமேவாபுர் யஸ்மாத், ஸர்வாதிகம்யதோ ஹ்யேஷ பரமாத்மா ஜநார்தந: | ஸர்வத்ர்யாபீ ச பகவாம்ஸ்தஸ்மாத்ஸர்வகத: ஸிவ:",

---

ருத்ரஸ்துதி:", 'யஜ்ஞாத்ரு", "ததோ யத்துத்தரதரம்", 'யத்ராதய:," தத்ஸவிது:" இதயாதியான வாகயங்களுகுகும, கீழே பரதிபாதிகபபடடுளள

பாஹ்ய விஷயஙகளிலிருநது நிரோதம செயது கொணடு அவைகளைப பரமாதமாவினிடதில நிலை நிறுததி ஈசாநனை த்யாநம செயயவேணடும

"ப்ரஹ்மவிஷ்ணு . " இதன பொருள —பரஹ்மா விஷ்ணு ருதரன் இநதரன இவாகளெலலாரும உணடு பணணபபடுகிறாகள ஜகத காரணமொனறே உணடுபணணப படுகிறதிலலை அது தான த்யாநம செயயபபடட தகுநதது. ஸாவைசவாய ஸம்பநநஙகளும ஸாவேசவரஙகளுமுளள சமபுவே ஆகாசதின நடுவில் த்யாநிக கத தகுநதவன

யஜ்ஞாத்ரு :—இதற்கு ஆபாதத் தோன்றும அாதமாவது' 'எவனைக காட்டிலும பரமான வஸ்துவும அபரமான வஸதுவும இலலையோ, எவன வருகும் போல ஆகாசத்தில ஒருவனுக நிறகிறானே, அவனலே இநத விசவம முழுவதும பூர்ணமாய இருக்கின்றது அதற்கு மேறபட்டது யாதொன்று உணடோ அது ரூபமறறது, தோஷமற்றது எவர்கள் அதை அறிகிறாகளோ அவாகளே மோகஷதை அடைகிறார்கள், மறறவர்களெலலோரும துககதையே அடைகிறாகள அநத வஸதுவுககு எவ்விடதிலும முகம சிரஸ் கழுகது அது ஸாவ பராணிகளின ஹ்ருதய குஹையிலும வஸிகினறது ; அது ஸாவ வ்யாபி, அது சிவனெனபபடும பகவானே.'

"யஸ்ய நிஸ்வஸிதம் வேதா யோ வேதேப்யோ அகிலம் ஜகத்
நிர்மமே தமஹம் வந்தே வித்யாதீர்த்த மஹேஸ்வரம்"
[ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத்]

நாராயணனே பர பரஹ்மம' எனபதறகும எபபடி தாதபாய நிசசயததால அவிரோதம சொலலகூடுமெ? எனனில இது மிகவும அலபமான விஷய

"யஸ்ய நிஸ: .. ..இதன பொருள —இநத ஜகத முழுவதும தமஸ்ஸாகிற அவஸதையில இருநத பொழுது, பகல எனறும இரவு என்றும எவவித கால விபாக மும இலலை; ஸத எனபதும இலலை, அஸத எனபதும இலலை, கேவலம சிவன் மாதரம இருநதான

ஊர்த்வரேதஸ்—இவை போனற மறறை வாகயஙகள "ஹிரண்யகர்ப: ஸமவர்த்ததாக்ரே" இதயாதியான வாகயஙகள சிவனை ஜகத காரணமாகச சொலவது போல பரஹமாவையும மறற தேவதைகளையும ஜகத காரணமாகச சில வாகயஙகள் சொல்லுகினறன அவை இவவிடததில விவக்ஷிதஙகள இநத வாகயஙளெலலாம இருகதையில எவவிதம நாம 'நாராயணனே ஜகத காரணம்' எனற நிததாரணம செயயகூடுமெ? என்பதுதான இவவிடததில செயயபபடுமெ சஙகை

ஸ்ருத்யுபதேசம்—இநதச சஙகை மிகவும அலபமானது இதைப பரிஹரிகக ஆரமபிககிறவராய, முதலில தமது பக்ஷதததைச சொல்கிறார் "வேதாஹம்" இதயாதி யான சலோகததால, இவவிடததில விவரிகக படுமெ ஸ்வ பக்ஷம எவ்விதம கிறகினற தெனறால —சருதி வாகயஙகளுள ஜகத ஸருஷ்டி பரளய பரகரணஙகளில காணபடுமெ வாகயஙகள பலவுணடு அவைகளுள முகயமானவை —(1) 'ஸதேவ ஸொம்யேத-மக்ர ஆஸீத்" (2) 'ஆத்மா வா இதமெகவாக்ர ஆஸீத், (3) 'நாந்யத் கிஞ்சன மிஷத் தெக வாவாக்ர ஆஸீத், (4) நாராயண ஏவ நாரயண ஆஸீத். இவை யெலலாம ஜகத காரணம எது வெனனும அாததததையே வெளியிடுகின்றன இவை களின பொருள—(1) ஸத எனபபடுமெ வஸது வெனறே முதலில் இருநதது, (2) பரஹ்மமெ எனபபடுமெ வஸ்து வெனறே முதலில் இருநதது, (3) ஆதமா வெனனப படுமெ வஸது வெனறே முதலில இருந்தது, (4) நாராயணனெ ஒருவனே முதலில் இருநதான இவவிடததில் 'ஸத' 'பரஹ்மம' 'ஆதமா' 'நாராயணன' எனனும

ஜகதாதி; 'நாராயணः பரம் ப்ரஹ்ம' இதிச வக்ஷ்யதே தத்வத்ரய சிதசிதீச்வர ஸ்வரூபநிரூபக சாஸ்த்ர ஜாதம் ।

வெதிகவ்யவஸ்தாபகவாக்யஸ்யாபவ்யாம்ஹிதாः ।
வெதாः ஸாம்மா ஹரிம் வ்யாஹ-ரஜ-ஸமஜ்ஞாதிகாரணே ॥

என்றே நாம பதில சொலலேவாம ஸ்மருதி இதிஹாஸம புராணம மீமாமஸா நயாயஙகள இவைகளால உபபருஹ்மணம செயயபபடுமே வேதஙகள, தமது ஸகல அஙகஙகளுடனும, விஷ்ணுவையே ஜகதின ஜநம ஸ்திதி பரளயஙகளுக

சப்தஙகள வெவ்வேற வஸ்துகளைக குறிகின்றனவென்று சொல்லும பக்ஷதில அபிபாழுது இநத வாகயஙகளெலலாம பரஸபரம விருததஙகளாக பரஸங்கிகும அது அநிஷ்டம பரஸபரம விருதது போலதோனறும வாகயஙகளுக ஐக கணட யம சொலவது ந்யாயதுக்கு ஒதிருநதால அபபடிச சொலவதே உதமமன்றோ? இவவிடதில மீமாமஸா நயாபஙகள அவலம்பிதது 'ஸத,' 'ப்ரஹ்ம' 'சூத்ர' எனனும சபதஙகளெல்லாம நாராயணனிடதிலேயே பாயவஸிகினறன வெனறு நிரூபிபபது ஸாத்யம. எபபடியெனில் —'ஸத' எனனும சபதம ஸதையுடன கூடிய வஸ்து வெலலாவறறையும குறிகினறது, அதாவது பருஹதாக (பெரியவையாக) இருப பவை அபருஹத (அளவுக உடபடடவையாக) இருபபவை இவை யெலலாவறறக கும அது வாசகம எனறதாயிறறு, 'பரஹ்ம' எனனும சபதம பருஹதாக இருகு மவைகளை மாதரம குறிகினறது ஆகையால 'ப்ரஹ்ம' எனபது ஸாமாநய வாசகமா கவும 'பரஹ்ம, எனபது விசேஷ வாசகமாகவும ஆகினறது இமமாதிரியே 'பரஹ்ம எனனும சபதம ஜீவனகளாகிற சேதந வஸ்துவையும பரதாநமாகிற அசேதந வஸ்துவையும குறிகினறது; சூத்ர எனனும சபதம சேதந வஸதுக்களை மாதரம குறிகினறது. ஆகையால 'பரஹ்ம' எனபது ஸாமாநய வாசகம, 'ஆதமா' என்பது விசேஷ வாசகம அமமாதிரியே 'ஆதமா' என்னும சபதம ஸாவ சேதநர்களையும குறிகினறது, 'நாராயண' என்பது பரமாதமா ஒரு சேதநனை மாதரம குறிகினறது. ஆகையால, 'ஆதமா' எனபது ஸாமாநயமாகவும 'நாராயண' எனபது விசேஷமாகவும ஆகினறன. இபபடி பூர்வம ஸாமாநய சபதமாகவும உததரோததரம விசேஷ சப்தமாகவும ஒரு இடததில் பரயோகம காணபபட்டால, அவ்விடத நில பரயோகம செயயபபடடுளள ஸாமாநய சபதஙகளெலலாம அவைகளுக்கு விசேஷமாயிருகும சபதஙகளால குறிகபபடும வஸதுவிலேயே பாயவஸிகினை

"ஜந்மாத்யஸ்ய யதஃ" "யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே, யேந ஜாதானி ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தி, தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ, தத் ப்ரஹ்ம" இதி

குக காரணமாகச சொலலுகினறன. எபபடியெனில —"ஜந்மாத்யஸ்ய யதஃ எனனும ஸூத்ரம சொலலுகிறபடி, "யதோ வா" இதயாதியான வாகயததிலிருந்து, ஜகதின ஜநமம முதலியவைகளுககுக காரணமாயிருககும வஸ்து

றன எனபது ஒரு மீமாம்ஸா நயாயம அந்த ந்யாய பரகாரம இவவிடதில, 'ஸத்' எனனும ஸாமாநய சபதம, 'பரஹ்மம' எனபதால குறிகபபடும விசேஷதில பாயவவஸிகினற தெனறும, 'பரஹ்மம' எனனும ஸாமாநய சபதம 'ஆதமா' எனபதால குறிகபபடும விசேஷதில பாயவவஸிகினற தெனறும, 'ஆதமா' எனனும ஸாமாநய சபதம 'நாராயண' எனபதால குறிகபபடும விசேஷதில பாயவவஸிகினறது எனறும ஸித்தீகிறபடியால், இநத வாகயஙகளெலலாம நாராயணனையே ஜகதகாரணமென்று சொலலுகினறனவெனறு நிசசயிகககூடும இநத அர்தத்தை நமது பூர்வாசார்யாகளின க்ரந்தங்களில பஹுவாகக காணலாம. பின்வரும சலோகம ஸ்ரீ கூரேசனுடைய ஸ்ருதி.

"யந்நாமகாரணமவாப்ய ஸ்ருஷ்டிவாகெஷ்
ப்ரபுர்ஹரதி வா ஸ்ருதி வா தமிராயவா தத் ।
நாராயணஸ்ருதி ருதாவ நிஷத்ப்ரவீதி
ஸ்ரஸ்வாமிகீர்வ்ருத்தயொऽவ்யந்நஜந்மனெ நாழ ॥"

"ஜந்மாத்யஸ்ய யத" —இது பரஹ்ம ஸூத்ரங்களில இரண்டாவது ஸூத்ரம. காரண வாக்யங்களை உதாஹரிகபபு குமபோழுது ஸூத்ரத்தை முனனிடுகொணடு லக்ஷண வாகயததைச சொலலுகிறார. இநத ஸூத்ரதின பொருள் —ஸ்ருஷ்டி-விவித விசித்ர போகதரு போகய பூர்ணமான இநத ஜகதுககு, யத —எதனிடமிருந்து, ஜந்மாதி - உதபதி முதலியவை உண்டாகினறனவோ, தத்—அது, ப்ரஹ்ம - பரஹ்மம. "யதோ வா இமானி" இதயாதியான சருதி வாகயம, ஜகஜ ஜநமாதி காரணரூபமான லக்ஷணதைகொணடு பரஹ்மதைத பரதிபாதிகக சகதமா இலலையா வென்று ஸம்சயம வர, அபபடி பரதிபாதிகக அது சகதமெனறு இநத ஸூத்ரம சொலலுகின்றது. அபபடி அநத ச்ருதிவாகயம சகதம எனபதைக குறிபபதற்காகவே இவவிடதில இநத ஸூத்ரம உதாஹரிகபபடடிருககினறது.

"யதோ வா ... ."—இது டருகு வலலி வாகயம. இதன பொருள :— எதனிடமிருந்து இநத பூதஙகளெலலாம உணடாகினறனவோ, எதை அந்த ராதமாவாகககொணடு அவை ஜீவிககின்றனவோ, எதில அவையெலலாம லயததை அடைகின்றனவோ அதை பரஹ்மமெனறு அறி.

ஜமஜூவாஹாநதா ஬ ஬ெஹுதயவமஸயதெ। தது ஜமஸ்யூஷிவுடையவுக ரணைவ்வாவமதெவ்யம் ஜமஜூவாஹாநதாஜமஹிவித்தாஜமஹுயுசாசிதாஹி ஊவெந பாரஜகாரணம், ‘‘ஸஹெவ ஸொஸ்யேஜ்ர சூஸீசு’’ இதி ஸஜு ஬ைநாஹிஹிதெவெதயவமஸ்யதெ। சுபலெவாயுஃ ‘‘ப்ரஹ்ம வா இதமெகமெவாக்ர ஆஸீத்’’ இதி ஸாவாதெந ப்ரஹ்மஸ்வைந வ்ருதிவாசிதஃ, தயாது,

---

ப்ரஹ்மமெனறே அறியபபடுகினறது அபபடி ஜகததுககு உபாதாந காரணமாகவும நிமிதத காரணமாகவும அநதாயாமியாகவும இருககிறவும, சருதி வாகயஙகளுள ஜகத ஸருஷடி பரள்ய பரகரணஙகளில காணபபடும வாகயங்களிலிருநதே அறியபபட வேணடியதுமான அநத ஜகதகாரண வஸது, ‘‘ஸதெவ’’ இதயாதி வாகயததில ‘ஸத’ எனனும சபதததால சொலலபபடும வஸதுவே எனறு அநத ‘‘ஸதெவ’’ இதயாதியான வாகயததிலிருநது அறியபபடுகினறது வேறொரு சாகையில காணபபடும ‘‘ப்ர ஹ்ம’’ இதயாதியான வாகயமும ஜகததுககுக காரணம யாது எனனும ஆகாஙகதையே விவரிககிறபடியால, ‘ஸத’ எனனும சபதததால சொலலபபடும அநதக காரண வஸது

தது - ‘ஜகதகாரணம எதுவோ அது பரஹ்மமாக இருககடடும. அநத ஜகதகாரண வஸ்து எதுவெனபது தெரியவிலலையே’ என்று உணடாகக கூடிய சஙகையைப பரிஹரிககிறா அதை அறிவதறகு ஜகத் ஸருஷடி பரளய பரகரணங்களில இருககும வாகயஙகளையே பாரகக வேணடு மென்று அநத வாகயஙகளை உதாஹரிககிறா “ஸதெவ ஸொஸ்ய ..”. இது சாந தோகயம் 6-வ்து அதயாயததில காணபபடுகினறது இதன பொருளை 51, 52-வது பககங்களில் காணக

ஜமஜூவாஹாநதா . ஜகததுககு உபாதாந காரணமும நிமிதத காரணமும எல்லாம, ‘ஸத’ என்று சொலலபபடும வஸதுவே. அது, ஜகததுககு அநதாயாமியாகவும இருநதுகொணடு பரம காரணமுமாகினறது எனபது இநத சருதிவாகயத்தின தாதபரயம. [உபாதாந காரணம நிமிதத காரணம இவைகளின் அரததம கீழே விளககபபடடிருககினறது]

இவவிடததில வேறு சில சஙகைகளும செய்யகூடும ‘‘நஸீஜ ஆஸீஜ்ஜிவ ஜவ கெவது:’’ (முதலில ஸததும இல்லை அஸத்துமில்லை, சிவன் ஒருவனே இருந்தான்) எனனும வாகயம சிவனுக்கு ஜகத காரணதவதததச சொலலுகினறதே, இதை அநாதரிகக கூடுமோ? என்பது ஒரு சஙகை. இதற்குப பரிஹாரம —‘இவவிடததில் ‘சிவன்’ எனனும சபதம அநதப

ஸ ஆத்மைவேத ஸர்வமேவாஸ்மின்னித்யுபபாத்யதே। ஸ்வயமேவாயம்-ஆ: ஸ்வாவாக்யே "சூத்தாவா இதமெக மாவாக்ர சூவீச்" இத்யாத்மஸப்தேநா ஹிஹித:, தஸ்ய ச ஸ ஏவாத்மஸப்தா ஹ்யாஸாத்மைவாஹிஹித உத்யவமர்யதே। ஸ்வாவாக்யே அயமேவாயம்-ஆ: "ஸைகோஹவைவ நாராயண சூஸீத ப்ரஹ்மா தெஸ்வாதா தெஸே ஆயாவாவ்யஜிவீ ந நக்ஷி தாணி" இதி நாராயண ஸப்தேநா ஹிஹித:, தஸ்ய ச ஸ ஏவாத்மாதிவாஸகாஸணைவாஹிஹ: ஸ்வேந நாராயண ஸவாஹிஹித இதி நிர்ணீயதே।

இந்த வாக்யத்தில் 'பரஹ்மம்' எனும சப்தத்தால் சொல்லப்படும வஸ்துவே என்று அறியப்படுகின்றது. மற்றும ஒரு சாகையில காணப்படும "சூத்தா வா" இத்யாதியான வாக்யமும அந்த ஜகத்காரண ஆத்மாவையே விவரிக்கிறபடியால, 'ஸத்' 'பரஹ்மம்' எனும சப்தங்களால சொல்லப்படும் அந்தக் காரண் வஸ்து, இந்த வாக்யத்தில 'ஆத்மா' எனும சப்தத்தால் சொல்லப்படும வஸ்துவே என்று அறியப்படுகின்றது. இன்னும வேற்றொரு சாகையில் காணப்படும "ஸைகோ ஹ வை நாராயண:" இத்யாதியான வாக்யமும கீழக கூறப்பட்டுள்ள ஆத்மாவையே விவரிக்கிறபடியால, 'ஸத்' 'பரஹ்மம' 'ஆத்மா' எனும சப்தங்களால சொல்லப்படும அந்தக் காரண வஸ்து, இந்த வாக்யத்தில 'நாராயண' எனும சப்தத்தால குறிக்கப்படும வஸ்துவே என்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றது

பெயருள்ள தேவதையைக் குறிக்கவில்லை, ஆனால அதற்கு 'ஸுகத்தைக் கொடுப்பவன்' எனபது பொருள, ஆகையால அது ஸுகப்ரதனுகிற நாராயணனை பக்கலிலே சென்று சேரும' எனபதுதான. 'சிவ' எனும சப்தத்தை நாராயண சப்த வாச்யனுக்கு விசேஷணமாக்கி யோஜிப்பது போல, நாராயண சப்தத்தை சிவ சப்தவாச்யனுக்கு விசேஷணமாக்கி வாக்ய யோஜனை செய்யக் கூடாதோ? எனனில, நாராயண சப்தம யோகரூடி (காரணவிடுகிறிப பெயர), ஆகையாலே அம்மாதிரி சோக்கவொண்ணாது எனறு ஸமாதானம சொல்வார்கள. 'ஸுபஹி-ஆ யொமஹவஹராதி' எனபது யஜுர்வேத 'சிவ' எனும சப்தம யோகரூடி யனறே வெனறால, அது ஸாதாரண யோகரூடி எனறும நாராயண சப்தம அஸாதாரண யோகரூடி யெனறும சொல்வார்கள. இனனும இதுபோனற மற்றை பல சங்கைகளுண்டு அவையெல்லாம பாராபத காலங்களில விசாரிக்கப்படும

"ப்ரஹ்ம வா உதி.. . " "சூத்தாவா ....." "ஸைகோ ஹ வை நாராயண.. .". இவை ஸ்பஷ்டம.

“யஜ்ஞ: ஸர்வ்வெ கவயொ வயந்தி” இத்யாதஹ்ய “நெநஜ்ஞமிவ நதிர்யந்தம் நதயெ விஜ்ருஹ்ரு நதவெ்யரெ கஶ்சந தவ்ய நாஜ

“யஜ்ஞ:.... ஜொதயதி” —தவிரவும், நாராயணோபநிஷதில “யஜ்ஞ: ஸர்வ்வெ கவயொ வயந்தி” எனறு ஆரமபிககும வாகயம,

---

“யஜ்ஞ ” கீழில ஜகத காரணதததக குறிககும ‘ஸத்’ ‘பரஹமம’ ‘ஆதமா’ இவை முதலிய சபதஙகளெல்லாம நாராயணனையே சொலலுகினறன வெனறு நயாயததை முனனிடடு உபபாதிகபபடடது இபபொழுது அநத உபபாதநததுககு மறறுமொரு பரமாணம கூறபபடுகினறது. “யஜ்ஞ ஸர்வ்வெ” இதயாதியான வாகயம, தைததிரீய உபநிஷதில காணப படுகினறது. இது, இவவிடதில பரதிபாதிகபபடுமவஸது மறற ஸகல வஸதுகளெக காடடிலும பரமெனறும, இதகாடடிலும பரமான வஸது ஒன்றும இலலையெனறும முகயமாகச சொலலுகினறது. அநத வஸது எது வெனறு அறிவதறகு வேணடுவனவான அடையாளஙகளும இநத வாகயஙகளில தெனபடுகினறன. முதலில “யஜ்ஞ ஸர்வ்வெ” (ஸமுதரததினுள இருககும) எனனும ஸமுதர சாயிதவமான லிங்கம, ‘அநத வஸது நாராயணனெ’ எனபதை ஸூசிபபிகினறது. இரணடாவது “விஶ்வ்ரூத வாஸ்ரூஷாஜி” (மினனல வாண முளள புருஷன) எனபதும, “சூத்ரயவண-ம் தஜஸ்வ்ரூ வாரெ” எனனும வாகயம போல அநத நாராயணனையே குறிகினறது எனபது வயகதம. இநத வாகயததிற்கு நாராயண பரதவம சொலவதறகு இவையெலலாம லிஙகஙகள

தவிரவும, இநத “யஜ்ஞ” இதயாதியான வாகயம, இதறகுப பின வரும “சுஶ்ரூஷ ஸம்ஹித.” இதயாதியான வாகயததுடன ஒரெ வாகயமாகிறபடியால, அதறகுக குறிபபாக நிறகும நாராயணனெ இதறகும குறிபபாக இருததல வேணடும என்பதும இவவிடதில சொலலபபடுமஹெதுகளுள ஒன்று இவை இரணடும ஒரெ வாகயம எனபது இவவிடததிற் சொலலபபடுமகரமததால விளஙகும அநத கரமமாவது—“யஜ்ஞ ஸர்வ்வெ கவயொ வயந்தி” எனறு ஆரமபிதது, “யஜ்ஞ விஶ்வ்ரூதாவெ்த ஸவந்தி” எனறு முடிநதவுடன, “சுஶ்ரூஷ: ஸம்ஹிதொ ஹிரண்யமஹ உத்யுஷ்ள” என்னும வாகயம கூறபபடடிருகினறது இதன பொருள்—‘ஹிரண்யமஹ:’ எனறு ஆரமபிககும எடடு ருககளும இவவிடதில “யஜ்ஞ:” இதயாதியுடன சேரதது படிககபபட வேணடும’ எனபது தான ஆகையால ஒரே வாகயமாகினறன எனபது ஸபஷடம அபபடி இவை

உஹஉயுஸ: । ந ஸ்ஹஉயெ திஷ்டி ஸ்மிவஉஷ்ய ந அக்ஷிஷ்வா வபஸ்யதி கஸ்ச
நெநம் । ஹ்ருதா உநீஷா உநஸாஹி கணவெதா யஸ்மாந விஷ்ரஸ்யதாவெதி

‘நெநமஉஸ்யுச்ம” இதயாதியான வாகயங்களால, உபாஸய வஸ்துவானது
மநஸை எலலா வஸ்துகளைக காடடிலும பாரமென்படதை விளகி,

ஒரே வாகயமாகிறபடியால இவைகளால நிர்தேசிகபபடும வஸ்துவும
ஒனறுகவே இருததல வேணடும ஹிரண்யமஹ்ஸ: இதயாதியான அநுவாகம
நாராயண பரம எனபதறகு அதில தென்படும் “ஹ்ரீஸ்ச தெ லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ”
எனபது ஸூசகமானதால “யஜ்ஞ:” இதயாதியும நாராயண பரமென்று
சொலவதறகு ஸங்கதஹ மிலலை

இபபடி “யஜ்ஞ:” இதயாதியான வாகயம, ஸ்ரௌத சாயிதவம் வித
யுத வாண புருஷதவம ஆகிய இவவிரணடு லிங்கங்களாலும, லக்ஷ்மீ பதித
வததை லிங்கமாக உடைய உததர அநுவாகததுடன ஏக வாகயமாகிற
படியாலும நாராயணனையே ஜகத காரணமாக பரதிபாதிகினறது எனபது
விததம “ஹிரண்யமஹ்ஸ:” எனனும பதம, “ஹிரண்யமஹ்ஸ
ஸ்ரமஹ்ஸ:” எனகிறபடி நாராயணனையும குறிககுமாகையால அதற்கு
‘பரஹமா’ என்று பொருள கொளளவேணடிய நிரபந்தமிலலை

ஸ்வய மெவ நாரயணாக்யவாகெ ப்ரவம்பித —இவவிடததில ‘நார
யண அநுவாகம’ எனபதால “ஸஹஸ்ர பரீஷ்ச மெவ” இதயாதியான
அநுவாகம சொலலபபடுகினறது “ஸம்ஹஸ்யவாமெ” எனறு ஆரமபிக
கும பரசநம முழுவதறகுமே நாராயண உபநிஷத எனறு பெயர இதில
முன் இருபபதை பூர்வ நாராயண உபநிஷதமென்றும பின இருபபதை
உததர நாராயண உபநிஷதமென்றும சொலவார்கள இநத உததர நாராயண
உபநிஷத இநத பரசநததில் 11-வது அநுவாகம. 10-வது அநுவாகததின்
முடிவில

“ஏஹ்ரம விவாவ்ஹம வ்ரவெஸ்ரஹ்மிதம யதாவ்ஹ்ரீகம வாரயெய்ய வ்ர
ஹ்மசர்யதாவி ஏஹ்ரம மமம விவாஹகர்மணி யஜ்ஞவ்ரதாவாப்திவ்யர்தம ॥
யதெஷாஷ்ள வ்ரத: ப்ரொக்தொ வெதாதெ அவ்ரதிஷ்டித: । தஸ்ய வ்ரதஸ்ய
ஸர்வஸ்ய: வரஹ்மஹெஸ்வர: ॥ ”

ஹவந்தி'' இதீஹம் ஸைஷுவாதுரவுஹ்ய ப்ரதிவாதீ, தவாதுரதம் கீஹவி ந விதீயத உதி அ ப்ரதிஷிய, ''சுதீஃ ஸம்ஹிதொ ஹிரண்யமஹ

''ந தஹ்யஸெ'' இதயாதியால அனதகாடிலும பரமான வஸது ஒனறுமிலலை எனறும பரதிஷேதிகினறது அதறகுப பிறகு வரும ''சுதீஃ ஸம்ஹிதொ ஹிரண்யமஹ உதீஷ்ட'' எனனும வாகயம, இதனுடன எனனும வாகயங்கள காணபடுகினறன இதறகுப பிறகு 11-வது அநுவாகம 'ஸஹஸ்ரஸீஷ்ண்ம் தெவம்'' இதயாதியாக ஆரமபிகினறது இவவிடதில ஸங்கதி எனனவெனறால்—'10-வது அநுவாகததில, ''தறர விதயை'' எனனும ஒரு பரஹம விதயையைக குறிபபிடடு, அதனால உபாவிகபபடும தெவதை நாராயணனே எனறு சொனனபிறகு, 11-வது அநுவாகததில, ஸாமாநயமாகப பரவிதயா பரகரணங்க ளெலலாவறறிலும பரவஸதுவை நிாததேசிபபதாகக காணப்படும 'பரபரஹமம' 'பரஞ ஜயோதிஸ' 'பரததவம' பரமாதமா' இதயாதியான சபதங்களெலலாம நாராயணனையே நிாததேசிகினறனவெனறு சொலலப படுகினறது' என பதுதான

இதைச சறறு கவனிதது பாாபோம உபநிஷதது்களில அநேக பரஹமவிதயைகள உபதேசிகபபடுகினறன. அவைகளுள சிலவறறில, உபாஸிகபபடும வஸது 'ஸத' எனறும, மறறும சிலவறறில 'பரபரஹமம' எனறும, மறறும சிலவற்றில 'பரமாத்மா' எனறும் இமமாதிரி, உபாஸிக்கபடும வஸது பலவிதமாக வயவஹரிகபபட டிருகினறது. இபபடிப பல விதயைகளில் பல பெயாகளால நிாததேசிகபபடும வஸது நாராயண்ன ஒருவனே எனபது நமது ஸித்தாநதம இவவிதம ஸித்தாநதம செயவதற குப பல பரமாணங்கள உணடு அவைகளுள இநத உததர நாராயண அநுவாகததை நாம ஒரு பெரிய பரமாணமாக கரஹிததிருகிறோம அதாவது, ஸகல பரவிதயைகளிலும உபாஸயமாக நிாததேசிகபப படடுள்ள வஸதுவின நிாததாரணதை்ச செயவதறகு இநத அநுவாகததில அநேக லிங்கங்கள காணபபடுகினறன எனபதே அபபடி கரஹிபபதறகு முக்ய காரணம இதில, 'பரபரஹமமும நாராயணனே, பரததவமும நாராயணனே, பரஜயோதிஸ்ஸும நாராயணனே, பரமாதமாவும நாராயணனே' எனறு, இமமாதிரி பரவிதயைகளில சருதங்களாயுள்ள சப்தங்களை அநுவதித்து, அநத சப சபதங்களெலலாவறறிலும நிாததேசிகபபடும வஸது நாராயணனே எனறு தனிததுத தனிததுச சொலலபபட டிருகின்றது ப்ரஹம ஸூதர காரரான பகவாந பாதராயணரும இமமாதிரியே அபிபராயப படடிருகிறாரெனறு, அவருடைய பரஹம ஸூதரம 3-வது அதயாயம 3-வது பாதம 43-வது ஸூதரமாகிற ''ஜிம்மஹ்யஹாதஜி ஜ்யாயஸ்ஹுத்வ'' என்னும ஸூதரததிறகு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா பாஷ்யம அநுகரஹிததிருகிறார அநத ஆத்தமே இவவிடததிலும சொல்லபபடுகினறது.

ஜதுர்ஷு'' ஜதுர்வே தெதிநெகவாக்யதாம் மயதி। தது ஜோம்பூர்ஷ
வ்யாகரணம் ''ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ'' ஜதி நாராயண வெவ்யவெதி

அந்த வாக்யம் ஒரே வாக்யமாக இருப்பதை அறிவிக்கின்றது. அந்த ச்ருதிஃ ஸம்ஹிதாஃ இதியாதியான மந்த்ர புருஷனபபறறிய பேசும ருக்குக்கள நாராயணனையே பரதி பாதிக்கின்றன எனபது அவ

இந்த அநுவாகத்திற்கு இவ்விதம் ஸகல விதியோபாஸ்ய நிச்சாயக்த வதனை ஒத்துக்கொள்வதில் சிறிசில ஆக்ஷேபங்கள் சிறிலா செய்வதுண்டு. (1) இந்த அநுவாகத்துக்கு முன், பத்தாவது அநுவாகத்தின முடிவில தஹர விதயை பரஸ்துதமாக இருக்கின்றபடியால், இதுவும அந்த வித்யையை ஸம்பந்தப்பட்ட தெனபதும, ஆகையால அந்த வித்யை ஸம்பந்தப்பட்ட வரையில் மாத்ரம இந்த அநுவாகம உபாஸ்ய நிச்சயம செய்யக்கூடும எனறு நாம் க்ரஹிக்கவேண்டும எனபதும முதல ஆக்ஷேபம இந்த அநுவாகத்தில் காணப்படும ''வஜ்ரகோஶ வ்யதீகாஶம்'' [தாமரஸ புஷ்பம போனற] எனனும வாக்யம, 'தஹர வித்யையில காணப்படும ''யத்ஸூக்ஷ்மம்'' இத்யாதி யான வாக்யத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞைப படுத்துகிறது எனபதும இந்த ஆக்ஷேபத திறகு பலம கொடுக்கின்றது இதறகு ஸமாதானம ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா பின வருமாறு அநுக்ரஹித்திருக்கிறார தஹரவித்யா பரகரணத்தில இந்த அநு வாகம காணப்பட்ட போதிலும, ஆகையால அந்த தஹரவித்யையுடன் இது ஏக வாக்யமாவது யுக்தமானாலும, ஸகல ப்ரவித்யைகளிலும சருதங்க ளான சப்தங்கள இதில் அநுவதிக்கப்பட்டு '' 'அவைகளால் நிர்தேசிக்கப படுபவை வஸ்து நாராயணனே' எனறு விதிக்கப்பட்டிருக்கிற படியால, இதை ஸகல வித்யைகளுக்குமே ஸாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்வதுதான உசிதமாகும இது தஹரவித்யை ஒன்றுக்கே ஸம்பந்தமாக இருக்கும பக்ஷத்தில, 'பரப்ரஹ்மமும நாராயணனே, பரத்வமும நாராயணனே' இத்யாதியாக ப்ரப்ரஹ்ம பரத்வம முதலான சப்தங்களின ப்ரயோகமும, நாராயண பதத்தின ஆவருத்தியும செய்யப்பட்டிருக்கக கூடா வாக்யங் களின தாத்பர்யத்தை நிர்ணயிப்பதில் இம்மாதிரியான லிங்கங்கள, ப்ரகர ணத்தைக காட்டிலும பலீயஸ்ஸுக்கள் எனறு மீமாம்ஸகாக ளெலலாரும ஒத்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள 'வஜ்ரகோஶவ்யதிகாஶம்' இதியாதியான தஹர வித்யா ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமான சப்தங்கள காணப்பட்ட போதிலும், அது, 'இந்த அநுவாகத்திற்கு ஸகல விதியோபாஸ்ய நிச்சாயகத்வமில்லை' என்பதை ஸூசிப்பிக்கவேண்டும எனனும நிர்பந்தமில்லை. முதலில ஸாம்மான்யமாக நிர்தேசிக்கப் பட்ட விஷ்யம பிறகு தஹர வித்யை யாகிற விசேஷத்தில உபஸம்ஹாரம் செய்யப்படுகின்றது எனறு தாத்பர்யம சொல்லக்கூடும ''ஸைததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்'' எனபதை ''தத்துவமஸி'' என் பதில் உபஸம்ஹரிப்பதுபோல இதைபோன்ற மறறை ஆக்ஷேபங்களை வேறு பரகரணங்களில கண்டு கொள்ளலாம்.

ஒஸாதயதி। சுயஸையுரு நாராயணாநுவாகெ வ்ருவம்இதஃ। ‘‘ஸஹஸ்ர ஸீர்ஷம் தெவம் விஸ்வாக்ஷம் விஸ்வஸம்ஹ்ரவ்ழ - விஸ்வநாராயணழ - விஸ்வெவெஏம் வாரா ஷஹ்ரதிஸ்ரஸ்ய ஈவஜீவதி - நாராயணவரம் ப்ரஹ்ம தத்வநாராயணஃ வரஃ-

---

விடததில் தெனபடுமெ ‘‘ஸஹஸ்ர தெ முக்தீஸ்ர வதஸ்ய ஸ’’ என்னும் வாகயததால தயோதிபபிகபட படுகினறது இநத அாததததையே நாராயண அநுவாகமும ஸடடமாக விளகுகினறது ‘‘ஸஹஸ்ர ஸீர்ஷம்

‘‘வ்ருவம்இதஃ’’ வயகதமாகச சொல்லபபட டிருகினறது. ‘‘யஜுஃ ஸ்ரு’’ இதயாதியான வாகயததிற போல, கேவலம் ஸமூதர சாயிதவம முதலிய லிஙகஙகளால கணடுகொளள வேணடியதிலலை, கணடோகதமாசக காணபபடுகின்றது எனபது தாதபாயம. ‘ஸஹஸ்ர ஸீர்ஷழ’—இதுபோன்ற இரணடாவது வேறறுமையை உடைய சபதஙகளுககு, இவவிடதில, முதல வேறறுமை அாததமே செயதுகொளளப படவேணடும. ‘‘விஸ்வெவெஏம் வாரா ஷஃ’’ எனறு, மேலும, முதல வேற்றுமையே காணபபடுகினறது. இமமாதிரி பரயோகம வேததில உணடு. ‘‘யெநாவ்ருதம் வம்அ ஸிவம் அ ஊஹீம் அ’’ எனனும இடம இதறகு ஒரு நிதாசனம தவிரவும, இரணடாவது வேறறுமையின அாததததை எடுததுக கொண்டால ‘அந்தத தேவனை [உபாஸிததல வேண்டும]’ எனறு ஒரு கரியா பதம அத்யாஹாரம செய்து கொளளுமபடி ஸமபவிககும அது கௌரவமாகுமாதலால, அதயாஹாரம செயதுகொளளாமல அநவயிபபதே யுகதமாகும.

‘விஸ்வாக்ஷழ’ ‘ஸகல விஷயஙகளையும ஸாக்ஷாதகரிககும தனமையை உடையவன’ எனபது பொருள ‘விஸ்வஸம்ஹ்ரவ்ழ’’ - ஸகல ஜகததுககும ஸம்ஹாரகரதவம செயயகூடிய.

‘விஸ்வநாராயணழ—ஸகல ஜகத்துககும ஆதமாவாக இருகிறபடியால நாராயணன் விசவமெனறு சொலலபபடுகிறான ஸவரூபதத்திலேயே விசவம நாராயண எனபது அாததமனறு. இந்த அாததம, பினவரும, ‘விஸ்வெ வெஏம் வாரா ஷஸ்ரதிஸ்ரஸ்ய ஈவஜீவதி’ எனனும வாகயததால விவரிகக படுகினறது.

நாராயணவரம்ப்ரஹ்ம’—இதை ‘நாராயணஃ வரம்ப்ரஹ்ம’ எனறு எடுத்துககொள்ளவேணடும. ‘பரம பரஹமம நாராயணனே’ எனபது பொருள. ஸமஸத பதமாக எடுததுககொணடு ‘நாராயணாக்ஷ வரம்ப்ரஹ்ம [நாராயணனெக காடடிலும பரமான பரமஹமம] எனறு அாததம செய்வது பூர்வாபர விருததம.

நாராயணவரொ ஜ்யோதிராதா நாராயணः வராः - சுநஞ்சவ்யயம் கவி வாச்யெஞ்சம் விஶ்வஶ்ரவ்ஸ்தமம் த்ருவம் - வருகொபவ்யதீகாஶம்" இத்யாதிஹி: "ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஶிவः ஸெம்த்ரः ஸொக்ஷராः வராட் ஸ்வராட்" இத்யஞ்ஜ-ந, ஸவ-ருபாவாவாஹ வாதக்ஷவ்யதிவாசுநவாராது "சுக்ஷர, ஶிவ, ஶம்-ஹு, வாரவ்ய, வாரஂஜ்யோதி, வாதக்ஷ, வாரயண, வாரசாதா" இ-த்யாதி ஸவ-ருபவாசுது ததூணயொமெந நாராயண வனவ வ்யாஜ்ய தத்யதிரிக்தஸ்ய ஸகலஸ்ய தத்வாயத்தாம் தத்யாவ்யதாம் தத்வாயாரதாம் தஜ்ஞியாசயதாம் தஜ்ஞாஷதாம் தத்வாதக்ஷதாம் அ வ்யதிவாசுய, வ்யாஹரிஷயொ ரவி ஊர்த்வாதிஸகாநாகாரதயா தஜ்ஞிஹ்மதிக்ஷம் அ வ்யதிவாதிதழ । உத்ஂஅ

தெவழ" எனறு ஆரமபிதது "ஸொக்ஷர வாரசு ஸ்வராட்" எனனும வரை யில காணபபடுமவாகயஙகளில, ஸகல சாகைகளிலும பரததவததை நிததேசிபபன வாகக காணபபடுமவ "அக்ஷர, சிவ, சமபு, பரபரஹம, பரஜ்யோதிஸ, பரததவ, பராயண, பரமாதமா' முதலான சபதஙகள எலலாம தம தமபகல குறிகபபடுமவ குணஙகளின வழியாக நாராயணனைக குறிததே பரயோகம செயயபபடடிருகிறபடியால அவைக ளால நிததேசிகபபடுமவ வஸது அநத நாராயணனே என்றும, அவனைத தவிரதத மறறை வஸதுகளெல்லாம அவன அதீநஙகளாயும, அவனுககு வயாபயஙகளாயும; அவனை ஆதாரமாக உடைததா யிருபபனவாயும, அவனுககு நியாமயஙகளாயும, அவ னுககு சேஷஙகளாயும, அவனை ஆதமாவாக உடைததா யிருபபனவாயும் நிற கினறனவென்றும, பரஹ்மா சிவன இவாகளும இநதரனைப போலவே அவனு டைய விபூதிகளுள அகபபடடவாகள என்றும பரதி பாதிகபபட்டிருகின்றது

'ஸொக்ஷர வாரசு ஸ்வராட் தெவழ' - ஸொக்ஷர வாரசு ஸ்வராட் யஸ்ய (ஸழுதாரதத்தை ஸ்தானமாக உடைய) எனபது அாதத்ம 'சுஞ்ச' எனபதறகு 'ஸதானம' எனற பொருள உணடு. 'சுஞ்ச: ஸொவள ஸ்வாநெது' எனபது நிகண்டு

'ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஶிவஸ்ஸ ஸெம்த்ர ஸொக்ஷராரு வாரசு ஸ்வராட்' அநத நாராயணனே சதுராமுக பரஹமா, அவனே சிவன, அவனே இநதரன, அவனே முகதஜீவன,' இபபடிச சொலலபபடுமம ஸாமாநாதிகரணயம 'நாராயணனுககு, மறற சேதந அசேதந வஸதுகளெலலாம விபூதிகள' எனபதை ஆதாரமாகக கொணடது. இநதரனபோல, பரஹமாவும சிவனும அவனுடைய விபூதிகளுககு உடபடடவாகள எனபது தாதபாயம இவ்விதம சருதி சொல்லுகையில, பரஹ்மா சிவன முதலான வாகளை ஜகத காரணமெனறும, எலலாரையும காடடிலும பரமனைமும எபபடிச, சொலலககூடும? எனபது குறிபபு.

'சுக்ஷர.—எனபது முகதனைக குறிகினறது 'ஸ்வராட்' எனபதறகு 'காமபநதததிறகு உட்படாமல இருபபவன' எனபது பொருள

வாக்யம் கெவலுவாரதக்வ்ருதிவாஹுதெகவாழ, கூரயக் கிம்விஹவ்யத்ர வியீயதெ। கூஷ்டிநாகெய் வ்ருதிவாஹிதஸ்ய ஸவ்ஹாதாரகெநாவஷ்டி-தஸ்ய ப்ரஹ்ணை. உவாஸநாஹித, "ப்ரஹ்விஹாவெதிவாழ" இதயாதி-ஷு வாக்யாநுரெஷு வியீயதெ।

இந்த அநுவாகத்தில் காணப்படும் வாக்யம் பரத்தவத்தை நிர்ணயிப்பதற்காகவே ஏற்பட்டது; ஆகையால் அதைத் தவிர்த்த வேறு உபாஸநம் முதலியதொன்றும் விதிக்கப்படவில்லை இவ்விதம், மற்றை எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பரமென்று இந்த வாக்யத்தில் பரதிபாதிக்கப்படும் பரஹ்மத்தின உபாஸநம் முதலியவை, "ப்ரஹ்விஹாவெதி வாழ" என்னும் வாக்யாந்தரங்களில் விதிக்கப்படுகின்றன

உஒம் அ வாக்யே—இந்த "ஸஹஸ்ரூபஸ்ஷ்டம் ஒவழ" இதயாதியான வாக்யத்தின குறிப்பை விளக்குகின்றார "இந்த வாக்யத்திற்கு என பரஹ்மா சிவன் முதலான தேவதைகள பரமாக அர்த்தம் செய்யக்கூடாது?" என்று ஒரு சங்கையைச் செய்து கொண்டு, 'இந்த வாக்யத்தில் தேவதைகளின் உபாஸநத்தைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை, எந்த வஸ்து ஸாவகாரணம் எனபது மாத்ரம் சொல்லப்படுகின்றது' என்று பரிஹாரம் சொல்லுகிறார 'புருஷஸம்க்ஷத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட புருஷ தத்வமே ஸாவ காரணம்' எனபதுதான இந்த வாக்யத்தின குறிப்பு.

கூஷ்டிநாகெய்—இந்த வாக்யத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பரமகாரண வஸ்துவின உபாஸநம், "ப்ரஹ்விஹாவெதி வாழ" இது முதலாம் வாக்யங்களால விதிக்கப்படுகின்றது

இதுவரையில், தமது பக்ஷத்திற்கு ஸாதகங்களான பரமாணத்தை சொல்ல உபக்ரமித்து, முதலில் காரண வாக்யங்கள், பிறகு ஸ்ரீ புருஷ ஸம்கதம, பிறகு நாராயண அநுவாக வாக்யம எனனும் க்ரமத்தில் பரமாணங்கள உதாஹரிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும்,

"நாவெக்ஷ்வெ யதி ததொ ஹ்ரூவநாந்யஸ்ம்நி
நாயம் வ்ருஹொ ஹவிதாஶெவ க்ருத வ்யவ்ருதி:"

என்பதால் காரண வாக்யங்களையும், பிறகு

"ஸ்ரூவாஹவிக்ராநவயிக்ராஸயெபிதரக்வம்
நாராயண! க்வயி நஸ்ரஷ்யதி வெதிக: க:?"

என்பதால் ஸ்ரீ புருஷ ஸம்கதத்தையும, பிறகு

"ப்ரஹ்மா பவிவஸ்ருதவ. வாரஃ ஸ்ராஜீதி"

என்பதால் நாராயண அநுவாகத்தையும விவக்ஷித்து ஸவபக்ஷத்தை ஸ்தாபித்திருக்கிறார.

சுத, ''வ்ரூணம் உநலி லஹ கரமெண'' உதயாதி வாகயம், லவ-
வழகாரணெ வரஸாதநி கபணவ்ரூணாதி லவழம் விகாரஜாதல-வலம்-
ஹ்ரதய் தலெவ வரஸாதாநம் லவழலெஹ்யஸாநம் யயாயீத உதி வரவ்ர-
ஹஹ்மதநாரயணலெவ யயாநம் விதயாதி ''வதிம விப்லவஹ்ய'' உதி,

''சுத ''—இவ்விதம நாராயணனே பரமகாரணமென்று பரதிபாதமாயிருக் கிறபடியால, ''வ்ரூணம் உநலி'' இதயாதியான வாகயம பரபரஹ்மமாயிருககும் நாராயணனுடைய த்யாநதத்தையே விதிகினறது என்று சொலலவேணடும. எனென் றால, அநத வாகயம, 'இநதரியங்கள பராணன இவை முதலிய விகார வஸ்துகளே விகாரவஸது அனறிககும ஸாவ காரணமாயும இருககும பரமாதமாவினிடதில உப ஸமஹாரம செயயபபடடவையாக அநுஸநதாநம செயதுகொணடு, ஸாவதறகும ஈசாநனாக (பரபுவாக) இருககும அநத பரமாதமாவையே த்யாநம செயயவேணடும' எனறனறோ சொலலுகினறது? ஸாவ காரணமான வஸது நாராயணனே எனறு நிணயிகபபட்டிருகிறபடியால, இநதவாகயதறகு நாராயணனிடதிலேயே நோககு

சுத.—இவவிதம ஸவபக்ஷததை விவரிதது விடடு, கீழில் பூவ பகஷியால உதா ஹரிகபபட்டுள்ள சருதி வாகயஙகளின அாதத்தை விவரிக்கப புகுகிறா 277-279 பகஙகளை பாஷக.

சுத:—ஆகையால. காரண வாகயஙகளாலும ஸ்ரீ புருஷ ஸூகதததிலும நாரா யண அநுவாகாதிகளாலும 'நாராயணனே பரமகாரண வஸது' எனபது விதத்தீகிற படியால் இது மாதரமனறு, 'பரஹ்மா சிவன முதலான வேறு தேவதைகள் நாரா யணலை ஸருஷ்டிகபபடடு அவலை ஸமஹரிகபபட்டும வருகிறாகள என்பது விதத்தீகிறபடியாலும' எனறும ஸூசிகபபடுகினறது 'நாராயணனே பரம கார ணம; மறறை பரஹமா முதலானவாகள் அவனுடைய விபூதியுள அடஙகினவாகள்' எனபது விதத்தீதது விடடால, பூவபகஷியால் உதாஹரிகபபடடுள்ள சருதிவாகயங களுககு அாத்தம சொல்வது அதிஸுகரம எனபது குறிப்பு.

''வ்ரூணம உநலி ..'' இது, பூவபகஷியால உதாஹரிகபபட்டவைகளுள் முதலான வாகயம இது ''.ரு.மாநம யயாயீத'' என்று முடிகின்றது இவ்விடத் தில் '.ரு.மாந' எனனும சபதம சிவனை குறிகினறதனறோ என்பது சஙகை. இதற்கு ஸமாதாநம —'இநத வாகயம த்யாநததை விதீகின்றது, த்யாநிகப படவேண்டிய வஸதுவோ ஸாவகாரணமாயுள்ள வஸதுவே, அநத வஸது புருஷ ஸூகதாதிகளில் பரதிபாதிகபபடும நாராயணனுகிற புருஷ ததவமே; ஆகை யால் இநத வாகயததில '.ரு.மாந' சபதததால் குறிகபபடும வஸது நாராயணனை வே இருததல வேணடும' எனபதுதான. தவிரவும '.ரு.மாந' எனனும சபதம நாரா யணனையே முகியமாகக குறிகினறது எனபதும பரிஹாரம. இதறகு ப்ரமாணம

"ந தஸ்யேச கஶ்ந" இதி அ தஸ்ய வஷயத்வ நிவாரிதா ।

சுத வன, "ஸர்வஸ்ய ஸ்வய ஸ்வாமி ஹரி" இதி, நாராயணஸ்யை வாக்யஸ்ய ஸ்வ-"ஸர்வஸ்ய யேய" இதி, நாராயணஸ்யை வாக்யஸ்ய ஸ்வ-"ஸர்வஸ்ய ஜகத காரணம விஷ்ணு" இதி ஸ்வ-"கஶ்ச யேய ?" இத்யாக்ஷிப்ய, "காரணம து யேய" இதி காய ஸ்வயேயதாவ-ஸ்வ-கார ணஸ்யை கயேயதாவ கூவா ஆகாங்க்ஷயா, தஸ்யை வ நாராயணஸ்ய வாக்ய காரண தா ஸ்வ-ஸர்வஸ்ய தா அ வாக்ய காரண வ்ருத்வாத்தஸ்ய

எனபது வ்யகதம ஸாகதத்துககும ரசாநனும நாராயணனே எனபது, "வதி விஷ்ணு" "நதஸ்யேச கஶ்ந" இதயாதியான சருதி வாகயங்களால விளங்கும

"சுத வன" ——இநதக காரணதிலேயே, "ஸ்ரீவெ ஸ்ரீய ஸ்ரீம வஸ" இதயாதி வாகயமும நாராயணனுடைய த்யாநதத்தையே விதிகினறது எனபது விளங்குகின்றது நாராயணனே பரம காரணமனரே ? 'ஸ்வ' எனனும சபதத்தாலும அவனே சொலலபபடுகிறனனரே ? "கஶ்ச யேய ? காரணம து யேய" இதயாதியான பரசந பரதிவசநங்களால, 'காரணவஸ்துவே த்யாநம செய யத்துசிதம , காரியவஸ்து த்யாநதிறகு அநாஹம' எனபது எறபடுகினறபடியாலும 'அபபடிபபட்ட பரமமான காரணவஸ்துவும நாராயணனே, ஸ்வ எனனும சபதத திறகு வாசயனும அவனே' எனபது பரமகாரணதத்தையே பரதிபாதிகும நாராயண அநுவாகதில சொலலப்படடிருகிறபடியாலும, அவைகளுககு விருததமாக இநத

"வதி விஷ்ணுஸ்ய" "நதஸ்யேச கஶ்ந" எனனும வாகயங்கள இநத வாக யங்கள நாராயணனேயே ஜகதகாரணமாக பதியெனறும, அவனுககு மேறபடட ஒரு வனும இலலையெனறும் சொல்லுகினறன

சுதவன—"ஸ்ரீவெ ஸ்ரீய ஸ்ரீம வஸ ஸ்ரீவெ ஸ்ரீய. ஸ்வ-ராக ஸ்யேய யேய" எனபது இரணடாவது வாகயம கீழகக்றபபட்டுளள காரணத தாலேயே இநத வாகயமும நாராயணனுடைய த்யாநதத்தையே விதிகின்றது" எனற அறியவேணடும 'ஸ்வ' எனபது சிவனுடைய பெயர அனரே ?' எனனும சங கைககு, "விஷ்ணவ்யம விஶ்ஸ்வ-ஸ்வ" எனற நாராயணனைக் குறிபபதாக ஸ்வ சபதம பரயோகிகபபடடிருபபது ஒரு ஸமாதாநம தவிரவும, பரகரண மும் 'இநத வாகயம நாராயணபரம' எனபதை விளக்குகின்றது "கஶ்யேய.?' [யார் த்யாகிக்கத தகுந்தவன ?] எனனும கேளவிககு, 'காரணம து யேய.' [ஸர்வகாரணமே த்யாகிக்கத தகுநதது] எனற பரதிவசநம சொலலி யிருகிற படியால பிறகுவரும் பரகருத த்யாக விதி வாகயங்கள ஸாவ காரணதத்தப பறறியே இருததல் வேண்டுமன்ரே ? 'ஸாவைச்வர்ய ஸம்பந்நன்' என்றும 'ஸாவேசவரன்' என்றும ஸா

நாராயணாத்மகவாக வன்ன வ்ருத்திவஹெதி தத்விரோயயுக்தாஜ்ஞாவ-
ர்திகமுபம் காரணமெவ யெயயக்வெந வியிவாக்யெ ந யுக்தெ ।

யதவி "ததெதா யதுக்தாதாழ" இத்யத்ர வாக்யஷாத்பர்ணயே வர்-
தாத்மகம் வ்ருத்தீயத இத்யுயாயி, தத்வயுக்தெந வ்ருத்யுக்தி । தயாஹி—
"யஹ்வாதாத்மா நாவாரஹ்வி கிம்சித்யுஹ்வாஜ்ஞாணீயொ ந ஜ்யாயொரஹ்வி கஶ்சித்"
இத்யுக்த "யஹ்வாதவ்வாத்மா கிம்சிதவி வாத்மா நாஹ்வி" இத்யுஹ்யு 'யஹ்வாதாத்ம-
ஹ்யு கெநாவி வ்ருகாரெண வாக்யஷவ்யதிரிக்தஹ்யு வாத்மா நாஹ்வி'
இத்யுயாழ । ஸுணீயஹ்வாழ—ஸூக்ஷ்மவாழ, ஜ்யாயஹ்வாத்மா ஸவெஷ்வாரவாழ, ஸவாழ

வாகயததிற்கு வேறு அாததம கல்பிபபது, காரணவஸதுவின தீயேயதவதனதையே
விதீககும இநத வாகயததிறகு யுகதமாகமாட்டாது

யதவி "—"ததெதா யதுக்தாதாத்மா" இதயாதியான வாகயததில்
'நாராயணனேககாடடிலும பரதரமான வஸ்து ஒனறு உணடு' எனபது தோனறுகின
றதே எனனும சஙகையும இதனாலேயே பரிஹரிகபபடடதாகி விடுகினறது. எபபடி
யெனில் —நாராயணனேக காடடிலும பரதரமான வஸது ஒனறு உணடு எனறு சொல
வது, "யஹ்வாதாத்மா நாவாரஹ்வி கிம்சித்" இதயாதியான வாகயததிறகு அதயநதம
விருதத்மாகும. "யஹ்வாதாத்மா" இதயாதியான வாகயததின ஆாததம என்னவென்
றால், 'எவனேககாடடிலும வேறுபடட ஒரு வஸதுவும, பரமான வஸதுவனறே' என
பதுதான் அதாவது இநதப புருஷனேககாடடிலும எநத பரகாரததாலும வேறுபட்ட
தான ஒரு வஸதுவுககும, பரதவம எனபது இல்லை' என்று சொனனதாயிறறு.
'ஸுணீயஸ்' என்பதறகு 'ஸூக்ஷமம' என்பதும, ஜ்யாய' என்பதற்கு 'ஸாவேசவரன்'

வகாரணததைக குறிககும அநுவாதமும இநத வாகயததில் காணபபடுகிறபடியால, எது
ஸர்வகாரண வஸதுவெனறு பூாவம நிாததாரிககப படடிருககினறதோ அதுவே இவவி
டததில் தியாநிககபபட வேணடுவதாகச சொலலபபடவேணடும எனபதும வயகதம
அதறகு விருததமாக வேறு அாததம சொல்வது யுகதமாகமாட்டாது

யதவி "ததெதா யதுக்தாதாத்மா—" இது மூன்றுவது வாகயம இந்த வாக
யததில தோனறும சஙகை எனனவெனறால—இந்த வாக்யததிற்கு பூர்வாதத பின
வருமாறு ஒரு அாததம தோனறும —தத —அதைககாட்டிலும, யதுக்தாதாத்மா-
யாதொரு பரதரமான வஸ்து உணடோ, அதுதான் அருபம, அதுதான அநாம்யம். இநத
அர்ததததைப பாாததால, புருஷஸூகதததில் ப்ரதிபாதிககபபட்டுள்ள புருஷ ததவத
தைக காட்டிலும பரதரமாக ஒரு வஸது உணடெனறு சருதி சொல்வது போலத
தோனறும. இநதத் தோறறம தவறுதல எனபதறகு ஸமாதாநம் சொல்லி, இநத
வாகயுததின உணமையான அாததததையும விளககுகிறார்

முதலில, பூர்வாதத: தோன்றும அாததம அஸமபததமாகும எனபது பினவருவ
தால் விளஙகும. "யஹ்வாதாத்மா நாவாரஹ்வி கிம்சித்" [எதைககாட்டிலும வேறு

வ்யாவிக்வாக் ஸ்வெ²ஷ்ட்ரக்வாஉ²ஸ்ய । வ²தபு²ருஷ²ஸ்ய கஸ்யாவ்யணீயஸ்த்வ ஜ்யாயஸ்த்வம் அ நாவ்ருʼதத்வ²ம் । ‘‘யஸ்ஸர்வாணீயோ நஜ்யாயோ²ஸ்தி கஶ்சித்’’ உதி வ²ராஷ²ஸ்ய கஸ்யாவி ஜ்யாயஸ்த்வம் நிஷி²த்⁴யதே, தஸ்யாஉ²ஸ்ய வாக்யஸ்ய நயோ²ஜ்யதே ।

கஸ்மாதி³ஸ்ய வாக்யஸ்யாயம் உதி தொ²ச்யதே । ஸ்ய வ்யகரணவெ²ஷ்டாவகாரெ, ‘தவெவ விதி⁴ர்நாதி³ஷ்டஸ்ய-ஏதி நாஸ்ய வ²யா விஷ²யதெ-ஏயநாய’’ உதி வ²ராஷ²வெஉ²ஸ்யாஉ²தகெ²ன ஹெது-நா² தஸ்யாதி⁴கஸ்ய

எனபதும பொருள. இநதப புருஷனை ஸாவததையும வ்யாபிதது நிறகிறவனுகவும, ஸாவத்திறகும ஈசவரனுகவும இருககிறபடியால, இவனைத தவிரதத மறற ஒரு வஸதுவுககும அணீயஸஸாக இருககும தனமையும ஜயாயஸஸாக இருககும தனமையும இலலை எனபது வ்யகதம. இப்படி மறறை ல்லலா வஸதுவுகக்ம அணீயஸ்தவமும ஜயாயஸ்தவமும நிஷேதிககப்படுகிறபடியால, எவ்விதம இவனைககாடடிலும மறறொரு றுககு பரதவம சொல்வது யுகதமாகும?

‘அப்படியானால ப்ரகருத வாகயததின ஆததம என?’ எனறு கேட்கக கூடும. வாக்யததின் அர்ததமாவது—இநத பரகரணததின ஆரமபததில, ‘‘தவெவ விதி⁴ர்நாதி³ஷ்டஸ்ய-ஏதி’’ இதயாதியால ‘அநதப புருஷனை வேதநம செயவதே அமருததவதறகு ஹேது, மறற எதுவும அநத அமருததவதறகு வழியாகமாட டாது’ எனறு பரதிஜ்ஞை செயதுவிட்டு, பிறகு ‘‘யஸ்ஸர்வாணீ’’ இத்யாதியான வாகயததால ‘அநதப புருஷனை எலலாவறறைக காட்டிலும பரதரமான வஸது’ எனறு ப்ரதிபாதிகபபட்டிருகினறது. அதறகுப் பிறகு ‘‘தமெவ யஸ்-தாரதாம’’ எனனும ப்ரகருத வாகயம ‘தத.’=இபபடி புருஷததவமே பரதரமெனறு கீழில பரதி

ஒனறும் பரமான வஸது அனறே] எனறு புருஷ்ததவதைக காடடிலும பரதரமான ததவமொனறுமில்லை என்று நிஷேதிதது விட்டு, அடுதத வாகயததில் ‘தமெவ யஸ்-தாரதாம’ [அநதப புருஷ்ததவதைக காடடிலும் யாதொரு பரதரமான வஸது உணடோ] என்று சொல்வது முனனுககுப பின விருததமனறே? இநத விஷயததை ஈட்டில் பின்வருமாறு விவரிதது இருபபது அதிமாதரம ரஞ்ஜகம ‘‘யஸ்ஸர்வாணி நாவ்ருʼணோதி கிம்சிதி³ஹ’’ என்று ஓதிவைதது, ‘அதுககு மேலே ஒனறு உணடு காண’ எனனும போது, அஜ்ஞனுயச சொலலுமதனை; முதலிலே ஓதாதவன வாததை யாமதனை.’’ [எடு 4-ம் பத்து, 10-ம் திருவாயமொழி.]

கஸ்மாதி³ஸ்ய வாக்யஸ்யாயம்:—வாகயததின உணமையான ஆததம் என்னவெனறால—தத =கீழச சொலலபபட்டுளள ஹேதுவிலை, உதா³ரதாம=ஸாவோதக்ருஷ்டமான, யம்=பூாவோகதமான யாதொரு புருஷ்ததவமுணடோ, தம்=அநத ஸர்வஸ்மாத பரமான புருஷ்ததவம, ஸர்வவி³=காமகருதமான பராகருத ரூப

ஸர்வயஜ்ஞாம் ஸ்ரீ புருஷோத்தமாய, "யஜ்ஞோ வை விஷ்ணுஃ" இத்யாதி ஸ்ருதிப்ரஸித்தனான ஸர்வேச்வரனுக்கே ஸமர்பிக்கிறோம் என்கை. இத்தால் ஸர்வயஜ்ஞ ஸப்தத்துக்கு விஷ்ணுவான புருஷோத்தமன் வாச்யனாகையாலே, "புருஷோத்தமம் வந்தே" என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையில் புருஷோத்தம ஸப்தத்துக்கு விஷ்ணுவான புருஷோத்தமன் வாச்யனாகையாலே, ஸர்வயஜ்ஞ ஸப்தத்துக்கு புருஷோத்தமன் வாச்யனாகையாலே, ஸர்வயஜ்ஞனான புருஷோத்தமனை ஸர்வயஜ்ஞனான புருஷோத்தமனுக்கே ஸமர்பிக்கிறோம் என்கை. இத்தால்

யஜ்ஞி' ஜ்ஞி வ்ராஹ்மணவெஜ்ஞ்யாஜ்ய தக்வஹெ தக்வம் தஜ்ஜ்ஞாயி ஆவய்-
க்வம் வ்ருத்ஜ்ஞாதம் ஸஹெ தக்ருஜ்ஞ்வஸம்ஹ்ய தழ் |ஸுஜ்ஞ்யொவக்ருஜ்ஞ்மதவ்ருத்ஜ்ஞா

தரொ. .....' = மறற எலலாரும துகஙகதததையே அடைகிறாகள இதுதான வாகயத
தின் ஆதததம இவவிதம ஆதததம சொனனால் மாததிரம, கீழ பரதிஜ்ஞாதமாயுளள

அறிகிறவாகளே அமருததவதததை அடைகிறாகள, மறறவாகள அமருததவதததை அடையா' எனறு சொல்லபபடுகினறது இதைப பாாததால் உபகரமததில சொல லப்படடுளள ஹேதுவே முடிவில ஹேது புரஸஸரமாக உபஸம்ஹரிககபபடுகினறது என்பது வயகதமாகவிலலையா? மூதலில சொலலபபடடுளள அமருததவ ஹேது, புருஷ்ததத்வ வேதநம; ஆகையால முடிவில சொலலபபடும அமருததவ ஹேதுவும அத பப புருஷ்ததவ வேதநமாகவே இருததல வேணடும ஆகையால "ததொயஜ்ஞாதரு தரழ் எனபதறகு விததாநதிகள சொல்லும மாதிரி ஆதததம் சொலவதுதான ஸங் கதமாகும. மூதலில் புருஷ்ததவ வேதநததை அமருததவ ஹேதுவெனறு சொலலி விட்டு, முடிவில 'அநதப புருஷ்ததவதததைக காடடிலும பரமான வஸது ஒனறு உணடு; அதை அறிவதுதான அமருததவ ஹேது' எனறு சொலவது பூவாபர விருத தமே ஆகும இதுதான் இவ்விடததில செயயபபடும உபபாதநம

யஜ்ஞாதரம் நாவாரஜ்ஞ்ய வ்ருஜ்ஞ்யிக்ஜ்ஞ்யிக்" எனனும் சருதி வாகயத்திறகு ஸ்ரீ பாஷய காரா செயதுளள அநவயம கவனிககததகுந்தது. "யஜ்ஞாஜ்ஞவாரம் க்ஜ்ஞ்யிஜ்ஞவி வாரம் நாவ்ஜ்ஞ்" எனபது அவா செயதுளள அந்வயம. உளளபடி "யஜ்ஞாக்ஜ்ஞ் வாரம் க்ஜ்ஞ்யி ஜ்ஞவி ஜ்ஞவாரம் நாவ்ஜ்ஞ்யி" எனறு அநவயம செயயும பக்ஷததில 'எதைககாடடிலும உதகருஷடதரமாக வேறு ஒரு வஸதுவும இலலையோ' எனறு மாதரம ஆததம கிடைககும. அபபடி ஆததம கொணடால, 'உதகருஷடதரமானது ஒனறுமிலலை' எனறு அப்யதிக நிஷேதம மாதரம செயததாகும; 'அவனுக்கு ஸமமானது ஒனறு மில்லை' எனறு ஸம நிஷேதம செயயபபடடதாக மாடடாது. ஸ்ரீ பாஷயகாரா செய துள்ள அநவயததிலோ வெனறால், அவனை ககாடடிலும உயாநத வஸதுவுமில்லை, அவ னுககு ஸமமும இல்லை, என்று ஸம அப்யதிக உபய நிஷேதம செயயபபட்டதாகின றது. பகவாந நிஜ்ஜமாப்யதிகனெனதால், உபய நிஷேதததைக காணபிககும ஆததம கொள்வதே சலாகியம.

'ஜ்ஞ்ணீய' -இதறகு 'ஸூகஷமமாக இருககும தனமை' எனபது பொருள. அதாவது, 'எல்லாவறறினுளளிலும வயாபிககும தனமை' எனறு சொன்னதாயிறறு. ஸகல அசேதந ததவதததையம வயாபிதது நிறகினறது ஜீவாதமா; அநத ஜீவாதமாவை யும் இநதப புருஷ்ததவம வயாபிதது நிறகிறபடியால, இது ஸூகஷமமே 'ஜ்ஞ்யாய:'- இதறகு 'ஸாவதாநமாக இருககும தனமை' எனபது பொருள. இதில ஜ்ஞ்ணீய:, ஜ்ஞ்யாய. இரணடு சப்தஙகளும நபுமஸக லிஙக சபதஙகள; க்ஜ்ஞ்யிக் எனபது புல்லிஙக சப்தம் இபபடி பரயோகம செயவது வேததததில உணடு

ஹ்யாம் விஷ்ணொர்யத । வஷட்கரணாதேவ ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யாதிஹேதுபூதாத் பரமபுருஷாத் பரிபூர்ணாத் ஸர்வஜ்ஞாத் ஸர்வஸக்தேர்ப்ரஹ்மண ஏவ ஸர்வம் ஜகதுத்பத்யதே இதி ஸித்யதி । தஸ்மாத் ஸர்வஸ்ய ஜகதோ ப்ரஹ்மைவ காரணம் ந ப்ரதானாதி ஜடவஸ்து இதி ॥

உக்தமேவ ந்யாயம் ஸ்மாரயதி ‘ந ஸத்ய ஆஸஸீத்’ இத்யாதி ।

புருஷ வேதநத்தின அமருத்தவ ஹேதுத்தவமும மறறை ஒனறும அமருத்தவத்துக்கு மாறகமாகாமல இருபபதும காரண புரஸஸரமாக உபஸமஹாரம செயயபபட்டதாகும வேறு விதமாக ஆதத்ம சொலலும பக்ஷத்தில, ஆரமபத்தில செயயபபட்டுள்ள இரணடு பரதிஜ்ஞைகளும விரோதிக்கபபடும இநத புருஷத்தவம எபபொழுதும எவவித அசுத்தமுமறறு பரிசுத்தமாகவே இருகிற தத்வமானதால, இது ‘ஸிவ’ எனனும சபதத்தால வயவஹரிக்கத் தகுநதது “ஸாஸ்வதம் ஸிவமச்யுதம்” எனபதில இநத வயவஹாரத்தைக காணலாம ;தவிரவும, அடுத்துவரும வாகயமாகிற “ஏஹாஸ்ய ப்ரஹ்மலொகஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஸர்வசக்தேர்ப்ரஹ்மண ஏஷ ஆத்மா” என்பதில் இநத புருஷனே ‘ஸிவ’ சபத்தத்தால சொலலபபடுகிறான எனபது வயக்தமாகத் தெரிகினறது

உக்தமேவ ந்யாயம்—‘ந ஸத்ய ஆஸஸீத்’ இதயாதி

வஷட்கரணாதேவ—“ஸர்வஜ்ஞாத் ஸர்வஸக்தேர்ப்ரஹ்மண” இதயாதியான வாகயத்தில “தஸ்மாத் ஸர்வஸ்ய ஜகத ஸிவ” எனறு ‘ஸிவ’ சபதம பரயோகமாகி இருகினறதே எனறால, அநத ‘ஸிவ’ சபதம் ஸம்ஹாரவையே குறிக்கவேணடுமெனனும நிராபந்தமிலலை எனகிறார ‘ஸிவ’ எனனும சபத்தத்திறகு அசுத்தியறற’ ‘சுத்தமான’ எனனும பொருள உணடு “ஸாஸ்வதம் ஸிவமச்யுதம்” எனனும வாகயத்தில அமமாதிரி பரயோகம காணபபடுகினறது “ஸர்வஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஸிவ, ஸ்தாணு” எனறு ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்திலும இநத பரயோகத்தைக காணலாம ஆகையால உபகரமத்தில காணபபடும பரதிஜ்ஞைகக ஒறறு செயயபபடும ஆத்தத்திறகு இநத ‘ஸிவ’ சபத பரயோகம பாதகமாகமாட்டாது

வஷட்கரணாத் ஏவ—தவிரவும, அடுத்து வரும் வாகயத்தில, ‘இநத ஸிவ சபதம பரகருத புருஷ தத்வத்தையே குறிக்கினறது’ எனறு வயக்தமாகச் சொலலபபடுகினறது “ஏஷ ஸர்வஸ்ய வஷட்கரோதி” எனபதிலுள்ள ‘ஏஷ’ [இவன] எனனும சபதம, கீழில பரயோகம செயயபபட்டுள்ள ‘ஸிவ’ சபத்தத்தால சொலலபபடுமவனையே பரத்யபிஜ்ஞாபிக்கினறதனறோ?

உக்தமேவ ந்யாயம்—“ந ஸத்ய ஆஸஸீத்” என்பது பூர்வபக்ஷியால கூறபபட்டுள்ள வாகயங்களுள் நாலாவது வாகயம. இநத வாகயத்திலும ‘ஸிவ’ சபதம காணபபடுகினறதே எனறால, ‘கீழில விளக்கபபட்டுள்ள ந்யாயபபடி இநத வாகயமும நாராயணபரமே’ எனறு ஸமாதானம சொலலபடுகினறது கீழில விவரிக்கபபட்டுள்ள ந்யாயங்களான—(1) காரண வாகயங்களெலலாம் நாராயணனுக்கே பரமகாரணத்வத்தை பரதிபாதிக்கினறன, (2) அநய பரங்களான நாராயண

உதயாதி ஸவ்ய நெயழு ॥

கிம்அ, "ஸம்ஹஸ்யவாரெ" உதயநுவாகெ "ந தஸ்யெ கஶ்சந" உதி நிரஸ்தஸமஸ்தஹேயகுணம்ஹாவநஸ்ய வாஸுதேவஸ்ய, 'ஸுனைராணீயாநு'

வாகயங்களுந்ம கீழச சொலலபபடடுளள நயாயபபடி நாராயண பரங்களெனறே அாதத்ம செயயபபடவேண்டும

கிம்அ தவிரவும், மறறும ஒரு அமசம இவவிடதில அவதேயம அது எனனவெனறால —"**ஸம்ஹஸ்ய வாரெ**" எனனும அநுவாகதில "**ந தஸ்யெ கஶ்சந**" [அவனுககு ஈசவரன ஒருவனும இலலை] எனனும வாகயமும, அதற குப பிறகு '**ஸுனைராணீயாநு**" எனனும அநுவாகதில "**உஹாரம் விவாஹம்**

தஸ்யாவஹிதவ்யழு"; "**யதெஷாஞள**" எனனும வாகயங்களும காணபபடுகின றன இவைகளுள முதல வாகயததால சொலலபபடும. எவவித ஒபபு உயாவுமறறி ருககும புருஷனே "**யதெஷாஞள**" இதயாதியான வாகயததால மஹேசவர

அநுவாகாதிகளால அநத நாராயணனுககே ஸாவததையும காடடிலும பரதவம நிசசயிக கப படுகினறது, (3) பரஹமா ருதரன **முதலானவாகள** அநத நாராயணனால ஸருஷ டிகக படுகிறாகளெனறும ஸமஹரிககபபடுகிறாக ளெனறும சருதிகள சொலலுகின றன; (4) '**ஶிவ**' '**உஹெஶ்வர**' முதலிய சபதங்கள ருதரனைக குறிககாமல வேறு அாததததில பரயோகம செயயபபடடிருககிறபடியால, அவைகளை இவவிடதில ஸாதாரண சபதங்களாகவே எடுததுக கொளளககூடும எனபதுமே இமமாதிரி யான நயாயங்களைக கொணடு, '**ஶிவ**' முதலிய சபதங்களெலலாம, 'ஸத' 'பரஹம' முதலிய சபதங்கள போல நாராயணனிடததிலேயே பாயவவிகினறன எனபதை நி ணயிகககூடும்.

கிம்அ "**யதெஷாஞள ஹ்ரஸ்வ: தெர்கு: தீர்கு:**" எனனும வாகயம நாராயண னைப பறறி பேசுகிறதே தவிர, அவனைகாடடிலும வேறுபடட வஸது ஒனறையும பறறிப பேசவிலலை எனபது, இநத வாகயததிறகு முனனும பினனும காணபபடும வாகயங்களைப பாாததாலேயே விளங்கும எனனும விஷயததை இபபொழுது உப பாதிகிறா சில விடங்களில சில வாகயங்களுககு நாராயண பரதவம வேறு பரகர ணங்களில காணபபடும வாகயங்களைககொணடே நிணயிபபதுணடு, இநத வாகயத திறகு நாராயண பரதவததை நிணயிகும பொருடடு வேறு பரகரணங்களில் காணப படும வாகயங்களை நாம தேடிப போகவேணடுவதிலலை என்பதே ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவுளளம. முதல அநுவாகததில காணபபடும "**ந தஸ்யெ கஶ்சந**" எனனும வாகயததை இவவிடதில எடுபபதன தாதபாயம, கீழ பரதிபாதிகபபடடுளள புருஷனைக காடடிலும வேறு ஒரு வஸதுவுககு மேனமை சொலவது "**ந தஸ்யெ கஶ்சந**" [அவனுககு வேறு ஒரு ஈசவரனும இலலை] எனறு செயயபபடடுளள நிஷேதததிறகு விருததம எனபதைக காணபிகும பொருட்டே

ஜ தஸ்யுபரிஸ்தாத்கே வெஷாஷ்யஞ்சாமவதயா வெஷபீஜஸமேதவ்யாஹ்ருதிஸமேதாகாயத்ரயா அஹோராத்ரயோ வ்யதிவாஹ்ய, அஹோராத்ரயோர்மத்யே கஅயஸ்யுத்தராகாயாஞ்சாவதிஷ்டதயா உவாசேத்யுக்தத்வாத் । ஸயஅயோஃ--ஸவயோஸ்ய வெஷஜாதஸ்ய வ்யாஹ்ருதிஃ வ்யாஹ்ருத உக்தஃ, வ்யாஹ்ருதஸ்ய அ வ்யாஹ்ருதிராகாஃ; வ்யாஹ்ருதிகாரோ வெஷஃ ஸுவ்யாஹ்ருதிஸமேத வ்யாஹ்ருதெ ஜீநஃ, ஸகாராதி காராந்தஃ வ்யாஹ்ருதொஉவி ஸுவ்யாஹ்ருதாவகாரெ ஜீநஃ; தஸ்ய வ்யாஹ்ருத

னேனறு பரதிபாதிகபபடடு, "உஹராம விவாஹம" எனனும வாகயததால தஹர புணடரீகததின மதயததில இருககும ஆகாசததினுளளில இருபபவரகள உபாஸிககத தகுநதவனெனறு சொல்லபபடுகிறான "யதஅகாஶ" எனனும வாகயததில, மஹேசவரத தனமையை பரதிபாதிகுமிடததில, 'வேதஙகளெலலாவறறுககும ஆதியும அநதமுமாக இருநது கொணடு அநதகாரணததால அவைகளுககு விதைபோனறிருககும பரணவம என்பது யாதெனறு உணடோ, அநத பரணவததுககு விதையாக இருககும 'அ' என்னும் எழுததால சொலலபபடுமவனே மஹேசவரன' எனறனரோ சொலலபபட்டிருககின்றது? இதன கருதது எனனவெனறால — 'எல்லா வேதஙகளுககும பரகருதியாக இருககினறது பரணவம, அநத பரணவத

வெஷாஷ்யஞ்சாமவதயா—இவவிடததில "யதஅகாஶ" இதயாதியான வாகயததின அரததம சொலலபபடுகினறது இநத வாகயததில 'ஸுவஃ' எனபதறகு பரணவம' எனபது பொருள வேதததிறகு பரணவம உதபாதகமாகையாலும லய ஸதானமாகையாலும அது வேதததின ஆதியிலும அநததிலும பரதிஷடிதமாக இருககினறது எனறு சொலலபபடுகினறது "ப்ரஹ்மணஃ ப்ரணவம கு-யாத்ஆதஆவஜெ அ ஸவ-ஆத" எனபது மற வாகயம ஆகையால, பரணவம வேதததிறகு பீஜம அநத பரணவததிறகு 'அ' எனனும எழுதது பீஜம. அ' எனபது ஸமஸத சபதஙகளுககும மூலமன்றோ? 'லீநம' எனபதறகு அநத ரூபததை அடைநதிருககிற' எனபது பொருள அநத 'அ' எனபதறகு யஃ வாஃ—அநத 'அ' எனனும எழுததால எவன பரதிபாதிகபபடுகிறானே "வாஃ" எனபதறகு 'பரதிபாதிகபபடும' எனபது பொருள இதறகு 'உதகருஷடன்' எனனும பொருளும உணடு அது இவவிடததில விவகஷித மனறு 'அ' எனபதால பரதிபாதிக்கபபடுமவன விஷணுவே என்பது "ஸுகாரொ-ணைவ்யதெ விஷ்ணுஸ்ஸுவ்யுத்பத்தெஸ்ஸுகாரொ ஹரிஃ" "ஸுகாரொ விஷ்ணுவாசகஃ" எனனும சருதி ஸமருதிகளால விளஙகும.

உஹராத்ரயோர்மத்யே கு 'உஹராம விவாஹம" இதயாதியான வாகயம முதலில; அதறகுப பிறகு "யதஅகாஶ" இதயாதியான வாகயம தஹர புணடரீகததின மதயததிலுளள ஆகாசததில இருபபதாக உபாஸிககபபடவேணடும எனறு முதல வாகயததில சொலலபபடுகின்றது யார அபபடி உபாஸிககபபடததகுநதவன எனறால், அவன நாராயணனாகிற மஹேசவரனே எனறு இரணடாவது வாகயம சொலலுகினறது

வ்ருத்திஸ்தத்தத்³தா⁴ரணஸ்ய யः வாசகः வாச்யஃ ஸ ஏஷோ(அ)ர்த² இதி । ஸ-
வ்ருத்யர்தா²ஜ்ஜாதவ்ருத்திஸ்தாத்³தா⁴ரணவாச்யஃ ஸவ்ருத்யர்தா²ஜ்ஜாதவ்ருத்திஸ்
தந்நாராயணோ யः ஸ ஏஷோ(அ)ர்த²ஃ । யஏஷோ(அ)ம் ஹமவதா ।

"ஸஹ꣣ நாவவ꣡து꣢ஸ்ய ஜமத வ்ருயஸ்யா ।
உத வாதரம் நாத்யஸ்மீஷ்டி யந்ஜய" ॥ [ஹ மீ 7—6,7]
"ஸ்தாணாஏகாரோஏஷி" [ஹ மீ 10—33]

இதி । 'ஸ இதி ப்ரஹ்ம' இதி ஸ்ருதேः நாராயணஸ்ய ஸகார வாச்யத்வம்,
"ஸகாரோ வை ஸர்வ-ஸ்ய வாக்" இதி வாசகஜாதஸ்ய ஸகார வ்ருத்தித்வம்

திறகு பரகருதியாக இருபபது 'அ' எனனும எழுதது இபபடி பரணவததின விகருதியாச இருககும வேதம, தனது பரகருதியாயுளள பரணவ ரூபததை அடைந திருககினறது, 'அ' எனனும எழுததின விகருதிபாக இருககும பரணவம, தனது பரகருதியாயுளள 'அ' எனனும எழுததின ரூபததை அடைநதிருககினறது, அப படிபபடட பரணவ பரகருதியாயுளள 'அ' எனபதால சொலலபபடட தகுநதவனே மஹேசவரன' எனபதுதான 'அ' என்னும எழுதது, ஸகல சொலகளுககும மூலம, நாராயணன, சொலகளால் குறிககபபடும வஸதுகக ளெலலாவறறுககும

ஸ்வ-த்வாத்ய "யஏஷோ(அ)ள" எனனும வாகயததில காணபபடும வசந வயகதியின் அபிபராயம வெளியிடபபடுகினறது 'அ' எனபதறகு எவன வாசயனே அவன மஹேசவரன எனறு சொன்னால போதுமாக இருகக்கையில, '**தஸ்ய வ்ருத்திர்நஸ்யஃ யः வாசஃ**' [பரணவததின பரகருதியாகிற அவஸதையை அடைந திருககும 'அ' எனபதறகு எவன வாசயனே] எனறு சுறறிச சொலவானேன எனறால, 'நாராயணன, சொலகளால் பரதிபாதிககபபடும வஸதுகக ளெலலாவறறுககும மூலம, 'அ' எனபது சொல்கள ளெலலாவறறுககும மூலம, சொலகளால் குறிககபபடும வஸதுகக ளெலலாவறறுககும மூலமாயிருககுமவன, சொலக ளெலலாவறறுககும மூலமாயிருபப தால பரதிபாதிககபபடததகுநதவன என்பதை ஜனாபிககும பொருடடே' என்று விளககுகிறார

ஸஹம நாவவது நாராயணன, சொலகளால குறிககபபடும வஸதுகக ளெலலாவறறுககும மூல பூதன எனபதையும, 'அ' எனபது சொலக ளெலலாவற றுக்கும பீஜமெனபதையும இநத வாகயம விளககுகினறது "**ஸ்தாணாஏகா ரோஏஷி**" எனபது, இநத வாசயம வாசகம இரணடுககுமுளள ஸமபநதததை விளக்குகின்றது இவைகளுகக சருதி வாகயஙகளும பரமாணஙகளாகச சொல்லப் படுகினறன.

தஏஷ்யவ "யஏஷோ(அ)ள" எனனும வாகயததில காணபபடும 'மஹேச வரன' என்னும சபதம ஸாமாநய சபதமாக இருநத போதிலும, பரகரணததைப பாாககும பொழுது அது நாராயண பரமே எனறு விளககபபட்டது இபபொழுது, இதறகு அடுதது வரும அநுவாகததில், இநத நாராயண பரதவம தெளிவாகச சொல லப்பட் டிருககினறது எனபதை விளககுகிறார

அ ஜ்ஞாயதே, வாஅயீஜாதஸ்ய ப்ரஹ்மணஸ்ச அ ஸப்தமீ சதே ப்ரதமா ப்ரஹ்மணஃ சகாரவாசயதாவ்ருதிவாசகாத் சகாரவாசயோ நாராயண ஸவ உபஸர்ஜன ஸதி ஸிஜ்ஜ । தமிமேவ "ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தெவம்" இதி கெவலவாசகஸ்ஸஹஸ்ரஸப்தவாசகாத் நவமெண நாராயணாத்வாகெந ஸ வசனாதர்தாத் வ்யவம்ஸிதம் । சதுர்தாத்யவமெணாத்வாகெந வ்யதி-

---

மூலம அத நாராயணனே மஹேசவரன' இதுவனோ இத வாகயதின கருதது? ஸ்ரீபகவானும இத அர்தத்தை "சஹம் க்ருத்ஸ்னம்" "சக்ஷுர் ராணாழ்" இதயாதியான சலோகங்களால வெளியிடடிருககிறன வேதத்திலும. "ச உதி ப்ரஹ்ம" எனனும வாகயத்திலிருந்து. 'நாராயணன அ' எனனும சொலலால் சொலலபபடுகிறன' எனபதும, "சகாரோ வெ ஸர்வ-நாமா" எனனும வாகயத்திலிருந்து 'சொல்களெலலாவற்றுககும 'அ' எனனும எழுத்தே மூலம' எனபதும விளங்குகினறன சொலகளால சொலலபடும வஸ்துகக ளெலலா வற்றுககும பரஹ்மமே மூலம எனபது ஸபஷ்டமே இபபடி 'அ' என்னும சொல லுககு பரஹ்மமே குறிபபு எனறு சொலலபபடடிருககிறபடியால. அத 'அ' எனனும சொலலால சொலலபபடும நாராயணனே மஹேசவரன என்பது ஸித்தமாகினறது எது பரத்தவம எனபதை பரதிபாதிபபதையே நோககாக உடைய "ஸஹஸ்ரசீ-

---

கெவலவாசகஸ்ஸஹஸ்ரஸப்தவாசகாத் நவமெண—இத நாராயணாத்வாகம, 'பரத்தவம சில விடஙகளில ஆதமா வெனறும, சில விடஙகளில ஜ்யோதிஸ் எனறும இமமாதிரி பல விடஙகளில பல விதமாகச சொலலபபடுகினறதே! இவைகளுள எது பரத்தவம?' எனபதை நிணயிபபதறகாகவே பரவ்ருத்தம. ஆதமா' 'ஜ்யோதிஸ்' இத யாதியான சபதஙகளால சொலலபபடுமவன நாராயணனே எனனும விஷயம [நாரா யண வாம ப்ரஹ்ம, நாராயண வரோ ஜ்யோதிஃ] எனபது முதலான வாகயங களால விளங்குகிறதனறே? இது தான இத அநுவாகத்தின பெருமை

சதுர்த "விஸ்வாயிகோ ராத்ரோ உஷஸி-ஃ" [ருதரன மஹாஷி, அவன விசவமெலலாவற்றுககும உதகருஷ்டன] என்றும, "வ்ருஜாவனிஃ வ்ருஜா ஸஹ்யஜத" [சதுர்முக பரஹ்மா பரஜைகளை ஸருஷ்டித்தான] எனறும இவ்வாறு அநேக காரண வாகயங்கள, சிவன முதலானவாகளுககுக காரணத்வத்தைச சொலபன வாகக காணபபடுகினறனவே! எனறு சங்கித்து, அதச் சங்கைககு ஸமாதானத்தை அநுகரஹிககிறார வாகயங்களுள சில அநய பரங்கள், சில அநய பரங்கள, நாராய ணானுவாகத்திறகு நாராயணனைத தவிரத்து வேறு ஒனறையும பரதிபாத்யமாகச சொல வது ஸாத்யமிலலை "நாராயணம ஸஹாஜ்ஞேயம விஸ்வாத்மானம வராயணம்" "நாராயண வராம ப்ரஹ்ம தஸ்மை நாராயணஃ வராஃ" "சஙகவ-சக்ரிஸ்ரு தத்வ-ம வ்யாவ்ய நாராயணஃ ஸ்தித்ஃ" இதயாதியாக 'நாராயணனே பர தேவதை' எனறு கணடோகதமாக இதில சொலலபபட டிருககிறபடியால, இது அநய பரமே. இபபடி அநய பரங்களாயுளள வாகயங்களுககும வேறு அநய பரங்களாயுளள வாகயங்களுககும பரஸபரம விரோதம வருமபொழுது. அநயபர வாகயங்களுககு அநு குணமாகவே அநய பரவாகயங்களை நயிப்பிகக வேணடுமெ எனபது ஒரு நயாயம. அத நயாயத்தை அநுஸரித்து இவ்விடத்தில் ஸமாதானம சொலலபபடுகினறது.

வாஜிதம் வாஜதக்வெவ ஈஜ்யவாஸ்ச வவ்ருவாகேயஷ்ச கேதாஉவி ஸவைஜ வ்ருதீயஸ்யாஹ்ன தஜ்ஜெவெத்யவமஜ்யத இதி "ஸாஷ்டூஜ்ஷ்யா தேவ ஜெஸ்ஸா வாஜஜெவவக்" [ஐ ஸ்ம/-1—31] இதி ஸ்ம்ருகாரெண நிணீதம் । தஜ்ஜதத்வம் ஜ்ஞாத்வா ஜ்ஞாஸிவாதி ஸவாஉவமதஜ்ஞி கேவல ஜ்ஞாஸிவயொஃ ந வாக்யவ்ருத்யமஃ, ஈஷ்டி நாநயவாெ ஈந-

---

ஷ்டி" இதயாதியான நாராயணநுவாகமும, அநத நாராயணனே எலலாருககும பரன எனபதை நனருக விளககுகினறது ஜகததின கர்ரணம யாது எனபதை பரதி பாதிககும சிறசில வேத வாகயஙகளில வேறு வேறு பெயாகள பரயோகம செயயப படடிருநத போதிலும, அநதநத வாகயஙகளெலலாம அநய பரஙகளாகையால, அநய பரமான இநத நாராயணநுவாகததில பரதிபாதிகபபடுமதுவே பரததவமாக இருததல வேணடும என்னும விஷயம "ஸாஷ்டூஜ்ஷ்யா த" இதயாதியான ஸ்மதரததில ஸ்மதரகாரரால நிாணயம செயயபபடடிருககினறது 'பரஹ்மா' 'சிவன' போனற வேறு பெயாகளின பரயோகம செயயபபடடு, அவைகளால பரபரஹ்மம சில சருதி வாகயஙகளில் குறிகபபடடிருககினறது எனபதால மாதரம, 'அநத பரஹமா முத லானவாகளே பரபரஹமம எனபதுதான சருதியின தாதபாயம' என்று நிாணயிகக

ஸாஷ்டூஜ்ஷ்யா கௌஷீதகீ பராஹ்மணம எனனும உபநிஷததில, பர தாததநன் எனனும ஒருவன ஒரு காலததில இநதரனுடைய ஸதாநததுகபோய, 'மநுஷ்யாகளுகக எது அதயநதம ஹிதமோ, அதை எனகக உபதேசிககவேணடும' என்று கேடடதாகவும, அபபொழுது 'எனனையே நீ உபாஸதி செய' எனற இநதரன அவனுகக உபதேசிததாகவும சொலலபபடடிருககின்றது இதன ஆதாதாதை ஸ்மதரகாரா விசாரிதது, இவவிடதில இநதரன, தனனையே உபாஸிபபதுதான ஹித தமம என்று சொலலுமபொழுது, 'தான' என்னும சபதததால தனது அநதாயாமியா யுளள பரமாதமாவையே நிாததேசிததான எனறும, அபபடி நிாததேசிததுப பேசுவது சாஸதரஸ்தாகளுகக வழகமெனறும நிாணயிததிருககிறா அநத ஸநதாபபதில் இநத ஸ்மதரம காணபபடுகினறது. ஸ்மதரதின ஆததம—உவஜ்ஞபஃ—இநதரன செயத உபதேசமானது, ஸாஷ்டூஜ்ஷ்யா—"வஸ வவ்ருஹ்மதாஜ்ஞராதா வனகோ நாராயணஃ" எனனும சாஸ்தரததைக கொணடே செயயபபடடது வாஜஜெவவக்—வாமதேவா எனனும மஹாஷி உபதேசம செயததுபோல வாம தேவர் அமமாதிரி உபதேசம செயதிருபபதாக பருஹதாரணயோபநிஷததில காணப படுகின்றது. பரமாதமா ஜீவாதமாவைச சரீரமாக உடைததா யிருககிறபடியால, ஜீவாத மாவைக குறிககும 'நீ' 'நான' எனனும சபதஙகள பரமாதமாவினிடததில பாயவஸா நம அடையும எனபது சாஸதரம இநதச சாஸ்தரததைக கொணடு, 'பரஹமா' 'சிவன' முதலானவாகள சில காரணவாகயஙகளில ஜகதகாரணமாகச சொலலபபட டிருநதால், அவவிடஙகளில, 'பரஹமா' 'சிவன' இதயாதியான சபதஙகள, அவாக ளுள் அநதாயாமியாக இருககும நாராயணனிடததிலேயே முடிவடைகினறன எனறு நாம கொளளவேணடும எனபது கருதது

வாகெ தயொரிம் ஹிரண்யகர்ப்பதயா தவிஹ ஸ்திக்ஷு வ்யதிவாஹநாகே, கூவிஹர் காயவ்ரானாதிபவைந வாம் ப்ரஹ்மாதிதவித ஹ ஸ்தாகாயவ்ரானாதீ நாம் யதா ந வாக்யஷேழ

யத்ர நஸிஹ்யாயகிதம்—"கயே யதிஹ்யஸ்மிந் ப்ரஹ்மவ்ரெ ஹ்ருதயம் வ்ரஹ்மலோகம் வெஸ்ம, ஹ்ருதயெ ஹ்யேஷ்ஹிஞ்ஜராகாயஃ, தஸ்மிந்யத்ஹ்ருதயஸ்ய ஹ்ருதத்வம், ததாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம்" [ஹா. 8—வ்ரா] இத்யத்ர கூகாயவத் வைந ஜமஹ்ரவாஹநகாரணம் வ்யதிவாஹ்ய தஹ்ரவ்யுநாநுந: கவ்யஸி தக்வவிவ்ரஷவ்ய கூநெவ்ஷுவ்யதா வ்யதிவாஹ்யதெ, கவ்யாகாயஸ்ய நாஸ்ரமவயொநி்வ-ாஹகக்வஸ்ரவணாக் வ்ரஹ்மவ்ஷஸ்மகெ வ்ரஹ்மவ்ஷஸ்ய

படமாடடாது, எனெனரூல, அநயபரமான இநத நாராயணநுவாகததில், 'அந்த பரஹமா முதலான எலலாரும இநதரன போல பரஹமததின வீபூதிகளுள அகப படடவாகளே' எனறு சொலலபபடடிருகினற தன்ரே? சிறசில சருதி வாக யஙகளில ஆகாசம' பராணன' இவை முதலிய சபதஙகளால பர ப்ரஹமம வயவ ஹரிகபபடடிருந்த போதிலும அநதக காரணததால 'பஞ்ச பூதஙகள ஸமபதஙக களான ஆகாசம பராணன முதலியவைகளையே பரதத்வமென்று சருதி சொலலு கினறது' எனறு சொலலகூடுமோ?

யத்ர நஸிஹ்ய மறறும சிலா பின வருமாறு ஒரு ஆக்ஷேபம செயகிரராகள். "கயே யதிஹ்யஸ்மிந்" இதயாதியான சாநதோகய வாகயததில, 'ஆகாசம' என லும சபததால ஜகதின உபாதாந காரணதத பரதிபாதிதது, அந்த ஆகாசதத்துகுள இருககும ஒரு தத்வ விசேஷமே நமமால தேடபபடவேண்டிய வஸது எனறும சொல லபபடடிருகினறது இநத ஆகாசமே ஜகதிலுளள பொருளக ளெலலாவற்றுககும பெயா ரூபம இவைகளை நிவஹ்ரிகினறது எனறும இநத வாகயததில் சொலலபபடடி

தயொரிம் ஹிரண்யகர்ப்பதயா—பரஹ்மா சிவன முதலானவாகள இநதரனு டனகூட ஒரே பங்கதியில பரமாதமாவின விபூதிகுள ளகபபடடவாகளாகப பழிகக பபடடிருகிரராகள "ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஶிவஃ ஸெந்த்ரஃ ஸொக்ஷரஃ பரமஃ ஸ்வராட்" எனபது இநத அநுவாக வாகயம

கூகாயவ் வாணாதிபவைந—தாநதோகயததில ஓரிடதில "ஸவ-ாணி ஹவா உஸாநி ஸ்தாநி கூகாயாவெவ ஸஸ்ரஷ்ட்ருத்ருயஞ்ஜெ கூகாயஃ பராய ணழ" [ஆகாசததிலிருநதே இநத பூதஙகளெலலாம உதபததியை அடைகினறன ... ஆகாசமதான மறறை எலலாவற்றுகுமு உதகருஷ்டம, பராயணம] எனறு சொல்லப படடிருகினறது இமமாதிரியே மறரோரிடதில "ஸவ-ாணி ஹ வா உஸாநி ஸ்தாநி வ்ராணவெவாஹி ஸம்விஶந்தி" [பராணனே ஜகதகாரணமான வஸது] எனறு சொலலபபடடிருகினறது இநத வாகயஙகளுகெலலாம வேதாநதிகளெலலா ரும, 'ஆகாசம பராணன முதலான சபதஙகளால பரமாதமாவே சொல்லபபடுகிரரன' எனறும, 'பூதாகாசம முதலானவைகள சொலலபபடமாடடா' எனறும அாதத்ம செயதிருககிரராகள அநத நயாயததை அவலமபிதது, பரகருததில், 'பரஹமா' 'சிவன' முதலான சபதஙகளுகும பரமாதமாவே பொருள எனறு கொள்ளவேண்டும எனபது தாதபாயம

யத்ர நஸிஹ்ய—இவவிடதில 'வயோமாதீத வாதம' எனறு வயவஹரிகபப

நாராயணோவயொः கதரஃகுஷுமஃநாத்மா கூகாரவயஃஸாயஹ்னிதாத்மாரூ-
ஷாகூ சுநயீனயீ சுஷ்ணுஷவ்யிதயா உவாஸ்யிகும் வ்ருதீயதெ' இதி தஷெதத்
நயீதவெஷாநாம் சுஷ்ஜ ஷுஸாஷ்துவிஷாம் ஷொஷ்யிழ। யதஷ்தத்ப்ரஹ்மதிஷவாஸ்யி
வாஸிஹாரூஷாஹ, வாக்யிகாரூஸ்ய। "உஹஷொஷ்வீஸஞ்ஜாகாரூஃ கிம் தத்ர
விஷ்யதெ யஷ்ணுஷவ்யிம் யஷ்மாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யிம்" இதி ஷொஷிதெ, "யா
வாத்ருஷ்யிஷாகாரூஷ்தாவாநெஷாஷ்தெஹ்ஜஃஷ்ய கூகாரூஃ" இத்யிஷிநா சுஸ்ய
கூகாரூஸ்யிவாஷ்யிஸ்ய வாரூஷவாரூ ஷாஸ்ரயீநவயிகஷஹ்தத்வகும் ஸகலுஜ்ஜம-

---

ருகிறபடியால், ஆகாச சபதததால், ஜகததிலுளள பொருளகளுடைய பெயா ரூபம மு
தலியவைகளுகுக காததாவாகப புருஷஸூகததில சொலலபபடும புருஷனை குறிகப
படவேணடுமனறே? அநத ஆகாசததுகுள இருககும ஒரு ததவ விசேஷமே, தேடப
படவேணடிய வஸது எனறு இநத சுருதி சொலலுமபகூததில், அது 'அநதப புருஷ
னுக காடடிலும வேறுபடட ததவ விசேஷமொனறு உணடு, அதுவே தேடபபடவேண
டிய வஸது' எனபதைக குறிகவிலலையா? இதுதான இவாகள செயயும ஆகூ
பம இது, அநதச சாநதோகய சுருதியில பூவ அபர வாகயஙகளை ஸமகரமாகப
படியாமலும வாகயகாரருடைய கரநததைப பாராமலும இருககுமவாகளால செய
யபபடும ஆகூபம எனனெனறால, அநத சுருதியிலேயே இநத ஆகூபததிறகு
ஸமாதானம சொலலபபடடிருககினறது; வாகயகாரரும இதறகு ஸமாதானம சொலலி
யிருககிறார இநதச சாநதோகயததில பரகருத வாகயததிறகுப பிறபாடு, "உஹஷொ
உஷ்வீஸஞ்ஜாகாரூஃ கிம் தத்ர விஷ்யதெ யஷ்ணுஷவ்யிம் யஷ்விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யி"

படும வாதமொனறு அநுவதிகபபடடு நிராகரிகபபடுகினறது வயோமாதீத வாதி
கள், சாநதோகயததில் காணபபடும ஒரு வாகயததை ஆதாரமாகவகொணடு, புருஷஸூக
தாதிகளால பரதிபாதிகபபடும நாராயணன் எனனும புருஷனைகாடடிலும வேறு
உதகருஷ்டதரமான வஸ்துவொனறு இருககின்றதெனறும், அதுதான பரமபுருஷாத
தததை அடையவேணடுமென்று இசசிபபவரெல்லாராலும உபாவிகத தகுநதது என
றும் வாதிக்கிறாகள் அநதச சாநதோகய வாகயததில நாராயணன 'ஆகாச' சபதத
தால வ்யவஹரிகபபடுகிறபடியால், இநத வாதிகளுகு 'வயோமாதீத வாதிகள'
என்று பெயா 'வ்யோம' என்பதறகு 'ஆகாசம' எனபது பொருள 'ஸதீத'
என்பதறகு 'தாணடின' எனபது பொருள அதாவது—'ஆகாசம' எனறு வயவ
ஹரிகபபடும நாராயணனைகாடடிலும உயாநதுளள வேறு ஒரு வஸ்துவை பரபரஹம
மாக வாதிபபவாகள எனபது அாதது அநதச சாநதோகய வாகயம, அபபடிபபட
பொருள் ஒனறை பரதிபாதிகினறதா எனபது இவவிடததில விசாரிகபபடுகினறது
அந்த வாகயததின் அாததமாவது—ஸுஷ்ணு ப்ரஹ்மபுரே—பரபரஹ்மததின ஸதாந
மாயுள்ள இநத உபாஸகனுடைய சரீரத்தில, யஷ்மிந் உஹாரம் வாண்ஜ்ரீகும் வெஷ்ம—
அலபமாகவும தாமரைபபுஷ்பம போன்றதுமான யாதொரு ஹருதயமாகிற ஸதாநம
இருக்கினறதோ, ஸுஷ்ணு ஸதாந உஹாரம் சூகாரூஃ—அநத ஹருதயததினுள யாதொரு
அதயல்பமான ஆகாசமொனறு உணடோ, தஸ்மிந்ஸதாந யத் தத் ஸுஷ்ணு வ்யம் தஸ்மி

தாரணைதயா ஸுகஜுஜமஹாயாரஸுவம் அ ப்ரதிவாஹ்யே, "ஸுஷ்மிந்நாகாஸாஸ்மாஹி தாஃ, வஸ்ஷ ஸூதா ஸுவஹதவாவ்யா விஜரொ விம்ருத்யூ: ஸ்தீஸ்ஸுகுப்ர:" இதி ஸுவஹதவாவ்யுஸுவாஸ்தீஸ்ஸுவாயுஸுவாரயுத்தமாணாஷுகம் தஸ்மிந்

[பராணிகளுடைய ஹருதயமோ சிறியது ; அதைகாடடிலும் சிறியது அதனுள் இருக குமு ஆகாசம , அந்த ஆகாசத்தினுள நமமால தேடப்படவேணடிய வஸ்து வொன்று இருகவும கூடுமோ ? அது யாது ?] எனறு ஒரு ஆக்ஷேபம செயதுகொணடு, அதன் ஸமாதாநமாக ' யாவாநூவாயாகாஸஸ்தாவாநேஷோஅந்தர்ஹ்ருத யேஸுய ஸுகாஸ: " [ஹருதயதத்தினுள இருககும ஆகாசம எனனும சபதததால் சொல்லபபடும வஸ்து இந்த லோகதத்தில காணபபடும பூதாகாசமபோல மிகப பெரியதே] எனறு படிகபபட டிருககின்றது இந்த ஸமாதாநதத்தின கருத்து என்னவெனறால, ' ஹ்ருதயதத்தினுள் இருபபதாகச சொல்லபபடும 'ஆகாசம' எனனும வஸ்து பரம புருஷனே , பூதாகாசம் போல அதுவும மிகப பெரியது எனறு சொலவதன தாத்பாயம, அது அளவற்ற பெருமையை உடையது எனபதே அது ஸகல ஜகத்திறகும காரணம, ஆதாரம்' எனபதுதான இவவிதம பரதிபாதித்துவிடடு, இந்த சருதியே, பிறகு " ஸுஷ்மிந்நாகாஸாஸ்மாஹி தாஃ " [இந்த ஆகாசத்தில ஸகல கல்யாணகுணகணஙகளும சாசவத மாக இருககின்றன] எனறும, " வஸ்ஷ ஸூதா ஸுவஹதவாவ்யா " [இந்த ஆத்மா எவ்விதக காமத்தாலும ஒருபொழுதும ஸபாசிகபபடாத வஸ்து] என்றும சொல் லுகினறது. இபபடிச சொல்வதானது, ' ஹ்ருதயதத்தினுள் இருககும் பரம புருஷன்

ஜிஜ்ஞாஸிதவ்யே—அந்த ஆகாசத்தினுளளிருக்கும் வஸ்து விசேஷமே தேடதத்குந் தது, உபாஸிக்கதத்குந்தது இந்த வாகயத்தில் இருககும 'ஆகாச' சபதம் நாராயணனைக் குறிககிறபடியால், அதற்குளளிருபபதாகச சொல்லபபடும வஸ்து நாராயணனைகாட்டி லும வேறுபட்டதாகவே இருத்தலவேணடும' எனபது வயோமாதீத வாதிகளின வாதம. அது வேறுபடடது எனபதில் ஆக்ஷேபமிலலை , அபபடிபபட்ட வேறுபட்டுள்ள வஸ்து எது எனபதில் மாதரம விவாதம. வ்யோமாதீத வாதிகள் அதை ' வேறு ஒரு உயாந்த பரஹ்மம்' என்று சொலலுகிறாகள். 'அது அதீத பரஹ்மமன்று , அது அந்த நாரா யணனிடத்திலுளள ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம முதலிய சகதியும அபஹதபாபமத்வம் முதலிய குணங்களுமே' என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய அபிபராயம் இப் படி அபிபராயபபடுவதற்கு மூனறு காரணங்கள —(1) நாராயணனைக் காட்டிலும் வேறு உயாந்த வஸ்துவில்லை [ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே] என்று கீழ்ச சொல்லபபட் டுள்ள நிஷேதத்திறகு அந்த நாராயணனைக காட்டிலும உயாந்துள்ள வேறொரு பரஹ் மத்தை ஒத்துகொளவது விரோதிகும ; (2) இந்த சருதியிலேயே மேல்வரும் வாக் யங்களைப் பாரத்தால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் சொல்லும ஆத்மமே சருதியின் கருத்து என்பது விளங்குகின்றது ; (3) வாகயகாரும இமமாதிரியே விவரித்திருகிறார். இவை களின விஸதாரத்தை மூல கரந்தத்திலேயே காணக.

நிஹித கிதி, வரஉவ-ர-ஷவக் வரஉவ-ர-ஷமணாஷ்கஹ்யாவி வ்ய
யமிஜிஜ்ஞாஸிதவ்யக்வ்ரதிவிவாஉயிஷ்யா "தஹ்ரிந்யுஉஞ்ஞ்ஜ்ஹ்ரு
உதய-க்ருகித ஸ்ர-ரெதெய்வ ஸவ-ரம் வரிஹ்ரு தழ। வதஉ-க்ரம் ஹவதி—
"கிம் தஉத்ர விஉயதெ யஉரெவ்ஷவ்யழ?" இதி ஸொஉய்ஹ்ய ஸஹ்ரிந்ர ஸவ-ரு-
ஹ்ய ஜமதக்நி ஸ்ருஷ்டஹ்ரு ஸ்ருகாயாரக்வம் நியந்ரக்வம் ஸொஷிக்வம் ஸவஹத-
வாவ்ரக்வாஉயொ மணாஸ்ர விஉய்ஞ இதி வரிஹ்ரார இதி।
தயா அ வாக்யகாரவஅநம—"தஹ்ரிந்யுஉஞ்ஞ்ஜிதி காஉவ்யவஎஷ" இதி। காஉய்ஞ இதி காஉக, ஸவஹதவாவ்ரக்வாஉயொ மணா உதய்ய-ந்க। வதஉ-க்ரம் ஹவதி—யஎதஉஹ்ரார்காரவஉவாய்ய நிவிஜ்ஞமஉ-ய.

எப்படி தேடபபடவேணடியவறை, அறியபபட வேணடியவறை, அபபடியே அவறறுக குள்ளிருககும அபஹதபாபமதவம முதலிய எடடு குணஙகளும தேடபபடவேணடியவை, அறியபபடவேணடியவை' என்னும கருததாலனறே? 'தஹ்ரிந்யுஉஞ்ஞ்ஜ்ஹ்ரு உதய-க்ருகித ஸ்ர-ரெதெய்வ ஸவ-ரம் வரிஹ்ரு தழ" எனபதறகு இதுதான தாதபாயம "கிம் தஉத்ர விஉய்ஞதெ [இநத ஆகாசதத்தினுள் தேடபபடவேணடிய வஸ்து எனன இருககினறது?] எனனும கேள்விகக, 'இநத ஆகாசதத்தினிடததில, ஸகல ஜகததையும ஸ்ருஷடிககிறவறறுகவும அதறகு ஆதாரமாகவும நியநதாவாகவும சேஷியாகவும இருககும யோகயதையும, அபஹதபாபமதவம் முதலிய கலயாண குணகணஙகளும் இருககின்றன' எனபது ஸமாதாநம இபபடியே வாகயகாரரும "தஹ்ரிந்யுஉஞ்ஞ்ஜிதி காஉவ்யவஎஷ" என்று சொல்லியிருககிறா "காஉக" எனனும சபததறகு "காஉய்ஞ இதி காஉக" [எவை எலலாராலும பரம புருஷாததமாக இசசிககபபடுகினறனவோ அவை காமஙகள] எனபது வ்யுதபதறி அவையாவன—அபஹதபாப்மதவம முதலிய குணஙகள இவ்வளவால சொல்லபபட்ட தெனனவெனறால—'ஸகல ஜகததின

வரஉவ-ர-ஷமணாஷ்கஹ்யாவி விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யக்வ—ஆலை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய அாதததறகு இரணடு ஆகேபஙகள செயயககூடும —(1) குணஙகள் உபாஸகதத தகுநதவை யலலவே எனபது ஒனறு, (2) குணஙகளை மாதரம உபாஸகதத் தகுந்தவையாகச சொல்வது உபபநநமாகுமோ? நாராயணனை யும் உபாஸிகக வேணடுமெனறன்றே சொலலபபடவேணடும? எனபது இரண டாவது முதல் ஆகேபததிற்கு ஸமாதாநம, பகவத குணஙகளையும பகவானைபபோல நாம தேடவேணடும, அறியவேணடும, தியாநம செயயவேணடும எனறே சருதிபோதிக கின்றது எனபதுதான் இரணடாவது ஆகேபததிறகு ஸமாதாநம் வாகயததின அாததம எதிராளிகள் சொல்வது போனறதன்று எனபதே 'ஹ்ருதயததினுள யாதொரு ஆகாசம இருக்கின்றதோ அதுவும, அநத ஆகாசததினுள இருககும கல்யாணகுணஙகளுமஇவை இரணடுமே தேடததகுநதவை' என்பதுதான அதன அாததம 'ஸஹ்ரிந்ர வெஷ்ரு நியொ உஹார கூகாஷ, தஹ்ரிந்ர யஉஞவ்ருதிவ்ரு, தஉ-ஹயஉவி ஸவ்ரெவ்ஷவ்யழ' என்பது அந்வயம இபபடி 'அ' எனனும் ஒரு சபதததை அத்யாஹாரம செயது கொளவது கலிஷ்டமன்றே? எனனில், இநத பரகரணத்தின் உபஸமஹாரததில்

விஹவலுயலீலும் வரம் ப்ரஹ, தவி நயஉஞ நிஷித்தம் சுகவயிகாதிபயம் சுவஹதவாவுகூவாதிமாணாஷகம் தஉஹயஉவயுவெஷவயம் விஜிஜ்ஞாவிதவயிதி, யயாஹ—"சுயி ய ஊஹாதாநஉநாவிஉயீ வுஜஞி வநதாம்ஹ ஹதயாநு காஉாநு, தெஷாம் ஹவெஷாமொகெஷா காஉஆரொ ஹவதி" உதி।

யः வாநः காரணமெவ யெயுபதாவுதிவாஉநவரெ வாகெயீ,

ஸருஷடி ஸ்தீதி ஸம்ஹாரம இவையெலலாவுறறையும லீலையாக உடைய பரபுரஹ்மமே, இநதச சாஸ்தோகயததில காணபபடுமெ 'தஹர ஆகாசம' எனனும் சப்தததால் பரதிபாதிகபபடுமெ வஸ்து, அநத வஸ்துவும, அதனுள நிஹிதங்களாயிருக்கும அளவுறற மஹிமையை உடைய அபஹதபாபமதவம முதலிய எடடு குணங்களும இவை இரணடுமே எலலாராலும தேடபபடவேணடியவை, அறியபபட வேணடியவை. இவை இரணடும தேடப்படவேணடியவை எனபது, இநதச சாஸ்தோகயததின் முடிவில காணபபடுமெ "சுயி ய ஊஹாதாந உநாவிஉயீ . . ." இதயாதியான வாகயததால் விளங்குகினறது

யः வாநः—'ஜகத காரணமெவ எதுவோ அது ஒன்றே தீபாகம செயயத் தகுந்

'ய ஊஹாதாந ஏதாம்ஹ வதயாநு காஉாநாவிஉயீ வுஜஞி, தெஷாம் ஹவெஷாமொகெஷா காஉஆரொ ஹவதி" [எவாகள இநத ஆதமாவை அறிநது, ஆதமாவை அறிவதுடன அதன் கலயாண குணங்களையும அறிநது பரலோகம போகிறாகளோ, அவாகள ஸ்வதநதராகளாகிறாகள்] என்று காணபபடுகிறபடியால் உபகரம வாகயததிலும அதுவே விவக்ஷிதமென்று சொல்லவேணடும; அதனல் அத்யாஹார கலேசமும ஸ்ரயமே என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை

தஉஹயஉவயுவெஷவயீ—இது கீழ்ச சொனனதை விளக்குகின்றது. "சுயி ய ஊஹாத்மாநமநாவிஉயீ . " இத்யாதியான வாகயததை இவ்விடததில் உதாஹரிப்பதும் கீழச சொலலபபடடுள்ள அபிப்ராயத்தை விளகுமபொருட்டே

காஉாः—இதற்கு 'கல்யாணகுணங்கள்' என்பது பொருள் என்பதைக் கவனிகக வேணடும "ஹொஉஸுதெ ஹவாஉாகூாஉாஹ, ஹஹ ப்ரஹ்மணா விவக்ஷிதா" என்னும தைததிரீய உபநிஷத வாகயத்திலும இநத அர்த்ததத்தைக காணலாம்.

இநதத தஹரவிதயை தைததிரீய உபநிஷததிலும "ஊஹாமம விவாஹம" இதயாதியான வாகயததில பரஸ்தாவிகபபடுகின்றது அவவிடததிலும இம்மாதிரியே அர்த்ததம

யः வாநः—எவவிடததில் விஷ்ணு, கார்ய வஸ்துகளுள ஒன்றுகப படிக்கப் பட்டிருக்கினறார? எனறால், 'சுயி ப்ரஹ்மவிஷ்ணுரூத்ரஹிரண்யகர்ப்பாஹ ஹவெஷு ஹம்வு

ஈதருயவரஷாகூயவுதிவாதிதவர தகுஹஷிதஷய விஷ்ணோ: காயழஉயெய திவெஸ:, ஸ ஷுகாயழஹஷிததகுஹஷ்வயாவஷிரணம கூவழுதா ஷீஷுயா ஜமதூவகாரராய ஷெஷுஹாவதார உதயவமதவய:; யயா ஷீஷுயா தெவஷ்வயாவஷிரணம கூவழுத உவெஂதுகும வரஷெயெவ, யயா அ ஸஷியழவஂஸொதுவராஜஷ்வயாவஷிரணம கூவழுத: வரஷெயெவ ஷுஹணொ ஏரராயிரஷிவெண ஷெஷுஹாவதார:, யயா அ ஸொஉவஂஸ ஷ்வயாவஷிரணம கூவழுதா ஹமவதா ஹஷிஹாரராவதாரணாய

தது' என்னும் விஷயததை பரதிபாதிககும இடததில், காயஙகளாக இருககும வஸ்துக் களைச சொல்லி வருவதன் நடுவே விஷ்ணுவும படிகக்ப் படடிருககின்றாரே! அநய பரமான நாராயணானுவாகததில் 'விஷ்ணுவே பரததவம' என்று சொலலபபட்டிருக் கினறதன்றோ? காயஙகளான வஸ்துகக்ளுள் ஒனறாக இருககும வஸது, எபபடி பரததவமாகும்? என்றால் அதறகு ஸமாதானம சொல்லபபடுகின்றது பரமாதமா ஜகததின உபகாரததை உததேசிதது தன்னுடைய இசசா மாதரததாலே லீலையாக அவதரிககிறான் அப்படிபபட்ட அவதாரஙகளுள் ஒனறு இநத விஷ்ணு அவதாரமும் எனறு அறிய வேணடும தனனால் ஸருஷ்டிக்கபபட்டு தன்னுடைய காயஙகளா யுள்ள வஸதுகக்ளின் நடுவில தானும அவதரிதது, அவைகளின் எணணிககையைப் பூரதது செயவது, அபபடி அவதரிககும பரபரஹ்மததின காயம உபேநதரானை அவதரிதது தேவாகளின் எணணிக்கையை லீலையாகப பூரதது செய்தாரன்றோ? இப் படி அவதரிபபது, தசரத நுடைய புதரனாக ஸ்வேச்சையாலேயே அவதரித்து ஸூர்ய வமசததின் அரசாகளின ஸஙக்யையும, வஸுதேவ கருஹததில் பூ பார நிவ்ருத தியை உததேசிதது ஸவேசசையாலேயே அவதரிதது சநதர வமசததின அரசாகளின் ஸங்க்யையும் பூர்த்தி செயதது போலவே. ஜகததின ஸருஷ்டி பரளயம இவை

ஸ்யனை' [ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இந்தரன் முதலிய எல்லாரும ஸருஷ்டிக் கப்படுகிறாகள்] என்னும் உபநிஷத் வாக்யததில இநத வாகயம, "**கூஹ யெயய:?**" [யார் த்யாநிகக்ப்படத் தகுநதவர்?] என்றும், "**காரணம தூ யெயய:**" [காரணமே த்யாநிகக்த தகுநதது] எனறும வ்யவஹரிகக்படும ப்ரகரணததில காணபபடு கின்றது காரணமே த்யாநிகக்த தகுந்தெனறும, விஷ்ணு காயவஸ்துகக்ளுள ஒன் றென்றும் சேர்தது ஒரே இடததில சொலலபபட்டிருநதால், அது, விஷ்ணு த்யாநிகக்த தகுநதவரானறு என்று சொன்னதாகாதோ? என்பதுதான ஆக்ஷேபம

ஸ்வயாவஷிரணம—எணணிக்கையின் பூரதது தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்' பட்டுள்ள ஜநதுகக்ளின நடுவில் தானும அவதரிதது, அபபடித தன்னுடன கூடவே அவர்களையும ஸமமாகச சோதது படிகக்ும படியான ஏறறததை அவாகளுக்குக கொடுப்பதே 'அவாகளின எணணிக்கையின பூரதது செயவது' எனபதன தாதபரயம்

வை அயா வஸ ுசெவமரஹஉவதாரஃ । ஸரஷி ருடைய ருகாரணைஷ ுநாராயண வனவ வாரஉகாரணதயா ருதிவாஉரீத ஈதி வசிவுசெவொகழ்தி ।

யத ுநாயவுஸிராஸி ர ுசெரண ஸுஸவெருயும ருவம்தி-தம், தகி ''வொஉதராஉதரம் ராணிமக்'' ஈதி வாரஉாதுவெமாஉ ு.

முதலிய வ்யாபாரங்களை பரஸ்தாவிகும பரகரணங்கள எலலாவற்றிலும, நாராயணன ஒருவனே பரம காரணம எனறு பரதிபாதிகபபடடிருக்கின்றது என்று எறகெனவே சொலலி இருகக்கிறோம்

யத ுநஃ—அதாவ சிரஸ எனனும உபநிஷதத்தில், ருதரன, 'நானே ஸகலத துகும ஈசவரன' எனறு ஸபஷடமாகச சொலலி இருகக்கிறானே எனறால், அது 'அபபடி எனகக ஐசவாயம வநதது முழுவதும பரமாதமா எனனுள பரவேசிததிருக கிறபடியாலேயே'எனறு அநத சருதியிலேயே விளகக்பபடடிருகக்கின்றது. இதலைஅநத

ஸரஷி ருடையவுகாரணைஷ ு—'கீழ்ச செயயபபடடிருபபது போல நிராவாஹம செயவது யுகதி யுகதமாகுமோ?' எனனும சங்கையைச சங்கிததுக கொணடு, 'வேறு பரபலமான பரமாணங்களால நாராயணனே பரன என்பது நிணயிகக பட்டிருகக்கிறபடியால இபபடி நிராவாஹம செயவது தான் யுகதியுகதமாகும' என்று சொல்லுகிறார

யத ுநஃ—அதாவ சிரஸ்வில் காணபபடும வாகயமாவது— "தெவா ஹ வெ ஸ்வமு ொகஉமஉ । தம தெவா ர ுத்ரஉவுஉ 'கொ ஹவாஉ' ஈதி । வொஉஸ்ருவீக் 'ஸஹதெகஃ வுயஉஉாஹம, வதுாஜி அ, ஹவிஷ்யாஜி, அ; நாநயஃ கஸ்ிநுதெதா வ்யதிரிகத ஈதி; வொஉஹராஉஹரம் வ்ரா-விஸஜிஸ்ருஷ்டாஹரம் வ்ராவிஸக்; வொஉஹம ஸ்ருஷ்டா' ஈதி [தேவர்கள ஒரு காலததில ஸவாகக லோகம போனாகள் அவாகள் அவ்விடததில் ருதரனைப் பாரதது 'நீ யார?' என்று கேட்டாரகள் அதற்கு ருத்ரன, 'நான் ஒருவனே முன் காலததில இருநதேன், இப்பொழுது இருகக்கிறேன், இனியும இருக்கப போகிறேன்; என்னைத தவிரதது வேறு ஒருவரும இல்லை; பரமாத்மா ஸகலததின் உள்ளிலும எல்லா திககுகளின் உள்ளிலும பரவேசிததிருகக்கிறபடியால், நானே பரபரஹ்மம] இதில், 'ருதரன் தனககு இருபபதாகச சொலலிக கொள்ளப படும ஐசவர்யமானது பரமாதமாவின அநத: ப்ரவேசததால் ஏறபட்டதே' என்பது வ்யகதமாகின்றது.

இநத சருதி வாகயததை அரதததம செயவதில், "வொஉஹராஉஹரம் வ்ரா-விஸஜிஸ்ருஷ்டாஹரம் வ்ராவிஸக்" எனபது ருதரனுடைய வாக்யமாக எடுதது கொளளப்பட்டிருகக்கிறது இதற்கு முன்னும "ஸஹதெ" [நான்] சபதம், பின்னும "ஸஹதெ" [நான்] சப்தம ப்ரயோகம செய்யப்பட்டிருகக்கிறபடியால அவ்விதம் எடுதது கொளளவதே யுகதமாகும. இதறகு முன இருக்கும "ஈதி" என்னும

கூதி ஸ்ரு॒தெ॒ய்வ வ்யகூழ । “ஸாஹ்ஹ உ॒ஷ்யாத॒மவதெஸொ வாஸதெவ-
வகூ” ஜதி ஸ்மிதுகாரெண ஸவஸாஜீநாஸயஃ ப்ரதிவாதிதஃ । யதொ-
கூ॰ ப்ரஹ்மாதெநாஸவி—

“ஸவ॒மகூவாஉநகூஸ்ய ஸ ஸவாஹஸவஸ்ரீதஃ ।
உதஃ ஸவ॒உஹ॰ ஸவ॒ம॰ ஜயி ஸவ॒ம॰ ஸநாதநெ ॥”

உதயாதி । கூத “ஸவ॒மகூவாஉநகூஸ்ய” ஜதி ஹெதுரூகஃ । ‘ஸ்வ-
ரீரஸ்மிதஸ்ய ஸவ॒வஸ்ய விஉவிஸ்த॒ர கூதகூம ஸவ॒மதஃ வாஸா-

ஆக்ஷேபம் ஸமாதாநம் சொலலபபட்டதாகினறது தவிரவும், ஸ்மிதரகாரும, “ஸாஹ்ஹ உ॒ஷ்யாத॒” [ப்ரு ஸ்மி. I 1. 31] எனனும ஸ்மிதரதில் இவவாரூன ருதரன முதலிய சபதஙகளால பரமாத்மாவையே கரஹிகக கூடுமென்ற பரதிபாதித திருககிறூர பரஹ்லாதனும, “ஸவ॒மகூவாக்” இதயாதியான சலோ கதில் இபபடியே விவரிததிருககிறூர. இவவிடதில “ஸவ॒மகூவாஉநகூஸ்ய” [பரமாதமர் எலலாவிடஙகளிலும இருககிறபடியால] எனபது ஹெதுவைக காணபிகினறது பரமாதமா, தனககுச சரீரமாயுளள ஸகல சிதசித வஸ துகளுடையவும உளளில் ஆதமாவாக இருநதுகொணடு எவவிடதிலும

சப்தம, ருதரனுடைய வாகயம அதனுடன் முடிநது விடடது எனபதைக காணபிக்க வில்லையோ வென்றால, “ஜதி” எனனும சபதம இவ்விடதில ஹெதுவைக குறிக கினறது எனபது அதறகு ஸமாதாநம அபபடி எடுதது கொள்ளாமல், “ஜதி” என்பதுடன் ருதரனுடைய வாகயம முடிநது விட்ட தென்றும, “ஸொஉஸ்ரீராக்” இதயாதியான்து அவனுடைய வாக்யத்துககு வெளிபபட்ட வாகயமெனறும் எடுதது கொணடபோதிலும, கீழச சொல்லபபட்ட ஆதததமே கிடைககும; தனக்குள்ள ஐச்வர் யதின் ஹெதுவை ருதரனே விவரியாமல், சருதி விவரிததாக மாதரம ஏற்படும் அதனால் எவ்வித பாதகமும இல்லை ஆனால், ‘அந்த ஹெதுவை ருதரனே விவரித தான’ எனபதே ஸ்ரீ பாஷயகாரருடைய அபிபராயம என்பது “ரு॒த்ரெ உ॒ண வ்ருவ॰ஜிதஜி” [ருதரனாலே விவரிககப்படடிருககின்றது] என்னும் மூல க்ரந்த வாக்யததால் ஏற்படுகின்றது

ஸாஹ்ஹ உ॒ஷ்யா—302 வது பகததில் இதன் ஆததததைக காணக.

ஸவ॒மகூவாக்—இநத சலோகததின் பொருளாவது—‘பரமாதமா எவ்விடத திலும் வ்யாபிததிருககிறபடியால், நான் அவனே, என்னிடததிலிருநதே எல்லாம் உணடாகினறது; நானே ஸகல வஸது; ‘ஸநாதநமாக இருக்கும என்னிடததிலேயே ஸகல வஸதுவும் இருககினறது’ எனபதுதான் இதன் தாத்பாயம் மூல கரநததி லேயே தெளிவாக விவரிககபபட்டிருககின்றது.

தா' இதி ஸர்வை: ஸப்தை: ஸர்வ-ஸப்தார்த²ம் வ்ரஹ்மாத்மதயைவாபி²தீயதே
கூ²தி । கத²ம் "கூ²தி" இதி ஸப்தை: ஸ்வாத்ம்யஸ்வரூபகாரணம் வ்ரஹ்மாத்ம-
தயைவாபி²தீயதே । கத²ம் இத²ம்-அர்த²தை "கூ²தை²வ தா மஹ்ணா
யாதி²ஸ்வ-ஸ்வை தத்ஸ்வாபி⁴ர்தீயாபி⁴ர்நாம்ஹ" இதி வாக்ய காரணை ।
காய-ஸ்வரூபை: காரணாவஸ்தை² ஸ்வை ஸ்வை: ஸ்வாபி⁴ர்தீயாபி⁴: வ்ர
ஹ்மைவைதி "ஸர்வ-ஸ்வை தத்ஸ்வாபி⁴:" இத்யாதி-கூ²தி । "கூ²தை²
தம்வமஹ்ணி ஸ்ராஹயந்தி அ" [ப்ர ஸூ. 4-1-3] இதி ஸூத்ரகாரேண
அ । உஹாஹாரதை அ ப்ரஹ்மாத்மஸ்வரூபை ப்ரஹ்மா ரூபம் வ்யதீராஹ ।

வயாபிதிருகிறபடியால, ஸகல சபதங்களும் ஸாவதையும சரீரமாக உடைதா யிருகும பரமாதமாவையே குறிகினறன எனறு இநத சலோகதால சொலலபபடு கினறது ஆகையால, இநத சலோகதில காணபபடும "கூ²தி" [நான] என்னும சபதம, நான எனபதால் நிததேசிகபபடும ஆதமாவை பரகாரமாயுடைய பரகாரியா யிருகும பரமாதமாவையே சொலலுகின்றது ஆகையிலல, வாகயகாரும, "கூ²தை²வ தா மஹ்ணா யாதி²ஸ்வ" இதயாதியால 'பரஹமம சேதநாசேதநங்கள் எலலாவறறி னுடையவுமான உதபததிகுக காரணமாகிறபடியால, அதை எலலாவறறுகும ஆதமாவென்று கரஹிதது உபாஸிக வேணடியது எனபதுதான இதன கருதது" எனறு சொலலி இருகிறார பரமாதமா காயாவஸதையில் ஸதூல சேதநா சேதநங்களை யும காரணவஸதையில் ஸூக்ஷம சேதநா சேதநங்களையும சரீரமாக உடைததாயிருகிற படியால, 'ஸாவததினுடைய உதபததிகும அவா காரணம' எனறு சொலலபபடுகின றது. ஸூதரகாரருடைய "கூ²தை²தா..." இதயாதியான ஸூதரமும இதறகு ப்ர

ஸர்வை: ஸப்தை:—எலலா சபதங்களும் பரமாதமாவையே குறிகினறன [208-213 வது பகங்களை பாரக]

காய-ஸ்வரூபை:—'சேதந வஸதுகளெலலாம நிதயங்களாகையால் அவை களின நிஷ்பததி எபபடி உபபந்நமாகும? ஆகையால "ஸர்வ-ஸ்வை தத்ஸ்வாபி⁴:" எனறு சொலவது அநுபபந்நம' எனறு சங்கிததுக கொணடு ஸமாதானம சொல்லு கிறார 'சேதநாசேதநங்களின ஸ்வரூபம நிதயமே யாலலும அவஸதையின பேதத தால நிஷ்பததி உபபந்நமாகும' எனபதே ஸமாதானம இதுதான, 'காயாவஸதை' எனறும 'காரணவஸதை' எனறும இரணடு அவஸதைகள இவவிடத்தில் பரஸதா விகபபடுவதன தாத்பாயம

கூ²தை²தம்வமஹ்ணி ஸ்ராஹயந்தி அ இநத ஸூதரதின பொருள:— **கூ²தை²** [ஸ்வாத்ம்யாத்மக காய-ரூப]—பகவானை தனகு ஆதமாவெனறே அநு ஸந்தானம செயயவேணடுமெ, [**தயைவ வம்ஸ்வ உபாஸீதாரை:**] **உபமஹ்ணி**—அபபடியே பூர்வாகளான உபாஸகாகள உபாஸிதிருகிறாகள, [**தயைவ ஸ்ராவ்ய ணீ அ**] **ஸ்ராஹயந்தி**—அபபடியே சாஸதரங்களும உபதேசிகினறன

உஹாஹாரதை—எலலா ஜீவனகளும பரமாதமாவை தமது அநதராதமாவாக

"தவாஜ்ஞாதோ ஜ அ யெ அாதெஸ்ய தெஹிஸ்ஸஜ்ஞிதாஃ ।
உதி ரூபுஸ்ய ப்ரஹ்மணஸ்தாதெஸ்யஷாம தெஹிநாம அ வாதெஸ்துரா
நாராயணோஜ்ஞாதோ தயாவஸ்தித உதி । தயா தத்தைவ
"விஷ்ணோராதோ ஹமவதோ ஹவஸ்யாவிததெஜஸஃ ।"
உதி । தத்தைவ ।

"வனதள ஜள விஸ்வஸ்ருஷ்ள ப்ரஹ்மாதுகூர்யஜள வ்ருதள ।
தஜாஜபி ஜதவம்யாநள வ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகள ।"
உதி । ஸஜ்ஞாதோதயாவஸ்தித நாராயணஜபி ஜதவயள ப்ரஹ்ம ரூபள
வ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாய ஜகாரணாவிதயே ஜஃ ।

நாராயணகாரணகெவவவாதமம ஸகலவ்ருத ।

மாணம. மஹாபாரதததிலும, பரஹ்மாவும ருதரனும பேசிககொள்ளுமிடததில், பரஹ்மா ருதரனெபபாரதது "தவாஜ்ஞாதோ ஜ அ" இத்யாதியான சலோகததால், 'நீ நான் மறறை தெஹிகள நம எலலாருககும பரமேசவரனுயிருககும் நாராயணனே அநதராதமாவாக இருககிறாய' என்று சொல்லியிருககிறாய. அவவிடதில காணப்படும "விஷ்ணோராதோ", "வனதள ஜள" இதயாதியான சலோகஙகளும, 'பரஹ்மா ருதரன இவாகள் இருவரும, தமககுள அநதராதமாவாக இருககும நாராயணனால் காணபிக்கபபட்டுள்ள வழியின் பரகாரமே ஜகததின ஸருஷ்டியையும ஸமஹாரததையும செயது வருகிறாகள' எனறு சொல்லுகினறன.

நாராயணனே ஜகதகாரணப எனபதன்
உபபாதநம முறறிறறு.

உடைததாயிருககினறன என்பது விதததமேயானாலும, பரஹ்மா ருதரன இவாகளும் அபபடிப்பட்டவர்களே எனபதை விசேஷிததுக காணபிக்கும பொருட்டு இநத மஹா பாரத சலோகம இவ்விடததில் எடுககபபட்டிருககின்றது.

வாதெஸ்துரஃ—நாராயணனுடைய உள்ளிலும அவனை நியமிததுக்கொணடு மற்றுமொரு ஆதமா ஒன்றுமிலலை எனபதை ஸூசிபபிப்பதறகாக இவவிடத்தில் 'பரமேசவரன' எனனும சபதம் பரயோகிகப படடிருககினறது. **விஷ்ணோராதோ**
அளவறற தேஜஸஸை உடைய ருதரனுககும நாராயணனே அநதராத்மா.

நாராயணஜபி ஜதவயள— ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணததில் "**தஜாஜபி ஜதவம்யாநள**" என்றிருப்பது ஆர்ஷ பரயோகம "**தஜாஜபி ஜதவயள**" என்றிருப்பதே வ்யாகரண சாஸ்திரததிறகு ஒதததது ஆகையால தான் **ஸ்ரீ** பாஷ்யகாரா "**உபி ஜத-வயள**" எனறு பரயோகிததிருககிறார.

ஸ்ரீः

நிமித்தோபாதானயோரைக்யஸ்வயம்பூ।

நிமித்தோபாதானயோஸ்து ஹேதும் வதந்தோ வெதபாஹ்யாः ஸ்வ்யः;
"ஜந்மாத்யஸ்ய யதः" [ப்ர. ஸூ 1-1-2], "யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே

ஸ்ரீः

நிமித்தோபாதானயோஸ்து ஜகதின நிமித்த காரணமும உபாதான காரணமும வேறுபட்டவை என்று வாதிபவாகள வேதத்திறகு விருதமான விஷயததைச சொலலுகிறபடியால வேத பாஹயாகளே ஆவாகள எனனுல, அபபடிச சொலவது, வேதத்தின உணமையான அாத்தத்தை அறிநதிருககும ஸ்ரீவயாஸ ரால செயயபபட்டுளள 'ஜந்மாத்யஸ்ய' 'யதோவாஇமானி' இதயாதியான

ஸ்ரீ

இவ்வளவால, உபநிஷத வாகயங்களைக கொணடு 'நாராயணனே ஜகதகாரண வஸ்து' என்று உபபாதிகபபட்டது இபபொழுது, 'நாராயணன ஜகததுககுக காரணமென்று உபநிஷததுககள சொனனபோதிலும, அவன ஜகததுககு உபாதான காரணம மாதரமே ஆகக்கூடும, ஜகததின நிமிததகாரணம ருதராகவே இருததல வேணடும' என்று வாதிககும சில அவைதிகாகளின் மதததை நிராகரிககிறார ஜந்மாத்யஸ்ய யதः—இது பரஹம ஸூதரங்களுள, முதல் அத்யாயம முதல பாதம இரணடாவது ஸூதரம [281-வது பககதில இதன பொருளைக காணக] 'இநத ஜகதின உதபததி எதனிடமிருநதோ' என்னுமிடதில, 'எதனிடமிருநதோ' எனபதன தாதபாயம 'எதை நிமிததகாரணமாகவும உபாதானகாரணமாகவும உடையதோ' எனபதுதான எனனுல, 'யதோவ இமானி பூதானி ஜாயந்தே யேன ஜாதானி ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விஸந்தி தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத்ப்ரஹ்ம' எனனும பரஸ்திதவதனதையை இது நிததேசிகினறதனறோ? அதில காணப படும பரஸ்திதியும, உபாதானம நிமிததம இரணடையும விஷயமாக உடையது, 'யதோவ இமானி பூதானி ஜாயந்தே' எனபதால உபாதானதவம் பரதிபாதிகபபட்டு, 'தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ' எனபதால வேறொரு அதிஷடாதா நிவாரணம செயயபபடுகிறபடியால நிமிதததவமும விளகபபடுகின்றதனறோ? ஆகையால, இநத ஸூதரம, 'இரணடு காரணங்களும வெவ்வேறு' என்று சொலவதறகு விரோதிககும

யதோவாஇமானி பூதானி. இதுவும பரஹ்மஸூதரம [இதன பொருள 196-வது பககதில் காணக] இநத ஸூதரததில, 'ஜகததின உபாதான காரணமும பரஹ்மமே' என்று 'யதோவாஇமானி பூதானி' எனபதால சொல்லபபடுகிறபடியால, இதுவும நிமிததோபாதான பேத வாததிறகு விரோதிககுமி

ஹாரவிரோதாச்” [ப்ர.ஸூ.1-4-23] இத்யாதிவெதவிஹிதப்ரணீதகர்மத்ரவிரோதாச்; “ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்”, “ததைக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய”, “ப்ரஹ்மவனம் ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத்யதோ த்யாவாப்ருதிவீ நிஷ்டதக்ஷுஃ”, “ப்ரஹ்மாத்மைவேதம் ஸர்வம்”, “ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம”, ‘ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்’ “த தவைக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத்தேஜோ(அ)ஸ்ருஜத” “தேயம் தேவதைக்ஷத ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அனேன ஜீவேனாத்மனானுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி” “தாஸாம் த்ரிவ்ருதம் த்ரிவ்ருதமேகைகாம் கரவாணி” “தாஸாம் த்ரிவ்ருதமேகைகாமகரோத்” “ஸர்வாஸ்வக்னிவ்ருத்ஸு ஸர்வாஸ்வக்னிவ்ருத்ஸு” “ஸர்வாஸ்வக்னிவ்ருத்ஸு” “ஸர்வாஸ்வக்னிவ்ருத்ஸு” “

"நாராயணோ ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிஸம்ஹாரகாரணம்
ஸர்வேஷாம் ஹி ஜகத்காரணானாம் ப்ரக்ருதிர்யதஃ ।
ஜகன்மயம் ஜகத்ஸர்வம் நாராயணமுபாஸ்மஹே ॥"

இதி । ப்ராணஸ்யாதீ அஸ்ய ஸகலஸ்ய வாங்மனாதயஸ்ஸர்வே ப்ராணிநஃ ஸர்வே யஜ்ஞஸர்வே தக்ஷிணாதயஸ்ஸர்வே வேதாஸ்ஸர்வாணி பூதானி ஸர்வே லோகாஸ்ஸர்வே வர்ணாஸ்ஸர்வே ஆஸ்ரமாஸ்ஸர்வா க்ரியாஸ்ஸர்வே தர்மாஸ்ஸர்வம் ஸத்யமித்யேதத்ஸர்வம் நாராயணாத்மகம் நாராயணாதன்யன்ன கிஞ்சிதஸ்தீதி ஸர்வம் நாராயணாத்மகம் ஸர்வ

"ப்ருஹதீயஂ வயாவ்யாதா வ்யக்தாவ்யக்தவிநிர்முக்தா ।
வாஸுதேவஸ்ய வை தத்த்வமேதத்ப்ரீயேதி வரஸாதநி ।
வரஸாதா ச ஸவை புருஷாயாஸ்ய வரஸ்ய ।

விஷ்ணோர்நாம ஸஹஸ்ரேண விஷ்ணுமாஸாத்ய ஸ்தீயதே ।"

இதி । ஸவை புருஷாயேதி ஸர்வை: பும்பி: வரஸகாரணதயா ஸ்தீயதே இத்யேவ பரம் ஸ்தோதவ்யம் । யஸ்மா ஸர்வாத்மா ஸ்ரீநிவாஸ: கேவலம் பரவ்யூஹவிபவாந்தர்யாமிரூபேண வ்யவஸ்திதோ நாராயணாக்ய: தஸ்மாச்ச விஷ்ணோ: பரம் நாஸ்தி இதி வாக்ய: ஸர்வஸ்மாத் பரம் ப்ரஹ்ம நாராயணோ தேவகீஸுத: இதி ச ஸர்வேஷாம் வேதாந்தாநாம் ஏகவாக்யதயா ஸர்வாத்மா நாராயண: பரம் ப்ரஹ்மேதி நிர்விவாதம் ।

"ஸஹஸ்ரமூர்தா விஸ்வாத்மா ஸஹஸ்ரசரணேக்ஷண: ।
ஸபூமிமவ்ருத்வாத்யதிஷ்ட்தத்தஸாங்குலம் ।

விலும, அதப புராணம, 'ப்ருஹதீயஂ வயாவ்யாதா' இதயாதியான சலோகதால 'பரகருதி புருஷன இவை அடஙகிய பரபஞசததிறகுப பரமாதமாவே பரம காரணம' எனறு சொலலி, 'வரஸாதா .' இதயாதியால 'அதப பரமாதமா நாராயணனே' என்பதை விளகுகினறது இத சலோகஙகளின கருதது எனன வெனறால — ஸகல வேதஙகளிலும ஸகல வேதாநதஙகளிலும காணபடுமி ஸகல சபதங களாலும இத நாராயணனே ஜகதின பரம காரணமெனறு கூறபபடுகினறன என பதுதான ஸகல சருதிகளுகளும நாராயண அநுவாகமானது பர பரஹம ஸ்வரூப விசேஷதம எபபடிபபடடது' எனபதையே விளகுவதறகு பரவருத திதிருபபது போல, புராணஙகளுகளுள இத வைஷணவ புராணம கேவல பரததவ பரதிபாதநதையே நோகமாக உளளது. இத கரநதம, முதலில,

---

ப்ருஹதீ ஸருஷடிகாலதில ஸநதாவஸதையிலும பரளயகாலதில ஸூக்ஷ மாவஸ்தையிலும இருகதம பரகருதியும ஜீவாதமாவும இரணடும பரமாதமாவி னிடதிலேயே லயிகினறன இபபடிச சொலவதால பரபஞசதிறகுப பரம கார ணம பரமாதமாவே' எனறு சொனனதாயிறறு

வரஸாதா பரமாதமா ஸாவதிறகும ஆதாரம அதாவது — அவன ஸா வதுகும ஆதமா, ஸாவும அவனுகு சரீரம வரஸ்ய: — அவனுகு மேற படட வேறு ஒரு சேதநரிலலை அபபடிபபடட பரமாதமாவானவன விஷணுவே.

ஸவை புருஷ: ஸர்வை. — சிறசில வேதாநத வாகயஙகளில அகநி முதலிய சப தஙகள பரயுகதஙகளாக இருநதாலும அநத சபதஙகளெலலாம விஷணுவையே குறிக கினறன

ஸஹஸ்ரமூர்தா — இதுவரையில ஸஙகரஹமாகச சொலலபபடடுள்ள விஷயத தை இபபொழுது விஸ்தாரமாக விவரிகிறார இநத புராணம அநயபரமனறு, கேவ லம பரபரஹ்ம ஸ்வரூப விசேஷதத்தை நிரணயிகும பொருடடே பரவ்ருதமானது எனபதே இநத விஸதாரதின நோககம

யஸ்யாயம் அ ஜகத்ஸ்வ ரூப யதஸ்ஸர்வாணி அங்கானி ।
ஸ்ரீ ரஸ்ய ஸ்ரீ ர்யதா யதோ ஜ்யாயாம்ஸ்ச யதோ அ ॥
ஸ்ய ‘வாம பாஹு கிம் ? ஸ்ய வ்யாக்யாயை,
“விஷ்ணோ: ஸகாஸாத்ஸ்ருஷ்டம் ஜகதேதத்வ அஸ்ரிதம் ।
ஸ்ரீ: விஷ்ணுஸம்ஸ்ரயாத்ஸர்வ ஜகதாஸ்ரயதே ஜகத் ॥
வாம: வாணாம் வாமஸ்: வாமஸ்தாத்ருஸஸம்ஜ்ஞித: ।
ஸமஸ்தவஸ்து ஸாஸ்ரித்வ ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தஹேதுஸு ॥
ஸகலேதரகல்யாண குணாகரதயாம் வரிஷ்ணுஸ்ஸர்வதோ ஜ்யாந்: ।
வஸ்ரி: ஸகலேதரவிலக்ஷண திவ்யாத்மஸ்வரூபவான் ஹரி: ॥
ஸகலேதரஸம்ஸ்ரயாத்ஸகலேதரவ்யாப்தே: ஸகலேதரவிலக்ஷண
ஸ்வரூபஸ்வபாவ யோகாத்ஸ்ரீ ர்விஷ்ணோ: பரமாத்மன: ।
ஸ்ரீ ரஸ்ய ஸ்ரீ ர்யதா யதோ ஜ்யாயாம்ஸ்ச யதோ அ வஸ்துந்யந்தரீ தி ஸ்ரீ ர்யத: ’
ஸ்ரீ த: ஸ வாஸ்ரு ஸ்ரீவைதி விஷ்ணோ: வரிவஸ்யதே ॥

‘ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண’ இதயாதி ஸ்லோகங்களிலை, ‘சராசரங்களடங்கிய இந்த ஜகத எதனிடமிருந்து உத்பந்நமானது? எபபடி உத்பந்நமானது? எதனிடமி ருந்து உதபத்தியை அடையபபோகினறது? அதன பரகார மென்ன? இதன ஆந்தர ஸ்திதிக்குக காரணம எது? பாஹ்ய ஸ்திதிக்குக காரணம எது? இதறகு முன இதன

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ..இதன அந்வயம —ஸர்வேஷாம் அபாஸ்ரயம் ஜகஸ் யதோ பஹ்வ்ய யஸ்மா பஹ்வ்ய, யதோ ஹ்யவிஷ்யந்தி யஸ்மா ஹ்யவிஷ்யந்தி, யத்ஸ்ரீ ஸ்ரீரஸ்ய யஸ்மா ஸ்ரீர்ஸ்ரீரஸ்ய, யத்ஸ்ரியஸ்ரேஷ்யந்தி யஸ்மா ஸ்ரியஸ்ரேஷ்யந்தி, யச்சாயம் ஸ்ரீத்ருச ஸ்வபாவி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண । யச்சாந்யத்—எதலுவ நிறைந்த ஸ்திதியைப பெறறிருககினறது ‘எதன விகாரம்’ எனபது அர்தமன்று, ஏனெனறால, ‘யத’ எனபதனாலேயே அந்த பரசந்தம கேடகபபடடதாய விடடதனறே? ‘யச்சாந்யத்’— இது ஆந்தர ஸ்திதியின காரணதனைபபறறிய பரசந்தம ‘அ’ எனபதால பாஹ்ய ஸ்தி தியின காரணமும கேடகபபடடதாகினறது

விஷ்ணோ ஸகாஸாத்—ஸகலபரூபமான ஜ்ஞானத்துடன கூடியிருககும விஷ்ணுவினிடமிருந்து காஸ -பரகாசம, ஜ்ஞானம; அதாவது ஸகல்பரூப ஜ்ஞானம அதனுடன் கூடியவன ‘ஸகாஸ’ விஷ்ணு.—இது ரூடியாகவே தேவதா விசேஷத்த தைகக குறிகினறது, வயாபித்து நிறகுமவன எனனும அவயவ சகதியால, ‘யஸ்மாத் ஸர்வ’ யஸ்மா ஸர்வ, யஸ்மாத் ஸர்வாணி யஸ்மா ஸர்வாணி’ எனறு கேடகபபடடுளள பரகார விஷயமான பரசந்தங்களுக்கு ஸமாதானம சொலலபபடுகினறது ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸகாஸாத்-ஸ்ரீ-ஸ்திதி நியமனம இவைகளின காரணம இது பாஹ்ய காரண பரசந்தத்தின உதாஹரம, ‘ஜகத்’ ஜகத்தும அவனே; அதாவது—அவனே ஜகத்திறகு அந்தர்யாமியாக இருககிறான இது ஆந்தர காரண பரசந்தத்தின உதாஹரம

வாம. வாணாம்—பரஹ்மா முதலானவாகளுக்கும உயாந்தவன, வாம ஸ்தா—எவவிடத்திலும வயாபித்து நிறகிறான, ஸ்ருஷ்டஸம்ஜ்ஞித:- தான ஸ்வஸ்ருஷ்டன மறறை எலலாமும இவனிடத்திலேயே நிஷ்டையைப பெறறிருககினறது இந்த

தஉ ஹ வ்ரஉ நித்யஜஉக்ஷயஉவ்யயழ ।

வஸகவ்ரமிவம அ வஹா மெஹயாஹாவாஅ நிஉழுழி ॥

தழெவ வவழுஉ மெஉ மெவெதஷ்யுக்காவ்யுக்தவ்ரமிவவக் ।

தயா வாரஷ்ரமிணா காமுரமிவெண அ ஷ்ழிதழி ॥

ஸ வவழுஹமித ப்ருகூதிம விகாராதரணாதிஷோம்ஷு உமெத வ்யக்தஉ । சுதீதவஸ்வழுாவ்ரணாஉவிஷாதா தெஹாத்யுதம யஷ்டவ்யாஇ ராஜை ॥

வஸஉவ்ருகுயாணமரணாதுகோஉவள வஹபக்திமெ மெஹாஜ்யுதஹமிதவ மழுஉ । ஊஅ ஆமஹ்ஹீதாஹிஉமிதாரமெஉஹ வஸம்வஹாயிதா மெஹஷஜமஜிமிதா உவள ॥

மிதஜோ வமிமெஷ்யுவ்யழுஉஹாவவபொயவ்வவீய ஷபக்த்யாதிமரணைக

லயததிறகுக காததா யா? இனி இதன லயததிறகுக காததா யா?' எனறு பர பரஹ்மதனைப பறறி ஸாமாநயமான பரசநங்கள சிலவறறைக கேடடுககொணடு, பிறகு 'விஷ்ணோ. வகாமயாகி' இதயாதியான வாகயங்களால, அநதக கேளவிகளுககு ஸமாதாநமாக பரபரஹ்ம ஸவரூப விசேஷதனதை நிணயிபபதறகாகவே பரவருததித திருககினறதனறே? இபபடி இநத கரநதம அநயபரமாக இதை நிணயிபபதற

மூனறு விசேஷணங்களால, இநதப பரமாதமா காலம தேசம வஸது இவைகளால அப ரிசசிநநன எனபது சொலலபபடடதாகினறது 'வஸ்யம் ஜாகரஉகம் ப்ரஹ' எனபதிலுளள 'சுகம' சபதததின அாதததமம இது

ரமிவ . 'ரமிவழி' - ஜாதி, 'வண ஃ' - குணம. இவை முதலியவை யறற வன, கால பரிசசிநநங்களாக காடடிலும வேறுபட்டவன 'அவகாஷ்ய.. ஆறுவித விகாரமுமறறவன குறைவது, நசிபபது, மாறுவது, தளாவது, உதபநநமாவது, காதா சிதகமாக இழுபபது—இவை யாறும விகாரங்கள 'ஜந' எனபது கடைசி இரணடு விகாரஙகளுககும உபலகஷணம வஹாஉவ்ருதி கெவலும வக்தும ஸமர்த்த—எப பொழுதும இருககிறன என்ற மாதரம வ்யவஹரிகககூடியவன இதுவரையில் காலாபரிசசேதம விவரிகபபடடது

வவழுதி எவவிடததிலும இவன வஸிககிறன, எலலாம இவனிடததில் வஸிககின்றது; ஆகையால அவனே விதவாங்கள வாஸு தேவனெனறு வயவஹரிக கிறாகள இது தேசாபரிசசேததனதை காணபிககினறது.

அஜ, அக்ஷய, அவ்யய —எவவித விகாரமுமறறவன 'இவவிதம எவ் வித விகாரமு மறறவனுயிருககிறபடியால அவன நிதயன' எனறு அநவயிததுககொள ளவேணடும வஸகவ்ரமிவ—ஒரே ஸவரூபததை உடையவன; ஆகையால் இவனுககு ஸமனுவது அதிகனுவது வேறு ஒருவனுமிலலை எனபது கருதது வஹா நிஉழுழி—முகத ஜீவனகள போலனறிககே எபபொழுதும நிமமன மெஹயாஹா வாஅ நிஉழுழி—பதத ஜீவனகள போலன்றிககே காம ஸ்பாசமறறவன

ராஜி । வராः வராணாம் ஸகுரா தயத கெஶாதயः ஸஞ்ஜி வராவ
ரெஶெ ॥

ஸ ஂராஂஶ்வரொ வ்யஷ்டிஸமஷ்டிராமொவ்யக்தவ்யக்தராமவः ப்ரகடஸ்வ
ராமவः । ஸவெதுஶ்வராः ஸவதுஶ்ரகுஂ ஸவதுவெதா ஸதஸ்யக்திः வராவ
ராவ்யः ॥

ஸ்ஂஜ்ஞாயதெ யெந தத்ஸ்வதொஷம் ஶாஸ்த்ரம் வராம் நிதுஶ்செகராம்

காகவே பரவருததிருகிறபடியால, அநய பரஙகளான மறறை புராணஙகளெலலா வறறையும இதறகு அநுகுணமாகவே வயாகயாநம செயயவேணடும மறறை புரா

தவெவ— இதன அனவயம —வ்யக்தாவ்யக்தவராமவவசு வராஷ்டராம வெண ராஜ்ராமவெண அ ஷ்டிதம் ஸவதுவெவெதஜ்ஜமசு தவெவ. இதனல் வஸது பரிசசேதம இலலை எனறு சொலலபபடடது ஸாவ வஸதுகளுடனும ஸமாநாதிகரணமா யிருபபதறகு அபேக்ஷிதமான யோகயதையதான வஸது அப ரிசசேதமெனறு சொலலுகிறாகள ஸகல ஜகததும அநத பரஹமமே எனறு ஸாவ ஸாமாநாதிகரணயததை இது சொலலுகிறதனறே?

ஸ ஸவதுஸ்மிதவ்யக்தம் இவை பரபஞசதததின உபஸமஹாரததில காணப படும வாசஙகள **ஸவதுஸ்மிதவ்யக்திः**— ஸாவபூதஙகளுகசும பரகருதி (அதா வது மூலபூதமான ததவம) எனபது 'பரதாநம' எனனும அசேதந ததவததைக குறிக கினறது, **விகாராசு**—அநத பரதாநததின் விகாரஙகளாகிற 'மஹத' முதலியவை **ராணாசு**-ஸதவம ரஜஸ தமஸ் எனனும குணஙகள **ஸ்தீத ஸவ துவராணः**— எவ்வித ஜஞாந ஸங்கோசமு மறறவன் -**ஸவிஶாதா** -அவறறை ஸமஸத வஸ்துக களும வ்யாபதஙகளா யிருகிறபடியால அவனை ஸகலதறகும ஆதமா இதுவரை யில ஹேய குணஙகளறறிருகசும தனமை இனி கலயாண குணதவம ஸஹ த. **கலயாணகுணாம ராணாயஸ்ய ஸஹ ஜ்ஞ கலயாணராணः** । வ்யாக்ருத அநத திவயாதம ஸ்வரூபம ஸகலதததையும எவவித ஆயாஸமு மினறிகே தரிகினறது **உ ஆ** .ஸங்கலப மாதரததாலே விலக்ஷணஙகளான விகரஹஙகளை எடுதது கொள பவன **ஸஂஸ்ராயித** அபபடி அவதரிபபது ஜகதது தினுடைய ஹிதததின பொருடடே **தெஜா** . ஷாடகுணய பரிபூரண **ஸகலா** தோஷஙகளறறவன. ஆகையால **வராணாம வராः**. வயஷ்டி ஸமஷ்டி சபதஙகள காய காரணவஸதை களில இருகசும ஜீவனகளையும, வ்யகத அவயகத சபதஙகள அவவவஸதைகளில் இருகசும அசேதநததையும குறிகினறன. ஂராஂஶ்வராः-இவன தான ஈசவரன; பரஹ்மம எனபது இவனெக காடடிலும வேறு அனறு **ஸவெதுஶ்வராः**-எலலாரை யும நியமிகிறவன **ஸவதுஶ்ரகுஂ**-ஸாவ பதாரதஙகளின் ஸ்வரூபததை அறிப வன் **ஸவதுவெதா**-அவைகளின பரகாரஙகளை அறிபவன்

ஸஹதுதாஷம்—பரகருதியைப போலனறிகே விகார ரூபமான தோஷமற றும, **ஶாஸ்வ**ா-பததஜீவாகள போலனறிகே காமதது கு உடபடடிருகசும தோஷ மறறும, **நிதுஶ்ரஂ**-முகதாகள் போலன்றிகே காம ஸமபநதததிறகு ஆஹ

வழி । ஸம்ஜ்ஞயதே வாவ்யயிமர்யாத வா தத்ஜ்ஞாநஜ்ஞாநஸிதாஸ்ய
ஸ்தூ ।"

உதி பொஜ்ஹவரஸி விஸேஷணேண ஸயாயெ வ்யவ்யத்தி । ஸ்ய
தி ஸவ ஸுணி வ்யாணாஸ்யவெ்யத ஸ்விராலெந மெயாதி । தெஷா
ஸ்ய வாதத்ஸாரம்ஹ வ்யகாலெரெ ஸமர்யித । ஸவ ஸுத்தகாவிரா
ஜாம்ஸஹாஸவக்வாஸ்தாஸுணீயः ।

ஸங்ஹிதஸி

"ஸர்வஷ்வித்யுக்தகாரணீம் ப்ரஹ்விஷ்ணுஸிவாதிகாழி ।
ஸ ஸம்ஜ்ஞாம யாதி ஸமவாலெக ஸவ ஜகாஸ்ஸுமः ॥"

உதி த்ரஸமித்ஸுஹாஸ்யம் வ்யாகீயத உதி ஸெஸெஷதெஸவழி । ஸக

ணங்கள அவ்விதம அந்யபரங்கள எனபது, அவைய்வைகளின ஆரம்ப மாதிரிகளிலி ருந்து விளங்கும இந்தப புராணங்களில எதெது 'அந்யந்தம விருத்தியாகக காணப படுகின்றதோ அதெலலாம ரஜஸ்தமோ மூலமென்று அநாதரிகக்த தகுந்ததே

ஸங்ஹிதஸி—இந்த விஷ்ணு புராணத்திலேயே, 'ஜ்ஞாதாதாந் என்னும பக வானே, ஸ்ருஷ்டி காதாவாகிற ப்ரஹ்மா எனனும பெயரையும, ஸ்திதி காதாவாகிற விஷ்ணு எனனும பெயரையும, ஸம்ஹார காதாவாகிற ருத்ரனஎனனும பெயரையும அடைகினறான' என்று மும்மூர்த்தி ஸாம்யம சொலலப்பட்டிருக்கினறதே! ஆகையால்

மாயிருக்கும தனமையாகிற தோஷமற்றும, வ்யாபகத்வம-நித்யாகள போலன றிகே ஒபபுயாவற்றும இருக்கும ப்ரப்ரஹ்மமானது, யெந ஸம்ஜ்ஞாயதே- யாதொரு சாஸ்தர ஜ்ஞாநத்தால அறியப்படுகினறதோ, யெந ஸம்ஜ்ஞயதே யாதொரு ஸாக்ஷாத்காரரூப ஜ்ஞாநத்தால பாகக்ப்படுகிறதோ, யெந ஸம்ப்ராப்யதே யாதொரு பரபாகதி ரூப தசையை அடைந்திருக்கும ஜ்ஞாநத்தால அநுபவிகக்ப்படுகி றதோ, தத்தெவ ஜ்ஞாநம்-அதுதான உத்கருஷ்டமான ஜ்ஞாநம; தத்தாந்ய ஜ்ஞாநவெவ மற்றதெலலாம ஜ்ஞாநமாகமாட்டாது

வாஸ்துஹ-பொதுவாகக கேட்கப்பட்ட ப்ரச்நத்தை முன்னிட்டு இவ்வாறு விசேஷ விஷயமாக ஸமாதாநம ப்ரவ்ருத்திதிருக்கிறபடியால இந்த புராணம ப்ர ப்ரஹ்மத்தின ஸ்வரூபத்திலுடைய விசேஷத்தை நிர்ணயிக்கும வபாருட்டே ப்ரவ்ருத் தம் எனபது நன்றாக விளங்குகினறது

ஸர்வஷ்வித்யுக்தகாரணீம் — ஜ்ஞாதாதாந ஒருவனே ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன எனனும ஸம்ஜ்ஞைகளை அடைகிறான' எனப்தன தாத்பாயம 'அந்த மூன்று மூர்த்தியும ஸமம' எனபதாகமாட்டாது, அந்த மூனறு மூர்த்திகளுக்கும ஜ்ஞாத்ருத்வ நனே அந்தராத்மா' எனபது தான தாத்பாயமாகும ஸர்வஜ்ஞத்வாதயஸ்தாத்ம்ய- தாபந்நஸ்ய' எனபதற்கு 'அவனை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கும தனமை' என

ஸவ ஜநாதந꞉ பித ஜநந்யாம꞉ ப்ரஹ்மவிஷ்ணுபிவாதிகாரணபூ
பூவம அதாஹாதாயாஸ்ய வாசகமிதி । ஜமது ஸ இதி வக்ஷ்யமா
ணம்ருஹணைகாக்ஷரம் விவரணம் ।

"ரூஷ்ணா ரூஜதி ஆதாநம் விஷ்ணு꞉ வாயுர்ய அ வாதி ஸ ।
உவஹ்ருயதே ஸாங்கே ஸம்ஹரதா ஸ வ்யம் ப்ரஹ்ம꞉ ॥"

விஷ்ணுவுககே எவவிதும பரதவம சொல்லகூடும? என்னும ஆகேஷபம நிலை பெற மாடடாது. எனெனறால, இநத சலோகததில, பரஹமா விஷ்ணு ருதரன் இவாகள் முதலான ஸகல பரபஞசததிறகும ஜநாதாதநன ஒருவனுடைய தாதாதமயமே சொல லபபடுகினறது ஸகல பரபஞசமும ஜநாதாதநன ஒருவனேயே ஆதமாவாக உடையது எனபதே கருதது அபபடி தாதாதமயம சொலலவேணடுவது இநத பரகரணததில அபேகஷிதமே, எனெனறால 'ஜமது ஸ꞉' [ஜகத முழுவதும அவனே] எனற பூவம சொல்லபபடடிருககினறதனறோ? பூவம ஸங்கரஹமாகச சொலலபபடடதை "ரூஷ்ணா" இதயாதியான சலோகததால விவரிககிறா இநத சலோகததில ஸ்ருஷ்டியைச செயயும பரஹமாவையும ஸ்ருஷ்டிகபபடும வஸதுகளையும, ஸம

பது பொருள. ஆகையால, 'பரபஞசம முழுவதறகும அவன ஆதமாவாக இருபபது' எனபது இதன அாததம ஆறால, விஷ்ணுவுககும ஜநாதாதநன எனபவன அநதராத மாவோ? அவ்வி நவாகளும வெவவேறு வயகதிகளோ?' எனறால, 'அபபடி இல்லை, ஜநாதாதநன எனபவனே விஷ்ணு, இரணடும பாயாய சபதங்களாகையால' எனபது அதறகு ஸமாதாநம இது பினவரும 'ரூஷ்ணா' இதயாதி சலோகததில பரயோகம செயயபபடடுளள 'விஷ்ணு꞉' எனனும சபதததால விளங்கும மூன சலோகததில் 'ஜநாதாதநன இமமாதிரி பெயாகளை அடைகிறான்' எனறும, பின சலோகததில 'விஷ்ணுவே பரஹ்மாவாக இருநதுகொணடு ஸ்ருஷ்டிககிறான, ருதரனாக இருநது கொணடு ஸம்ஹரிகிறான' எனறும சொலவது இவவிரணடு சபதங்களின பாயாயத தனமையை விளகினறதனறோ?

ரூஷ்ணா-இநத சலோகததின அநவயம — விஷ்ணு꞉ ரூஷ்ணாவாந் க்ருதாநம் [ரூஜயம்] ரூஜதி; விஷ்ணு꞉ [வாயுகு꞉ வாந்] க்ருதாநம் வாயும் வாதி; விஷ்ணு꞉ ஸம்ஹரதா வாந் [க்ருதாநம்] ஸம்ஹாயம் ஸம்ஹரதி। இதகான இவவிடததில விவக்ஷிதம எனபது, பின கூறபபடும 'ஸ வை ஸவ ரூஜயம் ஸ ச ஸம்ருக்ருதா' இதயாதியான சலோகததால விளங்கும 'ஸ்ருஷ்டிககும பரஹ்மா, ஸ்ருஷ்டிக்கபபடும வஸ்து, ஸம்ஹரிககும ருதரன, ஸம்ஹரிக்கபபடும் வஸ்து, இவை யெல்லாம் விஷ்ணுவே' என்று ஒரே வாகயததில சொலலபபடுகிறபடியால், விஷ்ணு வாக இருககும அமசததில் [அதாவது-விஷ்ணுவை அநதராதமாவாக உடையவைகளா கவும ஆகையால அவனுடைய விபூதிகளாகவும இருககும அமசததில்] இவாகளுள எவ்வித விசேஷமும இல்லை; ஸ்ருஷ்டிகபபடும வஸதுகளைபபோல ஸ்ருஷ்டிககும பரஹ்மாவும விஷ்ணுவின விபூதிகளுள அகபபடடவனே எனபது ஸபஷ்டம 'விஷ்ணு

உதி ஸ்ருஷ்டிகர்மாவஸ்தி²தம் ப்³ரஹ்மாணம் வ்யஜ்ய அ, ஸ்²ரீஹரிஸ்²
ஸ்²ரீயம் அ யோ³கநித்³ரயா ஸ்வஸ்மிந்நி²த்யஸ்தி²தோ விஷ்ணுதாஸாதி³ரூபேண
பாஸி । வ்யஜ்யஸ்²ரீஹரியோ³கநித்³ராஅவஸ்தா²நம் ஸ்ருஷ்டிஸ்²ரீஹரிதி³ரூபம் ஜக
உத்பத்திவிஹிதிகர்ம விபரீதக்ரமேண உச்யதே । ஜகாத்பத்திவிஷ்ணுப்³ரஹ்மணோ
வயமாயகர்ம ப்³ரஹ்மவிஷ்ணுபி³வாதி³காழ்' உதி விஹிதிஸ்²தவனவ வொஅ
யா ஸ்ரீராயம் விஹிதயுக்தஸ்²ரவ உச்யதே । யயோத்பத்திஸ்தி²தி
ச்யதே ।

" வ்யாப்தி³வ்யாவ்ருத்யா தத்ஸ்²ரீ வாயத்ராகாரதி³வ அ ।
வவ்ருதே²ஸ்²ரியாஸ்²ரயம் வர்ணாஸ்²ரமாவ்யம் ஹி யஜ்ஞமக ॥
ஸ வனவ வவ்ருஹிதாத்மா விஷ்ணுரிவொ யதோ²வ்யயः ।
ஸ்²ரமாஸ்²ரிகம் ததோ²வைவ ஹிதவ்ருத்தவகாரகழ ॥

ஹாரதனைச செயயும ருதரனையும ஸமஹரிகபடுமி வஸதுகளையும் சோநதாற
போல படிதது அவை எலலாவறறுகும விஷ்ணு தாதாதமயம உபதேசிகபடிருக
கிறயடியால, 'ஸ்ருஷ்டிகபடுமி ஸமஹரிகபடுமி வரும வஸ்துகள் எபடி
விஷ்ணுவின விபூதிகளோ அபடியே ஸ்ருஷடியைச செயயும பரஹ்மாவும ஸமஹா
ரதனைச செய்யும ருதரனும விஷ்ணுவின் விபூதிகளே' எனபது வ்யகதமாகினறது;
விஷ்ணுவின் விபூதியாயிருகும தன்மையில இவை இரணடுகும வாசியிலலை
என்பது அதநதம. இவ்விதம ஸகல பரபஞசதனையும தனது விபூதியாக உடைய
விஷ்ணுவே தனது ஸங்கலப மாதரதனாலே லீலயின பொருட்டு விஷ்ணுவாகவும
அவதரிகிறபடியால, 'ப்³ரஹ்மவிஷ்ணு பி³வாதி³காழ' [பரஹமா, விஷ்ணு, ருதரன்]
என்று விஷ்ணுவுக்கும தனது விபூதிகளுள அநதாப்பாவம சொலலபடுகினறது;
ஜகாத்தன விஷ்ணு இவை இரணடும பாயாய சபதங்களல்லவோ? இவ்விதம
எல்லாம பர பரஹமதனின் விபூதி எனபது அடுதது வரும "வ்யாப்தி³வ்யாவ்ருத்யா" இதயா

வும், பரஹ்மா ருதராகள மாதிரி விபூதிகளுள ஒருவரே?' எனனும சங்கை ஏற்
கெனவே பரிஹ்ருதம.

வ்யாப்தி³வ்யாவ்ருத்யா—பஞச பூதங்கள் ஸகல இநதரியங்கள ஜீவாதமா இவையெல்
லாம அடஙகிய இநத ஜகத, அநத விஷ்ணுவே. எனெனறால அவன், அவ்யயமாக
இருந்தாலும், ஸாவபூதங்களுகும ஆதமா, விசவரூபன. இவவிடதில் **விக்³ரஹவ**'
எனபதில 'ரஹவ' எனபதறகு 'சரீரம' எனபது பொருள **'ஹிரண்யக³ர்ப⁴ஸ்²ச'**
என்பது இதற்கு பரமாணமாகக கூறபபட்டிருகினறது.

ஸ்²ரமாஸ்²ரிகழ— தத—இவ்விதம் அவன விசவரூபமாக இருகிறபடியால்,
ஹிதவ்ருத்தவ ஸ்²ரமாஸ்²ரிகழ—ஸாவ பராணிகளிடதிலும் காணபடும் ஸ்ருஷ்டி
முதலிய வ்யாபாரம, **ஸ்²ரவைவ உவகாரகழ**-பரமாதமாவினுடைய லீலாரஸ
தாகக நிஷ்பாதகமாகிறபடியால அவனுகக சேஷபூதமே.

ஸ வனவ வ்ருஜ்ஜ—ஸ்ருஷ்டிகபடுமி வஸதுவும அவனே, ஸ்ருஷ்டிக்கிற
வனும் அவனே, ரகஷிகபடுமி வஸதுவும அவனே, ரகஷிகிறவனும் அவனே

ஸ வை வை ஸர்வஜ்ஞ: ஸ ஏவ ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோ யஸ்ய வை தே ஏவம்விதா: ப்ராப்தாஸ்தஸ்ய விஷ்ணோ: பரமம் பதம் யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம் இதி ஹ்யுக்தம் பகவதா தஸ்மாத் ஸர்வேஷ்வரோ விஷ்ணுரேவ ஸர்வை: ஸதா த்யேய: பூஜ்ய: ஸர்வாத்மனா ஸர்வதா ஸர்வே ஸர்வத்ர விஷ்ணுமேவ ஸமாஸ்ரயந்தி தஸ்மாத் ஸர்வேஷ்வரோ விஷ்ணுரேவ ஸர்வை: ஸதா த்யேய: பூஜ்ய: ஸர்வாத்மனா ஸர்வதா ஸர்வே ஸர்வத்ர விஷ்ணுமேவ ஸமாஸ்ரயந்தி

மெவ ஹரெஹ்தந:' இதி । வததஉகம் ஹவதி, சுஸ்யாவயயஸ்யாவி
வரவஸ்ய ப்ரஹ்மெணா விஷ்ணோ. விஷ்ணுசரீரதயா தாஉாத்ம்யஉவிரஉதி ।
கூதஶரீரயொஶ்ச ஸுஹாவா வ்யவஸ்தா வத ।வம் 'ஹ்ருதஸ்ய
ஸவெஷ்வரஸ்ய விஷ்ணோः ப்ரவம்அாதஹ்ருதநியாம்யகொடி நிவிஷ்ப்ர-
ஹாதிதெவதிய்ருஷ்டநஉஷ்யஷ்ட தத்தத்ஸாம்ராயணீயக்வாய வெஅாவதார:
வ்ருவெஷ்டாக்தः । ததெதத்ருஹாதீநாம் கஉவஶ்யக்வம் ஹமவதः வரப்ரஹ்ம
தஸ்ய வாஸுதெவஸ்ய நிவித ஜமஉவகாராய வெஅயா வெவெதவ
ரூபெண தெவாதிஷ்வவதார உதி ஷஷ்டொபெ ஶாஹாம்ராயப்ரகாரணை

கிற விஷ்ணு விகாரமறறவனுக இருந்தபோதிலும, பரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகல வஸ்துக களையும சரீரமாக அவன உடைததாயிருககிறபடியால, அந்த வஸ்துகளுககு அவனு டைய தாதாதமயம சொலவது விருத்தமாகமாடடாது எனபதுதான ஆதமாவின ஸவபாவமும சரீரததின ஸவபாவமும வெவவேறனரே ?

இபபடிப்பட்ட ஸாவேசவரனுயிருககும விஷ்ணு, தனால் ஸ்ருஷ்டிககபபட் டிருககும பரபஞ்சததிறகு உடபடடும தனனுடைய நியமனத்திறகுப பரவசமாகவுமுளள தேவ திரயங மநுஷ்யாகளுள, அந்த தேவ திரயங மனுஷ்யாகள தனனை எளிதில் ஆசரயிககும பொருடடு, தனனுடைய ஸங்கலப மாதரததாலே அவதரிககிறான் எனனும விஷயம ஏறகெனவே உபபாதிககப படடிருககினறது ஶ்ரீ விஷ்ணு புராணம் எனனும இந்த பரபந்ததிலும, ஆறாவது அமசததில சுபாசரய பரகர ணதில், பரஹ்மா முதலானவாக ளெலலாரும காமததிறகு வசபபட்டவாக ளெனறும, பரபரஹம மாயிருககும பகவான வாஸுதேவனே வெனறுல தனது ஸங்கலப மாதரததாலே தனது ஸவரூபதுடனேயே தேவ திரயங மநுஷ்யாகளுள

பதையும, ஆதம கதமான குணங்கள சரீரததுக்கு இராமல் இருபபதையும எலலாரும அங்கீகரிததிருககிறாகள

வ்ருவெஷ்டாக்தः— இதறகு முன் "ப்ரஹ்மவிஷ்ணுசிவாதிரூபெண ஸவெஷ்ட ஸவெஷ்வரஸ்யெ" என்னும வாகயததின அாததததை உபபாதநம செயயு மிடத தில இந்த விஷயம விவரிககபபட டிருககின்றது [278-292-வது பககங்களில் இதைக காணக]

தஸ்ய தஸ்ய—இந்த ஶ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும் இந்த விஷயம் ஸபஷ்டமாகச் சொல்லபபட் டிருககின்றது எனபது விவரிககபபடுகினறது "ஹிரண்யமஹாபுர ஹமவாநு வஸுவொடயு வ்ருஜாவதிः" எனறு ஆரமபிதது "கஶ்யாதிவெ ஸஉஸ்ராவஸு தெவாஉயாः கஉயொநயः" என்று முடியும வாகயங்களால பரஹ்மா முதலானவாகளின காமவசயதவமும, "ஸஉஸ்ராஶகயஸ்ய தாः" என்று ஆரமபிதது "ஜமதாக்நவ கார்தாய ந ஸா கஉநிதிகா" என்று முடியும் வாகயங்களால பரம புருஷனுடைய ஸவேசசாவதாரமும ஶ்ரீ விஷ்ணு புராணதில் ஸபஷ்டமாகச சொல்லபபட் டிருக்கின்றன..

ஸ்வயூகஸ்ய கதி । ஈஸ்வர ஸெவாதிரூபமெவெணாவதாரெஷ்வி நவ்யாகரூதெ தொஹ ஜதி உஹாஹாரதெ "நஹ்மதஸ்வம்வஸ்ம்ஸ்ஸாநெ தொஹொஉஸ்ய வாரஸாதுநஃ" ஜதி வ்யதிவாதிதஃ । ஸ்ருதிஸ்து, "ஈஜாயஸாநெ பஹ்வ்யா விஜாயதெ", "தஸ்ய யீராஃ வஸிஜாநதி யொநிம்" ஜதி । கஉழவஸ்யா

அவதரிகதிரு னெனறும வயக்தமாகச சொலலபபட டிருகதினறது இநத பக வாந, தேவா முதலானவாகளுள ஒருவரக அவதரிகதையில, அவனுடைய தேஹம அபராகருதமாகவே இருகதினறது எனனும விஷயம மஹா டாரததில் "நஹ்மதஸ்வம்வஸ்ம்ஸ்ஸாநஃ" இதயாதியான சலோகததில பரதிபாதிகபபடடிருக கினறது சருதியும, "ஈஜாயஸாநெ பஹ்வ்யா விஜாயதெ" எனறும் "தஸ்ய யீராஃ வஸிஜாநதி யொநிம்" எனறும சொலலுகினறது இநத வாக்யங்க ளின அாததமாவது .—'காமவசயாகளா யிருகதும பரஹமா முதலியவாகளுக்கு,

---

ஈஸ்வர ஸெவாதிரூபமெவெ—பகவாந் அவதரிகதுமபொழுது அவன எடுததுக கொள்ளும விகரஹம அபராகருதமான விகரஹமே என்பதறகு பரமாணமாக மஹா பாரத வாக்யம உரைகபபடுகினறது

நஹ்மதஸ்வம்வஸ்ம்ஸ்ஸாநஃ—பரகருதியின விகாரமாகிற ஐநது பூதங களின் சோகதையிலை எறபடாதது பகவானுடைய விகரஹம 'ஸ்ம்ஸ்ஸாந' என்பதறகு 'அமைபபு' எனபது பொருள்

ஈஜாயஸாநெ பஹ்வ்யா விஜாயதெ—இநத சருதி வாகயதின அாததம மூலகரநதததிலேயே விவரிகபபட டிருகதினறது "கஉழவஸ்யாநாந" என்பது முதல "ஸ்ருஹெதராஜந்ாகூவ்ழஸ்வி" என்பது வரையில் "ஈஜாயஸாநஃ" எனனும பததின கருததும, 'ஹ்வெஅயா . . ஜாயதெ' எனபதால "பஹ்வ்யா விஜாயதெ" எனபதின் கருததும விவரிகபபட்டிருகதினறன இவ்விடததில சொலலபபடடுளள விஷயமாவது—'பரஹமா முதலியவாகள ஜநமம எடுபபதறகுக காரணம ஜநமாநதர காமம, அநத ஜநமததின பலம அநதக காமதின அநுபவம, அந்த ஜநமததில் எறபடும தேஹம பராகருதமானது; பரம புருஷன அவதரிபபதன காரணம் அவனுடைய இசசையே, அபபடிப பிறபபதன பலம ஜகதுபகாரம, அவன எடுததுக கொளளும தேஹம அபராகருதமானது' எனபதுதான.

தஸ்ய யீராஃ வஸிஜாநதி யொநிம். இநத வாகயததில் 'யொநி' எனனும பததிறகு 'ஜநமம' எனபது பொருள. எனபதை 'பஹ்வ்யா யொநிம்—பஹ்வ்விய ஜந' எனனும வ்யாகீயாநததில காணலாம. 'யீராஃ' எனபதறகு 'தைரிய குணததுடன் கூடினவர்கள்' என்பது அாதத மனறு; 'யியீரயந்தீதி யீராஃ' என்று வ்யுதபததி செயது 'புதிமான்களுகளுள சிறநதவாகள எனறு அர்ததம கொள்ளவேணடும எனபதை 'யீஉதாஉ ஸ்ருஷ்டீராஃ' என்பதில காணலாம.

கரம் ப்ரஹ்மணோ நாம நிர்தேச: தத்தத்ப்ரகரண ப்ரமாண ப்ரக்ரியாவிபாகேன ப்ரவிபக்தவ்யம் ஜகத் வஸ்துஜாதம்; கயம் தத் ஸர்வேச்வர: ஸர்வஜ்ஞோ ஸர்வசக்திர் மஹாவிபூதிர் ஸர்வாதாரோ ஸர்வேச்வரோ ஸர்வஸேஷீ ஸர்வஸ்ய ஜகத: காரணபூத: ஸர்வேச்வரஸ்ய ஸங்கல்பாதீனம் ஸர்வம் சேதனாசேதனம் வஸ்துஜாதம் ஸர்வாவஸ்தம் ஸர்வாத்மனா ஸர்வேச்வரஸ்ய ஸரீர: ஸர்வேச்வரஸ்ய

வாதராயணம் 'வாரஸத: ஸெதுந்நாமஸம்பந்தயஸெஹவ்யவஸெஹ்ய:' [ப்ரஹ்ம III 2-30] இத்யாதௌ கர்ம, 'ஸாஸாத்யாத்' [ப்ரஹ்ம. III 2-31 'பூர்வயோஸ்து வாதரி:' [ப்ரஹ்ம. III 2-32] 'த்ரய விதஸ்தாத்வ்யுக்தா

இதயாதி ஸூத்ரத்தால ஆக்ஷேபித்துகொண்டு, "ஸாஸாத்யாத்" இதயாதியான ஆறு ஸூத்ரங்களால் அந்த ஆக்ஷேபத்தை தாமே நிராகரித்திருக்கிறார் மநு ஸ்மருதி

வாரஸத: இந்த ஸூத்ரத்தின் பொருள் .—'ஸேது வ்யபதேசம் உந்மாந வ்யபதேசம ஸம்பந்த வ்யபதேசம் பேத வ்யபதேசம இம்மாதிரியான வ்யபதேசங்கள் பரம புருஷனைக குறித்து சருதியில செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால, இந்தப பரம புருஷனைக காட்டிலும பரமாயும பராபயமாயுமுள்ள வேறொரு வஸ்து உண்டு எனபது எற்படுகின்றது' எனபதுதான் இது பூர்வ பக்ஷ ஸூத்ரம **"ஸ்யு ய க்ருத்ஸ்நா வை ஸெது:"** [இந்த ஆதமா வெனனும வஸது ஸேது] எனனும சருதிவாகயம் பரமாத்மாவுக்கு ஸேது வ்யபதேசத்தைச செய்கினறது 'ஸேது' எனபதற்கு 'அணை' எனபது பொருளானதால, அணையைக கொண்டு நாம அக்கரையை அடைவது போல இந்தப பரமாத்மாவைக கொண்டு மறொரு பராபய வஸ்துவை நாம அடைய வேண்டும என்பதே இந்த சருதி வாக்யத்தின் தாத்பர்யம எனபது பூர்வபக்ஷியின வாதம இம்மாதிரியே மறறை ஹேதுக்களையும கண்டு கொள்ளலாம

ஸாஸாத்யாத்—இப்படிச சொல்வது யுக்தமன்று ; ஏனெனறால் பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில வ்யபதேசிக்கப்பட்டுள்ள 'ஸேது' என்னும சப்தத்திறகு 'மறொரு இடத்திறகுக கொண்டு போய விடும அணை' எனபது பொருள் அன்று, 'லோகத்தில ஒவ்வொரு வஸ்துவின ஸ்வபாவம் மறொரு வஸ்துவின ஸ்வபாவத்துடன கலக்காமல் அவை யெல்லாவற்றையும பாதுகாக்கும அணை' என்பதே பொருள எனறு அந்த சருதி வாக்யத்தின பின பாதியால் விவரிக்கப்பட்டிருக்கினறதனறோ? **"ஸ்யு ய க்ருத்ஸ்நா ஸ ஸெது: விதரணயோ லோகாநாமஸம்பேதாய"** என்பதனறோ பூர்ண வாக்யம ?

பூர்வயோஸ்து வாதரி:—பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரத்தில 'உந்மாந வ்யபதேசம' எனறு கூறப்பட்டுள்ள ஹேதுவுக்கு இந்த ஸூத்ரம ஸமாதாநம பூர்வ பக்ஷியின வாதமாவது— **"அதாஸ்ய ப்ருஹ"** [பரஹ்மத்திறகு நாலு பாதங்கள் உண்டு] என்று சருதி சொல்லுகிற படியால பரமஹமானது ஒரு அவயவத்திறகு உட்பட்டது எனறு எற்படுகிறது ; இப்படி உந்மிதமான ஒரு வஸ்து ஸேதுவாக வ்யபதேசிக்கப் பட்டால, அந்த உந்மிதமான [அவயவத்திறகு உட்படாத] வேறொரு வஸது இருக்கினறது எனபது இதனால் தர்யோதிக்கப்பட வில்லையா ? என்பது தான். இதற்கு ஸமாதாநம் :— 'பூர்வயோஸ்து:' உபாஸநத்தின பொருட்டு இப்படி உந்மாந வ்யபதேபம செய்வ தெல்லாம உபாஸகாகளின உபாஸநத்தின் பொருட்டே, **வாதரி**—'வாக்ருத:

ஸாதிவக்’ [ப்ர. ஸூ. III 2-33] ‘உவவதெஸ்ஸ’ [ப்ர. ஸூ. III 2-34] ‘தயாநயவ்ருதிஷெயாக்’ [ப்ர. ஸூ. III 2-35] ‘சுநெந ஸவ-ுமதக்ஷ உயாஉஸ்ஸாதிஹ்யஃ’ [ப்ர. ஸூ. III 2-36] உதி ஸூத்ரகாரஃ வ்யவெவ

யிலும “வ்ராஹ-ணாஸீத்தொந-ஃ” இதயாதியான வாகயங்களால் ‘பரஹ்மாவிற் வ்ராணஃ வாஜஃ’ இதயாதியான வாகயதில உபாஸநதின பொருடடு செயயபபட் டுள்ள முதகவா லிய வயபதேசம போல.

ஷ்டாந விபொஷாத்வ்ருகாஸாதிவக்—பரஹமம ஸவயம அநவசசிந்நமாக இருந தாலும ஒரு ஸதாந விசேஷ்ததுடன ஸம்பந்ததால அவசசேதிகக்பபடடு அநுஸந்தாநம செயயப படுவது யுகதமே, எவ் விடதிலும பரவி இருககும பரகாசம ஆகாசம முத லியவைகளை ஜனனல் குடம முதலிய ஸதாநங்களுடன ஸம்பந்ததால நாம அவச சேதிதது அநுஸந்தாநம செயய வில்லையோ?

உவவதெஸ்ஸ—பூவ பக்ஷ ஸித்தாந்ததில ‘ஸம்பந்த வயபதேசம’ எனறு கூறப் பட்டுள்ள ஹேதுவுககு இநத ஸித்தாந்தம ஸமாதாநம சுருதியில மறறோ ரிடதில் “ஸஏஷ விஷ்ணுரவிஷ்டஃ” [இநத ஆதமாவானது அமருததிறகு பராபகம] என்று ஆதமா பராபகமாகவும மறறொனறு பராபய மாகவும சொலலபபட டிருககிற படியால், இநத பராபயபராபக ஸம்பந்த வ்யபதேசம மறறொனறின இருபபைக காட்ட வில்லையோ எனபது பூவ பக்ஷியின் வாதம பராபயமும பராபகமும வெவவேறுக இருததல வேணடும எனனும நியாயந்தம இலலை, அவை இரணடும ஒனறுகவே இருத தல உபபநநமே எனபது ஸமாதாநம

தயாநயவ்ருதிஷெயாக்—இது, ‘பேத வயபதேசம’ எனனும ஹேதுவுககு ஸமாதாநம. “ததொ யதுத்தரதரம்” “ஸக்ஷாத்பராதரதஃ வரஃ” இதயாதி யான வாகயங்களில, பரஹ்மதததைக காட்டிலும வேறு பட்டதாக பேத வயபதேசம செயயபபடடு, ‘பரமான பரஹமததைக காடடிலும உயாந்த மறறொரு வஸது இருக கின்றது’ எனறு சொலலபபடடிருககினற தனறே? எனபது ஆக்ஷேபம. இது யுகத மாக மாட்டாது, ஏனெனறால், அவவிடதிலேயே “யஸ்மாத்பரம் நாவராதஸ்தி” இத்யாதியான வாகயங்களால ‘அபபடிபபட்ட உயாந்த வஸது வேறொன்று இல்லை’ எனறு பரதிஷேதிகக்பபட்டிருககிற படியால இநத வாகயங்களின அாததத்தை 296வது பககங்களில காணக.

ஈக்ஷத்யதிகரணம—தவிரவும, இநத பரஹமம ஸாவதத்தையும வயாபிதது நிறகினறது என்பது, “தெதெஜொ வரிஷ்ணு-ம் வரூரூஷெண ஸவ-ம்” இத்யாதியாக ஆயாமதததை [வயாபதியை] க குறிககும சபதங்களால் தெரிகினற தனறே? இப்படி பரஹ்மம தனனத தவிரத்த மறறை ஸகல வஸதுகளையும வ்யாபிததிருககின்றது என்பதானது, அநத பரஹமத்தைக காடடிலும உயாந்த வஸது வேறொனறு மிலலை என்பதைத தெளிவிககினற தாகையால்,

நிராகரொதி। ஸாகவெ வ ஸாவ்ஹ ''ப்ராஹுராவீத்தொகர''ஃ'' ''ஸிஸ்ருக்ஷுர்விவிதாஃ ப்ரஜாஃ'' ''ஸ வ வாவ ஸஸர்ஜாக்ரஎ தாஸு வீயமுஃவாஸ்ருஜ'' ''தஸ்மாது ஜஜ்ஞே ஸ்ரயம் ப்ரஹ்ம'' இதி ப்ரஹ்மணஃ ஜகத்ஸ்ரஷ்ருத்வமுக்தம்; தயா ச ஸ்ருஷ்டேஃ பரம வாக்யேஷு தஸ்ய தஸ்ரஷ்ருத்வ ப்ரஹ்மணஃ

குப் பிறப்பு உண்டு என்று சொல்லப்பட்டிருகிறபடியால், அந்த ப்ரஹ்மா ஜீவனென்றே ஏற்படுகின்றது. இது மாத்ரமன்று ''ஸ்ரயம் தஸ்ய'' இத்யாதியான

ஸாகவெ வ ஸாவ்ஹ—இது வரையில சதாமுக ப்ரஹ்மா ஜகத்காரண வஸ்துவாக மாடடாா என்பது, வேத வாக்யஙகளாக கொண்டு நிரூபிகபபட்டது. இனிஃ அதுவே மறு ஸ்ருதியைக கொண்டு நிரூபிகபபடுகின்றது.

ப்ராஹுராவீத்தொகர''ஃ—ஸதவம் ரஜஸ் தமஸ் இவை மூன்றும் ஸமமாக இருக்கும் காலததில் ப்ரதாநம் என்னும் தத்வம் 'தமஸ்' என்று சொல்லப் படும் அப்பொழுது அதை, அநிருததனால் அதிஷ்டிதமென்று சொல்வாகள். அப் படி அநிருத்தனெனறு சொல்லப்படும் அதிஷ்டாதா அபபொழுது ஆவிாப்பவிததான் என்பது இநத வாகபத்தின் ஆத்தம். அபபொழுது சதாமுக பரஹ்மா இல்லையான தால அநத ப்ரஹ்மாவை ஜகத்காரண வஸ்து வெனறு சொல்வது சரியனறு என்ப தைக காண்பிககும் பொருட்டு இநத வாகபம் கூறப்பட்டிருகினறது. தஸ்ரஷ்டேஃ தமஸ்ஸென்று சொல்லப்படும் 'ப்ரதாநம்' என்னும் தத்வததை நியமிகிறவன்.

விவ்ருக்ஷுர்விவிதாஃ ப்ரஜாஃ—'பல வகைப்பட்ட ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிகக விருப்பமுள்ளவனுய். பரஹ்மா இனி ஸ்ருஷ்டிககப்படும் ப்ரஜைக ளுடன் ஒருவராகையால், அவருககு இநத ஸ்ருஷ்டியின இசசை சொல்வது உபசாரமாக மாட்டாது.

ஸ வ வாவ—இந்த வாக்யமும் இதற்குப் பிறகு கூறப்படும் 'தஸ்மாது ஜஜ்ஞே' இத்யாதி வாகயமும், அண்டதிலிருந்து ஜனிககப் போகும் ப்ரஹ்மா, அண்ட ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக மாகமாட்டார் எனபதைக் குறிககின்றன.

ஸ்ரயம் தஸ்ய—இதன் பொருள்:—' அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட அப் (ஜலம்), அந்த ஸ்ருஷ்டி காத்தாவுக்கு ஸ்தாநமாக இருந்தது; ஆகையால் அவனுக்கு 'நாராயணன்' எனறு பெயா. அநத நாராயணனுல ஸ்ருஷ்டிகபபட்ட புருஷனுககு ப்ரஹ்மா வென்று பெயா' என்பது தான. இந்த ச்லோகமும அநத ப்ரகாணத்தி

"அயமம் தஸ்ய தாः வ்ருவ்ம் தெந நாராயணः ஸ்ருதः।
தஜ்ஜ்யஷ்டः ஸ வாஸுதேவோ ருத்ர இத்யுச்யதெ கீதுர்மெதி॥"
உதி நாஉநிஷெதுஸாச்ச। விஷ்ணுவெ ச வாராணை ஹிரண்யே

ச்லோகத்தில், நாராயணனே ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி காத்தாவாகிற பரம புருஷ னெனறும், ப்ரஹ்மா வென்பவர் அநத நாராயணனால் ஸ்ருஷ்டிகபப் பட்டவரெனறும் பெயரைக் குறித்து வ்யக்தமாகவும் சொல்லப்பட்டிருககின்றது. ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணதிலும,

---

லேயே காணப்படுகின்றது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும் 'நாராயணன்' என்னும் சப்தத்திற்கு நிர்வசனம்:—நாராः ஸுயதம் யஸ்யுவஸः [எவனுககு ஜலம் ஸதாகாமோ]

தயாச வெஷ்ணவெ வாராணை—கீழக கூறப்பட்டுளள மநு ஸ்ம்ருதி ச்லோகங்களுக்குக் கீழ்க்கூறியபடி அர்த்தம் சொல்வதே சரி என்பதைக காணபிக கின்றது இந்த விஷ்ணு புராண கட்டம்.

ஸாவஜ்ஞா தூயாநுயாசு—'மூன்று பாவனைகளுள் எதாவதொன்றில் அவ்வ யித்திருப்பதானது ஜகத்தின் பரம காரணமாக இருப்பதறகு விருத்தம்' என்பது ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலிருந்து ஏற்படுகின்றது. 'பாவனை' எனனும பதத்திற்கு 'அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டிய விஷயத்திற்கு வேண்டுவதும், மநஸ்ஸால் செய்யப்படுவதுமான ப்ரயத்நம்' என்பது பொருள். இது மூன்று வகைபபடும் அவைபாவன.—(1) அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியது காம்ய கர்ம ரூபமாயிருக்கும்பொழுது அதை, விஷயமாக உடைய பரயத்நம் ஒன்று; இதற்குக 'கர்ம பாவனை' என்று பெயர்; (2) அநுஷ்டிகபபடவேண்டியது உபாஸ்திரூபமாக இருக்கும்பொழுது, அதை விஷயமாக உடைய ப்ரயத்நம் இரணடாவது; இதற்கு 'ப்ரஹ்ம பாவனை' என்று பெயர்; (3) அநுஷ்டேயம் காம்ய கர்ம ரூபமாகவும் உபாஸதி ரூபமாகவும் இருகுமபொழுது, அவைகளை விஷயமாக உடைய ப்ரயத்நம் மூன்றுவது; இதற்கு 'உபய பாவனை' என்று பெயர். தேவாகள் மநுஷ்யர்கள் இவர்கள் காம பாவனை உடையவாகள்; இவாகளுககுக காமாநுஷ்டாநம் பரதாநம், உபாஸ்தி அப்ரதாநம். ஸநக ஸநநதநாதிகள் ப்ரஹ்ம பாவனை உடையவாகள்; இவாகளுக்கு உபாஸநம் ப்ரதாநம், காமாநுஷ்டாநம் அநகமாய் அப்ரதாநம். சதுர்முக ப்ரஹ்மா முதலான ஜகந்நிவாஹகாகள் உபய பாவனை உடையவாகள; இவர்களுக்கு ஜகந்நிவாஹ காலத்தில் காமம் ப்ரதாநம், மறறைக காலஙகளில் உபாஸநம் ப்ரதாநம். 'நான் மநுஷ்யன, நான் தேவன்' என்னும் விசேஷ ஜ்ஞாநம் எவாகளிடம் இருக்கின்றதோ அவாகளெல்லாரும் இம்மூன்று பாவனைகளுள் ஒன்றை ஆதரிக்க வேண்டியவாகள். அதாவது: ஸம்ஸார பரதததினுள் அகப்பட்டுளள ஜீவன்களுக்கே இந்த பாவனைகளில் அந்வயம் உண்டு என்று சொன்னதாயிற்று. முக்தாகளுக்கு

மஹாதீநாம் ஸாவதாத்ரயாதயஸ்த்ரெவ ஸாஹாரூயதாம்
தெஹாவவாதநாஸு தெஷாத்ரஜ்ஞத்வம் நிஷ்ஷீயதெ।

ஜதி நிஜிதெதாவாதா தெநாயவஜயாநதி

'ப்ரஹ்மா முதலானவாகளுக்கு மூன்றுவித பாவனைகளின் அன்வய முண்டாகையால், அவாகள் அசுத்தாகள்; அந்தக காரணததாலேயே அவர்கள் சுபாச்ரயமாக மாட்டார்கள் என்பது வயக்தமாகத தெரிகின்றது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் ப்ரஹ்மா முதலானவாகள் காம பந்தத்திற்கு உட்பட்ட ஜீவாகளே என்பது நிச்சயம்.

நிமித்த காரணம் உபாதான காரணம் இரண்டும் ஒன்றே என்னும் ப்ரகரணம் முற்றுப் பெற்றது.

அநுஷ்டேய விஷயமே இலலையாதலால், அவாகளுக்கு இந்தப் பாவனைகளில் அன்வயம் இல்லை இபபடி, சதாமுக ப்ரஹ்மாவுகுப பாவனைகளில் அன்வயம் உண்டு என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திற் சொல்லப்பட்டிருகிறபடியால, அவரும் ஸம்ஸாரிகளுள் ஒருவர் எனறு ஏறபடுகிறது ஆகையால் அவரை ஜகத்திற்குப் பரம காரணமாகச் சொல்வது அநுபபந்நமே ஆகும் இதுதான் இவ்விடததிற் சொல்லப்படும் விஷயம். ஸுரஸுய — ஸம்ஸார ஸமபந்தமே இவ்விடத்தில் அசுத்தி எனறு சொல்லப்படுகின்றது. ஸாஹாரூயதாநஹாதெதாவவாதநாஸு — கீழ்ச் சொல்லியபடி ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணததில சதுராமுக ப்ரஹ்மா முதலியவாகளுக்குப் பாவநா த்ரயாந்வயம் உபபாதிகபப்பட்டு, அது காரணமாக அவாகள் முமுக்ஷுகளால் உபாஸிக்கத் தகாதவாகள் என்பது விவரிகபபட்டிருகின்றது. அப்படி முமுக்ஷுக்களுடைய த்யாநத்திற்கு அவாகள் அநாஹாகள் என்பதே அவாகள் சுபாச்ரயமாகமாட்டாகள் என்பதன் பொருள.

ஸ்ரீ:

வ்யுத்பத்யபாவவாத நிரஸநம் ।

யதஸ்தி கெசித்து கூசு—'ஸவ-ர்ஸ்ய ஸப்தஜாதஸ்ய விதயுபு வாதஸ்ரோ ஸ்மிவஸ்ய காயபுராஹிபாயித்வமிதி நவ பூராணாம் வணபு நீயபு, வுவஹாராதுபயுக்த ஸப்தஸ்ய வொபயகுதஸகுவுவயாரணா ஸம்ஹவாசு; வுவஹாரஸ்ய ச காயபுவை-ஷ்டி-ஷ்வுதாகாயபுரோஷ்வ

ஸ்ரீ

வ்யுத்பத்யபாவ வாதத்தின் கண்டநம்.

"யதஸ்தி கெசித்சு"... சிலர், 'சப்தங்க ளெல்லாம் ஒரு கார்யத்தை முன் னிட்டுக்கொண்டே தம்தம் பொருளைப் போதிப்பிகின்றன; எனென்றால், ஒரு வ்யவ ஹாரத்தாலல்லாமல் ஒரு சப்தத்திற்கும் தனது பொருளைப் போதிப்பிகக்கூடிய சக்தி நேரமாட்டாதன்றோ? வ்யவஹாரங்களெல்லாம் ஏதாவதொரு காயத்தின் ஜ்ஞாநத் தையே ஆதாரமாக உடையன் அல்லவா? ஆகையால், சப்தங்கள் விதி வாக்யங்களை யோ அர்த்தவாத வாகயங்களையோ மந்த்ர வாகயங்களையோ எந்த வாகயங்களை ஆச்ரயித் திருந்தபோதிலும், அவை யெல்லாவற்றுகும் ஒரு காயதின வழியாகவே ப்ரமாணத தன்மை சொல்லவேண்டும். ஆகையால், எவ்வித காயதின வழியுமினறிகே ஸ்வத·

ஸ்ரீ:

வ்யுத்பத்யபாவ வாத நிரஸநம்.

இந்த கரந்தத்தில், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், இதுவரையில் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணங் களாகிற உபப்ருஹ்மணங்கள் இவை யெல்லாவற்றிலும், தமது ஸித்தாந்தத் திற்கு ஸாதகங்களான ப்ரமாணங்களே காணப்படுகின்றன வென்பதையும், பர மதத் தின் சங்கைக்கு அவை இடம் கொடுககவில்லை யென்பதையும் உபந்யஸித்து, முதல் ச்லோகத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'ஸிஷ்டவே' என்னும் பதத்தின் பொ ருளை விவரித்தார். இனி அப்படி உபயோஸிகப்பட்ட அர்த்தத்தை ஸதீகரணம் செய்வதற்காக, 'ஸித்தமான பொருளுக்கு வ்யுத்பத்தி ஏற்படமாட்டாது' என்னும் வாதத்தை நிரஸநம் செய்கிறார்.

இது, மீமாம்ஸகர்களுள் ப்ராபாகரர்க ளென்பவரால் செய்யப்படும் வாதம். இதைச் சுற்று விவரிப்போம். சப்தம் என்பது ஒரு அர்த்தத்தைக் குறிப்பதற்காக ஏற்பட்டிருக்கும் ஸமஜ்ஞை. 'இந்தச் சப்தத்திற்கு இது அர்த்தம்' என்று அறிந்த வனை, 'வ்யுத்பந்நன்' என்று நாம் வ்யவஹரிக்கின்றோம்; அந்த அர்த்தத்தின் ப்ரதி பத்தி, 'வ்யுதபத்தி' என்று சொல்லப்படும். இந்த அர்த்த ஜ்ஞாநம், முதல் முதலில் ஒரு மனிதனுக்கு எவ்விதம் ஏற்படுகின்றது என்னும் விஷயத்தில் பிந்ந பிந்நங்களான அபிப்ராயங்க ளுண்டு. சிலர், எல்லாச் சப்தங்களும் ஒரு கார்யத்தின் வழியாகவே தமது அர்த்தங்களை உணர்த்துகின்றன வென்றும், அப்படி காயத்திற்கு எட்டாமல் ஒரு வஸ்து உண்டானால், அது ஒரு சப்தத்தாலும் போதிக்கப்படமாட்டாதென்றும் வாதிக்

ஸவவிவக்ஷாயம்;ஸதிதாந வாரி நிஷ்ஷேஷ வஸ்து ஸாக்ஷி ஸுப்ரஸித்தாணி' இதி, ஸதிதூரவ்யதெ / வூவத்கவாக்யவ்யவஹாராதெவ ஸுப்ரா நாசிய்யுலெவாயக தூரக்ருவயாரணம் கதுவ்யிதி கிசியம் ராஜாஜ்ஞா? வஸ்துவஸ்ரூஷ ஸுவஸ்யலெவாயக தூரக்ரிஹணஸதுஷவஸ்ரூ, தயாஹி, கெநவிஷ்யதெவெஷாதி நா 'ஸுவவாரகெ உஷ்ணம் ஷ்யித இதி தெவதாயஜ்ஞாவய' இதி வெரஷிதம் கூஷிஸ்தத் ஜ்ஞாவமெந வூவ்ய தம் 'ஸுவவாரகெ உஷ்ணம் ஷ்யிதம் ' இதி ஸுப்ஷம் வூயாமஸ்தே, உருகுவ ஹ

ஸித்தமாய் நிஷ்பந்நமாக இருப்பதான ஒரு பொருளை வேத சப்தங்கள் போதிக்கின் றனவென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை. அவை அம்மாதிரியான வஸ்துவில் ப்ரமாண மாகமாட்டா' என்று ஒரு வாதததைச் செய்கிறார்கள். அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப் படுகின்றது இவ்விதம் வ்யவஹாரத்தின் வழியாகவே சப்தங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் தம் தம் பொருளைப் போதிப்பிகக்கூடிய சக்தி அறியப்படவேண்டும் என்று சொல் வது ராஜாவின் கட்டளையோ? ஒரு வ்யவஹாரத்தாலும் ஏற்படாமல் ஸ்வத . ஸித்தமா யுள்ள வஸ்து விஷயத்திலும், சப்தங்களுக்குப் போதிப்பிக்கும் சக்தி உண்டு என்பதை நிரூபிப்பது ஸுலபமே. ஒருவன் 'தண்டம் வீட்டின உள்ளே இருகினறது எனப தைத் தேவதத்தன் என்னும் ஒருவனுககுத் தெரிவி' என்று மற்றொருவனைப் பாத்து சில கை ஜாடைகளால் போதிப்பித்து அனுப்புகிறான். அவன் அந்த ஸமாசாரதத்தை

கிறார்கள். அவாகளின் மதப்படி, 'பசு' என்னும் சப்தம் எதைக குறிக்கின்றது என் பதை அறியாத ஒரு அவ்யுத்பந்நனுக்கு, அந்தப் பதத்தின் ஆத்த ஜ்ஞாநம் பின்வரு மாறு ஏற்படுகின்றதாம். 'பசுவைக் கொணடுவா' என்று ஒரு வ்யுத்பந்நன் மற்றொரு வ்யுத்பந்நனைப் பாத்துச் சொல்வதையும், அதற்கு இணங்கி அந்த மற்றொருவன் பசு வை ஓட்டி வருவதையும் ஸமீபத்தில் இருந்து பாத்துவரும் ஒரு அவ்யுத்பந்நன் முதல் மனிதனால் உச்சரிக்கப்பட்ட 'பசுவைக கொண்டுவா' என்னும் சப்தங்களைக கேட்டு, பிறகு இரண்டாவது மனிதன் பசுவை ஓட்டி வருததையும், முதல் மனிதன் அதைச் சரி என்று ஒதது க்கொண்டதையும் பாத்து, 'பசு என்னும் சப்ததிற்கு அந்த ம்ருகம் பொருள்' என்னும் ஜ்ஞாநத்தை அடைகினறான். இதுதான் வ்யுத்பத் திககு மாக்கம் என்பது அவாகளின் வாதம். வேறு வழிபாகவும் இருத வ்யுத்பததி ஸம்பவிககக்கூடும் என்பதை அவாகள் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை யாதலால், இமமாதிரி யாக ஒருவித காரயத்திற்கும் எட்டாமல் இருககும் பர ப்ரஹமத்தின் விஷயத்தில் ஒரு சப்தமும் பரமாணமாகமாட்டாது என்று அவாகள் சொல்லுகிறாகள். வேத வாக யங்களுள் 'வஷ்டுகாமோ யஜேத' [ஸ்வாக்கம் விரும்புவோன் யாகதததைச் செய்யவேண்டும்] என்பது முதலான காரயபரங்களான வாகயங்களே அத்த ஜ்ஞா நத்தை உண்டுபண்ணககூடியவை 'ஸதயம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' [ப்ரஹம மென்பது ஸத்யமாயும் ஜ்ஞாநமாயும் அநந்தமாயுமுள்ள ஒரு வஸ்து] என்பது முத லான காரயவாக களினறிகே கேவலம் ஸித்த வஸது பரங்களாக இருக்கும் வாக்யங்கள அத்த ஜ்ஞாநதததை உண்டுபண்ணக கூடியவை அல்ல. ஆகையால், யாகம் முதலான கர்மங்களைப்பற்றிப் பேசும் கர்ம காண்டமே ப்ரமாணமாகக்கூடியது; ஆத்ம வஸ்து

ஸுவெஷாஶிரம் ஜாநநு வாஸு-ஹ்ஸுரஸுஃ வூாமவுூதுஞோரு வெுதஸுவுாயுகஸு வொயநாய 'சுவவாரகெ உணுஃ ஷ்ஹிதஃ' ஜதிஸுஜுஸு வுயொமஉஸுகா உஸுவுாயு-ஸுவுாயம் ஸுஜுவா வொயஈ ஜதி ஜாநாதீதி கிஉது உஷ்ஷுரு? தயாவாஷுஃ, 'தா தொரபு' 'ஷயம் ஊதா' 'சுயம் ஊதாஷுஃ' 'சுயம் உநூஷ்வுஃ' 'சுயம் வுஸுஃ' 'வம்ஜுராரபு' 'சுயம் வ ஸுவபுஃ' ஜதி ஶாதாவிதுயுவுஸுயு திஹ்ஸிஃ ஸுவிவெஃ ஸுவிதஃ ஸுவிநாரம்ஸ-ஜுஜிஜெ-ஸுவிந கது

'சுவவாரகெ உணுஃ ஸ்ஹிதஃ', ['தண்டம் உள்ளே இருக்கினறது'] என்னும் வார்தைகளைச் சொல்லி தேவதத்தனுககுத தெரிவிககிறான் பகததில் இருக்கும் மற்றொருவன், முதல் மநுஷயனால் செயயப்பட்ட கை ஜாடைகளின ஆதததை ஊமையன்போல அறிந்துகொண்டு, தான ஏற்கெனவே சப்தஙகளின ஆதததை அறியாதவனுக இருந்தபோதிலும், தன்னுல் கை ஜாடைகளைகொண்டு அறியப்பட்டுள்ள ஆத்ததைதத் தெரிவிகக 'சுவவாரகெ உணுஃ ஷ்ஹிதஃ' [உளளே தண்டம் இருக்கின்றது] என்னும் சப்தங்கள பரயோகம் செயயப்படுகினறன எனபதை உணாகினறன. இதச் சபதஙகளுகது இது ஆத்தம் என்பதை அவன தெரிதுகொள்வதில என்ன கஷடம் ஏற்படகூடும்? இவ்விதமே பாலாகள் எலலாரும், 'இவா தகபப ஞா, இவா தாயா, இவா அம்மான், இவன மநுஷ்யன், இது மருகம், இது சுநதரன,

---

வைப்பறறிப பேசும் உபநிஷத பாகம் ப்ரமாணமாகமாட்டாது. ஆகையால் வேதாநத விசாரம் செய்வதே வீண் இதுதான் இம்மாதிரி வாதிப்பவாகளின கொள்கை. இநத வாததததைத்தான் வ்யுதபத் யபாவவாத மென்று வேதாநதிகள் சொல்வாகள இதைக் கண்டிப்பது ஸகல வேதாநதிகளுககும அபிமதமே.

சப்தஙகளுககு ஒரு காரயததின வழியாக ப்ராமாண்யம் ஸ்தாபிகககூடும் என பதை வேதாந்திகள் நிரஸநம செய்ய வில்லை, 'காரய பரமாகவே ப்ராமாண்யம் ஸ்தாபிததல் வேண்டும்; வேறு விதமாக ஸ்தாபிகமாட்டாது' எனனும் நியாயநதம மாத்ரம் நிரஸிககப்படுகினறது இந்த நிரஸநத்தில் பூர்வ பாஷ்யகாரா போகும் வழி பின வரு மாறு: சப்ததின் ஆதத ஜ்ஞாநம் ஜநிப்பது இரு வகைப்படும. யத்ருச்சை யாகவும் ஜநிகககூடும; புத்தி பூர்வகமாகவும ஜநிககக்கூடும் இரண்டு விதஙகளிலும் காரயத்தின வழியினறிகும வ்யுத்பத்தி ஏற்படுகினறது எனபதை முதலில நிரூபணம செய்து விட்டு, பிறகு, காரயததின வழியாகவே வ்யுதபதி ஏறபடவேண்டும் எனனும நிர்ப்பநதத்தை ஒத்துக கொண்டாலும், வேதாநத வாகயஙகளும் காரய பரங்களாக எடுதது கொள்ளப்படக கூடுமாதலால், வேதாந்தஙகளிற் சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மதின ஸித்தி நிச்சயம உண்டு என்று உபபாதிகிறார். கடைசியாக, 'இநதக காரய வாக்யாத்து வாதிகள் காரயம் என்று ஒனறை ஒதுக்கொள்ளுகிறாகளே! அநதக கார்யத்தின் லகூண மெனன?' எனபதை விசாரித்து, அதற்கு ஒரு லகூணமும் சொல்லக்கூடாதாதலால், அவாகளுடைய வாதம் நிலை பெறத்தககதன்று என்று நிரூபிதது அந்த வாதத்தைக் கண்டிககிறார. இது தான இந்த நிரஸநத்தின ரீதி.

வியுத்பத்திவாதஸ்து—விதி ஆத்துவாதம் மந்தரம் இம்மூன

இது பாம்பு' என்று 'தாய்' 'தகப்பன' என்பவை முதலிய சப்தங்களைகொண்டு விரலால் சுட்டிச் சுட்டிக காட்டிப் பல தடவை சிக்ஷிக்கபபெறறு, பிறகு அந்தந்தச் சப்தங்களா லேயே அந்தந்த ஆத்தங்களில் தமக்கு ஜ்ஞாநம ஜ்நிபபதையும பாத்து, 'அந்தந்த வஸ்துக்களில அந்தந்தச் சபதங்கள விரலால சுட்டிச் சுட்டிப் பரயோகம செய்யபபடுவ தே அந்தந்தச் சப்தம் அந்தந்த ஆதந்ததைப போதிபபிப்பதறகு காரணம ஆகினற தே தவிர, வேறு ஸம்பந்தம் இருபபதாவது இந்த ஸங்கேதத்தை ஏறபாடு செயத புருஷனுடைய ஜ்ஞாநமாவது அதில காரணமாகமாட்டாது' எனபதைக கொஞ்சம கொஞ்சமாக நிச்சயமாக அறிந்து, மறுபடியும், 'இந்தச் சபதத்திறகு இது பொருள்' என்று பெரியோர்களால் சிக்ஷிக்கப்பெற்றவர்களாய், ஸகல சபதங்களுக்கும் அர்த்த ஜ்ஞாநத்தைப் பெறறு, தாமும, சப்தங்க ளடங்கியுள்ள ஸகல வாக்யங்களை ப்ரயோகம் செய்யும் வேத வாக்யங்களின விடாக்கங்கள். 'இதைச் செயதல் வேண்டும்' எனறு விதிக்கும் வாக்யங்களை விதிகள் எனறும், 'இதைச் செயதால இந்த ப்ரயோஜநம கிடைக்கும்' எனறு காமங்களை ஸ்தோதரம் செயயும வாக்யங்களை அர்தத வாதங்கள் என்றும, அநுஷ்டிக்கபபட வேண்டிய விஷயங்களை ப்ரகாசித்துக காட்டும் வாக்யங்களை மந்த்ரங்கள் எனறும் சொல்வார்கள. 'இந்த மூனறு பாகங்களிலும் காரியத்தைக குறிக்கும் சப்தங்களுக்கு மாத்ரமே ஸ்வத ப்ராமாண்ய மூண்டு; மற்றை வாக்யங்களுக்கு ஸ்வத ப்ராமாண்யமில்லை' எனபது எதிர வாதிகளின் அபிப்ராயம்.

வ்யவஹாராத்து— 'வ்யவஹாரம்' எனபதற்கு 'பரவ்ருத்தி என்பது பொருள். அது வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும இருக்கலாம் 'பசுவைக கொண்டுவா' என்று ஒருவன சொன்னவுடன, அந்த வாக்யத்தையைக் கேட்டு அதை அறிந்த மற்றொருவனுல அதறகு இணங்கிச் செயயப்படும் வ்யாபாரமே இவ்விடத்தில் 'வ்யவஹாரம்' எனபதால குறிக்கப்படுகின்றது.

வ்ருத்தி ஸ்ருதே வத்வத்வாத்— கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள வ்யவஹாரத்தால் ஏற்படாமல், ஸ்வயம்மே ஸித்தமாக இருக்கும் வஸ்து தான 'வ்ருத்தி ஸ்ருதே வத்வம்' என்றும் 'ஸித்தவத்வம்' வென்றும 'ஸித்தவத்' வெனறும சொல்லப்படுகின்றது. அதறகு உதாஹரணம் 'ஆத்மா' 'ப்ரஹ்மம்'.

கேநசித்... இது யாதருச்சிகமாக ஏற்படும் வ்யுத்பத்திகள ஸித்தாந்தத்த விஷயமாக இருக்கக கூடுமென்பதைக் காட்டுகின்றது தயா வாரும்.. இது புத்தி பூர்வகமாக ஏற்படும் வ்யுத்பத்திகள் ஸித்தாந்தத்த விஷயமாக இருக்கக்கூடும என்பதைக் காட்டுகின்றது.

ஸவ-ர்வாகூஜாதம் ஹூயாம்தே । வனவதெவ ஸவ-ுவஹாகாம் ஷ்வா
ய-ர்காஹியாயித்வம் ஸம்வாதவிதெஷாணாம் யஜ்ஞாவஷ்ஸிதவஸம்ஸ-ு
விதெஷவாவித்வம் வ ஜாகாதீதி காயுாய-ு வனவவூத்தி ரிதுாதி
ரிவ-ம்யொ நிரிுவாயநஃ । சுதஃ வாரிஷ்டெ வஷ்டூரி ஸவ்ஸவ
வொயகத்வஸ்தூவயாரணாசு ஸவ-ர்ணி வெஷாஞவாகூாரி
ஸகூஜ்ஜாதாரணம் ஸவ-ர்கூயுாணஸ்தூணாகாரஷூத்தூகக்ஷணம்
ப்ரஹ்ம வொயயதெவுவ।.

செய்கிறார்கள். ஸகல பதங்களும் இவ்விதமே தம் தம் பொருளைச் சொல்லுகின்றன வென்பதையும், அநேக பதங்களடங்கிய வாகயங்களில், காயதத்தின் வழியாகப் பொருளைப் போதிப்பிகும வாகயங்கள் இருப்பனபோல, ஸ்வதஸ ஸித்தமான் பொருளைப போதிப்பிகும் வாகயங்களும இருகின்றன வென்பதையும் எல்லாரும் அறிவார்கள். ஆகையால் வ்யுத்பத்தி பெலலாம் காய பரங்களே எனறு சொலவது கேவலம் பிடிவாதம் மாத்ரமாகுமே தவிர, யுகதியுடன்கூடிய வாதமாகமாட்டாது. இப்படி ஸித்தமான வஸ்துவைப போதிபபதற்கும் சபதங்களுகுச சகதி உணடு எனபது ஏற்படுகிற படியால், வேதாந்த வாகயங்கள் ஸகல ஜகதது்குகும் காரணமாயும், ஸர்வ கல்யாண குணங்களுக்கும் இருபபிடமாயும் கீழ்க கூறப்பட்டுள்ள மற்றை லக்ஷணங்களுடன் கூடியதாயுமுள்ள ப்ரஹ்மததைப் போதிப்பிக்கின்றன வென்பது ஸித்தம.

ஸம்வம்யாஜ்ஞாலாவாசு ஸம்கெதயிதுவாரஷாஜ்ஞா நாவு..... அந்நநதச சப்தததின் ப்ரயோகததில் அந்நந அாததததின் ஜ்ஞாநம் உண்டாவதற்குக் காரணம் முழுவதும், அநதநத அாத்ததில அந்நதச் சப்தததைத் திரும்பத் திரும்பக் கை விரலால் சுடடிச சுட்டிக் காடடிப் பல தடவை ப்ரயோகம் செய்வதே தவிர வேறு ஒன்றுமிலலை என்பதை இநதப பதஙகள் விளக்குகினறன. 'இந்த அாத்தம் போத்யம், அதை இநதச் சப்தம் போதிகின்றது' என்பதான போத்ய போதக ஸம்பந்தத்தைத் தவிர்த்து, அந்தச் சப்தத்திற்கும் அநத அாததத்திற்கும் வேறு எவ்வித ஸம்பநதமும இல்லை என்பது தான தாத்பாயம். 'இநதச் சப்தத்திற்கு இது அாததம்' என்று ஸங்கேதம் செய்தவனுடைய ஜ்ஞாநமும் இல்லை.

ஸயஜ்ஞவி ஹூயாம்தே—தானும் ப்ரயோகம் செய்கிறான். இதைச் சொல்வதன் கருத்து என்னவென்றால்—இந்தக் குழந்தைகளுக்கு இந்த அாத்தங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கும புருஷனும் இம்மாதிரியே ஸிததார்ததத்தில் வ்யுத்பததியோடு கூடினவனே தவிர, கார்யாாத்ததில் வ்யுதபததியைப் பெற்றவனன்று என்பதைக் காட்டுவதற்கே. இந்தப் பாலர்கள் ஸித்தாாத்ததில் வ்யுதபதது உடையவர்களாய்ச் சப்தங்களை ப்ரயோகிக்கின்றாகள் என்று சொன்னால், இப்பொழுது சப்தஙகளை ப்ரயோகிப்பவர்களும் அம்மாதிரியே வ்யுத்பத்தியைப் பெற்றிருக்ககூடும் என்று நினைகக இடமுண்டன்றே?

வனவதெவஸவ-ர்வஷாகாரம ... 'எல்லாப் பதங்களும்' என்பதால், 'வேதத்தில் தென்படும் பதங்கள் மாதரமின்றிகே லோகத்தில் தென்படும் பதஙகளும் கூட' என்பது குறிக்கப்படுகின்றது.

சுவி அ காய-ஆய-ஈ வாவ வ்யூ-தி-ரஹ-; வெ-ஆ-ஹவாக்யா
ரூபேண-வாஹ-விஷயகாய-ஆயிகா-தவி-ஸ்வரூப-ஹ-தாத்பர்யகேன உ-ம்

"சுவி அ "—வ்யுத்பத்தி முழுவதும காய பரமாகவே ஏறபடுகினறது என பதை ஒத்துகொண்டபோதிலும, வேதாந்த வாகயங்களெலலாம அபபடி காய பரங்க ளாகவே இருந்துகொண்டு ஸகலத்தையும போதிபபிகினறன வெனற உபபாதிகக

யஜ-ஆவஶ்யகஸ்ம-ஆவி-ஸ்வரூபவாசிகம் அ ..ஹித்தாத்த பரமான வாகயம ஹித்தபரமாகவும காயாத்தபரமான வாகயம காயபரமாகவும எடுத்துக கொளளபபடவேண்டு மெனபது தாத்பாயம

சுவி-இ .இனி, 'எதிர வாதி சொலவதை ஒத்துகொண்டாலும, நமது பக்ஷம ஹித்திகும' எனபதை விவரிகிறார 'காயாத்தத்தில மாதரமே வ்யுத்பத்தி உண்டா கக கூடுமாகையால, காயாத்த மலலாத கேவலம ஹித்தாத்தமாகிற பரஹ்மத்தின விஷயத்தில் சப்தங்கள பரமாணமாக மாட்டா' எனபதனறே எதிர வாதம ? 'பரஹ்ம மும் காயாத்த மாகையால அது விஷயத்தில சப்தங்கள பரமாணமாகக கூடும' எனபது ஸமாதானம.ஹித்தாத்தமான பரஹ்மத்தை எவ்ஹித்தில காயாத்த மெனற சொலலக கூடுமெனறால, 'வேதாந்தங்களில "ஸ்ரோதவ்யோ ஹ்ரஷ்டவ்யஃ "(ஆத்மாவைத தா சந ஸமாநாகாரமாகப பாத்தல வேண்டும) இத்யாதியாக அநேக வாகயங்கள விதி பரங்களாகக காணபபடுகினறன வனறே ? விதி பரங்களான வாகயங்களால கிடைக்கு மவை யெலலாம காயாத்தங்க ளலலவா ?' எனபது பரத்யுத்தரம 'ஆத்மாவைப பாத்தல வேண்டும எனபது விதி வாகயமாக இருந்தாலும, ஆத்மாவின ஸ்வரூபம அதன விசேஷணங்கள இவை முதலியவைகளைபபறறி இந்த விதி வாகயத்தில ஒனறும சொலலபபடவிலலை யாதலால, அவைகளைச சொலலும வேறு வாகயங் களுக்கு பராமாண்யம எபபடி ? என்று ஆக்ஷேபிக்க கூடும. அந்த வாகயங்கள வேறு வாகயங்களாகவும விதி பரங்க ளலலாமலும இருந்தபோதிலும, அந்த வாகயங்களிற சொல்லபபடும அர்த்தங்கள இந்த விதி வாகயத்தில விதிக்கபபடும விதிக்கு பலமாக இருக்கிறபடியால, அந்த வாகயங்களுக்கும பராமாண்ய முண்டு எனபது அடுத்த வாகயத்தில விவரிக்கபபடுகினறது

உவாஹ-விஷயகாய-ஆயிகா-தவி-ஸ்வரூபவாசிகம்—'உபா ஸநத்தை விஷயமாக உடைய காயத்தில அதிகருதன எவனறே, அவனுக்கு விசேஷண மாகும பலமாக இருத்துகொண்டு ' எதிர வாதிகள விதிபரங்களான வாகயங்களுக்கே ப்ராமாண்யம உண்டு எனற வாதிக்கையிலும, விதி பரங்களலலாத வேறு வாகயங் களும, அந்த விதி வாக்யத்திறகு அவை சேஷமாகச சோந்திருந்தால, பரமாணங்க ளாகக்கூடும எனபதை ஒத்துக கொண்டிருக்கிறாகள அம்மாதிரியே, ஆத்மாவின ஸ்வரூப குண விபூதிகளைச சொலலும வாகயங்களும பரமாணங்களாக கூடாவோ ? எனபது பரத்யுத்தரம இதை உபபாதிபபோம ஸ்ரோதவ்யோ ஹ்ரஷ்டவ்யஃ '' எனபது உபாஸநத்தை விதிக்கினறது , ஆகையால உபாஸநம விஷயம ' அந்த உபாஸ நத்தால விசேஷிக்கபபடும காயம் தனது பரயோஜநத்தை ஸாதித்துக கொடுக்கும' எனனும புத்தியுடன் அந்த உபாஸநத்தில ஒருவன பரவ்ருத்திதாதால அவன அதில

வாஸம்ஹிஸுதெஷவிஷெஷ்ரூமிவவ்ருதாஜிவக் ராத்ரிஸத்ரமாஸீர்வக்

கவமொரணஸ்துயாதநாஸாயஸ்யாயநஹாவவஆ காயாஉபாயொமித

கூடும ஜ்ஞாந காண்டமாகிற உபநிஷதத்தில உபாஸநம விஷயம, அதனால விசேஷித
தக குறிகபடும யாதொரு காயமுணேடா அநதக காயதத்திறகு அதிகாரி அநத
உபாஸகன, அவனுகாக எறபடும பலம அவனுகு விசேஷணமாகினறது அதன

அதிகருதன ஆவான அவன அநத உபாஸநதால பரஹ்ம மெனனும பலததை
அடைகிறு ஞகையால, பரஹமமாகிற அநதப பலம அவனுகு விசேஷணமாகினறது
அநதப பலம விதி வாகயதத்திற சொலலபபடாமல விதிபரமலலாத வேறு வாகயதத்தில
சொலலபபடடிருநத போதிலும, விதி வாகயதத்திற சொலலபபடும உபாஸநமாகிற விஷ
யதத்துடன கீழக குறிகபபடடுளளபடி ஒரு வித ஸம்பநதத்தைப பெறறிருகிறபடி
யால, அநதப பலதத்தைச சொலலும வாகயமும காயாாதத்துமாகித தாதபாயத்தைப
பெறகூடும இமமாதிரியே எதிரவாதிகளும ஸ்வாகாகம முதலானவைகளைச சொல
லும வாகயஙகளுகுத தாதபாயம கலபிகிறாகள

ஓ:வாஸம்ஹிஸு எதிர வாதிகள தாதபாயம கலபிபபதுபோல நாமும
தாதபாயம சொலலுகிறும எனபதை விளகுவதறகு இவவிடதில மூனறு உதா
ஹரணஙகள சொலலபபடுகினறன அவையாவன —(1) “**ஜ்யோதிஷ்டோமெந ஸ்வ
ர்காமோயஜெத**” [ஸ்வாகாகத்தை விரும்புவோன ஜ்யோதிஷ்டோமம எனனும
யாகத்தைச செயதல வேண்டும] எனபது ஒரு விதி வாகயம ஸ்வாகாகம என்பது
எபபடிபபட்டது எனபதை இது சொலலவிலலை “**யஸ்யைஷாஸுஹுதம ஸ்ருதம ஹவிரு:**”
[எவவிடதில உஷ்ணம சீதம தகாத இலலையோ] எனபது ஒரு விதியலலாத அாதத
வாத வாகயம, ஸ்வாகாகம எபபடிபபட்டது எனபதை இது சொலலுகினறது
ஆகையால விதிவாகயதத்திற சொலலபபட்டுளள ‘ஸ்வாகாகம’ எனனும ஸ்துதுவுகு
இதில சொலலபபடுவதால விசேஷணமாகினறது அபபடி விசேஷண மாகினறபடியால,
இநத அாதத்வாத வாகயத்திறகும பராமாண்யமுணடு எனறு எதிரவாதிகள ஒதத்க
கொண்டிருகிறாகள அது போல, நாமும பரஹ்மத்தின குணவிபூதிகளாகிற
விசேஷணஙகளைச சொல்லும வாகயங்களுகு பராமாண்யம சொலலகூடும எனபதறகு
முதல் உதாஹரணம “**ஓ:வாஸம்ஹிஸுதெஷவிஷெஷ்ரூமிவவ்ருதாஜிவக்**”
‘தாகத்துடன கலசாத ஒரு தேச விசேஷமாகிற ஸ்வாகாகம முதலியவறறில போலவும’.
(2) ‘**ராத்ரிஸத்ரமாஸீர்வக்**’ [ராதரி ஸதரஙகளைச செயதல வேண்டும] எனபது ஒரு
விதிவாகயம இதத வாகயம இநத ஸதரஙகளைச செயவதால உணடாகும பலனை
பறறிப பேசவிலலை “**யே ராத்ரிஷ்வக்நிம வாவனதெ ய வை தா ராத்ரீ:ஸ்ரவயந்தி**”
[எவாகள இநத யாகஙகளைச செயகிறாகளோ, அவாகளுகு பரதிஷ்டை ஏறபடுகின
றது] எனபது மறறொரு விதியலலாத அாதத்வாத வாகயம ‘பரதிஷ்டை, இவைகளைச
செயவதன பலம,, எனபதை இது சொலலுகினறபடியால இநத அாதத்வாத வாகயத
திற்கு பராமாண்யம அங்கீகரிகபபடுகினறது அபபடியே பரஹ்மத்தின் விஷயத்தி
லும நாம தாதபாயத்தை அங்கீகரிகலாம எனபதறகு இரணடாவது உதாஹரணம
“**ராத்ரிஸத்ரமாஸீர்வக்**”- ‘ராதரி ஸதரம செயவதால ஏறபடும பரதிஷ்டையாகிற

யெவ ஸவ்ய ஸ்ரோத்ரியோ ப்ரஹ்மிஷ்டோ ப்ரஹ்மண்யோ நிர்மத்ஸரோ தயாஹி — ப்ரஹ்மவிதாமேவைதி பரம் இத்யாதி வாக்ய விஷயகாயாஸாயி கர்ம தவிலோபஷண ஹேது தவமேவ-

---

ஸித்தியில, துகக்கத்துடன கலவாத தேச விசேஷ ரூபமான ஸவாகத்தின ஸித்தி யிற போலவும, ராத்ரி ஸத்ர ப்ரதிஷ்டையிற போலவும, பரஸ்பரம ஸாத்ய ஸாதந பாவத்தை உடைய அபகோரணம சதயாதனை இவைகளிற போலவும வேதாந்த வாக

பலத்திற போலவும (3)தஸ்மாத் ப்ராஹ்மண ஹந்தவை நாம மாதிஷ்” [ஆகையால ப்ராஹ்மண னைக குறித்து ‘நான இவனைக கொல்வேன’ என்று ப்ரயத்நம செய்யக்கூடாது] எனபது ஒரு நிஷேத வாகயம இது, அப்படிச செய்தால என்ன ஸம்பவிக்கும எனபதைச சொல்லவில்லை “யோஸ்ய மாரம் தேவ ஸ்யாத் நாத்யாத்” [என்ன அம்மாதிரி ப்ரயோகத்துக்கிறேனே, அவனுக்கு ஒரு நரக விசேஷம்முண்டு] எனனும வாகயம, அப்படிச செய்வதால உண்டாகும விருத்த பலத்தைச சொல்லுகின்றபடியால, அம்மாதிரியான விருத்த பலத்தைச சொல்லும வாகயத்திற்கு ப்ராமாண்யமுண்டு இப்படியே, மோ க்ஷோபாய விரோதி பலத்திலும தாத்பர்யம சொல்லலாம அதாவது, நரகம முதலான விரோதி பலத்தைப்பற்றிப பேசும வாகயங்களுக்கும, அவை காய ப்ரயத்ந நிரபேக்ஷ டாலும ப்ராமாண்ய முண்டு என்று சொன்ன தாயிற்று இதற்கு மூன்றாவது உதாஹரணம “ஸ்வர்காமோ யஜேத” “ஸ்வர்கஸ்ய ஸாதநம் ஜ்யோதிஷ்டோம:” — பயன்படுத்துவதற்கும சதயாதனை எனனும நரக விசேஷத்திற்கு முன்ன ஸாத்ய ஸாதநபாவத்திற போலவும [அபகோரணத்திற்கு சதயாதந ஸாதநத்வம உண்டு] அதாவது, ‘செயதல கூடாது’ என்று நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதைச செய்வது ஸவாக காரணமாவதற்குத் தடையாகு மாகையால, ஸ்வர்கத்தை ஸாதிப்பதாக கொடுக்கும யாகத்தை விதிக்கும வாகயத்திற்கு இந்த நிஷேத வாகயமும உபயோக முன்னதாகின் றது எனபது கருத்து இந்த உதாஹரணங்கள மூன்றிலும, ‘ஆதத்வாத வாகயங் களில விதி ஒன்றும இல்லையாயினும, விதி வாகயங்களில சொல்லப்பட்டுள்ள விதிகள இந்த ஆதத்வாத வாகயங்களிற சொல்லப்படுள்ள விஷயங்களை எதாவது ஒரு ப்ரகாரத்தில் அபேக்ஷித்திருக்கிறபடியால, இந்த ஆதத்வாத வாகயங்களுக்கு அந்த விதி வாகயங்களுடைய ஸம்பந்தத்தால ப்ராமாண்யம உண்டு’ எனபது விளங்குகின் றது இப்படியே, ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையும அதன விசேஷணங்களாகிற குணம விபூதி கள இவைகளையும, அதன உபாஸநத்தை விதிக்கும விதிகளுக்த விருத்தமாயுள்ள பலத்தையும, ஸம்ஸாரத்தின தோஷத்தையும, இனனும இவைபோனற மற்ற அம்சங்களையும பற்றிப பேசும விதியல்லாத ஸாமான்ய வாகயங்களுக்கெல்லாம் உபாஸநத்தை விதிக்கும விதிவாகயங்களின ஸம்பந்தத்தால ப்ராமாண்யமுண்டு எனபது தான இவவிடத்தில உபபாதிக்கப்படுள்ள விஷயம

தயாஹி—உபாஸநத்தை விதிக்கும வாகயத்திற்கு உதாஹரணமாக நாம கீழில் “ஸ்ரோதவ்ய:” இத்யாதியான வாகயத்தை எடுத்துக கொண்டு, அந்த உபாஸநத்தின பலம அந்த வாகயத்திற சொல்லப்படாமல அதற்கு ஆதத்வாதமாயிருக்கும வாகயத்திற சொல்லப்பட்டிருந்த போதிலும, அந்த பலத் தைச சொல்லும வாகயத்திற்கும ப்ராமாண்யமுண்டு எனபதை உபபாதித்தோம.

ச ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம், தத்ரைஷாப்யுக்தா ப்ரஹ்மவித்யா । ஸத்ய ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்மேதி தல்லக்ஷணம் । ஸ யோ ஹ வை தத்பரமம் ப்ரஹ்ம வேத ஸோ தத்ரைவ ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஸ்சிதேதி ச ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வாத்மக ஸர்வகாரண ப்ரஹ்மவிஷயா । தஸ்மாத் ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வாத்மக ஸர்வகாரண ப்ரஹ்மவிஷயா ஸர்வாபி வித்யா ஸர்வாந் காமாந் ஸர்வாணி ச ப்ரஹ்மணோ விசேஷணாநி ஸர்வாணி ச ஜகதோ விசேஷணாநி ஸர்வாணி ச ஜகதோ விசேஷணாநி ஸர்வாணி ச ஜகத

வனவம் அ ஸதி ஸவ்ரஹ்மாயுஷ்வாஉமதா ஹ்யஷிராஉ ஸவம் வ்ரஹ்மாயுஷ்ம் ஸவ்ரஹ்ம விஷ்ணுரிதியவ ஸிஷா ஹவஏதி । யயொக்தம் ருஷிஹாஷ்ய—“ஜீணம் ஹி வெவ ஜாயத உதி ஸ்ரு-தெனிதஸ்ரு

இபபடி உபநிஷதுதில காணபபடும உபாஸந விதிகளுககு உபயோகிகளான வாகயஙகளிற சொலலபபடும வஸதுகள விததிககும பகூதில், ஸகல மந்தரம அர்தவாதம இவைகளிற சொலலபபடும வஸதுகளும, வேறு பரமாணஙகளுககு விருததமின்றிககும இது வரையில சொலலபபடாதவைகளாகவும இருநதால், அவை அநத விதிகளுககு உபகாரகஙகளா யிருநதுகொணடு விததியைப பெறமலலவோ? இநத அர்தததையே தரமிடாசாரயா தமது பாஷ்பதில “ஜீணம் ஹி வெவ

இது வரையில ஆதத வாதஙகளில பரதிபநநமா யுளளவைகளுககு விததி உப பாதிகபபடடது விதிவாகயஙகளில சொலலபபடும விதிகளுககு அர்தவாத வாகயஙகளிற சொலலபபடுமவை சேஷமாக இருககிறபடியால அவைகளுககு விததி உணடு எனபதுதான அநத உபபாதனம ‘அர்தவாதஙகள விதிவாகயததில பரதிபநநமாயிருப பதை ஸ்தாதாரம செயகினறன, அவைகளுககு அவ்விதமான ஸ்தாவுகதவம விததிக தும பொருடடு விதிவாகயாதததில அவைகளுககுத தாதபாயம சொலலகூடும’ எனபது இபபொழுது விவரிகபபடுகினறது விதி வாகயததிற சொலலபபடடுள்ள காம விஷயமாக அநேக குணஙகளை வாணிததுகொணடு, அர்தவாதஙகள அநதக காமததில ஒரு ஏறற புததியை ஜநஙகளுககு உணடுபணணுகின்றன; அநதக குணஙகள விததியாவிடில, ஏறற புததியே உணடாகமாட்டாதாகையால, அநதக குணஙகள உணமையாக இருககினறனவென்பதை ஒததுகொளளவேணடுமனறே?

வனவம் அ ஸதி— கீழில உபபாதிததிருகிறபடி, எவை எவை விதி வாகயஙகளில பரதிபாதிகபபடடுள்ள விஷயததிறகு உபயோகபபடகூடியவைகளோ, அததநத அர்தவாதஙகளெலலாம பரமாணஙகளெனறு அஙகீகரிகபபடவேணடுமென பது ஏறபடடுவிடடால’

ஸவிரு-ஸ்ரு ஸவ்ரஹ்மவ்ரு ஸ்ரு— அநத அர்தவாதஙகள வேறு பரமாணங்களுககு விருததஙகளாயிருநதால அவை அஙகீகரிகதசகவையலல, வேறு பரமாணஙகளால அவை விதிதிதுவிடுமபகூதில அபபொழுது அவைகளுககு பராமாணயம ஏறபடுத் துவதும அநாவசயம ஆகையால, ‘அவிருததஙகளும வேறு பரமாணஙகளால ஸாதிக் கபபடாதவைகளுமான’ என்று சொல்லபபடடிருககின்றன.

யயொக்தம் .அர்தவாதஙகள விதிகளுககு உபயோகப்படுமவையா யிருநதால் அவைகளுககுத தமது அர்தததில பராமாணயமுணடு என்பதறகு ஸ்ரீதரமிடாசாரய காரநதம் உதாஹரிகபபடுகினறது

வக்ஷ்யே யஜ்ஞவ்யவஹாரஸ்வரூபவிவரணம் வாக்யம், தயாஸவி ஸாவஸ்தா ஸ்துதிரூபவவக்ஷ்யதே" இதி। வஸதஷ்டகம் ஹவதி—ஸவெஷ்டா ஹ்யஷ்டவாக்ஷராமி மா .திஷ்வதாரயஸ்வேதயாமாதி ஸாம்மஸ்யாரயஸ்திஷ்வதாயாஷ்டாக்ஷரமிவாஸு மாணாஸு ஸஹஸ்ரமிஸா வஸு ஸஹஸ்ரஸ: கஷ்டுணி வ்யாஸவஸ்தயேவ்ஹிஷ்டதாக்ஷயதி; தெஷாஷஸ்ஸஹஸ்ரவெ வ்யாஸவஸ்தயேவ்ஹிஷ்வெவ ஸ ஸ்யாஷ்டி கூஷ்டுணி வ்யாஸவஸ்தயேவ்ஹ்யஷ்டும் மாணஸ்ஸஹஸ்ரவிஷ்வ பொயயதீதி। ஸ ஸ்மிவெவ ஷிஸா

ஜாயத இதி ஸ்ருதெரிதயாவக்ஷ்யே யஜ்ஞவ்யவஹாரஸ்வரூபவிவரணம் வாக்யம் தயாஸவி ஸாவஸ்தா ஸ்துதிரூபவபஷ்யதி"—எனனும வாகயததால விளககி இருககிறார இதன தாதபாயம எனனவெனறால—'ஆததுவாத பாகம முழுவதும, தேவதைகளின ஆராதநமா யுளள யாகம முதலிய காமஙகளுடையவும அவைகளின் அஙகஙகளுடையவும அவைகளால ஆராதிகபபடும தேவதைகளுடையவுமான அபரத யகூஙகளான குணஙகளை ஆயிரகணகாக விவரிததுககொணடு காமஙகள மிகச சிறந்தவை எனனும புததிபை நமககு உணடுபணணுகினறன அமமாதிரியான குணஙகள இராவிடடால காமஙகள சிறநதவை எனனும புதி நமககு உணடாகமாடடா தாகையால் காமவகளில நமககுக கௌரவ புதி உணடாகும டொரு டு அநத அநத வாத பாகம உணமையாக இருககும குணஙகளையே போதிபபிகினறன எனற நாம ஒததுககொளளவேணடும' எனபதுதான மநதர பாகததில சொலலபபடும அாததுங களும இமமாதிரியே விதிகினறன

ஜணம் ஹி வெ ஜாயத இதி-இது ஸ்ரீதரமிடாசாரயருடைய ஸமிகதி இதன பொருள எனனவெனறால—'**ஜணம் ஹி வெ ஜாயதெ**' எனறு ஆரமபிககும சருதி வாகயம அவதாநததை ஸ்தோதரம செயவதறகாக இருநதபோதிலும, இல்லாத விஷயஙகளைச சொலலுவதால 'ஸ்தோதரம விதிகமாடடாதனறோ? எனபதுதான அவருடைய அபிபராயமாவது 'ஆதத வாத வாகயஙகள தாம செயயும ஸ்தோதரத தால காமஙகள விஷயமாக ஒரு எறற புதலை நமககு ஜநிபபிகினறன அவை வாணிககும குணஙகள உணமையாக இராமல கேவலம ஆரோபிதஙகளாக இருநதால, அநத வாணநததால எறபடும எறறமும பொயயாகிவிடுமாகையால, காமஙகளில பரரோசனையை ஜநிபபிபபதறகு அாதத வாதஙகள அசகதஙகளாகி விடுமபடி பரஸங் கிககும அநத பரஸகதி வராமல இருககவேணடுமனறால, அாதத வாதஙகளுககு ஸ்வாாதததில பராமாணயம அவசியம ஒததுககொளளபபட வேணடும' எனபது தான

ஸ ஸ்மிவெவ ஷிஸா—இநத வழியாகவே அதாவது -'விதி வாகயங்களுககு உபயோகிகளான அாதத வாதஙகளுககு ஸ்வாாதததில, பராமாணயம விதிபபது போல'

வவெ-ு உஜ்ரூவமதா ஹயு-ுா: வீஜா: ।

சுவி அ காய-ுவாகூயு-ுவாஜிஹி, கிஜிஉ காய-ுகும் காஎஜி

சுவி அ காய-ுவாகூயு-ுவாஜிஹி: ''—தவிரவும, காயவாக யாததத வாதிகள, தமமால சொலலபபடடு வரும 'காயம' எனறும சபததால

வவெ-ு உஜ்ரூவமதா சுயு-ுா—கீழில ஆதத வாதஙகளுககு பரா மாணயம நிரூபிகபபடடது 'ஆதத வாதஙகளுககு பராமாணயம ஏறபடுவது போல மநதரஙகளுககும பராமாணயம விததிகும, எனபது இவவிடததில சொலலபப கிறது ஸ்துதிபரஙகளான ஆதத வாதஙகளுககு ஸவாததததில பராமாணயம இரா விடடால அவைகளுககு ஸதாவகதவம எபபடி விததிகமாடடாதோ, அபபடியே அநுஷடேயாதத பரகாசகஙகளான மநதரஙகளுககு ஸவாததததில பராமாணய'ம இராவிடடால அவைகளுககு அநத அநுஷடேயாதத ப்ரகாசகதவம விததிகமாட டாது எனற அறிய வேணடும

சுவி அ காய-ுவாகூயு-ுவாஜிஹி:— இது வரையில விததூாததத தில வயுதபததியுணடு எனபதும அபபடி விததூாததததில வயுதபததி இலலையென் பதை ஒததுக கொணடாலும விதிகளுககுச சேஷமாயிருபபதாலேயே பரஹமம முதலி யவை விததிகினறன எனபதும நிரூபிகபபடடன இனி, எதிரவாதிகளால சொல்லப படும 'காயம' எனபது உபபாதிகத தகாதது என்பதை விளகுகிறா இவ்விடத தில மீமாமஸகாகள இது விஷயமாக என்ன சொலலுகிறாகள எனபதை நாம தெரிநது கொளளுதல அவசியம அவாகள சொலவதாவது--'வேதஙகளில யாகம எனபது ஒரு பலததை உததேசித்து விதிகபபடுகினறது, அலப காலம இருநது பிறகு நசிததுவிடும யாகம எனனும கரியை, பஹு காலம கரமிதது அநத பலததைக கொடுககினறது எனறு சொலவது அநுபவநமாகையால, யாகம மூடிநதவுடன் 'அபூவம' எனறு ஒனறு ஜநிககினறதெனறும, அது பஹு காலம இருநது பலததைக கொடுககினறது எனறும நாம ஒததுககொளளுதல வேணடும' எனபதே இநத அபூவதததையே அவாகள ''காயம' என்று சொலலுகிறாகள வ்யாபா ரததை விதிகும கரியா பதஙகளெலலாம இநதக காயதததையே பரதானமாகக குறிக கினறனவாம, இநதக காயமே ஸ்வயமாகவே இஷடமாயும அநுகூலமாயும இருநது கொணடிருகினறதாம இநதக காயததிறகு அவாகள மூனறு விதமாக லக்ஷணம சொல் வாகள அவையாவன- (1) கருதி ஸாதயம, (2) இஷடம, (3) கருதியின உததேசயம முதல லக்ஷணபபடி. பரயதநததால ஸாதிகபபடுமவையெலலாம காயமாகும பக்ஷதில, காமமும கருதியிலை ஸாத்யமாக இருபபதால, அதுவும காயமாகத திரியும; இரணடாவது லக்ஷணபபடி, பரயதநததைச செயயும சாலதில எது யஜமானரை இஷடபபடபபடுகினறதோ அது காய மெனறு சொனனரை, ஸவாகம முதலியவைகளும இஷ்டஙகளாகினறபடியால, அவைகளும காயமாகத திரியும இபபடி இநத இரணடு லக்ஷணஙகளும அதிவயாபதஙகளாகிற படியால,

சுத்தவ்ருத்த । 'கர்மணோ ஹ்யவஹார்யதா கர்துர்ஹ்யுபாதா' இதி வசனம், கிமிஹம் கர்தாரம் ஹ்யுபாயகும்? । 'யதியிகர்தர கர்மவதுசிதம் தத்கர்தர ஹ்யுபாயகுவ்' இதி வசனம், வ்ராஹ்மணஸ்யாவாப்ராஹ்மணோவாயாஃ கர்தேஃ கொஉயாயிகாரொ நாஉ? । 'யதாவீஹ்யா கர்மணோ தாஉயதி ப்ராஹ்மணஃ தத்கர்தர ஹ்யுபாயகுவ்' இதிவசனம், ஹந்த தஹி உஷகுவெவ கர்தர ஹ்யுபாயகுவ் । சுயெவம் உத்ஷ—உஷ்விவெஷ்யவ ப்ராஹ்மணஸ்வ ஹ்யுபாதா, உஉபாவிஷயதயா ஹ்யுக்தஃ

என்ன பொருள கொளளுகிறாகள எனபதை விவரிககவேணடும 'மாநஸிக பரயதநம செயயப்படட பிறகு உணடாவதாயும, அநத பரயதநததிறகு உததேசயமாயு மிருப பதே காயம', எனறு சொலலும பகுதில, பரயதநததிறகு உததேசயம' என பதில் 'உததேசயம' எனபதன் பொருள எனனவெனபதை விளககவேணடும 'பரயதநததிறகு எதைக்குறிதது அதிகாரம இருகினறதோ அது தான அநத பரயத தைதின உததேசயம' எனறு சொனனால, 'அமமாதரி அதிகாரம மநுஷயனுககு மாததிரம ஸமபவிககுமே தவிர, அவனுடைய வயாபார ரூபமாக இருககும அவனது பரயதநததுககு அது ஸமபவிகக மாட்டாதே' 'உததேசயம' எனபதறகு அது ஆததமன்று ; . எதை அடையவேணடுமெனனும விருபபததுடன ஒரு மனிதன பரயத்நம செயகிறானே, அதை அநத மனிதனால் செயயபபடும பரயதநததுககு உததேசயமென்று சொல்லுகிறோம' என்றால, அபபொழுது, விரும்பபடும வஸ்துவே உததேசயமாகி விடுமனறோ? 'விரும்பபடும வஸதுவுககு இரணடு ஆகாரஙகள உணடு விருபபததுககு விஷயமாக இருபபது ஒனறு, பரவருததியின பொருட

மூனறுவதாகிற 'கருதியின உததேசயம' எனனும லகஷணமே விஷகருஷ்டமாக அவாகளால அஙகீகரிகபபடுகினறது அதாவது -'கருதியால ஸாதயமாயிருபது கொணடு, எது கருதியின் உததேசயமாகவு மாகினறதோ அது காயம' என்று சொன்ன தாயிறறு இநத லகஷணததை இவ்விடதில தூஷிகிறோ

கர்தாரம் ஹ்யுபாயதா கர்துர்ஹ்யுபாதா—'கருதி' எனதபறகு 'மாநஸிக பரயதநம' எனபது பொருள் 'அது செயயபபட்ட பிறகு உணடாவ தாகிற தனமையை உடைததாயிருககை' எனபது முதல பாகதின பொருள இப படி இருபபதுடன அநதக காயம என்பது கருதியின உததேசயமாகவும இருக தல் வேணடும 'உததேசயம' எனபதறகுப பொருள் எனனவென்பதைப பலவித மாக விகல்பிதது ஒன்றும உபபநநமாகவிலலை எனபதை நிரூபிகிறோ

வ்ராஹ்மணஸ்யாவாப்ராஹ்மணோவாயாஃ கர்தேஃ—லோகதில் அதிகா மெனபது சேதநனை மனிதனுககு உபபநநமாகுமே தவிர, அவனுடைய வ்யாபார மாகிற அசேதநததிறகு உபபநநமாகமாட்டாது என்பது தாதபாயம 'இது எனனுடைய பரயோஜநததை ஸாதிததுக கொடுககும; ஆகையால் இது என்னுடையது' என்னும புதியனறோ அதிகாரமென்று சொலலபபடுகின்றது? அது எபபடி கருதிககு ஸமபவிககும்?

உஷ்ணவெவ—'இஷ்டம்' இரணடாவதாகச சொல்லபபட்ட லகஷணம்.

வாரணஷ்வேரகக்வம்அ, தத வைரகக்வாகாரஃ காத்ய-ஹேதுஸ்யக்வே'
இதி । ஸொஉயம் ஸ்வகக்ஷாஹிநிவெஸகாரிதா வ்யர்தா ஸ்ருதஃ । தயாஹி—
ஔஹாவிஷயதயா த்ருதீயஸ்ய ஸ்வரூபேதத்திஞ்ஜெணாஸிஷிரவ
வைரகக்வம் தத ஸவ த்ருஷ்டித்தஃ । ஔஹாயாம் ஜாதாயாமிஷ்டஸ்ய ஸ்வரூப-
நாதத்திஞ்ஜெணாஸிஷிஃ த்ருதீயதெ ஸெகே, தத்ஸ்ருகீஷ்டோ ஜாயதெ, தத்தஃ

தூணடிம குணமுளளது மறறொணறு, இவைகளுள தூணடிம் ஆகாரமே உததேச்
யம' என்று விவரிகக்லாமோ வெனறால, அதுவும தனது கக்ஷியிலுளள அபி
நிவேசததால் ஏறபடிம வீண சரமமே எனெனறால், பரவ்ருத்தியிலுல் ஸாதீகக்த்
தகுநததாக இருபபதே தூணடித லாகினறதே தவிர, அபபடி பரவ்ருததியினமீது
சாநது நிறகும விதத்தியைக காடடிலும வேறுபட்டதான தூணடித லொன்று
மிலலையனறே ? எபபொழுது பரயதந மிராவிட்டால இஷ்டபபட்ட வஸதுவின
விதத்தி வரமாடடாதோ, அபபொழுதே ஒருவன பரவ்ருததிகக்னறன முதலில்
வஸதுவில விருபபம, பிறகு ஸ்வபரயதந மிராவிடடால் அது விதத்திக்கமாட்டாது
எனனும தோறறம, அதறகுப் பிறகு பரயதநம செயயவேணடும் எனனும இசசை;

அது அதிவ்யாபதமெனறு அதைப பரிஷ்கரிபபதறகாகச் சொலலபபட்ட 'உததேச
யதவம' என்பதும் 'இஷ்டதவம' எனபதாகவே ஆகிவிட்டால, லக்ஷணததிற செய்
யபபட்ட பரிஷ்காரம நிஷ்பரயோஜநமாகிவிடு மனறே ?

தயாஹி — இவ்விடததில எதிரவாதிகள் பின்வருமாறு வாதிக்கிறார்கள்.
'இஷ்டம' என்பதறகு, நமமால் விரும்பபபடுவது எனறும பரயதநததின பொருட்டுத
தூணடுவது எனறும இரணடு ஆகாரங்கள் உணடு. அவைகளுள முதல ஆகாரததை
'உததேசயம' எனபதன் குறிபபாக ஒததுக்கொணடால பரிஷ்காரம வீணாகி விடு
மெனபது உணமையே இரணடாவது ஆகாரததைக கைபபறறினால் அது வீணாக
மாட்டாது. இது தான அவாகளின வாதம இதறகு இவ்விடததிற சொலலபபடும
ஸமாதாநமாவது-' தூணடுதல எனனும இரணடாவது ஆகாரம 'கருதி ஸாதயம்'
எனனும முதல் லக்ஷணததில அகபபட்டதாக இருக்கிறபடியால், இநத பரிஷ்காரமும
வீணே' எனபது தான தூணடுதல், என்னும ஆகாரம் எபபடி 'க்ருதி ஸாத
யம' என்பதனுள அகபபட்டது என்றால, இஷ்டப்பட்ட பொருள நமது பரயதந
மின்றிகே விதத்திக்கத தகுநததாலால், நாம அதறகாக பரயதநம் செயயமாட்டோம;
நாம பெரிய பரயதநததைச செயதாலும அது பலிக்கமாட்டாது என்று அறிநதால்,
அபபொழுதும பரயதநததைச செயயமாடடோம, நாம பரயதநம செயதால அது
பலிகும எனறு இருநதால பரயதநம செயவோ மாகையால, ப்ரேரகதவம (தூணடு
தல்) என்பது கருதி ஸாதயம (பரயதநததால ஸாதீகக்ததகுநதது) எனபதனுள அகப்
படடதே அதாவது -எது எது ஒரு மனிதனை பரயதநம செயயுமபடி தூணடுகின்
றதோ அது அது பரயதநததால ஸாதீகக்ததகுநததாகவே இருததல வேணடும என
பதுதான ஆகையால 'ப்ரேரகதவம எனபது கருதி ஸாதயத்வம எனபதைக காட்டி

வ்யவதிரிக்த வஸ்துவிஷய ஜ்ஞாநம் வ்யுத்பத்தி: । தஸ்யாநிஷ்டஸ்ய கர்தவ்ய-தாநுபாயஜ்ஞாநநிவ்ருத்தி: கர்தவ்யதாயாம் ப்ரவ்ருத்தி: ।

கஸ்யசித்து ‘இஷ்டதாஹேதுத்வே வாராஹாத்மகத்வம், தத்வாராஹாத்மகத்வம் கர்தவ்யதாயாம்’ இதி ஸ்வவசநம் । வாராஹாத்மகத்வம் ஸ்வவிதேயபரம் ।

கடைசியாக பரவ்ருத்தி; இது வனரூ காரமம? உணமையை அறிந்தவாகளின கொள கை இது. ‘ஒரு வஸது நமககு- இஷ்டமானது என்பதறகு காரணம், அது நமககு அநுகூலமாக இருபபதே அபபடி அநுகூலமாக இருககும தனமையே கருதியின உததேசயம’ என்று சொல்லலாமோ வெனரூல், அதுவும உபபநநமாகமாட டாது ஸுகமொனரே மனிதாகளுககு அநுகூலமான வஸ்துவானதால, ஸுகமே உத தேசயமாகத திரியும. புருஷாநநுகூலமும துககமும எபபடி பாயாய சபதஙகளோ, அப படியே புருஷாநுகூலமும ஸுகம எனனும சபதமும ஒரே அாதததைச

லும வேறுபட்டது என்று சொல்ல இடமில்லை

உஷ்ட்ராஹேதுத்வே வாராஹாத்மகத்வம் — எது நம்மால் இசசிககபபடினறதோ, அதுவே நமது பரயதநததுககு உததேசயமாகுமென்று சொல்லி, அபபடி இஷ்டமான வஸதுவில இரணடு ஆகாரஙகளுணடெனறும அவை களுள ப்ரோரகதவம எனனும ஆகாரமே இவவிடதில விவக்ஷிதமென்றும உபபாதநம செயததறகு, அநத ப்ரோரகதவம எனனும ஆகாரம கருதி ஸாத்யதததைக காட்டிலும வேறுபட்டதனரூகையால், அபபடி உபபாதிபபது சரியல்ல வெனற கீழில ஆக்ஷேபிக கபபடடது இதறகு மேல, எதிரவாதிகள வேறு ஒரு விதமாக ஸமாதாநிகக பாரகனி ரூகள. அதாவது இஷ்டமான வஸதுவுககுக கீழ்க கூறபபடடுளள இரணடு ஆகாரங களை நீஙகலாக அநுகூலமாக இருபபது எனனும மறறுமொரு மூனரூவது ஆகாரமும் உணடு, அதுதான உததேசயம எனபதன கருதது எனபதுதான் இதற்கு இவ் விடதில செயயபபடும தூஷணம என்னவெனரூல- அநுகூலமாக இருககும பொருள ஸுகமொனரே ; ஆகையால் உததேசயம என்பதறகு ஸுகம எனறு பொருள கொணடதாக ஆயிறறு, அது உஙகளுககு அநிஷ்டமனரே ? எனபதுதான். எதிர வாதிகளால் ஒபபுககொளளபபடும ‘காயம’ எனபது ஸுகதததைக காடடிலும வேறு பட்டது எனபதே அவாகளுடைய கொளகை

யயா வாராஹாத்மகத்வம் தூஷயிஷ்யதே — இது தருஷ்டாநதமாகக கூறபபடடிருககினறது. புருஷாநநுகூலம எனபது துககத்தைக காடடி லும வேறு பட்டதன்று எனறு எபபடி நீஙகள ஒபபுககொளளுகிறீகளோ, அபபடியே

ஸுகவயஸாயழிகுதஃ ஸுவவ்யதிரிக்தஸ்ய கஸ்யசிவி வாபுருஷார்தஸ்ய
ஸுகம் ந ஸம்ஹவதி । நந்ய அ 'ஸுகவிஷயதொஷவி ஸுவவ்யதிரிக்தா
யாஃ வாபுருஷார்தஸ்யுதா ஸுஷ்டா' இதி ஸுஸங்கதகூ । 'கூதார்தஸ்ய
ஸும் ஸுவழி, கூதவ்ருதிகஸ்யும் ஸுவழி இதி ஹி ஸுவஸுவயொஷிஸு
வெகஃ । ததாதார்தஸ்யும் ஸுவஷிஷ்டம் ஹவதி, ததவ்ருதிகஸ்யும் ஸுவம்
அநிஷ்டழி । கதிசா ஸுவஸம்யொமஸ்யாஸஹ்யதயா தஸ்திவ்ருதி ஸவீஷ்டா
ஹவதி । ததஸ்ய ஷிவஷ்டாவாப்யார்தஸ்யுதா ஸுஃ । தயாஹி - வ்ருகவ்ருதி
ஸம்ஸ்ருஷ்டஸம்ஸாரிணஃ வாபுருஷஸ்யார்தஸ்யுஸம்யொமஃ வ்ருதிகஸ்

சொலலும பதஙகளே. ஸுகதஸ்தித தவிாதத வேறுணறும மனிதாகளுகக அநுகூலமாக மாடடாத்னறே? 'ஸுகதஸ்தைக காடடிலும வேறுபடடதான துகக நிவருத்தி மனிதாகளால அநுகூலமென்று கொணடாடப படுகின்றதே! அது எபபடி?' எனறு கேடடால, அதறகு ஸமாதாநம பினவருமாறு சொலலப படுமை எது எது அநுகூலமோ அது அது ஸுகமெனறும, எது எது பரதிகூலமோ அது அது துகக்மெனறும, இவ்வாறு ஸுகத்திற்கும துககத்திறகும வாசி கூறபபடுகினறது அவைகளுள, தனகு அநுகூலமாயுளள ஸுகம தனனுல இஷ்டபபடடதாகவும, பரதிகூலமாயுளள துகக்ம இஷட விருத்தமாக வும ஆகினறன அநிஷ்டமாயுளள துகக்ம நேரநதால அது பொறுகக்த தகாததாத லால, அதன நிவ்ருத்தியை ஜநங்கள விரும்புகிறாகள அவவிதம அநத நிவ்ருத்தி இஷ்டமாகிற படியால மாதரம அதை எல்லாரும அநுகூலமெனறு ப்ரமிகக்றாகள. லோகத்தில் பரகருதி ஸம்பநதம பெறறுளள ஸம்ஸாரி ஜீவனகள எல்லாவறறுககும் சில ஸமயங்களில அநுகூலத்துடன சோகக்ை, மறறும சில காலங்களில பரதிகூலத துடன சோகக்ை, வேறு சில ஸமயங்களில இரணடினறிகருத தமது ஸ்வரூபத்துடன மாதரம இருபபது, என்று மூனறு அவஸ்தைகளுணடு அவைகளுள பரதிகூலத

புருஷார்துகூலம எனபது ஸுகதஸ்தைக காடடிலும வேறுபடடதன்று என்று ஒத்துக கொளள வேணடுமெனறே? எனபது கருத்து

தஸ்ய அ—ஸுகதஸ்தைக காடடிலும வேறுபடடதாயுளள துக்க நிவ்ருத்தி யானது அநுகூலமாகக காணபபடவிலலையா? எனனும சோத்யத்திறகு, 'துகக நிவ் ருத்தியானது அநுகூலமாகத தோனறுவதெலலாம ப்ரமமே' எனறு ஸமாதாநம சொலலுகிறா

ஸம்ஸாரிணஃ—ஸம்ஸார பந்தத்தில அகபபட்டுள்ள ஜீவன்களுககே இந்த மூனறு அவஸ்தைகளுணடு மோக்ஷத்தை அடைநதுளள ஜீவன்களுகக பரதிகூலத தின சோகக்ை எனபதே இலலை ஒனறு அநுகூலம் மறறெனறு பரதிகூலம எனப தெல்லாம காமத்தின பலம என்பதே நமது கொளகை.

ஞானயோகஃ ஸ்ரமவெணாவஸ்தி நிரி தி நிவ்ரோதவஸ்தாஃ । தத்ரபூர்வ
ஸ்மாத்பும்ஸ நிவ்ருத்தி ரூப கர்மயோகாத்பும்ஸ நிவ்ருத்தி ரூப ஸ்ரமவெணாவஸ்தி
நிரேவ । தஸ்மாத்பூர்வ ஸ்மாத்பும்ஸ நிவ்ருத்தி ரூபமெ வதஸ்ரமவெ தஸ்ய நிவ்ருத்தி ரூபமா
ஸ்ரமவெணாவஸ்தி நிரபீஷ்டா ஹவதி । தஸ்மாத்பூர்வ ஸ்மாத்பும்ஸ நிவ்ருத்தி ரூபகர்மயோகாத்
தாஹ்ரஃ ।

ஸ்ருதஃ ஸ்ரவணாதி வக்யாத்கர்மயோகாத்தாயா நிர்யாதமஸ்ய கர்மயோகஸ்ய
தாம் வருணம் வரிஹரஸ்தி வ்யாசரணிகாஃ । உச்யதெ । விபரஸ்ய

தின் நிவ்ருததியும அநுகூலததின நிவருததியும இவை இரணடும ஸ்வரூபததுடன மாதரம இருபபதேயாகும ஆகையால பரதிகூலததுடன சோநதிருகுமபொழுது, ஸவரூபததுடன மாதரம இருபபதான மூனரூவது அவஸனதை ஜநஙகளால விரும்பப படுகினறது. கேவலம ஸவரூபததுடன மாதரம இருபபதான அநத அவஸ்தை யானது பரதிகூல நிவருததி ரூபமானதால, அநுகூலமபோல அதுவும இஷடமாகின றது இநதக காரணம கொணடு அதை அநுகூலமென்று ஜநஙகள ப்ரமிகிரரகள.

ஸ்ருதஃ ஸ்ரவணாதி வக்யாத் .. நியோகம எனபதறகு அநுகூலததனமை உணடு எனறு சிலா சொல்வதும பராமாணிதாகளால பரிஹரிகபபடடது இனி 'நியோ கம ஒரு ஸ்ரூத விசேஷமே, ஆகையால அதறகு அநுகூலமாக இருகும் தனமை உணடு' எனனும வாதம தூஷிகபபடுகினறது முதலில நியோகம எனபது ஸ்ரூத விசேஷமாக மாடடாது எனபதை நிரூபிகிரரா 'நியோகம எனபது ஸவயம பரயோஜநமாக இருகும பக்ஷதில அதறகு அநுகூலத தனமையை ஸாதிக பரயத நப படலாம. அது ஸவயம பரயோஜந மன்றே; உஙகள கொளகைபபடி, இப பொழுது செய்யபபடும கரியையின் பலமாக காலாநதரதில வரபபோகும ஸ்வாகம எனனும பரயோஜநததை ஸாதிதது கொடுபபதன்றே நியோகதின பரயோஜநம? அபபடி இருகையில் அது எவவிதததில ஸவயம பரயோஜநமாகும?' எனபது தான இவ்விடதது சொல்லபபடும நிரூபணம நிறக, 'ஸ்வர்காமோ யஜேத' [ஸவாக

தின் — 'பரதிகூலததின ஸமபநதம ஒழிவதை அநுகூலதின சோகதை யெனறு சொல்லகூடாது, அநுகூலதின ஸமபநதம ஒழிவதையும பரதிகூலதின சோகதை யெனறு சொலலகூடாது' எனபது இவவிடதில் சொலலபபடுகின்றது. அபபடிச சொலலும பக்ஷதில, தூகதில அநுகூல ஸமபநதம பரதிகூல ஸமபநதம இரணடும இலலையாதலால அபபொழுது ஸ்ரூகம துகம இரணடுகும பரஸகதி நேரும; அது அநிஷடம ஆகையால, துகம நிவ்ருதி அடைவதை அநுகூல மெனறு சொலவது சரியனறு.

ஸ்ருதஃ ஸ்ரவணாதி வக்யாத் — நியோகம எனபதறகு அநுகூலததனமை உணடு எனறு சிலா சொல்வதும பராமாணிதாகளால பரிஹரிகபபடடது இனி 'நியோ கம ஒரு ஸ்ரூத விசேஷமே, ஆகையால அதறகு அநுகூலமாக இருகும் தனமை உணடு' எனனும வாதம தூஷிகபபடுகினறது முதலில நியோகம எனபது ஸ்ரூத விசேஷமாக மாடடாது எனபதை நிரூபிகிரரா 'நியோகம எனபது ஸவயம பரயோஜநமாக இருகும பக்ஷதில அதறகு அநுகூலத தனமையை ஸாதிக பரயத நப படலாம. அது ஸவயம பரயோஜந மன்றே; உஙகள கொளகைபபடி, இப பொழுது செய்யபபடும கரியையின் பலமாக காலாநதரதில வரபபோகும ஸ்வாகம எனனும பரயோஜநததை ஸாதிதது கொடுபபதன்றே நியோகதின பரயோஜநம? அபபடி இருகையில் அது எவவிதததில ஸவயம பரயோஜநமாகும?' எனபது தான இவ்விடதது சொல்லபபடும நிரூபணம நிறக, 'ஸ்வர்காமோ யஜேத' [ஸவாக

நிவ்ருத்ருக்தமிஷ்யவ ஹி நியோமஸ்ய நியோமக்வ்ய ஸ்ரீரக்வம் ஸவ்யவ்ருக்வம் அ வ்ருத்யர்தம் । 'வ்ஹ்ருகாஷோ யஜேத' உத்யுத்ர காயஸ்ய க்ரியா நிஸ்க்ருதா வ்ஹ்ருகாஷவ்ருஷஹிஸ்யாஹாரேண வ்ஹ்ருஷாயஸ்ருத்நிஷ்பா ஷவ ஹவதி । ந அ வாஅயம் 'யஜேதேத்யுத்ரவ்யஷம் நியோமஃ வ்வ்யாக

தனறு, ஸவயமாக இஷ்டமாயுளள டறஷ்ரு பொருளை ஸாதிதத்துக கொடுபபதாலேயே அதறகு, நியோகமாயிருககும தனமை ஸ்திரமாயிருககும தனமை அபூவமாக இருககும தனமை ஆக இமமூனறு தனமைகளும ஸமபவிகினறன கேவலம ஒரு வ்யாபாரததை மாதரம குறிகதும 'யஜேத' என்னும காரியாபதம, 'வ்ஹ்ருகாஷோ யஜேத' [ஸவாகாரததை விரும்புவோன யாகததைச செயதல வேண்டும] எனனும வாகயத்தில், அநத வ்யாபாரததைக காட்டிலும வேறுபடடதான 'காமம' எனனும ஒரு அர்தத விசேஷததைக குறிகினறது எனறு சொலவதெல்லாம, அநத 'வ்ஹ்ருகாஷ:' எனனும பதததுடன சோககையால உணடாகும 'அது ஸவாகாரததிறகு ஸாதனம' எனனும நிசசயததாலனறோ? 'அமமாதிரி சோககையால உணடாகும நிசசயததால் அது எறபடவிலலை, அசசோககை யினறிகக அநத காரியாபதததிறகு அநத அாதனம்

கததை விரும்புகிறவன யாகததைச செயதல வேண்டும] என்பதிலிருநதே ஸ்வாக்கம பரயோஜந மெனறும நியோகம பரயோஜந மன்றெனறும தெரிகினறது

நியோமஸ்ய நியோமக்வம் ஸ்ரீரக்வஷவ்யவ்ருக்வம் அ — நியோகத தில மூனறு ஆகாரஙகள உணடு அவையாவன· —(1) காரியையக செயயுமபடி தூண டும ஆகாரம, (2) வெகு காலம இருககும ஆகாரம, (3) வேறு ஒரு பரமாணததிறகும விஷயமாகாமலிருககும ஆகாரம இவை மூனறும நியோகமானது மறறொரு பலத திறகு ஸாதனமாக இருகினறது எனபதாலனறோ எறபடுகினறன? ஜ்யோதிஷ்டோம யாகததைச செயயப புகுகிறவன, 'இநத காரியை நமது இஷ்டமாகிற ஸ்வாகாரததை ஸாதிதத்துக கொடுககும' எனனும ஜ்ஞாநதததைக கொணடே புகுகிறுதலால, அநத காரியையால உணடாகும அபூவதததிறகுத தூணடுதல எனனும முதல் ஆகாரம எறபடு கினறது 'காலாநதரதததில வரபபோகும ஸவாகாரதததிறகு அது ஸாதனமாகிற படியால அதறகு ஸ்திரதவம எனனும இரணடாவது ஆகாரம எறபடுகினறது நாம் செயயும யாகமோ க்ஷணிகம, அநத க்ஷணிகமான காரியையையே அநத 'யஜி' எனனும விசேஷ சொல போதிபபிகாகூடுமை; அநத காரியையக காடடிலும விலக்ஷணமான ஒரு ஸ்திர மான பதார்ததததை அது குறிகினறது என்றல், அபபடி அது குறிபபது 'வ்ஹ்ருக காஷ:' எனனும பதததுடன அது சேர்ததுப படிகாகபபடடிருகிறபடியாலேயே. இமை யெலலாம இநத வாகய பலததிலேயே விதிதிகிறபடியால, அதறகு 'அபூவதவம, எனனும மூனறுவது ஆகாரம எறபடுகினறது இந்த மூனறு ஆகாரஙகளிலும அது ஸவயம பரயோஜநமன்று எனபது நனறாக தெரிகிறபடியால அதறகு ஸ்வாகதவம சொலவது சரியனறு

ந அ வாஅயம்—ஒருகால மீமாமஸகாகள பினவருமாறு வாதிகலாம, 'வ்ஹ்ருக காஷ: எனனும பதததுடன் யஜேத எனனும பதம சேர்ததுப படிகாகபபடடிருகிறபடி யால், அநத 'யஜேத'னபதறகு அபூவம எனனும ஸ்திரமான ஒரு பதார்ததததைக்குறிக

தயெவ வ்ருதீயதெ, ஷ்மஶகாஃவஷஸஃஹிவ்யாஹாராக் ஷஹிஷ்யதகமி ஷஸ்ய நியொஜ்யஸ்ய வ்ருஷிஷ்டிஃ' இதி । யஜெதெதி ஹி யாதூயஶஸ்ய வாக்ஷவ்யதந்ரஸாயய்தெவ வ்ருதீயதெ । ஷ்மஶகாஃவஷஸஃஹிவ்யாஹாரா தெவ யாதூயஶாதிரெகிணொ நியொமதம் ஷ்ரூயதெவமவஶதம் அ ஹதயாதி ஹயவமஃயதெ । தது ஷ்மஶஸாயதவ்ருதீநிபம்யமழ; ஸஃஹிவ்யா

தனது பரதாந அாதத்தமாக ஸவயமே உணடு, 'ஷ்மஶகாஃஃ' எனபதுடன் சோவ தால அந்தக காயத்தினுடைய ஸித்திகு அநுகூலஷ்யுளள விநியோஜயஷ்கிற ஸவாகக காமனுடைய பரஸித்தி மாத்ரமே கிடைகக்கினறது' எனற ஒரு ஆக்ஷே பம செயயகூடும் அது சரியனறு 'யஜெத' எனனும காரியாபதம புருஷ பரயதனத்தால ஸாதிகககூடிய வயாபாரத்தை மாதரமே குறிகும அந்த வயாபாரத தைக காடடிலும வேறுபட்ட காயத்திறகு நியோகத்தனமை ஸ்திரமாயிருகும தனமை அபூவமாயிருகும தனமை ஆகிய இந்தத தனமைகளெலலாம 'ஷ்மஶகா ஃஃ' எனனும பதத்துடன சோவதாலேயே உணடாகின்றன இநதக காயம அபபடி வேறுபட்டதாயிருபபதும, 'அது ஸவாககத்திறகு ஸாதனம' எனனும தோறறத்தின பலமே வினைசசொறகளில் காணபபடும 'லிங' முதலிய விகுதிகள கூடசசோந்து படிகபபடடுள்ள பதங்களுடைய அாதத்திறகு ஒத்ததான அாதத்தையே குறித

குமசகதி உணடாகினறது என்று நாங்கள சொலலவிலலை ஆனால, அந்த வினைசசொல தனது பரதாநமான அாதத்தமாக அந்த ஸ்திரமான அபூவத்தையே ஸாக்ஷாத்தாக குறிகினறது என்றே நாங்கள சொலகினறோம அபபொழுது அதை ஸவயம் பர யோஜநமென்று எதறகு கொளளலாமனறோ?' இநத வாதமும நிலபெற மாட்டாது. எபபடி யெனறால—ஒவ்வொரு பதத்திறகும பரதாநமாக ஒரு அாதத்ம உணடு, அநதப பதம மறறைப பதங்களுடன ஒரு வாகயத்தில சேரகபபடடு பரயோகம செயயபபடும பொழுது, அதன பரதாநமான அாதத்ம மறறைப பதங்களின அாதத்தத்துடன ஒத்துவராமலிருகும பக்ஷத்தில, அபபொழுது அநதப பதம அதன பரதாந அாத தத்தை இழநது வேறு ஒரு அாதத்தத்தை அடைவது முணடு 'ம0மாயாம் வெராஷ்ஃ' [கங்கையில இடைசசேரி இருகினறது] எனபது ஒரு வாகயம அதில் பரயோகம செயயபபடடுள்ள 'கங்கை' எனனும பதத்திறகு அதன பரவாஹமே பரதாநமான அாத்ம. ஆனால், பரவாஹத்தில இடைசசேரி இருகமாட்டா தாதலால, அந்த வாக பத்தில் அந்த 'கங்கை' எனனும பதம தனது பரதாநமான 'பரவாஹம' என்னும அாத தத்தை இழந்து, 'கங்கைகக்கரை' எனனுமவேறு ஒரு அாதத்தத்தை அடைகினறதனறோ? அமமாதிரியே 'ஷ்மஶகாஃஃ யஜெத' [ஸ்வாகக்கத்தை விரும்புகிறவன ஒரு யாகத்தைச செயதல வேண்டும] எனனும வாகயத்தில பரயோகம செயயபபட்டுள்ள 'யஜெத' எனனும வினைசசொலலுககு ஸவயம பரயோஜநமும ஸ்திரமுமான அபூ வமே பரதாநமான அாதத்மான இருந்தாலும, 'ஷ்மஶகாஃஃ' [ஸ்வாகக்கத்தை இசசிகி றவன்] எனனும் பதத்தின அாதத்தத்துடன அது ஸம்பந்தமாகமாட்டாதாதலால் அது அந்த

ஹ்ருதயஸ்ய மத்⁴யபா⁴க³வர்தி⁴ந்யா நாட்⁴யா யத்³ரக்தம் தத்³ த்⁴ருʼதி³தி ஹ்ருʼத³யமாம்ஸபி³ண்ட³ஸ்ய ஹ்ருʼத³யாக்²யத்வம் ப்ரதிபாத³யதி । வத³தி ச — ‘ஹ்ருʼத³யம் ஹ்ருʼத³யாக்²யா ச நாட்⁴யா யத்³ரக்தம் தத்³ த்⁴ருʼதி³தி ச ஸ்ருʼதி’ரிதி । ஸ்ருʼதி’ரபி ஹ்ருʼத³யாக்²யாம் நாட்⁴யா யத்³ரக்தம் தத்³ த்⁴ருʼதி³தி ச ஸ்ருʼதி’ரிதி யாவத் । தஸ்மாத் ஹ்ருʼத³யஸ்ய மத்⁴யபா⁴க³வர்தி⁴ந்யா நாட்⁴யா யத்³ரக்தம் தத்³ த்⁴ருʼதி³தி

உதி மம்மாவதாயுஷ்மென்யிவா யெயதாஸ் வாக்யாயுஷ்டவ யீ ஹவதி, வனவதோவதி யஜெதெதிதயதாவதூதப்ரூவிண காயதுஸ்தயாயுஷ்டம் வ்ருதி வாக்யாயுஷ்டா ஸ்தயஸ்யெ காயதுஸ்யாஸ்தயாயுஷ்டதா ஸாவதிஷ்டதெ। காயதுஸாஹியாயிவது ஸ்ருவணிவஸ்டாயாம் வ்யாம் காயதுஸ்தயாயுஷ்டம் வ்ருதீத யிதெயதவதி க ஸம்மதவதெ; வ்யுத்திகாலெ மவாதயதாதிக்ரியாயா தூஸ்வரூபவாயா ஹவிஷ்யிஸ்ஷவாயுதவியெ காயதுஸ்தா வ்ருதீதெஸ்। ஸதெ நியொமஸ்ய வசனஷாஸனகமுகும் ஸவதுஸ்யிஸகவிரூபுதி; நியொமஸ்ய வசனஷாஸனகமுதாவயதுஸ்யவஸ்வரூபவரூபவதாம் வதுஸ் ஸ்வாதுஸ்வவி ரொயஸ்ய।

படிகபடுகையிலும அதப பதததிறகு அத அாததததையே எடுத்துக கொண்டால் அது வாகயாாததததுகு ஒததுவரமாடடா தாகையால, அத 'கஙகா' எனனும பதத திறகுக 'கஙகைகககரை' எனனும் வேறு அாததததை எபபடி ஒததுககொளளுகிறோமோ அமமாதிரியே 'யஜெத' எனனும பதம ஒரு வாகயததிலும சேராமல தனியாக உசசரிகபடுமெ பொழுது அது வேறு ஒரு அாததததையும குறியாமல் காயததையே குறிகினறது எனறு ஒததுககொணட போதிலும், வாகயததிற சோநது நிறகும் பொழுது அத அாததததை அது இழநது விடுகின்றது என்றே நாம ஒததுககொளள வேணடும. வேறு பதஙகளுடன் சோகபடாமல தனியாக ஒரு பதம உசசரிகபடுமெ பொழுதே காயம அநயாாததமாகத தோனறுகினறது என்று சொல்வதும சரியனறு 'மாட்டை ஓடடிவா' எனனும வாகயததை ஒருவன் உசசரிததவுடன அதை கேட்ட மறறொருவன் மாடு ஓடடி வருவதைப பாாதது விடடு முதலில உச சரிகபபட்ட வாகயததின அாததததை அறிநது கொளளும மூனறாவது மனிதனுககு, மாட்டை ஓடடி வரும வ்யாபாரம ஸ்வயம அநிஷடமாகத தோனறவிலலை யன்றோ? அத வயாபாரம துகக ரூபமாக இருகதையிலும வேறு ஒரு இஷடதததை ஸாதிததுக கொடுகக கூடியதாக இருகதபடியால் மாதரமே அந்தத துகக ரூபமான வ்யாபாரம கார்யமாகத தோனறுகினறது. ஆகையால 'நியோகம்' எனபது அநு கூலமானதே எனறு சொலவது ஸாவலோக விருததம; 'நியோகம ஸ்வரூபமே' எனறு சொல்வதும அநுபவதததிறகு ஒதததன்று.

றது என்பதை நிர்ணயிபபதறகுப் பினவருமாறன்றோ நாம ப்ரவ்ருததிக்கிறோம? 'அத வாகயத்தில் தென்படும் மறறைப பதாாததஙகளின் அாததததுடன இதப பதததின் பரதாநமான அர்ததம ஒதது வருகின்றதா? ஒதது வராவிட்டால் அத அர்த் ததததை நாம த்யஜிததுவிட்டு ஒததுவரும வேறு ஒரு அபரதாநமான அாததததை அது பரதிபாதித்தல வேண்டும' இபபடி விசாரிதது, பிறகே ஒரு நிாணயத்தைச செயகிறோமன்றோ? இத லோக வ்யுதபததிககு இபபொழுது இவ்விடததில மீமாம ஸகாகளால் சொல்லபபடும் வாதம ,விரோதிகினறது என்பதான இவ்விடத்திற் சொல்லபபடும் விஷயம,

"காரீயபூ வ்ருஷ்டிகாரகோ யஜேத" இத்யாதிஷு விதேயா நியோகே வ்யவஸ்தாபிதே நிமித்தே வ்ருஷ்டிவ்யதிரேகேண நியோஜகஸ்ய காமஸ்ய அநுபலப்தே। யதுவ்ருஷ்டிர் ஜாயதே காரீரீ யஜேத நியோஜகஸ்ய காமஸ்ய, தயாஸவ்யதிரேகேண

காரீயபூர்ா....' மழையை அபேக்ஷிப்பவன் காரீரியைக் கொண்டு யாகம் செய்தல் வேண்டும்' என்பது முதலிய இடங்களில் நியோகம், ஜ்யோதிஷ்டோம யாகங்களிற் போல் விளம்பியாமல உடனே விதிதிகழ்கின்றது, ஆனல் அது புருஷார்த கூலமாக அநுபவிகக்பட வில்லையே! அந்த நியோகத்தை நிமித்தமாகக் கொண்டு விதிகும மழை மாத்ரமே அநுகூலமாக அநுபவிகக் படுகினறது ஆகையால் 'நியோகம் அநுகூலம்' என்று சொலவது எவ்விதம அநுபவதிறகு ஒதததாகும்? 'இநத காரீரியாகம் முதலியவற்றைச் செய்பவனுககு இநத ஜநமதிலேயே மழை முதலியவை விதிதிதது விடுகினறன வென்பது நியதமில்லையாகையால் நியோகத்தின விதிதி அநுபநமாகவும் கூடும்; அதன அநுகூலததனமையும அநுபவிகக்படாமல் போய் விடலாம்' என்று ஸமாதானம் சொலலலா மோவென்றால அது நிலைபெற மாட்டாது.

காரீயபூர்ா:—'நியோக மென்பது ஸுகரூபமே' என்று சொல்வது ஸ்வாநுபவ விருதத மென்பதை நிரூபிககிறா. ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யாகஙகளால் உண்டாகும் அபூர்வம் கடைசி இஷ்டி முடிநத பிறகே விதிதிககின்ற படியாலும் வேறொரு ஜநமதிலேயே பலந கொடுகக கூடியதாகையாலும, அநத அபூர்வதின் ஸுகத் தன்மை இபபொழுது அநுபவதால் விளஙகக கூடியதாகமாட்டாது. இநத ஜநமதிலேயே பலதைக கொடுகக கூடியதான அபூர்வதை உண்டாகும் ஒரு வைதிக காரியையில் அநத அபூர்வம் ஸுகரூபமாக அநுபவிகக்படுகினறதா இலலையா எனபதை விசாரிகும பொருட்டு இநதக காரீரி யாகம் இவவிடதில் கூறபட்டிருகினறது. 'காரீர' என்பது ஒரு முள் செடிகுப பெயா (மூஙகில தளிரையும் அது குறிகும). அதன் ஸம்பநதம் பெறறது காரீரீ அதைக கொணடு ஒரு யாகம செயதால மழையை விரும்புவோன் மழையை அடைவன் என்றும இநத யாகதைச் செயதவுடன இதனால உண்டாகும் அபூர்வம விதிதிதது ப்ராயேண இநத ஜநமதிலேயே பலனக கொடுககின்றது என்றும் சொலலப் பட்டிருகின்றது. அப்படி விதிதிகையிலும மழை வநத பிறகே ஸுகம் ஏற்படுகின்றதே தவிர மழை வருவதறகு முன அநத அபூர்வம அநுபவத்தில் ஸுகமாகத் தென்பட வில்லை யாகையால், நியோகம் ஸுக ரூப மென்று சொல்வது அநுபவ விருத்தமே ஆகுமன்றோ? யதுவ்ருஷ்டிர் ஜாயதே...காரீரி யாகம் செய்பவனுககு இநத ஜநமதிலேயே மழையாகிற பலம ஏறபடுகின்றது என்னும் நியமமொனறு மில்லை; அது அடுத்த ஜநமதிலும் ஏறபடக கூடும். ஆகையால

நியமாபாவே ஸதி ஸர்வதாபி ப்ராப்தி: ப்ரஸஜ்யேத | தஸ்மாந்நாகதோபகாரவத்பாவ
ஸ்வபாவாநுஸாரேண நியம: விதேய: | வஸதி-க்ஷீத்வா கபிலா யத்பயஸ்தத்தாதிரிக்தம் கபிலத்வம் ந விதேயம் |

காமம் வ்ரீஹி ப்ரோக்ஷணம் கர்தவ்யதயா ப்ரோக்ஷணாதிரிக்தம் ப்ரோக்ஷிதம் கிம்ச ப்ரோக்ஷணம்? கிம்ச ப்ரோக்ஷணம்? ஐதிஹ்யவாக்யம்! 'காரயத்ப்ரதி ஸம்பந்தீ ப்ரோக்ஷ:, தத்ப்ரதிஸம்பந்திதயா ப்ரோக்ஷிதம்' ஐதி வசநாத்,

---

இந்த ஜன்மத்தில் மழையின் விருத்தி நியதமில்லை யென்று மாத்ரம சொல்லப்படுகிறபடியால், சில ஸமயங்களில் மழை விருத்திகளாம் என்றும் ஏற்படுகின்றது அப்படி மழை விருத்திக்கும் பொழுது நியோகம் நிச்சயமாக விதிதிகிறபடியால் அதன் அநுகூலத் தன்மையாகிற ஸுகம் அப்பொழுதாவது அநுபவிக்கப்படவேண்டு மன்றோ? அதுவுமில்லை யாதலால் அநுபவ விரோதம ஸ்தாபிக்கப்பட்ட தாகின்றது ஆகையால், க்ருதியால் ஸாதிக்கக்கூடிய இஷ்ட வஸ்துவைத தவிர்தது வேறு ஒரு கருதயுததேச் யமும் இருக்கின்றது என்பது இல்லை.

காமம் வ்ரீஹி ப்ரோக்ஷணம்:—க்ருதிக்கு எது சேஷியோ அதுதான் அதன் உத்தேச்யம்' என்று உத்தேச்யத்தை விவரிக்கலாமோவென்றால், 'சேஷி சேஷம் இவை களின் பொருள் என்ன?' என்பதை விளக்குதல் வேண்டும். 'கார்யதிற்கு எது ப்ரதி ஸம்பந்தியோ அது கார்யதிற்குச் சேஷம்; அந்தச் சேஷத்திறகு எது ப்ரதி ஸம்பந தியோ அது அந்தச் சேஷ வஸ்துவுகுச் சேஷி' என்று சொலலும பக்ஷத்தில், கா

அதலால் உண்டாகும் அபூர்வத்தின் ஸுகத்தன்மை அநுபவத்தால் அறியப்படாமல் போகலாம்' என்று எதிராளிகள் வாதிகக கூடும். 'இந்த ஜன்மதிலேயே ஏற்பட வேண்டும் என்னும் நியமம் இல்லை என்று மாத்ரமே சொலலுகின்றீகள். ஒரு ஸம யத்தில் அது ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலா மன்றோ? அப்பொழுதாவது அந்த அபூவத் தின் ஸுகத்தன்மை அநுபவத்தில் தெரிகின்றதோ? தெரியவில்லை யாதலால், அபூவ மென்பது ஸுக ரூபமன்று என்பது அநுபவ விருத்தமே' என்பது அதற்கு ஸமாதானம்.

காமம் வ்ரீஹி ப்ரோக்ஷணம் ..... இப்பொழுது 'க்ருதியின் உத்தேச்யம்' என்பதற்கு 'க்ருதிகுச் சேஷியாக இருக்கும் தன்மை' எனறு லக்ஷணம் சொல்ல ஆரம் பிகிறார்கள். 'சேஷி' எனறால் என்ன வென்பதை நீங்கள் நிரூபிக்க அசக்தாகளாக இருகிற படியால், இதுவும் உபபந்நமாக மாட்டாது' என்பது இதற்கு ஸமாதானம்.

வ்ரீஹி ப்ரோக்ஷணம்— பரஸ்பரம் ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள இரண்டு வஸ்துக் களைப் பரஸ்பரம் ப்ரதிஸம்பந்திகள என்று சொல்வாகள். யஜமானனும் வேலைக் காரனும் பரஸ்பரம் ப்ரதிஸம்பந்திகள். பிதாவும் புத்ரனும் அப்படியே. அதே மாதிரி க்ருதியும் காயமும் ப்ரதி ஸம்பந்திகள் என்று சொல்லப்படுகின்றது. க்ருதி என்பது ப்ராயத்நத்தையும் காயம் என்பது அந்த ப்ரயத்நத்தால் ஸாதயமானதையும குறிக்கின்றபடியால் அவை இரண்டும் பரஸ்பரம் ப்ரதி ஸம்பந்திகளாகக் கூடும். இவ்

ஸவம் தஹி-ஃ காயடுதஶெவ ஶொஷிதுஷி கூக்ஷம் ஹவகி; காயடுத ஶெவ விசாயடுகெ। 'வரொஷொஶொந டூவ்யதுகூ கிவுாவுஹுத ஶெவ ஶொஷதுழ்' ஐதி ஶெசு கொரzயம் வரொஷொஶொ நாஉ? சுயஶெவ ஹி விசாயடுகெ। 'உஷொஶுதுவ் நாஷொஷி தஸாயுதுழ்' ஐதி ஶெசு கிஷிஷொஷி தது. 'கூ கிவுயொஜநதுழ்' ஐதி ஶெசு,

யமே சேஷி என்று சொன்னதாயிற்று. கார்யம் என்பதையே நாம் உபபாதிக்குமிடத் தில் 'எது காயமோ அது சேஷி' என்று சொல்வது ஒத்து வருமோ? 'மற்றொன்றை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் க்ருதியுடன் கூடவே எது எப்பொழுதும் நிலை பெற்று நிற்கின்றதோ அது அந்த மற்றொன்றுக்குச் சேஷம்' என்று சொல்லலாமோ வென் றால், அதுவும் உபபந்நமாக மாட்டாது எனென்றால், 'உத்தேசம் என்பதன் பொரு ளையன்றோ விசாரித்து வருகிறோம்? அந்தப் பொருளை விளக்குமிடத்தில் அந்தப் பத த்தையே ப்ரயோகம் செய்வது எப்படி உபபந்நமாகும்? 'உத்தேச்யம் என்பதால் நாம் அடைய இஷ்டப்படும் வஸ்துவை ஸாதிதத்துக் கொள்வதையே குறிக்கின்றோம்' என் றால், 'அடைய இஷ்டப்படுவது எது?' என்று கேட்கக்கூடும். 'க்ருதியின் ப்ரயோஜ நமே அடைய இஷ்டப்படும வஸ்து' என்று சொன்னால், ஒருவன் செய்யும் க்ருதியின் விடத்தில் 'சேஷம்' என்றால் என்ன வென்று கேட்டதற்கு, 'கார்யத்திற்கு எது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அது சேஷம்' என்று பதில் சொல்லப்பட்டது. 'சேஷி' என் றால் என்ன வென்னும் கேள்விக்கு 'சேஷனுக்கு எது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அது சேஷி' என்பது உத்தரமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. முதல் கேள்வியின் ஸமாதான ப்ரகாரம் கார்யமும் சேஷனும் ப்ரதி ஸம்பந்திகளாகிற படியால், சேஷனுக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி காயமே ஆகவேண்டும். ஆகையால் இரண்டாவது கேள்வியின் ஸமாதானம் 'காயமே சேஷி' என்பதாயிறறு 'காயம்' என்பதன் பொருளை விசாரிக்குமிடத்தில் 'அது சேஷி' எனறு பதில் சொல்ல, 'சேஷி என்றால் என்ன?' என்று கேட்கும் பொழுது அது காயமே' என்று பதில் உரைப்பது சரியான ஸமாதானமாக மாட்டாது என் பதே இவ்விடதத்தில் விளக்கபபடுகின்றது. ['காயம்' என்பது க்ருதிக்கு உத்தேச்ய மாக இருப்பது; க்ருதியின் உத்தேச்யம் என்பது க்ருதிசேஷி; க்ருதிசேஷி என்பது காயம் என்பதன்றோ இவர்களின் ஸாதம்?]

வரொஷொஶொந டூவ்யதுகூ கிவுாவுஹுதுழ்—நாம் செய் யும் ப்ரயத்நமெல்லாம் அந்த ப்ரயத்நத்தால் உண்டாகும் 'காயம்' என்பதை உத்தே சித்தே என்பது தான் மீமாம்ஸகாகளுடைய கொள்கை அதை இந்த வாக்யத்தால் சொல்லுகிறார்கள் 'மற்றொனறை உததேசித்துச் செய்யப்படும் கருதியுடன் எப் பொழுதும் சோநதிருகக யோகயதையை உடைத்தாயிருப்பதுதான் சேஷதவம் என் பதன் பொருள்' என்பது இந்த வாகயததின் அர்த்தம். இப்படிச் சொல்வதும் அஸங்கதம். 'உத்தேசம்' என்பதன் அர்த்தத்தை விவரிக்குமிடத்தில் 'மற்றொன்றை உத்தேசித்து' என்று அந்த 'உத்தேசம்' என்னும் பதத்தையே ப்ரயோகித்து அதை

வாரூஷஸ்ய கூதூர்ஹ்ஸ்ய யொஜநஸ்ய ஹி கூதிஷ்ய யொஜ நஸ்ய ஸ செஷ்டாவிஷயஃ கூதூயீநாதூரஸ்ய ஹி வஸ்துவொ ஜநஸ்ய ! சுயஸ்ய ஹி ஸவஸ்து ஸ்வரூபமாநஸ்ய தாந் உள்ள காலமெல்லாம் அநுகூலமாகிய ஸ்வாயாநுஷ்டாநஸ்ய உபாதெயத்வஸ்ய வ்யவஸ்தாபகம் ஸ ஸ்ருஷ்டஃ, வாரஃ ஸ்ருஷ்டி' । ஸ்வரூபதீஷ்டயா யாகாதெஷ்டுத்வ தஸ்ய

ப்ரயோஜநமென்பது அந்த க்ருதியைச் செய்யும்படி அவனை எது தூண்டுகிறதோ அது தான் என்றும், அது நம்மால் இஷ்டப்பட்டதாயும் நம்முடைய க்ருதியால் ஸாதிக்கத் தகுந்ததாயும் இருக்கும் வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தன்று என்றும் ஏற் கெனவே நிரூபிததிருக்கிறோம் சேஷ சேஷி பாவத்தின் சரியான லக்ஷணமென்ன வென்றால் ' மற்றொரு வஸ்துவுக்கு ப்ரயோஜநத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்னும் இச் சையினாலே எதன் ஸ்வரூபமானது தான் உள்ள காலமெல்லாம் அநுகூலமாகத் தகுந்த தாகவே இருக்கின்றதோ அது அந்த மற்றொரு வஸ்துவுக்குச் சேஷமானது; அந்த மற் றொரு வஸ்து சேஷி ' என்பது தான். யாகங்களும் அவைகளை உத்தேசித்துச் செய்யப் படும் ப்ரயத்நங்களும் பலத்தை உண்டுபண்ண வேண்டும் என்னும் இச்சையினாலே அநுகூ

விளக்குவது விளக்கமாகுமோ ? இந்த ஆக்ஷேபம் தான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படுகின் றது. இதைத தவிாதது இநத விவரணத்திற்கு மற்றுமொரு ஆக்ஷேபம் செய்யக் கூடும் இநத விவரணததில ' கருதியுடன் எபபொழுதும் எது கூட இருக்கின்றதோ அது சேஷம் ' எனறுசொல்லி யிருகிறபடியால, கருதியும் சேஷமும வெவவேறு என்பது ஏற்படுகின்றது இவவிடதில் கருதியே சேஷமெனறு சொல்லவேண்டி யது இவடமாயிருகிறபடியால அதறகு இது விருத்தம் என்பது மற்றுமொரு ஆக்ஷே பம். இந்த ஆக்ஷேபம ஸ்ரீ பாஷ்யததில் சொல்லபபட்டிருகினறது.

வாரமதாதிபாய... இது தான ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் 'சேஷம்' என்பதற்குச் சொல்லப்படும் லக்ஷணம் இது பூவ மீமாம்ஸையில் ' ஸ்ருஷ்டஃ வாராயஷ் தாசு' [எது மற்றொன்றின் பொருட்டு இருகினறதோ அது அநத மற்றொன்றுகுச் சேஷம] எனறு சொலலப்பட்ட லக்ஷணததின விவரணம் இதுவே சரியான லக்ஷண மாகு மென்றும் மீமாம்ஸகாகளால் சொல்லப்படும காரயம இநத லக்ஷணப்ரகாரம் கருதிக குச் சேஷியாக மாட்டாது என்பதும இவ்விடதில விளகபபடுகினறன எந்த வஸது வின் ஸ்வரூபமானது தான் உள்ள காலமெல்லாம் மற்றொரு வஸ்துவுக்கு ப்ரயோஜ நத்தைச் செய்யவேண்டு மென்னும் இச்சையினாலே அநுகூலமாகத் தகுந்ததாக ஆகின் றதோ, அது சேஷம்; எனவே 'மற்றொருவனறின் ப்ரயோஜநமே எதன் பரம பரயோஜ நமோ அது சேஷனை, மற்றொருனறு சேஷி' என்று சொனனதாயிற்று. பரக்ருதத்தில் ஸ்வாகதமாகிற பலத்தின் உதபததியை விரும்பியே கருதி செய்யப் படுகினறது, அப்படி இருகிறபடியால், 'க்ருதியின் பரம ப்ரயோஜநமானது காயம் எனபதன் ப்ரயோஜ நமே' என்று எப்படி சொல்லக் கூடும்? ஆகையால் கருதியைக காயத்தின் சேஷமென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை.

ஸெயதுழ, யாஹாஹிஸீஷ்டயாZநுதவுஉவாஸெயழ। வஸம் மஹாயீநாஜீநாஸவி வாஷவிஸெஷாதிஸயாயாஸநஷ்டயொ வாஸெயதுஸெவ வ்ரஹவுவழ। வஸவீர்ஷ்ரஹதாதிஸயாயாஸநஷ்டயொ வாஜிஸெய கஸெவ|ஸெதநாஸெதநாக்ஷுவு நிதயஸுாநிதயஸு ஸவாவாஸு வவ்ஷுநஃ ஷ்ரஹவுவதிதீ ஸவபுஜீர்ஷ்ரஹ ஸெஷஹவுதழ। ஸவபுஸுவுஸெர்ஷ்ரஹஃ ஸெஷஜீதி "ஸவபுஸுவு வஸீ" "ஸவாவெஸுவு ஸாநஃ" "வதிம் விர்ஷ்ரஹய" ஜதுாஉுஷ்டுழ। தவ்ரஸு "க்ரதி ஸாயும் ஹ்ரயாநம் யதுதாயு உஹியீயதித" ஜதுயஜுஷாஃ ஸ்ரஜுயா

கரிக்கப்படத தகுநதவைகளாக ஆகினறண யாகஙகளை ஸாதிததுககொள்ள வேணடு மென்னும் இச்சையிலேலே மற்றவைகளும உபாதேயஙகளாகின்றன ஆகையால் யாகங் கள் அந்தப் பலததிறகுச் சேஷம் பிறப்பாலேயே மற்றவாகளுககுத் தாஸாகளாக இருப் பவகளும் இன்னும் அவரைப் போன்றவாகளும் தமது ஸவாமிகளாயிருககும் மநுஷ்யர்களின் ப்ரயோஜநதைச் செய்பவேண்டுமென்னும் இசசையாலே உபாதே யஙகளாயுள்ள ஸ்வரூபத்தை உடைததாயிருககிறாகள்; ஆகைபால் அந்த ஸவாமிகளை குறித்து அந்தத தாஸாகள சேஷாகள் இம்மாதிரியே, நிதயமாயிருககும் நிதய விபூதி அநித்யமாயிருக்கும் லீலா விபூதி இவைகளில தென்படுமை சேதந வஸதுக்கள் அசே தந வஸ்துககள் இவையெலலாமை ஈச்வரனுடைய ப்ரயோஜநதைச் செய்யவேண்டு மென்னும் இச்சையிலேலே உபாதேயமாகும ஸ்வரூபத்தை உடைத்தாயிருககின்றன. ஸகல வஸதுக்களும் ஈச்வரனுககுச் சேஷஙகள் எனறும ஸகலதநதிற்கும் ஈச்வரன் சேஷி என்றும் 'ஸவ ாவு வஸீ' 'ஸவாவெஸுவு ஸாநஃ' இவை முத லிய ச்ருதி வாகயங்கள சொல்லுகினறண ஆகைபால், 'எநத ப்ரதாந வஸதுவா னது க்ருதியால் ஸாதிககப் படுகின்றதோ அது காயம என்று சொல்லப்படுகின்றது' என்னும் மீமாம்ஸகாகளின் வாகயம் 'தம்முடைய கொளகையில் எவ்வித தவறுதல்க ளும் இருக்கமாட்டா' எனனும் ஆகாஹத்தை உடையவாகளுடைய கோஷடியில் மாத் ரமே சோபிக்கும்

ஸுவீ வ... நிற்க, 'வஸாக்காயஜேத' என்பது போன்ற வாக் யங்களில் 'ஸ்வாக்க காமன' எனபது முதலான பதஙகள், 'யஜேத' என்னும் விநையி

ஹியாதி ... இவ்விடத்தில் ஒரு வைதிக தருஷடாநதம், ஒரு லௌகிக தருஷ்டாந்தம், ஒரு உபநிஷத் விஷய த்ருஷடாந்தம் ஆக மூன்று த்ருஷடாந்தஙகள் கூறப்படுகின்றன. மஹாயீந... இந்தப் பதம், பிறப்பிலேலே அடிமையாக இருப் பவனைக் குறிக்கினறது. 'காப்ப தாஸன்' என்றும் அவனைச் சொல்வாகள். அம்மாதிரி யான தாஸர்களுக்கு மாத்ரமே, தாமிருக்கும் காலமெல்லாம் மற்றவர்களுடைய ப்ரயோஜ நத்திற்காகவே இருக்கும் தன்மை ஸம்பவிககக்கூடும்.

ஸுவீ வ..... இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு நாம் முதலில் ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்

நஷ்டவ மொஹித:।

சுவி ஷ "ஷ்வர்-க்காமோ யஜேத" இத்யாதிஷு ஷ்ருதாவபி

கர்த்ருவிஶேஷஸம்பந்தோ ஜ்ஞாயதே தாத்பர்யாத் ।

நியோஜ்யவிஶேஷஸம்பந்தஸ்து ஶப்தாந்தரஸாமர்த்யாத் ।

ஷுள்ள விகுதியால் குறிக்கப்படும் காத்ரு ஸாமான்யத்தில் அடங்கியுள்ள காத்ரு விசே ஷங்களை ப்ரதிபாதிக்கின்றன வென்பதன்றே சப்த சாஸ்தரம் படித்தவர்களின் கொள்கை? அதற்கு விருத்தமாக அத்தப் பதங்கள் நியோஜ்ய விசேஷங்களை ப்ரதிபா திகின்றனவென்று மீமாம்ஸகாகளை எந்த ப்ரமாணத்தை அவலம்பித்து வாதிக்கிறீர

'போஜநத்தை அபேக்ஷிப்பவர்கள் தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போகவேண்டும்' என்று ஒருவர் கட்டளையிட்டால், அந்தக் கட்டளை போஜநத்தை அபேக்ஷிப்பவர்களை யே குறித்துச் செய்யப்படுகிறபடியால் எவர்கள் போஜநத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்களோ [அதாவது--கார்யதத்தில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கிறார்களோ] அவர்கள் அதில் நியோஜ்யர்கள் (ஏவப்படுபவர்கள்) ஆவார்கள்; போஜநத்தை அபேக்ஷியாதவர்கள் நியோஜ்யர்களாகார் அப்படி அபேக்ஷிப்பவர்களுள் எவரெவர் 'தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போவதான வ்யாபாரத்தை நாம் செய்தல் வேண்டும்' என்று நினைக் கிறார்களோ [அதாவது--ஸாதநமாகிற் காமத்தில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கிறார்களோ] அவர்கள் அதிகாரிகளாவார்கள், அப்படி நினையாதவர்கள் அதிகாரிகளாகார். அந்த அதிகாரிகளுக்குள் எவரெவர் தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போவதான வ்யாபா ரத்தைச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் கர்த்தாக்களாவார்கள்; அந்த வ்யாபாரத்தைச் செய்யாதவர்கள் கர்த்தாக்களாகார். இதிலிருந்து நியோஜ்யனுக்கும் தன்மை, அதி காரியாக இருக்கும் தன்மை, கர்த்தாவாக இருக்கும் தன்மை ஆக மூன்று அவஸ் தைகள் தென்படுகின்றன. இப்பொழுது இந்தக் கட்டளை வாக்யத்தில் தென்படும் 'போதல் வேண்டும்' என்னும் விநைச்சொல் இவைகளுள் எந்த அவஸ்தையை ப்ரதிபாதிக்கின்றது என்று விசாரிக்குங்கால், வேதாந்திகள், அது கர்த்தாவாக இரு க்கும் தன்மையையே ப்ரதிபாதிக்கின்ற தென்றும், மீமாம்ஸகர்கள் நியோஜ்ய னாக இருக்கும் தன்மையையே ப்ரதிபாதிக்கின்ற தென்றும் சொல்வார்கள். அதா வது--வேதாந்திகளின் விவரண ப்ரகாரம், 'ஜெதவ்ய' (போகவேண்டும்) என்னும் விநை பொதுவாக காதத்தாவையும் 'ஜொக்தாகாஸ்' (போஜநம் அபேக்ஷிப்ப வன்) என்னும் பதம் 'போஜநத்தில் அபேக்ஷையுள்ள' என்னும் விசேஷ காத்தர வையும் குறிக்கின்றன அம்மாதிரியே மீமாம்ஸகாகளுடைய மதத்தில் விநைச்சொல் நியோஜ்ய ஸாமாந்யத்தையும் மற்றொரு பதம் நியோஜ்ய விசேஷத்தையும் குறிக்கின் றன. இம்மாதிரியே ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஷ்வர்காகாமோ யஜேத, [ஸ்வர்க்கத்தை அபேக்ஷிப்பவன் ஜ்யோதிஷ்டோம யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்னும் வேத வாக்யத்திலும் இவர்களுள் விவாதத்தைக் கண்டுகொள்க. இந்த விவாதமே இவ்விடத்தில் விசாரிக்கப் படுகின்றது.

ஓம் கேநாவஹ,)தெ ' ஸாயுஷ்ஹு விரகுஷ்ஹ ஸ) ஷ்ஹுஸ்ஹாய நெ கூத்ரு்தாநயொநவடதெ ' ஹதி வெஹியொஜ்வுதாநயொz வி நவடத ஹதி ஹி ஷ்ஹுஸ்ஹாயநத்வநிஶ்சயஃ , ஸ தூ ஸாவுத்ர விஷெ கூத்ரு்தாநயெ கி யூரு்தி। யயா ' ஹொகூ்கூகாஶொ தெவஹ

கள்?' "ஸாதிககப்படவேண்டியதான ஸ்வாக்கததுடன் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கும் ஒருவன் ஸவாக்கததைப் பெறுவதற்கு உபாயமென்று அறியப்படாமல் இருக்கும் யாகக்ரியையின் கர்த்ருத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றவனுக இருக்க மாட்டானன்றே? ஆகையிஸ்தான் நியோஜ்யத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிறான் என்று நாங்கள் சொல்லுகின்றோம்' என்று சொனஸல், 'அப்படிப் பட்டவனுக்கு நியோஜ்யத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் மாதரம் எப்படி நேரக்கூடும்?' என்று பதில் கேட்போம் 'அநத ஸம்பந்தம் நேரவேணடும் பொருட்டே ச்ருதிவாக்ய பலத்தை அவலம்பிதது காயத்திற்கு ஸ்வாககததை ஸாதித்துக கொடுககும் தன்மை நம்மால் நிச்சயிக்கப்பட்டு அது வழியாக நியோஜயத்வாநவயம ஒததுககொள்ளப்படுகின்றது' என்று ஸமாதாநம் சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'காத்ருத்வாந்வயத்தை ஸாதிபபதற்கு அம்மாதிரியான நிச்சயத்தை நாங்களும் செய்கின்றோம்' என்பது அநத ஸமாதாநததிற்கு ப்ரத்யுத்தரமாகும். தவிரவும், இம்மாதிரி கர்த்ருத்வாநவயதனதை ஸாதிபபது ஶப்த சாஸ்த்ரக கொள்கைக்கு ஒத்திருப்பதால், யாகவிஷயமாக வேதாநதிகளாற் செய்யப்படும் ஸ்வாக்க ஸாதநதவ நிச்சயம் ஒரு அம்சத்தில் ஏற்றமுள்ளதே. இப்படி நிச்சயம் செய்வது சாஸ்த்ர

ஸாயுஷ்ஹுவிஶிஷ்ஹ ஸ)... மீமாம்ஸகாகள் கேட்பதாவது:- 'ஜ்யோதிஷ்டோம யாகம் ஸ்வாககததிற்கு ஸாதநம் என்பது அறியப்படாமல் இருகையில் ஸ்வாககததை ஸாதயமாக உடையவனுககு எபபடி அந்த யாக விஷயமான காதருத்வதனை அந்வயிகலாம?' என்பதுதான். வேதாநதிகள கேட்கும் ப்ரதி ப்ரசநமென்ன வெனறால் காதருத்வம் அநவயிகப் படாமற் போனால் நியோஜ்யத்வம் மாத்ரம் எப்படி அநவயிக்கும? என்பது தான் 'ஒரு பலதனை விரும்புவோன அந்தப் பலத்திறகு ஸாதநமென்று அறியப்படாமல இருககும் வ்யாபாரதில ஏவப்பட மாட்டானகையால், இநத ஏவுதலுக கொண்டே நாங்கள எஙகளுடைய கார்யத்திற்கு ஸவாக்கத்தை ஸாதிததுக கொடுககும் தன்மைபை நிச்சயிககிறோம்' என்று மீமாஸகர்கள் ஸமாதாநம் சொன்னால, 'நாங்களும் அந்த ந்யாயத்தைக் கொண்டே யாகத்திற்கு ஸ்வாக்க ஸாதநத்வதனை நிச்சயிததுக கொண்டு 'ஸ்வாகக காம' என்னும் பதத்திற்குக கர்த்ரு விசேஷத்தை ப்ரதிபாதிகும் யோக்யதையை ஸ்தாபிக்கிறோம்' என்று வேதாநதிகள பதில் சொல்லகூடுமெனறே? அதாவது கார்யம் ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதநம் என்னும் நிசசயம் இரணடு கக்ஷிகாராகளுகும் வேண்டும் என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால் இதைக் கொணடு ஒரு கக்ஷி விஷயமாகவும் ஏவ்வித நிர்ணயமும் செய்ய முடியாது என்பது ஏற்பட்டது. ஆனால் வேதாந்திகள் சொல்வது போலவே

ஸம்மதம் என்பதை ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் நாம் அறியலாம். 'புஜிக்க வேண்டு மென்னும் விருப்பமுள்ளவனாகள் தேவதத்தனுடைய வீட்டிற்குப் போதல் வேண்டும்' என்னும் வாகயத்தில், புஜிக்கவேண்டு மென்னும் விருப்பமுள்ளவனுக்கு தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போகவேண்டிய வ்யாபாரத்தில் காத்ருத்வம் கூறப்பட்டிருக்கிறபடியாலே, அந்த பலதனதைக் கொண்டு இதற்கு முன் அறியப்படாமல் இருந்த 'தேவதத்தன் வீட்டிற்குப் போகும் வ்யாபாரம் போஜநகதிற்கு ஸாதநம' என்னும் அம்சத்தை நாம் நிச்சயிகிறோமனறே? அம்மாதிரியே ப்ரக்ருத விஷயதிலும். நிற்க ஒரு க்ரியையைக் குறித்து ப்ரதிபாதிகபபட்டுள்ள காத்ருதவத்தை மற்றொரு க்ரியையில் கொண்டுபோய் அநவயிப்பது யுகதமன்று. மீமாம ஸகாகள், 'யஜெத' என்னும் பதத்தாற் சொல்லப்படும் யாக க்ரியையைக் குறிதது ப்ரதிபாதிகப்படும் காத்ருத்வத்தை 'அறிகின்றது' என்னும் கரியையில் அன்வயிததன்றே நியோஜபத்வ ப்ரதிபாதகத்தை ஸாதிக்கிறாகள்? அவாகளுடைய கொள்கைப்படி எவன் கார்யததில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கின்றுனே அவனே நியோஜபனு கின்றன். அதாவது-' புத்தி

வையாகரணாகளும் சொல்லுகிறபடியால், மீமாம்ஸகர்கள் சொல்வது வையாகரணர்களின் சாஸ்த்ரமாகிற சப்த சாஸ்த்ராத்திற்கு விருததமாயிருக்கின்றது என்று மீமாம்ஸக மதத்திற்கு ஒரு தூப்பலம் உண்டு என்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நநிவாஜ்ஞாம வ்ரதி... இந்த வாக்யத்தால் மீமாம்ஸகர்களின் மதம் சப்த சாஸ்த்ரதிற்கு எப்படி விருத்தமாகின்றது என்பது உபபாதிக்கப்படுகின்றது. சப்த சாஸ்த்ர ப்ரகாரம் ஒரு க்ரியையைக் குறித்து காத்தாவாகக் குறிக்கப்படுமவனை, அந்த க்ரியையை விட்டு மற்றொரு க்ரியைக்குக் காத்தாவாக எடுததுக் கொள்வது சரியன்று. மீமாம்ஸகர்களின் மதம் அப்படிச் சரியல்லாதபடி கர்த்ருத்வாந்வயம செய்கின்றது என்பது தான் விரோதத்திற்குக் காரணம். அது எப்படி யென்றால்: கீழ்க் குறிக்கப்பட்டுள்ள மூன்று அவஸ்ததைகளுள் நியோஜ்யாவஸ்தை என்பதற்குக் கார்யத்தில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கிறவன் என்பது பொருளாகையால், 'யஜெத' என்னும் பதத்தால் யாக க்ரியையின் கர்த்தாவாகக் குறிக்கப்படுகிறவனுக்கு யாக க்ரியையை விட்டு புத்தியின் கர்த்ருத்வம் கல்பிக்கப்பட்டதாகின்ற தன்றே? ஆகையால் 'யஜெத'

வாஜ்ய கர்தவ்ய நிஷ்வ நியோஜ்யத்வ; யஸ்மாத்—

‘நியோஜ்யோ ஸ்ய கார்யம் யோ ஜ்ஞாயதேதர வாக்யேன’, இதி; ‘யஷ்டவ்யாதி வாக்யம் தஷ்டவ்யத்வ’ இதி வெசு, ‘தேவ தத்தம் வபெசு’ இதி வாக்ய கதவ்யதயா ஸ்ருதஸ்ய தேவதத்ஸ்ய வாகார்யதாவம் வாக்யாந்தரேண நிதி ஸ்தெந கர்தவ்யதாவம் நியாஜ்யதெ।

கிம்ச, ஜ்ஞாதிஸம்பூவாஸ்ச ஷ்டாயிரன்னிதம் கிஞ்சித்வதன்ய ஸாஸ்த்ரீயதெ? ‘ஷ்டகாரதேவதாஸ்ஸஹிவ்யாஹாரான்வவதெத்;’ இதி வெசு, கார்ஷ்ணாந்வவதிஃ? ‘விஷாயயிஷ்யதஷ்டகாம் ஹி ஷ்டகாஃ; தாஷ்ச ஷ்டகாதிஷ்ச கார்ஷ்ணாஜ்ஞாவிஷ்டகாம்

செயவது’ என்னும கரியையில் காதருத்வம் கலபிகபப்படகின்றது அதுதான் நியோஜ யத்வம் எனபதை ‘நியாஜ்யோ ஸ்ய’ இதயாதியான அவாகளுடைய வாகயமே விளகுகின்றது. ‘அபபடி புதியில காதருதவாகவயம செயவது யாகம் செய்ப வன் தனமைகு ஒதிருகிறபடியால் நாகள சொல்வது அயுகதமனறு’ என்று அவாகள வாதிப்பதும் ஸாதயமாக மாட்டாது. ஏனெனறால், ‘தேவதததன் சமையல் செயயவேண்டும்’ எனறு ஒரு கட்டள பிறதால, அப்பொழுது சமையல் செய் வதைக குறிதது காததாவாகக கூறபபடடள தேவததனுகு, ‘சமையல் செய்யும் பொருடடு அவன புறபபடடுப போவதும் அவறற் செய்யப்படவேண்டிய சமைய லுகு ஒதிருகினறது’ என்னும் காரணதைக கொணடு அவன் போகும் வயா பாரதைக குறிது காதருதவம கல்பிப்பது யுகதமாக மாட்டாதனறோ?

என்னும கரியை நியோஜயனை பாதிபாதிகினறது எனறு சொல்வது சப்த சாஸதா விருதம்.

யஷ்டவ்யாதி வாக்யாத்... ‘அப்படிப புதியில் காதருதவம செய்வது யாகதில் காதருதவம் சொல்வதறகுத தையமே, ஏனென்றால் அபபடிச் செய்யும் தன் மையானது யாகம செயயும் தனமைகு அநுகுணமனறோ? ஆகையால வேறு கரியாந வய மிலலை’ எனறு மீமாமஸகாகள் வாதிகலாம். அபபடி வாதிபபது சரியன்று என பது மேல்கூறபபடும தருஷ்டாநததால் விளகும.

‘கருதிகு உததேசயம் காயம்’ எனறு மீமாமஸகாகள சொனனது இவ் வளவால் நிராகரிகபபட்டது ‘உததேசயம’ எனனும் பததின் பொருள என்ன வென்று கேட்டதற்கு அவாகள் பலவிதமாக ஸமாதாநம சொன்னாகள. முதலில் ‘எனை அதிகரித்து கருதி இருகினறதோ அது கருதியின உததேசயம’ எனறும், பிறகு ‘பரோரகதவம கருதயுததேசயம’ எனறும், பிறகு ‘கருதியைக குறிதது ச் சேஷியாக இருபபது க்ருதயுததேசயதவம’ எனறும சொனனாகள. இவையெல்லாம் நிராகரிகபப்பட்டன. இவவிதம இவைகள நிராகரிததாலேயே ‘ஸ்வத: இஷ்டமா யிருபபதே உததேச்யதவம’ எனபதும ‘கருதியின பல விசேஷமே கருதயுத்தேச யம’ எனபதும ஆததாலே நிராகரிகபப்படடன. காயத்தை அநுபவதிதிருகும ஆத்தமும தூஷிகபப்பட்டது. இதுதான் இவவளவாற் சொல்லப்பட்ட விஷயம்.

ஸிஜ்ஞ, கூஷணஹம்மிநீ யாகாதிக்ரியா ந ஸஜ்ஜந்த' இதி வெகு, கூகாவ்ராதவெஜஸிஜ்ஞாதஜாதீயஜ ந்வவக்தி: | ஸவெவுஂ கஜ்ஜ ஹிராராயிதஂ வாரெஜ்ஜவிரா லாஜவாஹாராயணஸ்ஸுத்திஷ்டஂ ஸ்வஂ ஜஜாதீகி வெஜவிதொ வஜ்ஜி | யஜாஹ்ந்வெவுஜவிஜிஜ்ர ஸ்வாரா ஜ்ரீஜிபாவாயஜ்ரஂ - "ஸ்வஸ்வஂவிலக்ஷ்யா ஹி கஜ்ஜுஹிராத்தாகஂ விவீஷதி, ஸ வீதொழ்ஜ்ரஂ ஸ்வாயெதி ஸாஸ்த்ரஜபஜ்ரஜா"

கிஂ ஜ..." லிங முதலான சப்தங்கள ஸதாயியான [காலாந்தரதிலும் இருக்கக் கூடியதான] அபூவம என்பதைச் சொல்லுகின்றன' என்று எதற்காக நீங்கள் வாதிக் கிறீகள்? 'அப்படிச் சொல்லாவிட்டால் 'ஸ்வாகக காம' என்னும் பதம் அவ்விடத் தில் சேர்த்துப் படிகக்பட்டிருப்பதான்து ஒதது்வர மாட்டாது' என்று ஸமாதாகம் சொன்னால், 'எப்படி ஒதது்வர மாட்டாது?' எனறு நாங்கள கேட்போம் 'ஸ்வாகக காமன் என்று சொலலபபடுமவன ஸ்வாககததை ஸாதிததுககொளளவேணடு மென் னும் விருப்பதததை உடையவனனரே? அப்படிபபட்ட ஸ்வாகக காமனுககு, ஒருகூஷண காலம் மாத்ர மிருந்து உடனே நாசமடையும் யாகம் முதலிய காரியைகள், காலாந்தரத் தில் உண்டாகப் போகும் ஸ்வாககததை ஸாதிததுக கொடுப்பதில் எப்படி சகதங்க ளாகும்?' என்று ஸமாதாகம் சொலலும் பகூஷதில், அது 'அவாகள வேத வித்தாத தம் இன்னது எனபதை அறியாதவாகள்' எனபதையே விளகுகின்றது எனறுசொலல வேணடும். 'பரமேசவரனுயும பகவானுயு மிருககும் நாராயணன ஸகல காமங்களா லும் ஆராதிகபபட்டவனுய அபபடி ஆராதிகுமவாகளுககு அவாவாகளால் இச்சிக் கப்படுமெ பலத்தைக கொடுககிறான' எனபதனரே வேத மறிந்தவாகள சொல்லும் வாதததை? வேத மறிநதவாகளுள மிகச் சிறநதவரான தராமிடாசாரியர்களும், 'பலம் தமககுக் கிடைகக்வேண்டு மெனறனரே காமம் செயயுமவாகள பரமாத்மாவை அநதக் தக காமங்களால ஆராதிகிறாகள? அநதப பரமாதமா அநத ஆராதநததாவ தருப்தி அடைந்தவனுய் அவாகள் அபேகூஷிகும பலதததைக கொடுப்பதற்குச் சகதனே. சாஸ்த ரம் சொல்வது இது தான' எனறே சொல்லியிருககிறாகள். இதன் ஆத்த மென்ன

கூஷணஹம்மிநீ—காமங்களெல்லாம், எநதக காலததில் அவை அநுஷ்டிக்கப் படுகின்றனவோ அநதக காலத்தில் மாத்ரம் இருகுமவை. அடுத்த கூஷனததில் அவை நசிதது விடுகினறன. அவை ஏதாவது ஒரு பலததைக கொடுப்பதானுல், தாம் இருகும் பொழுதே அநதப் பலததை அவை கொடுகககூடுமே ஒழிய, தாம் நாச மடைநத பிறகு கொடுகும எனறு சொல்வது ஒதது வரமாட்டாது. யாகம் ஒரு கா மம்; அது அநுஷடிக்கப்படும் காலததில் மாதரம் அதற்கு இருப்பு உணடு. ஸ்வர்க் கமோ காலாநதரததில் உணடாகததறகுரியது. அதை அநதக் காமம் எப்படி ஸாதித தக் கொடுகுமெ? இது தான சஙகை. இநதச் சங்கையை நிவ்ருத்திதது கொள வதற்காகவே, மீமாம்ஸகாகள், 'யாகததால் அபூவமெனறு ஒன்று உண்டாகின்றது; அது, யாகம் நாசம் அடைநத பிறகும் நின்று ஸ்வாகமெ:கிற பலததைக கொடுக்கின் றது' என்று ஒதது்க கொண்டிருகிறாகள்.

ஜதி । ஸ்ருஷ்ம்பெம்பெஜ்ஜயா கூஜ்ஹிய-ரூபஜ்ஞாநஹொஜாஜிஹிரிம்ஜ்ரூஜி
ஜெவதாஜ்ஞவெந கதூஜ்ஞய-ரூஜிரூ ஜ்வெணாவஷ்டிதஜிம்ஜ்ரூஜிஸ்ஸ்வ்ஜ
வாசயும் வாஸுதேவநம் ஸர்வஜ்ஞம் வாஸுஜ்ஞெவஜாரிரூபயிஷ்யி ।
ஸ ஹி கூஜ்ஹிரூபூபயிதஜ்ஜெஷ்டஜிவிஷ்டாநி ஸ்ரூபாநி ப்ரயச்ஹதீத்யு
ழ்ஃ । தயா ச ஸ்ருஜ்ஞதிஃ—“ ஜ்ஜ்ஞாவ-ஜ்தர்ம் ஜ்ஹாஜ்யா ஜாதம்
ஜாயஜ்ஞாநம் விஸ்ரம் ஜிஹதி-ர் ஸ்ரூவநஸ்ய நாஹிஃ ” ஜதி । ‘ஜ்ஜ்ஞா
வ-ஜ்தர்ழ்’ ஜதி ஸகுஜ்ஞ்ரூதிஜ்ஸ்ம்ருதிவிஹிதம் கஜ்ஹ்ம்யுதெ ।
‘தஜ்ஸ்ரம் ஜிஹதி-ர்’ ஜ்ஹ்ரூஹ்மிவாரூணாஜி ஸவர்ஜ்ஹெவதாஸம்ஜ்ஹம்
யிதயா த்ரூதீயஜாநம் ஸகுஜ்ஹவி கூஜ்ர்தத்தஜ்ஞகாரூத்ருதயாஜ்வஸ்ம்ஜிதஃ

வென்ரூல், லோகததில இநதரண முதலிய தேவதைகளை உதேசிதது யாகம் தாநம் ஹோமம் முதலிய காமநகளைச செய்பவாக ளெல்லோரும் ஒரு பலததை விரும்பியே அநத இநதரன் முதலிய தேவதைகளின வாயிலாய் அநத இந்தரன் முதலிய சப்தங்க ளால் குறிக்கப்படுகிறவும் ஸகலதநிறகும அதாயாமியுமாக இருகிற பரமாதமா வாகிற பகவான வாஸுதேவனையே ஆராதிகக இசசிககிறாகள. அநத வாஸுதேவன் அநதநதக காமங்களால ஆராதிகப்பட்டவனுயக கொண்டு அப்படி ஆராதிகுமவா களின் இஷ்டங்க ளெல்லா வறறையும நிறைவேற்றுகிறான' என்பதுதான. வேதமும் ‘உஜ்ஞாவ-ஜ்தர்ழ்’ இத்யாதியான வாகயததில் இதையே சொல்லுகின்றது. ‘ஜ்ஜ்ஞாவ-ஜ்தர்ழ்’ எனபதால், சருதி ஸ்ம்ருதிகளில விதிகபபட்டுள்ள ஸகல காமநகளும் சொல்லப்படுகின்றன. ‘விஸ்ரம் ஜிஹதி-ர்’ எனபதற்கு, ‘ இந்தரன அகனி வருணன முதலிய ஸகல தேவதைகளின் ஸம்பநதம் பெறறவையாகத தோன் றும் அநதக் காமநகளை யெல்லாம், அநதநதத தேவதைகளுககு அநதராத்மாவாக இருக

ஜ்ஹ்ரூஜிஜ்ஞெவதாஜ்ஞவெந ஜ்ஹ்ரூஜிஸ்ஸ்வாவாசயும் — இவவிதம அர்வபம் செய்து கொளளவேண்டும் இநத வாகயம தரமிட பாஷயததிலுள்ள ‘கூதாநம்’ எனனும் பதததின் பொருளை விவரிககின்றது ‘வாஸுதெவம்’— இநதப் பதம், ‘பகவான எல்லாவறறுக்கும அதராதமா’ என்பதற்கு பரமாணததைக குறிககின்றது ‘ஸர்வர்தராஸள வஸதி’ [எல்லாவிடததிலும இவன் வஸிக கிறான்] எனனும காரணததாலனரே பகவான் ‘வாஸுதேவன்’ என்று சொலலப்படு கிறான் ?

ஜ்ஹ்ரூஜ்ஞாவ-ஜ்தர்ம்—இநத வேத வாகயத்தின் அவயமாவது—‘ ஜ்ஹாஜ்யா ஜாதம் ஜ்ஹாஜ்யா ஜாயஜ்ஞாநம் விஸ்ரஜிஷ்டாவ-ஜ்தர்ம் (ஸாஜ்ஞவாரூஷ்ஃ ஸயஜ்ஞிவ) ஜிஹதி-ர், (ஸஃ) ஸ்ரூவநஸ்ய நாஹிஃ’ । ‘ஜ்ஞாழ்’ என்பது ச்ருதியில் விஹிதமாயுள்ள யாகம் முதலிய காமநகளையும், ‘வ-ஜ்தர்ழ்’ என்பது ஸமருதியில் சொல்லப்பட்டுளள குளம வெட்டுவது முதலிய காமங்களையும குறிக கின்றன. ‘ஜாதம் ஜாயஜ்ஞாநழ்’ என்பதால் இறந்த காலததிலும நிகழ் காலத்திலும் நடைபெறும் காமநகளெலலம் சொலலபபடுகின்றன ‘ஜ்ஹாஜ்யா’என்பது ‘சில காமங்கள் அக்நியைத தேவதையாகவும், மற்றும் சில

வரஷவரஷே ஷுயஜேவ ஷ்ரூயதே । ‘ஸ்வர்நஸ்ய நாஹிஃ’ ஸ்வர்கஸ்ய நாபிரிவ நாபிரிதி ஸ்வர்கஸ்ய நாபிரிதி ஸ்வர்கஸ்ய நாபிரிதி ஸ்வர்கஸ்ய

ஸ தயா ஸ்ரூயா யுக்தஸ்தஸ்யாராதயதீஹதே।
லபதே ச ததஃ காமான் உவைவ விஹிதான் ஹி தான் ॥"

'யாம் யாம் தநும்' இதி-இம்ரூபாதிவெத தாவிஸேஷாவஸ்துதேவதா
ஜிதயாவவஷ்டீஸ்ய லபவதஸ்ய நவஃ ஸரீராணீத்யுக்தம்।

"சுஹம் ஹி ஸவயுபஜுஷ்டாநாம் லோகாநாம் ச பூலுரெவ ச"
இத்யாதி। 'பூலுரெவ ச' இதி ஸவயுஹோத்தாநாம் பூஜாதாரா
வெத்யுக்தம்। யதா ச ஸ்ரீவிஷ்ணுராணே

"யதெஜுஷ்டஸ்ய ஸ்ரஜிஜ்யுவெஸ நித்யம் ஸவயுவெதவத்யாவயுக்த"

"தெயஃ ஸ்ரயத்வுவிரோதேந நதொராராயிதோ ஹவாநு।
தெ தாரஜ்யுவிரோதாம் ஶாயாத்மாவிஷ்ணுயே ॥"

கிறுன. இவவிடததில் 'தநும்' எனபது கவனிகதகது. 'தநு' என்பதற்குச் 'சரீரம்' என்பது பொருள். 'இநதரன முதலிய தேவதைக ளெல்லோரும் தம் தமகுள அநதாயாமியாக இருகுகும பகவானுக்குச் சரீரங்களே' எனபது இதனல் விளஙகுகினறது "சுஹம் ஹி ஸவயஜ்ஞாநாம் லொகாநாம் ச பூலுரெவ ச" என்பதிலுள 'பூலுஃ' என்னும சபதமும் 'பலததைக் கொடுப்பவனும் அவனே' என்பதைச் சொல்லுகின்றது ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும், "யதெஜுஷ்டஸ்ய ஸ்ரஜிஜ்யுவெஸ" எனபது முதலான ச்லோகஙகளில், இநத ஆத்மத் களை சரத்தையுடன ஆராதிதத போதிலும், அநதத தேவதைகளெலலாம் என்னுடைய சரீரஙகளாகிற படியால், அவாகள் உணமையில எனனையே அநத சரததையுடன் ஆராதிததவராகிறாகள. அவாகள அதைத தெரிநது கொள்ளாமல் இருநத போதி லும், அநத ச்ரததை என்னுடைய சரீரததை உததேசிததே செயயபபடுகின்றது என்று அநுஸநதிதது நானே அந்த சரதததைப நிரவிகநமாகச் செயகினேறன. அவா கள அப்படி நிரவிகநமாகசு செயயப்படுமப ச்ரதததையைக கொணடு அநதநத தேவதை களையே ஆசசிககிறாகள. ஆச்சிகபபடுமப தேவதைகள எனனுடைய சரீரமாக இருகுகிறபடியால, ஆச்சிககுமவாகளின இசசடஙகளை நானே கொடுகுகிறேன. அப் படி எனனுல கொடுகுகப படுமவைகளையே அவாகள அடைகிறாகள்'

சுஹம் ஹி... பகவத் கீதை ஒன்பதாவது அத்யாயத்தில 24 வது ச்லோகம இதன் அர்த்தம்-'நான தான் எல்லா யஜ்ஞங்களாலும ஆராதிகபபடுகிறவன; நானே அநத யஜ்ஞங்களின் பலதததையும் கொடுகுகிறேன்' 'லொகாநாம்' என்பதறகு 'ஆராதயன்' என்பதும், 'பூலுஃ' என்பதற்குப் 'பலத்தைக கொடுகுகிறவன்' என்பதும் பொருள்.

யதெஜுஷ்டஸ்ய... இது விஷ்ணு புராண ச்லோகம். இதன பொருள- ஹே ஸாவதேவ மய! ஹே அச்யுத! ஸகல யஜ்ஞஙகளாலும் நீரே எபபொழுதும் ஆராதிகபபடுகிறீர.'

தெயஃ ஸ்ரயத்வு... இதுவும் விஷ்ணு புராண ச்லோகமே. இதன் பொருள- 'தம தம் தாமங்களைச் செய்பவாக ளெலலாராலும் நீரே ஆராதிகபபடுகிறீர. ஆகையால் அவாகள இநத மாயை முழுவதையும் கடநது ஆதம மோகஷததை அடை கிறார்கள்.'

உதி ஸெதிஹாஸபுராணாஸெஷு ஸவெஷ்வவ ஸெதெஷு ச ஸவஜ்ஞாணி கூடஜ்ஞாணி ஸவெஷ்ஜ்ஞாநாயநாநுக்ரவாணி, ஸெதெஷெஃ கூடஜ்ஞாநாயிதஃ வாஸுதெஷாதுஜ்ஞதுதிஷ்டம் ஹரும் உதாகி' உதி தது தது பூர்வம்மிதி | ஸவஸெவ ஹி ஸவஜ்ஞக்திம் ஸவஜ்ஞதாம் ஸவெஷுஜ்ஞாநம் ஹிரண்யகர்ப்பாதிஸெவதாஸ்ரயபூதஸ்ய ஸெவ ஸெஷ்ணோ யாதாதம்யஸெஹாதிஸெவெதிதஸவபூகூடஜ்ஞாநாம் ஸொதுராம் ஸவஜ்ஞாஃ ஸ்ரஷ்டாரம் வ்ருத்தாரம் ச ஸவபூாஃ ஸ்ருதயொ வதந்தி

தையே காணலாம். இவ்வாறு இன்னும் பலவிடங்களில் இதிஹாஸ புராணங்களுள்பட ஸகல சாஸ்தரங்களும், 'ஸகல காமங்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆராதந ரூபங்களே; அந்தந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிதனைப்ப கொண்டு அந்தப புருஷோத்தமனே அவரவர்களுடைய இஷ்ட பலத்தைக் கொடுக்கிறான்' என்பதையே இன்னும் விஸ்தாரமாகவும் தெளிவாகவும் பேசுகின்றன அவன் ஸர்வஜ்ஞ னாதால் ஆராதந ப்ரகார விசேஷங்களை அவனே சரிவர அறியத்தகுந்தவன்; அவன் ஸர்வ சக்தியுடன் கூடினவ னாதால் கேட்கப்படும் பல மெல்லாவற்றையும் கொடுக்க அவனே சகத னாவான்; அவன் ஸர்வேச்வரனாதால், அவனே எலலாராலும் அடையத் தகுந்தவ னாவான். ஆகையினாலன்றோ, 'யத வெஹா காராஃ' என்பதமுதலான ச்ருதிகளும் அந்தப் பகவானே இந்த்ரன் முதலான தேவதைகளுக கெல்லாம் அந்தர்யாமியாக இருதுகொண்டு, வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள யாகம் தாநம் ஹோமம் முதலிய ஸகல காமங்களாலும் தானே ஆராதிக்கப்பெற்று, தானே ஸகல பலங்களையும் கொடுக்கிறான் என்று சொல்லுகின்றன? 'யத வெஹா காராஃ'...யஜ்ஞங்கள். 'யத்ர'— எவ்விடத்தில்(அதாவது தேவாகளுக்குள் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்தில்). ஸம்பஜ்ஞம்'— ஸம்பந்தத்தை அதாவது-இந்தரன் முதலானவர்களுக்கு

ஸவஸெவ ஹி ..இது வரை ப்ரமாணத்தை நிரூபித்துவிட்டு, இனி 'இவ்விதமான ஆராதனமே உபயோகம்' என்பதைச் சொல்லப் போகிறவராய், அதற்குக் கடகமாயிருக்கும் ச்ருதி வாகயதனதைக் கூறுகிறார்.

யத வெஹா காரொ யத்ர...இந்த வாகயத்தின் பதவுரை- யத வெஹ காராஃ=யஜ்ஞங்களெல்லாம், யத்ர=எந்தப் பரமாதமாவினிடதில, தெவிஸம்பஜ்ஞம்=தேவாகளுடன் ஸம்பந்தத்தை, ஜுஹ்வதி=பெறுகின்றனவோ. அதாவது-யஜ்ஞங்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும ஏற்படும் ஸம்பந்தமெல்லாம் பரமாத்மாவின் வழியாகவே எனறு சொன்னதாயிற்று பரமாத்மாவுக்கும் கர்மங்களுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் ஸ்வதந்த்ரம்; தேவதைகளுக்கும கர்மங்களுக்கு முள்ள ஸம்பந்தம் பரதந்த்ரம்: எனென்றால், இவர்களுக்கு ஏற்படும் ஸம்பந்தம் இவர்கள பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாக இருகிறபடியாலன்றோ? இந்த வாக்யத்தில் 'ஸம்பஜ்ஞ' என்பதற்கு 'ஸம்பந்தத்தை என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அவயவார்த்தம் அதுவே. 'வஹ்' என்னும் தாதுவுக்குக் 'கதி' என்பது பொருளாகையால், 'ஸம்வஹ்' என்பதற்கு 'ப்ராப்தி' என்பது பொருளாகக் கூடும். அன்வய ஸ்வாரஸ்யம் இருக்கிறபடியால் இந்தப் பொருள் ஆச்ரயிக்கப் படுகின்றது.

"ஸ தஸ்மின்னேவாகாஸே யஸ்ய ஸம்வத³ம் ஶ்ருணோதி தஸ்மை" இதி ஶ்ருதி:। 'ஸ:-மின்னேவாகாஸ:' யஜ்ஞ:, 'யஸ்ய' வாஸுதே³வஸ்ய தஸ்மை ஸ்வயமுபகரணாவஸ்தி²தை, 'தஸ்மை' ஸம்வத³ம் ஶ்ருணோதி' தஸ்மை ஸம்பத்³யை ஶ்ருணோதி தூ³ரு:। ஸுக்ஷ்ம-ஶரீரஸ்ய வாஸுதே³வஸ்ய ஸர்வாத்மகஸ்ய வாஸுதே³வஸ்ய ஸர்வ-ஶரீரதயாவஸ்தி²தஸ்ய யாதா²த்ம்ய-ஜ்ஞானம் யாதா²த்ம்யஸம்பத்³ய இத்யுக்தம் ப⁴வதி। யதோ²க்தம் ப⁴க³வதா-

"ப்ரஹ்மண்யாதா⁴ய கர்மாணம் ஸங்க³ம் த்யக்த்வா கரோதி ய:" இதி। தஸ்மாத்³ விஷ்ணோரதி⁴ஷ்டா²னத்வேன தத்³ரூபதயா ச ஸர்வே வர்ணாஸ்தஸ்யைவ ஸ்வரூபம் ஸர்வே வர்ணா விஷ்ணவே தத்³ரூபாய தஸ்மை ஸ்வயமுபகரணாவஸ்தி²தாய ஸர்வாத்மனே ஸர்வ-ஶரீரதயாவஸ்தி²தாய வாஸுதே³வாய

யாகம் முதலிய காமங்களில் ஸம்பந்தம் கிடைப்பதெல்லாம, அந்தர்யாமியாக நிற்கும் பரமாத்மாவுக்கு அவர்கள் சரீரமாக இருப்பதாலேயே என்று சொன்னதாயிற்று. பகவான் ஒருவனே அந்த காமங்களின் ஸ்வதந்தரமான ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றவனென்பதை 'ஹ்ருத்³தூ⁴ரம்' எனபது முதலான பகவத் கீதா வாக்யமும் விளக்குகின்றதன்றோ? இப்படி ஸகல காமங்களும், இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாத்மாவாக இருக்கும் பரம புருஷனுடைய ஆராதன ரூபங்களே என்றும், அந்தப் பரம புருஷனே அவரவர்களால் இச்சிக்கப்படும் பலங்களை யெல்லாம் கொடுக்கிறானென்றும் ஏற்படுகிறபடியால், எதற்காக லோக வ்யுத்பத்திக்கு எட்டாமலும புதியதாகவும் இருக்கும் ஒரு அர்த்தத்தை கட்டுப்பாட்டாலோ அல்லது எதாவது ஒரு கல்பனையைக கொண்டோ வாச்யமென்று ஏதுக்கொள்ள வேண்டும்? 'இப்படியானால், விஷ்ணு முதலியவைகளுக்கு நீங்கள் என்ன அர்த்தம சொல்லுகிறீர்கள்?' என்று கேட்டால், நாங்கள கொண்டிருக்கும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறோம. 'யாக:' என்னும் சப்தத்திற்கு 'யஜ்' எனபது தாது. அந்தத் தாதுவுக்குத் 'தேவனைப் பூஜிக்கிறது' என்பது பொருள. ஆகையால் 'யாக:' என்பது தேவதையின ஆராதன ரூபமான ஒரு காமம். இது தான 'யஜ்ஞ:' என்பது முதலான வினைச் சொல்லில இருக்கும் ப்ரகருதியின் (பகுதியின்) அர்த்தம். அந்த வினைச் சொல்லில் இருக்கும் 'விஷ்ணு' முதலிய விகுதிகள் 'அந்த ஆராதனம் ஒரு காரகத்வின் வ்யாபாரத்தால் ஸாதிக்கத் தக்கது' என்பதைக குறிக்கினறன இது அதன் வ்யுத்பத்தியிலுலேயே விளங்கும். இபபடி அர்த்தம சொலவதில் ஒரு வித அநு

ஹ்ருத்³தூ⁴ரம்...பகவத் கீதை 5-29 இந்த ச்லோகம், கர்மங்களுடன ஸ்வதந்த்ர ஸம்பந்தம் பகவானொருவனுக்கே என்பதற்கு ப்ரமாணமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

தஸ்மாத்³...இவ்விதம் பகவான் ஸ்வதந்த்ர ஸம்பந்தத்தை உடையவனுகவும் தேவதைகளெல்லாரும் பாரதந்த்ர ஸம்பந்தத்தை உடையவர்கள் என்று சொல்வதால் என்ன ஏற்பட்டது என்பதை விளக்குகிறார். பரம புருஷனே பலம் கொடுக்கிறவனுக இருக்கிறபடியால் பல ஸாதனத்வத்தைக் கல்பிக்கவேண்டியது என்பது இல்லை என்பது முக்ய லாபம். கிம் த்ரயீயோஜனயா...என்ன அநுபபத்தி ஸம்பந்தம் ப்ரயோஜனமாகின்றது?

வாஸுதே³வ...லிங் முதலியவைகளின் அர்த்தத்தைத் தெளிவாக விரிக்கிறதற்கு ஆரம்பிக்கிறார்.

யமதெந கர்மவிநயவாசகவாக்யைரேவ ஸித்தே ஜ்ஞாநே கோ வாऽயம்ஶப்தோ விநியுக்தஇதி?' இதி சேந்ந, 'யஜ தெவ பூஜாயாம்' இதி தெவதாராதநஸ்ய ப்ரகருதயாகாதெஃ பூர்வதயோ: ஸ்வ கார்யாவாரஸாயுதாம் வ்யாதிவிஶிஷ்டாம் ஜ்ஞாநயொகஹி உயதீதி ந கிம்விதநுவவஜ்ஜே । கார்யாவாரிநாம் பூர்வதயாநாம் பூர்வதயோ: ஸ்வ கார்யாவாரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டாம் ஜ்ஞாநொதெஶகாரிணீ வாசவ்: । லகுதவதர்ஶநாதிகாம் ஜ்ஞாநவிஹிதகாரகா வக்ஷ்யதி, ஜ்ஞாநயஜ்ஞ: கார்யாவாரஸாயுதாம் வக்ஷ்யதி ।

ஸுவி ச காஶிந: கதர்வுதயா சுஜர் விஶாய கரிஷ்ணொ தெவ தாராயநரூபிவதாம் தஜ்ஞாரா ஹவிஷ்மத்வம் ச தத்தக்ரிஷ்யி

பயதியுமில்லை. ஒரு விஜேச் சொல்லின ப்ரகருதியின் (பகுதியின்) ஆததம் காத் தாவின வயாபாரத்துடன் எவ்வித ஸமபநததனைப் பெறறிருககின்றது எனபதை மாதரமே காததாவைக குறிககும் பாதயயங்கள் (விகுதிகள்) சொல்ல வேண்டுமெனறு? 'லட்' 'லிட்' முதலிய லகாரஙகள நிகழகாலம இறநத காலம் முதலியவற்றைக குறிக கின்றன; 'லிங்' முதலியவைகளோ வென்றால் 'அந்தக் காமம் காததாவின வயாபா ரததால ஸாதிகக்த தகுந்தது' என்பதையே சொலலுகின்றன.

ஸுவி ச...நிற்க, 'இனன இன்ன பலதனை அபேக்ஷிப்பவாகள் இனன இன்ன காமதனைச செய்தல் வேண்டும்' எனறு விதிதலிடடு, அநத விதி வாகயங களே, 'இந்தக காமஙகளெல்லாம தேவதாராதந ரூபஙகள; அநதந தேவதைகளே

கார்யாவாரிநாம்...சாஸதர மாயாதை என்னவென்றால்- ப்ரகருதியும் ப்ரத்யயமும் சோநது பதம் உண்டாகின்றது. காததாவைச் சொலலும் ப்ரதயயங்க ளெல்லாம் ப்ரகருதியின் ஆதததிறகும் ப்ரதயயததின ஆததமாகிற காததாவின வயாபாரத்திறகும எவ்விதமான ஸமபநதம் இருககிறது எனபதைக குறிததல வேண டும். அவைகளுள் 'லட்' 'லங்' முதலானவைகள நிகழ கால ரூபமாகவும் இறந்த கால ரூபமாகவும் இம்மாதிரி இருககும காதரு வ்யாபார ஸம்பநததனைக குறிகின் றன; 'லிங்' முதலியவைகளோ வென்றால், காதரு வ்யாபார ஸாதய ரூபமான ஸம பந்தத்தைக குறிகின்றன. இது தான இவ்விடதிற சொலலபபட்டுள்ள விஷயம். இவ்வளவு சொன்னதிலிருந்து, விங முதலிய லகாரஙகள ப்ரகருதயாத்ததிற்கு மாத ரம் காத்ரு வயாபார ஸமபநததனைச் சொல்லுகின்றனவே தவிர, ப்ரகருதயாத்தத் தைக் காட்டிலும் வ்யதிரிக்தமான மற்றை ஒன்றுகளும் அவை சொல்லவிலலை என்பது ஏற்படுகின்றது.

ஸுவி ச...இது வரை, எல்லா உபநிஷத் வாக்யஙகளும் அவைகளின் உப ப்ருஹ்மணங்களும் இவையெல்லாம் 'பகவானே பல ப்ரதனாக இருககிறபடியால், அபூவம் என்று ஒன்றைக கலபிககவேண்டியது அவசியமென்று நிரூபிகபபட்டது. இனி, கர்ம விதி வாக்யங்களே தேவதைகளுகபு பல ப்ரததவத்தைச் சொல்லுகிற படியால் அபூவதனைக கல்பிப்பது அவசியமென்று நிரூபிக்கிறார்.

வாகூரெநுவ வடிஞி "வாயவ்யம் ஶ்வேதமாலபேத ஸ்வகாமோ வாயுர்வை க்ஷேபிஷ்டா தெவதா வாயுமெவ ஸ்வேந பாகமயெயெ நைவயாவதி ஸ வாமெவைநம் ஸ்வகிம் மஜயதி" ஜதூரீநி। நாது மறுவதி நுவ வதிஞி "விதிவாகூர்நெநுவ வடிஞி" [விதி வாகயங்களே சொல்லுகின்றன] எனறு எப்படிச் சொலலகூடும்? என்று ஒரு சங்கை ஜனிகலாம். ஆதத வாதமெல்லாம் விதி வாகயதுடன் ஒரு வித ஸம்பந்தம பெறறு அதனல அந்த வாகயதிறகு அது சேஷமாகிறபடியால, அந்த விதி வாகயதையும் அதன் ஆததவாத வாகயங்களையும் ஒரே வாகயமாக எடுதது கொளளலாமெனறு ஒரு நயாய முண்டு. அந்த நயாயதைத கைப் பற்றி இவவிடதில ஆதத வாதமும விதி வாகயமாகப் பேசப பட்டிருகின்றது என்பதே அந்தச சங்கைகக ஸமாதானம

நாது... இவ்விடதில வேறொரு ஆக்ஷேபம் செயயப்படுகின்றது. அதாவது—'ஆத்த வாதங்கள் விதி வாகயங்களில சொலலப்படும் காமங்களை ஸ்தோதரம செயவதற்காகவே ஏறபடடவை. அவை அப்படி அரய பராங்களாயிருகிறபடியால அவைகளுகக ஸ்வார்தததில் தாதபாயம் சொல்வது சரியன்று, ஆகையால, 'காமங்கள் தேவதைகளின வழியாகப் பலதிற்கு ஸாதகமாகினறன' எனபதை ஆதத வாதங்கள ஸாதிதது கொடுககமாட்டா. ஆனல, 'விதி வாகயதில பலதைத கொடுப்பது எது வெனறு சொல்லபபட வில்லையே' எனறு கேட்டால, அதை அநுமாநதால் ஏற்படுதது கின்றோம என்று ப்ரதயுததரம சொலலுவோம. அந்த அநுமாநமாவது—'விதிவாகயதில 'ஜ்யோயம அடைய விரும்புகிறவன அந்த யாகதைச் செய்தல் வேண்டும்' என்று மாத்ரம் சொல்லி நிருகின்றது. அதனல ஜ்யோயம கிடைகின்றது என்பது நிச்சயம். ஆனல அது எபபடி கிடைகினறது எனபது அவவிடத்தில் சொலலப்படவில்லை யாகையால, நாங்கள அந்த யாகதால 'அபூர்வம்' என்று ஒன்று ஜனித்து அது வழியாகப் பலம கிடைகின்றது என்று அநுமாநம் செய்

நதுரவமதிரளவாஹாநிகீ ’ ஜதுவி நஸம்ஹஜுதெ । விய்யுவெ சுஷிதம் யாஹாஷெஃ ஷய்யஸாய நத்வுகாரம் வாகுயெஷ ஷவ வொரயய தீதுயுஃ। “ தஷாஹ்ராஹ்ணாய நாவயமரெத” ஜதுகு சுவெமாணநிஷெயவியிவரவாகுயெஷெ ஸ்ருதயாணம் நிஷெ

லேயே தெரிநது கொளளவேண்டுமெ என்று சொலலவது ஸங்கதமாக மாட்டாது. விதி வாகயததில் யாகம் முதலியவைகளுகது எவவிதமாகப் பலம விதிதிகினறது எனபது சொல்லப்படா விட்டாலும், அநத விதி வாகயததுடன் தொடாநது வரும் வாகய சேஷஙகளில் அது சொலலப்பட்டிருகிறபடி பால அவைகளைக கொண்டு அதை அறியலாம் என்பதே சாஸதராஜஞாகளின் கருதது

அபபடி நாம் அறிகினறோம் என்பதை “ தஷாஹ்ராஹ்ணாய நாவயமரெத” என்னும் வாகயததிற் காணலாம் இநத வாகபததால் பராஹ்மண அபகார ணம் (அதாவது-ப்ராஹ்மணனைக கொலல ப்ரயதநபபடுவது) நிஷேதிககப்படுகினறது

கின்றோம்’ என்பது தான இநத ஆக்ஷேபம் இவவிடதில் தாஷிகப் படுகினறது. தாஷண ப்ரகாரமாவது—‘காமஙகள தேவதைகளின் வழியாகப பலதனை ஸாதிதது கொடுகினறன எனறு பல விதிதியை ஸ்தாபிபபதில் எதாவது அநுபபதி இருநதா லன்றோ நாம் பல ஸாதந ப்ரகாரதனைக கணடு பிடிகக அநுமாநதனைத தேடிப போக வேண்டும். அவவித அநுபபதி இவவிடதில் ஒனறு மிலலை. வாகய சேஷமே பல ஸாதந ப்ரகாரதனை நன்றுகப் போதிகினறது. அது அப்படிப போதிகக ஸமாத்த மெனபதை எல்லாரும ஒபபுககொண்டிருகிறாகள “ தஷாஹ்ராஹ்ணாய நாவயமரெத’ எனனும் வாகயததில அதைக காணலாம விதியால் அபேக்ஷிக கப் படுவது வாகய சேஷதனதால கிடைககும் பொழுது, அதைப் பரிதயாகம் செய்து அப்ரதிபநநமான மறறொனறைப புதிதாகக கல்பிபபது அயுகத மன்றோ?’ எனபதுதான்

சுவாவாஹாநிகீ—‘உபாதாநம’ என்னும ப்ரமாணத்தால் விதிதமாவதை இந்தப் பதம் குறிகினறது. ‘உபாதாநம்’ எனனும பரமாணம் ‘ஆதனாபத்தி’ என னும ப்ரமாணதனைப போல ஒரு வித அநுமாநம்ம ஆகும. ‘தேவதனதன் புஷ்டனைக இருகிறான்; ஆனால் அவன பகலில போஜநம் செயகிறதே இல்லை’ என்று சொலலு மிடதனில், போஜந மின்றிகு ஒருவன் புஷ்டனைக இருபபது ஸாதயமிலலை யாதலால ‘தேவதனதன் இரவில போஜநம செய்கிறான’ என்பது அநுமாநதனால் ஸாதிககப் படு கின்றது. இதை ‘ஆதனாபதனி’ பரமாணம என்று சொலலுவாகள. இனைப போன் றதே ‘உபாதாநம்’ எனனும பரமாணமும். ‘ஐச்வாயத்தை அடைய விரும்புகிறவன வாயுவைக குறிதது யாகம செயதல் வேண்டும’ என்று சொல்லு மிடதனில, கூணமாத் ரம் இருககும யாகம் அநத பலதனை ஸாக்ஷாதனாக ஸாதிதது கொடுகக அசக் தமாதலால ‘அந்தப் பலதனை ஸாதிதது கொடுபபது மற்றொனறின் வழியாகவே இருததல் வேண்டும’ எனபது அநுமாநதனால ஸாதிகக படகூடும. இபபடி அநு மாநிப்பதை ‘உபாதாந ப்ரமாணம’ எனறு சொல்வாகள. ‘சுவஹி ஹி தாவயபுவ வஸாநஜயர்வதி, சுவஹியாநாவயர்வவஸாநஜுவாதாந்’ என்று இவை இரண்டுக்கும் ஸவல்ப வாசி எண்டு. அதை ஸூக்ஷ்மமாக அறியவேண்டும.

யுஷ்மாவபிஹாரணஸ்ய ஸதயாதநாஸ்யாயநத்வம் நிஷெயவிய்ய்வ
யொதீகி ஹி ஷ்ரீக்ரியதெ । சுதூ வாநஂ காரிநஂ கதம்வ்யுதயா
விஹிதஸ்ய யாஹாதெஃ காரஷ்டுஷ்டுரிஸ்யாயநத்வவ்யுகாரம் வாகயு
மெஷாவமதஜநாதூ,ஜது கிரித்ய்வாஹாரிநந யாஹாதெஃ ஷது

அபபடி அபகோரணம் செய்தால அதனால் எனன ஷிததிகின்றது என்பது அந்த வாகயததிற் சொல்லப்படவில்லை அப்படிச் சொல்லபபடாமல் இருப்பதை அந்த வாக்யத்துடன் தொடாநது வரும "ஸதெ நாயாதயெஸு" [அப்படி அபகோரணம் செய்பவனை சதயாதனை என்னும் தணடனைக்கு உட்படுததல் வேண்டும்] என்னும் வாகய சேஷததிலிருநதே நாம் எதெதுக கொள்ளுகிறோமனறே? இந்த வாகய சேஷதத்தால் சொல்லபபடும் தண்டனையாகிற ஸாதயததிற்கு விதி வாகயததில் நிஷேதிக்கப்படும் அபகோரணம் ஸாதநமாகி அநத இரணடு வாகயஙகளிலும் சொல்லப்படும் விஷயங்களுககு பரஸ்பரம் ஸாத்ய ஸாதந ஸம்பந்தம ஏற்படுகிறபடியால் அந்த வாக்ய சேஷததிற்கு நாம் ஸ்வாததத்தில் தாத்பாய மூண்டென்றும் அங்கீகரிக்கிறோம். இது நிஷேத விதி பரமான வாகயம் 'வாயவ்ய்ய' இத்யாதி வாக்யமோ வென்றால் ஒரு கர்மதனதைச்செய்யச் சொல்லி விதிகும வாகயம் நிஷேத விதிபரமான வாக்ய விஷயத்திலேயே வாகய சேஷததிற்கு ஸவாாத்ததத்தில் தாதபாயதனை ஒததுககொளளகையில், காத்தவ்யமெனறு (அதாவது-செயயபபட வேண்டுமெனறு) விதிகும் "வாயவ்ய்ய"என்னும் வாகய விஷயததில் அதன் வாக்ய சேஷத்திற்கு ஸவாாத்ததத்தில் தாத்பர்யதனை ஒத்துககொளளாமல் அதை அநாதரிதது, என் அநுமாநத்தைத் தேடிப்போய் அநத

'ப்ராஹ்மணாய நாவபத்ரெத்' இநத வாகயம் இதறகு முன் 358-வது பகததில உதாஹரிக்கப் பட்டிருகினறது. அவ்விடத்தில் இதன் விவரணத்தை காணலாம 'பராஹ்மணனுககு எவன் அபகோரணம் செய்கிறானே அவன் 'சதயாதனை' எனனும் தணடனையால் தண்டிக்ககடவன்' எனபதிலிருநது, 'சதயாதனையாகிற ஸாதயததிற்கு அபகோரணம ஸாதநம்' எனபது ஏறபடுகினறது. இநத ஸாதய ஸாதந ஸம்பநதததால் அபகோரண நிஷேத விதிககு இந்த ஆததவாதம் உபயோகப்படுகின்றது என்பதை ஆதாரமாக வைததுககொண்டு, சதயாதனையைச் சொல்லும் ஆதத வாத வாக்யததிறகு ஸவாாததத்தில் தாதபாயம எல்லாராலும் ஒத்துக கொள்ளப் படுகினறது அது போல பரகருதததிலும என செய்யகூடாது? எனபது தான் கேளவி

சுதூ வாநஂ—'ப்ராஹ்மணாய நாவபத்ரெத்' என்னும் வாக்ய விஷயத்தில் காட்டிலும் 'வாயவ்ய்ய' இதயாதி வாகய விஷயத்தில், ஆதத வாதத்திறகு ஸ்வாாத்ததத்தில தாத்பாயதனை ஒததுக் கொள்வதறகு அதிக பலமான காரணமொன்றுண்டு எனபது இதனால் சொல்லப்படுகினறது 'ப்ராஹ்மணாய நாவபத்ரெத்' என்னும வாகயம் 'இதைச் செய்யகூடாது' எனறு நிஷேதிக்கின்றது; 'வாயவ்ய்ய' இத்யாதியான வாகயம் 'இதைச் செய்' என்று விதிகின்றது. விதேய விரோதி விஷயததிலேயே நாம் இமமாதிரி பல ஸாதநத்வத்தை ஸதாபிகையில் ஸாஷாத் விதேய விஷயததில் இம்மாதிரி பல ஸாதநத்வத்தை ஸதாபிப்பது கைமுதிக ந்யாய ஸித்தமன்றோ என்பது கருத்து. இது அதைக் காட்டிலும் அநதரஙக

ஸாயந்தம் ப்ரகுர்வீத? 'ஹிரண்யநிதிமவாப்ய நியாய யாச
கோ கொடீவ்யாதி[1]ஸ்ம்ருதே: க்ருஷ்ணம் ஜநம்' இதி ஸ்ருத்யந்தே, தஜ்ஜ
க்ருஷ்ணாஸ்ய ஸ்ரவ்ய? சேத் । ஸதயாதநாஸாயந்தஸ்ய நாஸ்ரவ்யத்வ
ப்ராஸங்க । சோதிதாயாம் ராத்ரௌ ஸ்ரவ்யேத்ர விஹிதம் கர்மாகாமஸ்ய

அநுமாந ஸஹாயததால் 'அந்த விதி வாகயததில் விநிகப்படுமியாகத்திற்கும் பலஸாத
நத்வமுண்டு' என்பதைக கல்பிகக வேண்டும்? 'வீட்டுகுள ஹிரண்யநிதி புதைத்து
வைக்கப்பட்டிருக்க, அதை அநாதரித்து ஒரு லுப்தன ஒரு கருபணனிடம் அல்ப தரவ்
யத்தை யாசிக்கப் போகிறான்' எனனும் லோகோகதி ஒன்று வழங்கி வரு
கின்றது. அந்த உக்தி போலவே இருகினறது நீஙகள் செய்யும கார்யம மேலும ப்ரக
ருதமான "தஸ்யாக்ஷ்[1]" இத்யாதியான ச்ருதியில் சொல்லப்படும் 'சதயாதனை' என
னும் தண்டனையாகிற பலதிறகு, அபகோரணம் ஸாதகம் என்பது, நீங்கள கலபிக்
கும் 'அத்ருஷ்டம' எனனும் அபூவததின் வாயிலாக ஏறபடவில்லை ச்ருதிகளால
விதிகப்படுமி காமங்களைச் சரிவரச் செய்பவாகளை அநுகாஹிததும், விஹித காமஙகளை
அநுஷ்டியாமல் நிஷித காமஙகளை அநுஷ்டிப்பவாகளை நிகாஹிததும், பரம புருஷனுகிற
பகவானே, ஸகல ஸுகஙகளையும துகஙகளையும அவரவாகளுக்குக் கொடுகினறானன்

கம் என்பது குறிப்பு.

ஹிரண்யநிதி... இது ஒரு லோகோகதி. இவ்விடதில 'நிதி [புதை
யல்] என்று மாத்ரம் சொல்லாமல், 'ஹிரண்யநிதி' எனனும் பததை ஒரு
விசேஷ அபிப்ராயதததை திருவுள்ளதில வைதது க கொணடே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா ப்ர
யோகம் செய்திருக்கிறா. பரகருததில, 'ஸகல காமஙகளுகும் பல ப்ரதாதா பரம
புருஷன்' என்பதன்றோ ஸதாபிகக படுகினறது? அதப் பரம புருஷனைப்பற்றிய
உகதிகள புதையல் போல ச்ருதி வாகயங்களில் ஏராளமாகக் கிடகக, அதை அநா
தரித்து 'அபூவம்' என்று ஒரு அசேதநத்தைப் பல ப்ரதாதாவாகச் சொலவது, உள
ளே புதையல் கிடகைகயில வெளியில் ஒரு கருபணனிடம் அலப தரவயததிற்காக யாசி
ப்பது போல இருகினறது எனபது விவகூதிதம் பரம புருஷனுக்கு த்ருஷ்டாநதமாக
கேவல நிதியைச் சொல்வதைக காட்டிலும் ஹிரணய நிதியைச் சொல்வதே ரஸவத
தாக இருக்கின்ற தன்றோ? ச்ருதியும் "யமா ஹிரண்யநிதிமிவாக்ஷ[2]தரஜநாஃ"
இத்யாதியானச் சாநதோகய வாகயததில ஹிரண்ய நிதியையே பகவானுகு தருஷ்
டாநதமாகக கூறியிருகின்றது.

ஸதயாதநா—இவ்விடதில "வாயவ்ய[1]" இதயாதியான வாகயத்தில்
காணப்படும் அத்த வாதத்திறகு ஸ்வாாதததில தாதபாயம் உண்டு என்பதை ஸ்தா
பிப்பதற்காக "தஸ்யாஹ்வ[2]ரணாய" இத்யாதியான வாகயம் உதாஹரணமாக

உதாஹரிககப் பட்டது. இப்போழுது, ' இந்த உதாஹரண வாகயததில் அபகோர
ணததிற்கும் சதயாதனைககும் ஸாதய ஸாதந பாவடானது ஒரு தேவதை வழிபாக
ஏற்படுகின்றது எனறு நாங்கள் ஒததுக கொண்டாலன்றோ அதை உதாஹரணமாகக்
கூறலாம்? நாங்கள் அப்படி ஒததுக கொள்ளாமல, அபூவதததையே கல்பித்து அந்த
அபூவததின் வழியாகவே அநத ஸாத்ய ஸாதந பாவம் ஏறபடுகின்றது என்று சொல்

நிஂஷிதாநி ச கூரவூகः ஸவ்பூணி ஸுவாநி ஔஂவாநி ச வாஜ
வாராஷாநாஜ்ரஹநிஜ்ரஹாஸ்யாஔவ ஸவந்தி ।

"வஸ்ஷ ஏஹ்யவாகஂஔயாதி" "சுயு ஏஷாZஸ்யம் ஸமித்ர
ஸவதி" "சுயு தவ்ய ஸ்யம் ஸவதி" "ஸ்ஷாZஸ்ஷாஔாதகः வவதெ,
ஸ்ஷோஔதி ஸ ச்யபூः, ஸ்ஷாZஸ்ஷாஔாஜ்ரிஷ்ணூஂஔாஜ, ஔாதூயாஔ
வதி வஂஔஔ ஔதி" "வதவ்யவாZகூஷாஔவ்ய ஔாஜாஔவெ ஔாஜி
ஸ்யாஔவெ ஔாஜி ஔஔதொ ஔவாஷ்யாः ஔாஜஂஸஜ்ஜி யஜ்ஔாவ
ஔவா ஔவீர்ஂ விதவொZவாயத்தாः"

ஔதாஔவ்யவெகவியாः ஸ்ருதயஸ்ஸஜ்ஜி / யவொகூம் ஔவீபஸ்ஸாவிஷ்ய
"தவ்யாஜ்ஜுயா யாவதி வாய்ः, நஔ்ः ஸ்ரவஜ்ஜி, தெந ஸ

ரோ? அப்படி அவனே அநதபடலஙகளை எலலாம் கொடுககிறானென்று "வஸஷ ஏஹ்ய
வாநம் உயாதி" எனபது முதலான அநேக விதஙகளான ச்ருதி வாகயஙகள

லுகிறோம்' எனறும ஒரு ஆகூஷபதனைச் சஙகிதது கொணடு அதறகு ஸமாதானம்
கூறுகிறார. அநத ஸமாதானம எனனவெனறால—நிநதிதஙகளான காமஙகளைச் செய்
பவனைப் பகவானே நிகரஹிககிறான எனறும அவனுககுத் துகஙகளை ஸகல்பிககிற
தென்றும சருதிகளே சொலலுகினறன அது அபபடி ச்ரௌதமாகையால், அதை
அநாதரிதது வேறு கல்பனை செய்வது ந்யாய விருததம' எனபதுதான.

"வஸஷ ஏஹ்யவாகஂஔயாதி .." [ஏதை.] இது முதலான ச்ருதி வாக
யஙகள், 'பகவானே, புண்ய பாப ரூபஙகளான காமஙகளுகுகுப் பலம் கொடுககிறான'
எனபதை நிரூபிபபதற்காகக் கூறப்படுகின்றன. இநத வாகயத்தின் பொருள், 'இவ
னே (இநதப் பகவானே) ஆநநதத்தைக கொடுககிறான்' 'சுஔாகஂஔயாதி' என்பது
சுஔாகஂஔயதி' என்னும் லௌகிக வாதனையின் வைதிக ரூபம்

"சுயு ஏஷாZஸ்யம் ஸமித்ர ஸவதி" [ஏதை] —(பரமாதம தயாநத
தில் எப்பொழுது நிரந்தர ஸ்ம்ருதி நிஷ்டையை அடைகிறானோ) அப்பொழுது
அவனை விட்டு பயமெல்லாம போய்விடுகின்றது. "சுயு-தவ்ய ஸ்யம் ஸவதி"—
(எப்பொழுது அந்த தயாநத்திற்கு விசேதம ஏற்படுகினறதோ) அப்பொழுது அவ
னுக்கு ஸகல பயமும் உண்டாகினறது

ஸ்ஷா—[ஏதை] இந்தப் பகவானுக்குப் பயநதே வாயு வீசுகின்றது,
ஸூரியன் உதயமாகினறது; அகநி இந்தரன் யமன் எல்லாரும் அவனுககு பயந்தே
தம் தம் காயஙகளில் ப்ரவருதிதகிறார்கள்

வாதவ்ய வா—[வ்ய] இந்தப் பகவானுடைய ஆஜ்ஞைககு உட்பட்டே
ஸூரிய சந்த்ராகள் தம் தம ஸ்தாநதில் தரிககப் பட்டவாகளாய் நிற்கிறார்கள். இந்
தப் பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை நிமிததமாகக கொண்டு தாநம் செய்பவாகளை அவா
களுக்கு ப்ரவணராயிருககும் மநுஷயாகளும, யாகம் பணணுகிறவாகளைத் தேவாகளும்
பித்ரு காமம் செய்பவாகளைப் பிதருக்களும் புகழ்நது பேசுகிறார்கள. 'ஔாஸாவெந
ஔஔீः சுஔாயதந உந்ஷ்யாः ஸ்ரூவஜ்ஜி, ஔாஸாவெ யஜ்ஔாநம்

க்ருதஸீரனேந ஜ்ஞாயதாம் ஸதா ஸ ஏவ விஷ்ணுர்விதேயோ நாந்ய:”

‘தத்ஸ்ருஷ்டிபூர்வகம் தஸ்ய ஸர்வஜ்ஞத்வாதி, நஷ்டாநுஸந்தி: ஸ்ருஷ்டிபூர்வகம் ஜ்ஞாதுர்ஜ்ஞாநஸ்ய ஸம்பவாநுபபத்தே: ஸ்ருஷ்டிபூர்வகம் ஜ்ஞாதுர்ஜ்ஞாநஸ்ய ஸம்பவாத்’ இதி । வராஹபுராணே ஜ்ஞாநவிவர்கே ஹரிகீதாஸு ஸாங்க்யயோகாதிகே ஸர்வஜ்ஞாதிவிதிநிஷேதாதிகே ஸர்வஜ்ஞாதிவிதிநிஷேதாதிகே வாக்யஜாதம் ஸ யத்நாதிகாரம் லபதே । தத்ராபவர்கவிவேகே தத்வாவாப்திவிவேகே நிஷ்காம கர்மவிதிதோ நிஷ்காம கர்மவிதே: ஸகாஸாதிவ தத்வாவாப்திவிவேகே நிஷ்காம கர்மவிதிதோ நிஷ்காம கர்மவிதே: ஸகாஸாதிவ ஸம்பவதி । யதோ பகவதா

“நியதம் குரு கர்ம த்வம் கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண:” [III-8

இதி ஜ்ஞாநாத் பூர்வம் கர்ம ஜ்ஞாநவிவர்கஸ்ய நிஷ்காமகர்மண: ஸ்ருதி:

“ஏவம் ப்ரவர்திதம் சக்ரம் நாநுவர்தயதீஹ ய:” [III—30.

இதி ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி கர்மாணி ஸ்வாராத்யதாரம் க்ருதாரம் ஸ்வநியாம்யதாரம் ச ப்ரதிபாதயதி

சொல்லவில்லையா? சரமிட பாஷ்யத்திலும், ‘அந்தப் பகவானுடைய கட்டளைக்கு அடங்கி வாயு எப்பொழுதும் ஓடிகொண்டே இருகின்றது; நதிகள் ப்ரவஹிகின்றன, ஸமுத்ரங்கள் மதம் பிடித்த யானைகள போல அவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருகும் எல்லைகளை உட்பட்டே எழும்புகின்றன’ எனறும், ‘அவனுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு அடங்கியே இந்த லோகங்களெல்லாம் நழுவி விழாமலும் வெடித்து விடாமலும இருகின்றன ஸாவஜ்ஞருக்களும காமங்களில ஸமாதானமுகவுமிருக்கும் அந்தப் பகவானே, தனது கட்டளைப்படி நடகிறவனை அறிந்து, தனது க்ருபையாலே அவனுக்கு ச்ரேயஸ்ஸைக் கொடுகிறான்’ என்றும் இந்த விஷயமே சொல்லப்பட்டிருகின்றது. பரம புருஷனை உள்ளபடி அறிந்து, அவனால் விதிகபபட்டுள்ள உபாஸனம் முதலிய காமங்களைச சரிவர அநுஷடிக்கிறவர்களுக்கு, அவனுடைய அநுக்ரஹத்தாலேயே, அவனை அடைவது வரையிலான ஸகல ஸுகங்களும் அபயமும அவரவர்களுடைய அதிகாரதிறகுத தகுந்தபடி ஸம்பவிகின்றன; அப்படி விஹித கர்மங்களைச் செயயாமலும நிஷித்த காமங்களைச் செய்து கொண்டும் வாத்திகருமவாகளுக்கு, அவனுடைய நிகரஹதாலேயே, அவனை அடையாமலிருப்பதுடன் அளவற்ற துக்கங்களும் பயமும் நேகின்றன பகவான, தனது கீதையில, ‘நீ உனகு ஸ்வபாவத்தால் ஏற்பட்ளள காமங்களைச்செய. அபபடிச் செய்வதானது, கேவலம் ஜ்ஞாநதுடன் மாத்ரம் இருப்பதைக் காட்டிலும் ச்லாகயமன்றே?’ என்பது முதலிய வாகயங்களால், ஜ்ஞாநத்துடன் கூடினவாகளாக இருக்கும் எல்லாரும் அவரவர்களுகு ஏற்பட்டிருக்கும் காமங்களைச்செய்ய வேணடுமென்று விதிதது, ‘ஸகல காமங்களையும் என்னிடம் ஆபபணம் செய்’ என்னும் வாகயததால், காமங்களெல்லாம் தன்னுடைய ஆராதன ரூபங்களென்றும் ஆதமாகளெல்லாம் தன்னுடைய நியமத்திற்கு உட்பட்டவைபென்

தெவர் ஸுவவணி, வ்ருஸாவஸெந உவி்ம் வி்கிரஸ் ஸுவவணி’ என்பது

"யெ ஏ உதஜீஷம் நிதூஉந்ரு கீஷுதெ தி ஸாநவா: |
ஸுஷ்ரூவஜ்ஞோ நஸுரியஜ்ஞோ உச்யுஜ்ஞே தெநவி கூர்ஹிः ||
யெ ஜ்வே தஜ்ஜுஸுரியஜ்ஞோ நாந்ரு கீஷுதெ தி ஏ உதே |
ஸவ்ஜ்ஞாநவிதி ஜ்ஹாம்ஷ்யாநு விஜ்ஞி நஷ்டாந யெ தகः ||"

(III—32—33)

ஊதி ஷ்யாஜ்ஞாந்ரவதி-நः ஷ்ரூயாஸ்ய விவரீதாந்நிந்ஏ, வந்ர வி ஷ்யாஜ்ஞாந்ரவாயுந்ரகுந்ரவர்தாம் கூஷுஸ்ரவ்ரூத்யுஜ்ஹுராவ உஹியாய கூயஜ்ஞ மதிஷ்ஜுரகூா—

"தாந்ரஹம் த்விஷதः க்ரூரிந்ரு ஸம்ஸாரெஷ்ந நராயஜ்ஞாநு |
கூஷிவாஜ்யஜ்ஸ்ரு உஸுஜ்ஹா நராஷ்ஸ்வீஷ்வெவ யொநிஷ்ந ||
கூஷுஸ்ரீம் யொநிஜ்ஞாவஜ்ஹா உதிஜ்ஹா ஜ்ஞந்மி ஜ்ஞந்மி |

றும் சொல்லி, பிறகு 'எவர்கள் இந்த என்னுடைய மதத்தைத் தவறுது அநுஷ்டிக்கிறாகளோ, எவாகள அப்படி அநுஷ்டியா விட்டாலும இந்தச் சாஸ்தராாத்ததில் ச்ரத்தையுடன கூடினவாகளாய் இருக்கிறாகளோ, எவாகள அப்படி ச்ரத்தையை உடைத்தாயிரா விட்டாலும் அந்த ஆதத்தில அஸூயையற்றிருக்கிறாகளோ, இவாகளெல்லாரும் காமங்களிலிருந்து விடப்படுகிறாகள; எவாகள் இந்த மதத்தை அநுஷ்டிக்கவிலலையோ, ச்ரத்தையையும் உடைதாயிருக்க வில்லையோ, அஸூயை செய்யாமலும் இருக்கவிலலையோ, அவாகள், ஜ்ஞாநங்களெல்லாவற்றிலும் விசேஷித்த மோஹத்தை அடைந்தவாகளாய், புருஷார்ததத்திறகு அயோகயாகளாய், வஸ்துகளின உனளபடியான ஜ்ஞாநமறறிருக்கிற படியால சேதஸ்ஸற்றவாகளெனறு சொலலத்தகுந்தவாகளாய் இருக்கிறாகளென்று அறி' எனறு தனது கட்டளைப்படி அநுஷ்டிபபவாகளைப் புகழ்ந்தும அபபடி அநுஷ்டியாதவாகளை நிந்தித்தும், மறுபடியும, தனது கடடளைகளுக்கு மீறி நடப்பவாகள ஆஸுர ப்ரகருதியை உடையவாகளென்று சொல்லி அவாகள தாழ்ந்த கதியையே அடைகிறாகளென்றும் சொல்லுகிறா—'எவாகள் என்னிடம தவேஷதைச் செய்கிறாகளோ அந்த க்ரூர அசுபாகளான நராதமாகளை, ஸம்ஸாரங்களில தள்ளுகிறேன்; அதிலும் எனகு அநுகூலமாயிராத ஜந்மங்களிலேயே போடுகிறேன். அவாகள அப்படிபபட்ட ஜந்மத்தை அடைந்து, மறுபடியும ஒவ்வொரு ஜந்மத்திலும

அநவயம். 'தாவீ' என்பது பைத்ருக காமங்களுக்கு உபலக்ஷணமாக ப்ரயோகிகபபட்டிருக்கின்றது.

ஸுஸ்ரூ தெ வெஷாஜ்ஞாநாழு... பூவ மீமாம்ஸையில் தேவதாதிகரணம் என்று ஒரு அதிகரணமுண்டு. அதில் காமமே, தேவதை ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமலே, பலத்தைக கொடுக்கின்றது எனறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது அப்படிச் சொல்லியிருக்கையில, நாம் எப்படி தேவதை வாயிலாகவே பலம் கிடைக்கின்றது என்று சொல்லக்கூடுமெ? என்று மீமாமஸகாகள கேடகலாம். இதற்கு ஸமாதாநமாவது—'அப்படிச் சொல்வது வேதத்திறகு விருத்தம. ஆகையால் அந்தச் சொற்களை அதிவாதங்களென்றே சொல்லவேணடும் ஸாமாந்ய ஜகவகளுக்கு [அதாவது—வேதார்தம் படியாதவாகளுக்கு] காமங்களில் ச்ரத்தாதிகயம உண்டாவதற்காகவே அம்மாதிரி அதிவாதங்கள் ப்ரவருத்தித் திருக்கின்றனவே தவிர, தேவதை ஒன்றையும் அபேக்ஷி

உஉஹூரஒவெ்வு கூளஞ்ஞெய கதெர யாஞ்ஞுயஉரம் ஹகிழ்॥”
ஊதி| (XV—19, 20

“ஸவ்வுகூஉரணுவி ஸஹா கூவர்ரணா உவ்வுவாஸ்ரயஃ |
உத்ரூஹாஉாஉவாவ்ஹொதி ஸாஸ்ரகம் வஉஉவ்வுபழ்॥” XVIII—56

ஊதி வ ஸ்ஸாஜ்ஞுராநுவகிர்ஹரம் ஸாஸ்ரதம் வஉம் வொகூழ்| கூர்ரூத வொஉாஞ்ஞோநரம் கூஉர்ணுவ்ரூஸ்ரா உஉஹ்ருஹ்திதி ஹெவதாயிகூரணை ரூதி வாஉஃ கூர்தாஃ, கூஉர்ணுவ்ரூஸ்ரா யஜ்ஞ ரூஸ்ரா ஸ்ருஹ்திதி | ஸவ்வர்ஹிக ஸாஸ்ரஜ்ஞுதி ஸ்ரீ வெஉவித்திஉாந்தஃ |

ஊ நி வ்ருூத்துலாவவாஉ நிராஸஃ

விபரீதஜ்ஞாநத்தைப் பெறறவாகளாய் என்னை ஒருபொழுதும் அடையாமலே அநதநத ஜந்மஙகளிலிருந்து இன்னும கீழ்ப்பட்ட கதியையே அடைகிறாகள’. ‘எவன் ஸகல காமங்களையும், ‘நானே அவைகளைச செய்கிகிறேன’ என்னும் அநுஸந்தாநத்துடன எப் பொழுதும் செயது கொண்டு வருகிறானே, அவன் என்னுடைய அநுகாஹமதால் சாச்வதமான என்னைப் பரிபூாணமாக அடைகிறான்’ என்று, தனது கட்டளைகு உட்பட்டு நடகுமவாகளுககுத தனனுடைய சாச்வத பராபதி இடைகினறதென்றும சொலலியி ருக்கிறான். பூவ மீமாமஸையில் தேவதாதிகாணத்தில் காமமே பலதைக கொடுக்கின் றது என்று சொல்லியிருப்பதெலலாம் அதி வாதஙகளே. ‘வேதாநதம் அறியாதவாகள் கர்மஙகளில ச்ரதையை இழககக்கூடாது, அவைகளிலேயே அவாகளுககு ச்ரத்தை அவச்யம் இருத்தல் வேணடும’ என்றே அம்மாதிரி அதிவாதஙகள் செய்யப்பட்டிருக் கின்றன. பூவ மீமாம்ஸை உததர மீமாம்ஸை இவை இரண்டும் ஒரு சாஸ்தரமே என்று வேதம் அறிநதவாகள் நிசசயம் செய்திருககிறாகளனறோ?

வ்யுதபத்யபாவ வாதத்தின் நிராஸம்
முறறிற்று.

யாமலே அந்தக் காமஙகளே பலதனைக் கொடகக கூடியவை என்பது அந்த வாகயங் களின் தாத்பர்ய மனறு’ எனபதே.

ஸவ்வர்ஹெகம் ஸாஸ்ரஜ்ஞு—ழ் விவரிதிருகிறபடி என் நிவாஹம் செய் யவேண்டுமென்பதற்கு, இநத வாகயம காரணம் சொல்லுகின்றது அநத தேவ தாதி காரணதில் சொல்லப் படடிருபபதை உள்ளபடி எடுததுக்கொண்டால் அது வேததிறகு விருத்தமாக இருககும. வேததின் ஆததத்தைச் சரியா அறிந்தவா களோ, பூவ மீமாம ஸையும் உததர மீமாம்ஸையும் ஒரு சாஸ்தாமே என்று நிசசய தம் செய்திருக்கிறாகள. பரஸபரம விருததமாக இருப்பவை ஒரு சாஸ்தரமாகச் சொல்லப்பட மாட்டாவாகையால் அவைகளுககுப் பரஸபரம விரோதமிலலையென்றே சொல்லவேணடும. அப்படி விரோதமிலலை எனறு சொல்வதற்கு நாம் கீழ் விவரித திருப்பது போலத் தாதபாயம் கல்பிதது நிவாஹம் செயவதே மாாக்கம்; ஆகையால நான் அம்மாதிரி நிர்வாஹம் செய்கின்றோம்’ என்பதுதான்.

வ்யுத்பத்யபாவவாத நிரஸநம்
முற்றிற்று

ஸ்ரீ:

நிதுவிலு கிவுமு நழ

தலெவு தவு வாவு வ்ரு ஹுணொ நாராயணவு சுவாமி

ஸ்ரீ:

நித்ய விபூதி ஸமர்த்தநம்

தலெவு தவு—பர ப்ரஹ்மமாகிற அந்த நாராயணனுககு, ஒரு வித அள

ஸ்ரீ:

நித்ய விபூதி ஸமர்த்தநம்

தலெவு தவு—இது வரையில், 'ஸித்தங்களான வஸ்துகக்கள் விஷயதில் சப்தங்கள எவ்வித அர்தத்தத்தையும போதிகக மாட்டா' என்னும் ப்ராபாகர மதம் கண்டிக்கப் பட்டது. இபபடி ப்ராபாகர மதத்தைக கண்டிபபது எலலா வேதாந்திகளுக்கும் அபிமதமே. இனி மற்றை வேதாந்திகளுககு அபிமதமாயும் விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்திகளால மாத்ரம் ஒத்துககொள்ளப்பட்டதாயுமிருககும் 'நித்ய விபூதி' என்று சொல்லபபடும் விபூதி விசேஷத்தை ஸ்தாபிககிறார். முதலில, 'அந்த நித்ய விபூதியில இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் திவ்ய மங்கள விகரஹம முதலியவைகள் பராமாணிகங்கள' எனபதை நிரூபிப்பதறகாகப பகவானுடைய ஸ்வரூபம் அதன குணங்கள இந்த லீலா விபூதிகள இவை மூன்றும தருஷ்டாந்தமாக உதாஹரிககப் படுகினறன. ச்ருதி பரமாணத்தை ஆதாரமாகக கொணடு இந்த மூன்றையும பராமாணிகமென்று நாம் ஒத்துக் கொள்வது போல, அந்த ச்ருதி ப்ரமாணத்தைக கொண்டே நித்ய விபூதியையும் ப்ராமாணிகமென்று ஒத்துக கொள்ளவேண்டும என்பது கருத்து.

ஒருவனுடைய ஆளுகைககு உட்பட்டவை யெல்லாம் அவனுடைய விபூதி என்று சொல்லபபடும். அம்மாதிரி ஈச்வரனுககு இரண்டு விபூதிகள் உண்டு என்பது விசிஷ்டாத்வைதிகளின கொள்கை. அவைகளுள ஒன்று, ஸம்ஸாரிகளான ஜீவன்கள் ஸம்ஸரிக்கும் இந்த ப்ரபஞ்சம். இதற்கு லீலா விபூதி யென்று பெயர. இதில் இருக்கும் ஜீவன்களெல்லாரும் காம பரவசாகள; இதில் காணப்படும் அசேதந வஸ்துகளெல்லாம் 'ப்ருக்ருதி' என்று சொல்லப்படும் தத்வதத்தின் விகாரங்கள அது காரணமாக அவைகளை ப்ராக்ருத வஸ்துக்களென்று சொல்வாகள். மறறொரு விபூதியானது, இந்தக் காம பரவசாகளான ஜீவன்களால் மோக்ஷமடைந்த பிறகு போகபபடும் லோகாந்தரம். அந்த லோகத்தில் ஒரு பொழுதும் காம பந்தத்தில அகப்படாத ஜீவன்கள் சிலரும்

ஹேயப்ரத்யநீகதயா ஸ்வரூபேணைவ, ஜ்ஞாநமாத்ரமபி ஸ்வயம்ப்ரகாசம் வீர்யம் தேஜஸ் இவ ஸ்வாச்ரயகுணவ்யாப்தம் ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வேச்வரத்வ ஸத்யகாமத்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ ஸர்வாதாரத்வ ஸர்வசக்தித்வ ஸர்வஸேஷித்வ ஸர்வாநுகூலத்வ ஸர்வாச்சர்யத்வ ஸர்வாநந்தத்வ ஸர்வபூர்ணத்வ ஸர்வஸமத்வ ஸர்வலோகஸேதுத்வ ஸர்வாபச்ரயத்வ ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வஸ்மாத்பரத்வ ஸர்வவிலக்ஷணத்வ ஸர்வாகாரத்வ ஸர்வப்ரகாரத்வ ஸர்வஸப்தவாச்யத்வ ஸர்வஸப்தப்ரவ்ருத்திநிமித்தத்வ ஸர்வஸப்தாதீதத்வ ஸர்வஸப்தாந்தரவாச்யத்வ ஸர்வஸப்தாந்தரப்ரவ்ருத்திநிமித்தத்வ ஸர்வஸப்தாந்தராதீதத்வ ஸர்வஸப்தஸமாநாதிகரண்யாஸ்பதத்வ ஸர்வஸப்தஸமாநாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதத்வ ஸர்வஸப்தாந்தரஸமாநாதிகரண்யாஸ்பதத்வ ஸர்வஸப்தாந்தரஸமாநாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதத்வ ஸர்வஸப்தாந்தரஸமாநாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதத்வ ஸர்வஸப்தாந்தரஸமாநாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதத்வ ஸர்வஸப்தாந்தரஸமாநாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதத்வ ஸர்வஸப்தாந்தரஸமாநாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதத்வ ஸர்வஸப்தாந்தரஸமாநாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதத்வ ஸர்வஸப்தாந்தரஸமாநாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதாதிகரண்யாஸ்பதத்வ ஸர்வஸப்தாந்தரஸமாநாதிகரண்யாஸ்பத

ஸயகுண்ணவிவியாநந்தலக்ஷண வ்யாக்கியஹ்யாவர்ணித தாந
தோஷ்யயுநாநாவியாய்ய வ்யாஹித்வ்யாநாமுவ்யாமுவ
ரகுவஹாணவிலவெவ்யயுஸீயுராஹ்யுநவயிகுஹஹிதஹிவ்ஷீ வ்யாநா
ரகுவகுண்ணஜ்ஞாநக்ரியாஹ்யுவர்ணியாஹ்யாவர்ணிஜநவர்ணி
தஹ வெவ்யாஹித நிவிருலொஹ்யுலொஹிதாவகுண்ணாஹ்யுநந்தஹாவிலா
வாவாஹ்யுநஸிஹ்யுசரவ்யாமுவ்யாவ்யஸாவர்ணிவ்யுவ்யாநாஷ்டிநி-த்யு-தாநிரவ
ஹ்யு-தாரிதாவாரவ்யாஸ்ரு வஹஹஸ்ரஸ்ஃ ஸ்ரு-தயஃ ஸஞ்ஜ்ஞி ।

வற்ற மஹிமையை உடைய அப்ராக்ருத பலவகைப் பட்ட பூஷணங்கள அநேகங்கள், (3) தனது சகதிகளுத தகுநதவைகளானவும் மிகவும் ஆச்சரய காரங்களுமான கணக் கற்றப் பலவித ஆயுத விசேஷங்கள, (4) தனகு அபிமதமாயும் அநுரூபமாயுமிருககும் ஸ்வரூபததையும் ரூபததையும் அந்த ரூபததின் குணங்களையும் விபவத்தையும் ஜச் வாயம் சீலம் முதலிய அளவற்ற மஹிமையையும் உடைய லக்ஷ்மீ ஒருவள், (5) தனகு அநுரூபாகளும், கலயாணங்களாயிருககும் ஜ்ஞாநம் கரியை முதலிய அளவற்ற குணங் களை உடையவாகளுமானக கணகக்கற்ற பரிஜநங்களும பரிச்சதாகளும், (6) தனகுத்த குநத ஸகல போகய போகோபகரணங்கள முதலிய அநதமான மஹாவிபவததை உடையவும் வாகதுக்கும் மநஸஸுக்கும் எட்டாத ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் உடையவுமான திவ்ய ஸ்தாநம முதலியவைகள், இவையெல்லாம் நித்யங்களென்றும்,

---

கஹ்யாவித ...பூஷணங்கள் கல்யாணங்களாக இருபபதாவது அவை அப்ராக் ருதங்களாக இருப்பதே.

வ்யாஹித...லக்ஷ்மியின் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம, விபவம், ஜச்வாயம் முத லிய மஹிமை இநத ஜநதும் பகவானுக்கு அத்யநதம் அபிமதங்கள், அத்யநதம் அநு ரூபங்கள ஜச்வாயம் சீலம் முதலியவை ஸ்வரூபததின் குணங்களைக் குறிக்கின்றன; 'குணம்' என்பது ஸௌந்தாயம் முதலிய விகரஹ குணததைக குறிககினறது. லக்ஷ் மியின் ஸ்வரூபம பகவானுககு அரூரூப மென்பது

"யதாஸவ்யுமிதா விஷ்ணுஸ்ததையவெயம் ஸ்ரிஜாதுஹ"

[விஷ்ணு எப்படி ஸாவ வ்யாபியோ அபபடியே லக்ஷ்மியும்] என்னும் வாக்யததால் விளஙகும் 'ஹாரிணீ' என்பது லக்ஷ்மியையே குறிககின்றது

வ்யாநாவிலவ்ய குண்ண—இவ்விடததில 'கரியை' என்னும் பதம் பகவானுககுச் செய்யப்படும் கைஙகாயத்தைக குறிக்கின்றது அநத கருட விஷ்வக் ஸேந முதலியவாகளைப் பரிஜநமெனனும் பதமும், களாசிகை முதலியவாகளைப் பரிச் சத மென்னும் பதமும் குறிக்கின்றன.

வ்யாஹித...இவ்விடததில் 'ரொஹ்யு' என்னும் பதத்தால் மாலை சந்தநம் முதலியவைகளும், 'ரொமொவகுண' எனனும் பதத்தால் போகய வஸ்துக் களின் விநியோகததிறகு ஸாதநங்களாயிருககும் பதார்த்தங்களும் சொல்லப்படுகின்றன.

இந்த வாக்யங்களின் ஆத்தததை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய சரணாகதி கத்யத தின் பாஷ்யத்தில் விஸ்தாரமாகக காணலாம.

நிரவ்யுதாரா...இவையெலலாம் தோஷமற்றிருப்பதாவது—துகக லேசத் தின் ஸம்பந்தத்தையும் அடையாமல் இருப்பதே.

“வேதாஹமேதம் புராணம் மஹாந்தம் - ஸூர்யவர்ணம் தமஸஃ பராஸ்தாத்”

“ஸ வைஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மயஃ புருஷஃ - தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ”

“ஸ வைஷோऽந்தர்ஹ்ருத்ய ஆகாஶஃ-தஸ்மின்யம் புருஷோ மநோமயஃ-ஸுவ்ருதெ ஹிரண்மயஃ”

[‘மநோமயஃ’ இதி மநஸைவ விஶேஷேண க்ரஹ்யத இதி பராஸ்தாத்]

“ ஸைஷ நிமேஷாதி ஜ்யோதிர விஜ்ரும்பதே ”

[‘விஜ்ரும்பதே’ இதிவிஜ்ரும்பணாத்ருஶ்யத்வாதி-தி]

“நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேவ ஹாவஸ்தா”

நாத்துவஷ்டாங்களென்றும் சொல்லும் ச்ருதி வாகயங்கள் ஆயிரக்கணக்காக இருக்கின்றன.

‘ஸூர்யனுடைய வாணம் போன்ற வாணத்தை உடைய இந்த மஹா புருஷனை நான் அறிவேன்; அவன் தமஸைவாகிற ப்ரகருதிக்கு அப்புறதத்தில் இருக்கிறான்’.

‘ஸூர்யனுடைய உள்ளில் ஸுவாண மயமாகத் தென்படுகிறான் இந்தப் புருஷன்; அவனுடைய கண்கள், ஸூர்யனால் மலரப் பெற்றுள்ள தாமரைப் புஷ்பம் போன்றவை’

‘ஹ்ருதயத்தின் உள்ளில யாதொரு ஆகாச முண்டோ, அதில், இந்தப் புருஷன் இருக்கிறான். அவன் விசுத்தமான மநஸாலே மாத்ரம் க்ரஹிக்கத்தகுந்தவன். அவன் அம்ருதன், ஸுவாணம் போன்றவன்’

[இதில் இருகுகும் ‘மநோமய’ எனனும் சப்ததிற்கு, ‘சுத்தமான மநஸாலேயே க்ரஹிக்கத் தகுந்தவன்’ என்பது பொருள்].

‘மின்னல் போன்ற ப்ரகாசத்தை உடைய இந்தப் புருஷனிட மிருந்தே ஸகல நிமிஷங்களும் உண்டாயின’

[விஜ்ரும்பதே, என்பதற்கு ‘மின்னல் வாணத்தை உடைய புருஷன்’ என்பது பொருள].

‘நீலமான மேகத்தை நடுவில் உடைய மின்னல் கொடிபோல ப்ரகாசிதது’ என்று கொண்டிருக்கும்’

வஹ்ந ஹ்ருஸஃ... ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதிகள, உபபருஹ்ம மணங்களுக்கு மூலமாயிருக்கும் ச்ருதிகள் இவையெல்லாம் இங்கு விவக்ஷிதம்.

உபநாஸய.—இவ்விடத்தில் ‘உபட்’ என்னும் ப்ரத்யயத்தாற் சொல்லப்படும் ‘ப்ராசுர்யம்’ என்னும் அர்தம், ஸம்பந்தத்தைக் குறிக்கின்றது. ‘மநஸ் க்ரஹிக்கிற வஸ்து, பரமாத்மா க்ரஹிக்கப்படும் வஸ்து’ என்னும் க்ராஹ்ய க்ராஹக ஸம்பந்தம் விவக்ஷிதம்.

நீலதோயதமத்யஸ்தா—‘உத்யஸ்தா நீலதோயதஸ்ய யஸ்யாஃ’ என்று பஹுவ்ரீஹி செய்யவேண்டும். பதங்கள் மாறி விழுந்திருப்பது வேத வாக்யமானதால். முன் பின் வாக்யங்கள் இம்மாதிரி அர்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கிறபடியால் இம்மாதிரி அர்த்தம் கொள்ளப்படுகின்றது ‘தஸ்ய உத்ய வஹ்நிஸிகா’ [அந்த ஸுவர்ணத்தின் நடுவில் ஒரு அக்நி சிகை இருக்கின்றது] என்பது முன் வாக்யம்

[‘நீலதோயத³யஶ்²ரீ’ இதி ஶ்²ரீநீலதோயதா³ விஶே²ஷணேன ஸகலஜக³த்காரணத்வாதி³நீ வஹ்நிஸஹிதா ஸ்வாது³நிர்வஹதி தீ³ப்தத்வாத்தஸ்ய ஸகலஜக³த்காரணத்வம் ஸ்வாது³நிர்வஹிதத்வாச்ச²ரீரத்வம் ஸூசயதி।]

“ஸ ஏஷ பூர்ணஸ்ரீரேவ ஹாரவத்³வக்ஷ꞉ஸ்தலே வநமாலாம் ஸ்வகௌஸ்துப⁴ம் ஸ்வபீதாம்ப³ரம் ஸ்வவத்ஸலாஞ்ச²நம் ஸ்வகி²லஜக³ந்மயம் ஸ்வகி²லஜக³த்³ரூபம் ஸ்வகி²லஜக³த்³வேஷ்டிதாரம் வாக்யஶேஷ꞉”

“ஸஹஸ்ரஜக³தம் வாஸ꞉”

இதி ஶ்²ருதே꞉।

“ஸகலஜக³தா ஜக³தி³தா விஷ்ணுவேதி”

“ஸ்ரீஶ்சைதே யுக்தஷ்ஶ்ரீ வதூ³ர்ண”

[‘நீலதோயத³ யஶ்²ரீ’ என்பதற்கு ‘நடுவில் இருக்கிற நீலமேகத்தை உடைய’ என்பது பொருள். தஹர புண்டரீகத்தின் நடுவிலிருக்கிற ஆகாசத்தில் இந்த அக்நி சிகை இருக்கிறதென்று கீழ் வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த அக்நி சிகைத் தனது நடுவில் நீல மேகம் போன்ற பரமாத்ம விகாரஹிதத்தை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால், அது, நீல மேகத்தை நடுவில் உடைத்தாயிருக்கும் மின்னல் போல் ப்ரகாசிக்கிறது என்று சொல்லப்படுகின்றது.]

‘விசுத்தமான மஸ்ஸாலே மாத்ரம் கரஹிக்கத் தகுந்தவன்; ஜகதிலுள்ள ஸகல ப்ராணங்களையும் தனது சரீரமாகத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற திவ்ய விக்ரஹத்தை உடைத்தாயிருக்கிறான்; அப்ரதிஹதமான (தடைபடாத) ஸங்கல்பதத்தை உடையவன்; ஆகாசம் போல ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும் ஸ்வரூபத்தை உடையவன். ஸகலமான ஜகத்தையும் தனது காமமாக உடையவன் (ஸகல ஜகத்திற்கும் காத்தா); பரிசுத்தமான ஸகல போக்யம் முதலியவைகளையும் உடையவன்; அப்ராக்ருதமான ஸகல கந்தங்களையும் ஸகல ரஸங்களையும் உடையவன்; இந்த கல்யாண குணங்களெல்லாவற்றையும் ஸ்வீகரித்து நிற்கிறான; பரிபூர்ணமான ஐச்வர்யதத்தை உடையவனானதால் ஸகலத்தையும் த்ருணம் போல அநாதரித்தும், அந்தக் காரணத்தால் ஒருவித பேச்சும் பேசாமல் இருக்கிறான்.’

‘மஹாராஜதம் என்று சொல்லப்படுமவானதில் தூவைக்கப்பட்ட திவ்ய வஸ்த்ரத்தைத் (தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்)’.

‘விஷ்ணுவின் பதநியானவள் இந்த ஜகத்திற்கெலலாம் ஈச்வரீ’

தி³வ்யாஸ்ரிவாயா ஸயை வாஸோ தா⁴ வ்யவஸ்தி²த꞉ [அந்த அக்நி சிகையின் நடுவில் பரமாத்மா இருக்கிறான்] என்பது பின் வாக்யம். ஆகையால், ‘நீல மேகத்தின் நடுவில் இருக்கும் மின்னல் போல்’ என்னும் தத்புருஷார்த்தம் ஸங்கதமாகமாட்டாது; ‘நீல மேகத்தை நடுவில் உடைத்தாயிருக்கும் மின்னல் போல’ என்னும் பஹுவ்ரீஹியே ஸங்கதமாகும்.

மஹாராஜ-தீ³ம்...மஹாராஜதே³ந ஸம்ஜ்ஞிதே [மஹாராஜதம் என்னும் வர்ணத்தில் நிஷ்கப்பட்ட]. ‘மஹாராஜதம்’ என்று ஒரு வர்ண த்ரவ்யத்திற்குப் பெயர்.

"தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:"
"க்ஷியந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே | யஸ்மிந்நரா இளயந்தி நஜ்ஞ ஸுவம் விஶ்வம் பராணம் தமஸ: பராஸ்தாத்"
"யோ வெத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமன்"

இத்யாதிஶ்ருதி ஶதநிஶ்சிதோऽயமர்த:। 'தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்' இதி-விஷ்ணோ: பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: பரமம் பதம்। ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய இதி வசநாத் ஸர்வதாऽநவதிகாதிஶயஸுகரூபநவதிகாதிஶயஜ்ஞாநாத்மகம் நித்யவிபூதிஸ்தம் கேவல ஸத்தேதி விஜ்ஞாயதே। 'யே ஸத்ரியாஸ்தே ஸதா பஶ்யந்தி' இதி வசநவ்யக்தி:; 'யே ஸதா பஶ்யந்தி தே ஸத்ரியா:'

'பூமிப் பிராட்டியும லக்ஷ்மியும இவனுடைய பதனிகள்'.

'அந்த விஷ்ணுவின் பரமமான ஸ்தாநத்தை ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக கொண்டிருக்கிறாகள்'

'ப்ரகருதிக்கு மேல்பட்டிருக்கும் இடததில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கிறன்' அவனுடைய திவய விகரஹமானது ஆநந்தமான ரூபதத்தை உடையது; அது அவ்யக்தம், புராணம், ஸாஸ்வ்யாபி, தமஸஸ -கு மேற்பட்டு நிறகின்றது?'

'ஹ்ருதய குஹைற்யில் வைகக்ப்பட்டிருகதும் இநத ப்ரஹ்மதத்தை எவன் உபாஸிக்கிறானோ, அவன் அபராகருத ஆகாச மென்று சொல்லப்படும் பரம பதத்தை (ப்ரஹ்மத்தை) அடைகிறான'

இம்மாதிரியானக் கணககற்ற ச்ருதிகளால் இந்த அர்த்தம் நிச்சயிகக்ப்பட்டிருக்கின்றது. 'தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்' என்னும் வாகயதில் 'பர ப்ரஹ்மமாகிற விஷ்ணுவினுடைய பரம பதத்தை எப்பொழுதும் ஸூரிகள பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாகள' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற படியால, ஸாஸ்வ காலதத்திலும் அநதத் தாசநதத்தை உடைய சில பரிபூரண ஜ்ஞாநாகள இருகக்கிறாகள் என்று அறியப்படுகின்றது. 'ஸூரிகள் எபபொழுதும் பாரதது க் கொண்டிருக்கிறாகள்' என்றுவது, 'அப்படி எப் பொழுதும் பாரத்துக் கொண்டிருபபவாகள் ஸூரிகள்' என்றுவது அர்த்தம் செய்து

தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:.— [விஷ்ணுவின் அந்தப் பரம பதத்தை ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பாரத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்]. இந்த வாகயத்தால், (1) பரமபதம் என்னும் ஸ்தாநமொன்று உண்டு, (2) அவ்விடததில் ஸூரிகள என்று சிலா இருகக்கிறார்கள, (3) அவாகள நித்யர்கள், எப்பொழுதும் அதைப் பார்த்துககொண்டிருக்கிறாகள், என்று மூன்று விஷயங்கள் விதிகக்ப்படுகின்றன. 'அப்படி அநேக அர்தங்கள விதிக்கப் படுகின்றனவென்றால், வாக்ய பேதம ப்ரஸங்கிகுமே' என்று சங்கிகக்கூடும். அதற்கு ஸமாதாநம், 'அந்த அநேக அர்த்தங்கள் அப்ராப்தங்களாகவும் அவிருத்தங்களாகவும் இருகும் பக்ஷத்தில், அந்த அர்த்தங்களெல்லாம் விதிகக்ப்படுகின்றன என்று சொலவதில் ஒரு வித தோஷமுமில்லை' என்பது தான் 'அப்ராப்தங்கள்' என்பதற்கு 'வேறு ஒரு ச்ருதி வாகயத்தாலும் விதிக்கபபடாதவை' என்பது பொருள்; 'அவிருத்தங்கள்' என்பதற்கு 'ச்ருதியில் வேறு இடததிற் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்ததிற்கு விரோதியாதவை' என்பது பொருள். அதாவது-'ஸாதக பாதக ப்ரமாணங்கள்' இராத என்று சொனனதாயிற்று

ஜதி வா । 'உஷயவதிக்ஷுசவ்ய நைகுவிய்யாநம் ந ஸம்ஹவதி' ஜதி யெஷ, சுஷ்ரவ்ததாதவ்ஸ்வ । ஸவ்விஶிஷ்டம் வாஜபேயாநம் விய்யதெ । யஸ்யாக்நே-'தஶோணாவ்ஸ்ய விய்யெஷ ஸவிஶாஶிய்யாநா யெவ், ந யெஷ்டவ்யாந ஶிஷ்டாஃ' ஜதி । யதா 'யஜாதெஶ்யொ யாசவ்ஷ்டாகுவாஶ்' ஜத்யாதிக்ரமவ்விய்யள க்ரதுஸெஷா ஶோணாநாம் வாஶ்ரவ்ததெதந ஸவ்வ்ஶோணவிஶிஷ்டம் க்ரஹ விய்யதெ, தயாசவ்க்ரயவி

ஸ்ருஶிஹிஃ ஸஹ உச்யதெ ந விஷ்ணோஃ வாஜபேயாநஸ்ரவ்தம் ப்ரதி

கொள்ளகூடும். 'எப்படி எடுத்துக கொண்ட போதிலும, இந்த வாகயததால் மூன்று (ஒன்றுகு மேல் பட்ட) வஸதுகள விதிகபடுகினறன என்று சொலவது ஸாதய மில்லையே' என்று ஆக்ஷேபிகக இடமில்லை. ஏனெனறால், இந்த ஆதாதங்களெல்லாம் அப்ராப்தங்கள் (அதாவது சருதியைத தவிரதது வேறு ஒரு ப்ரமாணததாலும அறியப் படவிலலை) ஆகையால இந்த வாகயத்தில், நிதய ஸமிதகள அவாகளால் செய்யப்படும் தாசநம் ஆக இந்த இரணடுகளுடன விசிஷ்டமாயுள்ள பரமபதமே இவ்விடதில் விதிக கப் படுகின்றது என்று சொல்லகூடும். ஜைமிநி மஹாஷி தமது ஸூதரத்தில் 'யாகத தின் விசேஷணங்களும் விதியால விதிகபடுகினறன வென்று சொல்லகூடும்; ஏனென்றால அநத விசேஷணஙகள அநத விதாநததிற சொல்லப்படுமெ முகய விஷயத் தைக காட்டிலும் வேறு பட்டவைகளல்ல. ஆனால் அவை அப்படி விதிக்கப்படுகின்றன வென்று சொலலபபடும் பொருட்டு அவை மறறை ஒன்றிலும் விவரிகக் படாமலிருத் தல் வேண்டும்' எனறு சொல்லி இருககிறார். யாகமாகிற ஒரு காமததை விதிககும் 'யஜாதெஶ்யொ யாசவ்ஷ்டாகுவாஶ்' என்னும் விதியில், காமம குணஙகள இவையிரண் டும், அவை அப்ராப்தஙகள (வேறு ஒரு ப்ரமாணததாலும் அறியப்பட வில்லை) என்னும் காரணத்தால், விதிகபபடுமெ விஷயஙகளென்று எப்படி நிச்சயிககிறோமோ, அப்படியே இநத ச்ருதி வாகயததிலும் விஷ்ணுவின பரமபதமானது ஸமிதகளால் எப்பொழுதும் பாகபபட்டுக கொணடிருபபதாக ப்ரதிபாதிகபடுகினறது என்று சொலவதில் எவ்

'தஶோணாஸ்ய...' கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள நயாயம் மீமாம்ஸகாகளால் ஒத்துககொளளப்பட்டதே எனபதற்கு இநத ஸூதரம இவ்விடத்தில் கூறப்படுகின் றது. 'யஜாதெஶ்யொ யாசவ்ஷ்டாகுவாஶ்' எனபது இந்த ஸூத்ரததிற்கு விஷய வாக்யம். இந்த விஷய வாகயத்தின யதா ச்ருதமான. அர்த்தம் 'எது ஆக் நேயமோ அது அஷ்டாகபாலமாக இருத்தல் வேண்டும்' என்பதுதான். அதாவது, 'எது அக்நியில் ஹோமம் செயயபட வேண்டியதோ, அது எட்டு கபாலஙகளைக்கொண்டு ஹோமம் செய்யப்படவேண்டும்' என்று சொன்னதாயிறறு. இதில் கபாலங்களைக கொண்டு ஹோமம் செயய வேண்டும் என்பது விதிகபபடுகின்றதா? இல்லாவிட்டால் அக்நியில் ஹோமம் செய்வதும் விதிகபபடுகின்றதா? என்று சஙகையைச் செய்து கொண்டு, இரண்டும் அப்ராப்தஙகளாகவும் அவிருத்தங்களாகவும் இருகிறபடியால் இரண்டுமே விதிக்கப் படுகினறன என்று மீமாம்ஸகர்கள் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அந்த ந்யாயமே இவ்விடத்தில் அந்வயிக்கப படுகின்றது. இதில் விசேஷ்யம் மாத்ரம் விதிக்கப் படாமல் விசேஷணமும் விதிக்கப் படுகிறபடியால், இதை விசிஷ்ட விதி யென்று சொல்வார்கள்.

வாசுத உதி ந கூழ்ஸிஸ்ரொயஃ। கரணஉஜ்ரா: க்ரியஉரணாந வாதி நஃ ஷ்ஹாதுஸஷ்ரு ஷிவா ஜவாஹிஷு வி நிய தூஸ்ரு வ்ரகரண வரி கரஸ்ரா வ்ரகரணவரி தாஸ்ரு வ்ஹாயு ஸவ்ரும் யஉரzவஷ்ரிக ஷவாவ்ரா வ்ரஉஷவிர ஊம் ப்ரா ஹ்மணவ ஷ்வெ ாயயஜ்ரீ தி ஹி ஷ்வெதிகா:। வ்ரகீ தஉஜ்ர வாயு ஸ்ரு ணி நிஷு ஸ்ரு ணாஹியா நம் ஷ்ஹாதுழ், கூவ்ர கீ தஉஜ்ர வாயு ஸ்ரு ணி நிஷு ஸ்ரு ணாஹியா நம் ஸஷ்ரு ழ / வி நிய தூஸ்ரு யு வ்ர காஸி நாம் ச ஷெவ தாரிஷ்வ வ்ரா வ்ரா வாவிர ஊ ஸ்ரு ண விஷெ ஷவ்ரு தி வாஉ நம் வி நியொ ஸ்ரு மா நஸ்ரு ண ஷெவ / ஷெயம் புரு தி ஊர்தூ ஜ நவிஷ்யா, ஷெதஷாம் வஉஷாஉஸ்ரு நா நஸ்ரு வவ தி தஃ, நாzவி

வித விரோதமும் இல்லை. ஸ்மிரிகளால் அப்படிப் பாக்கப்பட்டிருகின்றது என்பது அப்ராப்தமே. வேதத்தின் ஆத்தத்தை அறிந்தவர்களெல்லாரும் இப்படியே சொல்லுகிறார்கள். 'ஹோம மந்த்ரங்களும், செய்யப்படுமெ காமாவை அறுவதிக்கும் மந்தரங்களும், ஸ்தோத்ரமென்றும் சஸ்த்ரமென்றும் சொல்லப்படுமவைகளும், ஜபங்களாக விதியோகம் செய்யப்பட்டுள்ளவைகளும், ப்ரக்ருத ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பவைகளும், வேறு ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பவைகளும், இவை யெல்லாம் தம் தம் ஆத்தம் முழுவதையும், அநந்த ஆததம் அப்ராப்தமாகவும் அவிருத்தமாகவும் இருக்கும் வரையில் ஸாகூதத் விதி வாக்யங்கள் போலவே, உள்ளபடி போதிகின்றன' என்பதே அவாகளின் நிணயம். 'ஸ்தோத்ரம்' என்பது காரூபமாக உச்சரிக்கப்படும் மந்தரங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் குணங்களையுடைய வஸ்துவின் குணங்களைச் சொல்லும்; 'சஸ்த்ரம்' என்பது காமின்றிக்கு உச்சரிகப்படும் மந்த்ரங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் குணங்களையுடைய வஸ்துவின் குணஙகளைச் சொல்லும். விநியோகத்திற்குத தகுந்த வஸ்துக்களை ப்ரகாசிப்பிககும் மந்தரங்கள விஷயத்திலும, அப்ராப்தங்களாயும் அவிருத்தஙகளாயுமுள்ள குணவிசேஷங்களைச் சிற்சில தேவதா விஷயமாகப் பேசுவ தெல்லாம் அந்த விநியோகத்திற்கு அநுகுணமே. 'தவிஷ்ணாஃ வாரஉம வதுழ' இத்யாதியான வாக்யத்திற் சொல்லப்படும் ஸ்மிரிகள், முக்தாகளான ஜீவன்களே' என்று சொல்வதும், அவாகளுக்கு ஸதாதாசுரம் உபபந்நமாக மாட்டாதாகையால், சரியனறு.

ஷ்ஹாது ஸஷ்ரு தவாஃ— காரததுடன் செய்யப்படும் மந்தரோச்சாரணம் ஸ்தோத்ரம், காமின்றிக்குச் செய்யப்படும் மந்த்ரோச்சாரணம் சஸ்த்ரம்.

ஜ வாஹிஷ்ரு—ஜபம் முதலியவைகளில். அதாவது, ஜபம் அத்யயரம் இவைகளில். உறக்கச் சொல்லப்படுவது அத்யயரம், உபாம்சுவாக உச்சரிக்கப்படுவது ஜபம்.

ப்ரா ஹ்மணவஸ்—ஸாகூதத் விதி வாக்யங்கள் போல. 'ப்ராஹ்மணங்கள்' என்பது ச்ருதியில் விதி வாகயங்களைக் குறிக்கும்.

தெயழ்—'தவிஷ்ணாஃ' இத்யாதியான வாக்யததில் தென்படும் 'ஸ்மிரிகள்' என்னும் பதம், ஸம்ஸாரத்தில் ஒரு காலத்தில் அகப்பட்டிருந்து பிறகு மோகூ மடைந்திருக்கும் ஜீவன்களையே குறிக்கின்றது எனறு சொல்லிவிட்டால், 'நித்யாகள்' என்று சிலர் இருக்கிறார்கள் என்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிய ச்ரமம் இல்லையே என்று ஒரு சமாதானையச் செய்துகொண்டு, அப்படி அது பேசுகின்றது என்று சொல்வதற்கு

உக்தவ்யவஹாரவிஷயா, ஸஹ வர்தந்தே தைகைகஸ்ய-குவிஷய தயா வ்யவதீதேஷு ஸ்ருதிஸம்ப வ்யவஹாரேஷு | உக்தரம்-வாக்யாவயவ தயா ஹ்ருதீதைஃ காய-குவாக்யைஃ விஜ்ரும்பீத-வ்யக்தம், கிம் வாக்யைஃ விஜ்ஞாயதெ வ்யக்த தீவிஜ்ஞெ? உதி ஸவ்-உக்யவஹாரே?

நந்ய வாக்ய 'தஜ்விஷ்ணோஃ பரமம் பதம்' இதி வாக்ய-குவ தெவ வாக்யவிஷயத்வெ நாஹிம்ஸீயதெ,

"ஸதிஷ்ணுதெவதா ஹிதம் விஷ்ணாவ்யம் பரமம் பதம்"

இத்யாதிவ்யக்தவ்யவஹாரேஷு | தெநவழி,

"அக்ஷயத்வாத்ஸ்வ ராஜஸ்ஸ பரமெ"

"தீரஅக்ஷரெ பரமெ வ்யாக்ருதெ"

"யொவெத்ஸ்வர்யக்ஷஸ் பரமெ வ்யாக்ருதெ"

"யொ வெத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமெ வ்யாக்ருதெ"

' ஓவ்வொரு முகத ஜீவனையும் பறறியது அந்த சருதி என்பது சரி இல்லாவிட்டாலும், அது அப்படி முக்தாகளான ஜீவனகளின பரமபதையைப் பற்றியது என்று சொல்லக்கூடாதோ ' என்று கேட்பதும அஸங்கதமே ஏனென்றால், 'ஸதா வர்தந்தே' [எப்பொழுதும பாதது] என்பதால ஒவவொரு முகத ஜீவனும் அப்படிப பாத்துக கொண்டிருபபதாகவண்டுமே தோறறம ஏற்படுகினறது? ஆகையால் வேறுவிதமாக அாதத்தம் சொனனால் ச்ருதி வாகயதத்திறகுப் பங்கம ஸம்பவித்து விடும். மந்த்ரங்களிலிருந்தும் அாதத வாதங்களிலிருந்தும் அறியப்படும் காய பரங்களான அாத்தங்களுககே ஸித்தி உண்டு எனறு ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், வ்யுத்பத்தியைக கொண்டு அறியபபடும ஸித்த வஸது பரமான அாதத்திறகு ஸித்தி உண்டு என்பதைப்பற்றிச் சொல்லவும வேண்டுமோ ? ஆகையால் இவகு சொல்லப் பட்டவை யெல்லாம் உபபன்னங்களே.

நந்ய... 'தஜ்விஷ்ணோஃ இத்யாதியான வாகயதில சொல்லப்படும் 'பரமம் பதம்' எனபது, பர ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபதையைக குறிகின்றது என்று சொல்ல வேண்டும்; ஏனென்றால் 'விஷ்ணுவென்னும் பெயருடைய பரம பதமானது ஸமஸ்த ஹேய குணங்களாலும் விடப்பட்டது' என்னும் வாகயதில 'விஷ்ணுவாகிற பரம பதம என்று விஷ்ணுவும் பரம பதமும ஒன்றுகவே பேசபபட்டிருகினறதன்றோ ?' என்று சிலர் ஆக்ஷேபிகலாம். இந்த ஆக்ஷேபம் நிறகமாட்டது. ஏனெனறால், 'பரகருதி மண்டலத்திற்கு வெளிப்படட ஓரிடத்தில் வஸிதத்துக கொண்டிருகிற' என்றும், 'கூபமற்ற பரம ஆகாசதில் இருகிறான்' எனறும், 'இதறகெலலாம் அதயக்ஷமாக இருகும் அவன் பரம ஆகாசதில் இருகிறான்' எனறும, 'பரம ஆகாசமாகிற குஹையில் வஸிகும் அவனை யார அறிகினறாரோ' என்றும் இவ்வாறு பரம ஸதானமொன்று உண்டு

'வஸந்' [எப்பொழுதும்] என்னும் பதம் பாதிகின்றது என்று சொலலுகிறார்.

நந...ஸ்ரீ வைகுண்டமென்று அப்ராகருத ஸ்தான விசேஷ மொன்று உண்டு என்று நாம் ஒத்துக கொள்வதற்கு 'தஜ்விஷ்ணோஃ வாரம் வஸந்' இத்யாதி

ஜதுர்தஶ்யாம் வாரஜ்யோதிஷி ஸ்வயமேவ ப்ரஹ்மணோ நாம, 'தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்' இதி விஷ்ணுவிஷயத்வேந நிர்தேஶாச்ச। 'விஷ்ணோர்யத் பரமம் பதம்' இதி விஶேஷணாச்ச ஸர்வ பதேப்யோ விஷ்ணோ: பரமம் பதம் விஶ்ருத ஜதி நிஶ்சிதமேவ ஜ்ஞாயதே। தத்ரேதம் பரமம் ஜ்யோதி: ஸகலாஜ்ஞாந ஹேயப்ரதிபடத்வேந ஸ்வப்ரகாஶாநந்த ப்ரஹ்மாத்மகம் தத்வம் ஜ்ஞாநிநாம் ஸர்வதா ஸர்வத்ர ஸர்வாவஸ்தேஷு ஸ்வயமேவ ப்ரகாஶதே, தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:' இதி பரமம் ஜ்யோதி:;

"ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோ ஹ்யஸௌ நித்யோ விபுர்வ்யாப்ய ஸமஸ்தமூர்திஷு।
ஸதைகரூபஸ்திதிரப்யஶேஷ தத்ஸ்வாப்ரமேயத்வ குணோதயாத்ரயா பரம் பதம் தத்பரமம் ஸமஸ்தை: ஸுரைரஸுரைரப்யுபலக்ஷ்யதே॥"

என்பது வ்யகதமாகச் சொலலப்பட்டிருகின்ற தனறோ? இது மாத்ரமன்று, இந்த வாகயததிலேயே 'விஷ்ணுவினுடைய பரம பதம்' என்று விஷ்ணுவை வேறுகவும அவருடைய பரம பதததை வேறுகவும் பேசியிருகிறாகள். நிற்க 'விஷ்ணுவாகிற பரமபதம்' என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறபடியால, விஷ்ணுவாயிராத பரம பதங்களும் உண்டு என்பது இநத வாகயத்திலிருநதே விதித்திக்கின்றது. அதுதான் இநதப் பரமானஸ்தாநமாக இவ்விடதத்தில் ப்ரதிபாதிகபபடுகின்றது; அதைத்தான் ஸ்ரீமரிகள் எப்பொழுதும் பாததது கொண்டிருக்கிறாகள். ஆகையால், நாம் அறிய வேண்டிய விஷயம என்ன வென்றால் — 'பரமம் பதம்' என்னும் சபதம் சிலவிடஙகளில் பரமானஒரு ஸ்தாந விசேஷதத்தையும, மறறும சில விடஙகளில பரகருதி ஸமபநதத்திலிருந்து விலகி இருககும் சுதத ஆதம ஸ்வரூபதததையும், வேறு சிலவிடஙகளில் பகவத் ஸ்வரூபதததையும குறிககினறது என்பது தான. 'அது விஷ்ணுவின் பரம பதம்' என்னும் வாகயத்தில் பரமமான ஸ்தாந விசேஷமும், 'பரகருத குணஙகளறறிருககும் அநதப் பெரிய பரம பதமானது, ஸருஷடி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் இநதக காலஙகளில குணஸம்பநதம் பெறறு, அந்தக குணஙகளின் ப்ரவ்ருததியால் மூன்று விதமாய் இருப்பதாகக காணபபடுகின்றது' என்னும் வாக்யததில சுதத ஆத்ம ஸ்வரூபமும், 'ஸமஸ்த ஹேயகுணஙகளாலும் விடப்பட்டிருகிறவும விஷ்ணு வென்னும் பெயரை உடையதுமானப பரம பதம்' எனனும இடதத்தில பகவத் ஸ்வரூபமும், ஆக இந்த மூனறும 'பரம பதம்' என்னும் சப்ததததால் ப்ரதி பாதிககப் படுகின்றன. மூன்றும் பரம ப்ராப்

யான ச்ருதி வாகயமே முகயமான பரமாணம. இந்த வாகயததில 'விஷ்ணுவினுடைய பரமமான ஸ்தாந விசேஷமொனறு உணடு; அவவிடதத்தில நித்யர்கள் என்று சில ஆதமாககள இருககிறாகள, அவாகள குறைவற்ற ஜ்ஞாநததுடன் எபபொழுதும் அநத ஸ்தாநததைப பாததுககொண்டிருககிறாகள்' எனறு சொல்லப்பட்டிருககின்றது சிலா, 'இநத வாகயததிலுள்ள 'விஷ்ணுவின் பரம பதம்' என்பதால் விஷ்ணுவின ஸ்வரூபம் குறிககபபடுகினறதே தவிர, ஒரு ஸ்தாந விசேஷமும் குறிக்கபபடவிலலை' எனறு ஆக்ஷேபிககிறாகள. அநத ஆக்ஷேபதததிறகு இவவிடத்தில் ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகினறது. அநத ஸமாதாநம் என்ன வென்றால்:—(1) வேறு ப்ரமாணங்களால்

ஸதஸ்ய[1] யுக்ஸ்ய திவ்யஸ்ய தஸ்ய ஸ்வரூபம்

"ஸதஸ்ய ஹ்யஸ்ய ஹிதம் விஷ்ணோர்வை பரமம் பதம்"

ஸதஸ்ய ஸமவஸ்ய ரூபம். தீர்ணமெவ்ருதாநி பரஸ்பரமவ்ருத்தந பரஸ்பரஸமவேத பரதிவாஸ்ருஜே. 'கமம் தூயாணாம் பரஸ்பர வ்ருத்யை?' ஸதி சென்ன, ஸமவஸ்ய ரூபம்-ஸமவாயி ஸம்பந்தஸ்ய விஷயபூதம் பரஸ்பரவ்ருத்தி ஸமவாயி ஸம்பந்தஸ்ய விஷயபூதம் "ஸ ஏஷ விஸ்ருஜோ தர்மஸேதுர்விதரண ஏஷாம் லோகாநாமஸம்பேதாய" ஸதி ஸமவஸ்ய

யங்களே (எல்லாராலும கடைசியாக அடையப்பட வேண்டியவைகளே). 'மூன்றும் எப்படிப் பரம ப்ராப்யங்களாகும்?' எனறு கேட்டால், பகவத் ஸ்வரூபம் பரம ப்ராப்யமென்பது நிர்விவாதம; மற்றை இரண்டும், பகவான் அடைய படுகையில் அவைகளும் பகவானுடன கூடவே அடைய படுகின்ற படியால், பரம பராப்யங்களே. ஆத்ம பராப்தியானது, பகவத ப்ராப்தியுடன் கூடிய தென்பது பின வரும உபபாதநத் தால விளங்கும் அதாவது —'நம்மை மூடிக கொண்டிருககும் காமங்கள் நசித்தால் நமக்கு ஆதம ப்ராப்தி உண்டாகின்றது அநதக காமங்களே பகவானுடைய குணங் களை நமகுத தெரியவொட்டாமல் மறைதது கொண்டிருகின்றபடியால், அப்படி மறைதது கொண்டிருகும காமங்கள நசிகும் பொழுது பகவத் குணங்களும் நமகு வெளிபபடும், அப்பொழுது பகவத ப்ராப்தியும் ஸித்திகு மாதலால், ஆத்ம ப்ராப்தி ஸித்திகையில் பகவத ப்ராபதியும் ஸித்திகின்றது என்பது திண்ணம். பகவத் குணங்களை நமது காமங்கள மறைகின்றன வென்பது 'த ஏதே' இத்யாதியான வாகயததால் விளங்கும்' என்பது தான். 'த ஏதே' இதயாதியான வாக்யத்தில் அந ருதங்களால பகவானுடைய குணங்கள் மறைகக்பட்டிருகின்றன வென்று மாதரமே

இநத அர்த்தம் ஸித்திகின்றது. (2) இவ்விடதிலும் 'விஷ்ணுவினுடைய பரம பதம' என்று விஷ்ணும் பரம பதத்தையும வெவ்வேறான வஸ்துக்களாகவே நிர் த்தேசம செயதிருக்கிறாகள, (3) 'பரம பதம' எனனும் சபதம் ஸ்தாநத்தி லேயே வயுதபதி யுளளது, எனபவை.

த ஏதே ஸதஸ்ய[1] காமாஃ—இது, சாநதோகயம் எட்டாவது பரபாடகம் மூன்றுவது கண்டதினை முதல் வாகயம். இதன் பொருள்—' ஸதயங்களான அநதக் கலயாண குணங்களெலலாம் அநருத்தால் மறைகபபட்டிருகின்றன' காமிதே ஸதி காமாஃ [எவை அாதிகப்படுகினறனவோ அவை காமங்கள்] என்பது வ்யுத் பதி. ஸகல விஷயங்களிலிருநதும் விரகதனை இருக்கும் முக்தனுகுப் பகவானுடைய கல்யாண குணங்களைத தவிர்த்து மறறை ஒன்றிலும் நோகமம் இருகமாட்டாதாகை யால் 'காமங்கள்' என்னும் பதம் அநதக கல்யாண குணங்களுக்காக குறிக்கினறது எனறு 'ஸ ஏஷ ஸ்ருஷ்டே ஸவ்யாநு காமாநு ஸஹ' என்னு மிடத்தில வயாக்யாநம் செய்யபபட்டிருகின்றது. அநதக் குணங்களாவன:—அபஹத பாபமத்வம் முதலி

ஸ்ருதிர்யாயகுத்ஸாத்ருதஸ்வைஸ ஸுகதுஃகாதிவாத நாசு। "ஸத்ரீரவிகிரோயாகம் கேஷத்ரஜ்ஞகுசேத்தி கயமிவம வுதே?" இதி சேத்,

"ஸவிஷ்ய கருஹ்ஸஞ்ஜ்ஞாட்ரய தீயா ஸக்திரிஷ்யதே।
யயா கேஷத்ரஜ்ஞஸக்திஸ்தா வெஷ்டிதா நிய ஸவஹ்மா।
ஸஞ்ஸாரதாவதாநவிஸ்ரா நவாவைதி விஸுக்தாநு।
தயா திரோஹிதத்வாத்"

இத்யாதிவசநாசு। வாஸ்தவாநஸ்ரூபாவி ஸுகவ்ரூதிமதிஹ

வெதி ஸுவ்யுத்பத்தி।

சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது; அந்த அக்ருதங்கள் கேஷத்ராஜ்ஞர்களான நம்முடைய கர்மங்களே என்பது எப்படி ஏறபடுகினறது?' என்று கேட்டால்,

'காமம்' என்னும் பெயருடைய அவித்யை மூன்றுவது சக்தியாகின்றது இந்தக் கர்ம சக்தியால், பற்பல சரீரகளில் குடி கொண்டிருக்கும் கேஷத்ராஜ்ஞனகிற இந்த ஜீவ சக்தியானது மூடப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி மூடப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த ஜீவன் ஸகல விதமான ஸம்ஸார தாபங்களையும் அடைகிறான்'

இத்யாதியான வாகயங்களிலிருந்து ஏற்படுகினறது என்பது அந்த ப்ரச்நத்திற்கு ஸமாதானமாகும் பரம ஸதாந ப்ராப்தியும் பகவத் ப்ராப்தியுடன் கூடியது என்பது ஸ்பஷ்டமே.

யவை. ஸுநஸ்ருதஜ்ஞவியாநம் யெஷாதெ ஸுநஸ்ருதாவியாநாஃ [அக்ருதத்தை மறைவாக உடையவை; அதாவது—அருருதத்தால் மறைக்கப்பட்டவை என்று சொன்னதாயிற்று.]

ஸவிஷ்ய கருஹ்ஸஞ்ஜ்ஞா...இதத வாக்யம் 'அவித்யை' என்னும் பதம் கர்மத்தைக் குறிக்கும் என்பதற்கு ப்ரமாணம். 'அவித்யை' எனபதும் 'அக்ருதம்' என்பதும் ப்ர்யாய பதங்களாகையால், 'அக்ருதம்' என்பது கர்மத்தைக் குறிக்கும் என்பதற்கும் இது ப்ரமாணமாகககூடும் எனபது தாத்பாயம். ஸ்ரீ பாஷ்யம் மஹா ஸித்தாந்தத்தில் இதற்கு வேறு விதமாக நிர்வாஹம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அதுவும் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். அதாவது—'எது ருதமன்றோ அது அக்ருதம். பலத்தில் நோக்க மின்றிக்கு முமுக்ஷுக்களாற் செய்யப்படும் காமம் 'ருதம்' என்று சொல்லப்படும். ஸம்ஸாரிகளால் பலத்தில் நோக்கததுடன் செய்யப்படும் கர்மம் அதைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாதலால், அது 'அக்ருதம்' என்று சொல்லப்படுகின்றது. அதாவது— ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு விரோதியான காமம் என்று சொன்னதாயிற்று. 'ருதம்' என்னும் பதத்திற்குக் 'காமம்' என்றும் அர்த்தமுண்டோ வென்று கேட்டால், 'ஸ ஏஷ விவெகஜ்ஞ' இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யத்தில் அம்மாதிரி அர்த்தமுண்டு என்பதைக் காணலாம்.

"க்ஷயத்தமஸ ரஜஸஃ வாராகே" இதி ரஜஸ்ஸஹ்தி த்ரிகுணாதிகா ப்ரக்ருதிஃ, கேவலஸ்ய ரஜஸஃ நவஸ்தானாத். ஏவம் த்ரிகுணாதிகாம் ப்ரக்ருதிமதிக்ருத்ய ஷ்ரிதை ஷ்ரா நவஸ்தித்ருத்வாத் । ஸகலஸ்ய த்ரிகுணஸ்ய கேஷ்தரஜ்ஞஸ்ய ஹ்ருஷீகேஷ தாத்ருஷ்ய நவஸ்தானம் வாஸுதேவாவ்யதிரிக்தஸ்ய ஸம்பவதி । "வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் - ஆதித்யவர்ணம் தமஸஃ பராஸ்தாத்" இத்யாதி ஷ்ருதிப்ரமாணகம் வாஸுதேவாக்யம் தத்த்வம் । "ஸத்யம் ஜ்ஞானமநந்தம் ப்ரஹ்ம - யோவேத நிஹிதம் குஹாயாம்

'க்ஷயத்தமஸ ரஜஸஃ வாராகே'—இந்த வாக்யத்திலுள்ள 'ரஜஸஃ' என்னும் சப்தத்தால், மூன்று குணங்களை உடைய ப்ரக்ருதியே குறிக்கப்படுகின்றது. எனென்றால், ரஜஸ் என்பது தனித்து நிற்கமாட்டாதன்றோ? 'மூன்று குணங்களை உடைய இந்த ப்ரக்ருதிக்கு வெளிப்பட்டிருக்கும் ஒரு ஸ்தானத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கும்' என்பது இந்த வாகயத்தின் அர்த்தம். இதிலிருந்து, விஷ்ணுவின் வாஸஸ்தானமானது, மூன்று குணங்களை உடையவும் ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுக்கு போக்யமாயுமுள்ள ப்ரக்ருதி என்னப்படும் இந்த வஸ்துவுக்கு வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது என்பது ஏற்படுகின்றது "வேதாஹமேதம்" என்னும் வாக்யத்திலுள்ள 'தமஸ்' என்னும் சப்தத்தாலும் அந்த ப்ரக்ருதியே குறிக்கப்படுகின்றது; எனென்றால் தமஸ் என்பது தனிதது நிற்கமாட்டாதன்றோ? 'ரஜஸஃ வாராகே' என்னும் வாக்யமும் இந்த 'தமஸஃ வாஸுதாரே' என்னும் வாக்பமும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள்; ஆகையால் இந்த வாகயத்திற்கு 'தமஸ்ஸாகிற ப்ரக்ருதிக்கு வெளிப்பட்ட இடத்தில் வஸிக்கும் இந்த மஹா புருஷனை நான் அறிவேன்; அவன் ஸூர்யனுடைய வர்ணம் போன்ற வர்ணதத்தை உடையவன்' என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும். நிற்க, அந்த ஸதாநம் எவ்வித விகாரமுமற்றதென்பதும் 'பரமவ்யோம' என்னும் பதங்களால் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறதெனபதும் 'ஸத்யம் ஜ்ஞா'

க்ஷயத்தமஸ்—கீழ் உதாஹரிக்கப் பட்டுள்ளவைகளுள் இதவும் ஒரு வாக்யம். இதன் அர்தத்தம இப்பொழுது விசாரிக்கப்படுகின்றது. 'க்ஷி' என்னும் தாதுவுக்கு 'வஸிக்கிறது' என்னும் அர்த்தமும் உண்டு. ஆகையால் 'க்ஷயத்தமஸ்' என்பதற்கு 'வஸிக்கிற' என்பது பொருள். 'வாராகே' என்றால் 'வர்தஸ்தாஸ்' அதாவது 'வெளிப்பட்டு' என்பது பொருள். 'ரஜஸஃ வாராகே' என்பதற்கு 'ரஜஸ்ஸுக்கு வெளிப்பட்டு' என்று அர்த்தம் கொண்டால், அப்பொழுது 'ரஜஸ் என்று ஒன்று ஒரு இடத்தில் இருக்கின்றது; அதற்கு வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது இந்த நித்ய விபூதி' என்று சொன்னதாகும். அப்படி 'ரஜஸ்' என்பது ஒரு இடத்திலும் தனியே நிற்கவில்லை யாதலால், 'ரஜஸ்' என்பதால் 'ரஜஸ்ஸை குணமாக உடைய த்ரிகுண

வாஸுதெவாய,” “தஸ்மைன வாஸுதெவாய” இதி தத்ஸாமாநாதி
காரணாத்விவம் வாஸுதெவாயேத்யெவமாதி । “ஸக்ஷாந
வாஸுதெவாய” இதிவத் வாஸுதெவாயேத்யெவமாதி । ஸக்ஷாத்ப்ரணவாத்
க்ஷாராத்ஸுவாதிதுஷ்டுராதெயோ ந வாஸுதெவாயேத்யாஹிதெயாः ।
“யத்ர வாஸுதெவ: ஸாயுாஜ்ஞதி தெவாः” “யத்ரஷடுயः புரு
ஷாயாணாः” இதிவாதிஷுவ தி ஸாவ ஸாமான்ய இதிவம
துதெ । “தஜ்ஜுாதெஸா விபாநுதெவ ஜாமாயவாந்ஸः ஸசிம்யதெ
விஷ்ணாயத்பரம் பதம்” இதிதுாடவ்யதெவாமுः புருஷவ
துதெ । ‘விஷ்ணவः - தெயாவிநः । ‘விபாநவः’ - ஸுதீப்தாः ।
ஜாமாயவாம்ஸः’—ஸுஷ்டு தவிஜுாதாநாः । த ஸாவாஷ்டு தவிஜுா
நாஷ்டிஷ்டாः வாஸும் பதம் ஸதா பஸ்யந்தீத்யஸ்ய தாத்பர்யம் ।

நம்’ இத்யாதியான வாக்யத்திலிருந்தும் ‘தஸ்மைன வாஸுதெவ வெ’ன்று
என்னும் வாக்யத்திலிருந்தும் அறியப்படுகின்றன. ‘ஸக்ஷாதெவ வாஸுதெவ வெ’ன்று
என்பதால் ‘இந்த ஸ்தாநம் விகாரமற்றது’ என்பது விளக்கப்படுகிறபடியால், விகா
ரங்களை அடையக் கூடிய ஸஞ்சாரபதத்தை உடைய ஸ்ரீய மண்டலம் முதலியவைகள்
இந்தப் ‘பரம வ்யோம’ சப்தத்தால் சொல்லப்பட மாட்டா. ‘எந்த பரம பதத்தில்
ஸாத்யர்கள் தேவர்கள் இருக்கிறார்களோ’, ‘எவ்விடத்தில் அநாதிகாலமாக இருக்கும்
புராணர்ஷிகள் இருக்கிறார்களோ’ என்னும் வாக்யங்களிலிருந்து ‘அவர்களே ஸ்ரீமான்கள்’
என்பதும் விளங்குகின்றது “தத்விஷ்ணோः” இத்யாதியான வாக்யமும் இந்த
அர்த்தத்தையே விளக்குகின்றது ‘விஷ்ணவः’ என்பதற்கு ‘மேதையை உடை
யவர்கள்’ என்பதும், ‘விபாநவः’ என்பதற்கு ‘ஸ்வதாத்ரம் செய்து கொண்டே
இருப்பவர்கள்’ என்பதும், ‘ஜாக்ருவாம்ஸः’ என்பதற்கு ‘தூங்காமலிருக்கும் ஜ்ஞா
நத்தை உடையவர்கள்’ என்பதும் பொருள். ஆகையால் இந்த வாக்யத்திற்கு ‘அந்த
ஸ்ரீமான்களே ஒரு பொழுதும் தமது ஜ்ஞாநத்தை இழக்காதவர்களாய், விஷ்ணுவின்
பரம பதமாகிற அந்த ஸதாநதனை எப்பொழுதும் ஸேவை செய்து கொண்டு ப்ரகாசித்து
நிற்கிறார்கள்’ என்பது தான் அர்த்தம்.

ப்ராக்ருதி’ சொல்லப்படுகின்றது என்று வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார். ‘தத்ஸ்தாநம்
வாஸுதெவஸ்ய’ [தமஸ்ஸுக்கு வெளிப்பட்டு] என்னுமிடத்திலும் இம்மாதிரியே அர்த்
தம் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

வாக்ய வாக்யார்தயொः—இதற்கு ‘ஒரே வாக்யமாகிறபடியால்’ என்பது
பொருள். இவ்விடத்தில் அப்படி அர்த்தம் சொல்வது அஸங்கதமாகுமாதலால்,
‘ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்களாகிறபடியால்’ என்று அர்தம் சொல்லப்
படுகின்றது.

வஸதிஷ்டாம் பரிஜநஸ்யாநாதீநாம் ''ஸதைவ ஸோம்யேதமக்ர
ஆஸீத்'' இதி ஜகந்நிமித்தோபாதாநகாரணதயா ஸர்வஜ்ஞஸ்ய
பரஸ்ய ப்ரஹ்மணஸ்தத்வாத் 'ஸதைவ' 'வாகுதைவ' 'ஸுஷ்திரீயே'
இதி ஸ்ருதிஸதகோடிவாக்யைரவகம்யதே, வஸிஷ்டவஸ்து கல்யாண
குணைகதாநதயா; ''ஸதைவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்'' இதி

வஸதிஷ்டாம் பரிஜநஸ்யாநாதீநாம்— 'இந்த ஸதாகம், இதில இருக்
கும் பரிஜநங்கள் இவை எல்லாம், பரப்ரஹ்மம் என்று சொல்லப்படும் பகவானுடைய
ஸ்வரூபத்தில், அவனுடைய ஜ்ஞாநம் பலம் முதலிய கல்யாண குணக கூட்டங்கள் போல
அநதாப் பூதங்களே (உளளடங்கினவைகளே)' என்பது தான், ''ஸதைவ ஸோம்ய
இதமக்ர ஆஸீத்'' எனனும் வாக்யதில், 'ஸதைவ' 'வாகுதைவ' 'ஸுஷ்திரீயே'
என்னும் பதங்களுடன் சோக்கப்பட்டிருககும் 'வாவ' என்பதன் கருத்து ஏனென்
றால், இவையெலலாம் அவனுடைய அப்ராக்ருத விசேஷணங்களுள அகப்பட்டவை
யனறே? ''ஸதைவ'' இதயாதியாள வாகயத்தில் இருககும் ''இதி'' என்னும்
சப்தமானது, காம வச்யாகளாயும் போகதாகளாயுமுள்ள ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள் அவர்
களுக்கு போக்யமாயுளள ப்ராகருத வஸதுக்கள் இவைகளை உடைய ப்ரபஞ்சததைக்
குறிகினறது. ''ஸதா வயஸ்ய ஸம்யஃ'' என்னும் வாகயதில் 'எப்பொழு
தும் பாததுக கொணடிருககிறாகள்' என்பது சொல்லப்பட்டிருகிறபடியால், அந்த
ஸம்ரிகள காம வச்யாஜளல்லா என்பது ஸித்தம். 'ஸுவ ஸ்ரு தவாவா' என்று,
ஆரம்பிககும் ச்ருதி வாகயமும், 'ஸுவிவாஹஃ' என்னும் வரையிலுள்ள பாகத்தால்

வஸதிஷ்டாம் பரிஜநஸ்யாநாதீநாம்— இப்படி 'நித்ய விபூதி என்று
ஒரு ஸதாந விசேஷமும, அதில அநத பரிஜநங்களும எப்பொழுதும நித்யங்களாக
இருககின்றன' எனறு சொல்லும் பகுதியில், 'ஸதைவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீ
ஸ்' [ஸருஷ்டிககு முன் ப்ரளய காலதில் ஸத் ஒன்றே இருந்தது] எனனும வாகயத
திற்கு விரோதம் வாமாட்டாதோ? நித்ய விபூதியும் நித்யமாகையால, 'ஸதாகிற ப்ரஹ
மமும நித்யவிபூதியும இவை இருந்தன' எனறன்றோ சொலலவேண்டும? என்னும
சங்கையைச் செயது கொணடு அதற்குப பரிஹாரம் சொலலுகிறார. அந்தப் பரிஹார
மாவது-'இந்த நித்ய விபூதியும அதிலுளள வஸதுகளும, பகவானுடைய கல்யாண
குணங்களாகிற ஜ்ஞாநம பலம் முதலியவை போல பகவத ஸ்வரூபதில அநதா பூதங
கள்' என்பதுதான. 'ஸத ஏனமே இருந்தது' எனறு சொல்வது எப்படி ஜ்ஞாநம் பலம்
முதலியவைகளின இருப்பை நிஷேதிககவில்லையோ, அப்படியே அது நித்ய விபூதி
யின இருப்பையும் நிஷேதிககமாட்டாது என்பது தாதபாயம். ஆகையால் 'ஸஹ'
என்னும் பததிற்கு 'நித்ய விபூதியுடன் விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மம்' என்பது அர்த்தம்.

கல்யாணைக-ஸைகரூபதாஸ் — நித்ய விபூதியானது குணமாகு
மோ? ஜ்ஞாநம் பலம் முதலியவை குணங்களாகிறபடியால் அவைகளுடன் கூடிய ப்ரஹ்ம

ஜகதி தியஜ்ஞவஸ்ய கருவஸ்யலொகஸ்ய வகுஜிஸ்ய தீஜ்ஞலக்த
ப்ரபஂசவிஷயத்வாச்ச | 'ஸதா வஸ்யுஜி ஸக்ரூயஃ'' உதி ஸதாதஜிஸி-
ஜ்ஞநஸ்ய தெஷாம் கரிவஸ்யாநஜ்ஞகருவாச்ச | 'ஸவஹதவாவா'
உதீயாதி 'ஸவிவாஸஃ' உதீயெந ஷ்லுலீலொவகரணஸ்யதக்ரஹ-
ணாத்தகவ்யக்ரீவ்யாக்ருதத்வஸ்யஷ்டவாரஷதம் லொயஷ்ல
லாவம் ஸவஸ்ம் வ்ருதிவிஜியஸ், 'ஸதீயகாஜஃ' உதீயெந ஷ்லலொகஸ்ய
லொகலொவகரணஜாதீஸ்ய ஸவபுஸ்ய ஸதீயதா வ்ருதிவாதிதா |
ஸதீயாஃ காமா யஷ்யாஸவஸ்ய ஸதீயகாஜஃ; காருஜ்ஞ உதி காரஃ |தெந
வாஜ்ஞஸ்ஹணா ஷ்லலொகஸ்யதீஜ்ஞவகரணாதியஃ ஷ்லாஹிஜ்ஞதா யெ காருஜ்ஞ
ஜ்ஞெந தெ ஸதீயாஃ ! தீயா ஜ்ஞீயஸ்தஃ ! ஸ்ருஸ்ய ஷ்ரீலொவகரண

பகவானுடைய லீலைகளுக்கு உபகரணமாயுள்ள தாமஸகுண ப்ரக்ருதி அதத ப்ரகருதியின் விகாரங்களான பதார்த்தங்கள் அவைகளுடன் கலந்து நிற்கும் ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள இவைகளிடம் தென்படும் விகார ஸ்வபாவ மொன்றும் பகவானிடம் இல்லை யென்று அவைகளை ப்ரதிஷேதித்து, 'ஸத்யகாமஃ' என்று முடியும் பாகத்தால் பகவானுக்குப் போக்யமாயும் போகோபகரணமாயுமுள்ள ஸகல வஸ்துகளும் நித்யங்களே என்று ப்ரதிபாதிக்கின்றது. எவனுடைய காமங்கள் ஸத்யங்களோ அவன் ஸத்யகாமன். எவை இச்சிக்கப் படுகின்றனவோ அவை காமங்கள். பர ப்ரஹ்மத்தால், எவை யெவை தனக்குப் போகயங்களாகவும் போகத்திற்கு உபகரணங்களாகவும் அபிமதிக்கப்பட்டு இச்சிக்கப்படுகின்றனவோ அவையெல்லாம் ஸத்யங்கள்,[அதாவது நித்யங்கள்] என்பது தான் ஸத்ய காமன் என்பதன் பொருளென்று ஏற்படுகிறது. போகோபகரண மின்

மமே குறிக்கப்படுகின்றது என்று சொல்வது ஒத்துகொள்ளத்தகுந்ததாகும். நித்ய விபூதி என்பது த்ரவ்யமா யிருகிறபடியால், அதன் வைசிஷ்ட்யம் எவ்விதத்தில் சொல்லப்படக்கூடும்? என்று சங்கை ஜனிக்கலாம் 'விசேஷணங்கள் எல்லாம் குணங்க ளாகவே இருத்தல் வேண்டும் எனறு ஒரு நியமமும் இல்லை? என்பதே இதற்கு ஸமா தானம். த்ரவ்யங்களையும் விசேஷணங்களாகக் காண்கிறோமன்றோ ? இவ்விடத்தில் 'குண' என்னும் பதத்திற்கு 'விசேஷணம்' என்று அர்த்தம் கொள்ளுதல் வேண்டும். இப்படி ஸமாதானம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் லீலா விபூதியாகிற இந்த ப்ரபஞ்சமும் பக வானுக்கு விசேஷணமாகிறபடியால் அதுவும் நித்ய விபூதியைப்போல க்ரஹிக்கப்பட வேண்டுமன்றோ ?' என்று கேட்கலாம். அந்த லீலா விபூதியை விலக்கும் பொருட்டே இவ்விடதில் 'கருணாஜ்ஞாண' என்று ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. 'கருணா' என்பதற்கு அப்ராக்ருத' என்பது பொருள். நித்ய, ப்ராக்ருதமாகிற லீலா விபூதி விகார மடையக்கூடியது ; அப்ராக்ருதமாகிற நித்யவிபூதி விகார மடையாது. இத்தக் காரணத்தாலேயே நித்ய விபூதிக்கு நித்யத்வம்.

ஸுராஸுரை வந்த்யாநாம் புராணஸம்பவ்யயைராகுலிதே ஸதுரி விகாரா ஸுகிதாநாஸ்ரிதாஸு, -கிவ்பரீதம் ஸ்ரிதேஷ்வதுஷ்டம் ஸதுவதெதிநா யுதெ। 'ஸதுஸம்கல்ப:' இதுதெஷா லொகுதஷாவக்ரணா ஜிஷா நிதுஷா நிராகியவெஷநதெஷா ஸத்ஸுவிசுவ-ரிவ-ர்ணாஷ வரிஷிதாநாமயுராநாஷவி ஸம்கல்பூராதெண வஸிஷ்டம் வஷதி। வஷாம வ லொகாவக்ரணாநாம் ரீதொவக்ரணாநாம் வெதிநாநாஷ வெதிநாநாம் ஸ்ரிராணாஷஸ்ரிராணாம் வ -திதம்கல்பாயதஸ்ரா-குவ ஸ்ரிதிவ்ர வ்யதிலெஷாஜி ஸவர்ம் வஷதி 'ஸதுஸ கல்ப:' இதி।

நிகு லீலோபகரண'மாக இருகும ப்ராகருத வஸதுகளும் நிதயங்களாக இருந்த போதிலும, அவைகளிடம் பரமாண ஸம்பந்ததிறகு யோகயமாயிருப்பதால் ஏறபடும் நிதயதவம மாதரம இருகினறதே தவர, விகாரமடையாமலிருப்பதால் ஏறபடும நித யதவம அவைகளிடம இலலை; ஆகையால அவை ஸதிரங்களெனறு சொல்லபபடமாட்டா. அவிகாரமாக இருபபதால ஏறபடும நிதயதவததை உடைய நிதய விபூதி வஸதுகளே ஸதிரங்கள; அடபபடிபபட்ட நிதயதவமே இவவிடதில ஸதய பதததால குறிகபபடு கினறது. இபமாதிரி அநதங்களாக இருகும வஸதுகள நிரதிசயங்களாக இருகுகை யிலும, அபூவங்களான கணகறற மேறு புதிய பதாததங்களையும ஸங்கலப மாதரத் தால ஸருஷடிகக அநதப் பகவானுககு சகதி உணடு எனபதை 'ஸதய ஸங்கலபன்' எனனும பதம் சொலலுகினறது. லீலா விபூதியிலுள்ள சேதநாசேதந ரூபமாயும் ஸ்திராஸதிர ரூபமாயுமிருககும லீலோபகரணங்கள போல, நிதய விபூதியிலுளள சேதநாசேதந ரூப ஸ்திராஸதிர ரூப போகோபகரணங்களும அவனுடைய ஸங்கலபத் திறகு உடபட்ட ஸ்வரூப ஸதிதி பரவருததி பேதங்களை உடையவை எனபதே இநத 'ஸதயஸங்கலப' எனனும பததின தாதபாயம.

ஸுராஸுரை வந்த்யாநாம் புராணஸம்பவ்யயைராகுலிதே ஸதுரி விகாரா — ஸத்யதவம், ப்ரமாண ததின ஸம்பந்ததிறகு யோகயமாயிருபபதெனறும விகாரம அடையாமல இருப்ப தெனறும இருவகைபபடும இநத லீலா விபூதியிலுள்ள பதாததங்களும பரமாண ஸம்பநதாஹங்களை, பாதயகுண முதலிய பரமாணங்களாக கொணடே அவைகள காம காரணிகளிருபபதால நாம ஏதுகளெனறு நாம ஏதுகளெனறு வேணடும: ஆகுலும, அவை அவிகாரிகளலல. எபபொழுதும மாறிக கொணடே இரு ககும ஸ்வபாவமுளளவை. ஆகையால் அவைகளை நிதய விபூதியிலுள்ள வஸதுக களைப போல ஸதயங்களென்று சொலவது ஸாதயமிலலை.

ஸ்ரிராணாஷஸ்ரிராணாம் — லீலா விபூதியில் ப்ராகருத பதாததங்கள அசேதநங்கள, ஸம்ஸாரி ஜீவனகள சேதநாகள; நிதய விபூதியில சுதத ஸதவம அசேதநம, முகதாகளும நிதயாகளும சேதநாகள; லீலா விபூதியில சேதநாகள ஸதிரமான வஸதுகளை, அசேதநங்கள அஸதிரங்கள; நிதய விபூதியில லீலா வயாபாரம முதலியனவை அஸதிரங்கள, மறறவை ஸதிரங்களே.

இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதம் உபப்ருஹ்யேத் இதி வக்ஷ்யதி.

"ஜ்ஞாதம் யதாபி தத்ஸர்வம் ஏதாப்யாம் பரிநிஷ்டிதம்.
வேதோபப்ருஹ்மணாத்யாம் தாவஜ்ஞம் ப்ரதரிஷ்யதி."

இதி வேதோபப்ருஹ்மணதயா புராணஸ்ய ஸ்ம்ருதௌ,

"வ்யாக்யாதம் ஸர்வமேதாப்யாம் வாங்மயம் ஸசராசரம்."

இதிஹாஸ புராணாப்யாம்.—வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணங்களாக இருக்கும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் இந்த அர்த்தமே விளக்கப் பட்டிருக்கின்றது. "ஜ்ஞாதம் யதாபி" இதயாதியான ச்லோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி வேதத்தைப் உபப்ருஹ்மணம் செய்ய வேண்டுமென்றே ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில், 'இந்த ராமன் மஹாயோகியாயிருக்கும் பரமாத்மாவே; இவன் எப்

இதிஹாஸ புராணாப்யாம்—பகவானுக்கு ஒரு திவ்ய மங்கள விக்ரஹமுண்டு, அவன ஒரு ஸ்தாந விசேஷத்தைத் தனது வாஸமாக வைத்துக கொண்டிருக்கிறான், இவை முதலிய விஷயங்களை ச்ருதி வாக்யங்களாக கொண்டு இது வரையில் உபபாதிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீமத ராமாயணம் மஹா பாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்களிலும் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் முதலிய புராணங்களிலும் இந்த விஷயங்கள் நன்கு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன வென்பது இப்பொழுது நிரூபிக்கப் படுகின்றது. தவிர, பகவானுக்குச் சிறசில பூஷணங்களும் சிறசில ஆயுதங்களும் உண்டு என்பது ச்ருதியில் வ்யக்தமாகக் காணப்படவில்லை; இதிஹாஸ புராணங்களில் அது கண்டோக்தமாக இருக்கின்றது என்பதும் இப்போழுது இவ்விடத்தில இதிஹாஸ புராணங்களை ஸங்க்ரஹிப்பதற்குக் காரணம்.

தாவ தேவ விஜாநீயாத்—முதலில் ஸ்ரீமத்ராமாயண வாக்யங்கள் ப்ரமாணமாக கூறப்படுகின்றன. 'ஸ்ரீமத ராமாயணம் கேவலம் காவ்யமோ? அப்படியானால் அது எவ்விதத்தில் ப்ரமாணமாகும்?' என்னும சங்கையை நிவருத்திப்பித்துகொண்டு, 'ஸ்ரீமத ராமாயணம் கேவல காவ்யமன்று; அது காவ்யம் போல இருக்கையிலும், வேதத்தின் அர்த்தத்தையே அது வெளியிடுகின்றது' என்பதை இந்த ச்லோகத்தால் நிரூபிக்கிறார். இந்த ச்லோகத்தின பொருள்—'அந்த இரண்டு குழந்தைகளும் நாலு வேதங்களுடைய விஷயங்களையும் தரிக்கக்கூடிய புத்தியை உடையவர்களென்றும், வேதங்களை அங்கங்களுடன அத்யயனம செய்திருக்கிறார்க ளென்றும வால்மீகி மஹர்ஷி அறிந்துகொண்டு வேதங்களின உபப்ருஹ்மண ரூபமாக இருக்கும தமது காவ்யத்தை அவர்களுக்கு உபதேசித்தார்.' இதிலிருந்து ஸ்ரீமத ராமாயணம் வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணம எனபது வெளியாகின்றது.வேதத்தின நிஷ்கர்ஷமான அர்த்தத்தை பாதி பாதிக்கும் காவ்யங்களை 'உபப்ருஹ்மணங்கள' என்று சொல்லுவார்கள். அம்மாதிரியான காவ்யங்களில் சொல்லப்படும் விஷயங்களெல்லாம் ப்ரமாணங்களே எனபது விவக்ஷிதம்.

வ்யாக்யாதம் ஸர்வமேதாப்யாம்—இந்த ச்லோகம் யுத்த காண்டத்தில் இருக்கின்

சுநாஸீரயுநியமோ ஸஹ ஸர்வோ ஸுரோ ஸுரான்।
ஸீஸஹஸ்ரோ யாதா ஸம்வத்ஸ்ரமுதாயுஷ்ஃ।
ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்ய ஸ்ரீரஜயுஷ்ஃ ஸர்வதோ முகஃ।”
“ஸர்வ நாநாவியாஸ்ரயி யநாராயண தவிஸ்ரஹே।
சுநகுஹ்ய ஸுகுஹ்யாத்ம் ஸவெஷ் வாஸுதேவாய விஸ்ரஹே।
விவஸ்வ வெஷ்ணவம் தேஜஷ்ஃ ஸஸாரீரஷ்ஃ ஸஹாநகஷ்॥”

பொழுதும இருப்பவன். இவனுக்கு ஆதியுமில்லை மதயமுமில்லை அந்தமுமில்லை மஹாநகளாக இருக்கும் ப்ரஹ்மா இநதரன் இவாகளைக காட்டிலும் மிக உயாந்தவன். ப்ரக்ருதி மண்டலததிறகு அபபாலுள்ள அப்ராகருதமான வைகுண்ட லோகத்தில் இருப்பவன்; சங்கம் சகரம கதை இவைகளை ஆயுதஙகளாக உடையவனுய் ஜகததை ரகஷிக்குமவன் இவனே. இவனுடைய மாபில்தான ஸ்ரீவதஸம் என்னும் மறு இருககின்றது. தன்னை விட்டு விலகாத லகஷ்மியை இவன பதனியாக உடையவன். இவனை ஜயிப்பது என்பதும் ஒருவராலும் சகயமனறு. இவன் சாசவதன இவனை தருவன’ ‘பல விதங்களான பாணஙகளும நீண்ட மூாதனியை உடைய கோதண்டம் என்னும் வில்லும் இவை யெலலாம் புருஷனுடைய ஆகாரங்களைத் தரித்துக கொண்டு இவனைப் பின் தொடாநது சென்றன இவன தனது சரீரதது டனும் தனனுடைய அநுசராகளுட னும் விஷ்ணு ஸ்ம்பநதமான தேஜஸுவில அநதாநதனை அடைநதான்’ என்று இவனைப் பறறி சொலலப்பட்டிருககினறது.

றது. ராவணன் வதமடைந்தவுடன, அவனுடைய ஜயேஷ்ட பதனியாகிற மண்டோதரி அவனுடைய வததனைப பறறி பரலாபிககு மிடதில ‘ஸ்ரீராமன் கேவல மநுஷ்யனனறு; அவனுடைய கருதயஙகளைப பாாககுஙகால அவன் அமாநுஷனனறே எறபடுகினறது ஒரு கால அவன் யமனுக இருப்பானே : இலலாவிட்டால இநதரனுக இருப்பானே? இலலை, அவன யமனுமனறு இநதரனு மனறு, அவன ஸாக்ஷாத சங்க சக்ர கதா தரனுகிற விஷ்ணுவே’ என்று சொல்லிக கதறி அழுகிறாள ஒரு ஸ்தரீயின வாாத்தையாக கொண்டே ‘விஷ்ணு மறறை எலலா தேவதைகளைக காட்டிலும உயாநதவா’ எனபதை வால்மீகி இவவிடததில் ஸதாபிககிறார. இதில் ‘தரிஷ்ஃ வாஸோ யாதர’ [ப்ராகருத மணடலததிறகு அப்புறமுளள அப்ராகருதமான ஸ்ரீ வைகுண்டததில் இருப்பவன] எனபதில சொல்லபபடுமை ஆதனமே இவவிடததில் முகயமாக அபேக்ஷிதம். ஸ்ரீ வைகுணடம் எனனும் அப்ராகருத ஸதானமொன்று உணடு என்பதற்கு இது பரமாணம். சுநாஸீரயுநியஸ்ஃ, ஸர்வதஃ, ஸ்ருவஃ எனறு மூன்று பதஙகள் இருககின்றன. இவை யெல்லாவற்றுகும் ‘நிதயமாக இருப்பவன’ என்பதே பொருள. இப்படி ஒரே பொருளுள்ள மூன்று பதஙகள ப்ரயோகம் செய்திருபபதன் கருத்து எனன வெனறால-முதல பதம் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் நிதயம் எனனதையும, இரண்டாவது பதம குணஙகளுடன் கூடினவனுகவே பகவான நித்யன் என்பதையும, மூன்றுவது பதம திவய மங்கள விகரஹததுடன் கூடினவனுகவும் அவன் நிதயன்

ஸ்ரீஉவெஷவவை ஸாணை,

‘ஸஉஹ்ஸாஸ்ரகுயவெஷ்ரதா நுவ யது வுதிவிஸ்கா: ।
தவிஸ்ரகுவவிவெஸ்ரகுவ்ரம் ஸ்ரகுவஉநுஷ்ரெஉஷுஹஸு ’’
உகுதம் ஸ்ருஹ்ன உஹாலாஸ ஸவஃஸ்ருஹ்ஜயொ ஹாஸ்ரிஃ ।
நிவிதெதுவிவெஷா ஜஸ்ருநாதர விவ்ணெஃ ஸ்ரீஸ்ரஹவாயிநீ ॥’’
‘‘யயா ஸவஃஸ்ருவிகர விஷ்ணுஹவிவெமவெயம் ஜ்விஜ்ஞாதுஉ ।’’
‘‘விதவிதெ விஷவிதெவிஹயம் உநஷ்யுவிதெ வ உாநஷ்டீ ।
விவ்ணெரிவாநஷ்டாஸ்ரிவாரம் விவெ கூரிரவிதுஷாதுஸ்ரஹ்ஸ்ரஷ்டீ ’’
‘‘வஸ்காஞ்ஜிஸ்ரஹ்ஸுர ஸ்ருஹ்றயஸ்யாயிவ நர யொஸ்மிவநர ஹ்ரிவெ ।
தெஷாம் தெதுஸ்ரஉம் ஜ்ஞாநம் யவிதெ வஸ்யுஞ்ஜி ஸஸ்ரிரயஃ ॥’’

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும்—‘ இந்தச் சக்திகளெல்லாம் எவ்விடத்தில் ப்ரதிஷ்டி தங்களாக இருக்கின்றனவோ, அந்த பகவத்ரூபம் விலக்ஷணமான ஸந்நிவேசத்துடன் கூடியது, அது வேறு தரவ்யமே, அது அளவுக்கு விருத்தினது,’ ‘ஹரி என்னும் விஷ்ணு, விகாரஹீனத்துடன் கூடிய ப்ரஹ்மம, ஸகல ஜீவனகளும அவனுக்குச் சேஷ பூதங்கள’’ ‘ ஜகத்திற்கெல்லாம் மாதாவாக இருக்கும் நித்யையான இந்த லக்ஷ்மி அந்த விஷ்ணுவை விட்டு ஒரு பொழுதும் விலகாதவள், விஷ்ணு எப்படி எங்கும் வ்யாபித்திருக்கிறாரோ அவ்விதமே இவளும் எங்கும வ்யாபித்திருப்பவள. விஷ்ணு தேவனுக அவதரித்தால் இவளும் தேவாகளுடைய தேஹத்தை எடுத்துக் கொள்ளுகிறாள; மநுஷ்யாவதாரம் செய்யும் பொழுது மநுஷ்ய தேஹத்தை எடுத்துக் கொள்ளுகிறாள விஷ்ணு எடுத்துக் கொள்ளும் ரூபங்களுக்கு அநுரூபமான ரூபத்தையே இவள் எப்பொழுதும் தன ரூபமாகச் செய்து கொள்ளுகிறாள’ ‘விஷ்ணுவுக்குப் பரமமான ஸ்தானமொன்று உண்டு; எப்பொழுதும் ப்ரத்யகத்தையே த்யானம் செய்துகொண்டு ஏகாந்திகளாயும் யோகிகளாயும் இருப்பவாகள அந்தப் பரமமான ஸ்தானத்தில இருக்கிறாகள, அந்த ஸ்தானத்தை ஸூரிகளென்னும் நித்யாகள் எப்பொழுதும் பாதுக்க கொண்டிருக்கிறாகள’ ‘ அந்த

என்பதையும் குறிக்கின்றன எனபது தான் இதிலிருந்து பகவானுக்கு நிச்யமாக திவ்ய மஹிஷி விக்ரஹமொன்று உண்டு எனபது ஏற்படுகின்றது. ‘‘நித்யஸ்ரீஃ’’ என்னும் பதம் அவனுக்கு லக்ஷ்மி என்னும் பத்நி ஒருவள் உண்டு என்பதைக் குறிக்கின்றது. சங்கம் முதலிய ஆயுதங்களும் அவனுக்கு உண்டு எனபதைக் காணபிக்கின்றது ஸம்வே ‘வஸு ஸஹாயாஸ:’ என்னும் பதம்.

ஸவஃஸ்ருஹ்ஜயஃ.—இவ்விடத்தில் ‘ப்ரஹ்ம’ என்னும் பதம் ஜீவனைக்குறிக்கின்றது சுத்த ஜீவ ஸ்வரூபம் அவனுக்குச் சேஷம் என்பது தாத்பாயம்.

ஸஉஹ்ஸாஃ.—பக்த ஜீவன் முக்த ஜீவன் காம ரூபமான அவித்யை இவை சக்திகள.

‘ விஸ்ரகுவிவெஸ்ரகுவ்ரம்’ என்பதற்கு ‘ஸந்நிவேசத்தின் வைலக்ஷண்யம்’ என்பது பொருள்

நிவிதெதுவிவெஷா—லக்ஷ்மி அவனுக்கு பத்நி என்பதற்கு இது ப்ரமாணம்.

"கூர்ம உவாச தூரிஉயஶ் சாரெர
ந யஶ்சிலாதிதஃ வரிணாஉஹெத:॥"
உஹாஹரதெ ச,
"ஜிவ்ய ஷ்ரா நாஜாம் சாஷ்ரயெயம்
உவிதுஜ்ஜெயம் சாஶமெஷ்ரெஷ்டாஉ॥
"முஷ்ட வரெஹ ரக்ஷ சாஷ்ராது ஷ்ரவஹாது
கெவ கெவ ஜாயதாம் ஷுஉ தூ॥"
"கூர்முஷ்ரவசுதெ தது ந கூர்முஷ்ரதுவெ ஶ்ரூயதெ॥"
ஜதி। வாஸுதெவ ப்ரஹ்மணொ ரூபவத்தம் வ தெ சாரீரஶ்ச வதி
சுஜ்ஞ ஷுஉெபூவெதி சாஸ்த்ரெ" ஜதி। யெ ஸ்வாவாதி துஉணுராஜ்ஞ

ஸ்தானம் நித்யமானது. கலி முஹூர்த்தம் முதலிய காலப் பிரிவுகள் அந்த விபூதிக்கு எவ்வித மாறுதல்களையும் செய்ய சக்தியற்றவை'

மஹா பாரதத்திலும்—'விஷ்ணுவின ஸ்தானமாகிற வைகுண்டம் என்பது ஒரு நிலயமான ஸ்தானம்; அதற்கு அழிவு இல்லை; அது அளவற்ற பெருமையை உடையது, அது நமது இந்திரியங்களால் அறிய தக்கதன்று; சாஸ்த்ரங்களால் மாதரம் அதை அறியக்கூடும். அது ஆதி முதல் இருப்பது ஹே ப்ரபோ; அந்த லோகத்திற்கு நீர் போகலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் நீர் உம்முடைய திவ்ய மூர்த்தியுடன் அவதரித்து உமை அடைந்திருக்கும் எங்களை காப்பாற்றவேண்டும்' 'அவ்விடத்தில் காலத்திற்கு எவ்வித சக்தியுமில்லை; இவ்விடத்தில அது வஸ்துக்களை மாற்றுவதுபோல அவ்விடத்தில மாற்ற மாட்டாது'

பர ப்ரஹ்மத்திற்கு ரூபம் உண்டு என்பதை ஸ்மர்த்தர்களும் "சுஜ்ஞஷ்ணுஉெபூவெதி சாஸ்த்ரெ" என்னும ஸ்மர்த்தத்தால் வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்த ஸ்மர்த்தத்தின்

வாகாதிபி:—பரமமான ஸ்தான மொன்று உண்டு என்பதற்கு இது ப்ரமாணம்

சுஜ்ஞஷ்ணுஉெபூவெதி சாஸ்த்ரெ—இது ப்ரஹ்ம ஸ்மர்த்ரங்களுள் ஒன்று. இதன் பொருள்—சுஜ்ஞ:—ஸ்ரீயனிடத்திலும் கண்ணின உள்ளிலும் தென்படும் புருஷன் ஜீவனைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான பரமாத்தமாவே; எனென்றால், 'தஜ்ஜெர் வதெஶாசு'—அந்தப் பரமாத்மாவுககே ஸம்பவிக்கக்கூடிய தாம விசேஷமானது இந்த உபநிஷத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சாந்தோக்யத்தில் தென்படும் 'ய வனஷெஷ்ரெஷ்ட ஹிரண்ணய: வாஸ்துஷெஷ ஶ்ரூயதெ என்றும் 'சுய யவனஷெஷ்ரகக்ஷிணி வாஸ்துஷெஷ ஶ்ரூயதெ என்றும ஆரம்பிக்கும் வாக்யங்களால விலக்ஷண புண்ய சாலிகளான ஆதித்யன் இந்திரன் ப்ரஹ்மா முதலிய ஜீவன்களுள் ஒருவன சொல்லப்படுகிறானா? இல்லாவிட்டால் அவர்களைக்காட்டிலும வேறுபட்ட பரமாத்மா சொல்லப்படுகிறானா? என்று ஸந்தேஹித்துக்கொண்டு, 'ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவே சொல்லப்படுகிறான்'

வுகீ-ர் தவுகாத-ர்வுர ஹிரிவ்ர்வுர்வுர்வுஹ: வஹவஹ்ராம்ஸ்ர்ஸ்ர தவுஹ
ஸ்ர கீர்ரணோ ஹம்ஹீர்ராம்ஹ:வஜ்ர்வுஹ் ஏ-கீவஸ்ர்ஸ்ர்ஸ்ர்ஸ்ர நாஸ்ரவிகர
விகஸ்வி தவ்ர்வுணர்ஸீகூஉஸ்ராஜ்ஸ்ராயதெக்ஷணா: வஸ்ர்ஸ்ர ஏஸ்ஸ்ரடா:

தாத்பாயமாவது—ஸூர்ய மண்டலத்தின் அந்தர் வர்த்தியாகத தென்பதும் புருஷ ச்ரேஷ்டன் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவாகவும் பரப்ரஹ்மமாகவும் இருக்கும் நாராயணனே; எனென்றால் அவனுடைய நாமங்களல்லவோ அதைச் சொல்லும் உபநிஷத்தில் நிர்த தேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன? அந்த உபநிஷத்தில் சொல்லியிருப்பதலிருந்த அந்தப் பரம புருஷன் ச்ரேஷ்டமான தங்க மலைபோன்ற ப்ரபையுடன் கூடியவனென்றும், கோடி ஸூர்யனுடைய கிரணங்களைபோல அளவற்ற கிரணங்களை உடையவனென்றும், ஆழமான ஜலத்தில் உத்பத்தியைப் பெற்றும் த்ருடமான தண்டுடன் கூடியதும்

என்று இந்த ஸூத்ரத்தால் ஸ்ரீ வ்யாஸர் விதிக்ரந்தம் செய்திருர். இப்படி விதிதாந் தம் செய்வதற்குக் காரணம் பின்வருமாறு இருக்கின்றது. இந்தச் சாந்தோக்யத்தி லேயே இந்த வாக்யங்களுக்குப் பின் வரும் வாகயங்களில் இந்தப் புருஷனைப்பற்றி பேசுமிடத்தில் 'அவ்ரஷ அவிவெத்ஸ்ர்: வாஹவஹ்ர உஹிதா:' (அவன் எவ்வித கர்ம பந்தத்துடனும் ஸம்பந்தப்படாதவன்) என்று அவனுடைய அபஹத பாப்மத்வம் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட அபஹதபாப்மத்வம் ஜீவன்களொருவருக்கும் ஸம்பவிக்கமாட்டாதாகையால் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் பரமாதமாவே என்பது விதித்தம். இந்த உபநிஷத்தில் பகவானுடைய அபஹத பாப்மத்வம் சொல்ல ப்ட்டிருப்பதுடன் அவனுக்கு திவய மங்கள விக்ரஹமொன்று உண்டு என்பதும், 'ஹிரண்ணயா: வர்ர்ணோ ஏஷ புர்ஷ:' [தங்கம் போல ப்ரகாசித்துக் கொண் டிருக்கும் ஒரு புருஷன் அவ்விடத்தில தென்படுகிறான்] 'யஸ்ய கபியாஸம் வ ண்டரீகமிவக்ஷிணீ'' [அவனுக்குத் தாமரை புஷ்பம் போன்ற இரண்டு கண்கள் உண்டு] இத்யாதி வாகயங்களால் ஏற்படுகின்றது. அந்தத் திவ்யமங்கள விக்ரஹம் நம் முடைய ஊனக் கண்ணுக்குத தெரியமாட்டாது; விசுத்தமான மநஸ்ஸாலேயே அது அறியப்படக் கூடும் என்பதும் அவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படிப் பட்ட அதீந்த்ரிய ரூபம் பரமாத்மாவுககே உண்டு என்பது, 'ந சக்ஷுர்ஷா ஹ்ய ஹ்ரு தெ நாஸவி வாவ' [கண்ணுக்கு எட்டாதது அந்த ரூபம், வாக்காலும் வா ணிக்கமுடியாதது] 'உநஹா தீ- விஸ்ர்ஜ்ஜ்ந' [சுத்தமான மநஸ்ஸால் மாதரம் அதை கரஹிக்ககூடும்] இத்யாதியான வேறு வாக்யங்களிலிருந்து ஏற்படுகிற படியால் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமே வன் பரமாத்மாவாகவே இருத்தல் வேண்டும். இது தான் இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்படும் விஷயம்.

கா-தூவ்ஸ்ர ஹிரிவ்ர்வுர்வுஹ:— ச்ரேஷ்டமான தங்க மலையின் ப்ரப போன்ற ப்ரபையை உடையவன். இது 'ஹிரண்ணயா:' என்பதன் பொருள். இவ் விடத்தில் 'ஹிரண்ணயா:' [ஸுவர்ண மயமான] என்பது ஔஜ்ஜ்வல்யத்தைக் குறிப்ப தற்கு மாத்ரம் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸுமுகாஸுகஃ ஸுஸ்திராயுரவிதூரஜஃ ஸுவர்சலிரகோரஜுமுஜ்ஜ்வலஃ கம்
பவ்ரீவஃ ஸுஜகாம்ஸவிபுலம்பிசாருபரிவ்ருகணோல்லிஸ
துயஃ வீ நவ்யுத்தாய-ஸுபுஜஷ்டாரபாதி தாரகுதயாநபூர்

ஸுமாய கிரணங்களால் மலரச் செய்யப் பெறறு முள்ள தாமரைப் புஷ்பத்தின் தளங்கள் போன்ற அழுகுகற்ற நீண்ட கண்களை உடையவனெனறும், அழகான புருவம் நெற்றி மூகது இவைகளை உடையவனென்றும, அழகான மந்த ஸ்மிதத்துடன் கூடிய பழவம் போன்ற உதடுகளையும மநோஜ்ஞமாயும் கோமளமாயுமுளள கன்னங்களையும் சங்கம் போன்ற கழுத்தையும உயர்ந்த தோள்களில தொங்கிகொண்டிருகும் நனறுக அமைநதுள்ள திவ்ய காதுகளையும திரண்டி உருண்டிருக்கும் புஜங்களையும் உடைத்தாயிருகிறானென்றும், மிகக அழகு பொருநதியும் மிகச் சிவந்து மிருகும் உள்ளங்

ஹம்ஹீராம்ஹஸுஸுஹ்ருதே— இது 'யயா கவ்யாஹம் வாணீகவஸுகஷிணீ' எனனும ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்ததத்தை விளகுகின்றது. இந்த ச்ருதி வாக்யத்திற்கு மூனறு அாததஙகள் வாக்யகாரரால் உபபந்ந அாததஙகளாகச் சொல்லப்பட்டிருகின்றன. அவையாவன—(1) கே-ஜலதில, கவ்யாவஹ-நின்று கொணடிருகிற. 'கே கவ்யாவஹ' இதி கவ்யாஹழ। இவ்விடதில் 'கவ்யாவஹ' என்பதிலுள்ள 'க' லோபமடைகிறபடியால், 'காவ்யாஹழ' என்று ரூபம ஏற்படாமல 'கவ்யாஹழ' என்று ரூபம் ஏற்படுகின்றது. ஜலத்தை விட்டு எடுககப்பட்ட தாமரைப் புஷபதததை காட்டிலும ஜலத்தில் இருகும் புஷ்பத்திறகு சோபை அதிகமாகையால் அவவிதம் இவ்விடதில வாணிகப பட்டிருகின்றது. (2) கழ-ஜலததை, விவ தி-குடிகினறது, எனறு கவிஃ, அதாவது 'தாமரைத் தண்டு' என்று சொன்னதாயிறறு. கவள-அந்தத் தண்டில், ஸுவஹ-இருகின்றது; எனறு கவ்யாஹழ' । தண்டிலிருநது கொய்யப்பட்ட புஷ்பதததை காட்டிலும தண்டுடன் இருகும புஷ்பதிற்கு சோபை அதிகமாகையால், இந்த வாணாம். (3) கழ-ஜலததை, விவ தி ஆகாஷிகிறான் எனறு -கவிஃ-ஸுமாயன; கவி நர-ஸுமாயனால், ஸுவ்ய தே-மலரச் செய்யப்படுகினறது, என்று 'கவ்யாஹழ' । ஸுமாய கிரணததால் மலரும தாமரைப் புஷபத்திறகு, வேறுவிதமாக மலரச் செய்யப்படும் தாமரைப் புஷ்பதததை காட்டிலும சோபை அதிகமாகையால் இநத வாணாம். இநத மூன்று அாததஙகளையும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா, 'ஹம்ஹீராம்ஹஸுஸுஹ்ரு ஹுதே' [ஆழமான ஜலத்தில உண்டாகியிருகிறவும்,] 'ஸ ஸுஜ்ஞாஷ்டநாலு' [தருடமான தண்டுடன கூடியிருக்கிறவும்,] 'ஸவிகாரவிகஸித' [ஸுமாய கிரணஙகளால் மலரச் செயயப்பட்டிருகிறவும] என்று மூன்று விசேஷணங்களால் விவரிதிருகிறார். 'வாணீக' எனனும் சப்தம் வெள்ளைத் தாமரைப் புஷ்பதையே குறிககும். ஆனால், அந்த அாததம் இவ்விடதில் உபபந்நமாக மாட்டாதாகையால், இவ்விடத்தில் அநதச் சப்தம் சிவந்த தாமரைப் புஷ்பத்தையே குறிகின்றது என்று நிர்வஹிதிருகிறார்கள்.

ஸுஜோஹிர துங்கு ஜகஜ்ஜந ஸுஜெயர விஸாகு வகக்ஷஷ்ஷுஃ ஸகிஹிஸ
ஸவ-ம்ஹெர ஜிஹெ-ம்ஸுஹி வுர குவஸம ஹர நஃ ஷ்ஷிழுவண ஃ
ஹூஸுவ ஃஉவ ஃணீ கவர ஃவ ணெய ஃஹ துஃ ஷ்ஷாந ஃர குவ வீ தர ஃ
ஸுயஹெர ஃஉருகிஸீட கு ஃணு துஹர ஃகளஷ்ஷ ஃஹ கெ ய-கு ர க ட க
ந-குவ ஃஹெர ஃஉ ஸுவ-ம நர ஃஉ ஸுவிஜி-தர ஷ்ஷய-ர நஜ்ஜி வு ஹ-கு ஷ ணஃ
ஸ-ம்வஸ்கு ஜஹ ஸிஸர ஃஜு ஜீவ ஷ்ஷுவ நர ஃது ஃம்கூ ஜர ஃந ஸுய கர தி
ஸயஸ்ஸ-ம்உய-ர ஹு ஜ தர ஸுஷ8ந ர ஃஉ ஷ்ஷுவி வ ஜ ஜ்ஜீ து-ர வ ணு ர ஃஉ ஜ
வ-கு ஸி ஜ தர ஸுஷ ஸவ ர ர வ ஸ்ஸ-கு கஜு ர தெர ஃஜ ஜூ ஃ ஜ தர வி ஹு ஜி ஜ து
ளஸ்வ நஃ ஃ ஷ்ஷு ஹர ர ஸ்வ ஸ ஃக ஃஜ ர ஃ ஃ வ ணெ ஃ ஹ ம ய வ ர வி ஜ ர
ந ஹ ஜி ம ஹ ர ர ஸு ஜெ ஜெ ர ஸ்ரீ ஃ ஸ ணெ ஃ ர ய ஃ ஜ ஜ ம ஸ்ரீ ர ஹ ர வ ஃ
க ர-ணெ ர ர ர ஸ ஃ உ ம ய ர ஸெ ர வ ந வ ஸெ ர ஸி ஜ ர ஸ்ரீ ஜ வ ஸு ஃ
வ ர ர ஷ வ ஸெ ர உ ரீ ஜ ஸ்ரீ ஜெ | ஸ வ ஸி வி ஸு ஜ ஸ ஜ ர உ ய வி ஹ வ ஸு
ய ஸீ ஸெ ர ஸி ர ஷ்ஷ ஸ வ ஸ உ ஷ்ஷ ஸ ஜி ஹெ ஸ ஃ ஸ வ ஸ ஹ ர ணெ ஸி யி ஃ ஸ்வ

கையுடன் சோஜதுள்ள விரல்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறனென்றும், அல்பமான மத்யத்துடனும விசாலமான மார்புடனும ஸமமாகப் பிரிந்திருக்கும ஸகல அங்கங்களுடனும வாணந்திறகு எட்டாத திவ்ய ரூப அமைப்புடனும பரிபமான திரும்மணி வாணத்துடனும மலாந்த தாமரைப் புஷ்பம்போல இருக்கும அழகான திருவடி யுகளத்துடனும தனகு அநுரூபமான பீதாம்பரத்தைத் தரித்துக் கொண்டு இருக்கிறனென்றும், நிாமலமான கிரீடம் குண்டலம ஹாரம் கௌஸ்துபம கேயூரம கடகம நூபுரம உதர பந்தநம இவை முதலிய அளவற்ற ஆச்சாய கரங்களான அந்த திவ்ய பூஷணங்களை அணிந்து கொண்டிருக்கிறனென்றும, சங்கம் சக்ரம் கதை கத்தி சார்ங்கம் ச்ரீவத்ஸம் வநமாலை இவைகளால் அலங்காரிக்கப்பட்டிருக்கிறனென்றும், அளவற்ற மேன்மை பொருந்திய ஸௌந்தர்யத்தால் ஸகல ஜந்துக்களுடைய மநஸ்ஸையும் த்ருஷ்டியையும் ஆகர்ஷித்து நிறகிறனென்றும், தனது லாவண்யமாகிற அமருதத்தால் ஸகல சராசரங்களையும நிர்பரிகொண்டு அதயாச்சாய கரமாயும் மநஸ்ஸால நினைக்கக்கூடாததாயுமுள்ள நித்யமான யௌவநத்துடன இருக்கிறனென்றும, புஷ்பம போன்ற புஞ்ஜரிபபிஞ்ல் மநஸ்ஸுக்கு மிக பரியங்கவும் தனது புண்யமான கந்தத்தால் ஸகல திக பரதேசங்களையும வாஸனையால வாஸித்துக் கொண்டும, மூனறு லோகங்களையும் தனது காம்பீர்யத்தால் ஆகரமித்துக கொண்டும், தனது ஆச்ரிதாகளெல்லாரையும் கருணையாலும ப்ரீதியாலும மதுரமாயுமுள்ள தனது கடாக்ஷங்களால் அநுகரித்துக் கொண்டும ப்ரகாசிக்கிறனென்றும தனக்கு விளங்குகிறது. அவன் ஸகல ஜகத்தினுடையவும ஸருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை தனது லீலையாகக கைக கொண்டிருக்கிறன; அவனிடம எவ்வித தோஷமுமான குணமும இல்லை; ஸகல கல்யாண குணங்களு

'ஜாவண்ணுழி' என்னும் பதம் ஸமுதாய சோபையையும், 'ஸளாம்உய-ர்' என்பது அவயவ சோபையையும குறிக்கினறன.

தாஸஹஸ்ஸவஸ்ரூவியுக்ஷணம் வாசாதா வாஸ்ருஷ்ட நாராயண ஜகுவழுதெ। 'தத்ரெபுராவதெஶாசு'—"ஸஹஸ்ர ஸவெபுஷாம ரூபா காமாநீஷெ ஸவெஷாம காஸாநாழ்", "ஸ வாஷுவெஷ்ஷுः வாஷ்டுஹு உதிதः" ஜகுராதிஶாசுநாசு। தவெஷ்யுதெ ஶுணாः "ஸவஷ்ஷு வஶீ ஸர்வபுவெஶ்வராநः, ஸுவஹுதவாஷ்டர விஜராः" ஜகுராதி "ஸ-ஈ ஶம்கூஷ்ः" ஜகுஞ்சு, "விஶ்வதः வாரூம நித்யு விஶ்வம் நாராயணம் ஹரிழ்", "வதிம் விஶ்வஸ்ருஷ்டாரதாரூழ்" ஜகுராதிவாகு வ்ரூகிவாதி-தாः|வாகுகாரூவெஶ்வதத்வஷ்டாஹ—'ஹிரண்ணயः வாரூ-

---

கஞ்சும் அவன் இருப்பிடமு; தன்னேததவிாத்த மறறை வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் அதிமாதரம விலக்ஷணன். இபபடிபபட்ட ஸ்ரீமந் நாராயணனே அந்த உப நிஷத வாக்யததால் சொல்லப்படுகிறானென்று எப்படி எற்படுகினறதென்றால், அநத உபநிஷததில அப்படிப்பட்ட நாராயணனுக்கு அஸாதாரணஞகளான தாமங்களே நிர்த் தேசிக்கப்படுகின்றனவன்றே? 'அவன ஸாவ லோகஞகளுகளுகும் ப்ரபு; எல்லாருடைய இஷடங்களையும் நிறை வேற்றி வைப்பவன அவனே; அவனிடத்தில் ஒருவித காம பந்த மும் ஒட்டுகிறதில்லை;' என்பதே அவவிடததில் தெனபடும் நிதத்தேசம். இமமாதிரி யான நிததேசம 'ஸகலதததையும் தனது வசததில் அடகும் திறமையுள்ளவன்; எலலாவற்றுகும் சேஷி; காம ஸபாச மறறவன்; ஜரை முதலியவை அவனிடம் இல்லை' என்று ஆரம்பிதது 'அவன் ஸத்ய ஸஞகலபன' என்று முடியும் வாகயஞகளாலும், 'இந்த லோகதத்தில் தென்படும் ஸகல சேதநாகளைகாட்டிலும் அவன் உயர்ந்தவன்; அவன் நித்யன்; அவனே எல்லாவறறுகும் அநதராதமா, அவன் தான் நாராயணன்; அவனே ஹரி; இந்த விசவம் முழுவதற்கும அவன சேஷி, அவனுக்கு மேற்பட்டு வேறு ஒரு ஈச்வரனுமிலலை' எனனும வாகயஞகளாலும் அநத நாராயணனுகிற பரமாத் மாவுககே அம்மாதிரியான குணஞகள உண்டு எனபது வேறு ச்ருதி வாகயஞகளிலிருநது ஏற்படுகின்றது. வாக்ய காரரும் இநத அாதததனைப பினவரும் வாகயததால வெளி யிட்டிருகிறார—'ஸஞாணமயமான புருஷன காணப்படுகின்றான் என்று சொல்லும உபநிஷத் வாக்யததால் ப்ராஜ்ஞனுயும எலலாவறறுகும் அநதராதமாவாகவும் இருக கும் பரமாதமாவே குறிகபபடுகின்றான்; எனனாலு, 'அவன ஸகல லோகஞகளுகும ஈசன், ஸகல காமஞகளுக்கும ஈசன், அவனை ஒருவித காமமும ஸ்பாசிகமாடடாது,' என்று அவ்விடததில உபதேசிகபபட்டிருகின்றதன்றே?,

---

தவெஷ்யுதெ ஶுணாः—'இந்த உபநிஷததில் காணப்படும வாகயங்க ளில் ஸாவலோகேச்வரத்வம் முதலியவை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்பது உண மையே; அதனால், இவ்விடததில ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் பரமாதமாவே என்பது எப் படி நிததிகின்றது?' என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம. அதற்குப் பரிஹாரமாக "தவெஷ்யுதெ ஶுணாः" [அவனுடைய குணஞகளல்லவோ இவை?] என்று இவ்விடதத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.

வொ ஊ ஸுதஜ இதி வ்ரஜேத்: லவ-ர்ஞோ ஸ்ய மெ ரகாரொ வகெஸாஜ் கயொஉயா தூவ நாழ்' ஜ தூஸி நா / தஸ்ய வ ரகுவ ஸ்ய நிதுகாதி வாகுகாரொணைவ வ்ர கிவிஜ்ழ்-'ஸ்ய தூரகுவம் கூககஉ ந்ரு ஹாயழ்ம் கவெதநாகாரொஜ்ஞ''ூஸ்' ஜ கி [உவா ஸிதுர்ரநாரு ஹாயழ்ம் வர்ஜவ-ர்ர்ஷஸ்ய ரகுவஸ்ம்ரு ஹ ஜ கி] வகுவுவக்ஷம் கூதா, ''ரகுவம் வாதீம்ழ்யஜஞ்ம்காணவ்ர கூக்ஷ் கஸ்ரிஜெஸாஜ்'' ஜ கி ஸிஜ்ரஞ்தி தழ் / யமா ஜ்ஞாநாஜயம் வாஜஸ்ய ப்ரஹ்மணம் ஸ்வரூபவதயா நிஜெஸாஜ் ஸ்வரூபவலக்ஷ தா ஸ்மணா ஸ்வயெஜவி ரகுவம் ரூதூர்ய ஸ்வரூபவதபா நிஜெஸாஜ் ஸ்வரூ

பகவானுடைய இரத ரூபம் ஒருகால் அநித்யமோ? என்னும் சங்கையும் அந்த வாக்ய காராலேயே பரிஹரிக்கப் படடிருகின்றது 'ஒருகால் ஈச்வரன் தனது ஐச்வாயத்தைக கைப்பற்றி, இரத ரூபதத்தை ஆச்ரிதாகளின அநுக்ரஹத்தை உகதே சிதது செயது கொணடிருக்கிறாரே?' என்னும வாகயத்தால் இரத ரூபம் உபாஸகர் நவனை அநுக்ரஹிக்கும் பொருட்டு பரம புருஷனால் ஒருகால் எடுதது கொள்ளபபட்ட ரூபமாக இருக்குமோ வென்று ஒரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு, வாக்யகாரா, 'அந்த ரூபம் இந்தரியங்களால் க்ரஹிகக கூடாதது, சுததமான அருத: காரணததால் மாதரம் க்ரஹிகககூடியரூபமே அது; ஏனென்றால அபபடிப்பட _ நிதயத்வமே அவவிடதில் செய்யப்படுகினறது' எனனும வாகயததால அதசச்சங்கையைப பரிஹரிதது கிருகிறார். இதன் கருதது என்ன வென்றால, 'ஜநகம் முதலியவை பர ப்ரஹ்மதின ஸ்வரூப நிரூபக தாமஙகளெனறு நிதயதேஹிகப்படடிருக்கினறன வென்னும் காரணதாதக கொணடு அவைகளை ஸ்வரூப பூத குணஙகளாகவும [அதக காரணததால் நித்யங்களாகவும்) நாம் எப்படி காரஹிககிறோமோ, அப்படியே இரத ரூபமும் ச்ருதியில் பர ப்ரஹ்மதின் ஸ்வரூப நிரூபக தாமமாகக் கூறப்பட்டிருகிறபடியால் இதையும் அத்தப் பர பரஹ்மதின் ஸ்வரூபம் போல நித்யமென்றே நாம் கரஹித்தல் வேண்டும்' என்

வாஜஜ்ஞ:—இதறகு 'விஷ்ணுர்ஜிஷ்ணு' என்பது பொரு ளாகையால், விஷ்ணுர்ஜிஷ்ணு' என்று மற்றோரிடதில் வ்யகதமாகக குறிகப்படுகிற ப்ரஹ்மமே [வ்ரஹ்மணா ஸமான விஷ்ணுர்ஜிதா' எனறு சோககு] இவவிடதிலும பரதிபாதிகபபடுகின்றது. அம்மாதிரியே 'ஸவ-ர்ஞோரு:' எனனும் சபதததிலும் 'சுநெயாஞ்ர ஞ்தா சுந்ரஜயே:' என்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும்.

மொககாரிஸொவெஜாஸ்—இதற்கு 'மொககாரிஜாவெஜாஸ்' எனபதில் சோககு.

தவெதிநாநாழ்—சில கோசங்களில் 'தவெதிஸாழ்' என்னும் ஒரு பாடாந்தரம் காணப்படுகினறது. அந்தப் பாடததில் ஆத்தம் யாது என்பது விளக்க வில்லை.

ஸ்ரகவெதியா நிஜெஸாஜ்—இதற்கு 'ஸ்வரூபமாக நிர்த்தேசிக்கப்

வஹ்நிதஸ்வை | ஸாஷ்யகாரஸ்தேனைதத்ஸ்வாக்யம் வ்யாக்யாதும்—"ந வா உரயா ஶாத்ரம், ஸுஜாதஸ்யைவ விஶ்வஸ்ருஜோ ரூபம்; தத்தா நயக்ஷ்மேண ஸ்ருஷ்டம், உநஸா தக்ஷுஷ்மதே வ்யாயச்சதி' இதி ஶ்ருதேர்நயக்ஷ்மேண ஸ்ருஷ்டம் நாரூபம் வாசா, உநஸா து விஶேஷ்ய ந' இதி ஶ்ருதேஃ | ந ஹ்யுரயாயா ஸ்வதந்த்ரம் ரூபமஸ்தி; யயாஸௌ நிர்தேஷ்டும் ஶக்யேத; யஸ்மாத்தர்ஹி ஸாஸ்த்ரம்; 'ஔஹாராஜதம் வாஸஃ; 'ஶுக்லம்வணம் தஸ்யஃ வாஸ்தாஸு' இதி வ்யக்தரூபாந்தரநிர்தேஶாத் ஸாஸ்த்ர ஸாகஷ்யேண" இத்யாதிநா|"ஹிரண்மய இதி-ஸ்ருஷ்டவ்யவஸாயாத்ய

பதே [தமிடாசாரியராகிய] பாஷ்யகாரரால்லும இது இவ்விதமே வ்யாக்யாநம செய்யப்படிருக்கிறது 'ஜகத் ஸ்ரஷ்டாவினுடைய இந்த ரூபம் இந்த்ரஜால வஸ்துக்கள போல மாயையால செய்யபபட்டதன்று. அது இந்த மாம்ஸக் கண்ணால் பாரகப் படமாட்டாது; வேறு ஸாதநங்களுடன் கூடிய சுதமான மநஸ்ஸால் மாத்ரம் அது க்ரஹிகப்படகூடும் 'ந வயக்ஷ்மேண ஸ்ருஷ்டம் நாரூபம் வாசா" [அது கண்ணுக்கு எட்டாதது; வாக்குகும எட்டாதது] "உநஸா தக்ஷுஷ்மதே ந" [விசுதமான மநஸ்ஸால் மாதரம அதை க்ரஹிக்கலாம்] என்று ச்ருதிகளும் சொலலுகினறன ரூபமறற தேவதைகு ரூபமுண்டென்று ச்ருதி ஒரு காலும் உபதேசிகக மாட்டாது, எனனாலல ச்ருதி வஸ்துகளை உளளபடியே உபதேசிகினறதனறே? "ஔஹாராஜதம் வாஸம்" [அவனுடைய வஸ்தரம மஹாராஜத வாணதை உடையது] "ஶுக்லம்வணம் தஸ்யஃ வாஸ்தாஸு" [ப்ரகருதி மண்டலதிற்கு வெளிப்படடுளள ஒரு ஸதாந விசேஷதில் ஸூர்யனுடைய வாணம் போனற வாணதை உடையவனுக அவன பரகாசிகிறான] எனறு வேறு ப்ரகாணங்களில் ச்ருதி செய்யும நிததேசஙகளும இதறகு ஸாக்ஷிகள். நிற்க, "ஹிரண்மய ஸ்ருஷ்டவ்யவஸாயாத் ஸ்ருஷ்டவ்யம்" [ஹிரண்மய' என்னும சப்ததிற்கு 'ஸ்வாணததால் செய்யபபட்ட' என்பது பொருளன்று; 'ஸ்வாணமபோல உஜ்வலமாயிருகிற' எனபது மாதரம அதன பொருள் ரூபம் ஸாமாநம எனபதில் மாதரம நோகது. சுந்தர முகம' எனனுமிடதிறபோல] எனபதும் வாகய காரருடைய வாகயம் இதை வ்யாகயாநம் செயயுமிடதில தமிடாசாரியர பின வருமாறு அநுகரஹிதிருகிறார்—'ஹிரண்மய எனனும் சப்ததில காணபபடும 'மயட்' எனனும ப்ரதயயம விகாராத

பட்டிருகிறபடியால' எனறு பொருள தோனறகூடும. அது ஜ்ஞாநம் முதலியவைகள் விஷயதில விருதத மாகையால, 'ஹிரண்யேந நிர்வ்ருதம்' எனறு பொருள கொள்ளுதல் வேண்டும.

ஹிரண்யம்—இது ச்ருதியில காணப்படும் சப்தம். இதற்கு 'ஹிரணயத்தால் செய்யபபட்ட' எனபது பொருளனறு ஹிரணயம் போல ஜ்வலிதது க கொண்டிருககும்' எனபதே பொருள். முதலில் கூறபபடடுள்ள பொருள விருததமாகையால் அது ஏற்றுக கொளளபபடவில்லை.

ஜ்ஞாநாதி கல்யாண குணாநாமநவதிநிரதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகணோபேதம் வாஸுதேவாக்யம் பரம் ப்ரஹ்ம, ஸகலசராசர ஜந்துஜாத ஸம்ஸ்ருதி நிவர்தந ஸமர்த ஸ்ரீமந்நாராயண ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம் விஷ்ணோர்நாம ஸஹஸ்ரம் அநுஷ்டுப் ஸஹஸ்ரம் ஸ்ரீமந்நாராயண ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத

நிதெ-ுஸாதெவ தயெவ ஸதீ-தூவஹ்யதெ । யஸ்ஸ ஹாஷ்ய
காரஃ ''யஸ்யாஸ்தி-தவாதி ஸ்தி ஸாஸ்தி-ர்'' இதி । வதத்ரு-க்தம் ஸவ-
யஸ்ய 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' இதி நிதெ-ுஸாஸ்ய வாசகத்வ
ரூபம் ஸாஸ்தீ-யதயா நிரூபயதி நிரவயவத்வம்தெதத்ஸாதாரண
ஸ்வரூபாவிரோதி-தயா ச ஸகலதோஷநிவ்ருத்தி-ரூபகல்யாண வஹ்யதெ, யஸ்ய
'யஸ்ஸர்வ-ஜ்ஞஃ ஸர்வ-வித்' 'பராஸ்ய ஸக்தி-ர் விவிதைவ ஸ்ரூயதெ-த
ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபல-க்ரியா ச' 'தமேவ பாந்தமநுபாதி ஸர்வம்

டென்றும் ஒரு ஸ்தாந விசேஷமுண்டென்றும் நாம் அறிதல் வேண்டும். 'யஸ்யாஸ்தி
-தவாதி ஸ்தி ஸாஸ்தி-ர்'' [உள்ளபடியன்றே சாஸ்தரம் சொல்லுகிறது?] என்று
பாஷ்யகாரா சொல்லியிருக்கிறார் ஆகையால் நாம் அறியவேண்டியது இதுதான்—
'பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது ஸகல ஹேய ஸம்பந்தமற்றும் எல்லை யிராத ஆநந்
தத்திற்கு இருப்பிடமாயும் ஒருவித அளவுகளும் உட்படாததாயும் இருக்கிறபடியால் மற்
றை ஸகல வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் அது விலக்ஷணமென்று நாம் எப்படி 'ஸத்யம்
ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம'' என்னும் ச்ருதி நிதர்சநத்திலிருந்து அறிகின்றோமோ,
அந்த ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களெல்லாம் எல்லையுமற்றவை எண்ணிக்கை யுமற்றவை
யென்றும் மற்றை வஸ்துக்களில் காணப்படும் குணங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணங்கள்
என்றும் ''யஸ்ஸர்வ-ஜ்ஞஃ ஸர்வ-வித்'', ''பராஸ்ய ஸக்தி-ர் விவிதைவ
ஸ்ரூயதெ-த ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபல-க்ரியா ச'', ''தமேவ பாந்த
மநுபாதி ஸர்வம் தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி'' என்னும் இவை
முதலிய ச்ருதி நிதர்சநங்களிலிருந்து நாம் எப்படி அறிகின்றோமோ, அப்படியே
''ஸுஸி-தவணா-ர்'' எனபது முதலான நிதர்சநங்களிலிருந்து பகவானுக்கு
ரூபம் உண்டென்றும் பரிஜநங்கள இருக்கிறார்களெனறும் ஸ்தாநவிசேஷம் முதலியவை

வதத்ரு-க்தம் ஹவதி—கீழில் ''யஸ்ய ஜ்ஞாந மாத்ரி'' என்று ஆரம்பிக்கும்
வாக்யத்தால் உபபாதிக்கப்படும் விஷயமே மறுபடியும் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுவது
போலத் தோன்றும். கீழில் 'கலயாண குணங்கள் எப்படி ப்ராமாணிகங்களோ, அப்ப
டியே ரூபமும் ப்ராமாணிக மாகையால் இதுவும் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்' என்று
சொல்லப்பட்டது. 'கல்யாண குணங்களையும் நாங்கள் ப்ராமாணிகங்களாக ஒத்துக
கொள்ளவில்லை' என்று வாதிப்பவாகளுக்காக இந்த வாக்யம். இதில் சொல்லப்படும்
விஷயமாவது—'நீங்கள் பகவத் ஸ்வரூபத்தை அங்கீகரித்து, கல்யாண குணங்களை
அங்கீகரியாமல் இருப்பது சரியன்று; எவ்வாறால் ஸ்வரூபம் ப்ராமாணிகமாக இருப்
பது போல, குணங்களும் ப்ராமாணிகங்களே' என்பது தான. ஸ்வரூபத்தையும ப்ரா
மாணிகமாக ஒத்துக் கொள்ளாதவரும் உளர். அவர்களுக்கு ''வெஷாஃ ஸுரணம்
வெஸு'' என்று ஆரம்பிக்கும் மேல் க்ரந்தத்தால் ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது.

ஔபத்திகம்—உத்பத்தியாலேயே ஏற்பட்டது; அதாவது 'ஸ்வாபாவிகம்'
என்று சொன்னதாயிற்று.

தஸ்ய ஸாஸ்ர வஸ்துநிஷ்டம் விஹாதி' இத்யாதிநிர்தேசாச்ச நிரதிஸ
ய ஸம்பந்தஸ்யாப்ர மாணாத் ஸகுண்ரத்வ விருத்தகுணாத்; தயா சேஷி
த்வமணத்வம்' இத்யாதிநிர்தேசாச்ச ரக்தவஸ்த்ராதிஜ நஷ்யாதாத்ரயஸ்ய
ஸகுண்ரத்வ விருத்தகுணாத் ஸ்ரஸ்யாயாரணாச்ச நிர்தேசஸ்ய ஸ்ரா'ரத்
வ வஸ்துநோ இதி |

வேதாந் ஸர்வே ஸமாம்நாதாஸ்தஞ்ஜ்ஞாநம் ஸர்வதோவேதுஷ்
ஸ்ரவிரூத்யை ஜ்ஞாநம் யஸ்மாவஸ்துநிதவேவ பொய்யஜ்ஞி | ஸர்வாதாரணாம் ஸ
வேதாநாம் சேஷித்வேந ஸ்ரஸ்யாவபோதந ஸம்பந்தம்' இத்யாதி
க்ரந்தை | யஸ்ய ஸகுண்ரஜ்ரஹீநாதாரணஸ்ரஸ்யாவிரோதிநோ ஹி ஸர்வாவிகம்,
யஸ்ய ஸ வஸ்துநோ ரஹிம்நியாணம் வேதைர்விஸேஷ ஜநநஸக்திஸ்
ஸர்வாவிகீ, தஸ்ய ஸ்ரஸ்யாவஸ்ரஸ்ய பொய்ய நஸக்திஸ் ஸர்வாவிகீ | ந
ஸ ஸர்வஸ்யாவிரோதிவஸ்துநம்கேகதேசஸ்ரஸ்யாவஸ்ய பொய்யகதிகி

உண்டென்றும் இவை யெல்லாம் மற்றை வஸ்துக்களில் காணப்படாத ரூப முதலிய வைகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாக வென்றும் இவையெல்லாம் அவற்றுக்கே உரித்தா ணங்களென்றும் இவைகளின ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும் ஒரு விதத்தாலும் நிர்மல் இப்படிப்பட்டவை யென்று நிரூபிக்கக் கூடாதவை யென்றும் அறிகின்றோம

வேதாந் ஸர்வாணம் வேத்ய—[ஆதத வாதங்களாகிற வேத பாகங்களுக்கு ஸ்வாதந்தத்தில் தாதபாய மில்லையாதலால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே ஒத்துக்கொள்ளாத தக்க தன்று என்று சங்கிப்பதும் யுக்தமன்று]. வேதங்களில் காணப்படும் விதி பாகங்களோ, அர்த்தவாத பாகங்களோ, மந்த்ர பாகங்களோ, இவையெல்லாம், வேறு ஸாதக ப்ரமா ணங்களை இராமலும் மற்றை ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதிபாமலும் இருக்கும் வரையில், தம் தம்மால் குறிக்கப்பட்டுள்ள அர்தங்களை உள்ளபடியே அவை போதிக் கின்றனவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது வேதங்களிலுள்ள சப்தங்களுக்கும் அவைகளால் போதிக்கப்படும் அர்த்தத்திற்கும் உள்ள ஸம்பந்தமும் இயற்கையாலேயே ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பதை நாம் அறிதல் வேண்டும். நெருப்பு ஜலம் முதலியவை களுக்கு உஷ்ணமாயிருப்பது முதலியவை போலவும், கண் முதலிய இந்திரியங்களுக்கு புதி விசேஷத்தை உண்டுபண்ணும் சக்தி இருப்பது போலவும், சப்தங்களுக்கு அர்த தத்தைப் போதிப்பிக்கும் சகதி ஸ்வபாவதாலேயே உண்டு ஸங்கேதத்தால் சிற்சில கை ஜாடைகளுக்குச் சிற்சில அர்த்தங்களை நாம் ஏற்பாடு செய்து கொள்வதுபோல,

---

நநு—சப்தங்கள் ஸ்வபாவத்தாலேயே அர்த்தத்தைப் போதிக்குமாஞல், ஏன் அந்தப் போதம் அவைகளுக்குப் பரஸ்பராமுள்ள ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தை அபேக்ஷி த்து நிற்கின்றது? அப்படி அது அபேக்ஷித்து நிற்கிறபடியால், சப்தங்கள ஸ்வபாவத் தாலேயே அர்தத்தை உணர்த்துகின்றன என்று சொல்வது அயுக்தமென்று ஏற்பட வில்லையோ? அது ஸங்கேதத்தாலேயே ஏறபட்டிருக்கின்றது எனறு சொல்லவேண் டாமோ? இதுதான் இவ்விடத்தின் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம்.

வத்தூம் யாத்ரு, சுராஸுராஸ்மாபிவ்ருதா ஸம்ஸாராவிவ்ருத்யை
வாராணஸீமாஜகாம ॥ யாநி ஸம்கத்ருத்யாநி தாநி ஸவ்பூர்ணி
லாக்ஷாரூ வர்ணவர்யா வா ஜாயந்தே । ந ச தேவதாதீர்ஸ்வ
வதூயி கூம் யாத்ரு, தேஷு ச லாக்ஷாரூ வர்ணவர்யா வா ஸம்
தேதா ஜாயதே । ஸவாதீர்ஸ்வாராஜ்ஞ சுராஸுராஸ்மாராத
விவ்ருத்தே ஸம்கதயிதுர்ஜாராதேவ லௌகத்வர்ஸ்ரீ: ஸ்வாஜ்ஞா
விகீ । சுதாரத்ருஷ்டீநாம் ஏஷ தத்வாதீர்ஸ்ரீவஸ்திவாணாம் லௌய
கத்வர்ஸ்ரீவத்ஸ ஸ்வாரத்ருஷ்டி லௌயகத்வர்ஸ்ரீராஸ்ரயணீய ।

ந ந ச ஜ்ஞாயமத்ருஷ்டி யதி லௌயகத்வம் ஸ்வாஜ்ஞாவிகூத்,
ஸம்பம்யத்ரு ஹணம் லௌயகத்வ கிதிதுவிவக்ஷயதே யிம்ஹவதி
துர்ச்சுதேயாயா ஜாதஸம்பம்யநியம் யதுராதி சுத்ருவாதிவிஜாத

சபதத்தின சகதி ஸங்கேதத்தால ஏறபடுத்தபபட்டதனறு ஏனனறால், அபபடி ஒரு ஸங்கேதம் எவராலு ஏறபடுத்தபபட்டதெனறு இபபொழுது ஒருவராலும் அறியப படவிலலையனறே ? அதன அநுஸந்தாநம் அநாதிகாலமாய எவ்வித பங்கமுமிராமல அநுவாதத்தித்துகொண்டு வருதிருகிறபடியால, ஸங்கேதத்தை ஏறபடுத்தின புருஷ னுடைய ஜ்ஞாநம மறகபபடடுப போயவிட்டது என்று சொலலவதும ஸாதயமில்லை. எவை எவை ஸங்கேதத்தால ஏறபடடிருகினறனவோ, அவை ஸம்பந்தபபட்ட விஷயங்களெலலாவறறிலும அந்த ஸங்கேதம எவராலு ஏறபடுத்தபபட்டது எனபது ஸாக்ஷாதாகவோ பரம்பரையாகவோ அறியபபடடே இருகினறது. '[ஒருவன பெய ராக வழங்கிவரும] தேவதத்தன போனற சபதங்களிறபோல, இவைகளிலும நாம ஒரு ஸங்கேதத்தைக கலபிகக கூடாதோ ?' எனறு கேடபதும யுகதமனறு தேவ தத்தன முதலிய பெயாகளிலும, ஸாக்ஷாதாகவோ பரம்பரையாகவோ ஸங்கேதம அறியபபடடே இருகினறது 'கோ' (பசு) முதலிய சபதங்கள விஷயத்திலோ வெனறால, அநாதி காலமாக அநுஸந்தாநம எவ்வித பங்கமுமிராமல அநுவாதத்தித்து வருதிகொண்டிருகையிலும, ஸங்கேதத்தை ஏறபடுத்தினவன எவனெனபது அறியப படவிலலை ஆகையால அந்த சபதங்களில காணபபடும ஆதத போதகத்வ சகதி ஸ்வபாவ ஸித்தமெனறே சொலல வேண்டும் ஆகையால ஒருபபினிடத்தில் காணப படும எரிககும சகதி போலவும், இந்தரியங்களில காணபபடும புத்திவிசேஷ போத கத்வ சகதி போலவும, சபதத்தில காணபபடும ஆதத போதகத்வ சகதியும ஸ்வபாவ ஸித்த மெனபதே ஸித்தம

யதிர்தி —மலையில புகை தெரிகிறபடியால அவ்விடத்தில அகனியும இருக கிறது எனறு அறிவதறகு, புகைககும அகனிககுமுளள ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம அவச்யம வேணடுமெனறே ? அது போலவே இவ்விடத்திலும இவ்விடத்தில வேறு ஒரு தருஷ டாநதமும சொலலலாம இந்தரியங்களுககுப் பதார்த்தங்களை அறிவிக்கும சக்தி இயற் கையாக இருக்கையிலும, அவை வெளிச்சம முதலானவைகளை அபேக்ஷித்து கிறகின் றன வனறு ? அதுபோலவே இவ்விடத்தில ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம உதவுகினறது.

ஜநகம், கிமர்த ஜ்ஞாநஸம்பந்தநியமஃ ஸ்வரூபே சேத்யதே
ஜ்ஞாயதே ? வாக்யம் தஸ்ய ஸ்வரூபேத்யதே ஜ்ஞாயதே சேத்யபி
நைவம் ஸதி ஸ்வரூபஸ்ய நித்யத்வாத் ஸர்வதா ஜ்ஞாநப்ரஸங்கஃ
ஸ்யாத் | நாபி தஸ்ய ஜ்ஞாநம் ஸம்பந்தஜ்ஞாநாதீநம் ஸம்பந்தஸ்ய
ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநாதீநம் இதி பரஸ்பராஶ்ரயாத் | நாபி
ஸம்பந்தஸ்ய ஸ்வரூபஜ்ஞாநாதீநம் ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபஸ்ய ஸம்பந்த
ஜ்ஞாநாதீநம் இதி பரஸ்பராஶ்ரயாத் | நாபி ஸ்வரூபஸ்ய ஸம்பந்த
ஜ்ஞாநாதீநம் ஜ்ஞாநம் ஸம்பந்தஸ்ய ஸ்வரூபஜ்ஞாநாதீநம் இதி
பரஸ்பராஶ்ரயாத் | நாபி ஸ்வரூபஸ்ய ஸம்பந்தஜ்ஞாநாதீநம்
ஜ்ஞாநம் ஸம்பந்தஸ்ய ஸ்வரூபஜ்ஞாநாதீநம் இதி பரஸ்பராஶ்ரயாத் |
நாபி ஸ்வரூபஸ்ய ஸம்பந்தஜ்ஞாநாதீநம் ஜ்ஞாநம் ஸம்பந்தஸ்ய
ஸ்வரூபஜ்ஞாநாதீநம் இதி பரஸ்பராஶ்ரயாத் | நாபி ஸ்வரூபஸ்ய
ஸம்பந்தஜ்ஞாநாதீநம் ஜ்ஞாநம் ஸம்பந்தஸ்ய ஸ்வரூபஜ்ஞாநாதீநம்
இதி

ஸம்ஸ்க்ருதவிஜ்ஞானவேதகேதர வாக்யஜன்யஜ்ஞானவிஷயீபூதாநாமர்த்தாநாம் யதா வாக்யேந ஸம்ஸர்கோ ஜ்ஞாயதே, யதா ச தேந ஸஹ வாக்யாந்தரேண ஸம்ஸர்கஸ்தத்ஸம்ஸர்கஜ்ஞாநம் ச யதா ஸ்யாத், யதா ச தேந ஸஹ வாக்யாந்தரேண ஸம்ஸர்கஸ்தத்ஸம்ஸர்கஜ்ஞாநம் ச யதா ஸ்யாத், தேந ப்ரகாரேண பதஜந்யபதார்தோபஸ்தித்யநந்தரம் தேஷாம் பதார்தாநாம் பரஸ்பராந்வயபோதகம் வாக்யம் ஸ்ம்ருதிரித்யுச்யதே. தேந ச வேதேந ஜந்யமாநம் ஜ்ஞாநம் ஸ்ம்ருதிரித்யுச்யதே. தஸ்யாஸ்ஸ்ம்ருதேர்விஷயஸ்தத்ஸம்ஸர்கஸ்ச வேதார்த்த இத்யுச்யதே. தஸ்ய வேதார்தஸ்ய ஸ்வரூபம் நித்யத்வம் ச, யதஸ்தஸ்ய வேதஸ்ய ஜ்ஞாநஜந்யத்வாத் தஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய ஸ்ம்ருதிரூபத்வாத் தஸ்யாஸ்ச ஸ்ம்ருதேர்விஷயோ வேதார்த இதி வேதார்தஸ்ய ஸ்ம்ருதிரூபத்வம் ஸித்தம்.

கிற படியால், அதற்குப் போதகத்வ சக்தி ஸ்வாபாவிகமென்றும் அது ஒரு ஸங்கேதத்தை இட்டு ஏற்படவில்லை என்றும் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது ஸங்கேதம் செய்தவரின் ஜ்ஞாநம் இருந்தாலன்றோ அது ஸங்கேதத்தை இட்டு ஏற்பட்டதென்று சொல்லக்கூடும்? அநாதிகாலமாக தொடர்ந்து வந்திருக்கையிலும் அப்படியாதிரி ஒரு ஸங்கேதாவின ஜ்ஞாநமும் இணைபட வில்லையே.

இவ்விதம் சப்தங்களை அர்த்தத்தை ஸ்வபாவத்தாலேயே உணர்த்துகிறபடியால் பல சப்தங்கள் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு 'வாக்யம்' என்று வ்யவஹரிக்கப்படும் பத ஸமூஹங்களும் தம்மால் குறிக்கப்படும் அர்த்தங்களுக்குப் பரஸ்பரம் இருக்கும் ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷத்தை உணர்த்தும். அந்த சப்தங்கள் ஒரு மநுஷ்யனுடைய புத்தி கரணப்படி பாக்ய சேர்க்கை பெற்று அந்த கரணத்தில் உச்சரிக்கப் படும் பொழுது, அவைகளை வேதவாக்யங்களென்றும் (மநுஷ்யனுடைய புத்தியை முன்னிடாமல் அநாதிகாலமாக உச்சரிக்கப்பட்டு வரும் காரணத்தால் அறியும் ஸ்மரண மாத்ரமாகவே உச்சரிக்கப்பட்டு வருதால் அப்பொழுது அவைகளை அவௌருஷேய வாக்ய மென்றும் அதை அறிந்தவர்களை சொல்வார்கள் வேதங்களென்று சொல்லப்படுமேயல்லாம இம்மாதிரி அவௌருஷேயங்களே இந்த காரணத்தாலேயே வேதங்கள நித்யங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. அதாவது, பூர்வம் பூர்வம் உச்சரிக்கப்பட்டு வந்த கரணத்தால் உண்டாகும் ஸ்மரணத்

வேதவேத்ய—வேத சப்த ராசிகளின் உச்சாரணம் பூர்வ நிர்ணயம் பண்ணி ட்டு ஏற்படுகின்றது என்று இருந்தாலும, இரண்டு சப்த ராசிகளும் புருஷாதீநங்களாக இருக்கிறபடியால, வேதத்திற்கு மாதாம் எவ்விதத்தில அவௌருஷேயத்வம் சொல் லக்கூடுமென்றால், வேத சப்த ராசிகள புருஷாதீநங்களாக இருக்கையிலும் புருஷ புத்தியை மூலமாக உடைத்தாயிராமல் இருப்பதாலேயே அவைகளுக்கு அவௌருஷே யத்வம் சொல்லப்படுகின்றது எனபது இவ்விடத்தில் விளக்கப் படுகின்றது.

நித்யத்வ—இந்த நித்யத்வம, பதங்கள் நித்யங்களாக இருப்பதையாவது அக்ஷரங்கள் நித்யங்களாக இருப்பதையாவது குறிக்கவில்லை ; பத நித்யத்வமாவது வர்ண நித்யத்வமாவது அவௌருஷேயமா யிருப்பதற்கு ப்ரயோஜக மென்று சொல் லும் பக்ஷத்தில், மநுஷ்யாகளால் எழுதப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்களும அவௌருஷேயங்களா கத் தீரியும். ஆகையால், அநாதிகாலமாக ஒரு ஆநுபூர்வியுடன் உச்சரிக்கப்பட்டு வரு வதையே அது குறிக்கின்றது.

ஹாயஜுராண்யதி | தே சாதுர்வர்ண்யவித்யாஸ்விஷ்ணு ஸம்ஸ்தி-தா
ஸுக்ஷ்மாராதாயா வைதா யீஸ்ருஜ்யாஹாராயவல்கீயா ஸுநந்த
யாவா வதந்தி | தே ச விதியுஷ்வாதுஷ்ப்ரதிபாத வைதா வாத
ஸ்ருஷ்டிதாநாராயணஸ்ருதிபம் தத்தாராயந ஆகாரம் க்ருதாயி
தாத்ருவிஶேஷம் ச வைராயயந்தி | வாஜஸவாராஷவஸ் தத்ஸ்ருதிப
தத்தாராயந-தீத்ருஜ்ஞாவகவிதாவ்யாஸ்ஜாதம் நிதர்ஶவ | வை
தாநாதநத்தாதுராவஹாஹத்ரச்ச வாஜஸவாராஷநியாக்ஷ்யாம் வாஜ
ஷேயம் கவ்ய கவ்ய நிவித்ருஜ்ஹதுவைகாராயம் வைதாயம் ஹ்ய
தா ஹ்யதா விதியுஷ்வாதுஷ்ப்ரதிபாதி யதிர்ஸாஹ்ருணீதி ஹாஸ
வாராணாநி ச வக்ஷ்யாம் | ருஷிகாரஷ்ட ஸஹ்வா வைதாராஸ்ருஷ்ட
திதர்வ தத்தாதயுஷ்மிஸ்ருஷநாதர்யா வதிவதுவ்யாக்ஷ்யாம் வாரம்
வயேதுண வ்யாஜ்ருதே | நந்ர ச விவிதிக்ஷா வாவ ஸவிவதுவாத
காம் ஸஹ்வாஸ்ருஜ், ஹாஷிவஸ்ருவம் ஹாஷாயாதிதவதீ த்ருக்ஷணதிஹதீ

தைகளைகொண்டு அந்த காமதத்தை நிறைவேற்றி நிறைவேற்றி அந்த காமப்பட உச்சரிக்கப்படுவதே அபௌருஷேயத்வம், அதுவே நித்யத்வமென்று சொன்னதாயிற்று. இப்படிப்பட்ட காரம விசேஷத்துடன் நிற்கும் அக்ஷர கூட்டங்களாகிற வேதங்கள ருக் யஜுஸ் ஸாம அதர்வங்களென்று நாலு வகைப்படும , ஒவ்வொரு வகையிலும அநேகங்களாள சாகைகளுண்டு. ஒவ்வொரு வேதத்திலும் விதிவென்று சில பாகங்களும அர்த்த வாதங்களென்று சில பாகங்களும் மந்தரங்களென்று சில பாகங்களும் உண்டு. இவையெல்லாம பர ப்ரஹ்மமாகிற நாராயணனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், அவனை ஆராதிக்கும முறைகளையும், அப்படி ஆராதிக்கப்படும அவனிடமிருந்து நாம் அடையும பல விசேஷங்களையும் போதிக்கின்றன. அப்படி நித்யமான பரம புருஷனைப் போதிக்கிறபடியால், அந்தப் பரம புருஷன் போல அவனுடைய ஸ்வரூபம் முதலிய வற்றைப் போதிக்கும் சப்தங்களும் நித்யங்களே. ஆனால், இந்த வேதங்கள் அர்த்தங்களாகவும் ஸுலபமாக அறியக்கூடாதவைகளாகவும் இருக்கிறபடியால், பரம புருஷனுகிற நாராயணனால் ஏவப்பட்டவர்களான சில மஹர்ஷிகள், ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் வேதங்களின் பாகங்களாகிற விதி அர்த்தவாதம மந்தரம இம் மூன்றுகளிலும் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களை ஸகல ஜந்துக்களுடைய நன்மைபையும் உத்தேசித்து தாம சாஸ்த்ரங்களென்றும இதிஹாஸங்களென்றும புராணங்களென்றும் பல க்ரந்தங்களால் விவரித்திருக்கிறார்கள். லோகத்தில் ஜனங்களுக்கு நித்ய வ்யவஹாரங்களில வழங்கிவரும் சப்தங்களும

ஸ்ருஜ்ஞாஸாயவுஷிஹஹிஹோ:—ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வம் என்று வேதங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைகள் முடிவற்றவை என்று எப்படி சொல்லக்கூடுமென்றால், இவ்விதம் நான்கு பிரிவாக அவை இருந்த போதிலும் ஒவ்வொரு பிரிவிலும அவை அநந்தங்களான சாகைகளை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் அவை அநந்தங்களாக்க கூடுமன்றே?

வைதாநாதநத்தாதுராவஹாஹத்ரச்ச—வேதங்களின் அர்த்தங்களை,

சுயஜுர்வேதே। உபயத்ர-தைத்திரீயகே ஸப்தாநாம் தஸ்யாதே வாநுவாகாநாம் மத்யே ஸப்தாநாநாம் தத்யைவ ப்ரயோகஃ, சுநஸ்தே ப்ரயோஜ்யஃ நாநாநாமந்யதி நசுஸ்சித்ரஃ।

ஸவஜி திஹாஸ வாராணஸ்யாம் ஸாவித்ரவப்யம்ஹி தஸ்யாம் மஸ்யதிவதத்ரஃ வாஸப்ரஹஸ்தி தோ நாராயணோ நிவிருவாய தீர்கஸீகஃ ஸகலவித்யாநிதிஸ்ஸர்வஜ்ஞோ நாநம்தைக வ்ரதஸ்ஸ வ்ரஹ்மாவிகா நவயிகா தியாஸம்வெயகுர்யாணஸ்ஸ

வேத ராசியிலிருந்தே எடுக்கப்பட்டு சிறசில பொருளாக குறிக்கின்றனவாக பரம் பரையாய முன பேலவே ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டு வருகினறன. இவ்விதம் எல்லா வாசக சப்தங்களும் வேதங்களிலிருந்தே எடுக்கப் பட்டவையாக இருந்தால், வைதிக சப் தங்களுக்கும் லௌகிக சப்தங்களுக்கு லக்ஷண பேதம சொல்வது உபயோகமாகுமோ ? சாஸ்தரங்களில் தனவகளுக்கு லக்ஷண பேதம சொல்லப்படடிருக்கினறதே அதில் ருது அவயவங்களுக்கு சப்த பேதமும உணடெனறு எறபடவில்லையா ? எனறால், அதறகு ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது வேதங்களில் ப்ரயோகம் செய்டப்பட்டுள்ள சப்தங்களுக்கும் லோகத்தில் வழங்கிவரும சப்தங்களுக்கும லக்ஷண பேதமுண்டு, அது அவை தனபதம் கரம பேதத்தைச சார்ந்தே ஒழிய, சப்த பேதத்தைச் சார்ந்த தனறு

ஸவஜி திஹாஸ இம்மாறு இதிஹாஸம புராணம தாம சாஸ்தரம இவ்வகளால உபபருஹ்மிதங்களான ஸாங்க வேதங்களால பரதி பாதிக்கப்படும பர பருஹ்மமாகிற நாராயணனை ஸகலவேத பதார்த்தங்களுக்கும பர்தி படனைறும, தனனைத்தவிர்த்த மற்ற ஸகல வஸ்துக்களிலும விலக்ஷணனென்றும, அளவற்ற ஜ்ஞாநத்தையும ஆநந்தத்தையும ஸ்வரூபமாக உடையவனென்றும, ஸ்வபாவத்தாலேயே எறபடடவைகளாகவும ஸ்லேயிராத மேன்மையை உடையனவாகவுமான எண்ணிக்கையற்ற கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம இருப்பிட மென்றும, தனது ஸங்கல்பத்தைச சார்ந்திருக்கும ஸ்வரூப

விளக்குமவைகளாக உபப்ருஹ்மணங்கள் என்னும பெயருடன் சில க்ரந்தங்கள் தென் படுகின்றனவே. அப்படி வேதங்கள உபப்ருஹ்மணங்களை அபேக்ஷித்து நின்றால், அவைகளுக்கு நித்யத்வம எவ்விதம சொல்லக்கூடும ? என்று ஒரு ஆக்ஷேபமுண்டு. வேதங்கள் அநாதங்களாகவும் ஸ்வபாவமாக விளங்காத்வைகளாகவும இருக்கிறபடியால மாத்ரம அவைகளுக்கு உபப்ருஹ்மணங்கள தேவையாக இருக்கின்றன ; ஆகையால் அநாதக் காரணத்தைக கொண்டு அவைகளுக்கு அநித்யத்வம் சொல்வது ஸாத்யமில்லை என்பதே இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதாநம்.

ஸவஜி திஹாஸ... இந்த ப்ரகரணத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை இவ்விடத்தில் ஸங்கரஹித்துச் சொல்லுகிறார்.

சுநஸ்தே உஹாவிஹ்தி—இந்தப் பதம் நித்ய விபூதியைக்குறிக்கின்றது அது அநாதமாகக் இருப்பதாவது அது எவ்வித அழிவுமிராமல் நித்யமாக இருப்பதே அடுத்துவரும் ‘நாநாவிய’’ இத்யாதியான பதம் லீலாவிபூதியைக குறிக்கின்றது.

கரஃ ஸஸம்கூடாநாவித்யாயிஸ்வரஸ்வரூபத்திலெஉவிஉவி
உஸ்வ ஜாதிகாரவாரிலெஉ ஸ்வரூபஸ்வரூபாவா நஞ்ஃஹாவிஸ்திதி
நாநாவித்யா நஞ்செத நாவித நாத்மகூடாவம்பந்தீலெவ காரண
ஸ்திதிவாதிகாரி।

"ஸவம்வலீஃ ப்ரஹ்ம" "ஸெஸதஃ ஏவேதமக்ர ஆஸீத் தத்ஸத்ஸ்ரு
ஷ்டிகரிதா" "ஸநாஸெஸெகே வஃஜ்ஞாயந்தே ஃஸ்தாவரஜம்கமாநாம்
ப்ரஜாவதிரி। இம்த்ரஸெஸெகே வரிஷ்ட தேவதாஸ்வரிஷ ப்ரஹ்மாஸ்
ஸ்வரூபதிரி" "ஜ்யோதீம்ஷி ஸம்க்ருஹ்ணாதி ச யாநி லோகே தாரியா
லோகாந் லோகபாலாந்தாரயதி। தாரியதேஸ்ய ஸ்ரீஹரிதயஸ்ரு
வம்ச ஸலிலே தேவா தேவகீவாக்ய வாக்ய" "தம் யஜ்ஞம் ப்ரா
வஷ்டாரஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரிணம் வாஸுதேவம்। ஸ்ரீகரா ஸர்வபாபம் வி
நாஸயதி யஸ்மாத் தஸ்மாத் விஷ்ணுரி" "ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணு
ஸம்ஸ்தாநி விஷ்ணௌ ஸர்வாணி ஸ்ரீஸ்ரு। நஸ்ய
ஸ்ரீஸ்ரு ஸ வஸ்ய ஸர்வம் யதஸ்தி யஸ்ரீஸ்ரு ச ஸ்ரீஸ்ரு"

ஸ்திதி ப்ரவருத்தி பேதங்களை உடைய ஸகல சேதநாசேதந வர்கங்களை உடைத்தா
யிருக்கிறானென்றும், அளவிடக்கூடாத ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையுமுடைய நித்ய
மான பெரிய விபூதி ஒன்றை உடைத்தாயிருக்கிறானென்றும், பல வகைப்பட்ட அநந்தங்க
ளான சேதநாசேதந வஸ்துக்களால் நிறைபடும் பரபுருஷத்தை, தனது லீலைக்குக் கருவி
யாக உடைத்தாயிருக்கிறானென்றும் இது வரைபில பாதிபாதிக்கப்பட்டது "இவை
யெல்லாம் பரப்ரஹ்மம், இவையெல்லாம் அந்த பரப்ரஹ்மத்தையே ஆச்ரயமாக உடையவை,
ஹே சுவேதகேதோ! நீயும் அந்த பரப்ரஹ்மமே," "இவனே சில அக்நியென்றும், சில
பராஜைகளுக்கு அதிபதியான பரப்ரஹ்மமா வென்றும், சில இந்த்ரனென்றும், சில பராண
னென்றும் மற்றும் சில சாச்வதமான பரப்ரஹ்மமென்றும் சொல்லுகிறார்கள்" "இந்த
லோகத்தில் தெனபடும் பாகாசங்களான ஜ்யோதிர்மண்டலங்களும், மூன்று லோகங்களும்,
அந்த லோகங்களை பரிபாலித்து வரும் லோகபாலர்களும், மூன்று வேதங்களும், மூவ
கைப்பட்ட அக்நிகளும், ஐந்து வகைப்பட்ட ஆஹுதிகளும், ஸகல தேவதைகளும் இவை
யெல்லாம் கருஷ்ணனே" "நீயே யஜ்ஞம், நீயே வஷட்காரம், நீயே ஓங்காரம்" "ருது
தாமா எனனும் வஸு நீயே, நீயே பராஜாபதி," "ஜ்யோதிர்மண்டலங்களெல்லாம் விஷ்ணு,
லோகங்களெல்லாம் விஷ்ணு, காடுகள் மலைகள் திக்குகள் நதிகள் ஸமுத்ரங்கள் இவை
களும் விஷ்ணுவே, இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படும் பொருள்களும் அவைகளுக்குப் புலப

வஸவம்வலீஃ... இம்மாதிரியான வாக்யங்களில் பரப்ரஹ்மமும் பரபுருஷனும்
ஒன்றென்னும் விஷயம் சொல்லப்படுகின்றது. ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் காரணாவஸ்தையில்
'ஒன்றே இருந்து' என்று ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால், இந்த வாக்யங்களால் சொல்லப்
படும் ஐக்யம் 'அவை இரண்டும் ஸ்வரூபத்தாலே ஒன்று' என்பதையே குறிக்கவேண்
டும் என்று அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்கள். ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஸ்வரூபத்தாலேயே
ஒன்று எனறு சொல்லும் பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மமே ஸ்வாக்ஷம் ராகம் முதலிபவற்றை அநு
ப்விப்பதாக ப்ரஸங்கிக்குமாகையால், அவர்களுக்கு ஸ்வரூபைக்யம் சொல்வது அஸங்க

இதுவரையிலான காரணவுபயோகஷ்ட ஸ்வரூபம் ஸ்வஸ்வாமி சம்பந்த ஸ்வரூபகாரம் ஜ்ஞானஸ்வரூபகாரம் ஆகிய இவற்றின் விவரணம் ஆயிற்று. இனி ஸ்வதந்த்ரவஸ்துவான பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபகாரம் ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம் ஆகிய இவற்றின் விவரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரவ, ஸகல ஜகதுத்பத்தி ஸ்திதி லயஹேதுத்வ ஸகலகல்யாணகுணவத்த்வ ஹேயப்ரத்யநீகத்வ ஸத்யகாமத்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ, ஸகல வஸ்துவிலக்ஷணத்வ ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தித்வ ஸர்வேச்வரத்வ ஸர்வாதாரத்வ ஸர்வபோக்த்ருத்வ ஸர்வாந்தர்யாமித்வ பரப்ரஹ்மத்வ பரஜ்யோதிஸ்த்வ பரதத்த்வ பரஞ்சப்தவாச்யத்வ ஸர்வவேதப்ரத்யத்வ ஸர்வவேதாந்தைகஸமதிகம்யமானத்வ நிரவதிக ஆனந்தஸ்வரூபத்வ நிரவதிக ஜ்ஞானஸ்வரூபத்வ அமலாத்மஸ்வரூபத்வ நிரவதிக ஸௌந்தர்ய நிரவதிக ஸௌகுமார்ய நிரவதிக லாவண்ய நிரவதிக மார்தவ நிரவதிக ஔதார்ய நிரவதிக வாத்ஸல்ய நிரவதிக சௌசீல்ய நிரவதிக ஸௌலப்ய நிரவதிக மஹாவிபூதிமத்த்வ ஸர்வாச்சர்யமயத்வ ஸர்வாச்சர்யமயலீலாரஸாஸ்வாதகுதூஹலத்வ ஸர்வாச்சர்யமயலீலாரஸாஸ்வாதகுதூஹலாச்ரயத்வ ஸர்வாச்சர்யமயலீலாரஸாஸ்வாதகுதூஹலாச்ரயபூதாநந்தவிக்ரஹத்வ ஸர்வாச்சர்யமயலீலாரஸாஸ்வாதகுதூஹலாச்ரயபூதாநந்தவிக்ரஹயோக்யத்வ ஸர்வாச்சர்யமயலீலாரஸாஸ்வாதகுதூஹலாச்ரயபூதாநந்தவிக்ரஹயோக்யஸ்வரூபத்வ ஸர்வாச்சர்யமயலீலாரஸாஸ்வாதகுதூஹலாச்ரயபூதாநந்தவிக்ரஹயோக்யஸ்வரூபஸ்வபாவத்வ ஸர்வாச்சர்யமயலீலாரஸாஸ்வாதகுதூஹலாச்ரயபூதாநந்தவிக்ரஹயோக்யஸ்வரூபஸ்வபாவாதிரிக்தாத்மஸ்வரூபத்வ ஸர்வாச்சர்யமயலீலாரஸாஸ்வாதகுதூஹலாச்ரயபூதாநந்தவிக்ரஹயோக்யஸ்வரூபஸ்வபாவாதிரிக்தாத்மஸ்வரூபஸ்வபாவத்வ ஸர்வாச்சர்யமயலீலாரஸாஸ்வாதகுதூஹலாச்ரயபூதாநந்தவிக்ரஹயோக்யஸ்வரூபஸ்வபாவாதிரிக்தாத்மஸ்வரூபஸ்வபாவாவஸ்தாநத்வ ஸர்வாச்சர்யமயலீலாரஸாஸ்வாதகுதூஹலாச்ரயபூதாநந்தவிக்ரஹயோக்யஸ்வரூபஸ்வபாவாதிரிக்தாத்மஸ்வரூபஸ்வபாவாவஸ்தாநஸ்வரூபத்வ ஸர்வாச்சர்யமயலீலாரஸாஸ்வாதகுதூஹலாச்ரயபூதாநந்தவிக்ரஹயோக்யஸ்வரூபஸ்வபாவாதிரிக்தாத்மஸ்வரூபஸ்வபாவாவஸ்தாநஸ்வரூபஸ்வபாவத்வ ஸர்வாச்சர்யமயலீலாரஸாஸ்வாதகுதூஹலாச்ரயபூதாநந்தவிக்ரஹயோக்யஸ்வரூபஸ்வபாவாதிரிக்தாத்மஸ்வரூபஸ்வபாவாவஸ்தாநஸ்வரூபஸ்வபாவாதிரிக்தாத்ம

தஸ்ய ஸ்ருஷ்டாவுக்தம் ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம், தஸ்ய ச ஸர்வ
ஜ்ஞத்வாதயோ தர்மா, தஸ்ய ச ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஸர்வஜ்ஞத்வாதி
ரூபஸ்ய ஸாஸ்த்ரயோநித்வம் ஜகத்யாய, ஸ்ருதிஸ்மிருதி ஸதாசாரா
தயோ ஹ்யவிரோதேந, யாஸ்தர்கவிரோதிந்யஸ்தாஸ்தர்கோ நாதர
ணீய இதி | யஸ்மிம் ஸர்வஜ்ஞ ஈச்வரஸ்ருஷ்டே வக்தவ்ய
ஸ்ருதிகாரவாக்யாநாமியமர்தகதநா | ஸர்வஜ்ஞஸ்ருஷ்டே வக்தவ்ய
ஸ்ருதிகாரவாக்யாநாமிதமர்தஜாதம் | தஸ்ய ச ஸர்வஜ்ஞஸ்ருஷ்டே
ஸ்ருதிகாரவாக்யார்தஸ்ய, தத்ப்ரகாரஸ் ஸர்வஜ்ஞ
ஸ்ருஷ்டேரிதி வாக்யார்தஸ்ய |

தான பரமாதமாவாகவும மறறை ஸலலாம ஜனறுடைய சரீரமாகவும இருபபதி சில
துகொணடு தனறு பரமாதமாவுடைய ஒரு விதாதிதவும அநதரயாமி ... ... ம
ஆகமமாவாக பரமா பரகாரமாய நினறுகொணடிருபபதாலும கேதசேர ... படட ஜீவாதமா
பூத ஸூகஷமமெனறும வடிவு 'பரகருதி' எனறும சபத ஜாலும, போக ... களாகி ன
ஜீவ வாசகம 'புருஷனை' எனறும சபதங்களாலும படுத்தறிகபபடுகி றான ஜீவ பர
ருகியும புருஷனும பரமாதமாவுகளுக சரீரமாயிருதது கொணடு அ ... யகு பரமாதமாவாக
ஆகினறன, அவைகளை அபரிதம பரகாரமாயுடைக காயிருகி ... பதி ... ல அ ... ப ... ,
மாலே அநத பரகருதி புருஷ சபதங்களால சொலலபபடகிறது ... இதில ஸலலாம 'ஹிரண்ய
கரபத' இரணயாரியான ஸருதி வாகயங்களால ... பாதமாக ... படுதி யிறது

விஷயிவிஷயிவிதி .. 'சேதநாகிற ஜீவனகளுடன கலநது சிறகும' எனபதே
இதன பொருள சேதநாகள ஆதமாவாக தேஹாதிகளுள பரவேசிபபது பூதங்கள அ
யோநயம கலகபபட பிறகே ஆகையால, பூதங்களின பஞசீகரணதிறகு முனன
தாக சேதநாகள தேஹாதிகளில ஆதமாவாக அதிஷ்டானம செயதிருககிறாகள என்ற
சொலவது ஸங்கதமாக மாடடாது,

ப்ரவிஷ்ய .. கீழில ஜீவனகளை பபறறிச சொல்லுகிடதில 'ப்ரவிஷ்ய'
[ப்ரவேசிபபிதது] என்றும இவவிடதில 'ப்ரவிஷ்ய' [பரவேசிதது] எனறும சொல
லியிருபபதிலிருது கீழ சொல்லப்படடுள்ள ஜீவனகளுகக பரமேசம பராதீனமென
பதும, இஙகு சொலலபபடும பரமாதம பரவேசம பரமாதமாவின இசசையால மாத
ரம செயயபபடுகினறது எனபதும விளஙகுகினறன

வாசாதயோ தர்மா ... பரமாதமா அவவிதம எலலாவறறுககும ஆத்
மாவாக உள ப்ரவேசிததிருகையிலும தனது பரமாதமத தனமை கொஞசமேனும்
அழியாமலே இருகினறது எனபதை இது குறிகினறது

ஹிரண்யகர்ப ... இது தைதிரீய உபநிஷத வாகயம ப்ரஹ்மமானது,
அதேதா ப்ரகருதி ஜீவனகள இவாகளுக காடடிலும விலக்ஷணமெனபதையும. அப்படி

நிரூக்ஷம் வநிரூக்ஷம் ச நிரவயம் வாநிரவயம் ச விஜ்ஞாநம்
வாவிஜ்ஞாநம் ச ஸத்யம் வாநாத்மகம் ச ஸதத்ரிஹவசு"
இதி வக்ஷ்யமாணலக்ஷணம் ஸகலசேதநமிவ ப்ரத்யுபஸம்ஹரதி।
ப்ரஹ்மவாத்மவாயஸ்மி ஸாக்ஷாத்ஸர்வாந்தரமம்ருதமிதி

ப்ரஹ்மவாத்மவாயஸ்மி . பரஹமதத்தை அடைவதானது பர பகதியாலே ஸாதயமெனறு ஏற்கெனவே சொலலபபடடிருககினறது அநதப பர பகதியை ஸாதித துககொளளுமாகாகம பினவருமாறு இருககும். முதலில சாஸதரங்களிலிருநது ததவ ஜ்ஞாநததைப் பெறறு, பிறகு அநத ஜ்ஞாநததுடன தமதம வாணாசரம தாமஙகளை அநு ஷடித்து, பிறகு சாஸதரஙகளில சொலலபபடடுள்ள பகதி யோகததை அநத வாணாசரம

அது பிரகமா யிருககையிலும அது அவைகளுள் அநுப்ரவேசித்து நிற்கிறபடியால் அவைகளைச் சொலலும பெயா அவைகளின் அந்தராதமாவாக இருக்கும் அந்த ப்ரஹ்ம மதத்தையும் சொல்லும எனபதையும் காட்டுவதற்காக இநத ச்ருதி வாகயம் இவ்விடத் தில் கூறப்படுகின்றது ஸ:-ஆநதமயனை அந்தப் பரமாதமா, 'ப்ரஹ்ம வ்யாழி-தேவ மநுஷ்யாதி ரூபமாக பஹுவாகக் கடவேன், ப்ரஜாயேய-அதற்காக ஆகாசம் முதலியவைகளாக ஆவேன்' என்று ஸங்கல்பததைச் செய்தது. ஸ்ருத வொருதவ்ருத-அப்படி ஸருஷ்டிககப்படவேண்டிய விஷயஙகளைப பற்றி ஆலோசா ரூபமான தபஸ்ஸைச் செய்தது ஸத்ய-[எப்பொழுதும எகரூபமாக இருக்கும்]சேதந வஸதுவாகவும், த்ருத்ய- [விகாரததிற்கு ஆஸ்பதமான] அசேதந வஸ்துவாகவும். 'நிரூக்ஷ்ய'என்பதறகு ['ஜாதி குணம் முதலிய வற்றைச் சொல்லும் சப்தங்களால்] வாசயமான [அசேதநம்]' என்பதில் நோக்கு. 'ஸ நிரூக்ஷ்ய' ஜாதி குணஙகளிராத [சேதந வஸது.] நிரவயவ்ய-[சேதன வஸ்துகளால்] தரிககப்பட்டு நிற்கும் [அசே தநவஸ்து], ஸ நிரவயவ்ய-[அசேதந வஸ்துக்களுக்கு] ஆதாரமாயுள்ள சேதந வர்க்கம விஜ்ஞாநவ்ய-ஜட ஸ்வரூப மிராத [சேதந வஸது;] ஸ விஜ்ஞாநவ்ய-ஜட ஸ்வரூப மான [அசேதந வஸ்து]; ஸத்ய-நிர்விகாரமாக இருககிறபடியால் ஸத்யமென்று சொல்லப்படும் சேதந வஸ்து; ஸ நாத்மக-விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமாக இருப்பதால் அஸதய மென்றுசொல்லப்படும் அசேதந வஸ்து. ஸத்ருஷ்டிஹவசு-[இவ்விதம் பல வகைப்பட்ட ரூபததை எதிதுக் கொண்டிருக்கையிலும் அந்தப் பரமாத்மா எப்பொழு மாக இருக்கிறபடியால்] ஸத்யமாகவே இருந்தது. இந்த ச்ருதியால் விளங்கும் விஷய தும் நிர்விகாரமாவது—'பரஹமத்திற்கும் சேதநா சேதந வஸ்துக்களுக்கும் வைலக்ஷண் யம் இருக்கையிலும் ப்ரஹ்மம் அவைகளை அநுப்ரவேசித்து அவையவைகளின் பெயர் களையும் அடைகினறது' என்பது தான்.

ப்ரஹ்மவாத்மவாயஸ்மி—இவ்வாறு ஸித்த வஸ்துவைப் பற்றிய விஷயங் களை ஸங்க்ரஹித்து விட்டு, இப்பொழுது அதை அடைவதற்கு வேண்டியதான உபா யத்தைப்பற்றி ஸங்க்ரஹிக்கிறார்.

ஸகலஜ்ஞாநபூர்வகஹீதஸக்திநிஷ்டாஸாத்யஜ்ஞாநவயிகரதிரூபயஹிய வி ரூ
உதஸ்வரதிருக்ஷதாவஸ்ஞாநபூர்வகரூபிவவாஸக்திரெவெதீயதே । ஸக்திரூபஶ்ச ஶ்ரீதிவிரெஶிஷ வதர்ஶித । ஶ்ரீதிஶ்ச ஜ்ஞாநவிரெஷ வஸ்வ ।

நநு ச ஸ்வரூபம் ஶ்ரீதிரிதி நயுரஞ்ஜஸா । ஸ்வரூபம் ச ஜ்ஞாந விரெஷ ஸாத்யம் கதமுபஜ்ஞாயிதிஹிருளகி காரஃ! தெநவழி । யெந ஜ்ஞாந விரெஷெண தத்ஸாத்ய ஜிதுமுசிதெ ஸ வஸ்ஷ ஜ்ஞாந விரெஷஃ ஸ்வரூப । வததுபஜ்ஞாயதி—விஷயஜ்ஞாநாதி ஸ்வரூப

தாமாநுஷடாநதுடன சரிவர அபயஸித்து, அந்த அப்யாஸநகால தனகு பகவானி டம் இருககும் பரீதி முதிராசசி அடைநது, அநதபரீதி எலலையற்ற பெருமையுடன் கூடிய தாக ஆகவே தாசந ஸமாநாகாரமான தெளிநத பகவ்தது யாநமொனறு ஏறபடுமெ அந்த தயாநம நிலைபெறறு நினறால அதைப பர பகதி எனறு சொலலுாாகள, ஆகையால இந தப் பகதி எனபது ஒரு பரீதி விசேஷதம , அநத பரீதியும ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷதம்

நநு ச ...ஆனால், 'ஸுகம பரீதி இநத இரணடும ஒரே அாததத்தைக குறிக கும் பதஙகளல்லவோ ? ஸுகம் எனபது ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷததால அடையகூடிய வேறொரு பொருளெனறு லோகத்தில சொலலவிலலையா ? அபபடி ஜ்ஞாநத்தின கார்ய மாயுள்ள ஸுகத்தை ஜ்ஞாநமே' என்று எவ்விதம் சொல்லகூடும் ? 'எனறு ஒரு ஆகஷே பம் இவ்விடத்தில உதிக்கலாம். 'ஸுகம் ஜ்ஞாநத்தால ஸாதிககப்படக கூடியதாக இருய தாலும் அது ஜ்ஞாநமே' என்று சொன்னால அது அஸங்கதமே ஆகும நாஙகள அபபடிச சொலலவிலலை நாஙகள் சொலவது எனனவென்றால - 'ஸுகம' 'துககம' 'ஸுகமும துக் கமுமல்லாதது' இந்தச் சப்தஙகளெலலாம், தாமதாம ஸமபநதபபட்டுள்ள விஷயஙகளின

ஸக்திநிஷ்டா—பக்தி யோகத்தின் அப்யாஸம். 'பரிஜ்ஞாதி' என்பது பக வானை அடைவதற்கு முனனிருக்கும் அவஸ்தை.

ஶ்ரீதிஶ்ச ஜ்ஞாநவிரெஷ வஸ்வ—'ஜ்ஞாநமனறே மோக்ஷதற்கு உபா யமாகவேண்டும்? அப்படி இருக்கையில், பக்தியை மோக்ஷோபாயமென்று சொல்வது எவ்விதம் உபபந்நமாகும் ' என்று ஒரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு, அதற்கு ஸமா தாநமாக 'பக்தியும் ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷமே' என்று சொல்லுகிறார.

நநு ச—இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபமாவது—'பக்தி என்பது ஒருவித ப்ரீதியாலும், ப்ரீதியும் ஸுகமும் ஒன்றுகையால், பக்தி என்பது ஒரு வித ஸுகமென்று ஏற்படுகின்றது. ப்ரீதியும் ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷ மாகையால், ஜ்ஞாந விசேஷமே ஸுகம் என்றன்றே வஸ்துக்கும்! அது அநுபபந்நமாயிற்றே ! எனென் றால், லோகத்தில் (வைசேஷிக மதஸ்தாகள்) ஸுகத்தை ஜ்ஞாநத்தால் வஸ்துகும் வேறொரு பதார்த்தமென்றன்றே சொல்லுகிறார்கள?' என்பது தான். இதற்கு ப்ரத் யுத்தரம் 'ஜ்ஞாநத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பதாரதமன்று ஸுகமென்பது; 'ஸுக மென்பது ஒருவித ஜ்ஞாநவிசேஷமே' என்பதுதான். இது தான் இவ்விடத்தில் உப பாதிக்கப்படுகின்றது.

ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயிருந்தாலும் நித்யமான விஷயமாயிருப்பதால் ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபமாயிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறது. இதனால் ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபமாயிருக்கிறது என்பதற்கு ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபத்தில் ஸமவாயஸம்பந்தமாயிருக்கிறது என்று அர்த்தமில்லை.

ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம என்ற வாக்யத்தில் ப்ரஹ்மத்துக்கு விசேஷணமாயிருக்கிற ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் என்ற மூன்று பதங்களும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாயிருந்தாலும் அவற்றில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு விசேஷமான அர்த்தமிருக்கிறது. அதாவது ஸத்யம் என்பது ப்ரஹ்மத்துக்கு த்ரிகாலாபாதித்யமான ஸத்தையைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநம் என்பது ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. அநந்தம் என்பது தேசபரிச்சேதமில்லாமையைச் சொல்லுகிறது. இப்படி ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு விசேஷமான அர்த்தமிருக்கிறதால் ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் என்ற மூன்று பதங்களும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாயிருந்தாலும் அவற்றில்

ஸுரஷி ஸுவம் ஹவதி । ஸுவரஹுவதரவிஶேஷாச் ப்ரஹ்ம யஸ்ய ஜ்ஞானவிஷயோ ஹவதி ஸ ஸுவீஹவதீத்யுச்யதே । கதெவம் வரஸ்ய ப்ரஹ்மணொ(அ)நவயிகுர்திஶயாஸம்பவெ யகுர்யாணகுணஸுணகுர ஸ்ய நிரவத்யஸ்ய ஸுநஜ்ஞதாவிஹ(அ)நெகஃ ஸுநவயிகுர்திஶய ஸளஶீர்யுஸளாம்ஶயர்வாத்ஸ்ர்யுஜ்ஜ்ருயெஃ ஸவர்ஶொஷிதுராத்மகஃ ஶொஷதுராச் ஶுதிஸ்ம்ருதிஸம்பம்யிதயா(அ)நஸுஸம்யோஜநயா நஃ நவயிகுர்திஶய ப்ரயஷ்டீதிவிஷயம் ஸஶ் வரம் ப்ரஹ்மவ மனுநஜ்ஞாதாரம் ப்ரவெயதீதி ।

நநு ஸ ‘ஸுர்யுஜ்ஞதெஶொஷிதெவாத்மெநாZ நவயிகுர்திஶயம் ஸுவெஶிதுர்யுக்தம் ஹவதி । தெஷுதத்ஸுவர்ஶ்ருணொகுவிரூப்யுஃ । தயா ஹி ஸவெர்ஷாஶிவ வெதநாநாம் ஸுர்யுஜ்ஞுஶிவஷுதம் ஶ்ரூயுதெ வரர்யுஜ்ஞும் உர்வெதர்யுஃ । ஸ்ம்ருதிஷ்வ

ஷதுகிற பகவான இம்மாநிநி ஜீவனுககு ஸுகமாக இருத்துகொண்டு தனகுமம அளவற்ற ஸுகமாக இருககிறுன. அவன ஸுகரூபமாக இருபபது தன விஷயகுகில ஒரு விதமாயும ஜீவன் விஷயததில மறறொரு விதமாயும இலலையன்றோ? அவன, தனகுமகோ தன்னைததவிதத மற்றொரு வஸ்துவுகுகோ [ஜீவனுகுகோ] எவனுககு ஜ்ஞாந விஷயமாலுமம, அவனுககு அவன ஸுகமாகிறுன் என்பதே இநத சுருதி ரகயதினை அர்தமம பர பரஹ்மமானது, அளவற்ற பெருமமையை உடையவையும எணணிகையற்றவையுமான கலயாண குணஙகளுகுகெலலாம இருபபிடம, ஒருவித தோஷமும அதனிடதில இலலை; அதனுடைய விபூதியும மிகப பெரியது, [இவவிதம அது மிக உயாநத ஸ்வரூபமாக இருகையிலுமம] அது மிகவும ஸுலபம, எலலையற்ற ஸௌசீலயம ஸௌஶாயம வாதஸலயம இவைகளை நிரமபப பெற்றது, ஸகல ஜீவாதமாகளுகுகும அது சேஷி ஸகல ஜீவன்களுமம அதறகு சேஷம; ஆகையால ஜீவனகளால, நாம் அநற்குச சேஷ மென்றும் அது தமகுகுச சேஷியெனறுமம அநுஸநதானம செயயபபடும பொழுது அது அளவற்ற பரீதிககு விஷயமாகினறது, அவ்விதம பரீதி விசேஷததிறகு விஷயமாகிக கொண்டு அது ஜீவன்களை தனனிடமம சோததுகுகொளளுகினறது.

நநு ஸ — ‘இவவிதம சொலவதிலிருநது, பகவானுககு ஜீவன்களெலலாம் அத்யந்தம சேஷமாயிருபபதே அநத ஜீவன்களுடைய ஸுகததின பொருட்டு ஆகினறது எனறு சொன்னதாக ஏறபடுகினறதே. இது லோக விருததமனறோ? லோகத்தில் சே

ஶொஷதுராத் திவஸம்பம்யி-தியா ஸுந-ஸுஸம்யோஜநயா நஃ — பகதாகள் ப்ரஹ்மத்தினிடததில் செய்யும ப்ரீதியானது ‘தாம் அந்த ப்ரஹ்மத்தின் தாஸாகள்’ என்னும் அநுஸந்தானதுடன் கூடியே இருக்குமன்றோ?

நநு ஸ — ‘தாஸ்யம் என்பது எப்பொழுதும் துகமமன்றோ? அதை எபபடி ஸுகமென்று சொல்லக்கூடும்?’ என்பது ஆக்ஷேபம். அதற்கு ஸமாதானம் ‘ஸுக மென்பதும் துக்கமென்பதும் ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் பாரதந்தர்யதததையும் சாந்தவை

"ஸவ-ம் வரவஸ்ம் ஒ-ீவம் ஸவ-ஶரதவஸ்ம் ஸ-வவ்"

"ஸெவா ஸ்வ்யதிரவ்ரா-த ஸ்வரத்தாம் வரிவஜ-யெசு"

இதி । தெதத்ஸ-நபிஸ-தெஹா-ரிக்ரா-தஸ்வர-ஸவாணாம் ஸரீரா

தாஹிரா-நவிஜ்ரு-ம்ஹிதே । தயாஹி-ஸரீரம் ஹி ஸ-ஷ்டுதாதிஜா-தி

ஸ-ணாஸ்ரு-யவிஜ்ஞா-ஸ்ய-தம் ஸ்வதந்த்ரம் ரூதீயதெ । தஸ்மிஞ்ஸவாஹ

ரி-தி ஸம்ஸா-ரிணாம் ரூதீதிः । கூதாஹிரா-நெ-ர யாஶ்ரஸ்ஹ்ஸ்ரு-ஸ-

ஸ-ரெணவ வ-ர்ண-ஷாஶ்ரமிரூதீதிः । ஸிம்ஹவ்யாஸ்ரு-வர்ணாஹ ஸ-ந

ஷ்ருயக்ஷ-ரக்ஷः பிஸாசவெஷ்வஸ-நவஸ்தீவ-ம்ஹவ்யவஸ்தி தாதாஹிரா

ந-நாம் வ-ர்வாநி வ்யவஸ்தி தாநி । தாநி வ வரஸ்ரு-விர-ஷ்டாநி ।

தஸ்மாஸ்தாஹிரா-நாம் ஸ-ரணவ-ர்ண-ஷாஶ்ரமிவ்யவஸ்யா ஸவ-ம்

தந் ரு'ஸ்துகளெல்லாம ஸவாதந்தாயதத்தையே மிகவும இஷ்டமாகவும பாரதந்தாயத்தை பெரிய துகமாகவும கொண்டாடுகினறனவே ஸ்மருதியிலும, 'பாவசமாக இருபபது முழுவதும துகம , ஸவ வசமாக இருபபதே ஸ-கம 'எனறும, 'மற்றொருவனுக்கு உளுழியம செயவது எனபதை நாயின வ்ருததி எனறு பெரியோாகள சொலலியிருகிறாகள் ஆகையால அதை ஸாவ பரயதந்ததாலும விலகவேணடும' எனறும சொலலப்படடிருகினறதே [வஸ்து ஸ்திதி இவ்விதம இருககையில, சேஷமாயிருபபதை எவ்விதம ஸ-கமெனறு சொலலகூடும ?]' எனறு ஒரு ஆக்ஷேபம இவ்விடதில செயயக கூடும இநத ஆக்ஷேபம, தேஹாதமாவை அறியாதவாகளால செயயபபடும ஆக்ஷேபமே சரீரமே ஆதமாவெனனும அபிமாநத்துடன கூடினவாகளே இமமாதிரி ஆக்ஷேபிபபாாகள். இதன ததவமெனன வெனறால்—லோகதில் 'சரீரம் சரீரம' எனறு ஒரு மாம்ஸ பிண்டதை நாம் குறிகிறோம. அநத மாமஸ பிண்டதைதக கொண்டே 'இவன மனுஷ்யன், இவன் மநுஷ்யனன்று, இவன் இனன குணதுடன் கூடியவன, இவன் இன்னகுணத்துடன் கூடியவனனறு' என்பத முதலான நமது வ்யவஹாரமெல்லாம் ஏற்படுகின்றது. அந்தச் சரீரம நமக்கு ஸ்வதந்த்ரமாகத தோறறுகிறது அநதச் சரீரதையே ஸ்தூல பாகத்தில் அகபபட்டுள்ள நாமெல்லாரும 'நான்' [அதாவது—ஆதமா] என்று நினைகினறோம. நான் என்றைப் புருஷார்தமாக ஆசித்திப்பது [அதாவது—நாம் அடைய வேண்டுமென்று விரும்புவதும] அப்படி ஆசித்தியாமலிருபபதும் அநத ஆதமாபிமாநத்தைச் சார்நத

யல்ல, மூலை ஜந்மாந்தர கர்மமடியாக நமக்கு ஸம்பவிக்கும் தேஹாத்ம ப்ரமத்தையும் ஸ்வதந்தராதம ப்ரமத்தையும் சார்ந்தவை' என்பது தான. எது எது ஆத்மாவுககு அநுகூலமோ அதெல்லாம் ஸ-கம்; எது எது ப்ரதிகூலமோ அதெலலாம் துக்கம். ஆகையால் நாம் ஆத்மாவை ஸ்வதந்தரமென்று பரமித்தால் அப்படி ப்ரமிக்கப்பட்ட,

வஸாஹித்ய। கூதஸ்தாவிவம்தா தெவாதி தெவமிதுக்ஷணம் ஜூதா
தெநகாரகாரம், தஸ்ய வாரிஸாதிதெகஸ்யாரதுவெத। 'கூதா
ஜூதாஸதெயாரஸதயிஃ' இதி ஸ்ருதிக ஜூதாரிதெநகாரகாரதா வாரா
ஷாரதா வ்ருத்திவஸாத, 'வெதிம் விஸ்வஸ்ய' இத்யாதிஸ்ருதிகிணெஃ
வாரதாகிரதாதிதெகாரகாரதா வ ப்ரதீதா। தகஃ விஸ்வஸ்யா
ப்ரதிஸாதீரதாஸ்தாரஹிதாரதயா வஸ்தாகாரஹிதாரிநாகவி கூடஸ்தா
விவாதீதாஸ்தாஸ்தூ நா திவொவிஷ்டிதயா। தகஃ கூடஸ்தசைவ வாரஃ
வாரஸாவஸ்துதிஸ்தவிதாணாம வாவஸ்து। தகஃ வஸ்துதஸ்தாவ
தூவஸ்துஸிரதம வ, வாரதவாரஸாவஸ்துவெவ்வஸ்தா வஸ்தா வாவ
தஸ்துஸிரதம வ। தகஸ்தாவிவம்தா தெவாதி தெவமிதுக்ஷணம் வ

"கம் ப்ரஹ்ம,"

இதி ஸ்ருதிதஃ। ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரகர்த்ருத்வ வஸ்துதஃ ப்ரஹ்மதிவெ

தனேரு? லோகத்தில, விமஹம புலி பற்றி மற்ற பண உகந்த ராக்ஷஸன பிசாசம தேவன அஸுர ஸ்ரீ புரான இமமாதிரியான தேற வயஸைநதை உடைய எலலாவற்றகதும அவை அவைகளுண்டட ஆசமாபியாத்துகதுத தகத மற்ற அவை அவைகளின ஸுஃகள வயவஸ்திதயகளாசத காணபடவிலலயா? அந்த ஸுகங்கள ஒனறகது இருபதுபோல மற்றொனறாத இலலயனேரு? ஆனைகால புருஷனாதத்வ களின வயஸ்தை ஆசமாபிமாநத்திறகுத தகு தநுபோல ஏறபடுறபதயால மாநுர ஸவாதந்தாயம ஸுகமாகவுட பாரதந்தாயம துஃகமாகவும ஈசுவரகு ஆசமாவென்னும வஸ்து தேறறதை காடடிலும விலக்ஷணமான ஸவரூபதை உடையது அதன ஆனாம கேவலம ஜ்ஞாநமே, அது எகாலத்திலும ஈசவரன எனறும வரைதுவுகது சேஷ பூதமே "சுத்த ஜ்ஞாநமயம்" [ஆசமா ஜ்ஞாநமயமே] "வெதிம் விஸ்வஸ்ய" [ஈசவரன ஜகத முழுவதறகும சேஷி] எனபவை முதலான வாகயக கூடடஙகள 'ஆசமாவென்னும வஸ்துவான்து ஜ்ஞாநத்தையே ஆனாமாக உடையது எனபதறகும ஈசவரனுககே எகாலத்திலும அந்த சேஷத்வமான்து எனபதறகும ப்ரமாணஙகளாகின்றன ஆகையால, விமஹம புலி முதலியவைகளின விஷயத்தில சரீராதமாபிமாநம வருவதுபோல, ஈசவர பாதந்தர்யமான ஆத்மாவினிடத்தில ஸவாதந்தாய மாகிற விபரீத ஜ்ஞாநம நமகது உண்டாகின்றது இபபடி உண்டாவதெலலாம நமமைக கடடுபபடுத்திகொணடிருகதும காமத்தின காயபோ ஆகையால, பரம புருஷனைத தவிரத்த மற்றைப பொருளகளில நமகு உண்டாகும ஸுகரூபமான ஜ்ஞாநம அந்தக காமத்தையே காரணமாக உடையது அபபடி அது காமத்தின காயமானதால, காமம போகுமபொழுது அதுவும நசித்து விடவேண்டுமாகையால, அது அலபமாகவும அஸ்திரமாகவும ஆகின்றது பரம புருஷனிடத்தில ஏறபடும ஸுகரூபமான ஜ்ஞாநம ஸுகயமே ஸுகரூபமானதால [காமத்தைக காரணமாக உடையதனாலால] அது அளவறறதாகவும சாசவதமாகவும இருகின்றது சுருதியும, "ப்ரஹ்ம ஆநந்தம ஸுகயமாகவே ஸுகம] எனறு சொலலுகின்றது ப்ரஹ

ஸவாதந்தாயத்திறகுப பாரதந்தாயம பரதிகூலமாகையால அது துகமாகின்றதே தவிர அது அபபடி துகமாவது அந்தப் பாரதந்தாயனறு

கம ப்ரஹ்ம—ப்ரஹ்மம அளவறற ஸுகம எனபதறகு இநத சுருதி ப்ரமாணம

ணஸ்ய வதாரஸ்ய கஉகூ தஸ்ய வாஷ்டிரதம் ஜமவதர வாராப
ரணாக்ஷி ।

"நரகஸ்வர்கஸ்தமிஜ்ர மெவ வாபவ்ணை ஷிஜ்ரகுஜ ।
வஸ்துகமேவ ஹி வயாஸ வாவிஷ்யர்ஹதிய வ॥
வ
கோவாய வ யதிஷ்யஸ்யதி வஸ்துகம் கோதம் ॥"

ஸ வோ வாதிவாதிகாஞ்சரஸ்யஸ்ய வ்ய மிநா வஸ்துகம் கோதம்,
தஸ்ய காஸ்ய வாணுவாவ கூடிதத்வுழ்: । ஸவஜநகஸ்ய
ஷாவெகஷ்யா கஸ்யுஸ்ய வஸ்துகமேவ கஸ்யுஸ்ய வோ ஜவதீதி வுவ
ஷ்டும் வ்ரதிவாதி ஸ்ய கஸ்யுஸ்ய வாவிஷ நவுவ்யுஸ்திதி தாஸ
"தஸ்ய வீதியெ ஹிஸ்ய வாநர்ஷ்வெ ய ஜாயதெ ।
தஸ்ய கோவாயடீ: வ்ரஹாஷ்ய வ ஜாயதெ॥
தஸ்யோர்வாதகம் நாஸ்தி நவ கிம்ஸ்தி வாதகம்॥

மதனைதத தவிாதத மற்றை வஸதுகளை ஸவரூபத்தால ஸுகங்களல்ல வெனபதும் அனைவகளில் ஏறபடும் ஸுக ஜஞாநம் காமமடியாக ஏறபடுகிற படியால் அது அஸ் திரமெனபதும் பகவான பராசராால சொலலபபட்டிருககின்றன 'நரகம் ஸவர்க்கம் எனறு சொல்லப்படுமனவையல்லாம, ஒருவன் செயயும புணயததிறகுடையவும் பாபத திறகுடையவும பலங்களே ஒரே வஸது சிலருககு ஸுகததின் பொருட்டும மறறும் சிலருககு துககததின் பொருட்டும் கோபத்தின பொருட்டும ஈர்ஷயையின பொருட் டும ஆகிறபடியால், [பரபரஹமதைத தவிாதத] வஸதுகளுக்கு வஸது ஆத்மகமான வஸதுதவம உண்டோ?' அதாவது-இநத வஸதுகளுக்கு ஏகாநத ஸுகமாகவாவது ஏகாநத துககமாகவாவது வஸதுதவம இல்லை. ஸுகமும துககமும் இவைகளின விஷ யததில் ஏகாநதமகளாகத் தோன்றுவதலலாம அவரவாகளின புணய பாபரூபமான காமததின கார்யமே' எனபது தாதபாயம. இவவிதம் ஒரே வஸது ஒருவனுககு ஸுக மாயும் மற்றொருவனுககு துககமாயும ஆகின்றது எனபது எனன காரணததால் என் பதை ப்ரதிபாதிதது விட்டு, அதறகு மேல், ஒரே மநுஷயனுககு ஒரு வஸ்து ஒரு காலததில ஸுகமாயும மற்றொரு காலததில துககமாயும ஆகிறபடியால அதிலும் ஒரு விதவபவஸதை இலலை எனபதைச சொலலுகிறார். 'ஒரு வஸதுவே ஒரு ஸமயததில ப்ரீதியின் பொருடடு ஆகி மறறொரு ஸமயததில துககததின் பொருட்டு ஆகின்றது

'அழ்' எனபதறகு 'ஸுகம்' எனபது பொருள. ப்ரஹமதைதத தவிாதத மற்றவை எல்லாம அல்பமாயும் அஸதிரமயுமுள்ள ஸுகத்தையே கொடுககும் என்பதறகு 'நர கஸ்வர்கஸ்தமிஜ்ரம்' இதயாதியான புராண வாக்யம் ப்ரமாணமாகக் கூறப்படு கின்றது.

வஸ்து வஸ்வாதகம் கோதம்— ஏகாநத ஸுகமாகவாவது ஏகாநத துக்கமாக வாவது ஒரு வஸ்துவும இநத உலகததில் இல்லை என்னும் அாததத்தை இந்த 'வஸது வாதமகமான வஸ்து ஏது?' எனனும் கேள்வி சொல்லுகின்றது.

ஜகி । ஸ-வ்ருத்தி-ர்வ்ரத்தகுலம் ஸவ்ருஷ்ய வஷ்ட-நம் கரி-க்ரூதகம், ந வ்ருஸ-ஷ்டாரஸ்வகூ-தீம்; சுதி3 கரி-ராவஸரி ந தீ3வெதீ-த்3ருஶம் । யத்ர-ர "ஸவ்ரு வ்ரஸ்வரம் ந்ர-ர்வ்ரே" ஜகி3ர்-க்ஷம் தீ3ர்க4ஸ்வ-ர-ஷவ்ருகி ரிக்ஷாநம் வ்ரஷ்டாரமிஷெ மெஷி ஸவ்ரி ஸவ்ரி கூ3வ்ருதிக்ஷம் வ்ரு கி மெஷ-ர ந-ர்வெமிதெ-ர்-க்ஷே । "ஸெஷ ஸ்வ்ரு-த்தீரவ்ரு-க:" ஜகி3ர்தீ3ரவி ஸுஸெவ்ருஸெஷ ஸ்வ்ரு-தீரி-ர்-க்ஷே।

"ஸ ஹ்ரு-ர்ரு-ரெஜ்ஜஸ்ரிதவாவ்ருஷ்ரு-ஜிஸெ ஸ்ரு-ஜிஸெ ஸ்ரு-ஜிஸெ ஸ

"ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" "தமேவம் வித்வாந் ம்ருத்யுமதி
ஹ்ருத்ய" "ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவ பவதி"
இத்யாதிஷு வேதாந்தேஷ்வதிகீயத இத்யர்த்த: । "யமேவைஷ
வ்ருணுதே தேந லப்ய:" இதி விபக்ஷணாயாம் "யமேவைஷ
வ்ருணுதே" இதி ஸம்பதனஸ்ய வாணீயத்வம் ப்ரதீயதே । வாணீயஶ்
ப்ரியதம: । யஸ்ய ஸம்பதநுநயிகாதிஸயா ப்ரீதிர்ஜ்ஞாயதே ஸ வை
ஸம்பதம: ப்ரியதம: । தஸ்மாத் ஸம்பதநுரேவ

"ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:"

இதி । தஸ்யாதிஸயிதப்ரேமாவலம்பேந தத்ததா ஸம்பதநுவ்ருத்தி
ஸாத்ய: । யஸ்மாத்ஸம்பதநுரேவாயமிதம் ஸௌகர்யமிவ
லக்ஷயதி

"இதம் ஸம்ஸ்ருத்ய தித்ஸதி ச்ரவணாய ந யக்ஷ்யஸே வாசம்"

அநுகாஹிததிருகிறான "ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" [பிரஹ்மதத்தை அறிகிறவன பரத்தை அடைகிறான] "தமேவம் விதவாந் ம்ருத்யுமதி ஹ்ருத்ய" [அவனை இவ்விதம் அறிகிறவன அம்ருதனாகிறான] "ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவ பவதி" [ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான] இவை முதலிய வாகயங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள 'அறிதல்' எனனும் சபதம கீழாக கூறபபட்டுளள பகதி ரூபமான ஸேவையையே குறிக்கின்றது என்று சொலலபபடடிருகிறது 'யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:" [எவனை அநதப் பரம புருஷன் வரிகிறானோ அவனாலேயே அவன அடையபத தகுநதவன] எனனும வாகபதத்திலும் "யமேவைஷ வ்ருணுதே" [எவனை அவன வரிகிறானோ] என்பதால பகவான வரிக்கிறான் எனபது எறபடுகினறது அப்படி பகவானால வரிகக்பபடுபவன பகவானுககு அதி மாதரம பரியனாக இருததல வேண்டும், அபபடி அவன் அவ்வளவு ப்ரீதி பாத்ரமாவ தற்கு, அவன பகவானிடததில அளவற்ற ப்ரீதியைச் செய்திருததல் வேண்டுமனறோ? பகவானே 'பகதனுககு நான அதிமாத்ரம் ப்ரியன, அவனும் எனகது அமமாதிரியான பரியனே' எனறு இநத அர்தததனை வெளியிட்டிருகிறார ஆகையால், பகவானை உள்ளபடி அறிவது எனறு சொலலப்படும் பர பகதியே அவனை அடைவதறகு உபாயம. மஹா பாரதம் மோக்ஷ தாமதில ஸகல உபநிஷதது தின வயாகயாந ரூபமாக ஒரு வாகயம் பகவான் த்வைபாயநரால் அநுகாஹிகபபட்டிருகின்றது. அதாவது:- 'அவனுடைய

திருபமே' என்று ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது. 'ஹ்ரீ' என்னும் தாதுவுககு 'ஸேவைசெய்கிறது' எனனும் பொருள உண்டு.

ந ஸம்ஸ்ருதி — இந்த சலோகம் மஹாபாரததில் இருகின்றது. இதன் முதல் பாதி கடோபநிஷதது தானும காணபபடுகிறபடியால் இதை உபநிஷதது தின் வ்யாகயாநமென்று இவ்விடதில் சொல்லுகிறார். உபநிஷத்தில் 'ஹ்ரீர் உந்நீயர் உபயாஹிகூவெர்ய வாகம் விஷ்ருஜ்ய தாவ்ஹ்ரஹவத்' என்னும் பின்

மெநநு। ஹ்ருʼதா ய்ʼதா வ ஸஹாஹிதாʼதா ஜ்ஞாநப்ரஸாதேந பூதம் பஸ்யதி தமஹமாத்மப்ரஸாதம் வதாமீதி''

ய்ʼதா ஸஹாஹிதாʼதா ஹ்ருʼதா வாங்மநஸாதிகம் பஸ்யதி தம் ஸாத்விகா கரோதி। ''ஹ்ருʼதா நநுயா பூகுः'' ஹ்ருʼமெ மெநகாயுராசு। ஹ்ருʼதி ஜ்ஞாநமிதிரூபே வாகை ஸஹ ஸாவதாரணே

ரூபம் பார்வைககு எட்டாதது, ஒருவனும் அவனைக கண்ணால் கண்டான் என்பது இல்லை. இந்தரியங்களை அடக்குவதான தருதியால் சாதனத்தை அடைதுள்ள மநஸ ஸைக் கொண்டு பகதியினாலேயே ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனை அவனைப் பாரகக்கிறான' தருதி யினால் சாதமான மநஸ்ஸை உடையவன் பகதியினால் பாரகக்கிறான' என்பது அந்வயம். 'பாரகக்கிறான்' என்பதறகு 'ஸாக்ஷாத கரிக்கிறான்' அதாவது 'அடைகிறான்' என்பது பொருள். இப்படி அந்வயம செய்து கொள்வானேன் என்றால், இநத வாகயமும் ''ஹ்ருʼதா நநுயா பூகுः'' [டநதி ஒன்றிலேயே நான அடையத் தகுநதவன்] எனனும் வாகயமும ஒரே அரதநதனைச சொல்லுகின்றனவனறோ? பகதி என்பது ஜ்ஞாந விசேஷமே ஆகையால் இவ்விடதிற சொல்லப்பட்டிருப்பதெல்லாம் உப பந்நமே.

பாதி ஸ்தாநதில், 'ஹ்ருʼதா யய்ʼதா வ' இநதியாதியான வாகயம் பாரதச்லோகத திலிருநதெனபடுகின்றது உபநிஷததில் தென்படும 'ஹ்ருʼதா' எனனுட பதநதிற்கு 'ஹ்ருʼதா' எனபது வ்யாகயாநம் 'உநீஷா உநவர்ம' என்பதற்கு 'சாந்தி தாந்தி மு தலியவைகளுடன் கூடிய மநஸ்ஸால' என்பது பொருள் அந்த அரதநதம் இவ்விடதில் ய்ʼதா' என்பதால விளக்கப்படுகின்றது. இந்தரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து திருப்புவதற்கு அபேக்ஷிதமான தருதியே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். 'ஹ்ருʼதா வ ய்ʼதா வ ஸஹாஹிதாʼதா' என்று ச்லோகத்தில் இருக்கையில், அதை மாற்றி ய்ʼதா ஹ்ருʼதா ஸஹாஹிதாʼதா ஸநு ஹ்ருʼதா வாஸு' என்று அந்வயம் எப்படி செய்யப்படுகின்றது என்றால், வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களில் பக்தி ஒன்றே மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லப்பட்டிருகிறபடியால் அதற்கு விருத்தமாக தருதியையும் அதற் கு உபாயமாகச் சொல்வது சரியன்று என்னும் காரணத்தால் மாதரம் என்று 'ஹ்ருʼதா தூநநுயா' இத்யாதியான பகவத் கீதா வாக்யம் அதற்கு ப்ரமாணமாக கூறப்படு கின்றது.

ஸாரஸாரவிவேகஜுஷாம் ஹரீயாம்ஸோ விதந்யதே।
வேதார்த்தஸங்க்ரஹஸ்தேன ப்ரீயதாம் வேதபாரகஃ॥

இதி ஸ்ரீமதுபயவேதாந்தாசார்யஸ்ய விரசிதோ
வேதார்த்தஸங்க்ரஹஃ।

ஸாரஸாரவி... 'இதம் ஸாரம் இதம் அஸாரம்' எனறு பிரிதததறியுமயோகயதை யுடையவும் பஹுச்ருதாகளாகவும் மாதஸாய மற்நவாகளாகவும் சில ப்ரமாணவச்யர்கள் இருககிறாகளெனறு அவாகளின அபிமதி விஷயமாக இநத வேதாத்த ஸங்க்ரஹம் செய்யப்பட்டது

ஸ்ரீ வேதாதத ஸங்கரஹம
முறறிறறு

ஸாரஸாரவிவேகஜுஷாம்: இது இநத கரந்தம செய்தவரின நோக்கை விளக்குகினறது எவ்வித அபிநிவேசமுமின்றி பரமாணதாகஙகளால் உண்மையை அறிந்து கொள்ளும சகதியை உடைய ப்ராமாணிகாகளைக் குறிததே இநத கரந்தம் செய்யப்பட்டது என்பதே இதன் கருகது அவாகளுடைய அபிமதி இருநதால் போதும் என்பது தாதபாயம் ஹரீயாம்ஸஃ— பெரியோாகள், அதாவது நன்றுகப் படிதத வாகள். அவாகளுககு மாத்ரமே ப்ரமாண தாகஙகளைச் சரிவர ப்ரயோகம் செய்யவும் அதனல் இது தாபலம் இது ப்ரபலம என்று நிணபிகவும் சகதி இருகககூடுமாதலால், அவாகளே இநதச் சப்ததால சொல்லப்படுகிறாகள்.

ஸ்ரீமதுபயநிகமாந்தமஹாதேசிகாநாம் ஹாஷ்யஹாவாந்தாயிநா।
வாஹுதெவெந விவ்ருதஃ ஸ்ரீவேதாதஸங்க்ரஹஃ॥

ஸ்ரீ வேதாதத ஸங்கரஹ வ்யாகயாநம்
முற்றிறறு.

ஶ்ரீः

வேதாந்த ஸங்க்ரஹ பூர்ணவாக்யார்தம்

சதுர்வ்யூஹ ஸ்தாபிகா

ப்ரதீகம்	பதகம்	ஆகரம
சதுர்வ்யூஹ	500	ஜ்ஞா. 10-33
சதுர்தா சிவஸ்து	272	தைத்து. 53-74
சதுர்தா ஸ்மரந்தி	199	ஸுபால. 11-5
சதுர்தா யதோவதா	325	வேதாந்த.
சதுர்தாஸ்து ஹயக்ரீவ ஸ்ரவதி	373	வேதாந்த. II. 8-4
சதுர்தா நாதியேயக்ரீ	120	ப்ரு. II. 3-6
சதுர்த யே ஜ்ஞாதாநந்தே	307	ஸ்மா.
சதுர்த யதிஷ்டம்	303	ஸ்மா.
சதுர்த வைஸாக்யம்	373	வேத II. 8-3
சதுர்தா சூடிஷ்டிரா:	119	ப்ரு.
சதுர்வ்யூஹ ஸம்ஸ்தித	286	வேத.
சதுர்நர ஜீவேந	185	ஸ்மா.
சதுர்நர ஸவ்ருத்தகு	328	ப்ர. ஸூ. III 2-36
சதுஷ்கஜதிப்ராவ்ருதிஷ்ணாக	397	ப்ர. ஸூ I. 1-21
சதுஷ்டோ ப்ரஹ்மர்ஷய:	54-184-237	யாஜ்ஞவல்க்ய. 3-20
சதுஷ்ப ஸவ ஸஹஜ	329	சாந்தோக்ய. 1-8
சதுஷ்பாதம்	201	ஜ்ஞா. VII. 8.
சதுஷ்பாதாவ்யாக்ருதா	235	ஸ்மா. 8-1-5
சதுஷ்பாதம் தஸ்ய	330	வி. வ்ய. I. 4-6
சதுஷ்பாதா ப்ரஹ்ம	9	ப்ரு. 5
சதுஸ்ரூபா	108-388	வி. வ்ய. VI. 7
சதுஸ்ஸாஜி	132	த. ஸ்மா. ஸ்மார்த.
சதுஸ்ஸ்ரவ	110	ஸ்மா.
சதுஸ்ஸாயீ	200	ஸ்ரௌ.

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
சுஷிரு கார	305	ஹா.ச
சுவிஷ்ணு சார	381-404	வைக. சு III. 28
சுஹரோத்கா	187	ஹ. பீ 10-20
சுஹம் க்ரதவ்ய ஜமதக்னி:	300	ஹ. பீ 7-6
சுஹம் ஹி	365	ஹ. பீ. 9-26
சூ		
சூகர வா	283	வை. உ. 1-4
சூகார ஜகு ராஜபுரோஜவ:	420	வி. பு. VI. 7-22
சூதகதி கா	311	ப்ரு ஸம். 4-1-3
சூநம்ஹோ ப்ரஹ்ம	117-417	வைக. III. 6-
சூஸாலீம்	375	ஹ பீ. 16-20
ஜ		
ஜபாஜ வைஸாலி	261	வி. ப 6-6-12
ஜஷ்காவதிகும்	363	மஹா. கா. VI. 1-6
ஜவிஹவ	221	ஹ. பீ. 5-19
உ		
உபயவைரிகுலிக	259	ஹிதோப 34
உப வதித்ஸு	328	ப்ரஹ்ம ஸம் III. 2-34
ஊ		
ஊதங்கோ	412	ராமாயண VI. 120-77
ஏ		
ஏகஷ்ருவஸ்கிநாந்ரு	226	வி. பு,
ஏஷ்காம்கிரஸ் ந கா ப்ரஷ்டு	396	வி பு. 1. VI. 38
ஏஸ்கா ஜெவஸ்	209	
ஏஸ்காஹ்ய வைதராயண	283	ஜை. கா. 2
ஏதவ்ரவ்வா	32-313	ஜை. V. 8-9

ப்ரதீகம்	பகடம	ஆகரம்
ஸமிக ஸெவெ நிரபராஃ	132	உ. ஹா ஸாம்தீவவு 198-9
ஸுதிள ஆள	312	உ ஹா ஸொகூவவு 169-18
ஸநமிஜஸிகூ	212-412	உந 12-123
ஸவமிஜஷ	134	வி வா 6-5-76
ஸவம் ப்ருகாரம்	134	வி. வா. 1-22-53
ஸஷ ஸவவு	10	ஸா 7
ஸஷ கூதாம்கயவுாஜ்ஜ்ரதஃ	237	ஜ்ர 5-7-
ஸஷ ஸெஹ்ரவ	250	கூளஷீதகீ 3-9
ஸமிஹ்ருவா	373	ஸிதெ. உ. H. 8-1

ஸ

ஸெஸதஜாகீஜிம் ஸவவுழ்	52-236-412	ஹா. 6-8-7

ஹள

ஹளதிதிகூஸா	406	ஸிஜ. ஸ்தி. 1-1-7

க

கஷாயோதி	276	வி வா. 1-2-8
கூய10 நபஸவுழ	36	ஹா.6-1 உ
கூவா உபஸ்திதவுாஃ	135-397	வி வா. 4-3-84
கம் ஸெஹ்ர	420	ஹா. உ. 4-10-5
காவுஃ	397	உ ஹா. உள. 5-27
கூஷ ஸவ	133	உ. ஹா.
கூதிஸாயும்	358	பஂசிகா. 2
கெந ஸ்ரஷ்டிஜம்	314	உ ஹா.
கீபதிகா.	135	வி வா. 1-2-19

கஷ

கஷிரஜஃ:	133	யாஜ்ஞ
கஷியம்தஜஸவு	382-385-389-404	உ. நா. 1-5

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
ம		
மஸாஹாஉ்ம்_தவுதீ	200	ஸம்_தீக.
வ		
வத்_ஹெஉ்_தாராஃ	367	ஸெத்.க. 3-21
ஜ		
ஜமீஸ்வும் ஶரீரம் தெ	186	வி வ்ரு.
ஜமெஉ்_தி_நஹாஶ்ரயும்	232	வி. வ்ரு.
ஜந்ஆவுஹுயு பத்ஃ	281-313-326	ஐ. ஸூ 1-1-2
ஜ்யோதீம்ஷி.	412	வி வ்ரு. 2-12-38
ஜ்ஞ		
ஜ்ஞாஜ்ஞள	186	ஸம்திகொவநிஷத்
ஜ்ஞாநஶக்தி	133	வி. வ்ரு. 6-5-79
த		
த ஊஉ	387	ஹா. உ. 8-3-7
தஸ்தா யஜுர்க்ரஹாம்	278	ஶ்வே. 3-10-11
தக்ஷுஷி	9-242	ஹசாம். 6-3-7
தத்ர வஜ்ர	134	வி. வ்ரு. 6-5-77
தத்ஸம்கல்ப நிபோயநா'ம்	374	ரு ஹாஷ்ர
தத்ஸவும்ஸிவெ	323	வி.வ்ரு. 1-22-33
தத்ஸ்ப்ஷ்டா	184	ஸெத். உ. 2-6-18
தயாநு வ்ரதிஷ்யாஃ	328	ப்ர. ஸூ. 3-2-35
தஉக்ஷொ வாஉ வெ்யாஉது	229-385-390	ஜ. நா. 6-1-1
தஉவ ஏ்தயெ	421	வி. வ்ரு. 2-6-46
தஉவாஹிஃ	364	ஸெத். உ. 6-1-7
தஉஷாதா	25-44-314	ஹா. 6-8
தஊணவாராகவாஃ	72	ஐ ஸூ. 2-3-24 21
தஊணாஷ்ட்ர	383	ஸெஜ. ஸூ. 1-4-9

ப்ரதீகம்	பகுதம்	ஆகரம்
தஜிவ்வூராவிலா	390	
தஜுஷ்ணாः வாஜம் வஜம்	382-386	வை. ஸ. 4-2
தஜாதிஜுஜ வூராக்ஷீः	44	ஹா.
தஜீஷுஷாணாழ்	236	ஷுஷ. 6-
தஜிதம்	10	ஷ்யு. 6-4-21
தஜிஷ ஹாம தஜந்ரஹாதி	405	கூம. 2-5-15
தஜிஷம் விஜாஸு	10-261	வா. ஸஞ்
தயா	139	வி. வா 61
தவாம தாஷ்டா	311	உ. ஹா. ஜோகூ 179-4
தஷ்ணாஜ்ஞாணாய	370	வை. ஸம் III 6-10-2
தஷ்ணிஸு ஜிஜ்ஞ	329	உ. ஷ்யு 1-9
தாநஹம் த்விஷதः க்ருணாஸு	255-375	ஈ ஸ் 16-19
திதிஷாதிஷவாநக்ஷம்வாயுஞ்	254	ஈ. ஸ். 10-11
திதிஷாம ஸதத்ய ர்க்ஷாநாம	253	ஈ ஸ் 10-10
திதிஜஸ்ஹாநீம் தியாணி	170	வி. வா.
தள தர்	394	ஷாஜா. 1-4-6-2
க்வம் யஜ்ஞம்	412	ஷாஜா. 6-120-20

ந

நஹிஷவஷ்டிஸம் தாஷாக்ஷாஸः	304	ஹா 1
நீவ்யம் க்ஷாநம்	397	உ. ஹா. ஜள 5-27
நெஷதிக்ஷ	396	வி. வா. 1-9-145
நிஷவீதிஹ்வுஷார்	223	ஈ. ஸ். 7-14
நாவிஜள வர்ஷ்டாஷள	131	உ. ஹா. ஷாம்தி. 196-9
நா ஸர்வணுா	184	உர்ணஸு.
நிஜ வாவ ஷ்ருஹிணோ	119	

ந

ந க்ருணுாவிஹாமாக்	198	ஷ்ரு. ஸஞ். 2-1-35
ந சக்ஷிர்ஷா	403	க்ரு.
ந தீஜஷ்டி	272	ஈ. ஸ். 18-40

ضمان, 1-11	314	مدرسة, 314
طعام, 120-234-314	380	مدرسة, 29
طعام, 234	263	مدرسة, 236-358
طعام, 1-2-63	136	مدرسة, 327
طعام, 1-2-23	185-236-242	مدرسة, 74-405
طعام, 6-1-2	322	مدرسة, 196-313-326
طعام, 1-2-68	316	مدرسة, 1-4-23
طعام, 8-22	263	مدرسة, 1-11
طعام, 2 3-18	134	مدرسة, 1-2-68
طعام, 3-8	185-236-242	مدرسة, 1-2-63
طعام, 2 6-16	421	مدرسة, 325
طعام, 1-2-63	209	مدرسة, 314
طعام, 1-2-23	185	مدرسة, 396
طعام, 6-1-2	262	مدرسة, 63
طعام, 2 3-18	219	مدرسة, 421
طعام, 8-22	361	مدرسة, 197
طعام, 1-11	374	مدرسة, 380
طعام, 1-2-68	327	مدرسة, 263
طعام, 1-4-23	196-313-326	مدرسة, 136
طعام, 1-2-63	316	مدرسة, 322
طعام, 1-2-23	322	مدرسة, 185-236-242
طعام, 6-1-2	185-236-242	مدرسة, 29
طعام, 1-11	29	مدرسة, 314
طعام, 8-22	263	مدرسة, 263
طعام, 2 3-18	136	مدرسة, 134
طعام, 3-8	134	مدرسة, 374
طعام, 2 6-16	421	مدرسة, 325
طعام, 1-2-63	209	مدرسة, 209
طعام, 1-2-23	185	مدرسة, 185
طعام, 6-1-2	396	مدرسة, 396
طعام, 2 3-18	262	مدرسة, 262
طعام, 8-22	63	مدرسة, 63
طعام, 1-11	219	مدرسة, 421
طعام, 1-2-68	361	مدرسة, 361
طعام, 1-4-23	374	مدرسة, 374
طعام, 1-2-63	421	مدرسة, 325
طعام, 1-2-23	325	مدرسة, 209
طعام, 6-1-2	209	مدرسة, 185
طعام, 2 3-18	185	مدرسة, 396
طعام, 8-22	396	مدرسة, 262
طعام, 1-11	262	مدرسة, 63
طعام, 1-2-68	63	مدرسة, 219
طعام, 1-4-23	219	مدرسة, 361
طعام, 1-2-63	361	مدرسة, 374
طعام, 1-2-23	374	مدرسة, 421
طعام, 6-1-2	421	مدرسة, 325
طعام, 2 3-18	325	مدرسة, 209
طعام, 8-22	209	مدرسة, 314
طعام, 1-11	314	مدرسة, 396
طعام, 1-2-68	396	مدرسة, 185
طعام, 1-4-23	185	مدرسة, 374
طعام, 1-2-63	374	مدرسة, 361
طعام, 1-2-23	361	مدرسة, 219
طعام, 6-1-2	219	مدرسة, 421
طعام, 2 3-18	421	مدرسة, 325
طعام, 8-22	325	مدرسة, 209
طعام, 1-11	209	مدرسة, 314
طعام, 1-2-68	314	مدرسة, 396
طعام, 1-4-23	396	مدرسة, 185
طعام, 1-2-63	185	مدرسة, 374
طعام, 1-2-23	374	مدرسة, 361
طعام, 6-1-2	361	مدرسة, 219
طعام, 2 3-18	219	مدرسة, 421
طعام, 8-22	421	مدرسة, 325
طعام, 1-11	325	مدرسة, 209
طعام, 1-2-68	209	مدرسة, 314
طعام, 1-4-23	314	مدرسة, 396
طعام, 1-2-63	396	مدرسة, 185
طعام, 1-2-23	185	مدرسة, 374
طعام, 6-1-2	374	مدرسة, 361
طعام, 2 3-18	361	مدرسة, 219
طعام, 8-22	219	مدرسة, 421
طعام, 1-11	421	مدرسة, 325
طعام, 1-2-68	325	مدرسة, 209
طعام, 1-4-23	209	مدرسة, 314
طعام, 1-2-63	314	مدرسة, 396
طعام, 1-2-23	396	مدرسة, 185
طعام, 6-1-2	185	مدرسة, 374
طعام, 2 3-18	374	مدرسة, 361
طعام, 8-22	361	مدرسة, 219
طعام, 1-11	219	مدرسة, 421
طعام, 1-2-68	421	مدرسة, 325
طعام, 1-4-23	325	مدرسة, 209
طعام, 1-2-63	209	مدرسة, 314
طعام, 1-2-23	314	مدرسة, 396
طعام, 6-1-2	396	مدرسة, 185
طعام, 2 3-18	185	مدرسة, 374
طعام, 8-22	374	مدرسة, 361
طعام, 1-11	361	مدرسة, 219
طعام, 1-2-68	219	مدرسة, 421
طعام, 1-4-23	421	مدرسة, 325
طعام, 1-2-63	325	مدرسة, 209
طعام, 1-2-23	209	مدرسة, 314
طعام, 6-1-2	314	مدرسة, 396
طعام, 2 3-18	396	مدرسة, 185
طعام, 8-22	185	مدرسة, 374
طعام, 1-11	374	مدرسة, 361
طعام, 1-2-68	361	مدرسة, 219
طعام, 1-4-23	219	مدرسة, 421
طعام, 1-2-63	421	مدرسة, 325
طعام, 1-2-23	325	مدرسة, 209
طعام, 6-1-2	209	مدرسة, 314
طعام, 2 3-18	314	مدرسة, 396
طعام, 8-22	396	مدرسة, 185
طعام, 1-11	185	مدرسة, 374
طعام, 1-2-68	374	مدرسة, 361
طعام, 1-4-23	361	مدرسة, 219
طعام, 1-2-63	219	مدرسة, 421
طعام, 1-2-23	421	مدرسة, 325
طعام, 6-1-2	325	مدرسة, 209
طعام, 2 3-18	209	مدرسة, 314
طعام, 8-22	314	مدرسة, 396
طعام, 1-11	396	مدرسة, 185
طعام, 1-2-68	185	مدرسة, 374
طعام, 1-4-23	374	مدرسة, 361
طعام, 1-2-63	361	مدرسة, 219
طعام, 1-2-23	219

ப்ரதீகம்	பககம்	ஆகாரம்
ப்ரஜாபதிர் வை சரீரம்	201	ஐ தீ 13-19
ப்ரஜாபதிர் வை ஸ்வம்	202	ஐ. தீ 9-8
ப்ரஜாபதிர்காமயத ஸ்வ	120	ப்ர. ஸ்மி 3-2-21
ப்ரஜாபதிர் ஹ வை	119	
ப்ரஜாபதிர்வை ப்ரஜாயமான	236	மைத். நா.
ப்ரஜாபதிர்ஹ்ருதயம்	185	உபநிஷத்
ப்ரபாதமஸ்ய ஸிரோ	205	வி வை
ப்ரவ்ருக்ணே	275	ஐ. தீ. 18-30-31-32
ப்ராணாஹிதாரம்	32-135-210	உப. 12-122
ப்ராணிஜத	73	
ப்ராணோ உபஹி	277	
ப்ராஹுர்ப்ராஹ்மணா	329	உப
ப்ரியோ ஹி	423	ஐ. தீ. VII 19

போஜ்யம்:	327	ப்ர. ஸ்மி. III 2-32
ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா	73	மைத்.
ப்ரஹ்ம வதது	314	
ப்ரஹ்ம வா	282	ப்ர 3-4-10
ப்ரஹ்ம விஹாபிப்ரூயாத்.	10-261-290-339-423	மைத 2-1-1
ப்ரஹ்ம விஷ்ட	278	சுபலோபநிஷத்.
ப்ரஹ்ம விஷ	261-423	சாண்டில்ய III. 2-9

மக்ஷா வாத	263	ம தீ 18-55
மக்ஷாதநவ்யா	263-424	ம தீ. 11-54
மதவாஸு.	41	மா. 6-1-7
மீஷா ஸ்மாஸ	373	மைத உ. II. 8-5
முஞ்சாவை	201	ம தீ VII 4
மொக்ஷ	185	மந்த்ரிகோபநிஷத்

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
லொக்கா லொழும்	236	ஶ்வே. 1.-
லொக்காஸம	367	ஐ. பி. V. 29.
	ஊ	
ஶொஶயः	381	ஶமா. உ. III. 1-19
ஶொகதஜிஹ்ம	224	ஐ. பீ 9-4-5
ஶொஷ்டுகிக்ஷ்ணை	202	ஐ. பீ. 9-10
ஶொ லவ-ுாணி	374	ஐ. பீ. III. 30
ஶாஹாஸர்ஜதம் வாஹः	381	ஶ்வே. V. 3-6
ஶாஸ்வ யொ	422	ஐ. பீ. 14-26
ஶுசிதும் ப்ரஹ்ம	396	வி. பு. I. 22-63
ஶ்ருதெர்யாः	234	சு. 2-1, ,, ஶ்வே & கம்,
	ஷ	
ஷ சூதநி திஷ்டது	9-182	ஶ்வே. 5-7-22
ஷ ஹஸம விஶ்ய	261	ஶெத. கா
ஷः ப்ரயிவிதமதஸு	183	ஹ-ாவா.
ஷः ப்ரயிவ்யா	182	ஶ்வே. 6
ஷண்ணவதுஜ்ஞ	73-74-234-105	ச ண்ணா. 1-1-10
ஷஷ்டிஜ்ஞ ஸ்ரு	365	வி. பு. V. 20-97
ஷஷ்டா வா	281	ஶெத. 3-1-7-8-9-10-11
ஷஸ் கிம் ஹிஸு	186	வி பு.
ஸதுதிஸு	234	ஶ்வே. 4-4-
ஸதுர வஹிவெது	390	பு. ஸஹி. 18
ஸதுரஷ்டுயः	390	ஶெத. ஐா. II. 60
ஸதஸ்ரும்	184	ஶெத. உ. 2-6-25
ஸஸ்ரஸ்ரு	40-100	ஹா. 6-1-3
ஸஹாமெயொ	383	ஶெத ஹம்
ஸஹா தஜः	279	ஶ்வே 4-18
ஸஹ-ுதராதரம	295	ஶ்வே 3-10

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம
ப்ரம்தஷ்ட்ரவிதர	284	தை ப்ரா 6-1-3
பரிதிவிவேஷ	423	தைத்ரிணீய ப்ரா III 2-3
பஹ்வாசு வாம	278	ரிக்வே 3-9
பஹ்விஷு கூவிவு	271	தைத்ரீ ஸம்ஹி
பஹ்வ்ருசா ஸாரீரக	49	ப்ரஸ்ன 5-7-22
பஹ்வ்ருசோபநிஷத்	235	தைத்ரிணீய ப்ரா 1-1-10
பஹ்வ்ருசோபநிஷத்	237	ப்ரஸ்ன 5-7
பாஹுதுஹாவிக்ஷாச்ச	73	ப்ரஹ்ம ஸூ II 3-30
பாஹ்வாநாயநாகாஸ:	304	ஐதா 1
பாவ வெஷ வோஹ்யா:	269	தைத்ரி 12-95
பிக்ஷுதஹ்யுஷ்டியம்தி:	375	ஹ தீ III 33
பிக்ஷோ தர்ம	375	ஹ தீ III 32
பியஜம்தி	213	
பியோ ஹ யஜுவேதிரே:	365	வி பு V 30-19
பிராணாதிம்தரே	183	ஹரிவம்ச.
பிராணாயுக்ஷி:	380	பிதா. ப்ரா II 7-1-35
பிரஹ்மாணம்	273	ரிக்வே. 6-35
பிரஜாபதி	131	ஹ. தீ. 10-3
பிரஜ்வர	183	ஹரிவம்ச
பிரஜ்வர	364	ஹ தீ. 7-21.
பிரஜ்வர	385-389	பிதா. கூ. I. 1
பிரஜ்வர	229-382	பிதா உ. 2-1-4
	ப	2-7-1
பலஹா பிவே ஹ:	417	பிதா. II 1-7
	வ	
வண்டூராஜோ ஹாரவதா	266	வி பு 3-8-9
வாயவ்யம்	369	பிதா. ஹ. II. 1-1
விஜ்ஞாதாரம்	74	ப்ரு.

ப்ரதீகம	பக்கம்	ஆகரம்
விஜ்ஞானமானந்தம் ப்ரஹ்ம	260	தை. உ 11
விஜ்ஞாயவிதயே	220	ஸ. பீ 5-18
விஷ்ணுர்யாஹிஜம்	225	ஹ. பீ. 10-42
விஷ்ணோர்நுகம்	312	ஃ ஹா. ஸொக்யபத்ரு. 169-18
விஷ்ணுஃ	317	வி பு.
வெஹாஹரிதத்ரு	380	பு ஸ்ம.
வைதிஹுத்ர ஸ்ரிவைதுரஹரிஜவ	219	ஹ_பீ. 15-15
வைஷ்ணவிமேயுர்மணை	197	ஐ ஸ்ம 2 1-1-3
வ்ருக்ஷம்	203	வி பு.
வ்ருக்ஷரிஜஷ ஜஹாயொபீ	394	ஸாஜா. 6-114-14

ஸ

ஸக்தயஃ	230	
ஸாரநாரா	395	ஸாஜா. VII. 110-12
ஸாஹுஸ்ரஷ்ட்ரா	302-310	ஐ. ஸ்ம I. 1-31
ஸுரிஜ	133	வி பு. 6-6-12

ஹ

ஹம் ஸம்ஸ்துரா	319	வி. பு
ஹ ஹவ	323	வி. பு. 1-2-68
ஹ ஹஷ	401	ஹா. I. 6-7
ஹ ஹரிஷோம்காராதிகை	380	ஹா. உ. I 6-7
ஹ ஹவாம்கஹ்ருஷய	380	ஜை. உ. I 6
ஹம்கீர்ணை	270	உத்ஹ்ய.
ஹம்ஜ்ஞாயதே	319	வி பு
ஹ கயா	365	ஹ_பீ. 7-22
ஹம்வாதம்ஹ்ஸம்ஜாயதே	274	ஹ. பீ. 14-17
ஹதும் ஜ்ஞாத	29-117-389-405	ஜை. 2-1-3
ஹஜா வஸும்தி ஸ்ரீயஃ	404	

ப்ரதீகம	பக்கம	ஆகரம்
ஸஹதவ ஹொதூ	42-282-314-391	ஹா 6-8-7
ஸந்தியாஃ	25	ஹா.
ஸஃஸகுலுணை	318	வி வ்ரு.
ஸஃஸஹிஹயாஸ்ரஹிதம்	385–387	வி வ்ரு. I. 21–53
ஸஃஸாஃ	396	வி வ்ரு VI. 7–70
ஸஹஸ்ரஸீர்ஷம்	386	வி வ்ரு I 23-42
ஸஹஸ்ரேக்ஷண	139	வி. வ்ரு. 62
ஸஹஸ்ரஜுாணுவி	376	ஹ. கீ. 18-56
ஸஹஸ்ரகவாஉந்தஸு	310	வி வ்ரு. 1-19-88
ஸஹஸ்ரவ்ருஷம்	235–412	ஹா. 3-14-1
ஸஹஸ்ரஸாஸ	419	உந்ரு. IV. 6
ஸஹஸ்ரஹா	160	வி. வ்ரு.
ஸஹஸ்ரஹு ஸாஹஸ்ர	187	ஹ. கீ 15-15
ஸஹஸ்ரஹு வஸு	120–236-314–358	ஜை. 6-4-22
ஸஹஸ்ரஜுாணி	235	ஸ்ரீ ஸூ.
ஸஹஸ்ர நிஷத	235-314-380	தை. நா. 1–8
ஸஹஸ்ர வேதாயஸ	208	
ஸஹஸ்ராம் தீ	62	உந்ரு.
ஸ ஸஹஸ்ரஹிதஃ	318	வி. வ்ரு
ஸாஸார	138	வி. வ்ரு. 7
ஸாஸார தீர்காயுஷ்ட்வ	388	வி. வ்ரு. 1–62
ஸாஹஸ்ரீஷ்டும்	288	நாரா. சுந்ரு
ஸிஹவ ஸாம	209	
ஸுஹவாஸ்ரவிஃ	422	உந்ரு
ஸுாஃகுாதீ	327	ஜை. ஸூ. III 2-31
ஸுஸ்ரூஷவஃ	329	உந்ரு. 1–7
ஸுயமுாசம்ருசஸுஸ	63	தை. நா
ஸ்ருஷ்டி	320	வி. வ்ரு. 1–2-66
ஸேவா	419	உந்ரு. IV. 6
ஸைராகயத்	414	தை. உ. II 6–1 2

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
ஸொஞாஹ்ஹாகரம்	309	
ஶஸாzஹஜி ஜ்ஞாதி	316	வி. பு.
ஷதிஷ்ணொzஸி	31	ஹா.
ஷ்ணாந விதிஶஷோக	327	ஷ்ரீ ஸ்ம். III 2-33
ஷ்ஷுகா ஷஸ்பம் ப்ரஹ்மா	321	வி. பு. 1--6
ஷ்ஷுஜுநிராகரு	266	ஹ. கீ. 18-46

ஹ

ஹ்ரம்காஹரிஹர	47-210	ஹா.
ஹிரண்யநியம	ம72	ஹா VII ட-2
ஹ்ரீச்ச தெ ல்க்ஷ்மீச்ச	287-381-404	உ. நா. 6-1-1